ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΡΙΤΑ ΜΟΡΕΝΟ

Κοζερί τῆς ἑβδομάδος

Στέριωσε ὁ δεσμὸς τόσο, ποὺ τῆς ἔγινε πιὰ ἀπαραίτητο νὰ μένη μόνη μαζί του...

Πίσω ΑΠΟ ΕΝΑ "ΖΗΤΕΙΤΑΙ"

ΟΤΑΝ μένη μόνη, λέει στὸν ἑαυτό της: "Ὡς ἐδῶ ἦταν. Τέρμα στὴν ἀνωμαλία. Δὲν πάει ἄλλο. Στὴν προσεχῆ συνάντησι, θὰ τοῦ πῆ ὁριστικὰ νὰ τελειώνουν. Ἔρχεται ὅμως ἡ ὥρα τῆς συναντήσεως, κι' ὅσα κουβεντιάζει στοὺς μονολόγους της, διαλύονται, παγώνουν στὰ χείλη της, δὲ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα. Κακὸ μὲ συνέχεια. Εἶναι δὲ τὸ κακὸ ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα. Σύνδεσμος μὲ παντρεμένο. Στὴ διπλῆ του ζωὴ ὁ ἕνας, στὴ ζωὴ τῆς κόρης αὐτή, ποὺ νοιώθει λασπωμένο τὸν ἑαυτό της.

Ἔτσι τἄφερε ἡ κατάρα. Νὰ τὰ πάρουμε ὅμως τὰ πράματα μὲ τὴ σειρά τους. Ἀπὸ τὴν Καλαμάτα εἶναι ταχυδρομημένη ἡ ἐπιστολὴ ποὺ τὰ ἱστορεῖ. Σὲ νοικοκυρόσπιτο ἀνήκει τὸ κορίτσι. Χωρὶς πλούτη, ἀλλὰ καὶ χωρὶς στερήσεις. Οἱ καλοὶ καιροὶ ποὺ ζοῦσε ὁ πατέρας. Ζωὴ χωρὶς σύννεφα. Λάτρευε ἡ κοπέλλα τὴ μητέρα της, ἀγαποῦσε τ' ἀδέλφια της, ποὺ ἦταν πιὸ νέα ἀπ' αὐτήν. Ἡ μεγάλη ὅμως ἀδυναμία της, ὁ πατέρας. Ἀνυπομονοῦσε κάθε βράδυ νὰ τὸν δῆ νὰ ἐπιστρέφη ἀπὸ τὸ γραφεῖο ὅπου ἐργαζόταν. Γατούλα χαδιάρα, ποὺ τὸν γέμιζε μὲ τὶς θωπεῖες της, τὸν περιποιόταν, τὸν ξεκούραζε μὲ τὸ κελάδημά της. Πολύωρο κουβεντολόϊ μὲ τὸ μπαμπᾶ. Αὐτὸς τῆς γέμιζε τὴ ζωή. Κι' ὁ ἴδιος χαιρόταν ὅταν βρισκόταν κοντὰ στὴν πρωτότοκή του θυγατέρα.

Ἑλκυστικὴ ἡ νέα, δὲν εἶχε ὅμως ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη κανένα σύνδεσμο. Μιὰ γνωριμία μόνο, ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὰ παιδικὰ χρόνια. Σχέσεις πέρα ὡς πέρα πλατωνικές. Ἴδιες μένουν καὶ τώρα, ποὺ μεγάλωσαν οἱ δυό τους. Μὲ αὐστηρὲς ἀρχὲς ἡ κοπέλλα, δὲν ἤθελε νὰ δώση μεγαλύτερη ἔκτασι στὸ εἰδύλλιο. Ἂς τὴν κοροϊδευαν οἱ φίλες καὶ οἱ γνωστές της. Δὲν ἔφευγε αὐτὴ ἀπὸ τὴ γραμμὴ ποὺ χάραξε. Ὁ ἄντρας ποὺ θὰ τὴ φιλοῦσε, θὰ γινόταν ὁ ἄντρας της. Μὲ τὴν προϋπόθεσι αὐτή, συνεχιζόταν τὸ εἰδύλλιο πού — ἦταν ὁ ὅρος της — θἄμενε πλατωνικὸ ὥσπου ὁ ἀσχημάτιστος ἀκόμα νέος θὰ μποροῦσε νὰ τὴν παντρευτῆ.

Τὴν ἱστορία ὅμως τῆς ζωῆς τοῦ καθενὸς τὴ γράφει ἡ μοῖρα καὶ ὄχι ἡ θέλησί μας. Ἡ μοῖρα δὲ στὴν περίπτωσι αὐτὴ φέρθηκε μὲ σκληρότητα. Ξαφνικὸ τὸ χτύπημά της. Πεθαίνει ὁ πολυαγαπημένος πατέρας. Διπλὸ τὸ πλῆγμα. Ἡ ὀρφάνια, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ τὴ φτώχεια. Μονομιᾶς ἡ κατάρρευσι. Ἐπάρκεια χτές, οἱ στερήσεις σήμερα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ δυστυχία δὲν εὐχαριστιέται στὴ μοναξιά, ἀλλὰ θέλει τὴν παρέα της, ἀρρωσταίνει ἀπὸ τὸν καϋμὸ τοῦ πατέρα ἡ μητέρα, καὶ πέφτει στὸ κρεβάτι μὲ ἀνίατη ἀρρώστεια. Γιὰ πότε σκαρώνεται ἡ κόλασι...

Ἂν δὲ αὐτὰ ὅλα δὲ σᾶς φαίνωνται ἀρκετά, ἔχουμε καὶ συνέχεια: Χάνεται κι' ὁ «πλατωνικός». Αἰφνίδια ἀναχώρησί του στὸ ἐξωτερικό, ἀπ' ὅπου, ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἀγγέλθηκαν οἱ ἀρραβῶνες του.

Ἄν, τοὐλάχιστο, δὲν εἶχε ν' ἀντιμετωπίση τὴ φτώχεια. Ὁ χρόνος ἐπουλώνει τὴν πληγὴ ποὺ ἀνοίγει ὁ θάνατος. Ἐπουλώνεται καὶ ὁ τραυματισμένος ἔρωτας μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου. Ὅταν ὅμως σοῦ λείπη τὸ νοῖκι, ὅταν δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ βάλης μιὰ χύτρα στὴ φωτιά, ὅταν πέφτουν τὰ ροῦχα ἀπὸ πάνω σου, πῶς νὰ παραβλέψης τὴ συμφορά σου; Ἡ μητέρα στὸ κρεβάτι, τὰ νεώτερα ἀδέλφια, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη νὰ συντηρηθοῦν, νὰ ντυθοῦν, νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο... Καὶ νὰ μὴν ἔχης πόρους, νὰ μὴν ἔχης δουλειά, νὰ μὴν ἔχης ἐργαστῆ ποτὲ στὴ ζωή σου.

Ἀρχίζει τότε τὸ «ζητεῖται θέσις». Ζητεῖται ἀλλὰ δὲ βρίσκεται. Κλειστὲς ἔμειναν ὅσες πόρτες κι' ἂν χτύπησε. Ἄρχισε νὰ λείπη καὶ τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ σπίτι. Καμμιὰ βοήθεια ἀπὸ πουθενά. Οὔτε ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, ποὺ ὅσο ζοῦσε ὁ πατέρας, μπαινόβγαιναν στὸ σπίτι.

Πάνω στὴν ἀπόγνωσι αὐτή, ἀποφάσισε νὰ τῆς χαμογελάση γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ τύχη. Κάποια δουλειά. Μικρὸς ὁ μισθός, ἀλλά, ἐπὶ τέλους, περισσότερος ἀπὸ τὸ τίποτα. Μιὰ βάσι. Τὴ συμπαθοῦσαν οἱ συνάδελφοί της. Ἡ ζεστασιά, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς παγετῶνες. Δόξαζε τὸ Θεό της γιὰ τὸ σωσίβιο ποὺ βρῆκε.

Ὅλα πήγαιναν καλὰ ὡς τὴ μέρα ποὺ ἐξεδήλωσε ὁ προϊστάμενος ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑπάλληλό του. Κάπου πενηντάρης, παντρεμένος καὶ μὲ παιδιά. Ἄρχισε, ὅπως ἀρχίζουν πάντα, μὲ τὰ πατρικά. Δὲ βιαζόταν νὰ δείξη τὶς προθέσεις του. Τὸ πήγαινε μὲ τὸ σιγανό. Ἄφησε νὰ περάσουν οἱ πρῶτες βδομάδες καὶ μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτό, γεμᾶτος στοργή, γινόταν δέκτης τοῦ πόνου της, φρόντιζε νὰ τὴν κατατοπίζη πάνω σὲ θέματα τῆς δουλειᾶς, τὴ ρωτοῦσε ἂν εἶχε καμμιὰ ἀνάγκη.

Ἴσως καὶ νὰ ἦταν εἰλικρινής, ἴσως νὰ μὴ ἐπρόκειτο γιὰ κόλπο, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ θέλη κι' αὐτὸς ν' ἄλλαξε συμπεριφορὰ ἀπέναντι τῆς προστατευομένης του. Δὲν ἀποκλείεται ἀκόμα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ εἶχαν ξυπνήσει οἱ ἐπιθυμίες του, ἀλλὰ νὰ [illegible] τὴ δύναμι νὰ συγκρατῆται, ὥσπου ἔχασε τὴν αὐτοκυριαρχία κι' ἔδειξε τὶς διαθέσεις του.

Κάτι ὑποψιαζόταν τὸ κορίτσι, δὲν ἤθελε ὅμως νὰ τὸ πιστέψη. Θὰ ἦταν τρομερό. Τὸ τρομερὸ ἀντιμετώπισε ἕνα βράδυ. Περίμενε νὰ ἐπιστρέψη στὸ γραφεῖο ὁ ταμίας, γιὰ νὰ τοῦ ζητήση μιὰ προκαταβολή, ποὺ τῆς ἦταν ἀπαραίτητη, γιατὶ εἶχε ἄρρωστο τὸν ἀδελφό της. Πρὶν ὅμως φτάση ὁ ταμίας, τὴν πλησίασε ὁ προϊστάμενος. Ἔμαθε τὰ διατρέχοντα καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα χιλιάρικο. Δῶρο, τῆς εἶπε. Ὄχι δάνειο. Ἀρνήθηκε ἐκείνη νὰ δεχτῆ τὴ βοήθεια κι' ἔφυγε. Ἔφυγε ταραγμένη γιατὶ εἶχε καταλάβει πιὰ τὶς διαθέσεις του. «Ἐγὼ νὰ πουληθῶ σ' ἕνα παντρεμένο! Θὰ εἶναι τρομερό».

Στὸ δρόμο, ἀπὸ τὴν παραζάλη της, παρὰ λίγο νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ αὐτοκίνητο.

Τρικυμία στὸ κρανίο μιᾶς κόρης, ποὺ ἐνῶ πέρασε ἄσπιλη ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, βρισκόταν ξαφνικὰ στὸ ἄνοιγμα ἑνὸς βούρκου.

Ἡ ἄρνησι τῆς ὑπαλλήλου νὰ δεχτῆ τὰ χρήματα, δὲν ἀφώπλισε τὸν προϊστάμενο. Ἄρχισε ἡ κανονικὴ πολιορκία. Πολιορκία ραγδαία. Τῆς μίλησε γιὰ ἀγάπη, τῆς εἶπε, ὅτι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Κάποια στιγμὴ προσφέρθηκε καὶ κατάχρησι ἀκόμα νὰ κάνη γιὰ νὰ τὴ βοηθήση. «...Καταλάβαινα, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν γιὰ νὰ μὲ τυλίξη. Ἀφοῦ ὅμως τὰ καταλάβαινα, σᾶς ρωτῶ, γιατὶ ὑπέκυψα καὶ ἄρχισα σιγὰ-σιγὰ νὰ ὑποχωρῶ;...».

Ὑποχώρησε. Μιὰ μέρα βγῆκαν οἱ δυό τους καὶ πῆγαν σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἐξοχή. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη προαισθάνθηκε, ὅτι ἦταν χαμένη καὶ ἀναλύθηκε σὲ κλάμματα.

Ἔκανε νὰ τὴ φιλήση. Ἀντιστάθηκε. Ὡς πότε; «Πῆρα τὸν κατήφορο. Πηγαίνω μαζί του δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα...».

Καὶ τὸ πρόγραμμα συνεχίζεται. Στέριωσε ὁ δεσμός. Τόσο ποὺ τῆς ἔγινε πιὰ ἀπαραίτητο νὰ μένη μόνη μαζί του. «Ἄρχισα ν' ἀγαπῶ αὐτὸν ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ καταστρέψω τὴ ζωή μου». Ἴσως ἡ συνήθεια, ἴσως ἡ πραγματικὴ ἀγάπη. Οὔτε ἡ ἴδια ξέρει. Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι δὲ μπορεῖ ν' ἀπαγκιστρωθῆ. Ἔρχονται ὧρες ποὺ ἀποφασίζει νὰ διακόψη κάθε δεσμὸ μαζί του. Προετοιμάζει μάλιστα καὶ τὶς φράσεις της. Ὅταν ὅμως βρεθῆ κοντά του, οἱ φράσεις διαλύονται, δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό της καὶ νὰ ἐκστομίση τὴν ἀπόφασί της.

Ἴσως ἡ ἀναποφασιστικότητα αὐτή, κατὰ ἕνα μέρος, νὰ ὀφείλεται καὶ στὴν ὑλικὴ ἀνάγκη. Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ θέσι της στὸ γραφεῖο ἂν τερματίση τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις μαζί του; Μιὰ φορὰ τοῦ ἀντιστάθηκε καὶ δὲ δέχτηκε τὴν περίπτυξί του. Ὁ ἀντίκτυπος ἦταν ἄμεσος στὴ δουλειά της. Τῆς φερόταν ἄσχημα, τὴν προσέβαλλε μπροστὰ στοὺς ἄλλους, τῆς εὕρισκε λάθη σὲ ὅ,τι ἔκανε, γκρίνιαζε γιὰ τὴν ἀπόδοσί της. Τί θὰ τὸν ἐμπόδιζε καὶ νὰ τὴν ἀπολύση; Ὁπότε θ' ἄρχιζε πάλι τὸ «ζητεῖται θέσις». Ἡ ἀπαθλίωσι, ἡ πεῖνα, ἡ ἀπόγνωσι τοῦ κόσμου ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ λαιμό της.

Καταστροφὴ ἂν φύγη ἀπὸ κοντά του. Ἀλλὰ καὶ καταστροφὴ ὅσο μένει. Νοιώθει λερωμένη τὴν ψυχή της. Χωρὶς συμφέρο καὶ χωρὶς ἀγάπη ξεκίνησε. Τώρα, συμφέρο καὶ ἀγάπη τὴν ἐμποδίζουν νὰ σταματήση στὸ δρόμο τοῦ κακοῦ.

Ἐμπρὸς στὸ ἀδιέξοδο αὐτὸ ἡ νέα, ποὺ παραστράτησε, χτυπᾶ τὸ κεφάλι της καὶ κλαίει. Εἰσαγγελέας τοῦ ἑαυτοῦ της, τὸν καθίζει στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὸν ρωτᾶ: Πῶς τὄκαμες αὐτό, ἐσὺ ποὺ ἤσουν σ' ὅλα σου μετρημένη; Δὲν ἀνήκεις σ' ἐκεῖνες ποὺ πουλιοῦνται, δὲν εἶσαι φιλήδονη. Ἔπειτα, ἂν ἤθελες ὁπωσδήποτε, ἕνα ἄντρα, ἔλειψαν οἱ ἐλεύθεροι καὶ πῆγες κι' ἔπεσες πάνω στὸν παντρεμένο, γιὰ νὰ βλέπης τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ ντρέπεσαι;

Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ σκέπτεται νὰ βάλη ἕνα τέλος στὴ ζωή της. Καὶ θὰ τὄκανε ἂν δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀφίση πίσω της μιὰ οἰκογένεια ποὺ περιμένει ἀπ' αὐτήν.

Σπαρακτικὲς φωνὲς ἀπελπισίας. Δὲ λέμε, ὅτι εἶναι ἀδικαιολόγητες. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα παρήγορο σημεῖο: ὅτι τὸ κορίτσι ποὺ λοξοδρόμησε, δὲν ἔχασε τὴν τσίπα του. Ἡ ἁμαρτία ποὺ ἐπαναλαμβάνεται, καταλήγει στὴν πώρωσι τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν πωρώθηκε αὐτή. Ὅσο δὲ ἔχει κανεὶς συναίσθησι τοῦ ἐκτροχιασμοῦ του καὶ ὑποφέρει γιὰ τὸν κακὸ δρόμο στὸν ὁποῖο βρέθηκε, ὑπάρχουν μεγάλες πιθανότητες, ὅτι θὰ σημάνη κάποτε ἡ ὥρα τοῦ λυτρωμοῦ.

ΕΤΟΣ Κ—ΑΘΗΝΑΙ, 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1958—ΑΡ. 1003

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

— *Βγάλε, ἐπὶ τέλους αὐτὴ τὴ μάσκα, χρυσῆ μου!...*

— *Ἀντωνάκη, ἔλα ν' ἀλλάξουμε θέσι!*

— *Μπᾶ!...*

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀξιοῦ καὶ τοῦ Στρυμόνος, ποὺ ἔδειξαν τάσεις νὰ ξεχειλίσουν καὶ νὰ κατακλύσουν τὰ πάντα, ἐζήλωσαν καὶ οἱ... μελλόνυμφοι.

Πράγματι ἕνας ὁρμητικὸς καὶ ἀπειλητικώτατος χείμαρρος... γαμηλίων πομπῶν ξεχύνεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἀπ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες. Ἀφορμή, ὡς εὐνόητον, αἱ σχεδὸν...θνησιγενεῖς Ἀπόκρεω καὶ ἡ ἐπερχομένη Σαρακοστή, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας δὲν συνηθίζεται ὁ... ἐπικίνδυνος χορὸς τοῦ Ἠσαΐα. Κι' ἔτσι, παρατηρεῖται διηνεκὴς σάλος καὶ ἀναβρασμὸς στὶς τάξεις τῶν...μελλοθανάτων,

τῶν γονέων, τῶν κηδεμόνων, τῶν κουμπάρων, καθὼς καὶ τῶν ἐξειδικευμένων «μπομπονιεροσυλλεκτῶν».

Κι' οἱ ἀτυχεῖς προσκεκλημένοι ἀδυνατοῦν ν' ἀνταποκριθοῦν σ' αὐτὲς τὶς συγκεντρωμένες κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις.

— Τὴν Κυριακὴ στὶς ἔξη παντρεύονται ὁ Ἄγγελος κι' ἡ Τασία.

— Καὶ στὶς ἑπτὰ παρὰ τέταρτο ὁ Γιαννάκης κι' ἡ Ἀργυρούλα.

Ὁ πρῶτος, ὅμως, γάμος γίνεται στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα τοῦ Παγκρατίου, ἐνῶ ὁ δεύτερος «λαμβάνει χώρα» στὸν Ἅγιο Λουκᾶ τῶν Πατησίων. Καί, χάρις στὶς ἀποστάσεις καὶ τὴν... ἐπιδημία, δουλεύουν καὶ τὰ καϋμένα τὰ ταξί. Κι' οἱ... περιοδεύοντες γαμηλιοπαρατηρηταὶ ξοδεύουν μὲν κάτι πάρα πάνω, ἀλλὰ ἐξασφαλίζουν τὰ... κουφέτα τῆς χρονιᾶς τους!

★

«ΟΙΑ ἡ μορφή, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή», ἔλεγαν οἱ ἔνδοξοι ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο.

Ἀπόδειξις — μία ἐπὶ πλέον — ἡ στριμμένη φάτσα τῆς ἐκδήλως τζαναμπέτισσας αὐτῆς πελάτισσας, ποὺ εἰσέρχεται καχύποπτη στὸ κατάστημα ξηρῶν καρπῶν.

— Ἔχετε χουρμάδες;
— Ἔχουμε, μαντάμ.
— Χῦμα ἢ σὲ κουτιά;
— Ἀπὸ ἀμφότερα καὶ τὰ δύο, μανδάμ.
— Μπορῶ νὰ τοὺς δῶ;
— Εὐχαρίστως, μανδάμ.

Ἐξετάζει τοὺς χῦμα καὶ ξυνίζει τὴ στενόμακρη σταφιδιασμένη φάτσα της. Περιεργάζεται ἐμπεριστατωμένως καὶ τὰ κουτιά, καὶ ξαφνικά, ξεφωνίζει:

— Αὐτοὶ οἱ χουρμάδες δὲν εἶναι Αἰγυπτιακοί.
— Ἂμ τί εἶναι, μανδάμ;
— Δὲν βλέπεις, ἄνθρωπέ μου, τί γράφει ἐδῶ;
— Τί γράφει, μανδάμ;
— Γράφει «Νιγκέρια». Δηλαδή, Νιγηρία.
— **Καὶ λοιπόν, μανδάμ;**
— Ὥστε τὸ θεωρεῖς ἀσήμαντο; Ξέρεις ποῦ βρίσκεται ἡ Νιγηρία καὶ πόσο ἀπέχει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο;
— Δὲν τὸ γνωρίζω, μανδάμ.
— Τότε, νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ μάθης.

Ὅπου ὁ ὑπομονητικὸς ξηροκαρποπώλης ἐξανίσταται:

— Νὰ μένη τὸ βύσινο. Ἂν γουστάρης νὰ σοῦ φωνάξω τὸ γυιό μου.
— Γιατί;
— Γιατὶ ὁ δάσκαλός του λέει πῶς εἶναι... ἀδύνατος στὴ γεωγραφία!

Κι' ἐνῶ ἡ τζαναμπέτισσα ἀπομακρύνεται ἔξω φρενῶν, ὁ... ἀγεωγράφητος συμπληρώνει:

— Ἄλλη μιὰ σὰν καὶ τοῦ λόγου σου νὰ μοῦ τύχη, θὰ γίνω καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου!...

★

ΕΝΑ ἀθηναϊκὸ θέατρο, γιὰ νὰ προσελκύση πελατεία, σκέφτηκε μιὰ πρωτότυπη μέθοδο διανομῆς «προσκλήσεων». Ἀνεκοίνωσε ὅτι ὁ προσκομίζων ἕνα λαχεῖο Συντα-

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

κτῶν ἀπὸ τὰ... ἄτυχα, θὰ λαμβάνη δύο «προσκλήσεις», ἤτοι εἰσιτήριο μὲ μειωμένη τιμή. Πολλοὶ ἀτυχολαχειοῦχοι, λοιπόν, σπεύδουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας καὶ ν' ἀπολαύσουν τὸ μικρὸ αὐτὸ κέρδος μὲ τὸ ἀζημίωτον τοῦ θεάτρου, βεβαίως.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν σταματᾶ ἐκεῖ. Ὅπως μᾶς πληροφόρησαν, πρὶν ἡ ὑπηρεσία τοῦ ταμείου τοῦ θεάτρου πετάξη τὰ «ἄτυχα» λαχεῖα στὸ φιλόξενο κάλαθο τῶν ἀχρήστων, τοὺς κάνει καὶ μιὰ προσεκτικὴ ἐπιθεώρησι, μήπως ἀνακαλύψη κανένα ποὺ ἐκέρδισε, ἀλλὰ δὲν τὸ πρόσεξε ὁ κάτοχος. Καὶ ὅπως ἐπίσης μᾶς ἐπληροφόρησαν, συνελήφθησαν τρία-τέσσερα λαχεῖα ποὺ κερδίζουν σαράντα δραχμὲς ἕκαστον καὶ ἕνα ποὺ κερδίζει διακόσιες.

Λοιπόν, ἂς προσέξουν λιγάκι οἱ ἐπωφελούμενοι τῆς εὐκαιρίας. Πρὶν τ' ἀνταλλάξουν, ἕνα δεύτερο βλέμμα δὲν εἶναι ἴσως περιττόν. Ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ γιατί, ὅπως ἐπίσης μᾶς ἐπληροφόρησαν, ὁ ταμίας τοῦ θεάτρου περιμένει νὰ τοῦ πέση καὶ κανένα... σπίτι!

★

ΚΑΙ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ταμείων θεάτρων καὶ κινηματογράφων ἐπίσης, σᾶς παραδίδουμε ἕνα διάλογο, ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ὕπαρξι σχετικοῦ ἐπικερδοῦς ἐπαγγέλματος, τὸ ὁποῖον ἀσκεῖται μὲ ἀξιόλογη ἀπόδοσι. Ὁ διάλογος γίνεται ἔξω ἀπὸ τὸ ταμεῖο κεντρικοῦ κινηματογράφου, μεταξὺ δύο πιτσιρίκων:

— Πῶς πῆγες ἀπόψε ρὲ Μιχάλη;
— Ἕνα εἰκοσάρι. Ἐσύ;
— Ἐγὼ ἕνα δεκάρικο. Ἀλλὰ ἐχτὲς τσίμπησα ὁλόκληρο κατοστάρικο.

Περὶ τίνος πρόκειται; Ὄχι περὶ κλεπτῶν. Ἁπλῶς συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Τὴν ὥρα τῆς πολυκοσμίας, ὅταν ὑπάρχη μεγάλη κίνησι στὰ ἐκδοτήρια τῶν εἰσιτηρίων καὶ γίνεται ἡ ἀναπόφευκτη συμπίεσι τῶν θεατῶν, ἀπάνω στὴ βιασύνη τῆς ἐξαγωγῆς χαρτονομισμάτων καὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν ρέστων, πάντα τυχαίνει νὰ ξεγλυστρήση κάποιο δεκάρικο ἢ εἰκοσάρι — ἢ καὶ ἑκατοστάρικο — ἀπὸ τὰ χέρια ἢ ἀπὸ τὴ τσέπη ἀπροσέκτου θεατοῦ. Πέφτει χάμω καὶ κανεὶς δὲν τὸ προσέχει. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς «ἀτσίδες» ποὺ

καιροφυλακτοῦν μὲ... χαμηλωμένα μάτια καὶ σπεύδουν νὰ τὸ τσιμπήσουν ἀμέσως.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΡΙΖΙΚΗ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐκπαιδεύσεως ἀέρας, πανταχοῦ προσφάτως, πνέει
καὶ κατάπληκτοι μαθαίνουν οἱ μεσήλικες κι' οἱ νέοι,
πῶς στὸν τόπο μας ἐτοῦτον τὸν πανένδοξον κι' ὡ-
(ραῖον
προσεχῶς θὰ λειτουργήση κι' ἡ Σχολὴ τῶν Ἐκδο-
(ρέων!

★

Ἐκδορεῖς διπλωματοῦχοι, ἀπ' αὐτὴν θὰ βγαίνουν
(ἤγουν
κι' οἱ Ρωμηοὶ στὴν ἄποψί τους τὴν σταράτη κατα-
(λήγουν
ὅτι πρέπει νὰ ἐπέλθη ριζικὴ τροπὴ τῶν ὅρων
κι' ἡ σχολὴ τῶν... ἐκδορέων νὰ λεχθῆ «σχολὴ ἐ-
(φόρων»!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΜΙΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ὤ! εἶχε γνωρίσει πολλὲς περιπέτειες ὁ Ζιλμπὲρ Λεπρέ, ὁ διάσημος σεναρίστας, καὶ στὸν ὡραιόκοσμο τῶν στούντιο, καὶ σ' ἄλλους κύκλους — ἂς τοὺς ποῦμε πιὸ σοβαρούς...

Καμμιά, ὅμως, καμμιὰ δὲν τοῦ ἄφησε τόσο ζωηρὴ ἀνάμνησι σὰν ἐκείνη ποὺ πέρασε μιὰ ἀλησμόνητη βραδυὰ μὲ τὴν πιὸ χαριτωμένη κοπέλλα, ποὺ εἶχε βρεθῆ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς του.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἦταν καλεσμένος σ' ἕνα χορὸ προσωπιδοφόρων, ποὺ ἔδινε ὁ Ἀργεντινὸς πολυεκατομμυριοῦχος Χ.στὴν ἔπαυλί του, ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἔκανε μερικὲς βόλτες στὰ σαλόνια, ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων καὶ ἤπιε λίγο περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικό.

Ἔπειτα ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ κατέβη στὸν κῆπο.

Ἐκεῖ ποὺ γυρνοῦσε μόνος του ἄκουσε στὸ βάθος μιὰ πνιγμένη γυναικεία φωνή.

— Ἀφῆστε με, ἐπὶ τέλους!... Τρελλαθήκατε;

Ὁ Ζιλμπὲρ ἔτρεξε καὶ εἶδε, πίσω ἀπὸ μιὰ παγύψηλη ροδοδάφνη, ἕναν κοντὸ καὶ εὔσωμο κύριο, μὲ μάσκα Μογγόλου, ν' ἀγκαλιάζη μιὰ κοπέλλα μὲ πουδραρισμένη περρούκα Μαρίας Ἀντουανέττας.

Ὁ Λεπρέ, ποὺ συνῆλθε στὸ μεταξύ, θεώρησε ὑποχρεῶσί του νὰ ἐλευθερώση τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὸ βάρβαρο καὶ ἀνεπιθύμητο ἀγκάλιασμα.

— Ξέρετε, κύριε, βρυχήθηκε, πῶς λέγεται ἐκεῖνος ποὺ προσπαθεῖ νὰ κάνη διὰ τῆς βίας δική του μιὰ γυναίκα;

Στὸ μεταξύ, ἡ Μαρία Ἀντουανέττα κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὸν ἀνέλπιστο σωτῆρα της.

Ὁ Μογγόλος ἔκανε δυὸ-τρία βήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Δὲ μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του ἀπὸ τὸ μεθύσι. Σὲ μιὰ στιγμή, δοκίμασε νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ Ζιλμπὲρ καὶ νὰ τὸν χτυπήση. Ἐκεῖνος, ὅμως, πρόλαβε καί, μὲ μιὰ γροθιὰ κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, τὸν ἔστειλε νὰ ξαπλωθῆ — νὰ πέση δηλαδὴ νὰ κριμηθῆ — στὸ παχὺ γρασίδι.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, εἶπε τότε ἡ Μαρία Ἀντουανέττα στὸ Λεπρέ, ποὺ μὲ γλυτώσατε ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ αὐτὸ τύπο. Κινδυνεύσατε ἴσως τὴ ζωή σας γιὰ μένα... Δὲ μποροῦμε, ὅμως, νὰ συζητήσουμε ἐδῶ... Ἐλᾶτε μαζί μου. Θὰ σᾶς πάρω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου.

Ἡ φωνή της ἦταν μελωδική, μὰ εἶχε προστακτικὸ τόνο. Μιλοῦσε πολὺ καλὰ τὰ γαλλικά, μὲ ξενικὴ ὅμως προφορά. Φαινότανε λίγο μεθυσμένη.

Τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν κατάπληκτο Ζιλμπέρ, ποὺ δὲ μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ στὴ μαγνητική της δύναμι. Σὲ λίγο βρισκόντανε κι' οἱ δυὸ σὲ μιὰ κλειστὴ χαμηλὴ κοῦρσα, ποὺ τὴν ὡδηγοῦσε ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.

Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν κατάλαβε γιὰ πότε βρέθηκε σ' ἕνα διαμέρισμα, ἐπιπλωμένο μὲ τὸν πιὸ ἐξωφρενικὸ μοντέρνο ρυθμό. Καὶ αὐτός, ποὺ εἶχε χαρῆ τὸν ἔρωτα σ' ἀγκαλιὲς ἀπ' ὅλες τὶς φυλὲς τοῦ κόσμου, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση, ὅτι πιὸ θερμὴ γυναῖκα δὲν εἶχε γνωρίσει στὴ ζωή του.

— Μὲ λένε Σεσίλ, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. Δὲ θέλω νὰ μάθω τὸ δικό σου ὄνομα. Σὲ λίγο, θὰ χωρίσουμε, καὶ δὲ θὰ μὲ ξαναδῆς ποτὲ πιά. Μὴ φαντασθῆς πὼς εἶμαι ἀπὸ κεῖνες ποὺ χαρίζουν εὔκολα τὴν καρδιά τους... Δὲν ξέρω, ὅμως, τί μ' ἔπιασε μὲ σένα... Ἴσως νὰ μποροῦσα νὰ σ' ἀγαπήσω...Καλύτερα, λοιπόν, εἶναι νὰ μὴν ξαναϊδωθοῦμε.

Καὶ δὲν τὴν ξανάδε ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη βραδυά.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὴν ξανάδε σὲ μιὰ κοσμικὴ δεξίωσι. Τὸν σύνέστησαν σ' αὐτὴν καὶ στὸν ἄντρα της, τὸ βιομήχανο κ. Γκαρύ. Ἐνῶ ὁ Ζιλμπὲρ ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ κοντεύη νὰ σπάση στὰ στήθη του, ἡ Σέσιλ τὸν κύτταζε μὲ παγερὴ ἀδιαφορία. Ἀφοῦ πήρανε κάτι στὸν μπουφέ, τῆς ζήτησε ἕνα χορό. Δὲν τοῦ τον ἀρνήθηκε.

— Δὲ φαντάζεσαι πόσο χάρηκα, ποὺ σὲ ξαναβλέπω! τῆς εἶπε.

— Κάνετε λάθος! τὸν διέκοψε ἐκείνη. Πρώτη φορὰ σᾶς βλέπω στὴ ζωή μου. Εἶμαι τρία χρόνια παντρεμένη...

— Ὤ! Σεσίλ!...

Ἡ νεαρὴ γυναίκα, ἀκούοντας τ' ὄνομα αὐτό, στάθηκε ἀπότομα καὶ ἄρχισε νὰ γελᾶ.

— Ἐσεῖς, λοιπόν, εἴσθε;... ρώτησε, κυττάζοντας τὸ Λεπρὲ μὲ μεγάλη περιέργεια.

— Ναί, Σεσίλ... Μὲ θυμήθηκες τώρα;

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ Σεσίλ... Ἐμένα μὲ λένε Πωλίν... Πᾶμε σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω.

Ἀπομονώθηκαν πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα, χωρὶς νὰ τοὺς προσέξη κανεὶς μέσα σὲ τόσο κόσμο, καὶ ὁ Ζιλμπὲρ ἄκουσε κατάπληκτος μιὰ παράξενη ἱστορία:

— Ἡ Σεσίλ, ποὺ γνωρίσατε κάποτε, μιὰ ἀλησμόνητη βραδυά, εἶναι δίδυμη ἀδελφή μου. Εἴμαστε Γαλλίδες ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, καὶ ἀπὸ πολὺ σοβαρὴ οἰκογένεια. Ὅταν μείναμε μόνες στὸν κόσμο, καὶ μὲ μεγάλη περιουσία, ἐγὼ προτίμησα τὴν ἤρεμη οἰκογενειακὴ ζωή. Ἤρθαμε στὴ Γαλλία, ἐγκατασταθήκαμε ἐδῶ, πῆρα τὸν κ. Γκαρύ.

»Μὰ ἡ Σεσὶλ διψοῦσε γιὰ περιπέτειες κι' ἄκουγε μονάχα τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της...

— Κρῖμα! ψιθύρισε ὁ Λεπρέ. Ἐνῶ ἡ Σεσὶλ βρῆκε σὲ μένα μιὰ πρόσκαιρη... λησμονιά, ἐγὼ τὴν ἀγάπησα, τὴ ζητῶ ἀκόμα σὰν τὸ πιὸ ἰδανικὸ πλάσμα ποὺ συνάντησα στὴ ζωή μου. Καὶ ὅταν θὰ τὴν ξαναδῶ... ἀσφαλῶς δὲ θὰ μὲ θυμᾶται... Δὲν ξέρει οὔτε τ' ὄνομά μου...

— Μὴν περιμένετε νὰ ξανασυναντήσετε τὴ Σεσίλ! τοῦ εἶπε τότε ἡ Πωλίν, μὲ φανερὴ προσπάθεια, γυρνῶντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της. Ἡ Σεσὶλ δὲν ζῆ πιά!...

— Πέθανε; τραύλισε ὁ Ζιλμπέρ, νοιώθοντας ἀνυπόφορο πόνο στὴν καρδιά. Μά, πότε; Πῶς;

— Τί σημασία ἔχει πότε καὶ πῶς; ψιθύρισε ἡ Πωλίν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ Σεσίλ, ποὺ σᾶς χάρισε μιὰ ἀλησμόνητη βραδυά... δὲν ὑπάρχει πιά!

Τὰ μάτια τοῦ Ζιλμπὲρ θολώσανε.

— Ὤ! Μὴν τὴν παίρνετε στὰ σοβαρὰ τὴν περιπέτεια αὐτή, ὅπως καὶ ἡ Σεσίλ, φαντάζομαι, δὲ θὰ τῆς ἔδωσε σημασία... συνέχισε ἡ Πωλίν, σὲ ζωηρὸ τόνο. Πρέπει, ὅμως, νὰ σᾶς ἀφίσω, γιατὶ ὁ ἄντρας μου θὰ ψάχνη νὰ μὲ βρῆ.

Διόρθωσε νευρικὰ τὰ μαλλιά της, ποὺ τῆς σκέπαζαν ὅλο τὸ λαιμό.

— Δὲν ξέρω γιατί, ψιθύρισε ὁ Ζιλμπέρ, μὰ κάτι μοῦ λέει πὼς ἡ...Σεσὶλ δὲν πέθανε... Ὁπωσδήποτε, καταλαβαίνω πὼς δέν... δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ζητήσω περισσότερες πληροφορίες γι' αὐτήν.

— Εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε! εἶπε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Σᾶς εὐχαριστῶ...

Τὸν κύτταξε κι' αὐτὴ μὲ τρυφερὴ συγκίνησι — σὰ νὰ τοῦ ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνη της γιὰ τὴ διακριτικότητά του — κι' ἀπομακρύνθηκε, μὲ γοργὰ βήματα.

Ὁ Ζιλμπὲρ ἄφησε νὰ περάσουν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἑτοιμάστηκε νὰ πάη ν' ἀποχαιρετήση τοὺς οἰκοδεσπότες. Ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ βρεθῆ μακρυὰ ἀπὸ ἕνα περιβάλλον, ποὺ τοῦ φαινότανε πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς Σεσίλ — γιατὶ δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ κυρία Γκαρύ.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὰ βλέμματά του ἔπεσαν κάτω καὶ εἶδε κάτι νὰ λαμποκοπᾶ στὸ πάτωμα. Ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε. Ἦταν ἕνα χρυσὸ μενταγιόν. Τὸ ἄνοιξε καὶ εἶδε τὴ φωτογραφία τῆς Σεσίλ... Θὰ τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὸ λαιμό, ἐνῶ διόρθωνε νευρικὰ τὰ μαλλιά της.

— Θὰ τὸ κρατήσω! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Θὰ βλέπω τὴ φωτογραφία τῆς Σεσὶλ καὶ θὰ ξαναζῶ πάλι, μαζί της, μιὰν ἀλησμόνητη νύχτα...

ΖΕΡΜΑΙΝ ΡΑΜΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δὸν Ζουὰν

Τῶν ἀπροκρέω ἕνεκεν, τῆς φήμης μου κηδόμενος
κι' ἀπὸ μεγίστην ἔξαψιν δικαίως κατεχόμενος
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς ἰδέας ἔχων φίνας
νὰ κατακτήσω τοιγαροῦν πένδ-ἕξη κολομβίνας.
Καὶ διατρέχων τὰς ὁδοὺς ταχέως κι' ἐπειγόντως
καὶ ὑλακτῶν ἐνίοτε δίκην κυνὸς λυσσῶντος
εἰσέβαλον πλησίστιος εἰς κέντρον μπουζουκίων
ἐκ τῆς σαγήνης ἔμπλεος καὶ πλήρης μερακίων.
Πλὴν κολομβίναν ἐν αὐτῷ μὴ βλέπων συναφῶς
πρὸς δὲ ἀπ' τὰ μπουζούκια μπουζουκωθεὶς σαφῶς
ἤρξ..μην τὴν ἀνίχνευσιν πρὸς κατευθύνσεις πάσας
κυ..ζων ἀσκαρδαμυκτὶ τὰς Μὶς ὁ ἐμβαγάσας.
Κι' ἐπιθυμῶν τὴν δρᾶσιν μου νὰ προωθήσω πλέον
καὶ Δὸν Ζουὰν νὰ καταστῶ συλλήβδην τῶν θηλέων
ἀνῆλθον ἐπὶ καθεκλὸς καὶ εἶπον: —Μὶς ἂς σπεύσετε
μετὰ ἐμοῦ τοῦ γόητος εὐρέως ν' ἀποκρεύσετε...
Ἀλλὰ ὁποία ἔκπληξις καὶ καταισχύνη
(μᾶλλον!
Παρὰ τὴν λαῦρον πρόκλησιν, ὢ Δία,
(καὶ τὸν σ..λον
«Ὄχι!» αἱ Μὶς ἀπήντησαν καὶ δὴ μετὰ
(φωνῶν
καὶ μασκαρεὺς ἐγένοντο καὶ ὄνων καὶ
(κυνῶν.
Ἤμουν ὁ νόης ἔγνωκε καὶ τῶν ἐρώτων
(μύστης
ὅστις τυγχάνω Δὸν Ζουὰν ποιότητος
(ἀρίστης
—Ὤ! ἀτυχία προφανὴς εὐρεῖα καὶ με-
(γάλη!—
ἐν μέσῳ τῶν ἀπόκρεω παρέμενον..
(φιάλη!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Μὲ τὴ λῆξι τῶν παραστάσεων τῆς κωμῳδίας «Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται», ἔγινε στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου «Ἀκροπὸλ» μιὰ συγκινητικὴ τελετή.

— Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία παράστασι, οἱ ἠθοποιοὶ καὶ τῶν δυὸ θιάσων, συγκεντρώθηκαν στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου καὶ εὐχαρίστησαν τὴν κ. Κυβέλη γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ συνεργαστῆ μαζί τους.

— Ἡ μεγάλη μας πρωταγωνίστρια δοκίμασε τόση συγκίνησι, ὥστε δὲ μποροῦσε ν' ἀρθρώση λέξι, ἀναγκάστηκε δὲ νὰ καλύψη τὸ πρόσωπό της μὲ τὶς δυὸ μεγάλες ἀνθοδέσμες, ποὺ τῆς προσέφεραν ὁ Χρ. Εὐθυμίου γιὰ τὸ θίασο πρόζας καὶ ἡ Μπελίντα γιὰ τὸ μουσικὸ θίασο, γιὰ νὰ κρύψη ἔτσι τὰ δάκρυά της.

✪ Ἡ μεσόφωνος Λίτσα Λιώτση, ποὺ ἔπαιξε σὲ δυὸ παραστάσεις τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς τὴν «Κάρμεν», στὴν ὄπερα τοῦ Μπιζέ, πραγματοποίησε ἕνα ἀξιόλογο ρεκόρ, ποὺ πέρασε ἀπαρατήρητο: Κατώρθωσε μέσα σὲ τρεῖς μέρες νὰ μάθη τὸ ρόλο της στὰ ἑλληνικὰ καὶ τὸν τραγούδησε ἔτσι γιὰ πρώτη φορά, ἀφοῦ στὴ Γερμανία τραγούδησε τὴν «Κάρμεν» στὰ γερμανικά.

✪ Ὁ θίασος τῆς κ. Κατερίνας ἑτοιμάζει στὸ «Ἰντεάλ» μιὰ παλιὰ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ Σώμερσετ Μώμ, μὲ τὸν τίτλο «Ἡ λαίδη ἐξοφλεῖ». Τὸ ἔργο εἶχε παιχθῆ πρὶν 22 χρόνια ἀπὸ τὴ Μαρίκα Κοτοπούλη στὸ διπλανὸ ἀκριβῶς θέατρο.

✪ Ὁ θίασος τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου ἑτοιμάζει γιὰ τὸν Ἀπρίλιο τὴ μεγάλη του περιοδεία στὴν Εὐρώπη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ ἀρχικῶς, θὰ δώση ἐπίσης παραστάσεις στὴ Βιέννη καὶ στὸ Ἄμστερνταμ, μὲ τὶς τραγωδίες «Μήδεια», «Οἰδίπους», «Ἰφιγένεια» καὶ μὲ τὴν κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνη «Ἐκκλησιάζουσες».

✪ Ἡ Ἡρὼ Χαντᾶ καὶ ἡ Καίτη Παρίτση, ποὺ βρίσκονται στὴν Ἀντὶς Ἀμπέμπα, συνεχίζοντας τὴ μεγάλη τους περιοδεία στὴν Ἀφρική, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ συναυλίες τους ἔδωσαν καὶ μιὰ μεγάλη φιλανθρωπικὴ παράστασι γιὰ τὰ ἄπορα παιδιά.

— Οἱ δυὸ Ἑλληνίδες καλλιτέχνιδες ἔγιναν δεκτὲς ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Χαϊλὲ Σελασιέ, ὁ ὁποῖος καὶ τὶς εὐχαρίστησε γιὰ τὴν προσφορά τους αὐτή.

✪ Ἡ γοητευτικὴ στὰρ τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ, κατὰ τὴν ἐδῶ ὀλιγοήμερο παραμονή της, ἀνέβηκε στὴν Ἀκρόπολι τρεῖς φορές, τὴ δὲ τελευταία φορὰ ἔμεινε ἐκεῖ 4 ὁλόκληρες ὧρες!...

— Ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ, σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο τῆς Γλυφάδας, ὅπου δείπνησε ἕνα βράδυ, ἐντελῶς ἰνκόγνιτο, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της Μάϊκλ Τὸντ καὶ τὸν ἐκπρόσωπο τῆς ἑταιρείας της στὴν Ἑλλάδα, ζήτησε ν' ἀκούση ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ συνθέτη Σπάρτακο, ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴν Ἀμερική, τὴ γνωστή του ἐπιτυχία «Γκρὴκ Μπολέρο», ποὺ διασκεύασε ὁ Ξαβιὲ Κούγκατ ἀπὸ τὸ τραγοῦδι «Θὰ σὲ πάρω νὰ φύγουμε».

✪ Ὁ χορὸς τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ τὴν Ἀποκριὰ στὸ «Ἀκροπὸλ-Πάλας» ἀνεβλήθη γιὰ τεχνικοὺς λόγους, γιὰ ἀργότερα.

✪ Ἡ Λαμία ἀπέκτησε τελευταῖα ἕνα πολυτελέστατο κοσμικὸ κέντρο χιλίων θέσεων, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Γοργοπόταμος», ἐφάμιλλο μὲ τὰ καλύτερα ἀθηναϊκά. Τὸ ἀνωτέρω κέντρο ἐγκαινίασε, πρὶν λίγες μέρες, μὲ μιὰ ἔκτακτη ἐμφάνισι, ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Τούλα Λαμάρ.

✪ Συνεχίζονται οἱ προετοιμασίες γιὰ τὸ ἀναμνηστικὸ γεῦμα τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη», ποὺ ἔγινε παγκόσμια ἐπιτυχία, χάρις στὸ φίλμ «Τὸ παιδὶ μὲ τὸ δελφίνι».

— Στὸ ἀναμνηστικὸ αὐτὸ γεῦμα, στὸ ὁποῖο θὰ παρακαθήσουν 150 πρόσωπα, ἐπιφυλάσσονται ἐνδιαφέρουσες καλλιτεχνικὲς ἐκπλήξεις.

— Θὰ παίξη πρῶτα τὸ τραγοῦδι μόνος του μὲ κιθάρα ὁ ἴδιος ὁ συνθέτης Μωράκης. Ἀκολούθως θὰ τὸ τραγουδήσουν ἡ Μπελίντα κι' ἡ Μελάγια πρῶτες ποὺ τὸ λάνσαραν καὶ ὁ Μαρούδας ποὺ τὸ τραγούδησε στὴν ταινία. Ἐπίσης θὰ τὸ τραγουδήσουν, σύμφωνα μὲ τὶς ξένες ἐκδόσεις ποὺ ἔγιναν, ἡ Μούσκουρη ἀγγλικά, ἡ Νινὴ Ζαχᾶ, γερμανικά, καὶ ἡ Λοβάττι, ἰταλικά.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Χαλάζι, δροσιὰ καὶ ὀμίχλη

ΓΡΑΨΑΜΕ σὲ προηγούμενα τεύχη γιὰ τὰ συνηθέστερα μετεωρολογικὰ φαινόμενα τῆς Ἀθήνας —τὸ κρύο, τὴ ζέστη, τὴ βροχὴ καὶ τοὺς ἀνέμους— μὲ βάσι τὶς ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις, ποὺ ἔκανε, ἐπὶ ἕνα περίπου αἰῶνα, τὸ Ἀστεροσκοπεῖο Ἀθηνῶν, ἡ Μετεωρολογικὴ Ὑπηρεσία καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀκαδημαϊκὸς Δημ. Αἰγινίτης. Θὰ συνεχίσωμε στὸ σημερινὸ μὲ τὰ σπανιώτερα μετεωρολογικὰ φαινόμενα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ χιόνι.

Ἡ Ἀθήνα δὲν εἶναι συνηθισμένη σὲ συχνὲς ἐπισκέψεις τῆς «λευκῆς νύφης τοῦ βορρᾶ». Σπάνια τὴ βλέπει κι' ἔχουν περάσει χειμῶνες χωρὶς νὰ χιονίση διόλου στὴν πόλι. Ὁ περισσότερο «χιονοβόλος» μῆνας, κατὰ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν, εἶναι ὁ Ἰανουάριος. Ἀκολουθοῦν ὁ Φεβρουάριος καὶ ὁ Μάρτιος καὶ κατόπιν ὁ Δεκέμβριος. Τελευταῖοι ἔρχονται ὁ Νοέμβριος καὶ ὁ Ἀπρίλιος. Γιατὶ στὴν Ἀθήνα —τουλάχιστον σὲ παρατηρήσεις 50 χρόνων— δὲ χιόνισε ποτὲ ἀπὸ τὸ Μάιο ὥς τὸ τέλος Ὀκτωβρίου.

Τὸ περισσότερο πρώϊμο χιόνι, ποὺ ἔχει σημειωθῆ στὴν Ἀθήνα, εἶναι στὶς 5 Νοεμβρίου καὶ τὸ πιὸ ὄψιμο τὸ δεύτερο δεκαήμερο τοῦ Ἀπριλίου. Σὲ διάστημα μισοῦ αἰῶνα χιόνισε μόνο 3 φορὲς τὸν Ἀπρίλιο καὶ 5 τὸ Νοέμβριο. Ἐνῶ ἔχει χιονίσει, στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, 28 φορὲς τὸν Ἰανουάριο, 23 τὸ Φεβρουάριο καὶ 20 τὸ Μάρτιο.

Πρώϊμα καὶ ὄψιμα χιόνια σημειώνουν καὶ οἱ ἀρχαῖοι. Ὁ Πλούταρχος γράφει γιὰ τὰ Διονύσια, ποὺ γίνονταν στὴν Ἀθήνα τὸν Ἀπρίλιο, πὼς συνέβηκε κάποτε νὰ διαλυθοῦν ἀπὸ τὰ χιόνια ποὺ ἔπεσαν καὶ τὴν παγωνιὰ ποὺ ἀκολούθησε.

Παρόμοιο ἀνοιξιάτικο χιόνι μὲ παγωνιά, σημειώνεται κι' ἀπὸ τὸ Θουκιδίδη καὶ ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς.

Ἀλλὰ τὸ ἀθηναϊκὸ χιόνι, καὶ ὅταν πέση, εἶναι παροδικὸ καὶ σπανιώτατα τὸ στρώνει μέσα στὴν πόλι. Περιορίζεται νὰ καλύψη μὲ τὸ ἄσπρο του σεντόνι τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν καὶ τὰ δέντρα. Σπάνια θὰ συμβῆ νὰ χιονίση συνεχῶς περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἢ δύο ἡμέρες καὶ τὰ χιόνια λυώνουν ἀμέσως.

Ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς εἶχε παρατηρήσει, ἀπὸ τὰ παλιὰ ἀκόμα χρόνια, πὼς ἅμα δὲ λυώνη τὸ χιόνι, θὰ φέρη καὶ δεύτερο.

Ἀναφέρονται ὅμως καὶ περιπτώσεις ἐξαιρετικῆς βαρυχειμωνιᾶς, ποὺ τὸ χιόνι διατηρήθηκε ἐπὶ ἡμέρες. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1850 στὴν Ἀθήνα εἶχε χιόνια ἐπὶ 10 ἡμέρες, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1869 ἐπὶ 8 ἡμέρες. Καὶ τὸ ρεκὸρ σημειώθηκε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1864, ποὺ χιόνιζε ἐπὶ 10 ἡμέρες συνεχῶς καὶ τὸ κράτησε στρωμένο ἐπὶ 14 ἡμέρες!

Καὶ στὴν ἀρχαία Ἀθήνα ἀναφέρονται βαρυχειμωνιές, ποὺ διακόπτονταν κάθε ἐργασία καὶ τὰ «πάντα ἡ χιὼν κατείληφε». Μιὰ μάλιστα βαρυχειμωνιά, στὶς ἀρχὲς τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνα, ἔμεινε παροιμιώδης. Ἄρχοντας τῆς Ἀθήνας ἦταν τότε ὁ Λακρατίδας. Κι' ἀπὸ τ' ὄνομά του ἔλεγαν πιὰ οἱ Ἀθηναῖοι ὅλα τὰ κρῦα πράγματα «λακρατίδες».

Ἀπὸ παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν ἐπὶ μισὸν αἰῶνα, βγῆκε πώς, κατὰ μέσον ὅρο, χιονίζει στὴν Ἀθήνα 5 ἡμέρες τὸ χρόνο. Ὑπάρχουν ὅμως χρονιὲς ποὺ χιονίζει περισσότερο κι' ἄλλες λιγώτερο ἢ καὶ διόλου. Ρεκὸρ ἐσημείωσε ὁ χειμώνας τοῦ 1873—74 μὲ 20 ἡμέρες χιονιοῦ (2 ἡμέρες τὸ Δεκέμβριο, 2 τὸν Ἰανουάριο, 8 τὸ Φεβρουάριο καὶ 8 τὸ Μάρτιο). Σημειώθηκαν ἀκόμη 4 χειμῶνες, ποὺ χιόνισε 10—12 ἡμέρες, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν πολὺ λιγώτερες ἡμέρες χιονιοῦ.

Ἂν ὅμως τὸ χιόνι σπανίζη στὴν Ἀθήνα, δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὰ βουνά, ποὺ τὴν τριγυρίζουν. Δὲν περνάει χειμώνας χωρὶς νὰ «λευκανθοῦν» ἡ Πάρνης καὶ τὸ Πεντελικό. Καί, σχεδὸν κάθε χρόνο, ὁ Ὑμηττός.

Ἀκολουθοῦν, οἱ προαιώνιοι αὐτοὶ σύντροφοι τῆς Ἀθήνας, τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ποὺ λέει:

«Τὸ χιόνι ρίχνει στὰ βουνὰ
καὶ τὴ βροχὴ στοὺς κάμπους...»

Ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς εἶχε παρατηρήσει ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια, πὼς ἅμα δὲν λυώνη τὸ χιόνι, θὰ φέρη καὶ δεύτερο...

Τὸ περισσότερο χιόνι ἀπὸ τὰ τρία ἀθηναϊκὰ βουνὰ τὸ τραβάει ἡ Πάρνης. Ἔπειτα ἔρχεται τὸ Πεντελικό, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, καὶ τελευταῖος ὁ Ὑμηττός. Συνήθως ἀπὸ τὸ Νοέμβριο μῆνα ἡ Πάρνης φοράει τ' ἄσπρα της, ἢ τὸ βραδύτερο τὸ Δεκέμβριο. Ὑπάρχει ὅμως χρονιὰ ὅπου τέλος Σεπτεμβρίου «ἐλευκάνθησαν» οἱ κορυφὲς τῆς Πάρνηθος, καὶ 4 ἄλλες χρονιές, μέσα σ' ἕναν αἰῶνα, ποὺ πρωτοχιόνισε στὴν Πάρνηθα Ὀκτώβριο. Καθυστερημένα, κατὰ ἕνα τουλάχιστο μῆνα, δέχονται τὰ πρῶτα τους χιόνια τὰ δύο ἄλλα βουνά. Τὸ Δεκέμβριο ἢ Ἰανουάριο πρωτοχιονίζει στὸ Πεντελικὸ καὶ στὸν Ὑμηττό.

Ἀλλὰ ἡ Πάρνης δὲ δέχεται μόνο, κάθε χρόνο, τὶς πρῶτες χιονοστιβάδες, ἀλλὰ καὶ τ' ἀποχαιρετιστήρια χιόνια τοῦ χειμῶνα τῆς Ἀττικῆς. Σὲ παρατηρήσεις μισοῦ αἰῶνα διαπιστῶσαν ὅτι 12 χρονιὲς τὰ τελευταῖα χιόνια στὴν Πάρνηθα ἦταν τὸν Ἀπρίλιο καὶ 25 χρονιὲς τὸ Μάρτιο. Στὰ ἄλλα χρόνια τὸ χιόνι ἔπαυε ἀπὸ τὸ Φεβρουάριο καὶ σπανιώτερα ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο. Τὸ 1905, ἡ Πάρνηθα ἦταν κατάλευκη ἀπὸ χιόνια στὶς 9 Μαΐου!

Ὡπωσδήποτε, δὲν ὑπάρχει χρόνος ποὺ νὰ μὴ χιονίση καλὰ στὴν Πάρνηθα καὶ νὰ μὴν ἀσπρίση, ἔστω καὶ γιὰ λίγο ἡ κορυφὴ τοῦ Πεντελικοῦ. Ὁ γέρο-Ὑμηττὸς ὅμως κάνει κάποτε ἐξαίρεσι. Ὑπάρχουν χρονιές, ποὺ ἀρνήθηκε νὰ δεχτῆ, ὁλωσδιόλου, τὶς θωπεῖες τῆς λευκῆς νύφης τοῦ βορρᾶ. Τὸ πρωϊμώτερο χιόνι στὸν Ὑμηττὸ ἔχει πέσει στὶς 21 Ὀκτωβρίου καὶ τὸ ὀψιμώτερο στὶς 20 Ἀπριλίου.

Στὶς βορεινὲς χαράδρες τῆς Πάρνηθος τὸ χιόνι διατηρεῖται πολλὲς φορὲς καὶ ὁλόκληρο τὸ Μάιο. Γι' αὐτό, στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, ἡ Πάρνηθα ἦταν ὁ προμηθευτὴς τοῦ... πάγου, ὅταν δὲν ὑπῆρχαν, οὔτε ἐργοστάσια, οὔτε τὰ σύγχρονα πολυποίκιλα ψυγεῖα. Σκέπαζαν ἀπὸ τὴν ἄνοιξι μὲ κλαριὰ καὶ χῶμα τὸ χιόνι, σὲ βαθουλώματα τοῦ ἐδάφους καὶ σὲ χαράδρες, ὥστε νὰ διατηρηθῆ. Καὶ τὸ κουβαλοῦσαν μὲ τὰ γαϊδουράκια στὴν Ἀθήνα. Μὲ τὰ χιόνια τῆς Πάρνηθος ἔφτιαχναν τὰ πρῶτα ἀθηναϊκὰ ζαχαροπλαστεῖα τὰ παγωτά τους καὶ οἱ μπυραρίες πάγωναν τὴ μπύρα, ποὺ ἔφερναν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

Ἂν τὸ χιόνι τὸ θεωροῦσαν πάντοτε εὐεργετικὸ στὴν Ἀττικὴ γιὰ τὴ γεωργία (καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ γιὰ τὴ... λίμνη τοῦ Μαραθῶνα), δὲ συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ «τὴν ἀδελφὴν τῆς χιόνος, τὴν χάλαζαν». Τὴν ἔτρεμαν οἱ ἀρχαῖοι μὴ τοὺς χαλάση τὴν ἐσοδεία. Τὴν τρέμουν καὶ σήμερα στὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς μὴ τοὺς καταστρέψη τὰ ὀπωροφόρα δέντρα, τὰ ἄνθη καὶ τὰ λαχανικά. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ κινδυνεύουν νὰ δοῦν νὰ ἐξαφανίζεται ἡ πλούσια συγκομιδή, ποὺ ὑπολόγιζαν, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ κάνουν καὶ τίποτα. Τὸ μόνο ποὺ ἔκαναν παλαιότερα οἱ χωριάτες τῆς Ἀττικῆς, ὅταν ἔβλεπαν σύννεφα ὕποπτα γιὰ χαλάζι, ἦταν νὰ καταφεύγουν σὲ ξόρκια καὶ σὲ παρακλήσεις στὴν ἐκκλησία. Ἀπέδιδαν σὲ κάποια ἀνώτερη δύναμι τὴ θεομηνία τοῦ χαλαζιοῦ, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ποὺ εἶχαν τὴν ἴδια πρόληψι.

Στὴν ἀρχαιότητα μάλιστα εἶχαν καὶ εἰδικοὺς φύλακες —τοὺς χαλαζοφύλακες— ποὺ παρακολουθοῦσαν τὰ σύννεφα. Καὶ ὅταν ἔβλεπαν κανένα χαλαζοφόρον, εἰδοποιοῦσαν ἀμέσως τοὺς κτηματίες, οἱ ὁποῖοι ἔβγαιναν ἔξω καὶ ἔψελναν διάφορους ἐξορκισμούς, γιὰ νὰ σωθῆ ὁ τόπος.

Στὴν Ἀθήνα, εὐτυχῶς, δὲν εἶναι συχνὸ φαινόμενο τὸ χαλάζι. Κατὰ μέσον ὅρο πέφτει 1—3 φορὲς τὸ χρόνο καὶ σπανιώτατα δυὸ φορὲς τὸν ἴδιο μῆνα. Ὑπάρχουν καὶ χρονιὲς χωρὶς χαλάζι. Τὸ περισσότερο ποὺ ἔπεσε ἦταν τὸ 1895, γιατὶ σημειώθηκαν 7 πτώσεις χαλαζιοῦ τὸν ἴδιο χρόνο. Καὶ ἡ καταστρεπτικώτερη ἦταν στὶς 23 Μαΐου τοῦ 1906, ποὺ δὲν ἄφηκε τίποτα, σὲ ἐλιές, λαχανικὰ καὶ φροῦτα. Τὸ χαλάζι αὐτὸ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε σκέπασε τὶς κορυφὲς τῆς Πάρνηθος, ποὺ ἐπὶ δυὸ ἡμέρες φαίνονταν σὰν χιονισμένες.

Τὸ χαλάζι δὲν εἶναι σὰν τὸ χιόνι, ποὺ ἔρχεται μόνο τὸ χειμῶνα. Μπορεῖ νὰ πέση σὲ οἱαδήποτε ἐποχή. Ἀπὸ παρατηρήσεις, 45 χρόνων, εἶδαν πὼς τὸ χειμῶνα καὶ τὴν ἄνοιξι πέφτει τὸ ἴδιο περίπου χαλάζι καὶ εἶναι διπλάσιο ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ σημειώνεται τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸ φθινόπωρο.

Δυὸ ἄλλοι μετεωρολογόγοι σύντροφοι τῆς Ἀθήνας, ποὺ θὰ μνημονεύσωμε, εἶναι ἡ δροσιὰ καὶ ἡ πάχνη. Ἡ δροσιὰ εἶναι χρησιμώτατη γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν δέντρων, τῶν φυτῶν καὶ γενικώτερα τοῦ πρασίνου.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὴν εἶχαν θεοποιήσει καὶ ἔστηναν στὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς βωμοὺς τῆς «Πανδρόσου» Ἀθηνᾶς ἢ ὅπως ἔλεγαν τὴ δροσιά, μὲ τὸ ἄλλο ὄνομα, τῆς «Ἔρσης».

Ἡ δροσιὰ ποὺ ἀναφέρουμε —δηλαδή, τὰ μικρὰ σταγονίδια, ποὺ κάθονται πάνω στὴ χλόη καὶ στὰ πράγματα, ποὺ εἶναι ἐκτεθειμένα στὸ ὕπαιθρο τὶς νυχτερινὲς ἰδίως ὧρες— δὲν εἶναι ἐνδημικὸ φαινόμενο στὴν Ἀθήνα. Ἐξαφανίζεται τοὺς δυὸ καλοκαιρινοὺς μῆνες —τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Αὔγουστο— κι' ἀφίνει τὴν ἀττικὴ νύχτα, χωρὶς σταλιὰ ὑγρασίας. Μοναδικὸ προνόμιο τῆς Ἀθήνας, ποὺ ἐπιτρέπει τὴν ὁλονύχτιο παραμονὴ στὸ ὕπαιθρο. Γι' αὐτὸ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα χρόνια, εἶναι φοβεροὶ ξενύχτηδες.

Οἱ μῆνες ποὺ ἔχουν τὴν περισσότερη δροσιὰ τὴ νύχτα, εἶναι ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο ὥς τὸν Ἀπρίλιο καὶ τὴ λιγώτερη, οἱ καλοκαιρινοί. Σπανιώτατο εἶναι στὴν Ἀθήνα τὸ φαινόμενο τοῦ δροσοπάγου, τῆς παγωμένης δηλαδὴ δροσιᾶς, ποὺ δημιουργεῖ μεγάλες καταστροφὲς σὲ δέντρα καὶ φυτά. Ἡ παγωνιὰ παρατηρεῖται, κυρίως, τὶς χειμωνιάτικες νύχτες μὲ ξαστεριά.

Ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν διαπιστώθηκε πὼς ἡ πάχνη παρουσιάζεται μόνο τοὺς χειμωνιάτικους μῆνες καὶ ὄχι περισσότερο ἀπὸ 7—8 νύχτες ὅλο τὸ χρόνο, ἐνῶ ἡ δροσιὰ μᾶς ἐπισκέπτεται 65 νύχτες, κατὰ μέσο ὅρο.

Σπανιώτατο φαινόμενο γιὰ τὴν Ἀθήνα εἶναι καὶ ἡ ὀμίχλη. Τὸ περισσότερο ποὺ σημειώθηκε ἦταν 2—3 μέρες τὸ χρόνο. Περνοῦν ὅμως καὶ πολλὰ χρόνια χωρὶς νὰ παρουσιαστῆ ὀμίχλη μέσα στὴν πόλι.

Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ὀμίχλη, ἐλαφροτάτη, ποὺ σχηματίζεται συχνὰ ἀπὸ τὴν αὐγὴ ὥς τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ στεφανώνει τὴν Ἀθήνα. Κάποτε, ἰδίως τὸ φθινόπωρο, καλύπτει καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴ ὁλόκληρη τὴν πόλι, γιὰ 2—3 ὧρες, καὶ μέχρις ὅτου τὴ διαλύση ὁ ἀττικὸς ἥλιος ρίχνοντας τὰ χρυσάφια του.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

'Αθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Πεταλοῦδες στὸ φῶς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνας ἀκατανίκητος γόης τῶν παλαιοτέρων 'Αθηνῶν, ὁ Στέφανος Χαλαζῆς γέρος πιά, θυμᾶται τὰ παλιά του, τὶς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες του — τότε ποὺ οἱ γυναῖκες πέφτανε στὴν ἄπληστη ἀγκαλιά του γιὰ νὰ καοῦνε σὰν πεταλοῦδες στὸ φῶς... Ἡ θύμησι τοῦ γερασμένου γόητα περνάει ἀπάνω ἀπὸ τὰ παλιὰ θύματά του, γιὰ νὰ σταθῆ σὲ μιὰ ἱστορία τὴν πιὸ δραματική, τῆς ἐρωτικῆς του καρριέρας: Ὁ Χαλαζῆς ἔχει ἕναν παιδικὸ φίλο, τὸ Γιῶργο Χαλέλη, ποὺ μαζί του μεγαλώνει, ἀφοῦ μαζί του πέρασε τὰ παιδικά του χρόνια, στὰ θρανία τοῦ σχολείου. Ὅταν μεγαλώνουν οἱ δυὸ φίλοι, ὁ Χαλέλης ἀρραβωνιάζεται μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, τὴ Λίνα, ποὺ ζῆ μόνο μὲ τὴ θεία της. Ὅταν ἡ Λίνα γνωρίζη τὸν Στέφανο, τὸν συμπαθεῖ, διασκεδάζει στὴν ἀρχὴ μὲ τὰ χαριτωμένα λόγια του καὶ τὶς ἀστεῖες ἱστορίες του, σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἡ φιλικὴ αὐτὴ συμπάθεια γίνεται ἔρως! Κι' ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Λίνας μαζὶ μὲ τὸ φίλο του, ὁ Στέφανος νοιώθει μέσα στὸ χέρι του ἕνα γραμματάκι, ποὺ μέσα του ἡ κοπέλλα τοῦ ξεμολογιέται μὲ αὐθόρμητα δειλὰ λόγια τὸν ἔρωτά της καὶ τοῦ γράφει ὅτι τὸν περιμένει τὴν ἄλλη νύχτα στὸ σπίτι της... Ὁ Στέφανος, ποὺ κι' αὐτὸς ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀγαπάη τὴ Λίνα, πηγαίνει στὸ ραντεβοῦ, κι' ἐκεῖ μὲ λόγια ἀποφασιστικὰ προσπαθεῖ νὰ σβύση στὰ λογικά της τὴν ἐρωτευμένη ἀραβωνιαστικιὰ τοῦ ἀγαπημένου φίλου του. Ἐπειδὴ δὲν τὸ καταφέρνει, φεύγει τρέχοντας σὰν τρελλός. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ξεκόβει ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη συντροφιὰ τῆς Λίνας, καὶ μ' ὅλη τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Γιώργου, ποὺ ἀπονήρευτος κι' ἀθῷος, ἐπιμένει νὰ τὸν ξαναπάρη μαζί του, ἀρνιέται νὰ τὸν ἀκολουθήση πάλι ἐκεῖ ὅπου παραφυλάει ὁ πιὸ γλυκὸς πειρασμός, ἕτοιμος νὰ τὸν παρασύρη στὴν πιὸ κακὴ πρᾶξι. Γιὰ νὰ κάνη, μάλιστα, πιὸ εὔκολη τὴν ἄρνησί του, ὁ Στέφανος σκηνοθετεῖ πρῶτα μιὰ παρεξήγησι. Κι' ὅταν ὁ Γιῶργος, ἐπίμονος καὶ πιεστικός, ξανάρχεται γιὰ νὰ τὸν πάρη μαζί του, ὁ Στέφανος τοῦ λέει ὅτι κάποια τὸν περιμένει...

8ον

—Πάλι δὲν πειράζει! Γιατί εἴμαστε καὶ «ὅποιος» καὶ «ὅποια»! Ἐμεῖς προηγούμαστε. Ἔλα...πᾶμε, ἂν δὲ θὲς νὰ μὲ δυσαρεστήσης σοβαρά!

Εἶδε ὁ Στέφανος ὅτι δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ξεφύγη, κι' ἀκολούθησε μηχανικὰ τὸ φίλο του, ἐνῶ μιὰ τρεμοῦλα ἀγκάλιαζε ἡδονικὰ ὅλο τὸ κορμί του!...

Ἀπὸ τὴ σκάλα ὁ Γιῶργος ἔβαλε τὶς φωνές,—κάτι φωνὲς θριάμβου:

—Τὸν φέρνω, Λίνα! Τὸν φέρνω!

Ἡ Λίνα τοὺς περίμενε στὸ κεφαλόσκαλο.

Ἦταν χλωμή, ἀδυνατισμένη· στὰ χείλια της ὅμως ἄνθιζε ἕνα χαμόγελο ἀπέραντης εὐτυχίας..

Ὁ Στέφανος τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του χωρὶς νὰ τὴν κυττάξη...

—Τί κάνεις, Λίνα;... τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λίγο.

—Καλά, Στέφανε... τοῦ ἀποκρίθηκε σιγά.

Κι' ὕστερα, πιὸ δυνατά, πρόσθεσε:

—Κάναμε, ὅμως, μαῦρα μάτια γιὰ νὰ σὲ δοῦμε.

—Ἔ δουλειές, βλέπεις.. Μήπως ἐξουσιάζουμε πάντα τὸν ἑαυτό μας;...

Μπῆκε στὴ μέση ὁ Γιῶργος ἀποφασιστικός:

—Ἀφῆστε τὶς παρελθοντολογίες! εἶπε. Ἡ βάσις εἶναι ὅτι βρεθήκαμε πάλι καὶ οἱ τρεῖς μαζί! Τὰ ἄλλα δὲν ἔχουνε καμμιὰ σημασία..

Τί κι' ἂν εἶχαν ὅμως ξαναβρεθῆ μαζί; Κάτι ἄγνωστο κι' ἀπροσδιόριστο βάραινε ἀπάνω τους! Κάτι ποὺ ἔπνιγε τὸ γέλιο στὰ χείλια τους, μάραινε τὸ ἀμέριμνο νεανικό τους κέφι..

Μάταια ὁ φτωχὸς ὁ Γιῶργος προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ζωηρέψη τὴ συζήτησι... Οὔτε ἡ Λίνα, οὔτε ὁ Στέφανος τὸν βοηθούσανε...

—Μά, ἐπὶ τέλους! φώναξε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Γιῶργος μὲ λυπημένη ἀγανάκτησι. Τί πάθαμε καὶ δὲν εἴμαστε ἴδιοι;... Δὲν τὸ καταλαβαίνω, δὲ μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω..

—Ὁ Στέφανος ἔχει τὸ νοῦ του ἀλλοῦ... εἶπε ἡ Λίνα.

—Εἶναι ἀλήθεια ὅτι... ἔχω κάτι νὰ σκεφτῶ... ὁμολόγησε ἐκεῖνος μὲ ὕφος στενοχωρημένο. Κάτι μὲ ἀπασχολεῖ αὐτὸ τὸν καιρό...

—Ποιὸς ξέρει ποιὰ κοπέλλα τοῦ πῆρε τὸ μυαλό... ἐξακολούθησε ἡ Λίνα, μὲ ὁλοφάνερη τὴ ζήλεια στὴ φωνή της...

—Ὅποια καὶ νὰ τοῦ πῆρε τὸ μυαλό, δὲν πρέπει νὰ τὸν κάνη νὰ ξεχνάη τοὺς φίλους του!... εἶπε ὁ Γιῶργος.

Μὲ λόγια ὅμως δὲν ἦτανε δυνατὸ νὰ ἐκβιαστῆ ἡ παλιά τους ἐγκαρδιότης...

Τὴν ὥρα ποὔφευγε, ὁ Στέφανος διαπίστωσε ὅτι δὲν ἦτανε δυνατὸ νὰ ζῆ αὐτὸ τὸ μαρτύριο... Τὴ Λίνα δὲν τὴν ἔβλεπε τώρα μὲ τὸ ἴδιο μάτι... Δὲν ἦτανε πιὰ φίλη του· ἦταν ἀγαπημένη του—μιὰ ἀγαπημένη ποὺ τοῦ τὴν ἀπαγόρευε αὐστηρὰ κι' ἀπόλυτα ἡ φιλία... Κι' ἦταν ἀγαπημένος της κι' ἐκεῖνος. Γι' αὐτὸ δὲν ἀμφέβαλλε... Ὅλα προδίνανε τὴν ἀγάπη της: Τὸ τρεμούλιασμα τῶν χειλιῶν της—ποὺ λὲς καὶ προσπαθούσανε νὰ φυλακίσουν ἀπεγνωσμένα κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφίσουνε νὰ τοὺς ξεφύγη...— ἡ δακρυσμένη ἱκεσία τῶν βελουδένιων ματιῶν της ὅταν τύχαινε νὰ συναντήσουνε τὰ δικά του, ἡ χλωμάδα τοῦ ὡραίου της προσώπου... Ναί... Ναί... Δὲν ἦτανε δυνατὸ νὰ ἀμφιβάλλη κανείς: Ἡ Λίνα τὸν ἀγαποῦσε! Ξαφνικά, ἀπρόοπτα ἀπότομα, ἡ καρδιά της εἶχε ἀλλάξει αἰσθηματικὴ κατεύθυνσι... Ἕνας ἄλλος ἄντρας τὴν εἶχε τώρα γεμίσει ξέχειλα, καὶ δὲν ἄφινε τόπο γιὰ τὸν πρῶτο φτωχὸ ἐρωτευμένο ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁλοκληρωτικὰ ἀνεπιφύλαχτη τὴ λατρεία του...

Τί θὰ γινότανε τώρα, λοιπόν;... Τί ἐξέλιξι θὰ παίρνανε τὰ πράματα;... Δὲν ἦτανε μοιραῖο ὁ ἀνύποπτος κι' ἀπονήρευτος Γιῶργος νὰ πονηρευτῆ κάποτε, νὰ ὑποπτευτῆ, νὰ ἀνοίξη τὰ μάτια του καὶ νὰ δῆ;... Καὶ τότε, τί θὰ γινότανε;... Δὲ θάπεφτε ὁ Στέφανος ἀπὸ τὸ βάθρο τῆς φιλίας, γιὰ νὰ γίνη κομμάτια, ἔνοχος τῆς πιὸ ταπεινῆς καὶ χυδαίας ἐπιβουλῆς, προδότης, δόλιος, ἐγκληματίας ὕπουλος;...

Ἄ, αὐτὸ δὲν τὤθελε μὲ κανέναν τρόπο ὁ Στέφανος. Βέβαια, ἔνοιωθε κι' αὐτὸς κάτι ἔντονο κι' ἀπρόοπτο, ποὔχε εἰσβάλει ὅμοιο μὲ αἰσθηματικὴ θύελλα μέσα στὴν καρδιά του, γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ πιὸ ἀγαπημένου φίλου του. Τὸ κάτι αὐτὸ ὅμως—τὸ ἀπαγορευμένο ἐγκληματικὸ «κάτι».. — δὲ μποροῦσε νὰ τὸν κάνη νὰ ξεχάση τὴ φιλία του, τὴν ἀγάπη ποὺ χρωστοῦσε στὸ Γιῶργο, τὸν ἀδελφικὸ φίλο του, ποὺ τὸν θυμότανε πάντα κοντά του ἀπὸ τότε ποὺ γνώριζε τὴ ζωή... Δὲν ἦτανε ποτὲ δυνατὸ νὰ δηλητηριάση μὲ μιὰ τόσο κακὴ πρᾶξι τὴν ἀθῷα ἐγκαρδιότητα, τὴν ἀνεπιφύλακτη ἐμπιστοσύνη, τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη τοῦ Γιώργου! Αὐτὸ ποὔνοιωθε γιὰ τὴ Λίνα ἦτανε κάτι ποὔχε νοιώσει γιὰ τόσες γυναῖκες ὡς τώρα—ποὔχανε περάσει κι' εἴχανε ξεχαστῆ. Καὶ κάτι ποὺ θὰ τὄνοιωθε χωρὶς ἀμφιβολία ἀκόμα γιὰ τόσες μελλοντικὲς γυναῖκες, ποὺ θὰ περνοῦσαν κι' αὐτὲς καὶ θὰ ξεχνιόντουσαν...

Ἦτανε σωστό, λοιπόν, ἦτανε λογικὸ νὰ χωρίση τὸ φίλο του ἀπὸ τὴν κοπέλλα ποὺ αὐτὸς λάτρευε, νὰ γίνη προδότης τῆς φιλίας, ἐξωμότης, πρόστυχος, χυδαῖος, ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος; Ὄχι! Μὲ κανέναν τρόπο δὲ θ' ἄφινε τὸν ἑαυτό του νὰ γλυστρήση σ' αὐτὴ τὴν ἀπαγορευμένη γοητεία ποὺ ἦταν ἄγνωστο πόσο θὰ κρατοῦσε, καὶ ποὺ τὸ μόνο γνωστὸ ἦταν ὅτι θὰ χώριζε γιὰ πάντα δυὸ ἀνθρώπους τόσο στενὰ ἑνωμένους, γιὰ νὰ τοὺς κάνη ἐχθρούς...

Ἔπρεπε, λοιπόν, ὁ Στέφανος νὰ κρατήση τὴν ἀπόφασί του καὶ νὰ μὴν ξαναπατήση ποτὲ στὸ σπίτι τῆς Λίνας... Ἡ κοπέλλα αὐτὴ πρόβαλλε τώρα μπροστά του σὰν ἀκατανίκητος πειρασμός... Ὅλη ἡ συμπεριφορά της πρόδινε τὴ θερμή της διάθεσι νὰ τοῦ δοθῆ ἀνεπιφύλαχτα...

Δὲν ἦτανε τόσο δυνατὸς γιὰ νὰ ἐξακολουθήση νὰ λέη «ὄχι» στὸν γοητευτικὸ πειρασμὸ ποὺ εἶχε ξεπεταχτῆ γιὰ νὰ δοκιμάση τὴν ἀμφίβολη ἄλλωστε αἰσθηματικὴ ἀντοχή του..

Ἡ γυναῖκα ἦτανε πάντα ἡ μεγάλη ἀδυναμία του.. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἔπρεπε, ἦταν ἀνάγκη νὰ ἀντιδράση στὴ δυνατὴ γοητεία ποὺ τοὔχε προσφερθῆ γεμάτη ἀπατηλὴ ὀμορφιὰ γιὰ νὰ τὸν παρασύρη σὲ μιὰ τόσο κακὴ πρᾶξι... Καὶ θὰ ἀντιδροῦσε!

Ἡ μεγάλη δυσκολία ἦταν ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Γιώργου νὰ τὸν ρυμουλκῆ στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του. Ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕναν ἰσχυρὸ λόγο νὰ μὴν ξαναπάη ἐκεῖ. Κι' ὁ λόγος αὐτὸς ἦταν ἕνα ἄλλο του αἴσθημα —ποὺ κιόλα τὸ εἶχε μισοαφίσει νὰ τὸ ὑποψιαστοῦν... Μιὰ ἄλλη γυναῖκα ἦτανε φυσικὸ νὰ τὸν κάνη νὰ ξεχάση τὶς φιλίες του. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔπρεπε νὰ φανῆ χειροπιαστή, κι' ὄχι μόνο φανταστική· ἔπρεπε νὰ καταλάβουνε κι' ἡ Λίνα κι' ὁ Γιῶργος ὅτι ὁ Στέφανος τοὺς εἶχε παραμελήσει γιατὶ κάποιος πιὸ δυνατὸς μαγνήτης τὸν τραβοῦσε ἀποκλειστικὰ κάπου ἀλλοῦ... Ἔπρεπε νὰ βρεθῆ ἡ ἰσχυρὴ πρόφασι ποὺ θὰ τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ φιλία τοῦ Γιώργου, ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς Λίνας...

Καὶ ἡ πρόφασι — ἡ μεγάλη γυναικεία πρόφασι ποὺ θὰ τοὺς ἔσωζε ὅλους ἀπὸ τὸ γενικὸ ἀδιέξοδο...— βρέθηκε. Ἦτανε μιὰ ὄμορφη γυναῖκα ἀρκετὰ ἐλαφριὰ στὴν ἠθική — χορεύτρια καὶ τραγουδίστρια στὸ καμπαρὲ τῆς μόδας, τὸ «Γκαιτὲ»—ποὺ ὁ Στέφανος δὲ δυσκολεύτηκε, βέβαια, καθόλου νὰ τὴν πλησιάση καὶ νὰ τὴν κατακτήση...

Ἦτανε μιὰ ζεστὴ Βιεννέζα, ἡ Φρίντα. Εἶχε ξετρελλάνει ὅλη τὴ χρυσῆ νεολαία τῆς ἐποχῆς μὲ τὸ τραγούδι της, μὲ τὸ χορό της, μὲ τὸ ἀσυγκράτητο κέφι της! Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ ξετρελλαινόντουσαν μαζί της κάθε νύχτα, προστέθηκε, πιὸ φανατικὸς θαυμαστὴς ἀπὸ ὅλους, κι' ὁ Στέφανος. Δὲν ἦτανε, βέβαια, ὁ πιὸ πλούσιος· ἦταν ὅμως ὁ πιὸ ὄμορφος, ὁ πιὸ χαριτωμένος, ὁ ἄντρας μὲ τὸ πιὸ μεγάλο ἐνδιαφέρο... Ἤξερε νὰ διαλέγη τὰ πιὸ φρέσκα λουλούδια, τὶς πιὸ ὄμορφες μυρουδιές, καὶ νὰ συνοδεύη τὰ δῶρα του μὲ τὰ πιὸ θερμὰ λόγια στὰ πιὸ ἄψογα γερμανικὰ—ποὺ δὲν τὰ ξέρανε πολλοὶ τότε στὴν Ἀθήνα... Ὅλοι αὐτοὶ οἱ λόγοι ἦταν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ κάνουνε τὴν ὄμορφη Βιεννέζα ἀρτίστα νὰ ξετρελλαθῆ μὲ τὸν γοητευτικὸ Ἀθηναῖο, κι' ἄρχισε νὰ διαφημίζη τὸν ἔρωτά της μαζί του μὲ τὴν προθυμία ποὺ ἔχουν ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ ἡμικόσμου νὰ διαδίδουν κάπου-κάπου ὅτι εἶναι ἱκανὲς νὰ νοιώσουνε καὶ μιὰν ἀφιλόκερδη ἀγάπη, μακρυὰ ἀπὸ τὴ συνηθισμένη τους ἐρωτικὴ συναλλαγή...

Κάθε βράδυ ὁ Στέφανος βρισκόταν ἀπὸ νωρὶς στὸ «Γκαιτέ», στὸ συνηθισμένο του θεωρεῖο, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὴ Φρίντα, μὲ τὴν καρδιά του γεμάτη ἀπὸ τὴ Λίνα... Κύτταζε τὴν κομψὴ σκηνούλα, ποὺ τὴ φώτιζαν ἄπλετα τὰ μπὲκ τοῦ γκαζιοῦ, καί, ἐνῶ ἡ ἀεικίνητη ἐκείνη σάρκινη σπίθα χόρευε καὶ τραγουδοῦσε μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ ἀγαπημένο της θεωρεῖο—στὸ δικό του—αὐτὸς τῆς χαμογελοῦσε μὲ τὸ μυαλό του ἀλλοῦ μὲ τὴν καρδιά του πλημμυρισμένη νοσταλγία: Θυμόταν ἐκεῖνο τὸ ἤρεμο, τὸ γλυκύτατο φιλικὸ περιβάλλον, μὲ τὸ Γιῶργο καὶ τὴ Λίνα κεφάτους δίπλα του, μὲ τὴ γρηὰ κυρία, τὴ θεία τῆς Λίνας, κοιμισμένη πλάϊ τους, ἔκανε τὴ σύγκρισι μ' αὐτὴ τὴ βαρειά, τὴ δηλητηριασμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ εὔκολου ἔρωτα, τὴν πλημμυρισμένη μὲ τὴν ἔντονη ὅσο καὶ προκλητικὴ μυρουδιὰ τῆς γυμνῆς γυναικείας σάρκας, μὲ τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων καὶ τὰ βραχνὰ τραγούδια καὶ γέλια, κι' ἔκλεινε τὰ μάτια του, πνιγμένος ἀπὸ ἕναν ἀνυπόφορο πόνο... Πόσο θἄθελε νὰ βρίσκεται κάθε βράδυ ἐκεῖ πλάϊ στοὺς χαμένους του φίλους, καὶ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἀποκρουστικὸ αὐτὸ καμπαρέ, ἀπὸ τοὺς ξένους αὐτούς, ἀδιάφορους καὶ προκλητικοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν κάνανε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ ὑπογραμμίζουνε τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀγαπημένους ποὺ λείπανε...

★

Ἡ σκηνοθεσία τοῦ «ἔρωτά» του μὲ τὴ Φρίντα ἦτανε, φαίνεται, πολὺ πετυχημένη, γιατὶ σὲ λίγο ὅλος ὁ κόσμος ὡρκιζόταν ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Χαλαζῆς, ὁ ἄστατος κι' ἐπιπόλαιος γόης, ποὔχε περάσει ἀδιάφορος δίπλα στὶς πιὸ ἄξιες γυναῖκες χωρὶς νὰ καρφωθῆ μὲ ἐρωτικὴ μονιμότητα καὶ πίστι σὲ καμμιά, εἶχε γαντζωθῆ τώρα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνάξια, ποὺ δὲν εἶχε, βέβαια, νὰ τοῦ προσφέρη οὔτε ἁγνότητα, οὔτε τιμή, κι' ὅμως, φαινόταν ὅτι τὸν εἶχε ὁλοκληρωτικὰ ὑποδουλώσει! Τὰ ἄκουγε ὅλα αὐτά, ἀδιάφορος καὶ σκοτεινὸς ὁ Στέφανος, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ προσπαθοῦσε νὰ τὰ διαψεύση· ἀντίθετα, μάλιστα, μὲ τὴ σιωπή του τὰ ἐπικύρωνε! Αὐτὸ ἤθελε νὰ διαδοθῆ, αὐτὸ εἶχε διαδοθῆ...

Ὁ Γιῶργος τὸν εἶχε χάσει. Τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς ποὺ ἐρχότανε νὰ τὸν δῆ στὸ σπίτι του, δὲν τὸν εὕρισκε ἐκεῖ.

—Μὰ ποῦ εἶναι, ἐπὶ τέλους;... ρώταγε νευριασμένος τὴ σπιτονοικοκυρὰ τοῦ Στέφανου.

Ἐκείνη χαμογελοῦσε στενοχωρημένα:

—Ξέρω κι' ἐγώ, παιδάκι μου;... ψιθύριζε. Γυρίζει πολὺ ἀργὰ τὴ νύχτα, ξυπνάει ἀργὰ μετὰ τὸ μεσημέρι καὶ ξαναφεύγη γιὰ νὰ γυρίση πάλι ξημερώματα! Ζωὴ κι' αὐτή...

Ὅποτε εἶχε πάει ὁ Γιῶργος πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι δὲν εἶχε καταφέρει νὰ πείση τὴ σπιτονοικοκυρὰ νὰ ξυπνήση τὸ φίλο του.

—Νὰ σὲ χαρῶ, παιδάκι μου δὲ μπορῶ νὰ τὸν ξυπνήσω!... Θυμώνει, βρίζει βλαστημάει ἅμα τὸν ξυπνήσω πρὶν τῆς ὥρας του!... Νά, προχτὲς μοῦ εἶπε: «Ἄσε με κυρά μου νὰ κοιμᾶμαι ὅσο θέλω!... Πὲς ὅτι ἔχω πεθάνει καὶ δὲν ξυπνάω!» Ποῦ νὰ τὸν ξυπνήσω κι' ἐγώ! Τὸν λογαριάζω... γιὰ πεθαμένο—κούφια ἡ ὥρα ποὺ τὸ λέω! —καὶ συχάζω...

Τί παράξενα ὅλα αὐτά! Παράξενα, ὅσο κι' ἀποκαρδιωτικά... Ὁ Γιῶργος δὲν ἀναγνώριζε τὸ φίλο του... Αὐτὸς ἦταν ὁ Στέφανος, ὁ μυαλωμένος, ὁ ἀξιοπρεπής; Τὸ νὰ τοῦ ἀρέσουν οἱ γυναῖκες ἦταν ἄλλο, καὶ τὸ νὰ ζῆ μὲ τὸν ἀκατάστατο τρόπο ποὺ ζοῦσε ἦταν ἄλλο... Ἐδῶ δὲν ἦτανε πιὰ νεανικὰ παιδιαρίσματα· ἦτανε διαφορὰ στὸν τρόπο τῆς ζωῆς του, διαφορὰ στὸ χειρότερο!...

Ἀποφασισμένος, λοιπόν, ὁ Γιῶργος νἄχη μιὰν ὠφέλιμη ἐξήγησι μὲ τὸν φίλο του, τὸν περίμενε, ἕνα ἀπόγεμα ποὺ αὐτὸς ἀκόμα κοιμόταν, σὲ ἕνα καφενεδάκι, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνη, ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἀνοίγη τὴν πόρτα του καὶ νὰ βγαίνη. Ἔτρεξε τότε καὶ τὸν ἔπιασε δυνατὰ ἀπὸ τὸ χέρι...

—Ἐπὶ τέλους! φώναξε.

Ὁ Στέφανος γύρισε φανερὰ δυσαρεστημένος καὶ κύτταξε τὸ φίλο του...

—Τί θέλεις;.. τὸν ἐρώτησε λίγο ἀπότομα.

Ὁ ἄλλος κέρωσε!

—Τί θέλω;! μουρμούρισε. Ρωτᾶς τί θέλω, ἐνῶ ἔχεις νὰ μὲ δῆς τόσον καιρό;...

Περπατήσανε σιωπηλὰ γιὰ λίγο.

Ὕστερα, μίλησε ὁ Γιῶργος πάλι.

—Θἄλεγε κανεὶς ὅτι... μὲ ἀποφεύγεις, Στέφανε!...

Μιλιὰ ὁ Στέφανος! Περπατοῦσε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τὸ φίλο του...

—Τί σοὔκανα;... ξέσπασε αὐτός, μὲ πιὸ πολλὴ λύπη ἀπὸ ἀγανάκτησι...

—Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι μοὔκανες τίποτα; Ἡ φωνὴ τοῦ Στέφανου ἦτανε ψυχρή... Οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὴν παλιὰ ἐγκαρδιότητα δὲν τὴ δονοῦσε...

—Ἄκου, Στέφανε... τοῦ εἶπε ὁ Γιῶργος. Ἕνας φίλος ἔχει ὑποχρέωσι νὰ συγκρατῆ τὸ φίλο του ἀπὸ τὰ ξεγλυστρήματα... Ἀλλοιῶς δὲν εἶναι φίλος!

Ὁ Στέφανος τὸν κύτταζε λοξά:

—Μάθημα ἦρθες νὰ μοῦ κάνης;... τὸν ἐρώτησε ἀπότομα.

—Ὄχι! Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι!... ξέσπασε ὁ ἄλλος. Δὲ σὲ ἀναγνωρίζω... Ἐσὺ εἶσαι ὁ φίλος μου;... Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀδελφός μου;...

Ὁ ἐγκάρδιος τόνος τοῦ Γιώργου παρὰ λίγο νὰ κάνη τὸν Στέφανο νὰ ξεχάση τὸν ψυχρὸ ρόλο του ποὺ τοῦ ἐπιβαλλότανε νὰ παίξη... Σὰν νὰ τὸ κατάλαβε ὁ ἄλλος, καὶ τοὔπιασε μὲ δύναμι τὰ χέρια.

—Στέφανε!... Τί ἔχεις;...

—Δὲν ἔχω τίποτα...

—Πῶς δὲν ἔχεις... Σὲ ἄλλαξε ριζικὰ αὐτὴ ἡ ἐλεεινὴ γυναῖκα,—τόσο ποὺ νὰ περιφρονῆς τὸ φίλο σου!...

Εὐτυχῶς θυμήθηκε ὁ Στέφανος ἐγκαίρως τὸ ρόλο του—καὶ ἔκανε τὸ θυμωμένο.

—Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μιλᾶς ἔτσι!... φώναξε.

—Μοῦ ἀπαγορεύεις;... ἀπόρησε λυπημένος ὁ Γιῶργος.

—Πρῶτα-πρῶτα, γιὰ ποιὰ γυναῖκα μιλᾶς;...

—Γι' αὐτὴ τὴν ξένη ἀρτίστα, τὴ γυναῖκα τοῦ καφὲ-σαντὰν ποὺ σὲ ἔχει ξετρελλάνει!...

—Ἄκου, Γιῶργο... ἔκανε ὁ Στέφανος, δῆθεν συγκρατῶντας μὲ δυσκολία τὸ θυμό του. Ὑπάρχουνε μερικὰ ὅρια ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ περνάη οὔτε ὁ πιὸ καλός μας φίλος...

—Πέρασα ἐγὼ τὰ ὅρια;...

—Φυσικά· ἅμα βρίζεις μιὰ γυναῖκα ποὺ καταλαβαίνεις ὅτι συγκεντρώνει τὸ ἐνδιαφέρο μου...

—Μὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἐνδιαφέρη αὐτὴ ἡ γυναῖκα, Στέφανε!

—Δὲν πρέπει;... Γιατί δὲν πρέπει;...

—Γιατὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἀνάξια

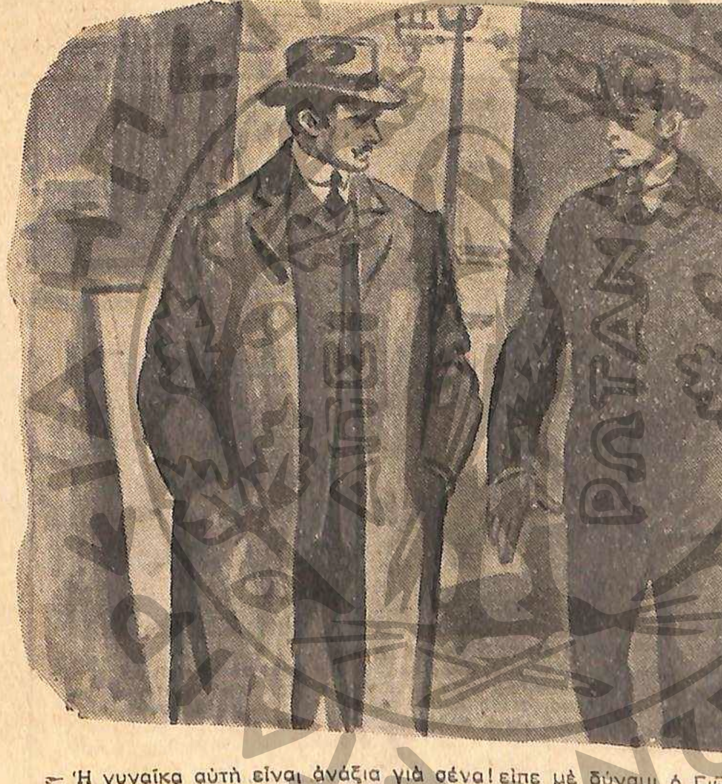

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἀνάξια γιὰ σένα! εἶπε μὲ δύναμι ὁ Γιῶργος στὸ Στέφανο.

Ενσταντανὲ

Λάθος στὸ λογαριασμὸ

Ὁ Μῆτρος κυριεύτηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως καὶ θρησκευτικὸ φόβο γιὰ τὴν κλεψιὰ ποὺ εἶχε κάνει καὶ πηγαίνει στὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ νὰ ἐξομολογηθῆ

— Πῶς ἀπὸ δῶ κὺρ-Μῆτρο; τὸν ρωτᾶ παραξενεμένος ὁ παπᾶς, ποὺ τὸν βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ νὰ μπαίνη στὴν ἐκκλησία.

— Ἔκλεψα ἀπὸ τὸ γείτονά μου τὸν Πασχάλη τριάντα δεμάτια ξύλα καὶ ἦρθα νὰ ἐξομολογηθῶ γιὰ νὰ ἐλαφρώσω τὴ συνείδησί μου... ἐξηγεῖ ὁ Μῆτρος μὲ συντριβή

— Μὰ καλά, ρώτησε τότε τὸν ἁμαρτωλὸ ὁ παπᾶς, ἀπορημένος. Πῶς κατώρθωσες νὰ τὰ μεταφέρης, τόσα δεμάτια;

— Δὲν τὰ πῆρα ὅλα μαζί. Χτὲς τὸ πρωΐ πῆρα τὰ δέκα καὶ τὸ βράδυ πῆρα τ' ἄλλα δέκα.

— Μὰ δέκα καὶ δέκα κάνουν εἴκοσι δεμάτια, εὐλογημένε, κι' ὄχι τριάντα ποὺ μοῦ εἶπες.

Ὁ Μῆτρος μένει ἐμβρόντητος.

— Ἔχεις δίκηο, παπᾶ μου, λέει. Εἶδες τί πῆγα νὰ πάθω; Θὰ πάω τὸ ἀπόγευμα νὰ πάρω καὶ τ' ἄλλα δέκα δεμάτια!..

Ο ΦΑΚΟΣ

για σένα! εἶπε μὲ δύναμι ὁ Γιῶργος.

— Γιατί;

— Ρωτᾶς γιατί;... Γιατί εἶναι μιὰ κοινὴ γυναῖκα, μιὰ τιποτένια! Μιὰ γυναῖκα ποὺ πουλιέται καὶ ποὺ ἀγοράζεται!...

— Δὲν ξέρω τί ἦτανε πρὶν τὴ γνωρίσω. Σήμερα ὅμως ἄλλαξε...

Ὁ Γιῶργος κούνησε μὲ δύσπιστη μελαγχολία τὸ κεφάλι του:

— Δὲν ἀλλάζουν αὐτὲς οἱ γυναῖκες, Στέφανε... ψιθύρισε. Δὲ λέω, ἴσως τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή, νὰ δείχνη κάποια ἀλλαγή, ἐπειδὴ ἕνας ἄντρας ὄμορφος καὶ τίμιος, ποὺ τὸν περιβάλλει καὶ ἡ αἴγλη τοῦ ἀγαπημένου τῶν γυναικῶν, ἀσχολεῖται αἰσθηματικὰ μαζί της, ξεχνῶντας τοὺς φίλους του, μεταβάλλοντας στὸ χειρότερο τὶς συνήθειές του, τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του.. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ὅμως μιᾶς τέτοιας γυναίκας εἶναι ἄραγε πραγματική;... Μπορεῖ νὰ εἶναι πραματική;... Ἢ μήπως πίσω της κρύβεται ἡ ἴδια διάθεσι, ποὺ θὰ ξεπεταχτῆ μοιραῖα μόλις περάσουν οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις, γιὰ νὰ σοῦ τὴ δείξουν μὲ τὴν ἴδια ἐμφάνισι τῆς ἐλεεινῆς καὶ τῆς τιποτένιας;.

Ὁ Στέφανος ἔμεινε σκοτεινός, ἀμίλητος... Τὰ λόγια τοῦ φίλου του τὸν τάραζαν βαθειά, ὄχι γιὰ τὴν ἀλήθεια τους, ἀλλὰ γιὰ τὴν πρόθεσί τους: Γιατί, δὲν κινδύνευε, βέβαια ὁ Στέφανος ἀπὸ τὴ... γοητεία τῆς Φρίντας, ποὺ δὲν τοὔλεγε τίποτα· τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως τοῦ Γιώργου ἦταν ἔκδηλο καὶ θερμὰ φιλικό...

Ὁ Γιῶργος ἀκούμπησε μαλακὰ τὸ χέρι του στὸ χέρι τοῦ φίλου του:

— Πίστεψέ με, καλέ μου Στέφανε... πρόσθεσε. Αὐτὸ τὸ αἴσθημα—πάθος πρέπει, νομίζω, νὰ τὸ ὀνομάσουμε πιὸ καλά...—πρέπει νὰ σταματήση! Ἐπὶ τέλους, τί διάβολο! Εἶσαι ἄντρας.. Μπορεῖς,—εἶμαι βέβαιος—νὰ ἐπιβληθῆς στὸν ἑαυτό σου... Ἅμα πεισθῆς—καὶ θὰ σὲ βοηθήση νὰ πεισθῆς ἡ εἰλικρινὴς φωνὴ τῆς φιλίας μου — ὅτι ἡ σχέσι σου μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα σὲ κατεβάζει χαμηλά, δὲν εἶναι δυνατὸ παρὰ νὰ καταφέρης νὰ τὴ διώξης ἀπὸ τὴν ψυχή κι' ἀπὸ τὴ σκέψι σου!

Σταμάτησε γιὰ λίγο ὁ Γιῶργος, γιὰ νὰ συνεχίση πάλι πιὸ σιγά:

— Ξαναγύρισε κοντά μας, Στέφανε... Στὴ φιλική μας συντροφιὰ ποὺ θὰ σὲ ἀγκαλιάση πάλι μὲ τὴν ἴδια στοργή. Ἔλα... Ἡ Λίνα σὲ περιμένει—καὶ πικραίνεται βαθειὰ μαθαίνοντας τὶς καινούργιες συμπάθειές σου...

Ὁ Στέφανος σταμάτησε στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀναστατωμένος:

— Τῆς εἶπες τίποτα;... ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε τὸ φίλο του.

Ὁ ἄλλος ἔσκυψε χαμηλὰ τὸ κεφάλι του:

— Ναί... ὡμολόγησε σιγά, σὰν ἔνοχος. Ἔκανα αὐτὸ τὸ λάθος... Ἀλλά... βλέπεις, δὲν εἶχα σὲ ποιὸν ἄλλον νὰ πῶ τὸν πόνο μου, νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν ἀγωνία μου, νὰ ἐκφράσω τὴν ἀγανάκτησί μου...

— Καὶ βρῆκες τὴ Λίνα;...

Ὁ Στέφανος ἐπαναστατοῦσε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ μνηστὴ τοῦ φίλου του, μαθαίνοντας ὅτι αὐτὸς ποὺ ἀγαποῦσε—κρυφά, μυστικὰ κι' ἀπαγορευμένα...— εἶχε ξετρελλαθῆ μὲ μιὰ γυναῖκα ἄλλη, θὰ ἔνοιωθε τὸ καταστρεπτικό της αἴσθημα νὰ μεγαλώνη μὲ τὴ ζήλεια..

— Καταλαβαίνω ὅτι ἦτανε κακὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανα... εἶπε ὁ Γιῶργος. Γιατὶ ἡ Λίνα στενοχωρήθηκε πολύ...

— Στενοχωρήθηκε;...

— Ναί· ἔβαλε τὰ κλάματα... Κι' ὕστερα, ὅταν τῆς εἶπα λεπτομέρειες γιὰ τὸ καινούργιο «είδύλλιό» σου, μ' ἔβαλε νἄρθω νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ βάλω μυαλό...

Ὁ Στέφανος χαμογέλασε λυπημένα:

—Ἄσε... Θὰ βάλω μόνος μου... Θὰ μοῦ περάση... Μπόρα εἶναι...

— Γιὰ νὰ σοῦ περάση πρέπει νὰ ἀντιδράσης...

— Νὰ ἀντιδράσω; Μὲ ποιὸν τρόπο;

—Ἔλα μαζί μου!

— Μαζί σου;... ἔκανε μὲ τρόμο ὁ Στέφανος. Ποῦ μαζί σου;...

— Στῆς Λίνας...

—Ὄχι! Ὄχι!...

— Γιατί ὄχι;...

Μὲ μεγάλη ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτό του, ὁ Στέφανος μπόρεσε νὰ μὴν προδώση τὰ αἰσθήματά του:

— Γιατί... μὲ περιμένουν! εἶπε βραχνά.

— Ποιὸς σὲ περιμένει;... Αὐτή;... ρώτησε μὲ μῖσος ὁ Γιῶργος.

— Αὐτὴ ἄλλη, τί σημασία ἔχει;... Μὲ περιμένουν!

Κι' ἔκανε νὰ φύγη. Ὁ Γιῶργος προσπάθησε νὰ τὸν κρατήση:

— Στάσου... Στέφανε...

Ἐκεῖνος ὅμως τίναξε δυνατὰ τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε ὁ φίλος του κι' ἔφυγε τρέχοντας!

Ὁ Γιῶργος ἔμεινε στὴ μέση τοῦ δρόμου σὰ χαμένος, καὶ τὸν παρακολούθησε ποὔφευγε ὥσπου χάθηκε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου...

★

Τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ Στέφανος μέθυσε ἐλεεινά! Πῆγε ἀπὸ νωρὶς στὸ «Γκαιτὲ» κι' ἄρχισε νὰ πίνη... Ὅταν ἦρθε κοντά του κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ Φρίντα, τρυφερή, γεμάτη προσποιητό, κοκοτίστικο ἐνδιαφέρον, τὴν ἀποπῆρε βάναυσα, τὴν ἔδιωξε ἀπὸ κοντά του:

— Φύγε! τῆς φώναξε.

Γοητευμένη αὐτὴ ἀπὸ τὴ συμπεριφορά του—πάντα οἱ γυναῖκες τοῦ εἴδους αὐτοῦ γοητεύονται ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ—κρεμάστηκε στὸ λαιμό του!

— Πόσο σ' ἀγαπάω! τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος τὴν ἔσπρωξε δυνατά, τόσο, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πέση κάτω, παρασύροντας τὸ τραπέζι, τὶς καρέκλες, τὰ ποτήρια καὶ τὰ μπουκάλια! Κι' ὕστερα τρεκλίζοντας καὶ παραπατῶντας, προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ καμπαρέ...

Γρήγορα - γρήγορα, ἡ Φρίντα σηκώθηκε ἀπὸ χάμω, καί, χωρὶς νὰ νοιαστῆ γιὰ τὴ μύτη της ποὺ ἔτρεχε αἷμα, χύμηξε πίσω του...

— Ποῦ πᾶς, Στέφανε;... τοῦ φώναξε. Τρελλόπαιδο!...

Ἔκανε νὰ τὸν ἀγκαλιάση πάλι, αὐτὸς ὅμως τὴν ξανάσπρωξε μὲ μῖσος, μὲ ἀπέχθεια, κι' ὕστερα, πιάνοντας τοὺς τοίχους γιὰ νὰ μὴν πέση, βγῆκε στὸ δρόμο...

Ἕνα ἀμάξι στάθμευε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ «Γκαιτέ». Ὁ Στέφανος πήδηξε μέσα καὶ φώναξε στὸν ἀμαξᾶ:

— Φύγε γρήγορα!

Κρότησε δυνατὰ τὸ καμουτσίκι του ὁ ἀμαξᾶς, καὶ τὸ ἄλογο ξεκίνησε μὲ καλπασμό τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἡ Φρίντα ἔφτανε καὶ χυμοῦσε ν' ἀνέβη κι' αὐτὴ δίπλα στὸν ἀγαπημένο της, ποὺ τῆς τὸν εἶχε κάνει διπλᾶ προσφιλῆ ἡ φυγή του... Δὲν πρόφτασε ὅμως, γιατὶ τὸ ἀμάξι τῆς ξέφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια.

— Στέφανε! φώναξε κι' ἡ φωνή της ἔσκισε τὴ νύχτα.

Ἀφοῦ γλύτωσε ἀπὸ τὴν πιεστικὴ παρακολούθησι τῆς ἐνοχλητικῆς φιλενάδας του, ὁ Στέφανος ἔδωσε στὸν ἀμαξᾶ τὴ διεύθυνσι τῆς Λίνας... Τί πήγαινε νὰ κάνη; Ἂν ἦτανε νηφάλιος, δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ σκεφτῆ ποτὲ κάτι τέτοιο... Ἦταν ὅμως μεθυσμένος, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἀποφάσισε...

Ὅταν τὸ ἀμάξι μπῆκε μέσα στὸ σκοτεινὸ δρόμο, ὁ Στέφανος ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι...

— Στάσου! εἶπε βραχνὰ στὸν ἀμαξᾶ.

Κι' ὅταν στάθηκε τὸ ἀμάξι, κατέβηκε καὶ προχώρησε, παραπατῶντας πάντα, κι' ἔφτασε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς Λίνας. Κι' ἐκεῖ κατέρρευσε! Ἀκούμπησε τὰ χείλια του ποὺ καίγανε ἀπάνω στὸ κρῦο σκαλοπάτι, κι' ἐκεῖ ξέσπασε σὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά... Κι' ἀπὸ τὰ χείλια του ἔβγαινε σὰ δυσύλλαβος λυγμὸς τὸ λατρεμένο ὄνομα:

— Λίνα... Λίνα... Λίνα...

Πόσην ὥρα ἔμεινε ἔτσι, ἀπάνω στὸ σκαλοπάτι, ραντίζοντας τὸ κρύο μάρμαρο μὲ τὰ πιὸ θερμά του δάκρυα;...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ἡ ἐξώπορτα ἄνοιξε σιγά, καὶ στὸ κατώφλι φάνηκε μιὰ λευκὴ σιλουέττα. Σήκωσε τὰ δακρυσμένα μάτια του ὁ Στέφανος καὶ ἀναγνώρισε τὴν ἀγαπημένη τῆς ἀπελπισίας του! Ἀμέσως πετάχτηκε ὀρθός! Μπροστά του στεκόταν ἡ Λίνα, μέσ' στὸ κατάλευκό της νυχτικό, μὲ τὰ μαλλιά της χυμένα στοὺς ὤμους της.

Βλέποντάς την, ὁ Στέφανος ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω! Τότε μόλις μπόρεσε νὰ καταλάβη ὅτι ὁ ἐρωτικὸς αὐθορμητισμός του, ἀποχαλινωμένος ἀπὸ τὸ μεθῦσι, εἶχε ἀπελευθερώσει τὰ αἰσθήματά του φυλακισμένα τόσον καιρὸ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, κάτω ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ «πρέπει» ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιβάλει ἡ φιλία... Καὶ τώρα βρισκόταν ἀπέναντι σ' αὐτὴν ποὺ εἶχε ὁρκιστῆ νὰ ἀποφύγη—ποὺ ἡ τιμιότης κι' ἡ φιλικὴ ἀλληλεγγύη τοῦ ἐπέβαλλαν νὰ ἀποφύγη μὲ κάθε τρόπο...

Πανικόβλητος, ἔκανε νὰ φύγη, νὰ χαθῆ...

Τὸ χέρι τῆς Λίνας ὅμως γαντζώθηκε στὸ μπράτσο του:

— Στέφανε!... στέναξε ἡ φωνή της πολὺ κοντὰ στὸ αὐτί του. Ἦρθες!... Ἐπὶ τέλους! Σὲ ξαναβρίσκω...

— Λίνα... μουρμούρισε ἐκεῖνος σὰ χαμένος. Δὲν ἔπρεπε... Τὸ καταλαβαίνω... Εἶμαι ἕνας τρελλός, ἕνας τιποτένιος...

Ἤρεμα, μὰ σταθερά, τὸν τράβηξε μέσα στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ της, κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα μαλακά.

Ἔνοιωσε τὰ χέρια της νὰ τὸν ἀγκαλιάζουνε μέσ' στὸ σκοτάδι, ἐνῶ ἄκουσε τὴ φωνή της νὰ τρεμουλιάζη πολὺ κοντὰ στὸ αὐτί του:

—Ἔπρεπε, λατρευτέ μου ἀνόητε! Τόσον καιρὸ δὲν κάνεις ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ βασανίζης κι' ἐμένα καὶ τὸν ἑαυτό σου...

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα παιδικὸ παιγνίδι, ἀλλὰ γιὰ τὸ νέο γαλλικὸ αὐτοκίνητο «Ρολερά», ποὺ εἶναι τὸ μικρότερο ἀπ' ὅλα ὅσα κατασκευάστηκαν μέχρι σήμερα στὸν κόσμο. Τὸ «Ρολερά» ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς ἐπισκέπτες τῆς τελευταίας ἐκθέσεως αὐτοκινήτων τοῦ Παρισιοῦ, γιατὶ εἶναι πολὺ φτηνὸ ἀλλὰ καὶ πολὺ οἰκονομικό. Καταναλίσκει ἕνα γαλόνι βενζίνης στὰ 150 χιλιόμετρα καὶ μπορεῖ νὰ ἀναπτύξη ταχύτητα 75 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ της, ἀπὸ τὴν ἀπαλὴ μελωδία τῆς φωνῆς της, ξετρελλαμένος ἀπὸ τὴ μυστικοπάθεια τῆς νυχτερινῆς ὥρας, ἀπὸ τὸ σκοτάδι ποὺ τοὺς ἀγκάλιαζε ἡδονικά, ποὺ τοὺς ἔσμιγε σφιχτὰ τὸν ἕναν μὲ τὸν ἄλλον, τὴν ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά του μὲ ἀσυγκράτητο πάθος! Τὰ χείλια του κόλλησαν ἄπληστα ἀπάνω στὰ δικά της, ποὺ τρεμουλιάζαν ἡδονικὰ διψασμένα κάτω ἀπὸ τὴν προσμονὴ τοῦ φιλιοῦ του..

Ξαφνικὰ ὅμως, μέσα ἀπὸ τὸ διπλὸ μεθῦσι —τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ ἔρωτα—ποὺ εἶχε ζαλίσει τὴ λογική του, ξεπετάχτηκε μιὰ ἀγαπημένη μορφὴ λυπημένη—ὁ Γιῶργος! Ἀμέσως ὁ Στέφανος συνῆλθε, καὶ μ' ἕναν ὀδυνηρὸ ψυχικὸ κραδασμὸ μπόρεσε νὰ διακρίνη καθαρὰ τὴν ἀτιμία του! Ἔσπρωξε τότε δυνατὰ τὴ Λίνα κι' ἔψαξε μέσ' στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ βρῆ τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ νὰ βγῆ, νὰ φύγη!... Αὐτὴ ὅμως δὲν τὸν ἄφισε· γάντζωσε ἀπάνω του μὲ μανία, τὸν ἔσφιξε μέσ' στὰ χέρια της, καὶ μὲ μιὰ τόλμη τόσο ἀνάρμοστη μὲ τὴν κοριτσίστικη της δειλία, τὸν κράτησε κοντά της, δικό της!

— Δὲ θὰ φύγης! μουρμουρίσανε τὰ χείλια της στὸ αὐτί του.

—Ἄσε με! τῆς εἶπε παλεύοντας ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴ διπλῆ ὑποδούλωσι τῆς ἀγκαλιᾶς της καὶ τῆς γοητείας της...

— Δὲ σ' ἀφίνω!... Ἀρκετὰ σ' ἔχασα τόσον καιρό!... Ἀπόψε σὲ ξαναβρῆκα! Ἦρθες μόνος σου, ἔπεσες μπροστὰ στὸ κατώφλι μου, φίλησες τὰ σκαλοπάτια μου ψιθυρίζοντας ἀπελπισμένα τὸ ὄνομά μου!..

— Ναί... Ἔχεις δίκιο... Ἐγὼ φταίω!... Μέθυσα σὰν ἠλίθιος, σὰν κτῆνος, καὶ παρασύρθηκα!...

— Τὸ μεθῦσι σου σὲ ἔκανε νὰ φανερωθῆς ὅπως εἶσαι, κι' ὄχι ὅπως ἤθελες νὰ φαίνεσαι, ἀγαπημένε μου θεατρῖνε, λατρευτέ μου ὑποκριτή!... Τώρα ξέρω πιὰ τὰ αἰσθήματά σου τὰ πραγματικὰ αἰσθήματά σου!... Δὲ μοῦ κρύβεσαι πιά, δὲ μπορεῖς νὰ κρυφτῆς... Μ' ἀγαπᾶς ὅπως σ' ἀγαπῶ, εἶσαι δικός μου, ξανάρθες, σὲ κρατῶ!

— Λίνα... Ἄσε με νὰ φύγω... Πρέπει νὰ φύγω...

— Πρέπει νὰ μείνης!

— Κι' ὁ Γιῶργος;

Ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος ἀγκάλιασε τὸ κορμί της:

—Ὁ Γιῶργος... Δὲν εἶναι τίποτα γιὰ μένα...

— Δὲν εἶναι τίποτα;... ψέλλισε ὁ Στέφανος.

— Ναί· γιατί εἶσαι ἐσὺ τὸ πᾶν!

Κι' ὅλο σφιγγότανε πιὸ δυνατὰ ἐπάνω του... Ἡ θερμὴ κοριτσίστικη ἐπαφή της, ποὺ ἦτανε πιὰ ἐπαφὴ μιᾶς πραγματικῆς γυναίκας ποὺ διψάει γιὰ ἔρωτα, τὸν ἔκανε νὰ χάση ἐντελῶς τὴν ψυχραιμία του: Τὰ χέρια του σφίξανε τὸ λατρεμένο της κορμὶ σὰν πυρωμένες ἐρωτικὲς τανάλιες... Τὰ χάδια του, ποὺ περνοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ τὸ διάφανο μετάξι τοῦ νυχτικοῦ γιὰ νὰ ἀναστατώσουνε τὶς κρουστὲς κοριτσίστικες γραμμές, γινόντουσαν ὅλο καὶ πιὸ τολμηρά!... Τὰ δυὸ ἐρωτευμένα κορμιά, διψασμένα ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸ ἕνα γιὰ τὸ ἄλλο, προσεγγίζαν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸ ἕνα τὸ ἄλλο!...

Τότε ὅμως, στὴ φοβερὴ ἐκείνη στιγμή, ποὺ γεμάτη ἀλλοφροσύνη εἶχε παραλύσει ἐντελῶς τὴ λογική του, ὁ Στέφανος μπόρεσε νὰ ἀντιδράση! Μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε νὰ ἀπαγγιστρωθῆ ἀπὸ τὴν ὑπέροχη μέθη ποὺ τοῦ χάριζε μὲ σπάταλη προθυμία αὐτὸ τὸ τόσο λαχταριστὸ κοριτσίστικο κορμί, ποὺ ἀποτελοῦσε καιρὸ τώρα τὴ θερμὴ συνισταμένη τῶν πιὸ βασανιστικῶν του ὀνείρων! Ἔσπρωξε δυνατὰ αὐτὴν ποὺ διψοῦσε νὰ λυώση στὴν ἔξαλλη ἀγκαλιά του, γύρισε, ἔψαξε μὲ δάχτυλα ποὺ τρέμανε μέσ' στὸ σκοτάδι, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πετάχτηκε ἔξω, μέσα στὴ νύχτα! Ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλός! Ξέχασε ὅτι λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Λίνας τὸν περίμενε τὸ ἀμάξι ποὺ τὸν εἶχε φέρει, καὶ ποῦ ὁ ἀμαξᾶς του εἶχε κοιμηθῆ ἀπάνω στὸ κάθισμά του... Προσπέρασε δίπλα του σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ σταματήση κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχη... νὰ τρέχη... Καὶ μόνο ὅταν ἡ ἀναπνοή του κόπηκε, σταμάτησε, ἀκούμπησε σὲ ἕναν τοῖχο, καί, κολλῶντας τὰ φλογισμένα χείλια ἀπάνω στὴν κρύα πέτρινη ἐπιφάνεια, ἄρχισε νὰ φιλάη ἐκεῖ τὴν ἀνάμνησι τῆς ἀπαγορευμένης λατρευτῆς του· αὐτῆς ποὔχε τὸν ὑπεράνθρωπο ἡρωϊσμὸ νὰ τὴν ἀπαρνηθῆ τὴν ὥρα ποὺ τοῦ παραδινότανε ἀνυπεράσπιστη, τὸ ἴδιο διψασμένη κι' αὐτὴ γιὰ ἔρωτα, στὴν ἀγκαλιά του...

Πῶς βρέθηκε στὸ σπίτι του ὁ Στέφανος;... Οὔτε ὁ ἴδιος δὲ θἄξερε νὰ πῆ.. Μιὰ φορά, ὅταν ξύπνησε, οἱ τελευταῖες ἀχτῖνες τοῦ δειλινοῦ γλυστρούσανε μελαγχολικὰ ἀπὸ τὶς γρίλλιες τῆς κάμαράς του...

Μιὰ φοβερὴ κούρασι τσάκιζε ὅλο τὸ κορμί του! Τὸ κεφάλι του ἦτανε βαρύ, πονοῦσε, πήγαινε νὰ σπάση! Γιὰ ὥρα πολλὴ οἱ σκέψεις του ἀρνιόντουσαν νὰ ξεκαθαρίσουν, νὰ μποῦνε σὲ κάποια τάξι... Ἔμεινε μὲ τὰ μάτια κλειστά, ξύπνιος, προσπαθῶντας νὰ θυμηθῆ ὅ,τι τοὔχε συμβῆ τὴν προηγούμενη ὀδυνηρὰ γοητευτικὴ νύχτα, νὰ βγάλη κάποιο συμπέρασμα... Τὸ κατάφερε μὲ πολὺ κόπο. Καί, ξαφνικά, ἡ ἀλήθεια χύμηξε καυτερὴ μέσα στὸ μυαλό του! Ἡ ἀλήθεια, ποὺ τὴ συνώδευε ἡ πιὸ ἡδονικὴ βεβαιότης, καὶ τὴν ἀκολουθοῦσε τὸ πιὸ δραματικὸ ἀδιέξοδο: Ἡ Λίνα τὸν λάτρευε, τὴ λάτρευε κι' αὐτός... Καὶ τὴν εἶχε, βέβαια, ἀποφύγει τὴ νύχτα, εἶχε καταφέρει νὰ κρατηθῆ στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου ποὺ ἦτανε σπαρμένη μὲ λουλούδια. Γιὰ πόσο ὅμως θὰ τὴν ἀπέφευγε;.. Νά, μόλις ἤπιε, μόλις μέθυσε, μόλις τὸ οἰνόπνευμα σκότισε τὴ λογική του, τὸ ἐρωτευμένο του ὑποσυνείδητο ἐπαναστάτησε, καὶ χύμηξε ὁρμητικὸ νὰ τὸν πνίξη! Ἀθελά του τὰ βήματά του τὸν κουβαλήσανε στὸ κατῶφλι της! Κι' ἐκείνη — ὤ! ἐκείνη περίμενε ἄγρυπνη, τὸν ἄκουσε, πιὸ πολὺ τὸν διαισθάνθηκε, καὶ βγῆκε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ, νὰ τὸν ἀγκαλιάση, σὰ μεγάλο της διαλεχτὸ ποὺ τὸν περίμενε νὰ φτάση!... Καὶ τὸ δικό της ἐρωτικὸ ὑποσυνείδητο εἶχε τινάξει μανιασμένα τὴν ψυχὴ δεοντολογία τοῦ «πρέπει» γιὰ νὰ πετάξη στὴν εὐτυχία τοῦ ἀπαγορευμένου, τοῦ καταστρεπτικοῦ ἔρωτα!...

Πετάχτηκε ὁ Στέφανος ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἔκανε μερικὰ νευρικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο... Μὲ δάχτυλα ποὺ τρέμανε ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ποὺ τὄσβυσε ὅμως μὲ νευρικὰ κινήματα σχεδὸν ἀμέσως, ὕστερα ἀπὸ μιὰ-δυὸ ρουφηξιές...

Τί θἄκανε;... Πῶς θὰ ἀπόφευγε τὸ φοβερὸ μαγνήτη ποὺ τὸν τραβοῦσε πρὸς τὴν ἀτιμία, πρὸς τὴν προδοσία τῆς φιλίας, πρὸς τὸ ἔγκλημα;... Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀλυσοδέση τὸν ἀφηνιασμένο του ἑαυτό, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ μείνη μακρυὰ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ τόσο μανιασμένα διψοῦσε;... Τώρα ποὔχε νοιώσει ἀπὸ τόσο κοντὰ τὴ γοητεία της, ἦτανε κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ δύσκολο, ἦτανε σχεδὸν ὑπεράνθρωπα ἀκατόρθωτο, νὰ τὴν ἀποφύγη... Τὸ καταλάβαινε ὅτι, μόλις ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι, τὰ βήματά του θὰ τὸν πήγαιναν ἀμέσως ἐκεῖ!

Ἔπιασε τὸ κεφάλι του, τὸ ἔσφιξε δυνατά, προσπαθῶντας νὰ ἐκβιάση τὶς ἀφηνιασμένες σκέψεις του νὰ πειθαρχήσουν κάπως στὴ λογική!... Δὲν τὸ κατάφερε: Μέσα στὸ φτωχὸ μυαλό του χτυποῦσανε σφυριὲς δυνατὲς κι' ἀδυσώπητες οἱ δυὸ λατρεμένες συλλαβές: «Λί—να!... Λί—να!...» Ἔκλεινε τὰ μάτια του, κι' ἔβλεπε, πίσω ἀπὸ τὰ βλέφαρά του νὰ προβάλλεται τὸ λατρευτό της πρόσωπο· τ' ἄνοιγε, καὶ τὴν ἔβλεπε πάλι μπροστά του, ὁλοζώντανη, βασανιστική, διψασμένη γιὰ ἔρωτα, γιὰ φιλιά, γιὰ χάδια!...

Ντύθηκε σὰν τρελλός,—δηλαδή, συγυρίστηκε κάπως, γιατὶ ντυμένος εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι...—, ἔρριξε λίγο νερὸ στὸ πρόσωπό του καὶ βγῆκε στοὺς δρόμους...

Ἄρχισε νὰ τρέχη, σὰ νὰ τὸν κυνηγοῦσαν! Μά, καὶ μήπως δὲν τὸν κυνηγοῦσε ὁ λατρευτὸς ἐφιάλτης του;... Ἔτρεχε ἄσκοπα σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ βάλη ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴν ἀπαγορευμένη διαλεχτὴ τῆς καρδιᾶς του ὅσο γινότανε πιὸ πολλὴ ἀπόστασι! Ἀλλοίμονο! Σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκε μπροστὰ στὸ σπίτι της...

Μ' ἕνα μούγκρισμα μανιασμένου θηρίου γύρισε κι' ἔφυγε! Λαχανιασμένος, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὸ «Γκαιτὲ» τὴν ὥρα ποὺ ἄνοιγαν τὰ γκαρσόνια τὶς πόρτες... Ἦτανε πολὺ νωρὶς ἀκόμα· τὰ φῶτα ἦτανε σβυστά. Ὁ Στέφανος γλύστρησε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ πῆγε κι' ἔκατσε σὲ ἕνα τραπεζάκι. Ἀκούμπησε ἀπάνω στὰ χέρια του τὸ φλογισμένο κεφάλι του καὶ παραδόθηκε στὸν ἐρωτικὸ πόνο του...

Ἦτανε τόσο ἀπορροφημένος στὶς σκέψεις του, ποὺ δὲν κατάλαβε ὅτι ἡ ὥρα πέρασε, ὅτι τὰ φῶτα ἀνάψανε κι' ὅτι ὁ κόσμος ἄρχισε νἄρχεται... Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο του καὶ μιὰ φωνὴ γυναικεία ἔφερε ὡς τὰ αὐτιά του τὰ γερμανικὰ αὐτὰ λόγια:

—Ἐξακολουθεῖ ἀκόμα τὸ χτεσινό σου μεθῦσι;...

Μὲ κόπο σήκωσε ὁ Στέφανος τὸ ζαλισμένο κεφάλι του καὶ πίσω ἀπὸ τὴν ὁμίχλη τῶν θαμπωμένων του ματιῶν, εἶδε μπροστά του τὴ Φρίντα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Η ΡΟΜΥ ΣΝΑΪΝΤΕΡ ΚΑΙ Η ΧΕΛΩΝΑ

Πρὸ ἡμερῶν ἡ Ρόμυ Σνάϊντερ, ποὺ ἔχει γίνει ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 στὰρ τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῆ στὸ μεγάλο ἐνυδρεῖο τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Βερολίνου τὴν παλιά της φιλενάδα, τὴ Μαριώ, γιὰ νὰ τῆς εὐχηθῆ μὲ κάποια καθυστέρησι εὐτυχισμένο τὸν καινούργιο χρόνο. Ἡ Μαριὼ εἶναι μιὰ θαλασσία χελώνα βάρους 30 κιλῶν, ἡ ὁποία κι' αὐτὴ δείχνει ἰδιαίτερη ἀγάπη γιὰ τὴ Ρόμυ. Στὴν φωτογραφία μας ἕνα ἐνσταντανὲ ἀπὸ τὴν τρυφερὴ συνάντησι τῆς Ρόμυ μὲ τὴ Μαριώ.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙΑ

Χαριτωμένες ἀμφιέσεις γιὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια

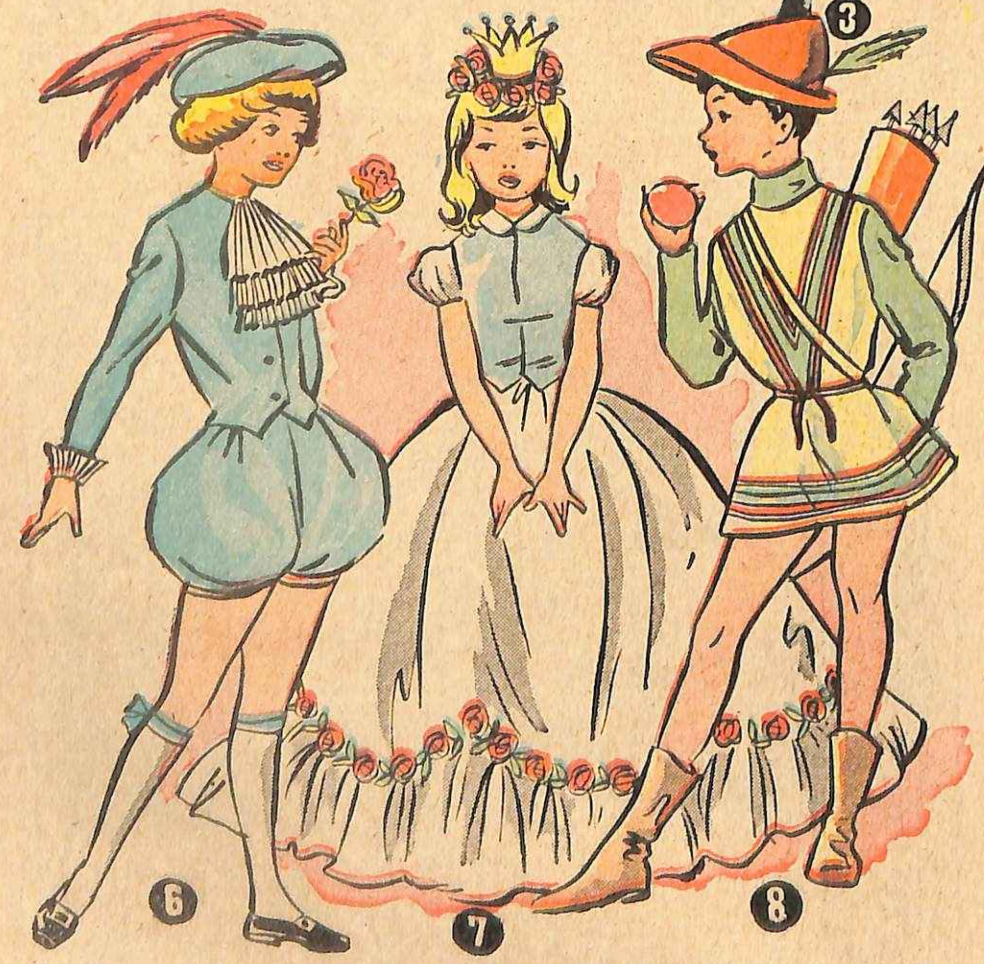

1) Τὸ «Διαβολάκι», ἕνα πολὺ ὡραῖο κοστουμάκι γι' ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι 4—5 χρόνων. 2) Ἡ ἀδελφούλα του φοράει ἕνα κοστουμάκι ὁλλανδέζικο, ποὺ εἶναι χαριτωμένο. 3) Νὰ κι' ἕνα Σκυλάκι «κανίς», ποὺ δὲν τοῦ λείπει παρά.. τὸ γαύγισμα. 4—5) Ἄλλο ζευγαράκι ταιριαστὸ ἡ «Φράουλα» καὶ τὸ «Κάστανο», κοστουμάκια, ποὺ γίνονται πολὺ εὔκολα. 6) Τὸ «Πριγκηπόπουλο», χαριτωμένο κοστοῦμι γι' ἀγοράκι. 7) Ἡ «Πεντάμορφη Βασιλοπούλα» κοστουμάκι γιὰ κοριτσάκι 5 — 7 χρόνων. 8) Ὁ «Τοξότης», εἶναι τὸ συμπλήρωμα τῶν δύο ἄλλων καὶ συνοδεύει τὰ δυὸ πριγκηπόπουλα. 9) «Ἀρλεκίνος — Σωματοφύλακας». Κοστουμάκι γι' ἀγοράκι 8—10 χρόνων. 10) «Λακὲς τοῦ Ναπολέοντος». Κοστουμάκι γιὰ ἀγοράκι 5 χρόνων. 11) «Κολομπίνα» στυλιζέ, γιὰ κοπελλίτσα 7—8 χρόνων. 12) Ὁ «Κοκκινοσκούφης ἱππότης». Κοστουμάκι γι' ἀγόρι 8—10 χρόνων.

ΟΙ ἀποκρηὲς εἶναι ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν. Ποιὸ εἶναι τὸ παιδάκι, ποὺ δὲν ὀνειρεύεται νὰ μασκαρευτῇ γιὰ νὰ πάῃ σὲ κάποιο παιδικὸ πάρτυ; Ἔτσι τὸ ἀποκρηάτικο κοστουμάκι εἶναι ἀπαραίτητο.

Ἄς δοῦμε λοιπόν, μιὰ σειρὰ ἀπὸ κοστουμάκια, τὸ ἕνα ὡραιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ σᾶς δώσουν μιὰ ἔμπνευσι γιὰ τὴν ἀποκρηάτικη μεταμφίεσι τοῦ γυιοῦ σας ἢ τῆς κορούλας σας. Καὶ νὰ πρῶτα-πρῶτα ἕνα χαριτωμένο «Διαβολάκι». Τὸ κοστουμάκι εἶναι κατακόκκινο. Ἕνα κόκκινο μαγιώ, πολὺ ἐφαρμοστό, ντύνει τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος κι' ἄλλο ἕνα μαγιὼ στὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, ντύνει τὸν κορμό, ἔτσι ποὺ νὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωσι τοῦ γυμνοῦ. Πάνω ἀπὸ τὸ χρώματος «σὲρ» μαγιὼ μπαίνει ἕνα εἶδος χλαμύδας, ποὺ σκεπάζει μόνο τὸν ἕνα ὦμο καὶ περνᾶ κάτω ἀπὸ τὴν ἄλλη μασχάλη, καταλήγοντας σὲ ἀνώμαλο τελείωμα. Μιὰ κόκκινη μάσκα, ποὺ ἔχει στὸ μέτωπο δύο κερατάκια κάνει τὸν μικρούλη ἀγνώριστο. Τὸ στιλπνὸ σατὲν εἶναι τὸ καταλληλότερο ὕφασμα γι' αὐτὸ τὸ κοστοῦμι.

Μιὰ μικρὴ «Ὀλλανδέζα» ἀκολουθεῖ. Ἄλλο χαριτωμένο κοστοῦμι γιὰ κοριτσάκι. Φορεῖ μιὰ μπλουζίτσα ἀπὸ ἄσπρη βατιστούλα, γαρνιρισμένη στὸ λαιμὸ καὶ στὰ κοντὰ μανικάκια μὲ κόκκινο κρόσι. Ἡ σουρωτὴ φουστίτσα εἶναι καμωμένη ἀπὸ ριγωτὸ σατὲν βαμβακερό, ἄσπρο καὶ κόκκινο. Καὶ ἡ ποδίτσα ἀπὸ πολύχρωμο καντριγιὲ μὲ βολανάκι ἀπὸ ἄσπρη βατίστα. Πάνω ἀπὸ τὴ μπλουζίτσα φοριέται ἕνα μπολερὸ ἀπὸ μπλὲ σατὲν καὶ στὸ κεφάλι ἡ κλασσικὴ ὁλλανδέζικη σκουφίτσα ἀπὸ κολλαριστὴ ἄσπρη βατίστα.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ μικρούλα ποὺ βλέπετε στὸ σχετικὸ φιγουρίνι μας λατρεύει τὰ σκυλιὰ κι' ἀποφάσισε νὰ διαλέξῃ ἕνα κοστοῦμι ποὺ νὰ θυμίζῃ τὸ πιστό της «Κανίς». Εἶναι ἕνα κοστουμάκι ποὺ γίνεται εὔκολα ἀπὸ μολυβὶ τσόχα. Κάνετε ἕνα ἐφαρμοστὸ μακρὺ παντελόνι, ποὺ στενεύει κάτω καὶ ἕνα μποῦστο ἐπίσης ἐφαρμοστὸ μὲ μακρυὰ μανίκια. Γύρω στὸ λαιμό, γύρω στὰ μποτίνια καὶ γύρω στὰ πουανιὲ βάζετε ἀστρακὰν μαῦρο. Τὸ γαρνίρισμα τοῦ λαιμοῦ μοιάζει μὲ μικρὴ μπέρτα καὶ στὸ κεφάλι κάνετε ἕνα εἶδος κάσκας ἀπὸ ἀστρακάν. Ἔτσι ἡ παρομοίωσις μὲ σκυλὶ «Κανίς» εἶναι τελεία, ἂν μάλιστα ράψετε πίσω στὸ μαγιὼ καὶ μιὰ οὐρὰ μὲ κατάληξι φοῦντα ἀπὸ ἀστρακάν.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΦΡΟΥΤΩΝ

Νὰ τώρα καὶ μερικὰ κοστούμια, ποὺ παρουσιάζουν διάφορα φροῦτα: Ἡ ζουμερὴ φράουλα καὶ τὸ νόστιμο κάστανο κάνουν ἕνα χαριτωμένο ζευγάρι. Τὸ κόκκινο καὶ τὸ πράσινο ἀφ' ἑνός, τὸ καφὲ καὶ τὸ πράσινο ἀφ' ἑτέρου συνδυάζονται γιὰ νὰ μᾶς παρουσιάσουν δύο πολὺ κομψὰ κοστουμάκια.

Ἡ μικρούλα «Φράουλα» φορεῖ μιὰ κόκκινη φουστίτσα κομμένη ἀν φὸρμ ἀπὸ σατὲν μὲ σκόρπια κεντητὰ μικροσκοπικὰ μαῦρα μισοφέγγαρα. Τὸ μπουστάκι της ἀπὸ πράσινο σατὲν σχηματίζει μπυστιὲ καὶ συγκρατεῖται ἀπὸ τοὺς ὤμους μὲ δυὸ μπρετέλλες, ποὺ καταλήγουν σὲ φιογκάκια. Ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω τὸ μπυστιὲ συνεχίζεται σὲ μεγάλα τρίγωνα, ποὺ σχηματίζουν τὰ φύλλα τῆς φράουλας. Στὸ κεφάλι ἕνα ὁλόκληρο διάδημα πράσινο καὶ στὴ μέση κόκκινο σχηματίζει μιὰ φράουλα.

Ὁ μικρὸς καβαλλιέρος ποὺ παριστάνει τὸ νόστιμο «Κάστανο» ἔχει μιὰ φουφουλίτσα ἀπὸ καφὲ βελοῦδο, φορεμένη πάνω σὲ μακρὲς ψηλὲς ἄσπρες κάλτσες ἢ μαγιώ. Ἕνα γιλεκάκι ἀπὸ πράσινο βελοῦδο κεντημένο μὲ μαῦρα μοτιφάκια καὶ γιὰ συμπλήρωμα φουσκίτσες μανικάκια ἀπὸ τὸ βελοῦδο τῆς φουφούλας. Στὸ γιακαδάκι λίγη λευκὴ βατιστούλα καὶ στὸ κεφάλι ἕνα πράσινο μπερεδάκι μὲ μικρὲς προεξοχὲς σὰν ἀγκαθάκια γιὰ ν' ἀπομιμῆται τὸ φλοιό, ποὺ εἶναι τυλιγμένο τὸ κάστανο.

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΠΡΙΓΚΗΠΟΠΟΥΛΑ

Καὶ τώρα νά ποὺ τὸ παραμύθι ζωντανεύει μπροστά μας, μὲ τὸ πριγκηπόπουλο καὶ τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα.

Ἐδῶ θὰ δοῦμε μιὰ ὡραία ἀνάμιξι ἀπὸ σατὲν καὶ βελοῦδο. Τὸ «Πριγκηπόπουλο» φορεῖ ἕνα κοστοῦμι ἀπὸ θαλασσὶ βελοῦδο. Τὸ παντελόνι εἶναι ἕνα εἶδος μεγάλης φουφούλας, ποὺ ἀφίνει γυμνὸ τὸ πόδι ὡς τὸ γόνατο, ὅπου τελειώνουν οἱ ἄσπρες κάλτσες, στερεωμένες μὲ θαλασσιὰ βελούδινη κορδέλλα καὶ φιογκάκι. Τὸ μπουστάκι εἶναι ἐφαρμοστὸ σὰν γιλέκο καὶ τελειώνει μπροστὰ μὲ δύο μύτες στὸ κούμπωμα. Γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ μιὰ φάσα ἀπὸ λευκὸ σατὲν συγκρατεῖ ἕνα πλούσιο ζαμπὼ πλισσεδωτό. Τὸ ἴδιο πλισσεδάκι γαρνίρει τὰ μακρυὰ μανίκια. Μιὰ βελούδινη τραγιάσκα μὲ τὰ ἀποκρηάτικα φτερὰ συμπληρώνει τὸ κοστουμάκι.

Ἡ πεντάμορφη «Βασιλοπούλα», ὄμορφη κι' ἑλκυστική, μᾶς ἐμφανίζεται μὲ μιὰ μακρειὰ φούστα, πολὺ φαρδειά, ἀπὸ λευκὸ σατέν, ποὺ καταλήγει σ' ἕνα σουρωτὸ βολάν, ἑνωμένο στὴ φούστα μὲ μιὰ γιρλάντα ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ φυλλαράκια. Τὸ μπουστάκι εἶναι κι' αὐτὸ ἀπὸ θαλασσὶ βελοῦδο καὶ συμπληρώνεται μὲ ἄσπρα μανικάκια—φοῦσκες. Ἄσπρο εἶναι ἐπίσης τὸ μικρὸ κατεβαστὸ γιακαδάκι. Στὸ κεφάλι φορεῖ ἕνα στέμμα ἀπὸ κίτρινο βελοῦδο, ποὺ περιβάλλεται μὲ μιὰ γιρλάντα ἀπὸ τριαντάφυλλα.

Στὶς διαταγές τους εἶναι ὁ μικρὸς Τοξότης, μὲ μιὰ πράσινη μπλούζα κι' ἕνα κοντὸ χιτώνιο ἀπὸ κίτρινο σατέν, γαρνιρισμένο μὲ πράσινες φάσες τριγωνικές. Στὸ κεφάλι φοράει ἕνα πλατύγυρο καστόρι κόκκινο μὲ πράσινο φτερὸ καὶ στὰ πόδια καφὲ μποτίνια. Στὴν πλάτη εἶναι κρεμασμένη ἡ κλασσικὴ φαρέτρα μὲ τὰ βέλη του καὶ στὸ χέρι του κρατάει τὸ τόξο.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΥΚΛΑΔΙΤΗΣ: Σαραντάρης, κομψός, ἀθλητικός, ἀρρενωπὸς καὶ πολυάσχολος. Ἀπὸ τοὺς γνωστότερους ἐφοπλιστάς. ΛΗΝΤΑ: Σειρῆνα, μάγισσα, ἡ γοητεία ἐνσαρκωμένη σὲ ἰδανικὲς καλλιτεχνικὲς γραμμές. Κορμὶ μὲ ἡφαιστειώδη θηλυκότητα. Μάτια φλογερά, στόμα ἡδονικό, γέλιο κρυσταλλόηχο. Γυναῖκα τοῦ Γιώργου. 29 χρονῶν. ΣΠΥΡΟΣ: Συνάδελφος τοῦ Γιώργου. Συμπαθητικός, ἁβρός, τυπικός, ἱπποτικός, στὶς δουλειὲς ἔξυπνος, στὴ ζωὴ λίγο κουτός.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα μακρυνὸ ἐρημονῆσι, ἐνῶ ἀποβιβάζονται κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ μιὰ μικρὴ βαρκούλα).

ΛΗΝΤΑ: Ἄχ!... (Ξαπλώνει, πτῶμα στὴν ἄμμο). Μ' ἄρεσε ποὺ ὁ Γιῶργος ἦταν σίγουρος πὼς δὲ θὰ ναυαγούσαμε μὲ τὸ «κότερό» του!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δὲν ἔφταιγε καθόλου τὸ «κόττερο»! Ἦταν κακὸς χειρισμὸς τοῦ καπετάνιου, ἀγαπητή μου!

ΣΠΥΡΟΣ: Ἀλήθεια, τί νάγινε ὁ καπετάνιος;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Θὰ πνίγηκε. Καὶ λυποῦμαι πολύ, γιατὶ δὲ θὰ μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν τιμωρήσω.

ΣΠΥΡΟΣ: Μόνο γι' αὐτὸ λυπᾶσαι;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἔμ' γιὰ τί ἄλλο; Ἂν πνίγηκε, εἶν' εὐχάριστο. Γιατὶ δὲ θὰ μπορέση πιὰ νὰ πνίξη ἄλλους. Τριάντα ὀχτὼ φορὲς εἶχε ναυαγήσει.

ΣΠΥΡΟΣ: Καὶ τὸν ἔβαλες στὴ «γέφυρα»; Αὐτὸς ὅταν ταξιδεύη πρέπει νάχη ἀπὸ πίσω του καὶ τρία ναυαγοσωστικά.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μου. Ἀλλά, βλέπεις, πάθαμε ζημιὰ στὶς μηχανὲς κι' ἐγὼ ἤμουνα κάτω στὰ καζάνια. Δὲ μποροῦσα νὰ βρίσκουμαι συγχρόνως κι' ἀπάνω!

ΛΗΝΤΑ: Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ναυαγήσαμε. Τί τὸν θέλετε τώρα τὸν αὐτοέλεγχο καὶ τὴ φιλολογία; Ἐλᾶτε νὰ δοῦμε τί ἔχουμε μέσα στὴ βάρκα. Καθὼς βλέπετε ὑπάρχουν ἄφθονα φροῦτα καὶ δὲ θὰ εἶναι δύσκολο νὰ μαζέψουμε στρείδια καὶ κυδώνια. Κι' ἐκεῖ, στὸ ρυάκι, τρέχει νερό.

ΣΠΥΡΟΣ (κάπως ἀνήσυχα, γιατὶ βλέπει τὴ «σκηνογραφία» κι' ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὴν πραγματικότητα): Περνοῦν ἄραγε βαπόρια ἀπὸ δῶ, συχνά;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δὲν τηλεφωνεῖς νὰ σοῦ δώσουν τὰ δρομολόγια;

ΣΠΥΡΟΣ: Εἰρωνεύεσαι τέτοιες ὧρες;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Εἶναι ὅ,τι καλύτερο ἔχω νὰ κάνω.

ΛΗΝΤΑ: Συμφωνῶ μὲ τὸ Γιῶργο. Σπῦρο βγάλε τὸ πουκάμισό σου νὰ ὑψώσουμε λευκὴ σημαία... (Πάει πρὸς τὴ βάρκα). Σπίρτα ἔχουμε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἔχουμε τοὺς ἀναπτῆρες μας καὶ πέταξα στὴ βάρκα ἕνα τενεκὲ μπενζίνα.

ΣΠΥΡΟΣ: Ὥστε θὰ μποροῦμε ν' ἀνάψουμε τὰ τσιγάρα μας.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δὲν τὸ νομίζω.

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατὶ δὲν ἔχουμε τσιγάρα!

(Μελαγχολικὴ σιγή).

ΛΗΝΤΑ: Ἔ! Τί καθήσαμε καὶ σταυρώσαμε τὰ χέρια; Σηκωθῆτε νὰ φτιάξουμε τὸ νοικοκυριό μας. Σὲ λίγο θὰ σκοτεινιάση.

ΣΠΥΡΟΣ (σιγά, στὴ Λήντα): Ἐγὼ ἔχω τσιγάρα ἀλλὰ μὴν τοῦ λὲς τίποτα. Θὰ καπνίζουμε οἱ δυό μας.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σπῦρο! Δὲν πᾶς ἐσὺ νὰ κάνης μιὰ μικρὴ ἀνίχνευσι; Πάρε καὶ τὸ πιστόλι.

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατὶ δὲν πᾶς ἐσύ;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι μὲ τὴ γυναῖκα μου! Δὲν πρέπει νὰ μοῦ συμβῆ τίποτε, πρέπει νὰ ζῶ γιὰ νὰ τὴν προστατεύσω. Δὲν εἶσαι πιὰ ἱππότης;

ΣΠΥΡΟΣ: Ἐδῶ εἶμαι ναυαγός. Ὁ σώζων ἑαυτὸν σωθήτω! Τέλος πάντων, θὰ πάω. (Ἀπομακρύνεται).

ΓΙΩΡΓΟΣ (στὴ Λήντα): Ἐγὼ ἔχω τσιγάρα, ἀλλὰ μὴν τοῦ λὲς τίποτα. Τάχω γιὰ τοὺς δυό μας.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετὰ εἴκοσι μέρες μπροστὰ σὲ μιὰ χορταρένια καλύβα).

ΣΠΥΡΟΣ: Ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι πὼς δὲν περνᾶνε καράβια ἀπὸ δῶ.

ΛΗΝΤΑ: Κι' ἀεροπλᾶνο νὰ μᾶς δῆ, θὰ εἰδοποιήση.

ΣΠΥΡΟΣ: Μὰ δὲν περνοῦν παρὰ μόνο γλάροι!

ΛΗΝΤΑ: Λέτε ν' ἀφήσουμε ἐδῶ τὰ ὀστᾶ μας; Ποιὸς θὰ πεθάνη πρῶτος ἄραγε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ὁ τελευταῖος τὴν ἔχει ἄσχημα. Δὲ θὰ ὑπάρχη κανένας οὔτε νὰ τὸν θάψη οὔτε νὰ τὸν κλάψη!

ΣΠΥΡΟΣ (ἐνοχλημένος): Δὲν ἀφήνετε αὐτὴ τὴ μακάβρια συζήτησι; Ἔχουμε καὶ νεῦρα.

ΓΙΩΡΓΟΣ (σὰ νὰ μὴν τὸν ἄκουσε): Πάντως ἐμένα δὲ μὲ νοιάζει κι' ἂν πεθάνω τελευταῖος. Θὰ μὲ φᾶνε τὰ κοράκια! Ἔ, τί μ' αὐτό;

ΣΠΥΡΟΣ: Μὰ ἐπίτηδες τὸ κάνεις τώρα καὶ λὲς αὐτὲς τὶς σαχλαμάρες;

ΓΙΩΡΓΟΣ (συνεχίζει ἀδιάφορα): Ἂν ψοφήση ὅμως ὁ Σπῦρος τελευταῖος, καθὼς εἶναι σὰ σκελετός, δὲ θὰ ἀποτελῆ καὶ σπουδαία λιχουδιὰ γιὰ τὰ καϋμένα τὰ ὄρνια!

ΣΠΥΡΟΣ (σηκώνεται): Ἐγὼ πάω γι' ἀνίχνευσι!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Στάσου! Σ' αὐτὴ τὴν πένθιμη συζήτησι ὑπάρχει καὶ μιὰ ἐλπίδα εὐτυχίας γιὰ σένα!

ΣΠΥΡΟΣ: Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ ἐλπίδα; Νὰ μὲ περιφρονήσουν τὰ ὄρνια ὡς... «ἀκατάλληλον πρὸς βρῶσιν»;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ὄχι. Νὰ πεθάνω πρῶτος ἐγὼ καὶ νὰ μείνης μόνος μὲ τὴ χήρα! Ἀνόητε!...

ΣΠΥΡΟΣ: Δὲ μ' ἀρέσουν αὐτὰ τ' ἀστεῖα. (Ἀπομακρύνεται).

ΛΗΝΤΑ: Μὴ τοῦ βάζης τέτοιες ἰδέες!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί; Λές... νὰ μὲ σκοτώση;

ΛΗΝΤΑ: Ὄχι βέβαια! Ἀλλὰ δὲ μ' ἀρέσει καὶ νὰ τ' ὀνειροπολῆ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μετὰ τρεῖς μῆνες).

ΣΠΥΡΟΣ: Εἶναι ἀκριβῶς τρεῖς μῆνες καὶ μιὰ μέρα σήμερα.

ΓΙΩΡΓΟΣ (μ' ἀπάθεια καὶ σχεδὸν μὲ κέφι): Λοιπόν, κάπου τὦχω διαβάσει: Ἡ μόνη εὐτυχία τῶν ναυαγῶν εἶναι νὰ πετάξουν τὶς ἐλπίδες τους στὴ θάλασσα!

ΣΠΥΡΟΣ: Τώρα μᾶς παρηγόρησες!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἀκριβῶς! Ἐγὼ τὸ ἐφήρμοσα, καὶ εἶμ' εὐτυχισμένος! Εἶπα: «Γιῶργο, ἐδῶ θὰ ζήσουμε γιὰ πάντα»! Πῆρα τὴν ἀπόφασι καὶ ἡσύχασα. Βλέπεις ἐκεῖ ποὺ σκάβω;

ΣΠΥΡΟΣ: Ναί.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ξέρεις τί σκάβω;

ΣΠΥΡΟΣ: Ὄχι.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τάφους! Τοὺς τάφους μας!

ΣΠΥΡΟΣ: Χριστὸς καὶ Παναγία! (Σταυρώνεται).

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μὰ γιατὶ δηλαδή; Ἔχει πολὺ μεγάλη διαφορὰ νὰ πεθάνης στὴν Ἀθήνα ἢ στὸ Λονδῖνο, ἀπὸ τὸ νὰ πεθάνης ἐδῶ; Θάνατος εἶναι καὶ μοιραίως θὰ συμβῆ! Θὰ σκάψω τρεῖς τάφους. Ὁ τελευταῖος ποὺ θὰ μείνη, μόλις αἰσθανθῆ ἄσχημα τὸν ἑαυτό του, θὰ μπῆ μέσα στὸ λάκκο καὶ θ' ἀρχίση νὰ σκεπάζεται μὲ χῶμα μόνος του!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετὰ ἕξη μῆνες).

ΛΗΝΤΑ: Ἔλα γρήγορα, πρὶν ἔρθη! Ἕνα τσιγάρο!

ΣΠΥΡΟΣ: Τρία φιλιά, τὸ ἕνα παρατεταμένο!

ΛΗΝΤΑ: Τ' ἀκρίβηνες πάλι; Μαυραγορίτης ἔγινες!

ΣΠΥΡΟΣ: Ἔχω καὶ οὐΐσκι καὶ λικέρ!

ΛΗΝΤΑ: Σιωπή, ἔρχεται!

ΣΠΥΡΟΣ: Φῦγε σὺ γιατὶ θέλω νὰ τοῦ μιλήσω. (Ἡ Λήντα φεύγει μ' ἀργὸ βῆμα).

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί λέγατε;

ΣΠΥΡΟΣ: Πῶς ἡ πραγματικότης δικαιώνει τὶς μαῦρες προφητεῖες σου. Ἐδῶ θὰ μείνουμε γιὰ πάντα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δὲ στῶλεγα; Νέο εἶναι;

ΣΠΥΡΟΣ: Ναί... ἀλλά... προκύπτουν τώρα μερικὰ ζητήματα ποὺ πρέπει νὰ ρυθμίσουμε... στὸ Κράτος μας! Παραδείγματος χάριν δὲ μπορεῖ ἐσὺ νὰ εἶσαι παντρεμένος κι' ἐγὼ... φιάλη!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Βρὲς γυναῖκα καὶ παντρέψου!

ΣΠΥΡΟΣ: Ποῦ νὰ τὴ βρῶ;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἔ, δὲν πιστεύω νὰ θέλης νὰ χωρίσω ἐγὼ τὴ δική μου καὶ νὰ τὴν πάρης ἐσύ!

ΣΠΥΡΟΣ: Ἀκριβῶς! Ἐσὺ τὴ εἶχες ἕξη μῆνες! Δὲ μπορεῖ βεβαίως νὰ τὴ μοιραστοῦμε! Θὰ γίνουν ὅλα ἠθικά, νόμιμα καὶ μὲ ὅλους τοὺς κανόνες. Θὰ χωρίσης καὶ θὰ τὴν παντρευτῶ.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πήγαινε ρίξε λίγο κρῦο νερὸ στὸ κεφάλι σου!

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί; Σ' ἕξη μῆνες πάλι, χωρίζω ἐγὼ καὶ τὴν ξαναπαίρνεις ἐσύ. Αὐτὸ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη στὴν Ἀθήνα, ἢ στὴ Νέα Ὑόρκη; Γιατί ἐδῶ εἶναι τρομερό;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πήγαινε νὰ κάνης ἕνα ψυχρὸ «ντοὺς» γιατὶ θὰ σὲ δέσω στὸ δέντρο!... Κι' ἀπὸ σήμερα, δὲ θὰ σᾶς ἀφήσω βῆμα μόνους σας!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετὰ ἕξη μῆνες, στὸ σαλόνι τοῦ Κυκλαδίτη, στὴν Ἀθήνα).

ΓΙΩΡΓΟΣ:... Ἔ, τί λέτε; Πᾶμε καμμιὰ μακρυνὴ «κρουαζιέρα» μὲ «κόττερο»;

ΣΠΥΡΟΣ: Οὔτε στὸ «Κουὴν Μαίρη» δὲ μπαίνω!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ σ' ἕνα συμβόλαιο κι' ἔρχομαι. (Βγαίνοντας) Ἑτοιμᾶστε μου ἕνα οὐΐσκυ...

ΣΠΥΡΟΣ: Ἀγάπη μου! Πόσο εἶμ' εὐτυχισμένος!

ΛΗΝΤΑ: Ἐδῶ... εἶναι ἥσυχος καὶ δὲ μᾶς παρακολουθεῖ! Κι' ἐσύ... δὲν φοβᾶσαι πὼς σὲ φιλάω ἀναγκαστικά, μόνο γιὰ τὰ τσιγάρα!

ΓΙΩΡΓΟΣ (ἀπὸ μέσα): Σὲ παρακαλῶ Λήντα, στεῖλε μου τὸ οὐΐσκι στὸ γραφεῖο.

ΛΗΝΤΑ: Ναί, ἀγάπη μου! (Φιλὶ στὸ Σπῦρο): Σκούπισε τὰ χείλη σου.

ΣΠΥΡΟΣ:... Θὰ χωρίσης;

ΛΗΝΤΑ: Δὲ βαριέσαι, τί νὰ χωρίσω; Καλὰ εἴμαστε ἔτσι. Ἅμα πάρης τὴ θέσι τοῦ συζύγου θ' ἀδειάση ἡ θέσι τοῦ φίλου. Δὲ στὸ συμβουλεύω. Ἐπικίνδυνα πράγματα!...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

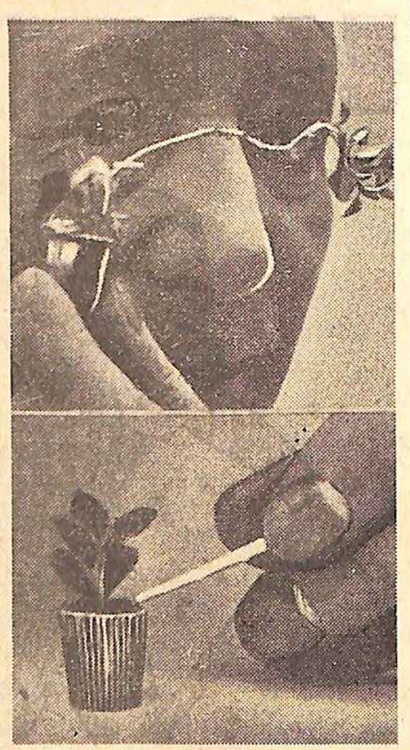

ΟΠΙΟ ΜΙΚΡΟΣ ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Γιὰ νὰ περνᾶ τὴν ὥρα του, κάποιος Χάρρυ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, συνηθίζει νὰ φυτεύη μικρὰ φυτὰ σὲ δαχτυλῆθρες καὶ βουλώματα ὀδοντόπαστας. Τὰ ποτίζει μ' ἕνα... σταγονόμετρο, τοὺς φτιάχνει τὸ χῶμα μὲ μιὰ... ὀδοντογλυφίδα καὶ τοὺς ρίχνει ἕνα λίπασμα δικῆς του ἐμπνεύσεως, καμωμένο ἀπὸ φύλλα τσαγιοῦ καὶ τριμμένο καλαμπόκι.

Η ΚΥΡΙΑ ΡΟΣΣΑΝΟ ΜΠΡΑΤΣΙ

Τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ «Νότιος Εἰρηνικός» γυρίστηκαν ὡς γνωστὸ στὴ Χαβάη καὶ αὐτὸ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στοὺς πρωταγωνιστὰς καὶ τοὺς τεχνικοὺς τοῦ φίλμ νὰ περάσουν στὸν «ἐπίγειο αὐτὸ παράδεισο» μερικὲς ἑβδομάδες συνδυάζοντας «χαρὰ καὶ ἐργασία». Οἱ δυὸ βασικοὶ πρωταγωνισταὶ εἶναι ἡ Μίτσι Γκαίηνορ καὶ ὁ Ροσσάνο Μπράτσι. Ὁ Ἰταλὸς γόης εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὴ γυναῖκα του Λύντια, μὲ τὴν ὁποία εἶναι πολλὰ χρόνια παντρεμμένος καὶ τὴν ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ λατρεύη. Ἡ σύζυγος τοῦ ἠθοποιοῦ δὲ θυμίζει σὲ τίποτα τὶς γοητευτικὲς παρτεναίρ ποὺ τοῦ δίνουν στὴν ὀθόνη, πολλοὶ εἶναι ὅμως ἐκεῖνοι ποὺ βεβαιώνουν πὼς ποτέ του δὲν τὴν ἀπάτησε

Θεραπεύονται ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ;

Ποιὲς εἶναι οἱ ἀπόψεις τῆς σημερινῆς ψυχιατρικῆς ἐπιστήμης

Μερικοὶ γονεῖς καταλαβαίνουν μιὰ ἡμέρα ὅτι ζέσταιναν ἕνα φίδι στὸν κόρφο τους, ὅτι τὸ παιδί τους, ποὺ τὸ λατρεύουν, παρουσιάζει διάφορες ἐγκληματικὲς τάσεις: Νοιώθει εὐχαρίστησι σὰν κόβη τὴν οὐρὰ μιᾶς γάτας, πνίγει ἕνα ἀθῶο πουλί, τραυματίζει ἕνα φίλο του.

Συχνὰ ἀκόμη ἐκδηλώνει μὲ χιλίους τρόπους τὰ ἐγκληματικὰ ἔνστικτά του: Βάζει φωτιά, κάνει κλοπές, προκαλεῖ μεγάλες ζημιὲς καὶ καμμιὰ φορὰ σκοτώνει κιόλας!

Ἔχουμε, λοιπὸν καὶ μικροὺς ἐγκληματίες; Κι' ἂν ἕνα παιδὶ παρουσιάζη αὐτὲς τὶς ἐγκληματικὲς τάσεις, μπορεῖ ἆρά γε νὰ διορθωθῆ;

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα εἴχαμε μιὰ μακρὰ συνομιλία μὲ τὴν εἰδικὴ παιδοψυχίατρο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης Μαρία Παλαιολόγου, ἡ ὁποία καὶ μᾶς ἀνέφερε ἕνα πλῆθος ἀπὸ χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις. Μὲ δυὸ λόγια χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ τὸ παιδί, ποὺ εἶναι ἕνας ὁλόκληρος κόσμος. Συχνὰ δέ, ὅταν ἕνα παιδὶ κάνη σοβαρὰ σφάλματα, τὸ λάθος δὲν εἶναι δικό του, ἀλλὰ τῶν γονέων του. Γιὰ τοὺς εἰδικοὺς γιατρούς, ποὺ ἔχουν κάνει χιλιάδες παρατηρήσεις κι' ἔχουν μελετήσει ἕνα πλῆθος περιπτώσεων, ἡ κληρονομικότης δὲ βαραίνει τὰ παιδιά. Ἕνας στυγερὸς ἐγκληματίας, ἕνας κακοποιός, ἕνας ἀκόλαστος ἄνθρωπος, ποὺ ἀφήνει ἀχαλίνωτα ὅλα τὰ ἔνστικτά του καὶ τὰ πάθη του, μπορεῖ νὰ ἔχη παιδιὰ σωστοὺς ἀγγέλους. Ὅπως ἐπίσης ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ ἔχη παιδιὰ σωστοὺς διαβόλους! Γι' αὐτὸ οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ καθήκοντος, ἔχουν συνήθως... ἀνώμαλα παιδιά! Ὑπάρχει, ἄλλωστε, ἡ παροιμία: «Παπᾶ παιδί... διαβόλου ἐγγόνι!»..

Μὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἂς ἀφήσουμε τὴν παιδοψυχίατρο Μαρία Παλαιολόγου νὰ μᾶς ἀναφέρη τὶς σχετικὲς διαπιστώσεις τῆς τόσο σημαντικῆς ἐπιστήμης της καὶ τὶς προσωπικὲς παρατηρήσεις της, τόσο ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅσο καὶ ἀπὸ τὰ ἱδρύματα τῆς χώρας μας.

— Εἶναι ἆρά γε σωστὴ ἡ λαϊκὴ παροιμία ὅτι «τὸ μῆλο θὰ πέση κάτω ἀπὸ τὴν μηλιά»; τὴ ρωτᾶμε. Οἱ ἐγκληματικοὶ γονεῖς δημιουργοῦν κτηνανθρώπους ἢ δυστυχισμένα καὶ ἄβουλα πλάσματα; Εἶναι σωστὸ πὼς οἱ ἁμαρτίες τῶν γονέων βασανίζουν τὰ παιδιά τους;

— Δὲν ὑπάρχουν ἐγκληματικὰ παιδιά, μᾶς λέει ἡ εἰδικός. Ὑπάρχουν μόνον ἄρρωστα. Τὸ ἄρρωστο παιδί, μεγαλωμένο μέσα σ' ἕνα ἐγκληματικὸ περιβάλλον, μπορεῖ νὰ γίνη ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος. Ἐπίσης, ἕνα ἄρρωστο παιδί, ποὺ ἔχει τὴν στοργὴ καὶ τὴν παρακολούθησι τῶν γονέων του καὶ ζῆ μέσα σ' ἕνα καλὸ περιβάλλον, γίνεται ἕνας καλὸς ἄνθρωπος.

— Τί ἐννοεῖτε ἄρρωστα παιδιά;

— Τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν προδιάθεσι, ποὺ ἔχουν μιὰ ὀργανικὴ βλάβη τοῦ ἐγκεφάλου, μιὰ διανοητικὴ καθυστέρησι. Εἶναι ὅπως τὰ ἐπιληπτικὰ ἄτομα. Ἕνας ἐπιληπτικὸς μπορεῖ νὰ διαπράξη σ' ὡρισμένες στιγμὲς τὰ φοβερώτερα τῶν ἀδικημάτων κι' ὕστερα νὰ μὴ θυμᾶται τί ἔκανε καὶ γιατὶ τὸ ἔκανε.

— Πραγματικά, ὑπάρχει ἡ περίπτωσι ἑνὸς τέτοιου ἄρρωστου παιδιοῦ: Σὲ μιὰ στιγμὴ κρίσεως ἔσπασε τὸ κεφάλι τῆς θείας του, ποὺ τὸν λάτρευε καὶ συνέχισε δίπλα της τὸν ὕπνο του. Τὸ πρωΐ, ὅταν τὴν εἶδε νεκρή, ἄρχισε νὰ ζητάη βοήθεια. Στὴν ἀστυνομία ὅμως δὲν ἤξερε νὰ ἐξηγήση τί εἶχε συμβῆ. Ἀργότερα ὡστόσο διαπιστώθηκε ὅτι αὐτὸ τὴν εἶχε σκοτώσει, σὲ μιὰ κρίσι ἐπιληψίας...

Ἂς ἐπανέλθουμε στὸ θέμα μας: Ἕνα παιδὶ ποὺ ἔχει ὀργανικὴ ἐγκεφαλικὴ βλάβη, ἀλλὰ ζῆ σὲ καλὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον, μπορεῖ νὰ γίνη ἐγκληματίας;

— Ποτέ! Συνήθως μεγαλώνει ὡς τελείως φυσιολογικὸς ἄνθρωπος. Θὰ πρέπει δὲ ἀργότερα νὰ δημιουργηθοῦν εἰδικὲς συνθῆκες, ποὺ θὰ τὸ ὁδηγήσουν νὰ διαπράξη ἕνα ἀδίκημα. Μιὰ τέτοια περίπτωσις ἦταν ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ σκότωσε τὸν προϊστάμενό του κι' ἕνα συνάδελφό του. Τὸ ἄτομο αὐτὸ ἀπὸ μικρὸ παρουσίασε τὰ συμπτώματα τῆς διανοητικῆς καθυστερήσεως. Κανεὶς ὅμως δὲ σκέφτηκε ὅτι ἦταν ἄρρωστο. Οἱ γονεῖς του εἶχαν τὰ μέσα καὶ κατάφερε ἀκόπως νὰ πάρη τὸ δίπλωμά του, ἂν κι' οἱ ἐπιδόσεις του ἦταν ἀσήμαντες. Τὸ ἄτομο αὐτὸ ἦταν 26 χρόνων κι' ὡστόσο εἶχε μυαλὸ παιδιοῦ ἐννέα ἐτῶν! Μὲ τὰ μέσα πάλι τῶν δικῶν του διορίστηκε σὲ μιὰ τράπεζα. Δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ λογαριασμούς. Δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ κάνη μιὰ στοιχειώδη πρᾶξι τῆς ἀριθμητικῆς. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ γκρινιάζη μὲ τὸν προϊστάμενό του. Καὶ δὲν περνοῦσε ἡμέρα ποὺ νὰ μὴν ὑποστῆ ἕναν ἐξευτελισμό. Μέχρι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἡ διανοητικὴ καθυστέρησίς του δὲν τὸν εἶχε στενοχωρήσει. Ὅταν ὅμως ἄρχισαν νὰ τοῦ τὸ λένε, νὰ τὸν εἰρωνεύωνται, νὰ τὸν μαλώνουν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔνοιωσε ἕνα θανάσιμο μῖσος γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν κοροΐδευαν. Καὶ μιὰ ἡμέρα σκότωσε τὸν προϊστάμενό του κι' ἕνα συνάδελφό του μὲ τὴν ψυχραιμία ἑνὸς στυγεροῦ ἐγκληματίου. Αὐτὴ ἡ περίπτωσι εἶναι ἡ τυπικὴ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἔχει ὀργανικὴ βλάβη τοῦ ἐγκεφάλου, μὰ ποὺ μεγάλωσε σὲ καλὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποβληθῆ στὴν κατάλληλη θεραπεία.

— Θεραπεύονται αὐτὰ τὰ παιδιά;

— Βέβαια. Φτάνει νὰ ὑποβληθοῦν ἐγκαίρως στὴν ἐξέτασι τοῦ εἰδικοῦ γιατροῦ καὶ στὴν παρακολούθησι μιᾶς κατάλληλης παιδαγωγοῦ ἢ νοσοκόμου, ποὺ θὰ ἐκτελῆ τὶς ὑποδείξεις τοῦ ἐπιστήμονος.

— Πῶς ἀρρωσταίνει ἕνα παιδί; Πῶς παθαίνει αὐτὴ τὴν ὀργανικὴ ἐγκεφαλικὴ βλάβη;

— Σπάνια ἡ κληρονομικότης βαρύνει τὸ παιδί. Συνήθως αὐτὴ ἡ ζημιὰ γίνεται τοὺς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς μητέρας του, ἀπὸ κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἢ ἀπὸ μεγάλες στενοχώριες. Ὑπάρχουν πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις. Ἐπίσης ἀπὸ κακὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων καὶ ἰδίως τοῦ θυρεοειδοῦς. Ὁ ἰσχυρὸς φόβος τῆς μητέρας, οἱ στενοχώριες, οἱ ἀγωνίες ἐπιδροῦν στὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ της. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, τὰ περισσότερα ἔκθετα τῶν Βρεφοκομείων εἶναι συνήθως διανοητικῶς καθυστερημένα. Ἔχουν ὀργανικὴ βλάβη τοῦ ἐγκεφάλου. Εἶναι ἀνώμαλα. Οἱ μητέρες τους, μὲ τὶς ἀγωνίες ποὺ τράβηξαν κυνηγῶντας τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θὰ φέρουν στὸν κόσμο, νὰ τὶς παντρευτῆ, μὲ τὶς προσπάθειες γιὰ νὰ κρύψουν τὴν ἐγκυμοσύνη τους καὶ μὲ τὶς σκέψεις πὼς ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ νόθο παιδί τους, ἔχουν μιὰ ἀγχώδη ἐγκυμοσύνη, ποὺ κάνει δυστυχισμένο τὸ παιδί τους. Γίνεται, δηλαδή, διανοητικῶς καθυστερημένο.

— Οἱ αὐστηροὶ γονεῖς ἐπιδροῦν στὸ χαρακτῆρα τῶν παιδιῶν τους;

— Οἱ ἄνθρωποι τοῦ καθήκοντος δημιουργοῦν συνήθως ἀνώμαλα παιδιά. Τὰ περισσότερα ἄρρωστα παιδιὰ εἶναι γενικὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶναι προσηλωμένοι στὸ καθῆκον τους καὶ θέλουν τὰ παιδιά τους... ὑποδειγματικά!

— Πῶς ἐξηγεῖται ὅτι μερικὰ παιδιὰ βασανίζουν τὰ ζῶα;

— Πρόκειται γιὰ μιὰ ζωηρὴ ἐκδήλωσι ἐχθρότητος. Ὀφείλεται δὲ συνήθως σὲ ὑπερβολικὰ αὐστηροὺς γονεῖς. Τὸ παιδὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὰ βάλη μὲ τὸν πατέρα του, ποὺ τὸ μαλώνει διαρκῶς καὶ τὸ βασανίζει. Δὲν ἔχει τὴ δύναμι. Ἔτσι ξεσπᾶ στὰ κατοικίδια ζῶα!...

— Θεραπεύονται τὰ ἄρρωστα παιδιά;

— Μὲ μιὰ κατάλληλη τόνωσι τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματός τους θεραπεύονται. Χρειάζεται εἰδικὴ θεραπεία ἀπὸ καλὸ ψυχίατρο. Γι' αὐτὸ τονίζομε πὼς δὲν ὑπάρχουν ἐγκληματικὰ παιδιά. Ὑπάρχουν μόνο ἄρρωστα. Κι' ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο ξεκινᾶ πολλὲς φορὲς τὸ βιολογικὸ ἱστορικὸ ἑνὸς μεγάλου καὶ ἐπικίνδυνου ἐγκληματία..

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΑΡΜΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ κοῦκλες τῶν γερόντων

★ Κανένα ἐπάγγελμα δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο ποὺ νὰ μὴν ἔχη τὶς λύπες του.

★ Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ὡραῖο φυτό, ἀλλὰ δὲ φυτρώνει σ' ὅλους τοὺς κήπους.

★ Ὁ ἔρωτας βάζει σαμάρι καὶ στοὺς πιὸ πεισματάρηδες.

★ Ἡ συμφορὰ εἶναι μιὰ γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀνυπόμονο διπλῆ.

★ Ἀνατρέφοντας ξένο παιδί, χτίζεις σὲ ξένη γῆ

★ Ὁ ἴδιος εἶναι μαραγκὸς κι' ὡστόσο ἡ πόρτα του κουνιέται.

★ Σὲ κανένα δὲν ἐκάναμε ποτὲ καλό. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν μᾶς ἔρχεται ὅλο τοῦτο τὸ κακό;

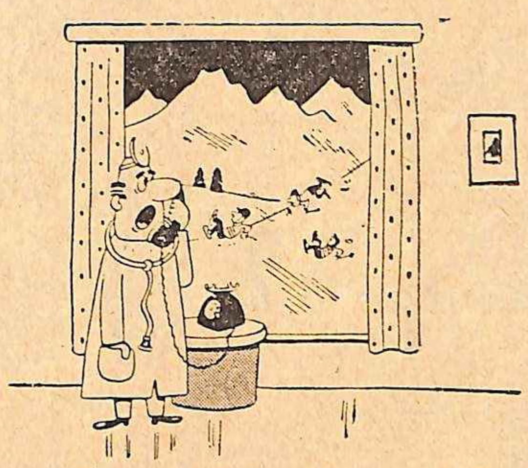

—Ἐδῶ νοσοκομεῖο ἀτυχημάτων τοῦ σκί. Χρειαζόμαστε ἐπειγόντως εἴκοσι σακκιὰ γύψο!...

Ἐπίκαιροι στίχοι

«ΚΟΛΠΟΝΤΑΡΙΟΥΣ»

Πλεῖστοι καταστηματάρχες, ποὺ μὲ γκίνια τὴν περ-
(νᾶνε,
συνεχεῖς «κατεδαφίσεις» πομπωδῶς μᾶς κοπανᾶνε
καὶ μὲ δῆθεν... «ἐκποιήσεις» ἐξ αὐτῆς τῆς ἀφορμῆς,
τ' ἀκριβά τους εἴδη, λένε, τὰ πωλοῦν... μισοτιμῆς!

★

Καὶ μ' αὐτές τους τὶς «ἐκπτώσεις», καὶ τὶς δῆθεν
(«εὐκαιρίες»,
τὸ φτωχό μας πορτοφόλι μᾶς τινάζουν οἱ κυρίες
κι' οὕτω οἱ... κατεδαφίσεις, μὲ τὰς πλάνας τὰς
(τιμάς,
μᾶς τραβᾶνε, κατ' εὐθεῖαν γιά... κατάρρευσι ἐμᾶς!

ΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Ὅπως, ἤδη, ἀνεκοινώθη κι' ὅπως ἔμαθε τὸ πλῆθος,
κατετέθη, αὐτὲς τὶς μέρες, ὁ θεμέλιος ὁ λίθος
καὶ προτοῦ νὰ φτάση ἀκόμα ἡ σαιζὸν ἡ θερινή,
θἄχη προστεθῆ ἀκόμη κι' ἄλλη πτέρυξ στὸ Δαφνί!

★

Συμπεραίνεις, ἑπομένως, ὅταν βλέπης τέτοιες
(φούριες
καὶ τοῦ Δρομοκαϊτείου βλέπεις... πτέρυγες καινούρ-
(γιες,
ὅτι θ' ἀποτρελλαθοῦμε ὅλοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον
κι' ὅλους φεῦ! μᾶς ἀναμένει τώρα ἡ «σκέπη»
(νέων... πτερύγων!

ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ ΤΡΙΧΑΡΠΑΣΤΟΙ

Ἦρθε ἡ Ταίηλορ, ἐν τέλει, στὴν Ἀθήνα τὴν
(κλεινὴ
κι' ὅσοι γνώρισαν μονάχα τή... σκιά της στὸ πανί,
σκοτωθήκανε νὰ δοῦνε τὴ μεγάλη της σαγήνη
κι' ἐπὶ πέντε κι' ἕξη ὧρες ἡ... σκιά της εἶχαν γί-
(νει!

★

«Σουβενὶρ» ἀπτά, ἐπίσης, ἐμμανῶς τῆς ἐζητοῦσαν
καὶ μὲ τέτοια ὁρμὴ καὶ γιούργια τὰ μαλλιά της ἐ-
(μαδοῦσαν,
ποὺ ἐκόντεψε ἡ δόλια νὰ πιστέψη τελικῶς,
πὼς δὲν εἶναι πιὰ «μοιραία», μά... Γιοὺλ Μπρύνερ
(θηλυκός!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μπάλλων, τῶν πολλῶν κι' ἀλ-
(λεπαλλήλων,
ἀναγγέλλεται,—προσφάτως—κι' ὁ χορὸς τῶν ὑ-
(παλλήλων,
μ' ἄλλα λόγια δηλαδή,
ὁ χορὸς τῆς Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

★

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, συμπεραίνεις εὐχερῶς,
ὅτι στῶν ὑπαλληλίσκων τὸν χορὸ καὶ τὴν χαρά,
θὰ δουλέψη, ἰδιαιτέρως, τῆς... κοιλίας ὁ χορός,
συνοδεία «μή... φανότο» καὶ «στομαχοταμπουρᾶ»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Μάθετε
ΝΑ ΧΟΡΕΥΕΤΕ

Σάμπα, μάμπο, τσὰ - τσὰ

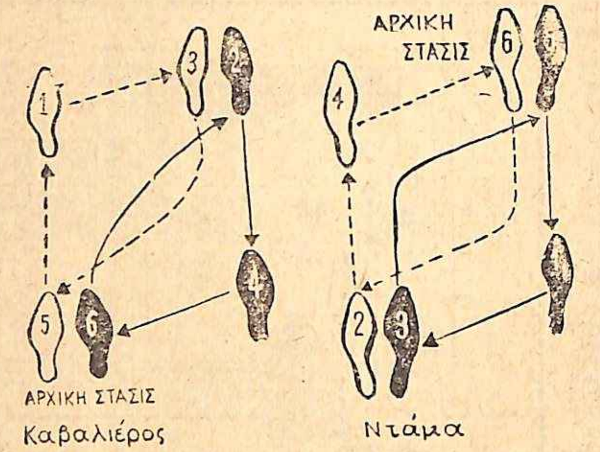

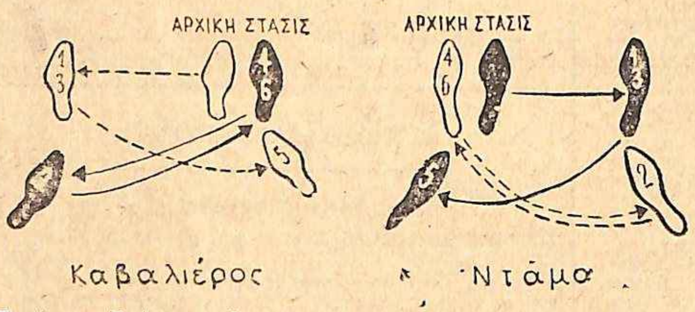

Ἐπάνω: Πρώτη φιγοῦρα της σαμπας. **Κάτω:** Ἡ δεύτερη φιγοῦρα της.

ΑΠ' ΟΛΟΥΣ τοὺς νοτιοαμερικανικοὺς χορούς, ἡ σάμπα εἶναι ὁ πιὸ ζωηρός, ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ τὴν τρελλὴ νεολαία.

Οἱ πρῶτοι Ἀφρικανοὶ δοῦλοι, που ἔφτασαν στη Βραζιλία, ἔφεραν μαζί τους ἕνα πρωτόγονο χορὸ τῆς πατρίδας τους, που λεγότανε «σέμπα». Μὲ τὰ χρόνια, ὁ χορὸς αὐτὸς ραφιναρίστηκε, συγχωνεύτηκε με [illegible] καὶ βγῆκε ἔτσι ἡ χαρωπὴ σάμπα, ποὺ διαδόθηκε ἀπ' τὴ Βραζιλία σ' ὅλο τὸν κόσμο κι' ἔγινε γρήγορα δημοφιλέστατη.

Ἂς δοῦμε τώρα τὶς δυὸ κυριώτερες φιγοῦρες της, σύμφωνα πάντοτε μὲ τὸ ἁπλουστευμένο «σύστημα Μούρεϊη»:

Πρώτη φιγούρα

Καβαλιέρος.— 1) Ἕνα βῆμα μπροστὰ μὲ τ' ἀριστερὸ πόδι. 2) Βῆμα πλάγιο μὲ τὸ δεξιὸ πόδι. 3) Τὸ ἀρι- [illegible] 4) [illegible] με τὸ δεξιὸ πόδι πίσω. 5) Πλάγιο βῆμα μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι. 6) Τὸ δεξιὸ δίπλα στ' ἀριστερό.

Τὰ βήματα 1, 2 καὶ 4, 5 γίνονται γρήγορα, ἐνῶ τὰ 3 καὶ 6 ἀργὰ (στὸ διπλάσιο χρόνο τῶν προηγουμένων).

Ντάμα.— 1) Δεξιὸ πόδι πίσω. 2) Ἀριστερὸ πόδι πλάγια. 3) Τὸ δεξιὸ δίπλα στὸ ἀριστερό. 4) Τὸ ἀριστερὸ μπροστά. 5) Τὸ δεξιὸ πλάγια. 6) Τὸ ἀριστερὸ δίπλα στὸ δεξιό.

Οἱ χρόνοι τῶν βημάτων ὅπως γιὰ τὸν καβαλιέρο.

Δεύτερη φιγούρα

Καβαλιέρος.— 1) Βῆμα πλάγιο μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι. 2) Τὸ δεξιὸ ἔρχεται πίσω ἀπ' τὸ ἀριστερό. 3) Τὸ ἀριστερὸ μένει στὴν ἴδια θέσι. 4) Πλάγιο βῆμα μὲ τὸ δεξιὸ πόδι. 5) Τὸ ἀριστερὸ ἔρχεται πίσω ἀπ' τὸ δεξιό. 6) Τὸ δεξιὸ πόδι μένει στὴν ἴδια θέσι.

Τὰ βήματα 1, 2 καὶ 4, 5 γίνονται γρήγορα, τὰ 3 καὶ 6 ἀργὰ (στὸ διπλάσιο χρόνο ἀπ' τὰ προηγούμενα).

Ντάμα.—1) Βῆμα πλάγιο μὲ τὸ δεξιὸ πόδι. 2) Τὸ ἀριστερὸ πίσω ἀπ' τὸ δεξιό. 3) Τὸ δεξιὸ μένει στὴ θέσι του. 4) Πλάγιο βῆμα μὲ τὸ ἀριστερό. 5) Τὸ δεξιὸ πίσω ἀπ' τὸ ἀριστερό. 6) Τὸ ἀριστερὸ μένει στὴ θέσι του.

Οἱ χρόνοι τῶν βημάτων ὅπως καὶ γιὰ τὸν καβαλιέρο.

Ενα ζευγάρι χορεύει σάμπα...

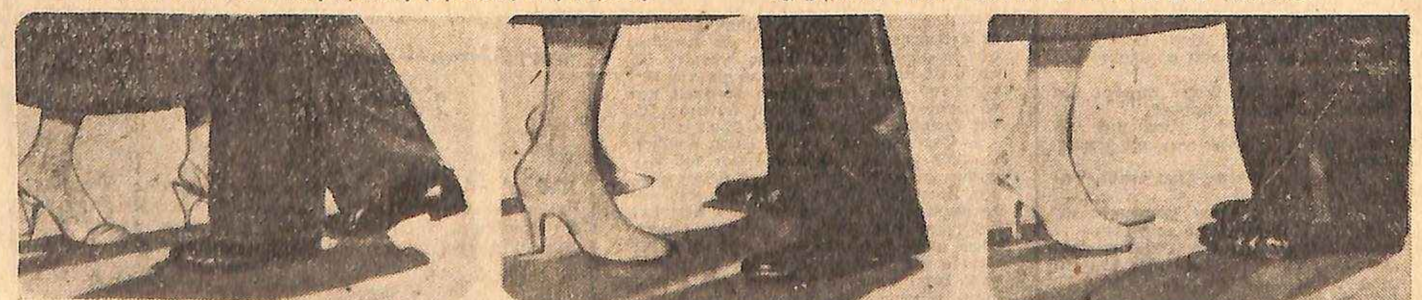

Τὰ βήματα 1, 2 καὶ 3 τῆς πρώτης φιγούρας τῆς σάμπας.

ΜΑΜΠΟ

Ἡ ὀνομασία τοῦ χοροῦ αὐτοῦ ἔχει κάτι τὸ ὑπνωτιστικό. Καὶ δικαίως, γιατὶ ἡ προέλευσί του ἀνάγεται στὶς ἀφρικανικὲς μαγικὲς τελετὲς τῶν «Βουντού», ποὺ ὑποδέχονται τὶς ἱέρειές τους, τραγουδῶντας περίεργους σκοποὺς καὶ χτυπῶντας ρυθμικὰ τὰ πόδια τους. Ὅσο γιὰ τὴ μουσική του, ἀποτελεῖ μιὰ ἐπιμιξία τῆς μοντέρνας ἀμερικανικῆς τζὰζ μὲ τοὺς πρωτόγονους ρυθμοὺς τῶν νέγρων τῆς Κούβας. Προκάλεσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν προσοχὴ τὸ 1947. Στὴν ἀρχὴ ὅμως ἔδωσε ἁπλῶς μερικὲς νέες φιγοῦρες στὴν ἤδη ὑπάρχουσα ροῦμπα. Ἀργότερα ξεχωρίστηκε ἀπ' αὐτὴν κι' ἔγινε ἕνας ἰδιαίτερος χορός, αὐτὸς ποὺ χορεύεται σήμερα.

Ἂς ἀρχίσουμε τώρα τὴν ἐκμάθησί του κατὰ τὸ «σύστημα Μούρεϊη».

Πρώτη φιγούρα

Καβαλιέρος.— 1) Βῆμα μπροστὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι. 2) Τὸ δεξιὸ ἔρχεται δίπλα στ' ἀριστερό. 3) Βῆμα μπροστὰ μὲ τὸ ἀριστερό, ἐνῶ συγχρόνως ἀνασηκώνεται στὴ μύτη το δεξιό. 4) Τὸ βάρος τοῦ σώματος ξαναγυρίζει στὸ δεξιό, ποὺ πατάει ἐντελῶς χάμω. 5) Τὸ ἀριστερὸ ἔρχεται δίπλα στὸ δεξιό. 6) Βῆμα πίσω μὲ τὸ δεξιό, ἐνῶ ἀνασηκώνεται στὴ μύτη τ' ἀριστερό. Καὶ ἐπανάληψι ἀπ' τὴν ἀρχή.

Τὰ βήματα 1 καὶ 4 γίνονται ἀργά, ἐνῶ τὰ 2, 3 καὶ 5, 6 γίνονται γρήγορα (στὸ μισὸ χρόνο τῶν προηγουμένων).

Ντάμα.— 1) Βῆμα πίσω μὲ τὸ δεξιό. 2) Τὸ ἀριστερὸ δίπλα στὸ δεξιό. 3) Τὸ δεξιὸ πίσω, ἐνῶ ἀνασηκώνεται στὴ μύτη τ' ἀριστερό. 4) Τὸ βάρος τοῦ σώματος περνάει στὸ ἀριστερό, ποὺ πατάει τελείως. 5) Τὸ δεξιὸ δίπλα στ' ἀριστερό. 6) Βῆμα ἐμπρὸς μὲ τ' ἀριστερό, ἐνῶ τὸ δεξιὸ ἀνασηκώνεται στὴ μύτη. Ἐπανάληψι ἀπ' τὴν ἀρχή.

Οἱ χρόνοι τῶν βημάτων ὅπως καὶ γιὰ τὸν καβαλιέρο.

Δεύτερη φιγούρα

Φαίνεται πολύπλοκη, ἐνῶ πραγματικὰ εἶναι εὔκολη καὶ πολὺ ὄμορφη, ὅταν γίνεται μὲ χάρι.

Καβαλιέρος.— 1) Τὸ ἀριστερὸ πόδι μπροστά. 2) Τὸ δεξιὸ πλάγια, γυρισμένο πολὺ πρὸς τὰ δεξιά. 3) Τὸ ἀριστερὸ σταυρώνεται πάνω ἀπ' τὸ δεξιό, τὸ ὁποῖο ἀνασηκώνεται στὴ μύτη. 4) Τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ δεξιό. 5) Τὸ ἀριστερὸ πλάγια ἀριστερά. 6) Τὸ δεξιὸ πίσω, ἐνῶ τὸ ἀριστερὸ ἀνασηκώνεται στὴ μύτη.

Τὰ βήματα 1 καὶ 4 ἀργά, τὰ 2, 3 καὶ 5, 6 γρήγορα.

Τὸ μάμπο χορεύεται μὲ κέφι καὶ μπρίο...

Ντάμα.— 1) Τὸ δεξιὸ πίσω. 2) Τὸ ἀριστερὸ πλάγια, γυρισμένο πολὺ ἀριστερά. 3) Τὸ δεξιὸ σταυρώνεται πάνω ἀπ' τὸ ἀριστερό, ποὺ ἀνασηκώνεται στὴ μύτη. 4) Τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ ἀριστερὸ πόδι. 5) Τὸ δεξιὸ πόδι πλάγια δεξιά. 6) Τὸ ἀριστερὸ πόδι μπροστά, ἐνῶ συγχρόνως τὸ δεξιὸ ἀνασηκώνεται στὴ μύτη.

Οἱ χρόνοι τῶν βημάτων ὅπως γιὰ τὸν καβαλιέρο.

Τὸ μάμπο χορεύεται μὲ μικρὰ βήματα.

Δίνετε περισσότερη ἔμφασι στὰ βήματα 3 καὶ 6, ἀκολουθῶντας τὴ μουσική.

Ἡ ντάμα μπορεῖ ν' ἀφίση τὸν καβαλιέρο της καὶ νὰ κάνη μόνη της τὴν πρώτη φιγούρα, σ' ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν.

Γενικά, σ' ὅλο τὸ χορό, ὁ καβαλιέρος μένει σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὴ ντάμα, κρατάει δὲ τὸ ἀριστερό του χέρι λίγο ψηλότερα.

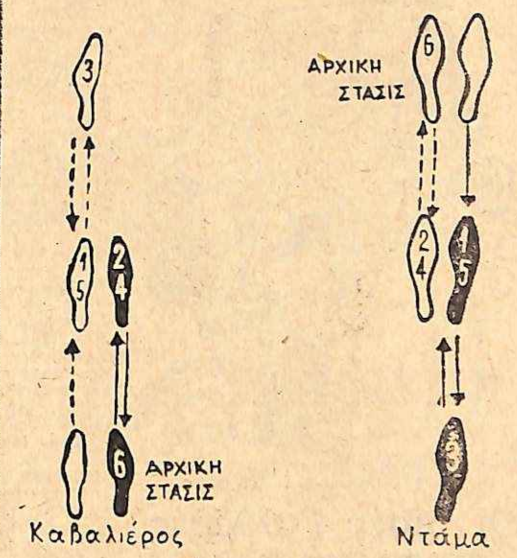

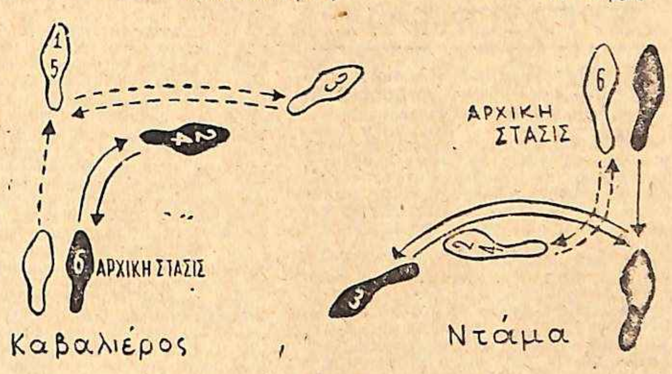

Ἐπάνω: Μάμπο, πρώτη φιγούρα. **Κάτω:** Ἡ δεύτερη φιγοῦρα του.

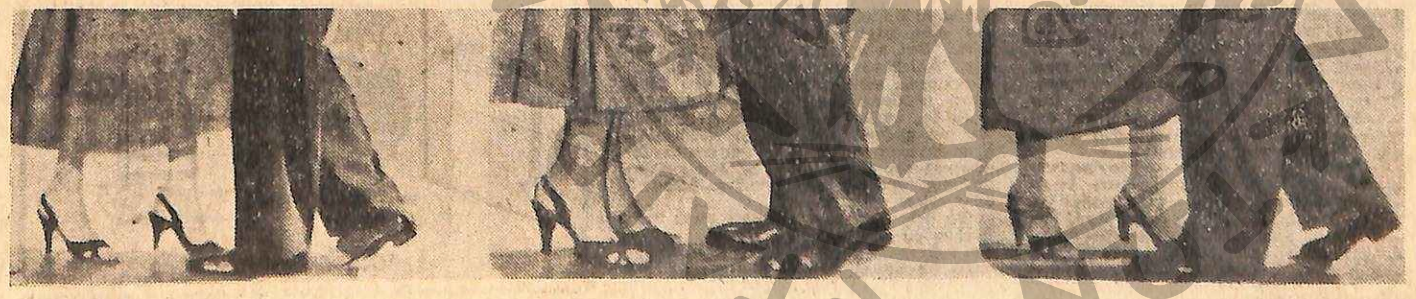

Τὰ βήματα 1, 2 καὶ 3 τῆς πρώτης φιγούρας τοῦ μάμπο.

ΤΣΑ—ΤΣΑ

Εἶναι φαιδρὸς καὶ ζωηρὸς χορός, ποὺ προῆλθε ἀπ' τὸ μάμπο, μὲ κάποια ἀλλαγὴ τοῦ ρυθμοῦ. Μερικοὶ τὸν χορεύουν μὲ ἐκκεντρικοὺς τρόπους, ὅπως π. χ. μὲ τὸ «στὺλ τοῦ πιγκουΐνου»: μὲ ἀλύγιστα τὰ πόδια, τὰ μπράτσα κολλημένα στὰ πλευρὰ καὶ τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς τὰ ἔξω, μὲ τὶς παλάμες πρὸς τὰ κάτω. Ἄλλοι κουνᾶνε μὲ τὸ ρυθμὸ τοῦ χοροῦ τοὺς ὤμους, τοὺς γοφοὺς καὶ τὰ γόνατά τους

Τὰ δέκα βήματα τοῦ τσὰ τσά.

Τὸ τσὰ τσὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ τρελλοὺς χορούς.

Νά τώρα ἡ μία καὶ μοναδικὴ φιγούρα του, ἀπὸ 10 βήματα:

Καβαλιέρος.— 1) Τὸ ἀριστερὸ πόδι μπροστά. 2) Τὸ δεξιὸ δίπλα στ' ἀριστερό, τὸ ἀριστερὸ ἀνασηκώνεται λίγο. 3) Τὸ βάρος τοῦ σώματος πέφτει στὸ ἀριστερό, ἀνασηκώνεται λίγο τὸ δεξιό. 4) Τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ δεξιό, ἀνασηκώνεται τὸ ἀριστερό. 5) Τὸ ἀριστερὸ μπροστά. 6) Τὸ δεξιὸ πίσω. 7) Τὸ ἀριστερὸ δίπλα στὸ δεξιό, τὸ δεξιὸ ἀνασηκώνεται λίγο. 8) Τὸ βάρος τοῦ σώματος περνάει στὸ δεξιὸ πόδι, ἐνῶ συγχρόνως ἀνασηκώνεται τ' ἀριστερό. 9) Τὸ βάρος τοῦ σώματος περνάει στ' ἀριστερό, ἐνῶ ἀνασηκώνεται τὸ δεξιό. 10) Τὸ δεξιὸ πίσω.

Τὰ βήματα 1, 2, 5, 6, 9, 10 ἀργά. Τὰ 3, 4, 7, 8 γρήγορα.

Ντάμα.— 1) Τὸ δεξιὸ πόδι πίσω. 2) Τ' ἀριστερὸ δίπλα στὸ δεξιό, τὸ δεξιὸ ἀνασηκώνεται λίγο. 3) Τὸ βάρος τοῦ σώματος περνάει στὸ δεξιό, ἀνασηκώνεται τ' ἀριστερό. 4) Τὸ βάρος τοῦ σώματος στ' ἀριστερό, ἀνασηκώνεται τὸ δεξιό. 5) Τὸ δεξιὸ πίσω. 6) Τὸ ἀριστερὸ μπροστά. 7) Τὸ δεξιὸ δίπλα στ' ἀριστερό, τ' ἀριστερὸ ἀνασηκώνεται λίγο. 8) Τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ ἀριστερό, ἀνασηκώνεται τὸ δεξιό. 9) Τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ δεξιό, ἀνασηκώνεται τ' ἀριστερό. 10) Τὸ ἀριστερὸ μπροστά.

Οἱ χρόνοι τῶν βημάτων ὅπως καὶ γιὰ τὸν καβαλιέρο.

Σὲ μιὰ ποικιλία τῆς φιγούρας αὐτῆς, τὰ βήματα δὲν γίνονται ἁπλῶς ἐμπρὸς-πίσω, ἀλλὰ τὸ ζευγάρι κάνει συγχρόνως στροφὴ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἢ πρὸς τὰ δεξιά.

Γενικά, τὰ βήματα θὰ εἶναι μικρά. Οἱ κινήσεις ἐλεύθερες, ρυθμικὲς καὶ χαλαρές.

Βέβαια ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν παραπάνω ὑποδείξεων γιὰ τοὺς χορούς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν εὐκινησία τῶν ποδιῶν, καθὼς κι' ἀπὸ τὴ λικνιστικὴ εὐλυγισία τοῦ κορμιοῦ, προϋποθέσεις ἀπαραίτητες γιὰ νὰ παρουσιάση ἕνα χορευτικὸ ζευγάρι ἁρμονικὲς κινήσεις στὸ χορό.

Τὸν κύριο ρόλο, λοιπόν, παίζουν πρῶτα-πρῶτα τὰ πόδια κι' ὕστερα ἡ μέθοδος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ ταγκὸ καὶ ὁ τσάμικος.

Οἱ Παριζιάνοι εἶναι ἐνθουσιασμένοι μὲ τοὺς θηλυκοὺς ταξιτζῆδες!

Οἱ μισὲς Γαλλίδες ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ!

4.800.000 γυναῖκες ἡλικίας ἀπὸ 20 ὡς 60 ἐτῶν ἔχουν ἀπορροφηθῆ σὲ διάφορα ἐπαγγέλματα

Ἡ Γαλλία ἔχει κατακτήσει, ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἕνα ρεκόρ, ποὺ ἀναμφισβήτητα ἀποτελεῖ γι' αὐτὴν σημαντικὸ τίτλο τιμῆς: Παρουσιάζει, ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, τὴν μεγαλύτερη, σήμερα, ἀναλογία ἐργαζομένων γυναικῶν.

Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα, ποὺ παρέχει μιὰ πρόσφατη στατιστική, ὁ ἀριθμὸς τῶν Γαλλίδων, ποὺ ἀσκοῦν βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα, ἔχει φτάσει τὰ 4.800.000. Πρᾶγμα, ποὺ σημαίνει, ὅτι ἐργάζονται οἱ μισὲς ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς Γαλλιας, ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσα στὰ 20 καὶ στὰ 60 χρόνια τους.

Ὡστόσο, ἡ μεγάλη πρόοδος στὴν ἐποχή μας δὲν ἔχει σημειωθῆ τόσο στὴν αὔξησι τῆς ἀναλογίας τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν — ἡ αὔξησι αὐτή, ἀντίθετα μὲ ὅ,τι ἔχομε συνηθίσει νὰ πιστεύωμε εἶναι σχετικὰ μικρὴ — ἀλλὰ σὲ κάτι πολὺ σπουδαιότερο: στὸν καταμερισμό τους στὰ διάφορα ἐπαγγέλματα. Ἐνῶ, δηλαδή, ἄλλοτε οἱ γυναῖκες δὲν ἀσκοῦσαν παρὰ μόνο τὰ θεωρούμενα ὡς «κατώτερα» ἢ «ἀποκλειστικῶς γυναικεῖα» ἐπαγγέλματα, σήμερα βλέπομε τὴν γυναῖκα — στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, τουλάχιστον—νὰ ἔχη εἰσχωρήσει σὲ κάθε ἐπαγγελματικὴ κατηγορία καὶ νὰ ἔχη καταλάβει ἐπίζηλες διοικητικὲς καὶ ὑπεύθυνες θέσεις.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι πὼς στὴ Γαλλία δὲν ἀπομένουν πιὰ παρὰ μόνο δυὸ ἐπαγγέλματα κλειστὰ γιὰ τὸ ὡραῖο φῦλο: τοῦ χωροφύλακα καὶ τοῦ πυροσβέστη!

Στὴ Χωροφυλακή, δὲ μποροῦν νὰ καταταγοῦν γυναῖκες, γιατὶ ὁ κανονισμὸς ἀπαιτεῖ ἀπολυτήριο στρατοῦ καί, καθὼς ξέρομε, καμμιὰ γυναῖκα δὲν κατέχει τέτοιο ἐφόδιο...! Στὴν δὲ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία, ἐπειδή, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν φραμπαλάδων καὶ τῶν κορσέδων, διατηρεῖται ἡ — μὴ ἀνταποκρινόμενη σήμερα στὴν πραγματικότητα — ἀντίληψι πὼς οἱ γυναῖκες ἀνεβοκατεβαίνουν τὶς σκάλες δυσκολώτερα καὶ βραδύτερα ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

Στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἔχει ἐγκαταλειφθῆ αὐτὴ ἡ προκατάληψι, ἔχουν προσληφθῆ ἀρκετὲς πυροσβεστίνες, ποὺ τὰ καταφέρνουν θαυμάσια στὸ σκληρὸ καὶ ριψοκίνδυνο αὐτὸ ἐπάγγελμα.

Ὁπωσδήποτε, ἡ Γαλλία, ἂν δὲν διαθέτη θηλυκοὺς πυροσβέστες, παρουσιάζει ἐκπληκτικὴ πρόοδο στὴν ἀναλογία γυναικῶν — προϊσταμένων. Τὰ 18% τῶν ἐργαζομένων Γαλλίδων διευθύνουν δική τους ἐμπορικὴ ἢ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησι ἢ προΐστανται σὲ ἐπιχειρήσεις τρίτων!

Στὶς 100 γαλλικὲς βιομηχανικὲς ἐπιχειρήσεις, οἱ 14 διευθύνονται ἀπὸ γυναῖκες, ἐνῶ στὸ ἐμπόριο ἡ γυναικεία συμμετοχὴ εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη. Στὶς μικρές, μάλιστα, ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις, ὑπερέχουν ἀπέναντι στοὺς ἄνδρες: Ἔχουν συγκεντρώσει στὰ χέρια τους τὰ 52% τοῦ συνόλου!

Ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες ἐργαζόμενες γυναῖκες τῆς Γαλλίας, 30% εἶναι ἐργάτριες, 23% ὑπάλληλοι, 11% δασκάλες ἢ καθηγήτριες καὶ 18% μόνο ἐργάζονται στὰ καθιερωμένα γυναικεῖα ἐπαγγέλματα: τῆς νοσοκόμας, τῆς γκουβερνάντας, τῆς ντάντας, τῆς παραμάνας καὶ τῆς ὑπηρετρίας.

Οἱ γαλλικὲς δημόσιες ὑπηρεσίες περιλαμβάνουν ἐξαιρετικὰ μεγάλο ποσοστὸ γυναικῶν—ὑπαλλήλων: Στοὺς 6 ἄντρες ἀντιστοιχοῦν σήμερα, στὰ διάφορα ὑπουργεῖα καὶ τὶς λοιπὲς ὑπηρεσίες, 4 γυναῖκες.

Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς γυναῖκες—δημοσίους ὑπαλλήλους εἶναι τοποθετημένες στὰ ὑπουργεῖα Ὑγιεινῆς καὶ ΤΤΤ. Ἀντίθετα, τὰ ὑπουργεῖα Ἐσωτερικῶν καὶ Ἐξωτερικῶν δὲν χρησιμοποιοῦν, συγκριτικά, παρὰ ἐλάχιστο ἀριθμὸ γυναικῶν. Στὸ Καὶ ντ' Ὀρσαί, προπαντὸς — τὸ γαλλικὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν — ὁ ποδόγυρος εἶναι ἕνα φαινόμενο ἀρκετὰ σπάνιο. Ἀπὸ τὸ 1930, τὸ χρόνο, ποὺ ἡ πρώτη γυναῖκα, ἡ σημερινὴ σύζυγος τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ κ. Μπιντώ, ἔγινε δεκτὴ στὸ διπλωματικὸ σῶμα, οἱ Γαλλίδες πολὺ μικρὴ πρόοδο ἔχουν κάνει σ' αὐτὴ τὴν καρριέρα.

Ἐπίσης, ἡ πολεοδομία καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ δὲν τὶς ἑλκύουν περισσότερο ἀπὸ τὴν διπλωματία. Οἱ γυναῖκες, ποὺ ἀσκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μηχανικοῦ στὴ Γαλλία, ἀντιπροσωπεύουν μόνο τὸ 2% τοῦ συνόλου.

Στὴν ἰατρική, ἡ συμμετοχή τους εἶναι κάπως μεγαλύτερη. Ἀπὸ τοὺς 100 παιδιάτρους, οἱ 7 εἶναι γυναῖκες, καὶ ἡ ἴδια ἀναλογία ὑπάρχει στοὺς γυναικολόγους. Ἀλλὰ οἱ Γαλλίδες, ποὺ ἔχουν προτιμήσει τὴν εἰδικότητα τοῦ χειρούργου, μετριοῦνται στὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ!

Ἡ δικηγορική, ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα, εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ τὶς τραβάει πιὸ πολύ. Τὸ ποσοστὸ τῶν γυναικῶν—δικηγόρων στὴ Γαλλία ἔχει φτάσει σήμερα στὸ 11% ἐπὶ τοῦ συνόλου.

Ἀκόμη μεγαλύτερη, ὅμως, εἶναι ἡ ἐπίδοσι τοῦ ὡραίου φύλου στὰ «καινούργια» ἐπαγγέλματα, ἐκεῖνα ποὺ δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὶς ἀνακαλύψεις καὶ τὶς νέες ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς μας καὶ ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστα ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Ἔτσι, πολλὲς εἶναι σήμερα οἱ νεαρές, πρὸ παντός, Γαλλίδες, ποὺ ἔχουν ἀφιερωθῆ στὰ ἐπαγγέλματα τοῦ βιολόγου, τοῦ βιοχημικοῦ, τοῦ βακτηριολόγου, τοῦ αἰσθητικοῦ χειρούργου — ὁ μόνος τομέας τῆς χειρουργικῆς, πού, δικαιολογημένα, τὶς ἑλκύει!— τοῦ διακοσμητοῦ, τοῦ κινηματογραφικοῦ τεχνικοῦ κλπ. Ἀκριβῶς τὸ γεγονός, ὅτι βρῆκαν αὐτὰ τὰ ἐπαγγέλματα λίγο-πολὺ «παρθένα», ὅταν χειραφετήθηκαν, βοήθησε τὶς γυναῖκες νὰ τὰ ἀκολουθήσουν, χωρὶς νὰ ἐπηρεαστοῦν ἀπὸ κανένα «πλέγμα μειονεκτικότητας» ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν συναδέλφων τους.

Ὑπάρχει, ὡστόσο, κι' ἕνα ἐπάγγελμα, ἀποκλειστικώτατα καὶ γνησιώτατα, ὡς προχθές, ἀντρικό, στὸ ὁποῖον οἱ Γαλλίδες—καί, ἰδιαίτερα, οἱ Παρισινὲς — ἔχουν πραγματοποιήσει ἐκπληκτικὲς κατακτήσεις: τοῦ ὁδηγοῦ—ταξί!

Στὴ πρωτεύουσα, μόνο, βρίσκονται σήμερα 233 ἐπαγγελματίες—σωφερίνες, πλάϊ σὲ 12.000 περίπου συναδέλφους τους τοῦ ἀρσενικοῦ γένους. Ἀπὸ αὐτές, οἱ 150 ἔχουν δικό τους ταξὶ καὶ οἱ ὑπόλοιπες ἐργάζονται, μὲ ποσοστά, γιὰ λογαριασμὸ τρίτων.

Οἱ Παριζιάνοι, πρέπει νὰ προσθέσωμε, εἶναι ἐνθουσιασμένοι μὲ τοὺς θηλυκοὺς ταξιτζῆδες! Ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ, προσέχουν περισσότερο — μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν προξενοῦν, παρὰ πολὺ σπάνια, ἀτυχήματα — βρίζουν λιγώτερο καὶ δὲν εἶναι τόσο ἐπίμονες καὶ ἀπαιτητικὲς στὴ διεκδίκησι τοῦ ἀπαραίτητου πουρμπουάρ.

Τέλος, στὴ Γαλλία, οἱ γυναῖκες δὲν ἐργάζονται μόνο σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ τὶς ὁμόφυλές τους τῶν ἄλλων δυτικῶν χωρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀφιερώνουν στὴν ἐργασία τους πολὺ περισσότερο χρόνο. Ἡ ἑβδομαδιαία διάρκεια τῆς γυναικείας ἐργασίας στὴν Γαλλία φτάνει τὰ 85% τῆς ἀνδρικῆς, ἐνῶ στὴν Δανία φτάνει τὰ 67%, στὴν Γερμανία τὰ 63%, στὴν Ἀγγλία τὰ 60% καὶ στὴν Ὀλλανδία τὰ 58%.

✪✪

Τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου

Ὁ Μίκαελ Γκόρμαν, ἕνας ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος στὴν ἀμερικανικὴ πόλι Μπούφαλο, εὕρισκε ἀνυπόφορη τὴ δουλειά του, ποὺ συνίστατο στὸ φόρτωμα τῶν ταχυδρομικῶν σάκκων στὰ καμιόνια ποὺ τοὺς μεταφέρανε στὸν προορισμό τους. Ὄχι πὼς ἦταν κουραστικὴ ἐργασία. Ἀλλὰ τὸν πνίγανε οἱ καπνοὶ τῆς ἐξατμίσεως τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ περιμέναν μ' ἀναμμένη τὴ μηχανή τους.

Τέλος, ὑπέβαλε στοὺς προϊσταμένους του μιὰ πρότασι γιὰ νὰ διορθωθῆ αὐτὴ ἡ κατάστασι, κι' ἐκεῖνοι τὴν ἀποδέχτηκαν καὶ τὸν ἀνταμείψανε μ' ἕνα συγχαρητήριο γράμμα καὶ μ' ἕνα δῶρο 5 δολλαρίων.

Θὰ θέλετε τώρα νὰ μάθετε ποιὰ ἦταν ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ Γκόρμαν... Ἁπλούστατα, σύστησε... νὰ σβύνουν τὴ μηχανή τους τὰ καμιόνια ποὺ περιμένανε γιὰ φόρτωμα!

—Τοτό, πρόσεχε νὰ μὴ λερωθῆς πάλι!...

✪✪

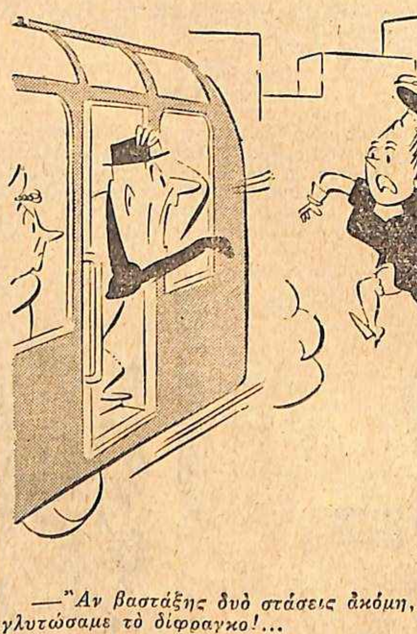

—Ἂν βαστάξῃς δυὸ στάσεις ἀκόμη, Καλλιόπη, γλυτώσαμε τὸ δίφραγκο!...

✪✪

Ὁ... ὑπνοβάτης!

«Ἕνα καινούργιο "σπόρ"» ΓΙΑ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Πῶς θὰ πετυχαίνετε θαυμάσια φωτεινὰ σχήματα, χρησιμοποιῶντας ὁποιαδήποτε μηχανὴ

ΚΑΘΕ ἐρασιτέχνης φωτογράφος μπορεῖ νὰ ἐκμεταλλεύεται, καμμιὰ φορά, τοὺς φυσικοὺς νόμους, ὥστε νὰ πετυχαίνη πρωτότυπες φωτογραφίες, ποὺ τὸ περιεχόμενό τους ἀποτελεῖ σωστὸ φανταστικὸ ποίημα σχημάτων.

Δὲν πρόκειται γιὰ καθόλου δύσκολη ἀπασχόλησι. Ἀρκεῖ νὰ ξέρετε νὰ κρατᾶτε κάθε φορὰ τὴ μηχανή σας ἀνοιχτὴ σὲ τόσο χρονικὸ διάστημα, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ἀποτυπωθῆ στὴν πλάκα μιὰ πολύπλοκη φωτεινὴ κίνησι, ποὺ θὰ τὴν προκαλέσετε σεῖς ὁ ἴδιος μὲ ἁπλούστατο τρόπο. Προσέχτε μόνο ν' ἀκολουθήσετε κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες, ποὺ σᾶς δίνουμε παρακάτω. Ἔτσι θὰ ἐπιδοθῆτε σ' ἕνα πολὺ εὐχάριστο «σπόρ», ποὺ ἔχει τώρα τελευταῖα μεγάλη διάδοσι ἀνάμεσα στοὺς ἐρασιτέχνες ὅλου τοῦ κόσμου.

Πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ σᾶς ποῦμε, γιὰ νὰ σᾶς καθησυχάσουμε, ὅτι γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι κατάλληλες οἱ φωτογραφικὲς μηχανὲς κάθε τύπου. Ἰδιαίτερα, ὅμως, κάνουν ἐκεῖνες, ποὺ εἶναι ἐφωδιασμένες μὲ «ρεφλέξ», γιατὶ μ' αὐτὲς εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ αἰχμαλωτίζωμε στὸ ὀπτικὸ πεδίο τῆς συσκευῆς τὶς τροχιὲς τοῦ φωτεινοῦ σημείου, ποὺ θέλουμε νὰ φωτογραφίσουμε, καθὼς καὶ ν' ἀνοιγοκλείνουμε τὴ μηχανὴ στὴν πιὸ κατάλληλη κάθε φορὰ στιγμή.

Τὸ φίλμ, ποὺ ταιριάζει καλύτερα στὴν περίπτωσί μας, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἔχει χαμηλὴ εὐαισθησία, δηλαδὴ ἕνα φίλμ τῶν 17 ἢ 18 «Ντίν». Κι' αὐτό, γιὰ τὸν ἑξῆς λόγο: ἐπειδὴ οἱ φωτεινὲς κινήσεις, ποὺ πρόκειται νὰ φωτογραφίσουμε πρέπει νὰ διαρκοῦν κάπως — ἀπὸ τριάντα δευτερόλεπτα ἴσαμε ἕνα λεπτὸ — ἕνα φίλμ μὲ ὑπερβολικὴ εὐαισθησία εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ παρουσιάση ἀνεπιθύμητες σκιὲς καὶ θολοῦρες. Γιὰ τὴν ἐμφάνισι, ἐξ ἄλλου, τῆς φωτογραφίας, πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε χαρτὶ τέτοιο, ποὺ νὰ δίνη πολὺ καθαρὰ τὸ μαῦρο καὶ τὸ ἄσπρο χρῶμα, μὲ κοντραστάρισμα.

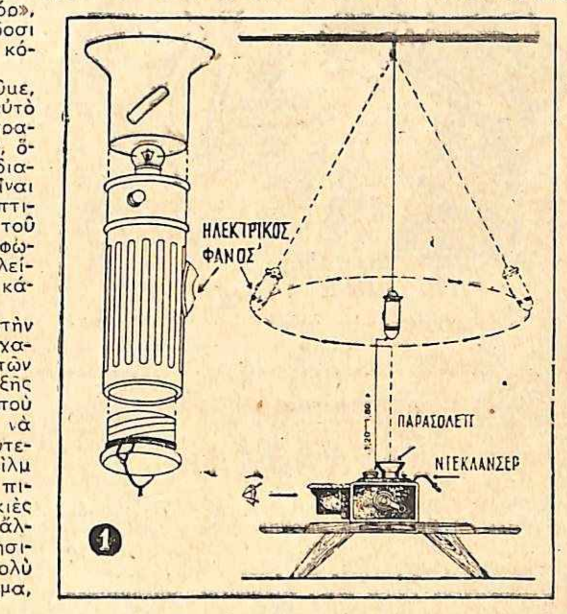

Νά τώρα πῶς θὰ προετοιμάσετε τὶς φωτεινὲς κινήσεις, ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς δώσουν φωτογραφίες μὲ θαυμάσια γεωμετρικὰ σχέδια. Θὰ πάρετε ἕνα ἠλεκτρικὸ φανὸ καὶ θὰ τοῦ ἀφαιρέσετε τὸ πάνω μέρος, ὥστε νὰ μείνη γυμνὸ τὸ λαμπιόνι του. Ὕστερα θὰ κόψετε ἀπὸ ἕνα μαῦρο μαλακὸ χαρτὶ ἕνα δίσκο, ποὺ θὰ ἔχη διάμετρο ἕξη μ' ἑφτὰ πόντους (ἡ ἀκριβὴς διάμετρός του, ἐννοεῖται, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ ἠλεκτρικοῦ φανοῦ, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε). Στὸ κέντρο τοῦ δίσκου, θ' ἀνοίξετε μιὰ κανονικὴ τρυπίτσα, κυκλικοῦ σχήματος, μὲ διάμετρο δυὸ ἢ τριῶν χιλιοστομέτρων. Πάνω καὶ γύρω ἀπὸ τὴν τρυπίτσα, θὰ κολλήσετε ἕνα λεπτὸ λαδόχαρτο.

Μετὰ τὸ στέγνωμα, θὰ διπλώσετε σὲ πολλὲς πιέττες τὸ δίσκο τοῦ μαύρου χαρτιοῦ καὶ θὰ σκεπάσετε μ' αὐτὸν τὸ λαμπιόνι τοῦ φανοῦ, στερεώνοντας τὸ χαρτὶ μ' ἕνα λαστιχάκι.

Προσέχτε, ὥστε ἡ τρυπίτσα νὰ ἔχη τὶς διαστάσεις, ποὺ σᾶς ὑποδείξαμε, γιατὶ ἔτσι δὲ θὰ πέση ὑπερβολικὸ φῶς στὴν ἀρνητικὴ πλάκα, κατὰ τὸ παρατεταμένο κάπως διάστημα, στὸ ὁποῖο θὰ μείνη ἀνοιχτὴ ἡ μηχανή σας κι' ἑπομένως θ' ἀποφύγετε τὸν κίνδυνο νὰ βγῆ τὸ σχέδιο χαλασμένο. Ἡ διάμετρος τῆς τρυπίτσας ἐξαρτᾶται πάντως ἀπὸ τὴν ἀπόστασι, ποὺ θὰ χωρίζη τὴ μηχανὴ ἀπὸ τὸν ἠλεκτρικὸ φανό. Ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀπόστασι αὐτή, τόσο καὶ πιὸ μεγάλη πρέπει νὰ εἶναι ἡ τρυπίτσα.

Τὸ λαδόχαρτο, ἐξ ἄλλου, χρησιμεύει στὸ νὰ ἔχη τὴν ἴδια φωτεινότητα πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις ἡ δέσμη τῶν ἀκτίνων, ποὺ θὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ φανό.

Στὸ κάτω μέρος τοῦ φανοῦ, περᾶστε κατόπιν λίγο λεπτὸ σύρμα, δημιουργῶντας ἔτσι ἕνα δακτύλιο, ὅπου θὰ δέσετε τὸ νῆμα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κρέμεται ὁ ἠλεκτρικὸς φανός. Τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ νήματος θὰ τὴ στερεώσετε καλὰ στὸ ταβάνι, χρησιμοποιῶντας ἕνα ἄγκιστρο. Μὴν ἀμελήσετε νὰ ἐξακριβώσετε τὴ στερεότητα τοῦ ἀγκίστρου, γιατὶ ἀλλοιῶς οἱ κινήσεις τοῦ φανοῦ κινδυνεύουν νὰ εἶναι ἀκανόνιστες καὶ τὸ σχέδιο ποὺ θὰ φωτογραφίσετε δὲ θἆναι ὡραῖο.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἑτοιμάσετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ φανὸ καὶ τὸν κρεμάσετε ἀπὸ τὸ ταβάνι, θὰ τοποθετήσετε τώρα κατάλληλα τὴ μηχανή σας. Θὰ τὴ βάλετε σὲ στάσι ὁριζόντια πάνω σ' ἕνα τρίποδο, ὥστε ὁ φακὸς νὰ βρίσκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸν ἠλεκτρικὸ φανό. Ἡ μηχανή σας θὰ ἔχη ἐξαπολυτὴ (ντεκλανσὲρ) ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ τὴ χρησιμοποιήσετε ἐντελῶς ἀκίνητη.

Τὸ διάφραγμα θὰ τὸ κανονίσετε στὰ 1:8, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ ἰδεώδης ἀναλογία. Ἐπίσης θὰ ἐφαρμόσετε στὴ μηχανὴ καὶ τὸ παρασολέϊγ.

Τέλος, θὰ ἐλέγξετε στὸ ρεφλὲξ ἂν τὸ φωτεινὸ σημεῖο τοῦ φανοῦ συμπίπτη ἀκριβῶς μὲ τὸ κέντρο τῆς ἑστίας τῆς μηχανῆς. (Σχῆμα 1).

Κατόπιν θὰ σβύσετε τὰ φῶτα τοῦ δωματίου, θ' ἀνάψετε τὸν ἠλεκτρικὸ φανὸ καὶ θὰ τοῦ δώσετε μὲ τὸ χέρι σας μιὰ κίνησι σὲ τροχιὰ κάπως ἐλλειπτική, ἀνάλογη κάθε φορὰ μὲ τὰ σχέδια ποὺ θέλετε νὰ πετύχετε.

Ἀφοῦ ἐξακριβώσετε στὸ «ρεφλέξ», ὅτι οἱ φωτεινὲς τροχιὲς βρίσκονται ὅλες μέσα στὸ ὀπτικὸ πεδίο τῆς μηχανῆς σας, θὰ χειρισθῆτε κατόπιν κατάλληλα, ἀνοίγοντάς τη γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ χρειάζεστε κάθε φορά, ὥστε νὰ πετύχετε τὰ ἀποτελέσματα, ποὺ θέλετε.

Εἶναι περιττό, βέβαια, νὰ ποῦμε, ὅτι μπορεῖτε νὰ τραβήξετε δυὸ καὶ τρεῖς φωτογραφίες, τὴ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, πετυχαίνοντας ἔτσι ἀποτελέσματα συχνὰ καταπληκτικά.

Τέτοια ἀποτελέσματα δείχνουν καὶ τὰ τρία σχέδια, ποὺ βλέπετε στὸ σχῆμα 2.

Ἴσως τὴν πρώτη φορὰ — ἐκτὸς ἂν σᾶς βοηθήση ἡ τύχη — νὰ μὴν καταλήξετε σὲ ἀποτελέσματα ἄξια λόγου. Ἀλλὰ ἡ μικρὴ αὐτὴ πεῖρα θὰ σᾶς εἶναι ἀρκετή, ὥστε, στὶς ἑπόμενες φορές, νὰ αἰχμαλωτίζετε στὸ φίλμ σας θαυμάσια γεωμετρικὰ σχήματα, στὰ ὁποῖα ἡ τελειότης τῆς κινήσεως θὰ συγχέεται χαριτωμένα μὲ τὴ φαντασία καὶ τὸ γοῦστο σας.

Δὲν ἔχετε, λοιπόν, παρὰ νὰ δοκιμάσετε τὸ νέο καὶ ἐνδιαφέρον αὐτὸ φωτογραφικὸ σύστημα.

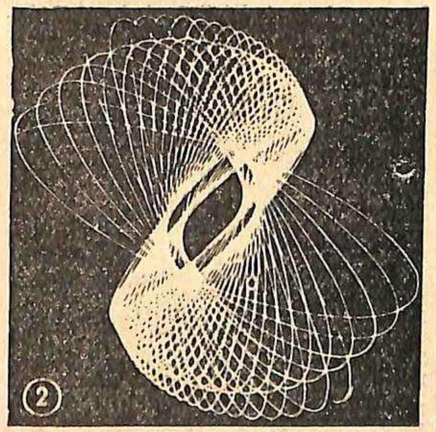

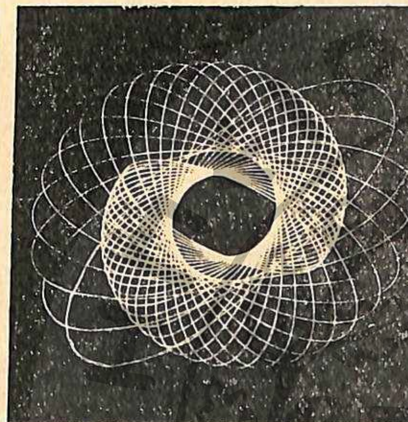

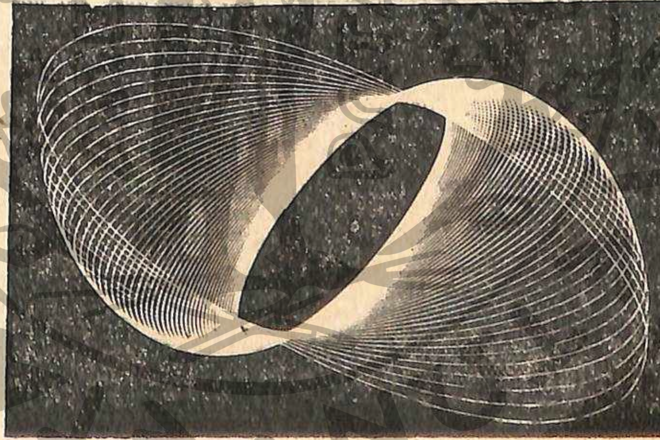

ΤΟ ΓΕΛΙΟ μακραίνει τὴ ζωὴ

Ὁμοιότης

Ἡ νεαρὴ κυρία ἀπέκτησε ἕνα μπέμπη. Ἐπειδὴ οἱ κοσμικὲς ὑποχρεώσεις της τὴν ἀπασχολοῦν πολύ, ἀνάθεσε τὶς περιποιήσεις του σὲ μιὰ νταντά. Ὡστόσο, σὰν καλὴ μητέρα, τὴ ρωτάει τακτικά:

— Πῶς εἶναι, τὸ πουλάκι μου;

— Πολὺ καλά, κυρία, τῆς λέει ἡ νταντά. Εἶναι ἕνας πραγματικὸς ἄγγελος. Μόλις τὸν βάζω στὸ κρεβατάκι του, κοιμᾶται ἀμέσως καὶ δὲ ζητάει τίποτα ὣς τὸ πρωΐ...

Καὶ ἡ νεαρὴ κυρία ἀναστενάζοντας:

—Ὁλόϊδιος ὁ πατέρας του!

★

Στὸ ρεστωράν:

— Θέλω νὰ φάω ψάρι, ἀλλὰ πολὺ φρέσκο.

— Ἔ, τότε νὰ σᾶς φέρω σαρδέλες τοῦ κουτιοῦ, ποὺ μᾶς ἤρθανε σήμερα τὸ πρωΐ!

★

Ἕνας ἀπόστρατος στρατιωτικός, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὶς ἀτυχίες του, διηγεῖται στὸ ἀκροατήριό του τὰ πολεμικά του κατορθώματα.

— ...καὶ τότε, κύριοι, ὑπεχώρησα χωρὶς νὰ χάσω οὔτε ἕνα κανόνι, οὔτε ἕναν ἄντρα!

Καὶ κάποιος συμπληρώνει:

— Κι' οὔτε ἕνα λεπτό!...

★

Κάποιος ἄγνωστος πηγαίνει στὸν ὀδοντογιατρὸ μὲ τὸ μάγουλο πρησμένο.

— Περᾶστε, τοῦ λέει αὐτὸς μὲ ὕφος καθησυχαστικό. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά... Δὲ θὰ πονέσετε καθόλου...

Καὶ ὁ ἄλλος ξερά:

— Πᾶψε χαζέ! Πολλὰ λές! Κι' ἐγὼ ὀδοντογιατρὸς εἶμαι!

★

— Θέλεις νὰ παίξουμε τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμᾶ; ρωτάει ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι τὸ μικρὸ φίλο της.

— Ξέρεις;... Δὲ μοῦ κάνει καὶ πολὺ κέφι αὐτὸ τὸ παιχνίδι!

— Κι' ὅμως εἶναι πολὺ διασκεδαστικό!

— Κάθε ἄλλο! Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἦταν πολὺ πιὸ εὐχάριστο, ἂν παίξουμε τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴ Μαρία τὴν καμαριέρα!...

★

Ὁ κατηγορούμενος: Δὲν πῆγα γιὰ νὰ μεθύσω, κύριε πρόεδρε, ἀλλὰ πίνοντας ζαλίστηκα. Ἔχει νομίζω, κάποια διαφορά.

Ὁ πρόεδρος: Κι' ἐγὼ ποὺ εἶχα σκοπὸ νὰ σοῦ ἐπιβάλω ποινὴ τριάντα ἡμερῶν φυλάκισι, τώρα θὰ σοῦ γράψω ἕνα μῆνα...

★

— Περικλῆ, γιατί δὲν παντρεύεσαι;

— Γιατὶ αὐτὰ ποὺ ζητῶ δὲν τὰ βρίσκω σὲ καμμιὰ νύφη.

— Ἀστειεύσαι; Καὶ τί ζητᾶς;

— Θέλω γυναῖκα ὄμορφη, πλούσια καὶ ἀνόητη. Γιατί, ἂν δὲν εἶναι ὄμορφη δὲν τὴν παίρνω. Κι' ἂν δὲν εἶναι ἀνόητη δὲ μὲ παίρνει...

★

Δυὸ κρασοπατέρες ἔτυχε νὰ βρεθοῦν μπρὸς στὸ πτῶμα ἑνὸς πνιγμένου. Ἦταν σὲ φρικτὴ κατάστασι, μισολυωμένο.

— Βλέπεις φίλε μου, λέει ὁ ἕνας, πῶς κατάντησε ὁ φουκαρᾶς ἀπ' τὸ πολὺ νερό; Ἔπειτα σοῦ λένε κόψε τὸ κρασί!

★

Ἕνας νεαρός, ποὺ λίγες μέρες εἶχε παντρευτῆ, συναντήθηκε πολὺ νωρὶς ἕνα πρωϊνὸ μ' ἕνα φίλο του.

—Μπά! Δὲν περίμενα νὰ σὲ βρῶ τόσο πρωῒ ἔξω. Πῶς συμβαίνει αὐτό,

— Φίλε μου, βγῆκα γιὰ νά... ἡσυχάσω λίγο!

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΓΛΕΝΤΙ

—Μᾶς συγχωρῆτε, κυρία... Ἐδῶ μένουμε;

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Ἀπόκρηες ἀγάπη μου... Νὰ δῆς ποὺ θ' ἀνταμώσωμε
καὶ πάλι σὲ θεότρελλο καρναβαλιοῦ χορὸ
καὶ πάλι θὰ χορέψωμε, μαζὶ θὰ ξεφαντώσωμε
σὲ γλέντι ἀποκρηάτικο, σὲ γλέντι πονηρό.
Ζευγαρωμένοι γύρω μας, πιερρότοι, κολομπίνες
θὰ πίνουν, θὰ χορεύουνε, θ' ἀκοῦνε τὰ βιολιὰ
καὶ μέσα σὲ πολύχρωμες, φιδάτες σερπαντίνες
θὰ ζαλιστοῦνε μὲ κρασί, μεθῶντας μὲ φιλιά.

★

Ἀπόκρηες, ἀγάπη μου!...Πᾶμε νὰ τὸ γλεντήσωμε,
πᾶμε γιὰ νὰ ξεχάσωμε κάθε πικρή μας ἔννοια,
πᾶμε γιὰ νὰ χορέψωμε, πᾶμε γιὰ νὰ μεθύσωμε
σὲ μιὰ βραδυὰ ὁλόχαρη, βραδυὰ παραμυθένια.
Πᾶμε καὶ θ' ἀντικρύσωμε ἀπόψε τὴ χαρά,
σὲ τρυφερὸ ἀγκάλιασμα, καλή μου, νὰ μᾶς σμίξη,
πᾶμε καὶ θὰ μιλήσωμε πολὺ πιὸ τρυφερά,
ὅταν τὰ δυό μας στόματα, κάποια σαμπάνια ἀνοίξη.

★

Τὸ θέλει ἀπόψε ἡ βραδυὰ τὸ πονηρὸ τὸ γλέντι,
τὸ θέλει τὸ ξεφάντωμα, τὸ θέλει τὸ κρασί,
κι' ἂν χάνη ὁ ἀφέντης τὸ σκυλὶ κι' ὁ σκύλος τὸν (ἀφέντη
ἐμεῖς, μόνο θὰ σμίξωμε, ἀγάπη μου χρυσῆ.
Καὶ μέσ' τὴ σάλλα τοῦ χοροῦ, ἀπόψε, σὰν βρεθοῦμε
καὶ τὸ παληό μας νοιώσωμε καὶ πάλι καρδιοχτύπι,
ἀγκαλιασμένοι στὸ χορὸ θὰ γλυκοφιληθοῦμε
καὶ θὰ ξεχάσωμε μαζὶ κάθε καϋμὸ καὶ λύπη.

★

Ἀπόκρηες ἀγάπη μου... Εἶναι γλυκειὰ ἡ βραδυὰ
καὶ πρόσχαρες καὶ πονηρὲς γοργοκυλοῦν οἱ ὧρες,
ἀνάβει λίγο τὸ μυαλό, φουντώνει κι' ἡ καρδιὰ
κι' εἶν' οἱ στιγμὲς πιὸ τρυφερὲς καὶ πιὸ ἐλπιδοφό- (ρες.
Ἀπόκρηες... μὴ μοῦ ἀρνηθῆς νὰ πᾶμε στὸ χορό.
Καὶ ὅταν τὰ ποτήρια μας θὰ πίνωμε, γεμᾶτα
θὰ σμίξουν τὰ γεράματα, σὲ γλέντι ζωηρό,
μὲ τὰ γλυκά σου νειᾶτα.

★

Ἀπόκρηες ἀγάπη μου... Ἂς πάη στὰ κομμάτια
κάθε μας παρεξήγησι, καινούργια ἢ παληὰ
κύττα τριγύρω τὴ χαρὰ πῶς λάμπει μέσ' τὰ μάτια
κι' ἄκου τραγούδια καὶ φωνές...ἄκου καὶ τὰ βιολιά.
Γλεντάει ὁ κόσμος, τί θαρρεῖς; Μὴ χάνωμε καιρό,
ξεχνοῦν ὅλοι τὰ βάσανα καὶ κάθε μιά τους ἔννοια.
Κι' ἂν ἴσως θὲς ἀγνώριστη νὰ μπῆς μέσ' στὸ χορό,
κρῦψ' τὴν καρδιά σου, ἀγάπη μου, μὲ μάσκα βε- (λουδένια.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἡ περίεργη ἱστορία ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Οἱ Ρωμαῖοι ἔβαζαν καὶ στὸ κρασί τους!...

«Βλέπει κανεὶς στὴν πόλι ἄντρες, ποὺ τὸ χτένισμά τους καὶ τὰ ἐλαφρὰ καὶ διαφανῆ ροῦχα τους τοὺς κάνουν νὰ μοιάζουν μὲ γυναῖκες. Ἔχουν στὸ στόμα τους μαστίχα καὶ εἶναι βουτηγμένοι στὰ ἀρώματα». Μὲ τὶς καυστικὲς αὐτὲς ἐκφράσεις, ὁ ἅγιος Κλήμης τῆς Ἀλεξανδρείας καυτηριάζει τὶς θηλυπρεπεῖς συνήθειες τῶν Ρωμαίων τῆς παρακμῆς καὶ εἰδικώτερα τὴ χρῆσι ἀρωμάτων, ποὺ, γιὰ τοὺς πρώτους χριστιανούς, ἦταν ἐφεύρεσι τοῦ Σατανᾶ καὶ μέσα διαφθορᾶς τῆς ψυχῆς. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ, ὡστόσο, ὅτι στὴ Βίβλο γίνεται πολὺς λόγος, γιὰ τὰ ἀρώματα (Ἐκκλησιαστής, Ἆσμα ἀσμάτων κλπ.).

Τὰ ἀρώματα ἦταν πιθανὸν γνωστὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τῆς προϊστορίας. Ἡ ἀρωματοποιΐα ἄνθισε κυρίως στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου σημείωσε πολὺ γρήγορα καταπληκτικὲς προόδους. Κάθε ἡγεμὼν εἶχε τοὺς ἀρωματοποιούς του, ποὺ εἶχαν εἰδικευτῆ σ' αὐτὴ τὴν τέχνη. Οἱ ἱερεῖς τῶν ναῶν, ποὺ ἦταν οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς, ἐνδιαφέρονταν ἐπίσης γι' αὐτήν.

Μεγάλη κατανάλωσι ἀρωμάτων ἔκαναν οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔπαιρνε καινούργια σύζυγο (καὶ εἶχε ἑκατοντάδες), παρὰ μόνο ἔπειτα ἀπὸ δώδεκα μῆνες μιᾶς εἰδικῆς προπαρασκευῆς, ποὺ ὁ σκοπός της ἦταν νὰ ποτιστῆ τὸ σῶμα τῆς ὑποψηφίας μὲ ἀρώματα. Τοὺς ἔξη ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δώδεκα μῆνες τῆς ἔτριβαν τὸ σῶμα μὲ λάδι σμύρνας καὶ τοὺς ἄλλους ἔξη μὲ διάφορες ἀρωματικὲς οὐσίες.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ἐξ ἄλλου, οἱ γυναῖκες, ἔπειτα ἀπὸ τὸ πρωϊνὸ λουτρό τους, ἄλειφαν τὸ σῶμα τους μὲ ἀρώματα ἢ πουδραρίζονταν μὲ ἀρωματικὲς σκόνες καὶ δὲν ἐπέτρεπαν σὲ κανένα οὔτε στὰ παιδιά τους, νὰ τὶς ἰδῆ, προτοῦ τελειώσουν τὴν τουαλέττα τους.

Οἱ Ρωμαῖοι ἀργότερα κυριεύτηκαν ἀπὸ ἀληθινὴ μανία γιὰ τὰ ἀρώματα. Παλαιότερα προμηθεύονταν ἀρώματα ἀπὸ τοὺς Ἐτρούσκους, ἀλλὰ δὲν τὰ εἶχαν σὲ μεγάλη ἐκτίμησι. Ὅταν, ὅμως, ὑπέταξαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, τὰ ἀρώματα ἔγιναν τὸ μεγάλο πάθος τους. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι ἄντρες καὶ γυναῖκες ἀρωματίζονταν τόσο πολύ, πού, στὸ πέρασμά τους, οἱ δρόμοι εὐωδίαζαν.

Οἱ Ρωμαῖοι ἔρριχναν ἀρώματα καὶ μέσα στὸ κρασί τους! Ἔφτιαναν, ἐξ ἄλλου, κύπελλα ἀπὸ εἰδικὲς οὐσίες, ποὺ τὶς εἶχαν ἐμποτίσει προηγουμένως μὲ ἀρώματα. Ἀρωμάτιζαν ἀκόμη τὰ καθίσματα στὸν Ἱππόδρομο κι' οἱ αὐτοκράτορες, στὸ τέλος τοῦ θεάματος, μοίραζαν πολλὲς φορὲς ἀρώματα στὸ λαό.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔλειπαν ἐκεῖνοι ποὺ καταριόνταν αὐτὴ τὴ μανία γιὰ τὰ ἀρώματα. Ἔτσι ὁ ποιητὴς Μαρτιάλης ἔγραψε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιγράμματά του: «Γιὰ μένα, ἔχει δυσάρεστη ὀσμὴ ἐκεῖνος, ποὺ βάζει πολλὰ ἀρώματα».

Ὁ Χριστιανισμὸς ἀργότερα καταδίκασε τὰ ἀρώματα, μαζὶ μὲ τὰ λουτρὰ καὶ τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔβαζαν ἀρώματα ἢ ἀφιέρωναν ἰδιαίτερες φροντίδες στὸν καθαρισμὸ τοῦ σώματος χαρακτηρίζονταν εἰδωλολάτραι ἢ αἱρετικοὶ καὶ κινδύνευαν νὰ τελειώσουν τὶς ἡμέρες τους στὴν πυρά. Τὸ πολὺ πολὺ ποὺ μποροῦσαν νὰ κάμουν ἦταν νὰ κρεμοῦν ἀπὸ τὴ ζώνη τους κάποιο ἀρωματικὸ φυτό, βασιλικό, μέντα, βανίλια, λεβάντα κλπ.

Μὲ τὶς Σταυροφορίες, ὅμως, τὰ ἀρώματα κατέκτησαν καὶ πάλι τὴ Δύσι. Οἱ Σταυροφόροι ἔφεραν μαζί τους τόννους ἀρωμάτων. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔμαθαν ἐπίσης τὸν τρόπο τῆς παρασκευῆς τους κι' ὅταν ξαναγύρισαν στὴν πατρίδα τους ἐπιδόθηκαν μὲ ζῆλο σ' αὐτὴ τὴν τέχνη.

Οἱ ἀλχημιστὲς τοῦ Μεσαίωνα, ἔφτιαναν ἐπίσης ἀρώματα, ποὺ τὰ πουλοῦσαν στὶς ὡραῖες τῆς ἐποχῆς.

Ἀλλὰ τὴ μεγαλύτερή της ἄνθισι ἡ ἀρωματοποιΐα τὴ γνώρισε κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἀναγεννήσεως. Μεγάλοι σοφοὶ καὶ καλλιτέχνες, ὅπως ὁ Λεονάρδος ντὰ Βίντσι, παράλληλα μὲ τὶς ἄλλες ἀσχολίες τους, ἐνδιαφέρονταν ἐπίσης γιὰ τὴν ἀρωματοποιΐα. Οἱ βασίλισσες καὶ οἱ μεγάλες κυρίες τῆς ἐποχῆς εἶχαν κάθε μιὰ τὸν ἀρωματοποιό της, ποὺ ἐργαζόταν ἀποκλειστικὰ γι' αὐτήν.

Ἔτσι, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ Ἰσαβέλλα τῆς Ἔστης, ἡ Λουκρητία Βοργία καὶ ἄλλες συνέδεσαν τὸ ὄνομά τους μὲ ἀρώματα, πού, μόνο μετὰ τὸ θάνατό τους, διαδόθηκαν καὶ στὸν ἄλλον κόσμο.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

Ἐνῶ περνοῦν ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Δ ΕΝ ξέρω ἂν σᾶς ἔχω μιλήσει καμμιὰ φορὰ γιὰ τὴ «θεωρία τῶν συγγενῶν παραστάσεων». Ἂν ὄχι, θὰ σᾶς κάνω τώρα λόγο. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ σᾶς πῶ πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ τἄχουν ὀνομάσει «συγγενεῖς παραστάσεις» πάει νὰ πῆ πὼς βλέπεις κάτι συγκεκριμένο καὶ σοῦ θυμίζει ἀμέσως κάτι ἄλλο. Παραδείγματος χάριν, βλέπεις ἕνα μῆλο καὶ σοῦ θυμίζει τὴ θεία σου τὴν Εὐριδίκη. Καὶ τώρα θὰ μοῦ πῆς: Τί σχέσι ἔχει τὸ μῆλο μὲ τὴ θεία σου τὴν Εὐριδίκη; Καὶ ὅμως ἔχει. Γιατί ἀναμιμνήσκεσαι πὼς κάποτε αὐτὴ ἡ θεία σου σοῦ πρόσφερε ἕνα μῆλο, ἐκτὸς ἂν σ' ἔδερνε μικρό, ὁπότε σοῦ τὴ θυμίζει ἡ παντόφλα. Ἢ βλέπεις ἕνα κομμάτι μάρμαρο κι' ἀμέσως ὁ νοῦς σου πηγαίνει σὲ κάποια σκληρόκαρδη, ποὺ δὲν δέχτηκε τὸν εὐγενῆ ἔρωτά σου. Καὶ οὕτω καθεξῆς, ποὺ λένε. Καὶ θὰ μοῦ πῆς... Ἀλλὰ δὲ θὰ μοῦ πῆς, καλέ μου φίλε, γιατί αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω τἄχεις παρατηρήσει κι' ὁ ἴδιος, μόνο ποὺ δὲν ξέρεις ἴσως ὅτι ἡ ἐπιστήμη τὄχει βγάλει «συγγενεῖς παραστάσεις». Καὶ πές μου «εὐχαριστῶ» ποὺ σοῦ τὸ μαθαίνω.

Ἐμένα οἱ «συγγενεῖς παραστάσεις» ἔχουν συγγένεια μὲ τὶς γυναῖκες. Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ πὼς οἱ γυναῖκες μοῦ τὶς δημιουργοῦν. Καὶ ὁρίστε πῶς: Βλέπω μιὰ ὡρισμένη κυρία στὸ δρόμο ἢ στὸ τρόλλεϋ ἢ στὸ σινεμὰ ἢ ὁπουδήποτε. (Καὶ βλέπω πολλές). Αὐτὴ ἡ ὡρισμένη κυρία ἔχει μιὰ ὡρισμένη κατατομή, μιὰ ὡρισμένη ἐμφάνισι, μιὰ ὡρισμένη ἔκφρασι. Λοιπόν. Ἀνάλογα μὲ αὐτὰ τὰ ὡρισμένα χαρακτηριστικά, ἀμέσως ἀνοίγει ἡ αὐλαία τοῦ θυμητικοῦ μου καὶ μοῦ παρουσιάζει τὶς πιὸ ἀλλόκοτες εἰκόνες. Τέτοια κατεύθυνσι ἔχει πάρει τὸ μυαλό μου, ἔτσι δουλεύει ἡ βίδα του.

Καὶ τώρα ἂς ἔρθω στὸ προκείμενο.

★

Εἶναι ἡμέρα Τετάρτη, ὥρα ἀπόγευμα, μὲ γλυκύτατη λιακάδα κι' ἐγὼ κάθομαι στὸ πεζοδρόμιο τοῦ κεντρικοῦ ζαχαροπλαστείου «Ὠμέγα», παίρνω τὴν πάστα μου καὶ χαζεύω τὸν κοσμάκη ποὺ πάει κι' ἔρχεται. Καὶ πρὸ παντὸς τὶς γυναῖκες. Σᾶς τὶς παρουσιάζω μὲ τὴ σειρά, μαζὶ μὲ τὶς σχετικὲς συγγενεῖς παραστάσεις.

Νὰ μία κυρία νόστιμη, ἐπιβλητική, καλοχτισμένη. Βαδίζει περήφανα κι' ἐγωϊστικὰ κι' ἔχει μερικὰ ἐξαρτήματα τοῦ σώματος ἀναπτυγμένα σ' ἐξαιρετικὴ ποσότητα. Δὲν θὰ εἶχε νὰ ζηλέψη τὴ Τζαίην Μάσφηλντ σ' αὐτὰ τὰ δυὸ κεφάλαια. Τὴ βλέπω ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακρυὰ καὶ ξεχωρίζω αὐτὰ τὰ δίδυμα προσόντα ποὺ προεξέχουν. Καὶ τότε θυμᾶμαι καὶ λέω:

— Ναί... Ἐκεῖνο τὸ σπίτι μὲ τὰ δυὸ μεγάλα μπαλκόνια, ποὺ ἔμενα τότε, ἦταν πολὺ ὄμορφο. Δὲν ἔπρεπε νὰ τ' ἀφήσω. Σπίτι χωρὶς μπαλκόνι, εἶναι μισὸ σπίτι. Ὅλο τὸ πᾶν εἶναι τὸ μπαλκόνι... Περᾶστε, κυρία μου. Ναί. Καὶ ἡ βορεινὴ βεράντα εἶχε τὴν ἅπλα της. Ἔβγαινα ἐκεῖ τὸ καλοκαῖρι καὶ διάβαζα ποιήματα. Στὸ καλό, κυρία μου. Τί ὡραῖες ἀναμνήσεις μοῦ φέρατε!

Δὲν προφταίνω νὰ ξαναζήσω τὶς εὐχάριστες ἐντυπώσεις ποὺ εἶχα ἀπὸ τὸ μπαλκονᾶτο ἐκεῖνο σπίτι. Καὶ ἰδοὺ μιὰ ἄλλη γυναικεία ἐμφάνισι, ἀξία προσοχῆς. Αὐτὴ ἡ κυρία εἶναι πολὺ κομψὴ καὶ φοράει ἕνα γουναρικὸ ἀπὸ ἀλώπεκα. «Ρενὰρ» ποὺ λένε. Καὶ τὸ μυαλό μου πάει στὸν Ἀποστόλη.

— Μωρὲ τί νὰ γίνεται αὐτὴ ἡ ἀλεποῦ, ὁ Ἀποστόλης! Ποιὸν νἄχη τυλίξει τώρα, μὲ τὴν πονηριά του; Ἐγὼ φτηνὰ τὴ γλύτωσα, μὲ δυὸ χιλιάρικα...

Ἀλλὰ ἡ κυρία μὲ τὴ ρενὰρ ἔχει περάσει καὶ ἀκολουθεῖ μιὰ ψηλόλιγνη γραῖα, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ὀγδόντα κι' ἀπάνω. Ἔχει μιὰ σουβλερὴ μύτη ποὺ μοιάζει μὲ γάντζο καὶ εἶναι ντυμένη μὲ φόρεμα τοῦ παληοῦ καιροῦ. Τριμμένο βελοῦδο, σὲ χρῶμα ξεπλυμένο καφέ, τυραννισμένο καπελλάκι μὲ μαδημένο φτερό, καὶ δαντελλίτσα γύρω στὸ λαιμό. Κρατάει καὶ μιὰ ἀμπρέλλα, ποὺ τὴ μεταχειρίζεται σὰν μπαστοῦνι. Εἶναι καὶ λίγο καμπούρα καὶ μόλις σέρνει τὰ βήματά της, σὰν χαμένη μέσα στὴν πολυκοσμία. Καὶ παρευθὺς θυμᾶμαι τὸ θεῖο μου τὸν Ἀρίσταρχο, τὸν ἀρχαιολόγο.

— Καιρὸ ἔχω νὰ μάθω νέα του καὶ δὲν τοῦ ἀπάντησα στὸ τελευταῖο του γράμμα. Ἔχει ἀφοσιωθῆ στὶς ἀνασκαφὲς γιὰ νὰ βρῆ καινούργιες ἀρχαιότητες. Τὴν τελευταία φορὰ τὸν εἶδα στὸ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο. Αὔριο πρέπει νὰ τοῦ γράψω ὁπωσδήποτε. Γηραιά μου κυρία, ἡ τύχη σ' ἔφερε μπροστά μου γιὰ νὰ μοῦ ὑπενθυμίσης τὶς συγγενικές μου ὑποχρεώσεις. Ὥρα σου καλὴ κι' ἐσένα καὶ χαιρετισμοὺς στὴν Ἀκρόπολι.

Περνοῦν ἀκόμα δυὸ-τρεῖς ποὺ δὲ μοῦ λένε τίποτα. Ἀλλὰ ἐτούτη! Εἶναι ἕνας τύπος καταμελάχροινος, ἀπὸ κεῖνες τὶς κοπέλλες ποὺ ὁ ὄχλος τὶς λέει «μελανούρια». Μαῦρα μαλλιά, μαῦρα μάτια, μαῦρα φρύδια κι' ἕνα φίνο δέρμα, πολὺ σκοῦρο, πρὸς τὸ κακάο, σὰν νἄχη περάσει ἀπὸ 675 ὧρες ἡλιοθεραπεία.

...Ἀλήθεια, κι' ἀπὸ τὸ Σταῦρο στεροῦμαι νέα. Πῆγε καὶ χάθηκε στὴν Ἀφρικὴ καὶ ποιὸς ξέρει τί ἀπόγινε. Μᾶς ξέχασε καὶ τὸν ξεχάσαμε. Θὰ πάω νὰ ρωτήσω τοὺς δικούς του, αὐτοὶ πρέπει νἄχουν μαντᾶτα του. Ν' ἀποκαταστήσω μιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸν ξενιτεμένο μου φίλο.

★

Αὐτὸ πάλι τί νούμερο εἶναι; Συνοδεύεται μάλιστα ἀπὸ ἕνα γνωστό μου — τὸν Ἀρτέμη. Ὁ Ἀρτέμης μὲ βλέπει καὶ σταματᾶ, σηκώνομαι, μοῦ τὴ συσταίνει.

— Ἡ κυρία Χατζηπραξῆ, συγγενής μας.

Ἡ κυρία Χατζηπραξῆ πρέπει νὰ εἶναι ὑπὲρ τὰ πενῆντα καὶ παρουσιάζει τὴν εἰκόνα ρεκλάμας χρωματοπωλείου. Ἔχει πασσάρει τὸ μακιγιὰζ μὲ τὴ σέσουλα. Ἕνα πυκνὸ στρῶμα ἀπὸ κρέμες καὶ πούντρες, ποὺ μετὰ βίας προσπαθοῦν νὰ σκεπάσουν τὶς χαράδρες τοῦ χρόνου. Τὰ χείλη της πασσαλειμένα μὲ σπατάλη ἀπὸ ροὺζ σὲ χρῶμα γκρενά, κοκκινάδι στὰ μάγουλα, κάρβουνο στὰ φρύδια, πρὸς δὲ καὶ τὰ μαλλιά της βουτηγμένα στὴν καραμπογιά. Μετὰ τὶς συστάσεις τὴν παρατηρῶ προσεκτικά. Ἐκείνη παρατηρεῖ πὼς τὴν παρατηρῶ καὶ κάνει τὸ σφάλμα νὰ μὲ ρωτήση:

— Μ' ἔχετε, μήπως, γνωρίσει πουθενά;

— Νομίζω, ὄχι.

— Ἔτσι ποὺ μὲ κυττᾶτε ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτι σᾶς θυμίζω.

— Μᾶλλον μοῦ ὑπενθυμίζετε.

— Τί; ρωτάει μὲ ἀνατριχιαστικὸ χαμόγελο.

— Ὅτι πρέπει νὰ σοβατίσω τὸ σπίτι μου καὶ νὰ βάψω καὶ τὰ πορτοπαράθυρα!

Τὸ χαμόγελο σβύνει μονομιᾶς καὶ ὁ Ἀρτέμης μοῦ λέει μὲ ἀγανάκτησι:

— Εἶσαι πρόστυχος, ὅπως πάντα!...

— Λυποῦμαι πολύ, κύριε Ἀρτέμη, ἀλλὰ ἡ κυρία φταίει. Γιατί νὰ μὲ ρωτήση;

— Ἄειντε νὰ χαθῆς!

Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους, πολὺ ταραγμένοι. Κι' ἐγὼ ἀπορῶ καὶ ἀναρωτιέμαι: Μήπως ἔκανα καμμιὰ γκάφα; Ὅπως καὶ

νᾶναι, τῆς μίλησα μὲ εἰλικρίνεια κι' αὐτὸ μὲ τακτοποιεῖ ἀπέναντι στὴ συνείδησί μου. Μάλιστα, κύριε 'Αρτέμη. Κι' ἂν δὲ μοῦ μιλοῦσες μὲ τόση εὐγένεια, θὰ σοῦ ἔλεγα πὼς τὰ σπίτια εἶναι σὰν τὰ γυναικεῖα πρόσωπα καὶ τὰ γυναικεῖα πρόσωπα σὰν τὰ σπίτια. Μὲ τὸν καιρὸ παθαίνουν ζημιές, ἡ φρεσκάδα χάνεται. ἀνοίγουν χαραματιές, ξηλώνονται οἱ μεντεσέδες, πέφτουν οἱ σοβάδες. Θὰ τ' ἀφήσουμε νὰ ἐρειπωθοῦν ἐντελῶς; Ὄχι. Ὀφείλουμε νὰ πάρουμε τὸ μυστρί, τὶς μπατανόβουρτσες καὶ τὰ πινέλλα, τοὺς ἀσβέστες καὶ τὶς λαδομπογιὲς καὶ ν' ἀρχίσουμε τὶς ἐπισκευές. Ὄχι πὼς στερεώνουμε τὰ θεμέλια, ἀλλὰ διορθώνουμε κάπως τὴν πρόσοψι. Αὐτὰ θὰ σοὔλεγα, κύριε 'Αρτέμη καὶ μερικὰ ἄλλα ἀκόμα, ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρό. Γιατὶ περνάει ἐτούτη ἡ νεαρὰ ὕπαρξι, κουνιστή, λυγιστὴ καὶ πηδηχτὴ καὶ μοῦ θυμίζει πὼς ὀφείλω τὸ φόρο τῶν σεισμοπαθῶν. Κι' ἔπειτα αὐτὴ ἡ πληθωρικὴ μεσόκοπη κυρία, ποὺ μοιάζει ἀρκετὰ μὲ τὴ Χοντρὴ τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ βαδίζει πολὺ ἀργά, γιατὶ ὁ ὄγκος της δὲν τῆς ἐπιτρέπει μεγαλύτερη ταχύτητα...

... Τέλος πάντων δὲ θὰ στείλη αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία τοῦ Δήμου κανέναν ὁδοστρωτῆρα, νὰ μᾶς φτιάξη τὸ δρόμο; Ἤρθανε, στρώσανε τὰ χαλίκια κι' ἀφήσανε τὴ δουλειὰ στὴ μέση.

Νὰ κι' ἕνα πικάντικο δεσποινιδάκι μὲ ἀλογοουρά. Ἡ φοῦντα τοῦ μαλλιοῦ της πάει κι' ἔρχεται στὴν πλάτη της.

... Ἄρα γε τὰ σίγουρα ποὺ μοῦ δώσανε γιὰ τὶς κοῦρσες τῆς Κυριακῆς, εἶναι πραγματικὰ σίγουρα, ἢ θὰ χάσω πάλι στὰ σίγουρα τὰ λεφτά μου; Τὴν περασμένη Κυριακὴ ποντάρισα σὲ κεῖνο τὸ παληάλογο. Εἶχε πάρει τὴν οὐρὰ τοῦ πρώτου καὶ δὲν ἔλεγε τὸ ἄτιμο νὰ ξεκολλήση καὶ νὰ δώση δυὸ σάλτα, νὰ πάη μπροστά. Ἂν δὲν κερδίσω κι' αὐτὴ τὴν Κυριακή, ξαναδίνω τὸ λόγο μου πὼς δὲ θὰ ξαναπαίξω, ὅπως τὸν ἔχω δώσει τόσες φορές.

★

Ἀ! Τί κομψὴ ὕπαρξι ἐτούτη ἡ κοπέλλα μὲ τὸ θαλασσὶ φόρεμα... Ἕνα φόρεμα λίγο φαρδύ, ποὺ κυματίζει καθὼς τὸ φουσκώνει τὸ γλυκύτατο ἀπογευματινὸ ἀεράκι. Τὸ βλέπεις καὶ ξανοίγει ἡ καρδιά σου. Χρῶμα θαλασσί...

... Βουλιαγμένη, ἀκροθαλασσιά, ὀχτὼ μῆνες πρίν. Ἡ τελευταία μου συνάντησι μὲ τὴ Ρέα—τὴ Ρέα τὴν ὡραία, ὅπως τὴν ἔλεγα στὴν ἀρχὴ τοῦ εἰδυλλίου μας, δεκάξη μῆνες πρὶν ἀπὸ τοὺς ὀχτὼ μῆνες πρίν. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν τράβηξε σὲ μένα, ὅπως μοῦ εἶχε ἐξομολογηθῆ ἡ κοπέλλα, ἦταν ἡ εὐγένειά μου καὶ οἱ καλοί μου τρόποι. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ἔτσι εἶμαι πάντα στὴν ἀρχὴ — καθένας ἔχει καὶ τὸ δόλωμά του. Μὲ τὸν καιρὸ ἄρχισα νὰ βαρυέμαι, νὰ γίνωμαι βαρὺς ἀπέναντί της, τὴν ἄφηνα νὰ περιμένη στὰ ραντεβοῦ μας καὶ πήγαινα ἀργότερα, τῆς μιλοῦσα καὶ κάπως ἀπότομα. Ἐκείνη μοῦ ἔκανε πικρὰ παράπονα. «Πῶς ἄλλαξες ἔτσι;» «Αἴ, ἔτσι εἶμαι. Τί θὲς τώρα;» «Μὰ δὲν εἶναι τρόπος αὐτός, ποὺ μοῦ μιλᾶς». Ὤχ καϋμένη Ρέα, δὲν παρατᾶς τὶς κλάψες;» Αὐτὸς ὁ διάλογος εἶχε γίνει στὴν ἀκροθαλασσιά, ἀπόγευμα, μπροστὰ στὸ γαλάζιο ὅραμα τοῦ Σαρωνικοῦ. Καὶ πρόσθεσα: «Ἂν νομίζης πὼς δὲν σοῦ κάνω, μποροῦμε νὰ λύσουμε τὴ σύμβασί μας». Εἶχε βραδυάσει ὅταν σηκωθήκαμε. Περνοῦσε ἕνα ταξί, τὸ φώναξα γιὰ νὰ γυρίσουμε στὴν πόλι. Σταματάει τὸ ταξί, ἀνοίγω τὴν πόρτα, μπαίνω πρῶτος. Ἐκείνη στέκεται.

— Μπράβο τρόπος! λέει θυμωμένη. Συγχαρητήρια.

— Τί θὲς νὰ πῆς, δηλαδή;

— Ὅταν συνοδεύουν μιὰ γυναίκα, κύριε, δὲ μπαίνουν πρῶτοι στὸ αὐτοκίνητο. Πρώτη θὰ μπῆ ἡ γυναίκα.

— Μαθήματα συμπεριφορᾶς θὰ μοῦ κάνης τώρα;

— Ναί, γιατί σοῦ χρειάζονται!

Θίγεται τὸ ἀντρικό μου φιλότιμο. Καὶ κάνω τὸ κόλπο τῶν σκληρῶν ἀντρῶν.

— Τότε γύρισε μὲ τὸ λεωφορεῖο! τῆς λέω καὶ τῆς κλείνω τὴν πόρτα. «Τράβα, σωφέρ!»

Τὴν ἀφήνω στὴν ἄσφαλτο ἀπολιθωμένη. Πῶς ἔκανα τέτοια ἀναξιοπρεπῆ πρᾶξι, ἐγὼ ὁ εὐγενὴς κύριος; Ἦταν τόσο καλὴ ἡ καϋμένη ἡ Ρέα! Τώρα ποὺ τὴν ξαναθυμοῦμαι, ἐξ αἰτίας τὸ θαλασσὶ φουστάνι, ξυπνάει καὶ κάποια νοσταλγία μέσα μου. Ποιὸς ξέρει ἂν τὴν ξαναϊδῶ κάποτε στὸ δρόμο μου. Ἂν τὴν ξαναϊδῶ θὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὴν ἀνάγωγη ἐκείνη συμπεριφορά μου. Πίστεψέ με Ρέα ὅτι ἀμέσως μετάνοιωσα καὶ ξαναγύρισα μιάμιση ὥρα ἀργότερα γιὰ νὰ σὲ πάρω, ἀλλὰ εἶχες φύγει.

Αἴ, ὅσο νᾆναι, ἂν τραβοῦσε κόκκινη γραμμὴ στὶς κακὲς πλευρὲς τῆς διαγωγῆς μου, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη, κατὰ τὰ ἄλλα, καλὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ μένα. Δὲ μπορεῖ, ὅλο καὶ θὰ θυμόταν κάποιες ὧρες τὶς γλυκειὲς στιγμὲς ποὺ περάσαμε μαζί, τὶς πρῶτες εὐγένειες καὶ τρυφερότητές μου. Καθὼς διαβαίνει ὁ χρόνος, τὰ ἄσχημα χάνονται καὶ μένουν τὰ ὄμορφα. Κι' ἃς μὴν ξεχνᾶμε πὼς οἱ γυναῖκες ἀναθυμοῦνται περισσότερο τοὺς ἄντρες ποὺ τοὺς φέρθηκαν σκληρά.

★

...Ἀλλὰ ἄρχισε νὰ βραδυάζη, ἔπιασε ἡ βραδυνὴ ψυχρούλα. Ἂς σηκωθοῦμε τώρα νὰ περπατήσουμε λιγάκι.

Καὶ στὸν παραπάνω δρόμο νὰ ἡ Ρέα. Ἐγὼ πηγαίνω, αὐτὴ ἔρχεται, ἀνταμώνουμε. Πόσο ὡραία ἔχει γίνει!... Λοιπόν, νὰ ἰδῆς, λέω μέσα μου, ἡ μοῖρα τάφερε ἔτσι ὥστε νὰ ξανασυναντηθοῦμε καὶ νὰ ξανασμίξουμε. Αὐτὸ τὸ θαλασσὶ φουστάνι εἶχε ρόλο νὰ παίξη.

— Ρέα! τὴ σταματῶ. Τί γίνεσαι; Ξέρεις ὅτι πρὶν ἀπὸ πέντε λεπτὰ σὲ θυμήθηκα; Καὶ πῶς νομίζεις; Εἶδα ἕνα θαλασσὶ φουστάνι.

— Κι' ἐγὼ σὲ θυμήθηκα, πρὶν ἀπὸ πέντε λεπτὰ μοῦ λέει — ἀλλὰ χωρὶς νὰ χαμογελάση.

— Ἀλήθεια; Πῶς;

— Εἶδα ἕνα μουλάρι λίγο πιὸ πάνω κι' ἀμέσως ὁ νοῦς μου πῆγε σὲ σένα. Δὲν ξέρω πῶς γίνεται, Ἀντωνάκη. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ βλέπω μουλάρι ἢ γαϊδοῦρι, ἐσένα θυμᾶμαι.

Καὶ μ' ἀφήνει ἐμένα ἀπολιθωμένο. Ὅμως αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἐπεισόδιο μ' ἔπεισε πὼς ἡ θεωρία τῶν «συγγενῶν παραστάσεων» ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 680

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Τὸ στρὶπ-τὴζ τῆς κεφαλῆς.— Τὴν ἀγάπησε ὁ Περικλῆς.
2 'Αδίκως (τουρκ.). — Πόλις τῆς Γαλλίας, στὴν ὁποία παραθερίζουν πολλοὶ πλούσιοι.
3 Κίνησι ὑγροῦ. — Παρουσιάζουν κενά.
4 420. — 'Απομάκρυνσι ἀπὸ κάποιο τόπο προσώπων, ποὺ θεωροῦνται ἐπικίνδυνα (πληθυντικός).— Σχηματίζει χρόνο τοῦ ρήματος.
5 Λέγεται καὶ λίβας. — Τὸ κρασὶ τῆς 'Αγίας Μεταλήψεως (πληθ.). — Τρώγεται ἀλλὰ καὶ μᾶς ζεσταίνει.
6 Σύνολο ἀνθρώπων μὲ κοινὲς ἐπιδιώξεις. — Χρονικὸ διάστημα. — Φάρμακο.
7 'Ιουδαῖος προφήτης, ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους συμβούλους τοῦ Δαυΐδ. — Ποθητὸ ἀπ' ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ.
8 Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Εἶναι γιὰ τοὺς 'Ολλανδοὺς τίτλος εὐγενείας. — Δημητριακό.
9 Προέρχεται ἀπὸ κάποιο κράτος τοῦ Νέου Κόσμου (οὐδ.).
10 Περίφημη στὰρ καὶ χορεύτρια (ἐπών.). — 'Ομηρικὴ θάλασσα. — Νεκρὸ σῶμα.
11 Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου. — Συνώδευσε τὸν 'Απόστολο Παῦλο στὴν ἀνὰ τὴν 'Ελλάδα περιοδεία του.
12 'Ηρωΐς τοῦ Ντίσνεϋ (ἀγγλ.). — Πρεσβύτερος καὶ νεώτερος ἔμειναν στὴν ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ρώμης. — Κυνῆγι.
13 Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Εἶναι ἀπαραίτητος σὲ μιὰ ὅπερα.— Πρόθεσι.
14 Ζῆ καὶ κινεῖται. — Ἅγιος, ποὺ τιμᾶται ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Κεφαλληνίας. — Δίφθογγος.
15 Μουσικὸ ὄργανο. — 'Ηγεμὼν τῆς Σερβίας. Ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Οβρένοβιτς.
16 Δὲν παρουσιάζουν κανένα ἐλάττωμα. — Εἶναι ἀδιάθετος ἢ στενοχωρημένος.
17 Τρελλά. — 'Επένδυσι μὲ ἕνα ἀκριβὸ μέταλλο.

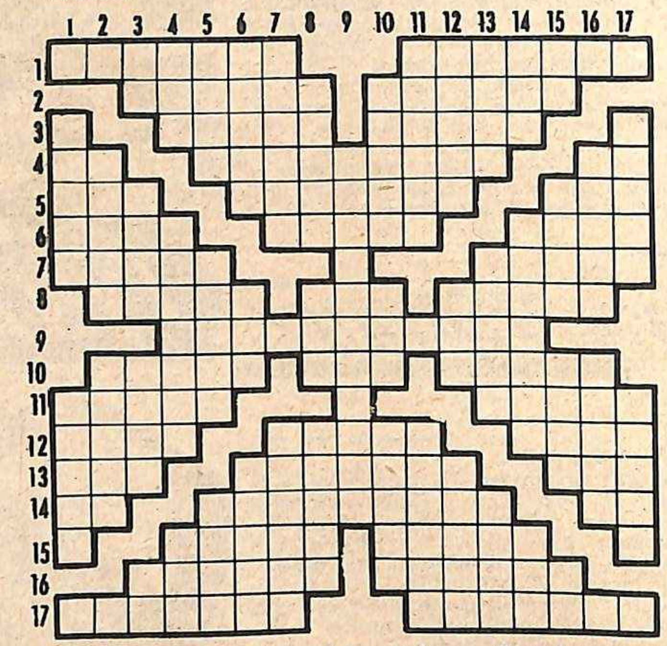

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Κάτι τὸ ἄπιαστο, τὸ αἰθέριο. — Σκοτεινόχρωμος.
2 Θὰ τὸν βρῆτε σ' ὅλα τὰ κρεοπωλεῖα. — Ἄκρον τοῦ σώματος.
3 Δυὸ γράμματα, ποὺ προηγοῦνται παραδείγματος. — Θὰ τὴν βρῆτε κοντὰ σὲ κάθε ἐξώπορτα. — Μύτη βελόνας. — 350.
4 Ποταμὸς τῆς 'Ελβετίας. — Μουσουργὸς ἀπὸ τὴν Κέρκυρα (ἐπών.). — Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).
5 Τέτοια φαγητὰ εἶναι γιὰ τὸ καλοκαῖρι. — Διοικητικὴ ὑποδιαίρεσι ἑνὸς κράτους. — 'Αρχαία ἑλληνικὴ πόλις τῆς Σικελίας
6 Τρώει ξύλα. — 'Υποδιαίρεσι τοῦ ἰαπωνικοῦ νομίσματος γιέν. — Ποταμὸς τοῦ Καυκάσου ποὺ ἐκβάλλει στὴν Κασπία.
7 'Η πρωτεύουσα τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Σόμ. — Τὴ χρειάζεται κάθε ραδιόφωνο.
8 Τὸ σύνολο τῶν Μωαμεθανῶν. — Εἶναι ἄγνωστη στὰ πραγματικὰ δημοκρατικὰ καθεστῶτα. — Ξεκούρασμα (μεταφ.).
9 Μιὰ τέτοια ἀπόφασι ἐκτελεῖται ὁπωσδήποτε.
10 Βυζαντινὸς ναύαρχος, ποὺ κατέστρεψε στὴ Ζάκυνθο τὸ στόλο τῶν 'Αράβων. — Μάρκα αὐτοκινήτων. — Φροῦτα κατάλληλα γιὰ φάγωμα.
11 'Εκλέγονται μὲ ψῆφο. — Διδάσκονται στὸ Πανεπιστήμιο.
12 Βάναυσα. — Σημερινὴ ὀνομασία τῆς Φλαβιουπόλεως.— Δὲ λείπουν ἀπὸ τὰ παπούτσια μας.
13 Ἄνθρωπος νεαρᾶς ἡλικίας.— Μεγάλη ἐμπορικὴ ἐπιχείρησι. — Πολὺ μορφωμένη.
14 'Εκεῖ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — Διδάσκεται στὰ σχολεῖα. — Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
15 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Κάτι δυσάρεστο. — Βασίλισσα τῆς 'Ελλάδος. — 'Επώνυμο Ἄγγλου συγγραφέως
16 Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.— Τὴ φοροῦν οἱ γυναῖκες, μᾶλλον γιὰ στολίδι.
17 Μάρκα αὐτοκινήτων. — 'Ο πρῶτος βασιλιᾶς τοῦ 'Ισραήλ.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

'Η λύσις τοῦ 679 στὴ σελ. 90

'Ο καρκῖνος καὶ τὸ συμπαθητικὸ σύστημα

Κατὰ τὸ Γάλλο ἐπιστήμονα δόκτορα Γκιγιέ, στὴν ἀρχὴ ὅλων τῶν καρκίνων βρίσκεται μιὰ διαταραχὴ τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος. 'Υποστηρίζει, συνεπῶς, ὅτι στὸ συμπαθητικὸ νεῦρο πρέπει ν' ἀναζητηθοῦν τὰ μέσα τῆς θεραπείας τοῦ καρκίνου.

— Κάνετε πιὸ λίγο θόρυβο, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ...

— Δὲ σὲ κολακεύει καθόλου αὐτὴ ἡ ἀμφίεσι, Γιαννάκη!

«Ρὸκ ἔντ ρόλ»...

Χωρὶς λόγια

— Σ' ἔφερα γιὰ νὰ τὶς δῆς καὶ νὰ ἡσυχάσης, γυναικοῦλα μου. Ὅλες οἱ δακτυλογράφοι μου εἶναι ἀσχημομοῦρες!

Μπορεῖτε νὰ γίνετε ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ

Τονίζοντας ὅ,τι καλλίτερο ἔχετε, διορθώνοντας ὅ,τι ἄσχημο

ΕΚΕΙΝΟΣ ποὺ εἶπε: «Δὲ μποροῦμε νὰ καλυτερέψωμε τὴ Φύσι» δὲν εἶχε ἀσφαλῶς ὑπ' ὄψι του ὅτι θαρχότανε μιὰ μέρα ποὺ θὰ τὸν διαψεύδανε κατηγορηματικὰ οἱ ἐκπληκτικὲς πρόοδοι τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῶν καλλυντικῶν.

Πραγματικά, δὲν ὑπάρχει σήμερα γυναῖκα, ποὺ νὰ μὴ μπορῆ νὰ γίνη καλύτερη ἀπ' ὅπως τὴν ἔφτιαξε ἡ Φύσι, ἀπ' τὸ ἕνα μέρος τονίζοντας ἀκόμα περισσότερο τὰ φυσικά της χαρίσματα καὶ ἀπ' τὸ ἄλλο κρύβοντας ἐπιδέξια τὶς ἀτέλειές της.

Δὲν ἐπιτρέπεται πιὰ ν' ἀντιμετωπίζετε μὲ μοιρολατρικὴ ἀδράνεια τὴν κατάστασι, ἂν συμβῆ νὰ ὑστερῆτε σὲ κάτι. Ὑπάρχει τώρα ἡ κατάλληλη «θεραπεία» γιὰ ὅλα.

Ἡ δίαιτα διορθώνει τὴ σιλουέτα. Ἡ κακὴ στάσι διορθώνεται μὲ τὴν κατάλληλη ἐξάσκησι. Οἱ περιττὲς τρίχες φεύγουνε κατὰ διαφόρους τρόπους. Τὸ ξηρὸ δέρμα ξαναβρίσκει τὴ δροσιά του μὲ κατάλληλες κρέμες καὶ μασάζ. Ἀκόμα κι' οἱ φακίδες κρύβονται μὲ τὸ μακιγιάζ.

Ἔχετε μάτια πολὺ μικρά; Ἕνα ἐπιδέξιο μακιγιὰζ τὰ δείχνει μεγαλύτερα. Χρησιμοποιῆστε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα κραγιόνι γκρίζο ἢ καφετί, μαλακώνοντας τὴ μύτη του μὲ λίγη κρέμα ζεσταμένη μέσα στὸ χέρι σας. Ἀρχίζοντας ἀπ' τὴ μέση περίπου τοῦ ἀπάνω βλεφάρου, τραβᾶτε μιὰ γραμμὴ κατὰ μῆκος τῆς ἀρχῆς τῶν βλεφαρίδων. Φτάνετε ὥς τὴν ἐξωτερικὴ γωνία τοῦ ματιοῦ καὶ ξαναγυρίζετε πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ γίνη παχύτερη ἡ γραμμή.

Χρησιμοποιῆτε γιὰ τὶς βλεφαρίδες πρῶτα ἕνα σκοῦρο «μασκαρά», κι' ὕστερα ἕνα ἄλλο ποὺ ν' ἀντανακλᾶ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν. Ὁ χῶρος ἀνάμεσα στὰ φρύδια πρέπει νὰ εἶνε ἀρκετὰ πλατὺς καὶ τελείως ἄτριχος.

Νὰ κι' ἕνα καινούργιο «τρὺκ» γιὰ τὰ μάτια, ποὺ χώνονται βαθειὰ στὶς κόγχες: Βάζετε σκιὰ στὴν ἐξωτερικὴ καὶ στὴν ἐσωτερικὴ γωνία τῶν βλεφάρων, ὄχι ὅμως καὶ στὸ κέντρο τους. Προτιμῆστε μιὰ ἀπόχρωσι ἀνοιχτὴ καὶ μὲ ἰριδισμούς.

Ἀντίθετα, ἂν τὰ μάτια σας εἶναι πεταχτά, θὰ διαλέξετε ἀπόχρωσι σκοῦρα (πράσινη, μπλέ, βιολέ).

Ἔχετε μύτη πολὺ μακρειά; Προτιμῆστε ἕνα χτένισμα ποὺ κατεβάζει μποῦκλες στὸ μέτωπο, καὶ φορᾶτε σκουλαρίκια μακρυὰ καὶ φανταχτερά, γιὰ νὰ τραβᾶνε τὴν προσοχὴ στ' αὐτιά σας καὶ νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπ' τὴ μύτη σας.

Τὰ δόντια σας πετᾶνε πρὸς τὰ ἔξω: Μεταχειριστῆτε ρὸζ ὀδοντόπαστα καὶ κραγιόνι τῶν χειλιῶν κοραλὶ ἢ σὲ μιὰ ἀπόχρωσι ποὺ νὰ περιέχη λίγο μπλέ. Σχεδιάζετε προσεχτικὰ μ' ἕνα πινελάκι τὴν περίμετρο τῶν χειλιῶν σας, πρὶν τὰ βάψετε. Φροντίζετε νἆναι τὰ δόντια σας πάντα τελείως καθαρά.

Καὶ τώρα ἂς ἰδοῦμε μερικὲς μικροενοχλήσεις, ποὺ στενοχωροῦν πολλὲς γυναῖκες, κι' ὅμως μποροῦν νὰ καμουφλαριστοῦν προσωρινὰ καὶ νὰ θεραπευτοῦν ὕστερα ριζικά.

Θὰ τὶς βρῆτε στὸν παρακάτω πίνακα, μαζὶ μὲ τὴν αἰτιολογία καὶ τὸν τρόπο θεραπείας τῆς καθεμιᾶς:

ΕΝΟΧΛΗΣΙ	ΑΙΤΙΑ	ΚΑΜΟΥΦΛΑΡΙΣΜΑ	ΘΕΡΑΠΕΙΑ
Ὑγρὲς φοῦχτες	Νευρικότης, ὑπερδιεγερτικότης	Ἀλείφετε τὶς φοῦχτες μὲ μιὰ λοσιὸν κατὰ τοῦ ἱδρῶτος. Τὶς πουντράρετε ἐλαφρά. Φορᾶτε γάντια.	Ἐπιζητῆστε τὴ γενικὴ χαλάρωσι. Παίρνετε ἤπια κατευναστικά. Ἀναπνέετε βαθειά. Ἀποκτῆστε αὐτοπεποίθησι. Τρῶτε τροφὲς ποὺ περιέχουν φωσφόρο: αὐγά, ψάρια, κουάκερ, σηκώτι.
Κόκκινη μύτη	Διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, προελεύσεως πεπτικῆς, κυκλοφοριακῆς, ψυχικῆς ἢ ἀδενικῆς.	Ἀποφεύγετε τὸ ρὸζ χρῶμα στὸ μακιγιάζ. Προτιμᾶτε τὶς «θερμὲς» ἀποχρώσεις τοῦ μπέζ. Ἕνα ἔντονο μακιγιὰζ τῶν ματιῶν ἀπομακρύνει τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὴ μύτη.	Θὰ σᾶς τὴν ὑποδείξη ὁ γιατρός, ἀναλόγως τῆς αἰτίας. Ἀποφεύγετε πάντως τὸ ἀλκοόλ, τὰ ζεστὰ ποτά, τὶς σάλτσες, τὰ μπαχαρικά. Τρῶτε σιγά. Κάνετε γυμναστικὴ στὸ ὕπαιθρο. Βρέχετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ζεστὸ καὶ μὲ κρύο νερὸ διαδοχικά.
Εὔθραυστα νύχια	Πιθανὸν ἐλαττωματικὴ δίαιτα. Ἐγκυμοσύνη. Ἔλλειψι ἀσβεστίου, θείου. Χρησιμοποίησι λίμας γιὰ τὰ νύχια καὶ ἀσετὸν γιὰ τὸ καθάρισμα τοῦ βερνικιοῦ. Συχνὸ πλύσιμο μὲ ἀπορρυπαντικὲς σκόνες.	Τὰ νύχια ποὺ ἔχουν μισοσπάσει, διορθώνονται μὲ τὸ κόλλημα ἑνὸς εἴδους τσιγαροχάρτου. Οἱ γωνίες τους πρέπει νὰ εἶναι τετράγωνες. Χρησιμοποιῆστε βερνίκια μὲ ζωηρὸ χρῶμα, ποὺ δείχνουν τὰ νύχια μακρύτερα.	Τὰ ἀλείφετε μὲ λευκὸ ἰώδιο. Χρησιμοποιῆστε μιὰ κατάλληλη θρεπτικὴ κρέμα γιὰ τὰ νύχια. Βουτᾶτε τα συχνὰ σὲ ἐλαιόλαδο. Τρῶτε τροφὲς σὲ ἀσβέστιο (γαλακτερά, ὄσπρια, κουάκερ, παστὰ ψάρια) καὶ μὲ θειάφι (κρεμμύδια, πράσα, κλπ.).
Κομμένα μάτια	Δέρμα γερασμένο. Νερὸ ποὺ λιμνάζει στοὺς ἱστούς. Πιθανὴ συγκράτησι χολῆς στὸ αἷμα, συχνὰ ἔπειτα ἀπὸ ἀσθένεια.	Ὑπάρχει μιὰ εἰδικὴ κρέμα. Τὴν ἁπλώνετε ἐλαφρά, δίχως μασάζ, κι' ἀπὸ πάνω, πουντράρετε. Φορᾶτε γυαλιὰ μὲ τοὺς καινούργιους διακοσμητικοὺς σκελετούς.	Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν αἰτία. Συμβουλευτῆτε τὸ γιατρὸ καὶ τὸν ὀφθαλμίατρο. Χρησιμοποιῆστε λοσιὸν γιὰ τὰ μάτια καὶ κομπρέσες. Νὰ κοιμᾶστε περισσότερο καὶ νὰ τονώσετε τὴν κυκλοφορία σας μὲ φυσικὲς ἀσκήσεις στὸ ὕπαιθρο. Ἀποφεύγετε τὴ δυσκοιλιότητα καὶ τὶς βαρειὲς καὶ λιπαρὲς τροφές.
Ρυτίδες στὸ μέτωπο	Πολὺ ξηρὸ δέρμα. Χαρακτήρας στενόχωρος. Καταπόνησι τῶν ματιῶν. Ἔκθεσι σὲ ἀντηλιά. Ἀφυδάτωσι. Συνήθεια ζαρώματος τῶν φρυδιῶν καὶ τοῦ μετώπου	Κατεβάζετε στὸ μέτωπο τὰ μαλλιά σας. Φορᾶτε καπέλλα μὲ κατεστὰ μπὸρ ἢ μὲ μικρὰ βελάκια.	Ἐλαφρὸ μασάζ. Ματογυάλια τοῦ ἥλιου. Ἐξεταστῆτε ἀπὸ ὀφθαλμίατρο. Τὸ βράδυ, μιὰ πολὺ λιπαρὴ κρέμα. Ἀνάπαυσι, χαλάρωσι. Νὰ χαμογελᾶτε συχνότερα καὶ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' τὶς στενοχώριες σας.
Καψαλισμένες γάμπες	Κάθισμα πολὺ κοντὰ στὴ φωτιά.	Εἰδικὸ μακιγιὰζ γιὰ τὶς γάμπες. Φορᾶτε κάλτσες ὄχι πολὺ ἀνοιχτοῦ χρώματος.	Τὴ νύχτα, βάζετε μιὰ λοσιὸν ποὺ καθαρίζει τὸ δέρμα. Τὸ πρωΐ, μιὰ λοσιὸν γιὰ τὰ χέρια. Περνᾶτε κάθε μέρα μ' ἕνα σφουγγάρι βουτηγμένο σὲ ὀξυζενὲ ἀραιωμένο μ' ἄλλο τόσο νερό.
Δύσοσμη ἀναπνοὴ	Δυσκοιλιότης. Παραμελημένα καὶ χαλασμένα δόντια. Μολύνσεις τῶν ρινικῶν κοιλοτήτων ἢ τῶν ἀμυγδαλῶν. Ὡρισμένα φαγητά.	Κάνετε γαργάρα καὶ ξεπλένετε τὸ στόμα μὲ χλιαρὸ ἁλατόνερο (μισὸ κουταλάκι ἁλάτι σ' ἕνα ποτήρι νερό). Καραμέλες τῆς μέντας.	Συμβουλευτῆτε τὸ γιατρὸ καὶ τὸν ὀδοντογιατρό σας. Πλένετε τὰ δόντια σας τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα. Χρησιμοποιῆτε ὀδοντογλυφίδες. Ἀποφεύγετε τὴ δυσκοιλιότητα.

Γλέντια, πάρτυ καὶ χορός

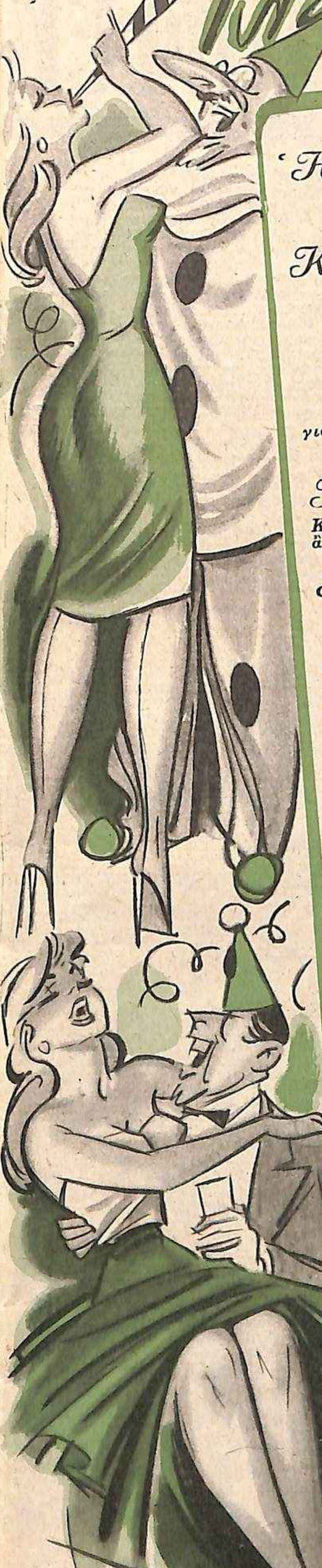

Ἡ Ἀπόκρηα κορώνει, ἡ Ἀπόκρηα φουντώνει,
πάρτυ ἐδῶ, χορὸς ἐκεῖ
κι' ἡ Ἀθήνα ἡ κοσμικὴ
ἀπ' τὸ γλέντι βαλαντώνει!

★

Κομφετὶ καὶ καραμοῦζες, σερπαντίνες καὶ μπαλλόνια!
Ξεσηκώθηκαν οἱ πάντες κι' ὅλοι τρέχουν κουτουροῦ
στὶς ταβέρνες, στὰ σαλόνια
καὶ στὶς αἴθουσες χοροῦ.
Καὶ χορεύουνε μὲ λύσσα,
καὶ κλωτσοῦν πλαγίως κι' ἴσα
—ἡ Χαρίκλεια τὸ Μένη,
ὁ Λουκᾶς τὴ Μελπομένη,
ἡ Βασιλικὴ τὸ Μίμη,
ὁ Σταμάτης τὴν Κικὴ—
γιὰ ν' ἀποδειχθῆ στὸ τέλος πόσο... χρήσιμη ἐπιστήμη
εἶν' ἡ ὀρθοπεδική!

★

Κάτω ἡ πίκρα καὶ τὸ δάκρυ!
Ζήτω ἡ χαρά, τὸ γέλιο, ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγοῦδι!
Κι' ἀπ' τὴ μιὰ στὴν ἄλλη ἄκρη
ἂς ἀρχίση πανηγῦρι κι' ἂς καῆ τὸ πελεκοῦδι!

★

Καὶ πλημμύρισαν τὰ κέντρα, καὶ ξεχείλισαν οἱ πίστες
ἀπὸ πλείστους μασκαράδες κι' ἀπό... μασκαροῦδες (πλεῖστες.

Κολομπίνες, Χαβανέζες,
Ἀραπίνες καὶ Κινέζες,
ποὔχουν πλῆρες τῶν χορῶν τους τὸ καρνὲ τους τὸ κομψὸν
κι' ἀγκαζάρονται ἄψε-σβῆσε μὲ γνωρίμους καὶ μὲ φίλους,
καὶ τὶς βλέπεις λιγωμένος καὶ φωνάζεις σὰν Σαμψών:
—«Ἡ... ψυχή μου ἀποθανέτω μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀλλοφύ- (λους»!

★

Θέριεψε τὸ Καρναβάλι καὶ χορεύει ὅλ' ἡ Ἀθήνα.
Βλέπεις μούρλια τουαλέττες
καὶ τὶς πιὸ πολὺ κοκκέτες
μὲ φουρὼ καὶ κρινολῖνα.
Κι' ἕνα μάτσο μασκαράδες, μὲ τὸ βλέμμα τους γλαρὸ
περιμένουν μπᾶς κι' ἀνοίξουν σάν... ὀμπρέλλες τὰ φουρώ!

★

Ἔξω φτώχεια, ἔξω ἔννοια!
Κοτιγιόν, αὐγὰ κερένια,
ἀνακάτωμα μεγάλο,
τσοκαρίες, σνομπαρίες,
ρὸκ καὶ μάμπο καὶ τραγούδια.
Καὶ ξεχνιοῦνται μὲς στὸ μπάλλο
ὑπερώριμες κυρίες,
ἀλλὰ καὶ ξεπεταρούδια,
ποὺ τοὺς ρίχνεις ἕνα βλέμμα... διαμπερές, τρόπον τινά,
κι' ἱδρωμένος μουρμουρίζεις:
—«Πίσω σ' ἔχω, Σατανᾶ»!

★

Τί εὐχάριστη ἀταξία,
τί ἀτμόσφαιρα θαμπή!
Νταβατοῦρι κι' ἀσφυξία
στὸ «Κὶνγκ Τζῶρτζ» καὶ στὸ «Τζὶ Μπί»!
Μὰ καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα κέντρα καὶ στὶς αἴθουσες τὶς ἄλλες,
γιὰ μιὰ θέσι μὲς στὴν πίστα μάχες γίνονται μεγάλες.
Κι' ὅλοι γίνονται, μοιραῖα,
μιὰ χαρούμενη παρέα
καὶ δεσμοὺς συνάπτουν, ἔτσι, φιλικοὺς καὶ στενωτέρους
κι' ἀρχινάει ραβαῖσι, πανηγῦρι, χαλασμός,
«Ὡς τὴν ὥρα τὴν ὡραία,
ποὺ—ἀλλοὶ στοὺς καβαλλιέρους!—
θἄρθη ὁ... λογαριασμός!...

Εἰκονογραφήσεις Μιχ. Γάλλια — ὁ Ξενοκράτης Τ.

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

Δυὸ ὑπέροχοι κληρικοὶ

Σ' ΟΛΟ τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς, ἡ Τσαριτσάνη ἦταν ἡ μαρτυρικώτερη πόλι τῆς Θεσσαλίας, ἡ προσωποποίησι τοῦ πόνου καὶ τῆς δοκιμασίας τῆς βασανισμένης αὐτῆς περιοχῆς. Χτυπήθηκε ἀναρίθμητες φορές. Μετεβλήθη κατ' ἐπανάληψι σ' ὁλοκαύτωμα. Γνώρισε ἕν' ἀδιάκοπο κι' ἀνελέητο διωγμό. «Κάρφος στὸ μάτι τῶν Ἰταλῶν —ἀναφέρει ὁ κ. Γιάννης Γκότσης, νομάρχης τότε στὴ Λάρισα καὶ νῦν στὴ Λευκάδα, στ' ὡραῖο βιβλίο του «Φλόγες στὸν Ὄλυμπο»— στόχος τῆς γερμανικῆς βαρβαρότητος. Ἀτίθασση κι' ἀνυπότακτη, ὑπερήφανη κι' ἀδάμαστη. Οἱ κατακτητὲς σὲ καμμιὰ περίπτωσι, δὲ μπόρεσαν νὰ καυχηθοῦν ὅτι τὴν ὑποδούλωσαν πραγματικά. Οἱ Ἰταλοί, πρὸ καὶ μετὰ τὴν καταστροφή της, ἔλεγαν συχνά: Ἡ Τσαριτσάνη ἔχει δική της δημοκρατία...»

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ πληθυσμός της, ποὺ δὲ μποροῦσε ν' ἀνεχτῆ μοιρολατρικὰ τὴ σκλαβιά, ἔκανε ὅ.τι ἦταν δυνατὸν γιὰ νὰ λευτερωθῆ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὰ δεσμά του. Αὐτὴ ἦταν ἄλλωστε ποὺ ἔβγαλε τὸν πρῶτο πυρῆνα ἐθνικῆς ἀντιστάσεως στὸν Ὄλυμπο. Ἡ Τσαριτσάνη ἔχει μακραίωνη ἱστορία. Χτίστηκε πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες, σ' ἀπόστασι 4 χιλιομ. νοτιοανατολικὰ τῆς Ἐλασσῶνος. Εἶχε ἄλλοτε μητρόπολι κι' εἶναι ἰδιαίτερη πατρίδα τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων. Ἤκμασε σημαντικὰ κι' ἀδιάλειπτα ἀνάμεσα στὶς πιὸ σκοτεινὲς ἐποχὲς κι' ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὸ μεσαίωνα, ὅταν ἀντιστάθηκε κάπου δυὸ χρόνια στοὺς Φράγκους, ποὺ προσπάθησαν μάταια νὰ τὴν καταλάβουν. Ἡ Τσαριτσάνη ὑπῆρξε ἀνέκαθεν θεματοφύλακας τῶν παραδόσεων τῆς φυλῆς καὶ διεξήγαγε ἀδιάκοπους ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνες, ἀγῶνες ποὺ ἄρχισαν ἀπὸ τὰ πρῶτα μεταχριστιανικὰ χρόνια καὶ συνεχίστηκαν ὡς τὰ μαῦρα χρόνια τῆς Κατοχῆς.

Οἱ τελευταῖοι κατακτητές, οἱ Ἰταλογερμανοί, ποὺ γνώριζαν καλὰ ἀπὸ φήμη τὴν τόλμη τῶν κατοίκων της, βάλθηκαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, μαζὶ μὲ τὸν πληθυσμό της φυσικά. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ Φασίστες ἔστειλαν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τρεῖς πράκτορές τους. Ὁ σκοπός τους ἦταν, νὰ ἐξακριβώσουν ὡρισμένα πράγματα καὶ νὰ ἐνεργήσουν κατόπιν ἀνάλογα. Οἱ πράκτορες αὐτοὶ ἦταν, ὁ Θάνος Ζαλέσκος, Κουτσόβλαχος, ὁ Ἀρμάνδος Ναταλίας, Ἑλληνοϊταλὸς κι' ὁ Τζιουζέππε Φάρρα. Ἰταλός. Στὴν Τσαριτσάνη ἔφτασαν τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1943, σὰν καταδικασμένοι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θᾶνο Ζαλέσκο, οἱ ἄλλοι δυὸ παρίσταναν τοὺς Ἄγγλους, ποὺ εἶχαν δραπετεύσει δῆθεν ἀπὸ τὸ «Ντούλαγκ 102» τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ Τσαριτσανιῶτες, μ' ὅλο ποὺ εἶναι φιλόξενοι ἀπὸ παράδοσι, τοὺς δέχτηκαν μὲ κάποια ἐπιφύλαξι. Γιατὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τοὺς εἶδαν νὰ κυκλοφοροῦν στὸ χωριό τους, διαισθάνθηκαν πὼς δὲν ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἔλεγαν πὼς εἶναι.

Ἔτσι δὲν τοὺς ἄνοιξαν τὰ σπίτια τους, ὅπως θάκαναν μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλον. Αὐτὸ βέβαια. ἔκανε τοὺς τρεῖς πράκτορες ν' ἀφρίσουν ἀπὸ τὸ κακό τους. Ἄλλα περίμεναν κι' ἄλλα βρῆκαν. Ὡστόσο δὲν εἶχαν σκοπὸ ν' ἀφήσουν τὴν ὑπόθεσι χωρὶς νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν «καχυποψία» τῶν κατοίκων τῆς Τσαριτσάνης. Ἔφυγαν, λοιπόν, τελείως ἄπρακτοι ἔπειτα ἀπὸ πέντε μέρες, γιὰ νὰ κατεβοῦν στὴ Λάρισα κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἀθήνα. Τότε ἀκριβῶς συνέβη κάτι παράξενο: Ὁ Θᾶνος Ζαλέσκος, ἀπὸ τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ ἔφτασαν στὴ Λάρισα, ἐξαφανίστηκε. Βγῆκε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. ποὺ ἔμενε μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του καὶ δὲν ξαναγύρισε. Οἱ ἄλλοι δυὸ ποὺ τὸν περίμεναν, μόλις εἶδαν πὼς δὲν ἐπέστρεφε, τράβηξαν στὴν Καραμπινιερία, εἶπαν ποιοὶ εἶναι καὶ ἀνάφεραν τὸ γεγονός. Οἱ Φασίστες ἔφαγαν ὅλη τὴ νύχτα κι' ὅλη τὴν ἄλλη μέρα. γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Τίποτε. Ὁ Ζαλέσκος δὲ βρέθηκε πουθενά. Οὔτε τότε, οὔτε ποτὲ ἄλλοτε. Τί ἔγινε; Ἄγνωστο.

Οἱ Φασίστες ἔκαναν μερικὲς συλλήψεις «ὑπόπτων». Ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Στὸ τέλος, τόσο ὁ Ἀρμάνδος Ναταλίας, ὅσο κι' ὁ Τζιουζέππε Φάρρα, δήλωσαν ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν Τσαριτσάνη, εἶχαν ἀντιληφτῆ ὅτι τοὺς παρακολουθοῦσαν κάτι ἄγνωστα πρόσωπα. Σίγουρα ἦταν αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἐξαφανίσει τὸ Θᾶνο Ζαλέσκο.

— Τί ἄνθρωποι ἦταν; τοὺς ρώτησε ὁ ὑποδιοικητὴς Φανούριο Γκίζι, ποὺ ἐκτελοῦσε τὶς ἀνακρίσεις. Ἂν τοὺς δῆτε, θὰ τοὺς γνωρίσετε;

— Θὰ τοὺς γνωρίσουμε.

— Καὶ γιατὶ δὲν τοὺς συλλάβατε, ἀφοῦ σᾶς παρακολουθοῦσαν;

— Γιατί... δὲ φανταστήκαμε τί σκοπὸ εἶχαν.

Ὁ ὑποδιοικητὴς μονομιᾶς κατάλαβε πὼς οἱ δυὸ πράκτορες ἔλεγαν ψέμματα, θέλοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ ρίξουν σὲ κάποιον τὰ βάρη. Τοὺς τὸ εἶπε. Αὐτὸ ἔκανε τὸν Ἀρμάνδο Ναταλία νὰ προσβληθῆ. Ἀπείλησε τότε ὅτι, μόλις φτάση στὴν Ἀθήνα, θὰ πήγαινε κατευθεῖαν νὰ παραπονεθῆ στὴν Ἀνωτάτη Διοίκησι. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ ὑποστράτηγος Ρετόνα, ποὺ ἄκουσε τὴν ὑπόθεσι, τηλεφώνησε στὴ Λάρισα καὶ ὑποτίμησε τὸν ὑποδιοικητὴ γιὰ τὴ... συμπεριφορά του.

— Ἀπαιτῶ νὰ συλληφθοῦν ἀμέσως οἱ ἔνοχοι, τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Διαφορετικὰ δὲ σᾶς ἐγγυῶμαι γιὰ τὴν... ὑγεία σας.

Ὁ Φανούριο Γκίζι, ἄνθρωπος λογικός, δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐνέργεια, ἀφοῦ ἤξερε πὼς ἔνοχοι δὲν ὑπῆρχαν. Τὴν ὑπόθεσι ὅμως τὴ μυρίστηκε ὁ φρούραρχος Ἐλασσῶνος, ταγματάρχης Ἀντόνιο Βάλλι. Ὁ φοβερὸς αὐτὸς ἀξιωματικός, εἶχε τὸν τίτλο τοῦ ἐθνικοῦ συμβούλου τῆς Ἰταλίας, ἀξίωμα πού, ὡς γνωστό, ἀπονέμετο σὲ κορυφαίους καὶ διακεκριμένους φασίστες. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ στυγνὴ μορφὴ κι' ἡ τακτική του συνίστατο σ' ἀδιάκοπη καταπίεσι καὶ κατατυράννησι τοῦ πληθυσμοῦ. Μισοῦσε βαθύτατα κάθε ἑλληνικό. Κατέβηκε ὁ ἴδιος στὴ Λάρισα κι' ἄρχισε τὶς ἀνακρίσεις. Τί εἶπαν μὲ τὸ Φανούριο Γκίζι; Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ. Ὅπως δὲν ἔμαθε, ἂν ἡ ἐπιδρομὴ κι' ἡ πυρπόλησι τῆς Τσαριτσάνης, εἶχαν σχέσι μὲ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ζαλέσκου. Γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι ἡ τραγωδία τῆς ὄμορφης κωμοπόλεως, ἔγινε λίγες μέρες ἀργότερα. Καὶ συγκεκριμένα στὶς 12 Μαρτίου 1943.

Ἦταν δυὸ ἡ ὥρα τὸ μεσημέρι. Οἱ κάτοικοι τῆς Τσαριτσάνης, κάπου τέσσερις χιλιάδες, βρισκόντουσαν στὶς δουλειές τους. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῶν στερήσεων καὶ τῆς πεῖνας. Ἔπρεπε νὰ ἐργαστοῦν ἐντατικὰ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν. «Τὴν ὥρα ἀκριβῶς ἐκείνη —γράφει ὁ κ. Γκότσης στὸ βιβλίο του— φάνηκε στὸ νότιο σημεῖο, ὅπου ὁ δρόμος τῆς Μελούνας, καλπάζουσα μιὰ ἰσχυρὴ ἴλη Ἰταλικοῦ ἱππικοῦ, προερχομένη συγκεκριμένως ἀπὸ τὴ θέσι «Βράχο». Μέσα σὲ λίγα λεπτά, ἡ δύναμις αὐτή, κατατμηθεῖσα σὲ μικρὲς ὁμάδες, κατηυθύνθη πρὸς διαφορετικὰ σημεῖα τῆς κωμοπόλεως, συγκλίνουσα πρὸς τὴ μονὴ Ἁγίου Ἀθανασίου. Ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ χαράδρα, διὰ τῆς ὁποίας ἔφευγαν πάντοτε οἱ κάτοικοι, σὲ περίπτωσι κινδύνου, πρὸς τὰ βουνά, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν προέκτασι τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Ὀλύμπου. Κι' αὐτὸ τὸ ἐγνώριζαν οἱ Ἰταλοί...»

«Ὁ πληθυσμὸς —συνεχίζει ὁ κ. Γκότσης— καίτοι δὲν τὸν ἐβάρυνε τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογοῦσε ἐπιβολὴ κυρώσεων ἢ ἀντιποίνων, ἄρχισε ἐνστικτωδῶς κι' ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη παρόρμησι νὰ τρέπεται σὲ φυγή. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἰταλικὸ ἱππικὸ πλησίασε ἐγγύτατα κι' ἄρχισε νὰ πυροβολῆ ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἔφευγαν. Μερικοὺς δὲ ποὺ συνήντησε τοὺς ἐλόγχισε. Ἐξετελέστηκαν ἔτσι τέσσερις, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἐπιστήμονες Ζάχος καὶ Ρούσσος. Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτά, ἀπὸ τὸ ἄλλο σημεῖο τῆς δημοσίας ὁδοῦ Ἐλασσῶνος—Τσαριτσάνης, ἰσχυρὴ φάλαγξ αὐτοκινήτων, στὰ ὁποῖα ἐπέβαινε σημαντικὴ δύναμις μελανοχιτώνων Ἐλασσῶνος, πλαισιωμένη ἀπὸ «λεγεωναρίους», κατηυθύνετο πρὸς τὴν κωμόπολι. Καὶ ἡ κύκλωσις ἐπραγματοποιήθη. Ἰσχυραὶ περίπολοι ἀπὸ τὴ δύναμι αὐτὴ εἰσεχώρησαν στὰ ἐνδότερα σημεῖα κι' ἔφραξαν τὶς περισσότερες διόδους...»

Στὶς ὁμάδες αὐτές, ὁ Ἀντόνιο Βάλλι ἔδωσε διαταγὴ νὰ πυρπολήσουν τὰ πάντα, μόλις θὰ τοὺς δινόταν τὸ σύνθημα. Ὁ ἴδιος, μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ἄντρες του, στάθμευσε στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς κωμοπόλεως καὶ πρόσταξε νὰ παρουσιαστοῦν ἀμέσως οἱ ἐφημέριοι τῆς περιοχῆς Ἀναστάσιος Σπανὸς καὶ Νικόλαος Μπαζακογιάννης ἢ Παπαγεωργίου. Οἱ δυὸ τολμηροὶ λευῖτες, μ' ὅλο ποὺ ἤξεραν τὴν ἐγκληματικὴ δρᾶσι τοῦ ταγματάρχη, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους μὲ ὑψωμένο τὸ μέτωπο, κυττάζοντάς τον κατάματα μὲ τὸ ὑπερήφανο βλέμμα τους.

— Μᾶς ζητήσατε κι' ἤρθαμε, τοῦ εἶπαν. Τί θέλετε;

Ὁ Βάλλι τοὺς παρατήρησε πολλὴ ὥρα σιωπηλός. Ὕστερα τοὺς πρόσταξε:

— Νὰ πᾶτε νὰ χτυπήσετε τὶς καμπάνες. Τὸ πολὺ σὲ δέκα λεπτά, πρέπει νὰ συγκεντρωθῆ ἐδῶ ὅλος ὁ πληθυσμός. Ὅποιοι δὲν παρουσιαστοῦν, θὰ κηρυχτοῦν ἀντάρτες...

Ἡ διαταγὴ ἦταν κατηγορηματική. Οἱ καμπάνες ἄρχισαν νὰ χτυποῦν βαρειὰ καὶ πένθιμα. Ὅσοι ἦταν στὰ χωράφια καὶ δὲν εἶχαν πάρει εἴδησι τίποτε, ἀναρωτήθηκαν τί συμβαίνει κι' ἔσπευσαν νὰ γυρίσουν στὸ χωριό. Ἐκεῖ βρέθηκαν κυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς.

— Στὴν πλατεῖα, τοὺς εἶπαν εἰρωνικά. Ἐκεῖ εἶναι κι' οἱ ἄλλοι καὶ σᾶς περιμένουν γιὰ... διασκέδασι.

Ἐπειδὴ ὡστόσο μερικοὶ εἶχαν διαισθανθῆ τὸν κίνδυνο, ἀποφάσισαν νὰ δραπετεύσουν. Κίνησαν τότε ἀπὸ κάτι ἀφύλαχτα μονοπάτια καὶ προσπάθησαν νὰ ἐξαφανιστοῦν. Δὲν τὰ κατάφεραν. Οἱ Ἰταλοί, πυροβόλησαν στὸν ἀέρα, τοὺς τρόμαξαν καὶ τοὺς γύρισαν πίσω ἀλαφιασμένους. Ὁ Ἀντόνιο Βάλλι, ἄλλαξε στὸ μεταξὺ τακτικὴ κι' ἔγινε μελιστάλαχτος. Κάλεσε πάλι τοὺς παπάδες καὶ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος καὶ τοὺς ἔδωσε τὴν κατηγορηματικὴ αὐτὴ διαβεβαίωσι:

—Πέστε τὸν πληθυσμό, ὅτι δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ ἀπολύτως τίποτε. Θέλω μόνο νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι ἐδῶ, στὴν πλατεῖα, γιὰ νὰ τοὺς μιλήσω. Θὰ τοὺς ὑποδείξω ὡρισμένα πράγματα, ἀπαραίτητα γιὰ μιὰ εἰρηνικὴ συμβίωσι. Κατόπιν θὰ πάρω τοὺς ἄντρες μου καὶ θὰ φύγω, ὅπως ἦρθα...

Κι' ἐπειδὴ ὁ παπᾶ Νικόλας Μπαζακογιάννης γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ τὸ διαπεραστικό του βλέμμα ὁ Βάλλι πρόσθεσε:

— Ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβηθῆ κανείς. Δίνω τὸ λόγο τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς ὅτι κι' αὐτοὶ ἀκόμη ποὺ ἔφταιξαν σὲ κάτι, δὲν πρόκειται νὰ πάθουν τὸ παραμικρό...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν τολμηρὸ ρασοφόρο, τὸν ρώτησε μέσον τοῦ διερμηνέα του:

— Εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα, παπᾶ μου;

Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ὅταν ἕνας στρατιωτικὸς δώση τὸ λόγο του μιὰ φορά, πρέπει νὰ τὸν κρατήση μὲ κάθε θυσία, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος χωρὶς ν' ἀπαντήση ἀπ' εὐθείας στὴν ἐρώτησί του. Διαφορετικά, ὄχι μονάχα ἡ δική του τιμὴ κινδυνεύει, ἀλλὰ κι' ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας του, τῶν συναδέλφων του κι' ἴσως ἀκόμη ὁλοκλήρου τοῦ στρατεύματος. Σεῖς, κύριε φρούραρχε, προσπαθῆστε νὰ τὸν κρατήσετε. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἄντρες σας σᾶς ἄκουσαν νὰ τὸν δίνετε. Ἂν κάνετε λοιπὸν τὸ ἀντίθετο, οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς θὰ σᾶς μιμηθοῦν, ἐπειδὴ οἱ κατώτεροι μιμοῦνται πάντα τοὺς ἀνωτέρους τους.

Ὁ Ἀντόνιο Βάλλι χλώμιασε. Τὸ κάτω του χεῖλος ἄρχισε νὰ τρέμη σπασμωδικά. Τὸ μάθημα ποὺ τοὔδωσε ὁ καλὸς ἐκεῖνος λευΐτης, ἦταν βαρύ. Ἔνοιωσε τὴν ψυχή του νὰ βράζη ἀπὸ θυμό, μὰ συγκρατήθηκε, γιὰ νὰ μὴ ξεσπάση πρὶν τῆς ὥρας του. Γιατὶ ἤθελε πρῶτα νὰ συγκεντρώση τὸν πληθυσμὸ καὶ κατόπιν νὰ ἐνεργήση. Ἐξακολούθησε, λοιπόν, νὰ ἔχη τὸ μελιστάλαχτο ὕφος του, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τοὺς περισσότερους νὰ πιστέψουν ὅτι πραγματικά, δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ πειράξουν κανένα. Ἔτσι ἄρχισαν νὰ παίρνουν θάρρος.

Ἡ πλατεῖα ἦταν γεμάτη ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά. Ἐπιστήμονες, κληρικοί, δημόσιοι ὑπάλληλοι. Τὸ κρύο ἦταν διαπεραστικό. Μερικὲς ἀνάλαφρες νιφάδες χιονιοῦ στροβιλίζονταν στὸν ἀέρα. Ψηλά, οἱ κορφὲς τοῦ Ὀλύμπου, ἦταν κατάλευκες. Τὰ παλληκάρια ποὺ ἦταν συγκεντρωμένα ἐκεῖ, παρατηροῦσαν τὶς κορφὲς ἐκεῖνες κι' ἀναρωτιόντουσαν μήπως ἔκαναν σφάλμα ποὺ δὲν πῆγαν νὰ ἑνωθοῦν μὲ τοὺς ἄλλους ἀετούς, ποὺ πετοῦσαν μ' ἐτὸ καριοφύλι στὸ χέρι, ἀπὸ πλαγιὰ σὲ πλαγιά, ἀπὸ χαράδρα σὲ χαράδρα, ἀπὸ καταράχι σὲ καταράχι. Μὰ ὄχι. Ὁ ταγματάρχης Ἀντόνιο Βάλλι, εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ μὴν πειράξη κανένα. Κι' ἂν ἀκόμη ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κάνη τὸ ἀντίθετο, τὰ λόγια τοῦ παπᾶ Νικόλα, θὰ τὸν εἶχαν φέρει ἀντιμέτωπο μὲ τὴ συνείδησί του.

Ὡστόσο τὴ στιγμὴ ποὺ γινόντουσαν αὐτά, ἕνας ἔφιππος Ἰταλός, ὡδήγησε μπροστά του ἕνα παλληκάρι.

— Προσπαθοῦσε νὰ τὸ σκάση, τοῦ εἶπε. Τί νὰ τὸν κάνω;

Ὁ διοικητὴς γύρισε στὸν κρατούμενο. Τὸν κύτταξε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο μὲ μισόκλειστα μάτια. Ὕστερα τὸν ρώτησε:

— Πῶς σὲ λένε;

— Γιάννη Σαπουνᾶ.

— Καὶ γιατὶ ἤθελες νὰ τὸ σκάσης;

— Δὲν ξέρω. Χωρὶς νὰ ἔχω τίποτε εἰς βάρος μου, φοβήθηκα...

— Καλά, πήγαινε. Κι' ἄλλη φορὰ νὰ προσέχης...

Ὁ Γιάννης Σαπουνᾶς ἀπομακρύνθηκε λίγο. Ὁ Βάλλι ὅμως, σὰν νὰ μετάνοιωσε ξαφνικά, ἔκανε ἕνα ἀδιόρατο νόημα στὸ στρατιώτη ποὺ τὸν εἶχε φέρει. Καὶ τότε, προτοῦ καλοκαταλάβη κανεὶς τί γίνεται, ἔσυρε τὸ περίστροφό του καὶ τὸ ἄδειασε στὸ σβέρκο τοῦ Σαπουνᾶ. Τὸ παλληκάρι σωριάστηκε νεκρό. Μιὰ τραγικὴ σιγὴ ἁπλώθηκε τότε ὁλόγυρα. Κανεὶς δὲν ἀνάσαινε. Κι' ἄξαφνα ἡ τρομερὴ φωνὴ τοῦ παπᾶ Ἀναστάση ἔπεσε σὰν κεραυνός:

— Δαίμονα τῆς κολάσεως! φώναξε τρέμοντας ὁλόκληρος καὶ κυττάζοντας κατάματα τὸ Βάλλι. Ἀνθρωπόμορφο τέρας, μὲ ψυχὴ φιδιοῦ. Τί σοὔφταιξε τὸ παλληκάρι; Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ σκότωσες; Γιατί;

Ὁ ταγματάρχης, ποὺ κατὰ βάθος δὲν περίμενε ἕνα τέτοιο ξέσπασμα, δὲν τὰ σάστισε. Χαμογέλασε ἤρεμα κι' ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ἔχεις δίκιο, παπᾶ μου, νὰ φωνάζης. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ ἐτόνισα ὅτι, ὅσοι ἐπιχειρήσουν νὰ δραπετεύσουν, θὰ θεωρηθοῦν ἀντάρτες. Ἐπομένως δὲν ἔκανα τίποτε τὸ παράνομο.

— Ὥστε δὲν ἔκανες τίποτα τὸ παράνομο; εἶπε ὁ Παπανικόλας. Ἢ εἶσαι παράφρων ἢ δὲν ἔχεις τὸν ἔλεγχο τῶν πράξεών σου. Γιατὶ κι' ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἀντάρτη, δὲν εἶχες δικαίωμα νὰ τὸν σκοτώσης ἀδίκαστο!...

Ὁ Ἀντόνιο Βάλλι ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν ἔχετε ἰδέα ὥσπου φτάνει ἡ δικαιοδοσία μου, ἀποκρίθηκε. Ἀλλὰ θὰ τὸ μάθετε γρήγορα!

Καὶ πρόσταξε νὰ πάρουν τὸν ἄτυχο Σαπουνᾶ καὶ νὰ τὸν πετάξουν στὸ ποτάμι. Τοῦ κάκου οἱ δυὸ τραγικοὶ κληρικοὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ ποῦνε μιὰ εὐχὴ καὶ νὰ τὸν θάψουν. Ὁ τρομερὸς φασίστας ἔμεινε ἀνένδοτος ὡς τὸ τέλος. Ἔτσι ὁ νεκρὸς πετάχτηκε στὸ νερό. Καὶ τὸ ρεῦμα τὸν παρέσυρε μακρυά. Συγχρόνως, ὁ ταγματάρχης ἔδινε καινούργια προσταγὴ στοὺς στρατιῶτες του νὰ τοποθετήσουν τὰ γυναικόπαιδα σ' ἄλλη σειρά. Ὅλα τὰ βλέμματα στράφηκαν τότε μ' ἀπόγνωσι στοὺς δυὸ παπᾶδες, σὰν νάθελαν νὰ τοὺς ρωτήσουν τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ. Βέβαια κι' αὐτοὶ δὲν ἤξεραν ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ διαισθάνονταν. Τὸ τέλος τους ἦταν κοντά.

— Θάρρος, παιδιά μου! ψιθύρισε ὁ παπα-Ἀναστάσης.

— Θὰ μᾶς τουφεκίσουν, παπού;

— Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας. Ὁ Θεὸς θὰ ρίξη φωτιὰ καὶ θὰ κάψη τοὺς ἁμαρτωλούς.

Χτυπῶντας νευρικὰ τὸ μαστίγιό του πάνω στὶς πέτσινες μπότες του, ὁ Βάλλι ἔδινε ἀπανωτὲς διαταγές. Στὸ τέλος πρόσταξε τοὺς φασίστες, νὰ τοποθετήσουν μπροστὰ στοὺς κρατουμένους τὰ πολυβόλα καὶ νὰ λάβουν θέσι σκοποβολῆς. Οἱ κάτοικοι ἀνατρίχιασαν. Ὥστε θὰ τοὺς ἐκτελοῦσαν; Κι' ὁ λόγος τοῦ Ἰταλοῦ φρουράρχου; Ἡ ὑπόσχεσί του ὅτι δὲ θὰ πείραζε κανένα; Στὸ θέαμα αὐτό, τὰ γυναικόπαιδα ἄρχισαν τὶς φωνές, τὶς ἐπικλήσεις, τὰ κλάμματα καὶ τὶς ἱκεσίες. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσαν ν' ἀγγίξουν τὶς πέτρινες καρδιὲς τῶν φαριστῶν; Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ν' ἀρχίση ὁ Βάλλι ἕνα δριμὺ κατηγορητήριο ἐναντίον τῶν κατοίκων. Τοὺς κατηγόρησε δηλαδὴ ὅτι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐνίσχυαν καὶ ὑπέθαλπαν τοὺς ἀντάρτες. Κι' ἀκόμη ὅτι ὅλοι ἔπαιρναν μέρος στὸ ἀντάρτικο κίνημα. Ἐπομένως, ὅλοι οἱ παρόντες ἄντρες, ἔπρεπε νὰ ἐκτελεστοῦν.

— Κι' ὁ λόγος τῆς στρατιωτικῆς σας τιμῆς; ρώτησε ὁ παπᾶ-Ἀναστάσης. Θὰ τὸν καταπατήσετε;

Ὁ φρούραρχος χαμογέλασε σαρκαστικά.

— Μὲ τοὺς ἀναρχικοὺς ἐπιτρέπονται τὰ πάντα, ἀποκρίθηκε. Κι' ἐσεῖς εἴσαστε ἀναρχικοί. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀφήσω οὔτε πέτρα ὄρθια στὸ χωριό σας.

Ὁ πάρεδρος τῆς κοινότητος Δημοβέλης, ἕνας τολμηρὸς ἄντρας, βγῆκε μπροστά.

— Εἶναι ψέμματα, φώναξε, ὅτι ὁ πληθυσμὸς ὑποθάλπει τοὺς ἀντάρτες. Μὴ χύνετε ἀθῶο αἷμα!

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ Βάλλι τὸν χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιο στὸ πρόσωπο. Ὕστερα, ἀποφασισμένος νὰ τελειώση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα μ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἔστησε ὅλους τοὺς ἄντρες στὸν τοῖχο μὲ τὰ χέρια ψηλά. Τοὺς χώρισε σὲ πέντε ὁμάδες, ἀπὸ ἕντεκα ἡ κάθε μιά. Στὴν πρώτη ὁμάδα ἦταν καὶ δυὸ ἀνάπηροι τοῦ Ἀλβανικοῦ, ὁ Ζούλας κι' ὁ Βίτκος. Ὁ Βάλλι δὲ θέλησε νὰ τοὺς ἐξαιρέση. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς θαυμαστοὺς λευΐτες, τὸν παπα-Ἀναστάση καὶ τὸν παπα-Νικόλα. Ἡ μόνη ἐξαίρεσι ποὺ δέχτηκε, μὲ χίλιες δυσκολίες, ἦταν ν' ἀφήση ὡρισμένους καθηγητὲς τοῦ Γυμνασίου ἀπὸ ἄλλα μέρη. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους, ἦταν κι' ὁ γυιὸς τοῦ παπα-Ἀναστάση, ποὺ θέλοντας νὰ σώση τὸν πατέρα του, ἔπεσε στὰ πόδια σχεδὸν τοῦ ἀδέκαστου ταγματάρχη κι' ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ ἐκτελέσουν αὐτόν, ἀντὶ γιὰ κεῖνον.

— Ὄχι, παιδί μου, φώναξε τότε ἀπὸ μακρυὰ ὁ γέροντας ρασοφόρος. Ἐγὼ πιὰ τὸ ψωμί μου τὸ ἔφαγα. Εἶμαι ἑξῆντα ἑφτὰ χρόνων καὶ δὲ μοῦ χρειάζεται ἡ ζωή. Ἐσὺ ὅμως πρέπει νὰ ζήσης...

Τότε ἀκριβῶς, ἕνας Ἰταλὸς λοχίας τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ γένια καὶ τὸν μπάτσισε πολλὲς φορές. Τοῦ παπᾶ τοῦ ἔπεσε τὸ καλυμαῦχι, μὰ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ σκύψη νὰ τὸ πάρη. Τὸν παρέλαβε κατόπιν ὁ λοχαγὸς Λουϊτζίτι —πρώην φρούραρχος Τσαριτσάνης— κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέη πώς, ἂν μαρτυροῦσε ὡρισμένα ὀνόματα ἀνταρτῶν, θὰ τοῦ χάριζαν τὴ ζωή. Ὁ ἱερέας τὸν κύτταξε μὲ περιφρόνησι καὶ δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Αὐτὸ ἐξερέθισε τόσο πολὺ τὸ φασίστα, ὥστε ἄρχισε νὰ τοῦ κατεβάζη ἀπανωτὲς γροθιὲς στὸ στομάχι. Ἡ δυστυχισμένη ἡ παπαδιά, ποὺ βρισκόταν κι' αὐτὴ στὴν πλατεῖα μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες, εἶδε ἐκείνη τὴ σκηνὴ καὶ λιποθύμησε. Τὰ παιδιὰ κλαίγανε, οἱ κοπέλλες τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους. Ἡ τραγωδία εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφό της.

Οἱ φασίστες ἀπομάκρυναν τὰ γυναικόπαιδα. Πέρασαν λίγα λεπτὰ δραματικῆς σιγῆς. Κι' ἄξαφνα τὰ πολυβόλα κακάρισαν ἀπαίσια. Τὰ σώματα τῶν Τσαριτσανιωτῶν, ἔπεφταν τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, πενῆντα πέντε πτώματα —σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίσημη ἔκθεσι τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.— σκέπαζαν τὴν ἱστορικὴ πλατεῖα μὲ τὸ θρυλικὸ πλάτανο. Πενῆντα πέντε Ἕλληνες, ποὺ δὲν ἔφταιξαν σὲ τίποτα. «Ταυτοχρόνως —γράφει ὁ Νομάρχης Λευκάδος κ. Γκότσης— ἄλλο τμῆμα ἐπεδίδετο στὴν πυρπόλησι, τὴ διαρπαγὴ καὶ τὴ λεηλασία τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν καταστημάτων. Ἐκ τῶν 600 οἰκημάτων, ἐνέπρησαν τὰ 360, ἀφοῦ προηγουμένως ὀργίασε ἡ λεηλασία. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα ποὺ δὲν ἐκάησαν, ἀπεγυμνώθησαν ἀπ' ὅλα τ' ἀντικείμενα. Αὐτὸ διήρκεσε περισσότερο ἀπὸ δύο ὧρες. Τὸ σούρουπο οἱ Ἰταλοί, συντεταγμένοι καὶ μὲ τ' αὐτοκίνητα γεμᾶτα λάφυρα, ἔφευγαν γιὰ τὴν Ἐλασσῶνα, ἀφίνοντας πίσω τους τὸ θάνατο, τὴν ἐρήμωσι καὶ τὴν καταστροφή».

Μαζί τους πῆραν καὶ πέντε «ὑπόπτους» συνεργασίας μὲ τοὺς ἀντάρτες: Τρεῖς ἀγρότες, τὸν πάρεδρο τῆς κοινότητος Δημοβέλη καὶ τὸν καθηγητὴ Παντ. Παπαναστασίου ἢ Σπανό, γυιὸ τοῦ ὑπέροχου παπα-Ἀναστάση. Μέχρι ἀργὰ τὴ νύχτα, τεράστιες φλόγες κύκλωναν τὴν τραγικὴ κωμόπολι, τὴν Τσαριτσάνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

—Τί σούφταιξε τὸ παλληκάρι; τοῦ φώναξε ὁ παπᾶ Ἀναστάσης. Γιατί τὸ σκότωσες;

ΤΟ ΔΡΑΜΑ μιᾶς Στάρ

Κινδυνεύει ἡ εὐτυχία τῆς Ὤντρεϋ Χέπμπορν;

ΟΤΑΝ στὶς 25 Σεπτεμβρίου τοῦ 1954 ἔγιναν στὸ Χόλλυγουντ μὲ κάθε μυστικότητα καὶ σὲ αὐστηρῶς οἰκογενειακὸ κύκλο οἱ γάμοι τῆς λεπτεπίλεπτης, ἀλλὰ καὶ τόσο χαριτωμένης στὰρ Ὤντρεϋ Χέπμπορν μὲ τὸν συμπαθέστατο Μὲλ Φερρέρ, ὅλοι οἱ θαυμασταὶ καὶ φίλοι τους ἐνθουσιάστηκαν εἰλικρινά.

Οἱ δυό τους ἀποτελοῦσαν ἕνα ἀγαπημένο, ἕνα συμπαθέστατο ζευγάρι, ποὺ τοῦ ἄξιζε κάθε εὐτυχία.

Πράγματι, τὰ τρία χρόνια ποὺ κύλησαν ἀπὸ τότε, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἡ εὐτυχία βασίλευε ἀνάμεσα στὸ ταιριαστὸ αὐτὸ ζευγάρι. Ὁ Μὲλ ζοῦσε γιὰ τὴν Ὤντρεϋ καὶ ἡ Ὤντρεϋ ἦταν ἕτοιμη νὰ θυσιαστῆ γιὰ τὸ Μέλ. Διαρκῶς μαζί, ὁ ἕνας συμπλήρωνε τὸν ἄλλον καὶ μοναδικὴ ἐπιθυμία τους ἦταν νὰ δείξουν τὴν ἀπέραντη ἀγάπη, τὴν χωρὶς μικροσυμφέροντα ἄδολη στοργή, ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιὰ τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλον. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἶχε σχηματίσει τὴ γνώμη ὅτι κάθε ζευγάρι θὰ ἔπρεπε νὰ μιμηθῆ τὴν Ὤντρεϋ καὶ τὸ Μέλ, ἂν ἤθελε νὰ ζήση εὐτυχισμένο.

Ἀλλά, δυστυχῶς, ὅλα αὐτὰ ἀποδείχτηκαν, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια τελείως ἐπιφανειακά. Ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου τους εἶχαν καὶ οἱ δυὸ διαπιστώσει μὲ τρόμο ὅτι, παρὰ τὸ γεγονὸς πὼς εἶχαν παντρευτῆ, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν παιδιὰ καὶ νὰ σχηματίσουν οἰκογένεια, αὐτὴ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἱκανοποίησι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὴ δοκιμάσουν ποτέ. Τὸ δρᾶμα τῆς αὐτοκράτειρας τῆς Περσίας Σοράγια, ἐπαναλαμβανόταν τώρα σὲ βάρος τῆς Ὤντρεϋ. Ταξίδευε συνεχῶς γιὰ λόγους διασκεδάσεως ἐπιφανειακὰ ἢ λόγους ἐπαγγελματικούς, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, γιὰ νὰ ἐπισκεφτῆ μὲ κάθε μυστικότητα τοὺς διασημότερους γιατροὺς μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῆ κάποια λύσι στὸ δρᾶμα της. Ὅσο γιὰ τὸ μυστικό τους, τὴ φάνταστη ἐπιθυμία τῆς Ὤντρεϋ καὶ τοῦ Μὲλ νὰ γίνουν γονεῖς, δὲν τὸ ἀπεκάλυψαν ποτὲ καὶ σὲ κανέναν. Ἄφηναν ὅλο τὸν κόσμο, ἀκόμη καὶ τοὺς πιὸ στενοὺς φίλους τους, νὰ νομίζη ὅτι ἦσαν ἀπόλυτα εὐτυχισμένοι, ὅτι καμμιὰ σκιὰ δὲ σκοτείνιαζε τὴν ἁρμονικὴ συμβίωσί τους καὶ ὅτι δὲν εἶχαν ἀκόμη παιδί, γιατί... δὲν τὸ ἤθελαν!

Καὶ τὸ μυστικό τους θὰ ἔμενε ἴσως γιὰ πάντα κρυφό, ἂν ἡ ἴδια ἡ Ὤντρεϋ, πρὶν δυὸ βδομάδες στὸ Χόλλυγουντ, δὲν τὸ ἀπεκάλυπτε, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, φυσικά. Ἀλλ' ἂς πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους:

Ἕνα βράδυ, πρὶν ἀρκετὲς ἡμέρες δινόταν στὸ πολυτελέστατο, ἀλλὰ μικρὸ «Κινέζικο Θέατρο» τοῦ Χόλλυγουντ ἡ παγκόσμια πρεμιέρα τῆς ταινίας «Ἀποχαιρετισμὸς στὰ ὅπλα», ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα τοῦ Χεμινγουαίη, μὲ πρωταγωνιστὰς τοὺς Ρὸκ Χάτσον, Τζέννιφερ Τζῶνς καὶ ἄλλους. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπίσημες πρεμιέρες τῆς πόλεως τοῦ κινηματογράφου καὶ οἱ γνωστότεροι ἀστέρες εἶχαν παρευρεθῆ σ' αὐτήν.

Ἀνάμεσα στοὺς ἀστέρες ἦταν καὶ ἡ Ὤντρεϋ ποὺ συνοδευόταν ἀπὸ τὸ νομικὸ σύμβουλο ὅλων σχεδὸν τῶν στάρ, τὸ δικηγόρο Γκρὲγκ Μπόλτζερ, ἐπειδὴ ὁ ἄντρας της Μὲλ ἦταν ἀπασχολημένος ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἡ Ὤντρεϋ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία μέσα σὲ μιὰ περίφημη παριζιάνικη τουαλέττα.

Ἡ προβολή, λοιπόν, ἄρχισε, ἐνῶ μέσα στὴν αἴθουσα ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη σιγὴ καὶ μεγάλη ζέστη ἐξ αἰτίας τῆς πολυκοσμίας. Κανεὶς ὡστόσο δὲν ἀντελήφθη τὴν Ὤντρεϋ, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδε στὴν ὀθόνη τὶς πρῶτες σκηνὲς τοῦ «τοκετοῦ» τῆς Τζέννιφερ Τζῶνς δὲν αἰσθανόταν καθόλου καλά. Εἶχε γίνει κάτωχρη καὶ κρύος ἱδρώτας ἔλουζε τὸ μέτωπό της. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ λεπτὰ ἡ Ὤντρεϋ, δὲ συγκρατήθηκε περισσότερο καὶ μὲ μιὰ πονεμένη φωνὴ ἔγειρε λιπόθυμη!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ κρυφὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς τῆς Ὤντρεϋ Χέπμπορν ἀπεκαλύπτετο γιὰ πρώτη φορά. Εἶναι τὸ δρᾶμα μιᾶς νέας γυναίκας, ποὺ δὲν ἔχει παιδὶ καὶ ποὺ σκέπτεται ὅτι ποτὲ δὲ θὰ μπορέση νὰ ἀποκτήση! Κι' ὅμως γιὰ τὸ χατῆρι ἑνὸς δικοῦ της παιδιοῦ, θὰ ἦταν πρόθυμη νὰ θυσιάση καὶ τὴν κινηματογραφικὴ ἀκόμη καρριέρα της, ποὺ τῆς ἀποφέρει περισσότερα ἀπὸ 250.000 δολλάρια γιὰ κάθε ταινία, στὴν ὁποία πρωταγωνιστεῖ!

Οἱ φῆμες λένε ὅτι μόλις ὁ Μπόλτζερ ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ λιπόθυμη Ὤντρεϋ καὶ τὴν ἔφερε ἔξω, εἰδοποίησε ἀμέσως μὲ τὸ τηλέφωνο τὸ Μέλ, ὁ ὁποῖος δὲν πρόφτασε νὰ τρέξη κοντὰ στὴ γυναίκα του γιατὶ... λιποθύμησε στὸ δρόμο!

— Ἂν ἤξερα ὅτι τὸ φίλμ εἶχε τέτοιες σκηνές, ἔλεγε λίγο ἀργότερα ὁ Μὲλ φανερὰ στεναχωρημένος, δὲ θὰ ἄφηνα ποτὲ τὴν Ὤντρεϋ νὰ τὸ παρακολουθήση. Ὕστερα ἀπ' αὐτά, ὅλες οἱ προσπάθειες ποὺ κατέβαλλα ἐπὶ τρία χρόνια πᾶνε χαμένες..

Κι' εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ Μὲλ ἔκανε τὸ πᾶν, γιὰ νὰ μπορέση νὰ διασκεδάση τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ τὴν κάνη νὰ ξεχάση τὸν πόνο της. Ἐξ αἰτίας μάλιστα τῶν ἀδιάκοπων ταξιδιῶν τους, δὲν εἶχαν μόνιμη κατοικία καὶ ἄλλαζαν ξενοδοχεῖα ἀνάλογα μὲ τὰ κέφια καὶ τὴ διάθεσί τους. Τώρα, μετὰ τὴ λιποθυμία τῆς Ὤντρεϋ στὸ «Κινέζικο Θέατρο» τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ Μὲλ καὶ ἡ γυναῖκα του ἀποσύρθηκαν στὴν ἐξοχικὴ βίλλα τους, στὸ Μαλιμποῦ Μπῆτς τῆς Φλωρίδος, ποὺ ἔχει μαγευτικὴ θέα ἀπάνω στὸν πάντα φουρτουνιασμένο ὠκεανό. Ἐκεῖ εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ Ὤντρεϋ θὰ ἀναλάβη γρήγορα καὶ θὰ μπορέση νὰ ξεχάση τὸν καϋμό της.

Ἡ Ὤντρεϋ Χέπμπορν —αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα— γεννήθηκε στὶς Βρυξέλλες τοῦ Βελγίου, στὶς 4 Μαΐου τοῦ 1929, ἀλλὰ μεγάλωσε καὶ σπούδασε δραματικὴ τέχνη στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὸ ἐλαφρὸ μουσκὸ θέατρο καὶ λίγο ἀργότερα στὸν ἀγγλικὸ κινηματογράφο, χωρὶς καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1953 καὶ μετὰ ἡ καλλιτεχνικὴ ζωή της ἄλλαξε σὰ νὰ ἔγινε κάποιο θαῦμα. Μετὰ τὴν ἀλησμόνητη ταινία «Διακοπὲς στὴ Ρώμη», μὲ τὸν Γκρέγκορυ Πέκ, ποὺ σημείωσε παγκόσμιο ἐπιτυχία, καὶ τῆς χάρισε τὸ Ὄσκαρ τῆς καλύτερης ἠθοποιοῦ τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἀκολούθησαν τὸ «Σαμπρίνα», μὲ τὸν μακαρίτη Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ, «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη», μὲ τὸν Χένρυ Φόντα, «Ἔξυπνο μουτράκι», μὲ τὸν Φρὲντ Ἄσταιρ καὶ «Ἀριάν», μὲ τὸν Γκάρυ Κοῦπερ καὶ τὸν Μωρὶς Σεβαλιέ, ποὺ εἶναι τὸ τελευταῖο της καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη προβληθῆ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Λίγες ταινίες, βέβαια, στὸ ἐνεργητικό της, ἀλλὰ ταινίες ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ γίνη πασίγνωστη καὶ ἀγαπημένη βεντέττα. Πίσω ὅμως ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ χαμόγελό της κρυβόταν ἕνα συγκινητικὸ μητρικὸ δρᾶμα, ποὺ μόλις τώρα ἔγινε γνωστό. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἀκόμη πιὸ συμπαθὴς ἡ Ὤντρεϋ...

ΤΖΑΚ ΚΕΛΛΥ

Κάτω ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῆς Ὤντρεϋ Χέπμπορν ρύβεται ἕνα συγκινητικὸ δρᾶμα...

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Τὸ ἑπταετὲς συμβόλαιο τῆς Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι μὲ τὴ «Μέτρο» ἔληξε. Ἡ στὰρ ἀρνήθηκε νὰ τὸ ἀνανεώση καὶ ἐπιστρέφει στὴν πατρίδα της, γιὰ νὰ συνεχίση ἐκεῖ τὴν καλλιτεχνική της δρᾶσι. Πολλοὶ παραγωγοὶ τῆς Ἰταλίας ἑτοιμάζονται νὰ τὴν ὑποδεχτοῦν καὶ συναγωνίζονται ποιὸς θὰ τῆς κάνη τὶς πιὸ δελεαστικὲς προτάσεις.

★ Ἡ Κάρολ Μπαῖκερ, ἡ ἀξέχαστη «κουκλίτσα» τοῦ φίλμ «Ἡ φωνὴ τῆς σάρκας» ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι.

★ Ὁ Τζῖνο Τσέρβι καὶ ὄχι ὁ Κοὺρτ Γιοῦργκενς θὰ εἶναι ὁ παρτεναὶρ τῆς Μαίριλυν Μονρόε στὸ φίλμ «Γαλάζιος ἄγγελος». Ὁ Κοὺρτ Γιοῦργκενς θὰ εἶναι ὁ παρτεναὶρ τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν στὸ φίλμ «Τὸ πανδοχεῖο τῆς εὐτυχίας».

★ Στὴ Σάντα Μόνικα τῆς Καλιφορνίας βγῆκε ἡ ἄδεια γάμου, ποὺ εἶχαν ζητήσει ἡ Ρίτα Χαίηγουωρθ καὶ ὁ παραγωγὸς Τζέημς Χίλλ. Ἡ ἐπίσημη τελετὴ τοῦ γάμου θὰ γίνη μόλις τελειώση τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Χωριστὰ τραπέζια», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ἡ Ρίτα.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Μιὰ διπλὴ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας σκανδάλισε τὴν περασμένη βδομάδα τὴν ὑψηλὴ κοινωνία τῆς Ρώμης. Ἡ στὰρ τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου Μπελίντα Λῆ, ἡ ὁποία εἶχε γυρίσει στὴ Ρώμη τὸ καλοκαῖρι τὸ φίλμ «Ἀφροδίτη», πῆρε μιὰ μεγάλη δόσι ἀπὸ ὑπνωτικὰ χάπια, εὐτυχῶς ὅμως ἀνακαλύφτηκε ἐγκαίρως καὶ ὡδηγήθηκε σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Λίγες ὧρες ἀργότερα, μόλις πληροφορήθηκε τὴν εἴδησι αὐτή, ὁ Ντὸν Φίλιππο Ὀρσίνι, πρίγκηψ ντὲ Σολόφρα, δοὺξ ντὲ Γκραβίνα ἀπόγονος μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς Ἰταλίας, ἔκοψε τὶς φλέβες καὶ στὰ δυό του χέρια. Κι' αὐτὸς ὡδηγήθηκε ἐγκαίρως σὲ νοσοκομεῖο καὶ εἶναι σήμερα ἐκτὸς κινδύνου. Ἡ διπλὴ

Ἡ Τζόαν Κόλλινς

αὐτὴ ἀπόπειρα δὲν ἄργησε νὰ συσχετισθῆ καὶ θεωρήθηκε ἀπὸ πολλοὺς ἱεροσυλία, γιατὶ ἡ οἰκογένεια Ὀρσίνι κατέχει κληρονομικὰ στὸ Βατικανὸ τὴν ὑψηλότερη πολιτικὴ θέσι κοντὰ στὸν Πάπα. Ὁ πρίγκηψ, ποὺ εἶναι 38 χρόνων, εἶναι παντρεμένος καὶ πατέρας δυὸ παιδιῶν. Γνώρισε τὴ Μπελίντα τὸ καλοκαῖρι στὴν Τσινετσιτὰ καὶ φαίνεται πὼς ἕνας κεραυνοβόλος ἔρωτας τοὺς ἔνωσε ἀμέσως. Ἡ Μπελίντα ζήτησε διαζύγιο καὶ πολλοὶ πίστεψαν τότε πὼς θὰ παντρευόταν τὸν παρτεναίρ της στὸ φίλμ «Ἀφροδίτη». Ἀλλὰ ὁ μεγάλος της ἔρως ἦταν ὁ πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος ὅμως, λόγω τῆς θέσεώς του στὸ Βατικανό, ἀδυνατοῦσε νὰ τὴν παντρευτῆ. Βγῆκαν πολλὲς φορὲς μαζί, ἔκαναν ἕνα ταξίδι στὴ Βενετία καὶ ἡ Μπελίντα ἔφυγε κατόπιν γιὰ τὴν Ἀφρική, ὅπου γύρισε ἕνα ἄλλο φίλμ. Κανεὶς δὲν ἤξερε πὼς βρισκόταν τώρα στὴ Ρώμη, ὅπου εἶχε γυρίσει κρυφά, θέλοντας φαίνεται νὰ ξαναδῆ τὸν ἀγαπημένο της. Ὁ Ὀρσίνι ὅμως, γιὰ νὰ μείνη πιστὸς στὸν ποντίφηκα ἢ φοβούμενος τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ προκαλοῦσε, τῆς δήλωσε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ συνεχίσουν τὶς σχέσεις τους, παρ' ὅλον ὅτι καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἀγαποῦσε παράφορα. (Καὶ ὁ πατέρας τοῦ Ντὸν Φίλιππο ὑποχρεώθηκε πρὸ χρόνων νὰ ἐγκαταλείψη τὴ θέσι αὐτή, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ παντρεύτηκε μιὰ διαζευγμένη). Ἡ Μπελίντα ἔδειξε κατανόησι, μὴ μπορῶντας ὅμως νὰ ζήση χωρὶς αὐτόν, θέλησε νὰ τερματίση τὴ ζωή της.

★ Ὁ Ρομπέρτο Ροσσελίνι καὶ ἡ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν ζήτησαν ἀπὸ κοινοῦ ἀπὸ ἕνα δικαστήριο τῆς Ρώμης νὰ τοὺς δώση διαζύγιο. Εἶχαν παντρευτῆ δι' ἀντιπροσώπων στὸ Μεξικὸ στὶς 24 Μαΐου 1950 καὶ τώρα ὁ Ροσσελίνι ἰσχυρίζεται πὼς ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ἄκυρος, ἐπειδὴ ἡ Ἴνγκριντ ἦταν ἀκόμα νόμιμη σύζυγος τοῦ γιατροῦ Λίντστρομ. Πρόκειται, γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἑπτὰ περιπτώσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες τὰ ἰταλικὰ δικαστήρια χορηγοῦν διαζύγιο. Θὰ γίνουν ὅμως προηγουμένως λεπτομερεῖς ἔρευνες, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ, ἂν εὐσταθοῦν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Ρομπέρτο.

★ Φαίνεται τώρα μᾶλλον ἀπίθανο ἡ Λωρὴν Μπακὼλ νὰ παντρευτῆ τὸ Φρὰνκ Σινάτρα. Ἡ Λωρὴν πειράχτηκε ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Φρὰνκ ἔτρεξε ἀμέσως στὴ Νέα Ὑόρκη μόλις πληροφορήθηκε πὼς ἡ πρώην σύζυγός του Ἄβα Γκάρντνερ βρισκόταν σὲ μιὰ κλινικὴ τῆς μεγαλουπόλεως καὶ τὸν κατηγόρησε πὼς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κρυφὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Ὁ Φρὰνκ ὅμως δήλωσε πὼς ἡ ἐπίσκεψι αὐτὴ ἦταν καθαρὰ τυπική. Ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἀνήκουν στὸ φιλικὸ περιβάλλον τῆς Λωρήν, προῆλθε τὴν περασμένη βδομάδα καὶ μιὰ ἄλλη πληροφορία, ποὺ δικαιολογεῖ κι' αὐτὴ τὴ διάστασι. Ἡ διαθήκη τοῦ Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ περιλαμβάνει ἕναν ὅρο, ποὺ θὰ κάνη τὴ στὰρ νὰ χάση μέγα μέρος τῆς περιουσίας του στὴν περίπτωσι, ποὺ θὰ ξαναπαντρευτῆ.

★ Ἡ Ζυλιὲτ Γκρεκὸ διέψευσε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὶς φῆμες πὼς πρόκειται νὰ παντρευτῆ τὸν παραγωγὸ Ντάρριλ Τζάννουκ. «Γιὰ τελευταία φορά, εἶπε, δηλώνω πὼς δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῶ τὸν κ. Τζάννουκ γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον γιατὶ εἶναι ἤδη παντρεμένος καὶ δεύτερον διότι δὲ μᾶς συνδέει κανένα εἰδύλλιο, ὅπως πιστεύουν πολλοί».

★ Μιὰ Ἀμερικανίδα, ἡ Μίλλυ Πέρκινς, θὰ ὑποδυθῆ τὴν Ἄννα Φρὰνκ στὸ φίλμ ποὺ θὰ γυρίση ὁ Τζῶρτζ Στῆβενς γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Φόξ». Ἡ Μίλλυ ποὺ θριάμβευσε στὸ διεθνῆ διαγωνισμὸ ἀνάμεσα σὲ 3000 ὑποψήφιες, γεννήθηκε στὸ Νιοῦ Τζέρσεϋ καὶ δὲν ἔπαιξε ποτὲ οὔτε στὸ θέατρο, οὔτε στὸν κινηματογράφο.

★ Ἡ Μαίριλυν Μονρόε καὶ ὁ Μάρλον Μπράντο θὰ πρωταγωνιστήσουν σὲ δυὸ ἰταλικὰ φίλμ, ποὺ θὰ γυριστοῦν ἀπὸ τὸν παραγωγὸ Ντίνο ντὲ Λαουρέντις. Τὸ ἕνα θὰ εἶναι ὁ «Μεγάλος Γύρος», ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ Ρενὲ Κλεμὰν καὶ στὸ ἄλλο ὁ Μάρλον θὰ ὑποδυθῆ τὸν Σιμὸν Μπολιβὰρ σὲ μιὰ βιογραφία τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ, ποὺ θὰ γυριστῆ κατὰ μέγα μέρος στὴ Νότιο Ἀμερική.

★ Τὸ νέο του φίλμ ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ θὰ τὸ γυρίση στὸ Χόλλυγουντ γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ». Πρόκειται γιὰ τὸ ἔργο «Ἡ εὐλογία», στὸ ὁποῖο ὁ καλλιτέχνης θὰ ὑποδυθῆ ἕνα Γάλλο δούκα, παρὰ τὸ πλευρὸ τῆς Ντεμπόρρα Κὲρρ καὶ τοῦ Ροσσάνο Μπράτσι.

★ Ἡ Ἀμερικὴ διάλεξε τὸ φίλμ ποὺ θὰ ἀντιπροσωπεύση τὴν κινηματογραφική της παραγωγὴ στὸ προσεχὲς «Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν». Θὰ εἶναι τὸ «Ἕνα μακρὺ καὶ ζεστὸ καλοκαῖρι», ἡ ὑπόθεσι τοῦ ὁποίου ἐκτυλίσσεται στὶς Νότιες Πολιτεῖες καὶ στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ὁ Πὼλ Νιοῦμαν, ἡ Τζόαν Γούντγουαρντ, ὁ Ἄντονυ Φραντσιόζα καὶ ὁ Ὄρσον Οὐέλλες.

★ Ἡ Λουτσία Μποζὲ καὶ ὁ περίφημος ταυρομάχος σύζυγός της Λούϊς Μίγκουελ Ντομινγκουΐν, ἔφτασαν τὴν περασμένη βδομάδα στὸ Παρίσι καὶ ἔμειναν ἐκεῖ 48 ὧρες. Συνάντησαν τὸ σκηνοθέτη Μπαρντὲμ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ ὁποίου θὰ γυρίσουν μαζὶ στὴν Ἱσπανία τὸ ἔργο «Φιέστα».

★ Εἶναι πολὺ πιθανὸν ἡ Σοφία Λόρεν ν' ἀντικαταστήση στὸ τέλος τὴ Τζίνα Λολομπριτζίντα στὸ φίλμ «Αὐτοκρατορικὴ Ἀφροδίτη». Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λὲξ Μπάρκερ ὑπέβαλλε μήνυσι κατὰ τῆς Τζίνα κατηγορῶντας την πὼς μὲ τὶς δηλώσεις της τὸν ἔθιξε καὶ τὸν ζήμιωσε ἐπαγγελματικά.

★ Ἡ Κατερίνα Βαλέντε θὰ διακόψη γιὰ λίγο τὴν καλλιτεχνική της δρᾶσι, ἐπειδὴ περιμένει ἕνα εὐτυχὲς γεγονός.

Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ διέψευσε τὴν εἴδησι πὼς θὰ γυρίση στὸ Χόλλυγουντ ἕνα φίλμ μὲ θέμα τὴ ζωὴ τῆς Μιστενγκέτ.

★ Μόνο τὸ τραγοῦδι του «Θάλασσα», ἐξασφάλισε στὸ Σὰρλ Τρενὲ κέρδη ἀνερχόμενα σὲ 400 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα.

★ Τὸ Χόλλυγουντ κάλεσε καὶ πάλι κοντά του τὴν Ντιάνα Ντόρς. Οἱ Ἀγγλίδες στὰρ εἶναι περιζήτητες στὴν κινηματογραφούπολι. Ἡ Τζόαν Κόλλινς, ἡ Ντεμπόρα Κέρ, ἡ Τζὴν Σίμμονς, ἡ Νταϊάνα Γουΐντερ, ἡ Καίη Κένταλ καὶ ἡ Γκλύννις Τζῶνς εἶναι σήμερα ἀπὸ τὶς πιὸ δημοφιλεῖς στὰρ στὸ Νέο Κόσμο.

★ Οἱ γιατροὶ τῆς Μαρτὶν Καρόλ, εἶδαν πὼς ἡ στὰρ ἔχει μεγάλη ἀνάγκη ἀναπαύσεως καὶ μὴ βρίσκοντας ἄλλη λύσι, τὴν ὑπέβαλαν σὲ μιὰ κούρα... ὕπνου. Θὰ κρατήσουν τὴ Μαρτὶν στὸ κρεβάτι ἐπὶ 24 μέρες καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ στὰρ θὰ κοιμᾶται συνεχῶς.

★ Ἡ Μυλὲν Ντεμονζὸ ζήτησε ἀπὸ τοὺς παραγωγοὺς τοῦ φίλμ «Νὰ εἶσαι ὄμορφη καὶ νὰ σωπαίνης» νὰ τῆς δώσουν τὸ ὡραῖο νυφικὸ φόρεμα, ποὺ φοροῦσε στὸ ἔργο αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ φορέση τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ παντρευτῆ τὸ φωτογράφο Κόστ. Ὁ Κὸστ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνακάλυψε καὶ λανσάρησε τὴν Μυλὲν μὲ τὶς ἀμέτρητες φωτογραφίες της, ποὺ κυκλοφόρησε.

— Φέρε ἀμέσως μιὰ πετσέτα στὸ 3!...

★ Ἀποκαλύφτηκε πὼς ἡ Τζὴν Τίρνεϋ ἀναγκάστηκε νὰ ξαναγυρίση στὴ νευρο-ψυχιατρικὴ κλινικὴ «Μέννιγκερ» στὴν Τοπέκα. Μιὰ ὀλιγοήμερη παραμονὴ στὴν κινηματογραφούπολι στάθηκε ἀρκετὴ γιὰ νὰ τῆς προκαλέση νέα νευρικὴ κατάπτωσι. Πολλοὶ τὸ ἀποδίδουν αὐτὸ στὶς διαδόσεις ποὺ κυκλοφόρησαν γιὰ ἕνα καινούργιο εἰδύλλιο τοῦ Ἀλῆ Χὰν μὲ τὴν Κὶμ Νόβακ, γιατὶ ὅπως πιστεύουν ἡ στὰρ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγαπᾶ τὸ σύγχρονο αὐτὸ Δὸν Ζουάν.

★ Ὁ Στιούαρτ Γκρέϋντζερ φαινόταν πολὺ λυπημένος, παίρνοντας ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες

Ἡ Τζὴν Σίμμονς

τὸ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ τὸν μετέφερε στὸ Λονδῖνο. Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίση στοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του, πρὶν περάσουν τρεῖς μῆνες τοὐλάχιστον. Ἡ σύζυγός του Τζὴν Σίμμονς ἀδυνατεῖ νὰ τὸν συνοδεύση στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα γιατὶ θὰ γυρίση στὸ Χόλλυγουντ τὸ φίλμ «Στὸ σπίτι πρὶν νυχτώση».

★ Ἡ Ροσσάνα Ποντεστὰ καὶ ὁ σύζυγός της Μάρκο Βικάριο, περιμένουν ἕνα εὐτυχὲς γεγονός. Ἡ στὰρ ἀναγκάστηκε νὰ ἀναβάλη ἕνα ταξίδι της στὸ Γιοχάννεσμπουργκ, γιὰ νὰ μὴ κουραστῆ.

★ Ὁ Μάριο Λάντσα ἀγόρασε ἕνα ὡραῖο σπίτι στὴ συνοικία Χάμπστηντ τοῦ Λονδίνου. Ἐδήλωσε δὲ πὼς ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῆ μονίμως μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ δυὸ χρόνια τοὐλάχιστον, στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα.

★ Ἡ Λάνα Τάρνερ πῆρε μιὰ ἀπόφασι ποὺ ἔκανε νὰ γελάσουν μὲ τὴν καρδιά τους ὅσοι τὴν ξέρουν καλά: Ἐδήλωσε πὼς δὲν πρόκειται νὰ ξαναπαντρευτῆ. Πολλοὶ στοιχηματίζουν πὼς θ' ἀλλάξη γνώμη πρὶν ἀκόμα τελειώση τὸ 1958.

★ Ὁ πρώην σύζυγος τῆς Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Μάρκους Γκούντριχ, παρέδωσε στὸν ἐκδότη του τὸ τελευταῖο του βιβλίο. Ὁλόκληρο τὸ Χόλλυγουντ τὸ περιμένει ἀνυπόμονα, θὰ καταλάβετε δὲ τὸ γιατὶ ὅταν σᾶς ποῦμε πὼς τιτλοφορεῖται «Παντρεύτηκα μιὰ στάρ».

★ Μιὰ παλιὰ δόξα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, ἡ Μιρέϊγ Μπαλέν, ποὺ εἴχαμε δῆ μεταξὺ ἄλλων καὶ στὸ φίλμ «Ναπολιτάνικες βραδυές» μαζὶ μὲ τὸν Τῖνο Ρόσσι, ξαναγυρίζει ὕστερα ἀπὸ πολυετῆ ἀπουσία. Ἡ Μιρέϊγ εἶχε ἀποπειραθῆ πρὸ χρόνων νὰ αὐτοκτονήση, παίρνοντας δηλητήριο. Σώθηκε ὅμως καὶ ζοῦσε τελευταῖα στὴν ἐπαρχία κοντὰ σ' ἕνα ἐξάδελφό της. Θὰ εἶναι τώρα ἡ παρτεναὶρ τοῦ Ζὰν Γκαμπὲν στὸ φίλμ «Ὁ ληστὴς τῆς Κάσμπα».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ἱστορικὸ περιπετειῶδες μυθιστόρημα ὑπὸ Λιονὲλ Ντὺ Μποὺργκ

Ματωμένα κρίνα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ βασίλισσα ὀνομάζει τὸν Φραγκίσκο Σεράνο δοῦκα ντέλλα Τόρρε καὶ ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ, εἰς ἀντικατάστασι τοῦ Ναρβαέζ. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Φραγκῖσκος βλέπει τὴν Ἐνρίκα σὲ μιὰ ταυρομαχία καὶ χάρις στὴ συνδρομὴ τοῦ φίλου του Πρίμ, καταφέρνει νὰ μάθη ποῦ μένει. Ἡ τρομερὴ κόμησσα τῆς Γκένουα, ὅμως, ποὺ παρακολουθεῖ μὲ ἄγρυπνο βλέμμα τὰ πάντα, ὀργανώνει μιὰ σατανικὴ σκευωρία καὶ παρουσιάζει τὴν Ἐνρίκα ὡς παιδοκτόνο. Ἡ βασίλισσα ποὺ βλέπει στὴν Ἐνρίκα μιὰ ἐπικίνδυνη ἀντίπαλο, διατάσσει τὴ σύλληψί της καὶ τὴν παραδίδει κατόπιν στοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ποὺ τὴν μεταφέρουν στὸ ἀπαίσιο ἄντρο τους.

8ον — Λυπήσου με, Θεέ μου, ψιθύρισε ἡ δυστυχισμένη καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη.

Ὁ Φραγκῖσκος ἤξερε, ὅτι ἡ Ἐνρίκα ἦταν χαμένη, ἂν ἔμενε στὰ χέρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Σκέφτηκε, λοιπόν, πὼς ἔπρεπε νὰ τὴ γλυτώση τὸ συντομώτερο ἀπὸ τοὺς δημίους της, ἀμέσως, ἂν αὐτὸ μποροῦσε νὰ γίνη.

Ἡ ἰδέα νὰ παρακαλέση τὴ βασίλισσα, νὰ πέση στὰ πόδια της, ἐκλιπαρῶντας τὴ χάρι τῆς Ἐνρίκας, δὲν πέρασε καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό του. Γιατὶ ἤξερε καλά, ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα θὰ δειχνόταν ἀμείλιχτη.

Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, ἄλλο μέσο σωτηρίας ἀπὸ τὴ βία. Ἔπρεπε νὰ φτάση ὁ ἴδιος μέσα στὰ μπουντρούμια τοῦ τρομεροῦ δικαστηρίου, γιὰ νὰ μπορέση νὰ γλυτώση τὴν ἀγαπημένη του Ἐνρίκα.

Παρόμοια ἐπιχείρησι δὲν ἦταν εὔκολη. Τὰ κτίρια ὅπου βρισκόταν ἡ ἕδρα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως εἶχαν δαιδαλώδη διαρρύθμισι κι' ἕνας ἄνθρωπος, μπαίνοντας σ' αὐτὰ χωρὶς ὁδηγό, κινδύνευε νὰ χαθῆ. Ὁ Φραγκῖσκος, ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ μπορέση νὰ σώση τὴν Ἐνρίκα, ἔπρεπε νὰ ξέρη ποῦ βρισκόταν. Κι' αὐτὸ τὸ ἀγνοοῦσε, οὔτε ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸ μάθη.

Δὲ δίστασε, ὡστόσο, οὔτε στιγμὴ στὴν ἀπόφασί του. Θὰ διακινδύνευε τὰ πάντα κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωή του γιὰ νὰ σώση τὴν Ἐνρίκα. Μόλις πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ἔτρεξε νὰ βρῆ τοὺς φίλους του Πρὶμ καὶ Τοπέτε, ποὺ προθυμοποιήθηκαν ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσουν μ' ὅλες τους τὶς δυνάμεις.

Οἱ τρεῖς φίλοι σκέφτηκαν στὴν ἀρχὴ νὰ ξεσηκώσουν τὸ στρατὸ καὶ νὰ κηρύξουν ἐπανάστασι, γιὰ ν' ἀπελευθερώσουν ὄχι μόνο τὴν Ἐνρίκα, ἀλλὰ κι' ὁλόκληρη τὴν Ἱσπανία ἀπὸ τὴν τυραννία τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἀλλὰ δίστασαν, γιατὶ ὑπῆρχε πάντοτε ὁ κίνδυνος τῶν Καρλιστῶν. Προτίμησαν, λοιπόν, νὰ ἐνεργήσουν μόνοι τους χωρὶς νὰ ζητήσουν βοήθεια ἀπὸ κανένα ἄλλο.

Τὸ σχέδιό τους ἦταν ἁπλό. Θὰ χρησιμοποιοῦσαν μιὰ σκάλα μὲ γάντζους γιὰ νὰ μποῦν μέσα στὸν περίβολο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἔπειτα, θάβλεπαν τί θάκαναν.

Ἡ ἀπόπειρα θὰ γινόταν τὸ ἄλλο βράδυ. Στὸ μεταξύ, ὁ Πρὶμ κι' ὁ Τοπέτε θάκαναν ἕναν ἔφιππο περίπατο πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Φομποῦργο, γιὰ νὰ ἐξετάσουν ἀπὸ πρὶν τὸ φρούριο ποὺ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ ἐκπορθήσουν.

Οἱ τρεῖς φίλοι συναντήθηκαν στὶς ἕντεκα μπροστὰ στὸν πυλῶνα τοῦ περιβόλου τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Εἶχαν πάει ἀπὸ διαφορετικὴ διεύθυνσι ὁ καθένας, γιὰ νὰ μὴν προκαλέσουν ὑπόνοιες. Ὁ Τοπέτε εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὸ μαῦρο Ἐττόρε, ποὺ ἦταν ὁ πιστὸς σύντροφός του.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, φυσοῦσε ἕνας μανιασμένος ἀέρας κι' ἔβρεχε ἀδιάκοπα.

— Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε ὁ Φραγκῖσκος. Ὁ θόρυβος ποὺ κάνει ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἀέρας ἐξυπηρετοῦν τὰ σχέδιά μας.

Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο, ποὺ εἶχαν καταστρώσει, ὁ Τοπέτε κι' ὁ μαῦρος θὰ ἔμεναν ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο, ἕτοιμοι νὰ βοηθήσουν τοὺς συντρόφους τους, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Ὁ Σεράνο κι' ὁ Πρὶμ θὰ ἔμπαιναν στὸ μοναστήρι μετὰ τὴ λειτουργία τοῦ μεσονυχτίου. Ὥσπου νὰ ἔρθη ἡ κατάλληλη ὥρα, προφυλάχτηκαν ὅσο μποροῦσαν καλύτερα κάτω ἀπὸ τὸν πυλῶνα.

Ὁ Ἐττόρε, ποὺ εἶχε σκαρφαλώσει πάνω στὸν πυλῶνα καὶ παρακολουθοῦσε ὅσα γίνονταν μέσα στὸν περίβολο, ξανακατέβηκε, τέλος, ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό του καὶ τοὺς εἶπε, ὅτι ὅλα ἦταν ἤρεμα μέσα στὸ μοναστῆρι.

Ὁ Φραγκῖσκος κι' ὁ Πρὶμ προχώρησαν τότε σ' ἕνα μέρος, ποὺ εἶχαν διαλέξει ἀπὸ πρὶν καὶ πέταξαν τὴ σκάλα μὲ τοὺς γάντζους.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, βρίσκονταν κι' οἱ δυὸ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ περιβόλου τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως κι' ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης αὐλῆς.

Ἀλλά, ξαφνικά, εἶδαν μιὰ μαύρη σιλουέττα ποὺ ὀρθώθηκε μπροστά τους. Ἦταν ὁ θυρωρὸς τῆς μονῆς. Μ' ὅλο τὸ βουητὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ ἀδιάκοπο κροτάλισμα τῆς βροχῆς, εἶχε ἀκούσει κάποιο θόρυβο, ποὺ τοῦ φάνηκε ὕποπτος. Τυλίχτηκε τότε μ' ἕνα μεγάλο μανδύα, κατέβασε τὴν κουκούλα στὸ κεφάλι του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος, ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκούσει τὸ θόρυβο.

Δὲν εἶχε κάμει λάθος. Δυὸ ἄγνωστοι εἶχαν μπῆ στὸν Ἱερὸ περίβολο.

Ὁ μοναχὸς ἑτοιμάστηκε τότε νὰ γυρίση στὰ βήματά του, γιὰ νὰ χτυπήση τὴν καμπάνα, ποὺ θὰ ἔδινε τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Φραγκῖσκος βρέθηκε πάνω του καὶ τοῦ φίμωσε μὲ τὸ χέρι του τὸ στόμα. Ὁ Πρίμ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, στήριξε τὴν αἰχμὴ τοῦ ἐγχειριδίου του στὸ λαιμό του.

Οἱ δύο φίλοι εἶχαν τὴν πρόνοια νὰ πάρουν μαζί τους ἀπὸ μιὰ κουλούρα σχοινὶ ὁ καθένας. Εἶχαν φτιάξει ἐπίσης εἰδικὰ φίμωτρα ἀπὸ φελλό, ποὺ δένονταν στὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ μὲ ἁλυσίδες. Ἕνα παρόμοιο φίμωτρο ἔχωσαν μέσα στὸ στόμα τοῦ μοναχοῦ. Ἔπειτα ἄρχισαν νὰ τοῦ δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

Εἶδαν τότε ἕναν κρίκο μὲ κλειδιά, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζώνη του.

— Νομίζω πὼς εἶναι ὁ θυρωρός, εἶπε ὁ Πρίμ.

— Ἡ τύχη μᾶς βοηθάει, ἀπάντησε ὁ Σεράνο.

Τὸν σήκωσαν ἀμέσως στὰ χέρια τους καὶ τὸν μετέφεραν στὸ μικρὸ σπιτάκι, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸν πυλῶνα.

Ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ τοῦ πάρουν τὰ κλειδιά. Τοῦ ἔλυσαν κατόπιν τὸ φίμωτρο καὶ ὁ Πρὶμ στήριξε καὶ πάλι τὴν αἰχμὴ τοῦ ἐγχειριδίου του στὸ λαιμό του.

— Χθὲς τὴ νύχτα, ἔφεραν μιὰ νέα ἐδῶ, τοῦ εἶπε ὁ Φραγκῖσκος. Ποῦ τὴν ὡδήγησαν;... Μίλησε ἤ, μὰ ὅλους τοὺς ἁγίους, τὸ ἐγχειρίδιο αὐτὸ ποὺ κρατάει ὁ φίλος μου στὰ χέρια του, θὰ χωθῆ στὸ λαιμό σου.

— Στὰ κελλιὰ τῶν ὑποδίκων, ἀπάντησε ὁ μοναχός.

— Καὶ ποῦ βρίσκονται αὐτὰ τὰ κελλιά;

— Στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου τῆς Θείας Μητρός.

— Μπορεῖς νὰ μᾶς ὁδηγήσης ἐκεῖ;

— Λυπηθῆτε με, παρακάλεσε ὁ μοναχός.

— Μὴν περιμένης νὰ σὲ λυπηθοῦμε, εἶπε ὁ Σεράνο. Ἀποφάσισε μόνο ἂν θέλης τὴ ζωή σου ἢ ὄχι.

— Θὰ σᾶς δώσω τὰ κλειδιά, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω, ἀπάντησε ὁ μοναχός. Παίζω τὸ κεφάλι μου.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε, ὅτι δὲν τὸ παίζεις καὶ τώρα; τοῦ φώναξε ὁ Φραγκῖσκος. Εἶπες, ὅτι ἔχεις τὰ κλειδιά;

— Τὰ κλειδιὰ τοῦ μεγάρου τῆς Θείας Μητρὸς ναί, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰ κλειδιὰ τῶν κελλιῶν.

— Καὶ ποῦ βρίσκονται αὐτὰ τὰ κλειδιά;

— Σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, στὴν ἀρχὴ τῆς στοᾶς, ποὺ ὁδηγεῖ στὰ ὑπόγεια...

— Ἔχεις τὸ κλειδὶ αὐτοῦ τοῦ δωματίου;

— Θὰ σᾶς τὸ δώσω. Θὰ σᾶς δώσω ὅλα τὰ κλειδιά... Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω...

— Θάρθῆς μαζί μας, εἶπε ὁ Πρίμ, ποὺ πίεσε ἐλαφρὰ τὴν αἰχμὴ τοῦ ἐγχειριδίου.

Μιὰ σταγόνα αἷμα τινάχτηκε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ μοναχοῦ.

Ὁ Φραγκῖσκος εἶδε, ξαφνικά, μερικὰ ράσα μὲ κουκοῦλες, ποὺ κρέμονταν στὸν τοῖχο.

— Νά κάτι ποὺ δὲν τὸ εἴχαμε σκεφτῆ, εἶπε.

Καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, πῆρε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ράσα καὶ τὰ φόρεσε πάνω ἀπὸ τὰ ροῦχα του. Ὁ Πρὶμ ἔκαμε κατόπιν τὸ ἴδιο, ἐνῶ ὁ Φραγκῖσκος φρουροῦσε τὸ μοναχό.

Τοῦ ἔλυσαν ὕστερα τὰ σχοινιὰ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ὁ δυστυχισμένος εἶχε παραλύσει ἀπὸ τὸν τρόμο του.

— Πρέπει ν' ἀσφαλιστοῦμε, ὅτι δὲ θὰ μιλήση, εἶπε ὁ Πρίμ.

— Ἔχω μιὰ ἰδέα, ἀπάντησε ὁ Φραγκῖσκος.

Ἔφτιαξε ἀμέσως μιὰ θηλειὰ καὶ τὴν πέρασε στὸ λαιμὸ τοῦ μοναχοῦ. Ἔκαμε κατόπιν μιὰ τρύπα στὸ ράσο του κι' ἔβγαλε τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ράχης.

Τὰ μάτια τοῦ μοναχοῦ εἶχαν πεταχτῆ ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Μπορεῖς νὰ φωνάξης, τοῦ εἶπε ὁ Φραγκῖσκος. Ἀλλὰ δὲ θὰ καταφέρης νὰ βγάλης παρὰ μόνο μιὰ ἄναρθρη κραυγή. Γιατί, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ θηλειὰ θὰ σφιχτῆ στὸ λαιμό σου καὶ θὰ σὲ στείλη στὸν ἄλλο κόσμο... Ἐγὼ ἢ ὁ σύντροφός μου θὰ βρισκώμαστε πάντα πίσω σου καὶ θὰ κρατᾶμε τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ στὰ χέρια μας. Ἡ τύχη σου, λοιπόν, εἶναι δεμένη μαζί μας. Μπορεῖς, ὅπως σοῦ εἶπα, νὰ φωνάξης ἢ ἀκόμη νὰ μᾶς παρασύρης σὲ παγίδα καὶ νὰ μᾶς παραδώσης στοὺς δημίους τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως... Ὅλα αὐτὰ μπορεῖς νὰ τὰ κάμης. Ἡ ζωή μας βρίσκεται στὰ χέρια σου. Ἀλλὰ κι' ἡ δική σου βρίσκεται στὰ δικά μας. Καὶ σὺ θὰ πεθάνης πρῶτα ἀπὸ μᾶς... Ἐμπρὸς τώρα! Πρέπει νὰ φροντίσης ὥστε νὰ μὴ συναντηθοῦμε μὲ κανένα κι' ὁ δρόμος ποὺ θὰ διαλέξης γιὰ νὰ μᾶς φέρης στὰ μπουντρούμια νὰ εἶναι ὁ συντομώτερος.

Ὁ μοναχὸς φαίνεται, ὅτι κατάλαβε ὅσα τοῦ εἶπε.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆτε, ἀπάντησε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ βιαστοῦμε. Γιατί, σὲ μιὰ ὥρα, θὰ ἔρθη ὁ ἀντικαταστάτης μου κι' ἂν δῆ πὼς λείπω ἀπὸ τὴ θέσι μου, θὰ μαντέψη τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ δώση τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ...

— Προχώρησε μπροστά, εἶπε ὁ Φραγκῖσκος.

Ὁ μοναχὸς ἦταν τόσο τρομοκρατημένος, ποὺ δὲ σκεφτόταν τίποτα ἄλλο παρὰ πῶς νὰ γλυτώση τὸ συντομώτερο ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, βρίσκονταν στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου τῆς Θείας Μητρός. Ὁ μοναχὸς τοὺς ὡδήγησε στὸ θάλαμο, ὅπου κρέμονταν τὰ κλειδιὰ τῶν κελλιῶν, δὲν ἦταν σὲ θέσι, ὅμως, νὰ τοὺς πῆ σὲ ποιὸ ἀπ' αὐτὰ βρισκόταν ἡ Ἐνρίκα.

Ἔτσι ὁ Φραγκῖσκος ἄρχισε νὰ χτυπάη σὲ κάθε πόρτα καὶ νὰ ρωτάη σιγά:

— Ἐνρίκα, ἐδῶ εἶσαι; Μίλησε...

Αὐτὸ ἦταν τὸ δυσκολώτερο μέρος ἀπὸ τὴ δραματικὴ αὐτὴ ἀπόπειρα. Γιατὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους, ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' αὐτὰ τὰ κελλιά, ξυπνῶντας ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Φραγκίσκου, ἄρχιζαν νὰ φωνάζουν.

Οἱ φυλακὲς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως δὲν ἔμοιαζαν, εὐτυχῶς, μὲ τὶς ἄλλες. Οὔτε δεσμοφύλακες, οὔτε στρατιῶτες, οὔτε μοναχοὶ βρίσκονταν στοὺς διαδρόμους. Ποιὸς θὰ κατάφερνε νὰ δραπετεύση ἀπ' αὐτὰ τὰ κελλιά, ποὺ ἦταν σὰν ἀπομονωμένα ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο; Γι' αὐτὸ οἱ δήμιοι δὲν ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὰ θύματά τους. Ἤξεραν πώς, ὅταν τὰ ζητοῦσαν, θὰ τἄβρισκαν πάντα στὴ θέσι τους. Ἔτσι κανεὶς δὲ μποροῦσε ν' ἀκούση τὶς φωνὲς τῶν δυστυχισμένων θυμάτων. Κι' ἄλλωστε, οἱ φωνές, τὰ οὐρλιάσματα τοῦ πόνου καὶ τὰ ἀναφυλλητὰ τῆς ἀγωνίας ἦταν ἡ μουσικὴ τῶν δημίων.

Ὁ Φραγκῖσκος πῆρε, τέλος, τὴν ἀπάντησι ποὺ ἐπιθυμοῦσε.

— Φραγκῖσκο... ἀγαπημένε μου...

Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ καὶ τράβηξε ἔξω τὴν Ἐνρίκα.

— Μὴν ἐκπλήττεσαι γιὰ τίποτα, τῆς εἶπε. Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα ἀργότερα. Ἀκολούθησέ με τώρα...

Ξαναβγῆκαν σὲ λίγο στὸν ἐλεύθερο ἀέρα καὶ ξαναπῆραν τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν πυλῶνα. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Φραγκῖσκος διέταξε τὸ μοναχὸ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Ἕνα βῆμα τοὺς χώριζε τώρα ἀπὸ τὴν ἐλευθερία.

Ἀλλ' ἂν ὁ μοναχός, μόλις ἔφευγαν, ἔδινε τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ; Ὄχι, ἦταν καλύτερο ν' ἀσφαλιστοῦν.

Ὁ Φραγκῖσκος ἔσπρωξε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν Ἐνρίκα.

— Θὰ ἔρθωμε σὲ λίγο, τῆς εἶπε. Ἔχομε μιὰ μικρὴ δουλειὰ ἀκόμη... Ἀλλὰ σὺ δὲν πρέπει νὰ μείνης περισσότερο μέσα στὸν καταραμένο αὐτὸ περίβολο... Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ, ὅτι δυὸ φίλοι μας περιμένουν ἀπ' ἔξω...

Διευθύνθηκε κατόπιν στὸ μικρὸ θυρωρεῖο, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ πυλῶνα, σπρώχνοντας μπροστά του τὸ μοναχό.

Ὁ Πρὶμ τοὺς ἀκολούθησε.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, οἱ δυὸ φίλοι πέταξαν τὰ ράσα τους κι' ἔβγαλαν τὴ θηλειὰ ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ μοναχοῦ. Ἀντὶ γι' αὐτή, ὅμως, τοῦ ξανάβαλαν τὸ φίμωτρο στὸ στόμα. Τὸν ξάπλωσαν κατόπιν στὸ κρεβάτι του καὶ τοῦ ἔδεσαν γερὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

— Τελειώσαμε, εἶπε ὁ Φραγκῖσκος.

Οἱ δυὸ φίλοι διευθύνθηκαν κατόπιν πρὸς τὴν ἔξοδο, ἄνοιξαν τὴ βαρειὰ πόρτα καὶ βγῆκαν.

Ἀλλὰ δὲν εἶδαν πουθενὰ τὴν Ἐνρίκα.

Στὰ νερὰ τοῦ Μαντζανάρες

Ὁ Τοπέτε κι' ὁ μαῦρος Ἐττόρε, περίμεναν κάτω ἀπὸ τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ὁ Φραγκῖσκος κι' ὁ Πρὶμ εἶχαν μπῆ μέσα στὸν περίβολο, χρησιμοποιῶντας τὴ σκάλα μὲ τοὺς γάντζους. Ἀπὸ κεῖ, βέβαια, θὰ ξαναγύριζαν.

Κάποιος ἄλλος, ὅμως, περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Χοσέ. Κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὸν πυλῶνα, γιὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὴ βροχή, προσπαθοῦσε νὰ διαπεράση μὲ τὸ βλέμμα του τὸ πυκνὸ σκοτάδι.

Ὁ Χοσὲ εἶχε δῆ τὸν ἀδελφό του νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν ὁδὸ Φομποῦργκο κι' εἶχε μαντέψει τὰ σχέδιά του. Τὸν παρακολούθησε τότε κι' ἔφτασε τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ μαζί του ἔξω ἀπὸ τὸν πυλῶνα τοῦ περιβόλου τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Ὁ Πρὶμ κι' ὁ Τοπέτε μὲ τὸν Ἐττόρε ἔφτασαν σὲ λίγο.

«Σχεδιάζουν νὰ τὴν ἀπαγάγουν», σκέφτηκε ὁ Χοσέ.

Προσπάθησε τότε νὰ σκεφτῆ τί τὸν συνέφερε: νὰ τοὺς ἀφίση ν' ἀπαγάγουν τὴν Ἐνρίκα ἢ νὰ προσπαθήση νὰ ματαιώση τὸ σχέδιό τους;

Ἂν ἡ Ἐνρίκα ἔμενε στὰ χέρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἦταν χαμένη ὄχι μόνο γιὰ τὸν Φραγκῖσκο, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτόν. Ἄν, ὅμως, ὁ Φραγκῖσκος τὴν ἐλευθέρωνε, θὰ τοῦ ἦταν πιὸ εὔκολο νὰ τοῦ τὴν πάρη.

— Ὁ Φραγκῖσκος δὲν εἶναι ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασι, ψιθύρισε. Νομίζω, λοιπόν, πὼς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τοὺς ἀφίσω νὰ τὴν ἐλευθερώσουν... Ἄν, βέβαια, τὸ καταφέρουν, γιατὶ τὸ πιθανώτερο εἶναι πὼς δὲ θὰ ξαναβγοῦν ζωντανοί, ἀφοῦ ἔχουν τὴν ἀπερισκεψία νὰ πᾶνε μόνοι τους νὰ πέσουν μέσα στὸ στόμα τοῦ λύκου... Ἄν, ὅμως, καταφέρουν νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Ἐνρίκα, πρέπει νὰ μάθω ποῦ θὰ τὴν κρύψουν. Θὰ σκεφτῶ κατόπιν τί πρέπει νὰ κάμω.

Οἱ τρεῖς φίλοι κι' ὁ Ἐττόρε ἀπομακρύνθηκαν σὲ λίγο. Ὁ Χοσὲ εἶδε τὸν ἀδελφό του καὶ τὸν Πρὶμ ν' ἀνεβαίνουν στὸν ψηλὸ τοῖχο τοῦ περιβόλου. Ἔπειτα τοὺς ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του... Ὁ Τοπέτε κι' ὁ Ἐττόρε περίμεναν ἀπ' ἔξω.

— Ἡ περιπέτεια ἀρχίζει, ψιθύρισε ὁ Χοσέ.

Χώθηκε τότε κάτω ἀπὸ τὸν πυλῶνα καὶ περίμενε. Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν, μποροῦσε νὰ παρακολουθῆ τὸν Τοπέτε καὶ τὸν Ἐττόρε.

Ὁ Χοσὲ περίμενε, ὅτι θάβλεπε τὸν ἀδελφό του μαζὶ μὲ τὸν Πρὶμ καὶ τὴν Ἐνρίκα νὰ ξαναβγαίνουν ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος — ἂν ξαναβγαιναν. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἄκουσε βήματα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Στ' αὐτιά του ἔφτασε ταυτόχρονα μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ φάνηκε γνώριμη. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ μιλοῦσε στὴν Ἐνρίκα.

Κάποιος εἶχε βάλει τώρα ἕνα κλειδὶ μέσα στὴν κλειδαριά.

— Ἂς φύγω, ψιθύρισε ὁ Χοσέ.

Κι' ἔτρεξε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν πυλῶνα.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε σὲ λίγο κι' ὁ Χοσὲ εἶδε μιὰ γυναῖκα, ποὺ βγῆκε μόνη της κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ δειλά.

— Ἡ Ἐνρίκα! ψιθύρισε. Ἀλλὰ γιατί ὁ ἀδελφός μου κι' ὁ φίλος του ἔμειναν μέσα;

Τὸ κάτω-κάτω, δὲν τὸν ἐνδιέφερε νὰ τὸ μάθη. Τὸ κυριώτερο ἦταν πὼς ἡ Ἐνρίκα βρισκόταν τώρα στὴ διάθεσί του.

Ὁ Φραγκῖσκος θὰ τῆς εἶχε μιλήσει σίγουρα γιὰ τοὺς φίλους του, ποὺ περίμεναν ἀπ' ἔξω. Ἂν δοκίμαζε νὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο τους;

Ἡ Ἐνρίκα εἶχε προχωρήσει τώρα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ πυλῶνα κι' εἶχε σταματήσει ἐκεῖ.

— Περιμένει τὸν Φραγκῖσκο, ποὺ ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ λόγο καθυστέρησε μέσα στὸ μοναστῆρι, σκέφτηκε ὁ Χοσέ. Ἀλλὰ θὰ ξαναβγῆ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη... Δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρό.

Τυλίχτηκε τότε μὲ τὸ μανδύα του καὶ πῆγε κοντά της.

— Ἐλᾶτε, τῆς εἶπε, πιάνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἡ νέα τὸν ἀκολούθησε ἀνύποπτη, νομίζοντας, ὅτι ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Φραγκίσκου.

Ὁ Χοσὲ προχωροῦσε μὲ μεγάλα βήματα, τραβῶντας μαζί του καὶ τὴν Ἐνρίκα.

Ἀλλ' ἡ νέα κοντοστάθηκε σὲ λίγο.

— Ἂς περιμένωμε τὸ Φραγκῖσκο, εἶπε. Δὲ θ' ἀργήση.

Ὁ Χοσὲ κατάλαβε πὼς κινδύνευε νὰ χάση τὸ παιχνίδι. Καὶ τὴν τράβηξε βάναυσα.

— Ἐλᾶτε, τῆς ξαναεῖπε. Ἐδῶ κινδυνεύετε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ ἀστραπὴ ἔσχισε τὸν οὐρανὸ κι' ἡ λάμψι της φώτισε τὸ πρόσωπό του.

Ἡ Ἐνρίκα ἄφησε τότε μιὰ τρομαγμένη κραυγή. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ Χοσέ.

Ὁ ἄθλιος πέταξε τὸ προσωπεῖο.

— Ἀκολούθησέ με ἤ, μὰ ὅλους τοὺς δαίμονες τῆς κολάσεως, δὲ θὰ βγῆς ἀπὸ τὰ χέρια μου ζωντανή, βρυχήθηκε.

Ἔλπιζε, ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ τὴν τρομοκρατήση μὲ τὶς ἀπειλές.

Ἀλλ' ἡ Ἐνρίκα, ποὺ προτιμοῦσε νὰ πεθάνη παρὰ νὰ πέση στὴν ἐξουσία αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου, ποὺ τὸν θεωροῦσε αἴτιο τῆς δυστυχίας της, ἀντιστεκόταν μ' ὅλες της τὶς δυνάμεις. Δὲν τολμοῦσε, ὅμως, νὰ φωνάξη, γιατὶ φοβόταν μήπως οἱ φωνές της προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ ἐκθέση ἔτσι σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ βρισκόταν ἀκόμη μέσα στὸν περίβολο τῆς καταραμένης αὐτῆς σπείρας τῶν ρασοφόρων δημίων.

Στὸ μεταξύ, ὁ Τοπέτε ποὺ ἀνυπομονοῦσε, προσπαθοῦσε ν' ἀναρριχηθῆ πάνω στὸν τοῖχο, γιὰ νὰ δῆ τί γινόταν στὸ ἐσωτερικό, ἐνῶ ὁ Ἐττόρε εἶχε ἀποφασίσει νὰ ξανανεβῆ στὸν πυλῶνα. Καθώς, ὅμως, προχωροῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἶδε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἕναν ἄντρα, ποὺ τραβοῦσε βάναυσα μιὰ γυναίκα. Ἡ δυστυχισμένη ἀγωνιζόταν μ' ὅλες της τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ ξεφύγη, ἀλλ' ὁ ἄντρας, δυνατώτερος ἀπ' αὐτήν, τὴν ἔσερνε μαζί του.

Τὴ στιγμή, ποὺ ὁ Ἐττόρε πλησίαζε, ἡ Ἐνρίκα, βλέποντας πὼς ἦταν χαμένη, ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Φραγκῖσκο, σῶσε με!

Ὁ Ἐττόρε δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς ἡ Ἐνρίκα βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, ἐνῶ ὁ Φραγκῖσκος δὲν εἶχε βγῆ ἀκόμη ἀπ' αὐτό. Ἀλλ' ἡ στιγμὴ δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ σκέψεις.

Προτοῦ μποῦν στὸ μοναστῆρι, ὁ Σεράνο

— Ἐλᾶτε! εἶπε ὁ Χοσὲ στὴν Ἐνρίκα, πιάνοντας την ἀπὸ τὸ χέρι.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

«Οὐδὲν νεώτερον»

Ἦρθε ξανὰ τὸ ζωηρὸ
καὶ τὸ κεφᾶτο καρναβάλι,
ποὺ κάνουν πάταγο γερὸ
τὰ μασκαρέματα κι' οἱ μπάλοι!
Ὅμως ἐμᾶς δὲ μᾶς πτοεῖ
τέτοια ἐφήμερη κραιπάλη,
γιατὶ ἡ δική μας ἡ ζωὴ
εἶναι μονίμως καρναβάλι...

★

Πάντα,—γιὰ νὰ μὴ φλυαρῶ—
τὰ κοπανᾶμε ὡς τὰ μπούνια
κι' εἴμαστε ὅλο τὸν καιρὸ
ἀπὸ τὴ σούρα μας... κουδούνια!
Ἄρα μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς
κι' ὁποιος λατρεύει τὸ κανάτι,
ὅτι σερὶ κι' ὁλοχρονὶς
εἴμαστε ὅλοι... «κουδουνᾶτοι»!

★

Μέσα στοῦ Ζάχου ταχτικὰ
κι' ἀκαταπαύστως ἐντρυφᾶμε
καὶ τὴν μισὴ καὶ τὴν ὀκᾶ
μέχρι τρυγὸς ἀπορροφᾶμε...
Κι' ἐνῶ τὴν κάθε ἀποκριὰ
φέσι φορᾶνε ὅλοι οἱ ἄλλοι

εἴμαστε ἐμεῖς, κάθε (βραδυά,
σὲ... φεσοποίησι με- (γάλη!

★

Σὰν τυφλοσοῦρτες (τέλος δέ,
τὸ καπηλειό μας πα- (ρατᾶμε
κι' ὅλοι μας μπερδὲ (καὶ μπερδὲ
καὶ μπερδεμένοι (περπατᾶμε...
Ἔτσι ποὺ λέτε (καθ' ὁδὸν
κι' ὡς ποὺ νὰ πᾶμε (στὸ κονάκι,
εἴμαστε πάντοτε, (σχεδόν,
σὰν τὸ μπλεγμένο (...γαϊτανάκι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

κι' ὁ Πρὶμ εἶχαν ἐμπιστευθῆ στὸν Ἐττόρε τὰ σπαθιά τους. Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, χωρὶς νὰ διστάση, τράβηξε τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ κι' ὥρμησε πάνω στὸν ἄγνωστο.

Ὁ Χοσὲ ἄφησε τότε τὸ χέρι τῆς Ἐνρίκας καὶ τράβηξε κι' αὐτὸς τὸ ξίφος του.

Ἡ μονομαχία τους — ἂν μποροῦσε ν' ἀποκληθῆ ἔτσι — δὲν κράτησε παρὰ μερικὲς στιγμές. Ὁ Ἐττόρε, μ' ὅλο ποὺ συνώδευε τὸν κύριό του στὶς μάχες κι' εἶχε πάρει μέρος σὲ πολλὲς ἀπ' αὐτές, ἀγνοοῦσε ὁλότελα τὰ μυστικὰ τῆς ξιφομαχίας, ποὺ ὁ ἀντίπαλός του εἶχε μάθει ἀπὸ μικρὸ παιδί. Ἔτσι, ὁ Χοσέ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς διαξιφισμούς, κατάφερε νὰ τοῦ χώση τὸ ξίφος του στὸ στῆθος. Ὁ δυστυχισμένος κυλίστηκε κάτω, πλημμυρισμένος στὰ αἵματα.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ Πρίμ, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε ἑνωθῆ κι' ὁ Τοπέτε πῆγαν κοντά του, τὸν βρῆκαν σ' ἀξιοθρήνητη κατάστασι.

— Ποιὸς σὲ χτύπησε; ρώτησε ὁ Φραγκῖσκος, σκύβοντας πάνω του.

— Νομίζω πὼς ἦταν ὁ ἀδελφός σας, ἀπάντησε ὁ Ἐττόρε, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

— Ἀλλ, ὁ ἀδελφός μου εἶχε σκοτωθῆ στὴ συμπλοκὴ τῆς Γκουανταράμα, φώναξε ἔκπληκτος ὁ Φραγκῖσκος.

— Αὐτὸς ἦταν, ξαναεῖπε ὁ Ἐττόρε.

— Κι' ἡ Ἐνρίκα;

Ὁ πληγωμένος σήκωσε μὲ κόπο τὸ χέρι του κι' ἔδειξε τὸ δρόμο ποὺ περνοῦσε λίγο πιὸ κάτω.

— Ἔφυγε πρὸς τὰ κεῖ, ψιθύρισε. Τὴν κυνηγάει... Σῶστε την!...

Ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ Πρὶμ ἅρπαξαν τὰ ξίφη τους κι' ὥρμησαν πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδείξει ὁ Ἐττόρε. Ὁ σωματώδης Τοπέτε, ἐξ ἄλλου, σήκωσε τὸν πληγωμένο στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν πόλι.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πῆ ὁ Ἔττόρε ἦταν σωστό. Ἡ Ἐνρίκα ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴ μονομαχία τοῦ Χοσὲ μὲ τὸν ἄγνωστο σωτῆρα της κι' ἄρχισε νὰ τρέχη. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὅμως, σταμάτησε καὶ γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω. Εἶδε τότε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένη καμμιὰ βοήθεια... Ὁ ἄγνωστος εἶχε σωριαστῆ κάτω, ἐνῶ ὁ Χοσέ, ποὺ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του, ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος της.

Ἡ δυστυχισμένη ξανάρχισε τότε τὸ τρέξιμό της. Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ βασιστῆ παρὰ μόνο στὰ πόδια της.

Ἡ Ἐνρίκα πέρασε σὰν τρελλὴ τὴν ὁδὸ Φομποῦργκο, διέσχισε κατόπιν τὴν πλατεῖα Πέντρο, ἀκολούθησε τὴν ὁδὸ τοῦ Τολέδου κι' ἔπειτα χώθηκε στὰ στενοσόκακα τοῦ Πράντο Βερμουντέζ. Κάθε τόσο νόμιζε πὼς εἶχε γλυτώσει... Ἀλλὰ σὲ λίγο ξανάκουγε πάλι πίσω της τὰ βήματα τοῦ Χοσέ.

Αὐτὸ τὸ τρελλὸ τρέξιμο μέσα στὴ νύχτα, συνεχίστηκε κάμποση ὥρα. Καί, ξαφνικά, ἡ Ἐνρίκα εἶδε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ προχωρήση περισσότερο. Ὁ Μαντζανάρες τῆς ἔφραζε τὸ δρόμο... Γύρισε τότε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω. Ὁ Χοσὲ βρισκόταν σ' ἀπόστασι μόλις δεκαπέντε ἢ εἴκοσι μέτρων. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, θὰ βρισκόταν κοντά της. Κι' ἀλλοίμονο, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ διέξοδος γιὰ νὰ φύγη... Ἀπὸ τὸ νὰ πέση στὰ χέρια του, ὁ θάνατος ἦταν προτιμότερος...

Ὅταν ὁ Χοσὲ ἔφτασε στὴν ὄχθη, δὲν εἶδε πουθενὰ τὴν Ἐνρίκα. Μπροστὰ στὰ πόδια του, ὁ Μαντζανάρες κυλοῦσε ὁρμητικὰ τὰ θολὰ νερά του.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ἡ «ἱπτάμενη θηλειά»

Ἔχουν περάσει τρία χρόνια ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ ἀφηγηθήκαμε.

Προτοῦ συνεχίσωμε ὅμως τὴν ἀφήγησί μας, πρέπει νὰ παρουσιάσωμε στοὺς ἀναγνῶστες μας μερικὰ νέα πρόσωπα, ποὺ παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὶς δραματικὲς ἐξελίξεις τῆς ἱστορίας μας.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σ' ἀπόστασι τριῶν περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, βρίσκονταν τὰ ἐρείπια ἑνὸς παλιοῦ πύργου, γιὰ τὸν ὁποῖο κυκλοφοροῦσαν περίεργοι θρύλοι. Οἱ ἄνθρωποι τὸν νόμιζαν στοιχειωμένο καὶ μιλοῦσαν γιὰ φαντάσματα καὶ ὑπερφυσικὲς ἐμφανίσεις. Γι' αὐτό, ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ἀργοπορήσει τὴ νύχτα, ἔκαναν πιὸ γρήγορο τὸ βῆμα τους, ὅταν περνοῦσαν ἔξω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια.

Ὁ πύργος αὐτὸς εἶχε χτισθῆ ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς Μαυριτανούς. Πέρασε κατόπιν στὴν κατοχὴ τῶν κομήτων Τέμπα, ποὺ πρόσθεσαν στὴ μαυριτανικὴ χλιδὴ τὸ λεπτὸ Ἰσπανικὸ γοῦστο. Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς κόμητες Τέμπα, ὅμως, εἶχε ἔρθει σὲ σύγκρουσι μὲ τὸ βασιλιᾶ Φερδινάνδο κι' εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ φύγη, γιὰ νὰ σώση τὸ κεφάλι του. Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, ὁ βασιλιᾶς διέταξε νὰ στήσουν σ' ἕνα γειτονικὸ λόφο δυὸ κανόνια, ποὺ ἄρχισαν νὰ βομβαρδίζουν τὸ ἐπιβλητικὸ οἰκοδόμημα, ὡς ποὺ τὸ κατέστρεψαν ἢ τουλάχιστο τὸ ἔκαμαν ἀκατοίκητο. Ἀπὸ τότε τὰ χορτάρια ἁπλώθηκαν στὶς αὐλὲς καὶ στὶς στοές του κι' οἱ νυχτερίδες φώλιασαν στὶς μισογκρεμισμένες αἴθουσές του. Κακοποιοὶ καὶ ζητιάνοι εὕρισκαν ἐπίσης καταφύγιο ἀνάμεσα στὰ ἐρείπιά του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δυὸ καβαλλάρηδες κάλπαζαν πάνω στὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν πύργο Τέμπα.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό του μὲ μιὰ βελούδινη μάσκα. Ὁ ἄλλος, ποὺ εἶχε ἀκάλυπτο τὸ πρόσωπό του, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μέσης ἡλικίας. Φερνόταν μὲ σεβασμὸ στὸ σύντροφό του καὶ τὸν ἄφηνε νὰ προπορεύεται δύο ἢ τρία βήματα. Κι' οἱ δυὸ ἦταν ντυμένοι μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ ἁπλότητα τῶν Ἰσπανῶν μεγιστάνων.

— Κυττάξετε, κόμη ντὲ Μανοφίνα, εἶπε ὁ καβαλλάρης μὲ τὴ μάσκα, καθὼς πλησίαζαν στὸν πύργο. Δὲ νομίζετε πὼς ἐκεῖ, στὸ δεύτερο τοῖχο, ποὺ λούζεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, βρίσκεται ἕνα παιδάκι;

— Οἱ φυλλωσιὲς τῶν δέντρων φτιάνουν τὴ νύχτα περίεργα σχήματα, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε ἀποκαλέσει κόμητα ντὲ Μανοφίνα. Μὰ τὴν πίστι μου δὲ βλέπω τίποτα.

Οἱ δυὸ καβαλλάρηδες μπῆκαν σὲ λίγο στὸν περίβολο τοῦ πύργου. Οἱ ὀβίδες τῶν κανονιῶν εἶχαν κάμει μεγάλες καταστροφές. Ἀλλὰ πολλὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ τεράστιο οἰκοδόμημα εἶχαν μείνει σχεδὸν ἀνέπαφα.

Καθὼς προχωροῦσαν στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ πύργου, ἕνας ἄνθρωπος βγῆκε πίσω ἀπὸ κάτι χαλάσματα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ἡ Ἁγία Παρθένος ἂς εἶναι μαζί σας, ἀφεντάδες, εἶπε, ἁπλώνοντας τὰ χέρια του, γιὰ νὰ πιάση τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὡς σαράντα χρόνων, ἀλλὰ τὸ κυρτωμένο κορμί του κι' οἱ ρυτίδες ποὺ εἶχε στὸ πρόσωπο, τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται ἑξῆντα.

— Μὴν κάνης τὸν κόπο, καλέ μου Φράζκο, εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα. Τὰ χέρια σου δὲν ἀντέχουν... Θὰ φροντίσωμε μόνοι μας γιὰ τ' ἄλογά μας.

— Ἂς εἶναι καταραμένη ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασι, ποὺ μὲ κατάντησε ἔτσι, ἀπάντησε ὁ Φράζκο.

Οἱ δυὸ καβαλλάρηδες ξεπέζεψαν. Παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τους, ὁ Φράζκο πῆρε τὰ ἄλογά τους καὶ τἄδεσε σ' ἕνα στύλο παράμερα.

— Οἱ ἀδελφοί μας ἦρθαν; τὸν ρώτησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα.

— Εἶναι ὅλοι ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Φράζκο, ποὺ προπορεύτηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα κι' ὁ συνοδός του τὸν ἀκολούθησαν.

Πέρασαν μαζὶ κάμποσους μισοκατεστραμμένους διαδρόμους, κατέβηκαν ἔπειτα μιὰ σκάλα καὶ μπῆκαν σὲ μιὰ ὑπόγεια αἴθουσα, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ μερικὰ φανάρια κρεμασμένα στοὺς τοίχους. Καμμιὰ ἑκατοστὴ ἄνθρωποι ἦταν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα, μπαίνοντας στὴν αἴθουσα, ἔβγαλε τὸ μανδύα του. Ἀπὸ τὸ λαιμό του κρεμόταν ἕνας μεγάλος ἀδαμαντοκόλλητος σταυρός. Αὐτὸς ὁ σταυρὸς φαίνεται πὼς ἦταν τὸ σημεῖο ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀρχηγοῦ, γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν αἴθουσα, ἔβγαλαν ἀμέσως τὰ καπέλλα τους καὶ τὸν χαιρέτησαν μὲ ἐκδηλώσεις συμπαθείας καὶ σεβασμοῦ.

Τὸν ἀποκαλοῦσαν ὅλοι δὸν Ραμίρο καὶ τοῦ εἶχαν ὁρκιστῆ πίστι καὶ ὑποταγή. Ἀλλὰ κανεὶς τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Φράζκο, δὲν ἤξερε τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ κόμης ντὲ Μανοφίνα, ποὺ ἦταν τὸ δεξί του χέρι, τὸ ἀγνοοῦσε.

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἦταν συγκεντρωμένοι στὴν ὑπόγεια αἴθουσα τοῦ πύργου Τέμπα ἀνῆκαν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τρομερώτερες μυστικὲς ὀργανώσεις τῆς Ἰσπανίας. Αὐτὴ ἡ ὀργάνωσι ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα τῆς «Ἱπταμένης θηλειᾶς».

Τὴν ὀνομασία αὐτὴ τὴ χρωστοῦσε στὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως ξεπάστρευαν τοὺς ἀντιπάλους τους. Κι' ἀντίπαλοί τους ἦταν οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως κι' ὅλοι ὅσοι ἄμεσα ἢ ἔμμεσα συνεργάζονταν μ' αὐτήν.

Ἐκεῖνοι, ποὺ γίνονταν δεκτοὶ στοὺς κόλπους τῆς «Ἱπταμένης θηλειᾶς» ὡρκίζονταν ὅτι θὰ θυσίαζαν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὴ ζωή τους, γιὰ νὰ λυτρώσουν τὴν Ἰσπανία ἀπὸ τὸ μίασμα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Οἱ ἀποφασιζόμενες ἐκτελέσεις γίνονταν ἀπὸ ὁμάδες νέων, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα μακρὸ σχοινί, μήκους πολλῶν μέτρων, ποὺ εἶχε στὴν ἄκρη του μιὰ θηλειά, μὲ μιὰ μικρὴ μετάλλινη σφαῖρα κρεμασμένη ἀπ' αὐτήν. Ὁ ἀντίπαλος μποροῦσε νὰ περπατάη πεζὴ ἢ νὰ τρέχη ἔφιππος. Ὁ θάνατος θὰ τὸν εὕρισκε ἀναπόφευκτα ἂν αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφασι τῆς «Ἱπταμένης θηλειᾶς». Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἐπιφορτισθῆ μὲ τὴν ἐκτέλεσι αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, τὸν περίμενε κρυμμένος πίσω ἀπὸ κάποια γωνιὰ καί, στὸ πέρασμά του, τοῦ πετοῦσε τὴ θηλειά.

Γινόταν τότε τὸ ἑξῆς: Ἡ θηλειὰ μὲ τὴ μετάλλινη σφαῖρα τὸν προσπερνοῦσε τρία ἢ τέσσερα μέτρα. Ὁ ἐκτελεστὴς τραβοῦσε κατόπιν τὸ σχοινὶ πρὸς τὰ πίσω κι' ἡ θηλειὰ περνοῦσε στὸ λαιμὸ τοῦ θύματος. Ἕνας θεατής, ποὺ θὰ παρακολουθοῦσε αὐτὸ τὸ θέαμα, θὰ νόμιζε πὼς τὸ ἴδιο τὸ θῦμα ἔχωνε τὸ κεφάλι του μέσα στὴ θηλειά. Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἱκανότης τῶν ἐκτελεστῶν αὐτῆς τῆς ὀργανώσεως. Οἱ ὁμάδες τῶν νέων, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανα τῆς «Ἱπταμένης θηλειᾶς», εἶχαν τόσο ἐνθουσιασμό, ποὺ δὲ θὰ δίσταζαν νὰ φτάσουν ὡς τὰ σκαλοπάτια τοῦ θρόνου ἢ νὰ χωθοῦν μέσα στὰ ἄδυτα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὶς ἐντολὲς ποὺ εἶχαν πάρει.

Ὁ δὸν Ραμίρο διευθύνθηκε σ' ἕνα εἶδος θρόνου, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ κάθησε σ' αὐτόν.

— Σᾶς χαιρετῶ, ἀδελφοί, εἶπε μὲ ἤρεμη μελωδικὴ φωνή. Ἡ ὀργάνωσί μας προοδεύει καὶ ἀποκτάει κάθε μέρα καινούργιους ὀπαδούς. Ἡ Παρθένος εἶναι μαζί μας στὸν ἀγῶνα μας ἐναντίον τῶν δαιμόνων τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἂν κανεὶς ἀπὸ σᾶς ἔχη νὰ μοῦ ἀναφέρη κάποιο καινούργιο ἀνοσιούργημά τους, ἂς μιλήση.

Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ὁ βελούδινος μανδύας του σφιγγόταν μπροστὰ μὲ μιὰ ἀδαμαντοκόλλητη πόρπη, προχώρησε τότε μὲ ἀργὰ βήματα καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ δὸν Ραμίρο.

— Τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν μέσα σὲ λίγες μέρες, εἶπε. Μάθετε, δὸν Ραμίρο κι' ἐσεῖς εὐγενεῖς ἄρχοντες ποὺ εἴσαστε συγκεντρωμένοι ἐδῶ ἀπόψε, ὅτι μοῦ ἔκλεψαν τὴν κόρη μου Ντολόρες!...

— Δὸν Ἐνρῖκο ντὶ Ἀρένα, ξέρετε ποιὸς τὴν ἔκλεψε; ρώτησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Ἱπτάμενης θηλειᾶς».

— Ναί, ἀπάντησε ὁ δυστυχισμένος πατέρας. Τὴν ἔκλεψε ὁ δὸν Μερῖνο, ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς δαίμονες τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἡ κόρη μου βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ μοναστήρι τῆς Θείας Μητρός, ποὺ εἶναι τὸ ἄντρο αὐτῶν τῶν δημίων.

— Εἴσαστε βέβαιος, ὅτι τὴν ἔκλεψε ὁ δὸν Μερῖνο κι' ὅτι ἡ κόρη σας δὲν τὸν ἀκολούθησε μὲ τὴ θέλησί της; ρώτησε ὁ δὸν Ραμίρο.

— Ἂν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, τότε θὰ τὴ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια! ἀπάντησε ὁ δὸν Ἐνρῖκο ντὶ Ἀρένα. Προτιμῶ νὰ τὴ δῶ νεκρή, παρὰ νὰ τὴν ἀφίσω μέσα στὸ ἄντρο αὐτὸ τῶν κολασμένων.

— Δὸν Ἐνρῖκο ντὶ Ἀρένα, σὲ τρεῖς ἡμέρες, θὰ ἔχης τὴν κόρη σου ζωντανὴ ἢ νεκρή, εἶπε ὁ δὸν Ραμῖρο.

Ἕνας ἄλλος προχώρησε κατόπιν.

— Σὲ τρεῖς ἡμέρες, εἶπε, εἶναι ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ποὺ ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασι τὴν πανηγυρίζει μὲ μεγάλη ἐπισημότητα. Μετὰ τὸν πανηγυρισμό, ἀκολουθεῖ τὸ ὄργιο τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἀκολασίας... Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχομε, μεταξὺ τῶν θυμάτων αὐτῆς τῆς ἡμέρας πρόκειται νὰ εἶναι ἡ Μαρία Νεπάρντο καὶ μιὰ ξένη, ποὺ ζῆ ἀπὸ κάμποσο καιρὸ μαζί της. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως τὶς παρακολουθοῦν καὶ μπορεῖ νὰ τὶς συλλάβουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

— Ἡ Μαρία Νεπάρντο δὲν ἀξίζει τὴ συμπάθειά μας, εἶπε μιὰ φωνή. Εἶναι παιδοκτόνος!...

— Ἦταν, διόρθωσε ὁ πρῶτος. Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ ἡ ξένη ἐκείνη ζῆ μαζί της, ἡ ζωή της ἄλλαξε ὁλότελα!

Ὁ δὸν Ραμίρο γύρισε στὸν κόμητα ντὶ Μανοφίνα.

— Εἴχατε τὴν ἐντολὴ νὰ παρακολουθῆτε αὐτὴ τὴ μονόφθαλμη γυναίκα, τοῦ εἶπε. Τί ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε γι' αὐτήν;

— Ἡ μονόφθαλμη δὲν παίρνει πιὰ παιδιά ἀπάντησε ὁ κόμης. Ζῆ τώρα ἥσυχα, μαζὶ μὲ μιὰ νεαρὴ κι' ὄμορφη γυναίκα. Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις ἐνδιαφέρεται μόνο γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα κι' ὄχι γιὰ τὴ μονόφθαλμη.

— Θὰ τὶς προστατεύσωμε καὶ τὶς δύο, εἶπε ὁ δὸν Ραμίρο.

Καί, σκύβοντας, ἔδωσε κάποια διαταγὴ στὸν κόμητα ντὲ Μανοφίνα.

Τὰ μέλη τῆς «Ἱπτάμενης θηλειᾶς» συζήτησαν ἀκόμη διάφορα ζητήματα τῆς ὀργανώσεως. Ἡ συγκέντρωσι διαλύθηκε κατόπιν. Μέσα στὴν ὑπόγεια αἴθουσα ἔμειναν μόνο ὁ δὸν Ραμίρο κι' ὁ Φράζκο.

— Ἀφέντη, εἶπε τότε ὁ τελευταῖος. ἡ κόμησσα εἶναι ἐδῶ.

Ὁ δὸν Ραμίρο σήκωσε ἀργὰ τὸ χέρι του κι' ἔβγαλε τὴ μάσκα ποὺ τοῦ σκέπαζε τὸ πρόσωπο. Κάτω ἀπ' αὐτὴ φάνηκαν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀντισυνταγματάρχη τοῦ Ἰσπανικοῦ στρατοῦ δὸν Σαλούστιο Ὀλοζάγκα. Αὐτὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης ἀρχηγὸς τῆς ὀργανώσεως τῆς «Ἱπτάμενης θηλειᾶς». Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε, τὸ μυστικό του τὸ ἤξεραν μόνο ὁ Φράζκο κι' ἡ γυναίκα, ποὺ θὰ πήγαινε νὰ συναντήση σὲ λίγο.

Εὐνενία ντὲ Μοντίνιο

Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Εὐγενία ντὲ Γκούζμαν, κόμησσα ντὲ Μοντίγιο καὶ ντὲ Τέμπα, ποὺ θὰ γινόταν σὲ λίγα χρόνια σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος 3ου καὶ αὐτοκράτειρα τῶν Γάλλων.

Ὅπως εἴδαμε, ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς κόμητες Τέμπα εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ ἐκπατρισθῆ γιὰ νὰ σώση τὸ κεφάλι του. Μετὰ τὸ θάνατό του, ὅμως, ἡ γυναίκα του κι' ἡ κόρη του εἶχαν ξαναγυρίσει στὴν Ἰσπανία, ὅπου ἔζησαν κάμποσα χρόνια σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλι, ποὺ εἶχαν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Μαδρίτη.

Ἐκεῖ ἡ μικρὴ Εὐγενία συνδέθηκε μὲ τὸ δὸν Σαλούστιο Ὀλοζάγκα, ποὺ ὁ πατρικὸς πύργος του βρισκόταν ἐκεῖ κοντά.

Ἦταν ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο, ποὺ κράτησε δυὸ περίπου χρόνια.

Στὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου, ἡ Εὐγενία ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της, ἀφοῦ ἀντήλλαξε μὲ τὸν Ὀλοζάγκα ὅρκους αἰώνιας ἀγάπης. Ἔπαιρνε μαζί της τὸν καρπὸ τῶν σχέσεών της μὲ τὸ νεαρὸ Ἰσπανὸ εὐπατρίδη: ἕνα βρέφος μερικῶν μηνῶν. Γιατὶ οἱ σχέσεις τους δὲν εἶχαν περιορισθῆ μόνο σὲ ἐρωτόλογα καὶ ἀθῶα χάδια.

Τὸ φυσικώτερο θὰ ἦταν, ἔπειτα ἀπὸ τὴ γέννησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Ἀλλ' ἡ μητέρα τῆς Εὐγενίας εἶχε σοβαρὲς ἀντιρρήσεις γι' αὐτό. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲν ἤθελε ν' ἀκούση οὔτε λέξι γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης της μὲ τὸν Ὀλοζάγκα. Φάνηκε, τοὐναντίον, πολὺ πρόθυμη νὰ συγχωρήση στὴν κόρη της τὸ παράπτωμά της καὶ νὰ τὴ βοηθήση γιὰ νὰ κρύψουν μαζὶ τὴ χειροπιαστὴ ἀπόδειξί του.

Ἡ Μαρία-Μανουέλα Κιρπάτρικ ντὲ Κλόζεμπουργ ντὲ Γκριβενιέ, ἦταν Ἰρλανδὴ τὴν καταγωγή. Ἀλλὰ στὶς φλέβες της ἔτρεχε ὄχι μόνο αἷμα Ἰρλανδικό, ἀλλὰ καὶ ἀγγλικό, γαλλικὸ καὶ Ἰσπανικό. Εἶχε χάσει ἀπὸ ἐνωρὶς τὸν ἄντρα της κι' εἶχε ριχτῆ ἀπὸ τότε σ' ἕνα σωρὸ περιπέτειες, ποὺ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἐξαιρετικὰ σκανδαλώδεις. Ἕνας ἱστοριογράφος ἔγραψε γι' αὐτήν, ὅτι «συμπλήρωνε διαρκῶς τὴ συλλογή της ἀπὸ ἄνδρες, ποὺ ἀνῆκαν σ' ὅλες τὶς φυλὲς καὶ σ' ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ κατορθώση ποτὲ νὰ τὴν κλείση».

Ἡ κόμησσα ντὲ Μοντίγιο εἶχε, λοιπόν, πολὺ μεγάλες φιλοδοξίες γιὰ τὶς κόρες της. Εἶχε παντρέψει τὴ μεγαλύτερη μὲ τὸ δούκα τῆς Ἄλβα κι' ὠνειρευόταν ἕνα γάμο ὄχι λιγώτερο λαμπρὸ καὶ γιὰ τὴ δεύτερη. Ὁ Ὀλοζάγκα, ὅμως, ἦταν ἕνας εὐπατρίδης τέταρτης ἢ πέμπτης σειρᾶς καὶ βέβαια κάθε ἄλλο παρὰ μποροῦσε νὰ φιγουράρη σὰ σύζυγος τῆς Εὐγενίας, ποὺ εἶχε ἀνάμεσα στοὺς προγόνους της τὸν Ἀλφόνσο Περέζ, ἐθνικὸν ἥρωα τῆς Ἀνδαλουσίας, τὸν Γκονζάλες τῆς Κόρδοβας, ποὺ εἶχε ἐπονομασθῆ «ὁ μεγάλος καπετάνιος» καὶ τὸν Ἀντώνιο ντὲ Λέβα, τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ Καρόλου Κουΐντου, καὶ ποὺ ὁ πατέρας της ἦταν δυὸ φορὲς κόμης (τοῦ Μοντίγιο καὶ τῆς Τέμπα): μαρκήσιος τοῦ Ἀρνταλές, δούκας ντὲ Γκούζμαν καὶ μεγιστὰν τῆς Ἰσπανίας, ἔχοντας τὸ δικαίωμα νὰ φορῆ τὸ καπέλλο του μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ.

Ἡ κόμησσα ἔφυγε, λοιπόν, μαζὶ μὲ τὴν κόρη της γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου τῆς ἦταν εὔκολο νὰ παρουσιάζη τὸ μικρὸ Ραμίρο — αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχαν δώσει στὸ παιδάκι — σὰ γυιὸ κάποιας φίλης της, ποὺ εἶχε πεθάνει στὸν τοκετό.

Ἡ Εὐγενία, στὴν ἀρχὴ τοὐλάχιστο, δὲν ἤθελε ν' ἀποχωριστῆ αὐτὸ τὸ παιδάκι. Ἀλλά στὸ Παρίσι, ξέχασε πολὺ γρήγορα τὸν Ὀλοζάγκα κι' ἡ μητρική της στοργὴ ἔσβυσε μὲ τὸν καιρό. Κι' ἄλλωστε, ἡ μητέρα της δὲν ἔπαυε νὰ τῆς φωνάζη, ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀφίση τὴν ὀμορφιά της νὰ πάη χαμένη. Μ' αὐτὴ θὰ κατακτοῦσε τὴ θέσι ποὺ τῆς ταίριαζε στὴ ζωή.

Ἡ Εὐγενία ἄρχισε, λοιπόν, νὰ δοκιμάζη τὴ δύναμί της σὲ διάφορες ἐρωτικὲς ἀψιμαχίες. Καὶ κατάλαβε ἀμέσως, ὅτι ἡ μητέρα της εἶχε δίκιο...

Λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἐγκατάστασί τους στὸ Παρίσι, δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὁ συνταγματάρχης βαρῶνος ντὲ Σουρβιλλιὲ κι' ὁ λοχαγὸς κόμης ντὲ Φλαῶ, μονομάχησαν γιὰ τὰ ὡραῖα της μάτια κι' ὁ δεύτερος τραυμάτισε σοβαρὰ τὸν πρῶτο.

Ἡ γοητευτικὴ Ἰσπανίδα προκάλεσε ἀργότερα τὴν προσοχὴ τοῦ πρίγκηπα Λουδοβίκου-Ναπολέοντος (ποὺ ἔγινε σὲ λίγο αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, μὲ τὸ ὄνομα Ναπολέων ὁ 3ος).

Ἡ μητέρα της δὲν εἶχε σὲ καμμιὰ ὑπόληψι τοὺς Βοναπάρτες ποὺ τοὺς θεωροῦσε τυχοδιῶχτες. Ἀλλ' ἡ σκέψι, ὅτι ἡ κόρη της θὰ γινόταν αὐτοκράτειρα (ὁ Ναπολέων εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ κινῆται γιὰ τὴν παλινόρθωσι τῆς αὐτοκρατορίας) τὴν ἔκαμε νὰ παραμερίση τὴ φυσικὴ ἀντιπάθειά της. Εἶπε τότε στὴν Εὐγενία, ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεκαθαρίσουν τὸ παρελθόν, πρᾶγμα ποὺ σήμαινε, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ μικρὸ Ραμίρο.

Καὶ γιὰ τὴν Εὐγενία, ἄλλωστε, τὸ παιδάκι αὐτὸ ἦταν πιὰ βάρος.

Ἔτσι, μητέρα καὶ κόρη, ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἰσπανία, παίρνοντας μαζί τους καὶ τὸ μικρό, ποὺ ἦταν τώρα ἑξήμισυ χρόνων.

Ἡ Εὐγενία, μόλις ἔφτασε στὴ Μαδρίτη, ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸν Φράζκο, ποὺ ἦταν παλιὸς ἐπιστάτης τῆς οἰκογενείας Τέμπα καὶ ποὺ ἀπὸ χρόνια τώρα εἶχε ἐγκατασταθῆ μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του Ἰωάννα σ' ἕνα τμῆμα τοῦ παλιοῦ πύργου, ποὺ βρισκόταν σὲ καλὴ σχετικῶς κατάστασι. Ὁ Φράζκο τῆς κανόνισε τότε αὐτὴ τὴ συνάντησι μὲ τὸν Ὀλοζάγκα.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ τὴν ἀγαπάη κι' ὅταν ἔμαθε τὸ γυρισμό της, εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ σκεφτῆ πὼς ἡ Εὐγενία εἶχε κάμει τὸ ταξίδι στὴν Ἰσπανία γιὰ νὰ τὸν ξαναϊδῆ. Ἀλλ' ἀπὸ τὰ πρῶτα της λόγια, κατάλαβε πόσο ἀνόητη ἦταν αὐτὴ ἡ ἐλπίδα του.

— Ἂς μὴ γυρίζωμε τὰ μάτια μας στὸ παρελθόν, τοῦ εἶπε ἡ Εὐγενία. Αὐτὸ τὸ παρελθὸν δὲν ὑπάρχει πιά.

Καὶ πρόσθεσε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή:

— Πρέπει νὰ σβύσωμε ὁλότελα αὐτὸ τὸ παρελθὸν ἀπὸ τὴ σκέψι μας. Οἱ δρόμοι μας εἶναι διαφορετικοί... Σεῖς θὰ μείνετε στὴ στὴ Μαδρίτη... Ἐδῶ βρίσκεται τὸ μέλλον σας. Ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ ξαναφεύγομε γιὰ τὸ Παρίσι.

Ὁ Ὀλοζάγκα δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη τ' αὐτιά του.

— Κι' οἱ ὅρκοι σου, Εὐγενία; τραύλισε. Στὸ τελευταῖο σου γράμμα ἀκόμη, πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες, μοῦ ἔδινες ἐλπίδες, ἂν ὄχι ὑποσχέσεις...

— Πιθανόν, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Εὐγενία. Τὸ παρελθόν, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε, ξαναζωντανεύει κάποτε μέσα μας... Ἀλλὰ τώρα ἡ ἀπόφασί μου εἶναι ὁριστική... Μπορεῖτε νὰ εἴσαστε βέβαιος, ὅτι δὲ θ' ἀγαπήσω ποτὲ πιά. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἐμπόδιο στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὶς τιμὲς καὶ στὴ δόξα.

Ὁ Ὀλοζάγκα τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὴν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη. Ἡ Εὐγενία ἔμεινε ἀσυγκίνητη στὶς παρακλήσεις του.

— Πολλὲς φορὲς ὡς τώρα, μοῦ εἴχατε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς δώσω τὸ γυιό σας, πρόσθεσε. Ἀπὸ σήμερα ὁ Ραμίρο εἶναι δικός σας...

— Ὁ Ραμίρο βρίσκεται ἐδῶ;

Ἡ Εὐγενία τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα ἑνὸς γειτονικοῦ δωματίου.

— Εἶναι ἐκεῖ καὶ σᾶς περιμένει.

Ὁ Ὀλοζάγκα, ξεχνῶντας τὴν ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσί του, ἔτρεξε, γεμᾶτος χαρά, γιὰ νὰ σφίξη τὸ γυιό του στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Εὐγενία βγῆκε τότε ἀθόρυβα, ἀνέβηκε στὸ ἄλογό της, ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει στὴν αὐλή, κι' ἔφυγε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

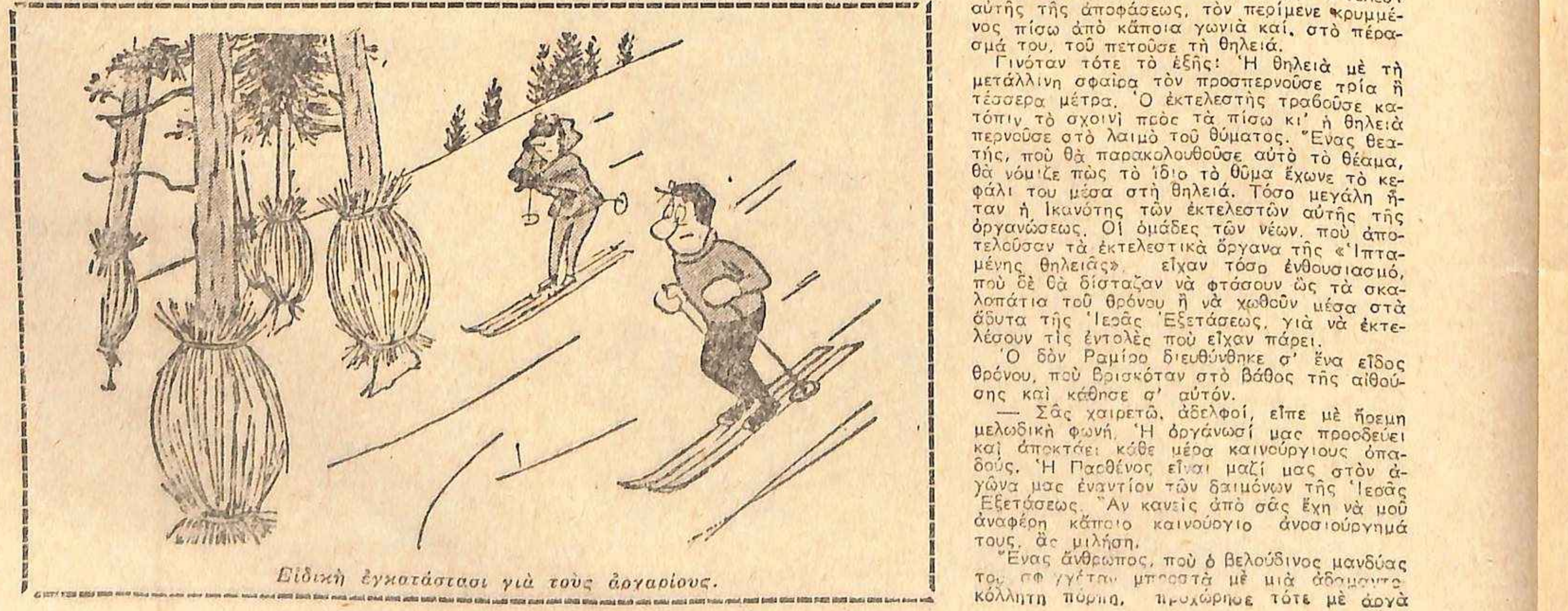

Εἰδικὴ ἐγκατάστασι γιὰ τοὺς ἀργαρίους.

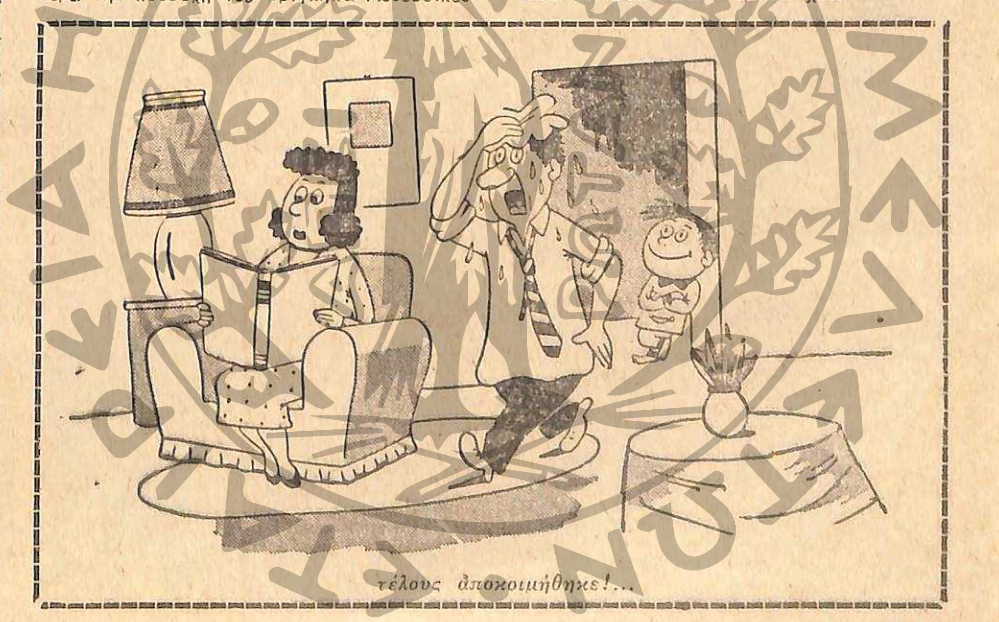

τέλους ἀποκοιμήθηκε!...

Ο ΜΑΪΚΛ ΠΑΡΚΕΡ ΗΡΩΑΣ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

Τὸ περίεργο εἰδύλλιο τοῦ πρώην γραμματέως τοῦ Φιλίππου μὲ τὴν πλουσιώτατη Νάνσυ Ὤκς

Ὁ Μάϊκλ Πάρκερ, ὁ πρώην γραμματεὺς τοῦ δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου, ποὺ εἶχε γίνει γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὴν σκανδαλώδη ἱστορία τοῦ διαζυγίου του, ποὺ τὸν ἐξανάγκασε νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του, ἐξερέθισε, τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη, ἐναντίον του.

Οἱ Ἄγγλοι, καθὼς ξέρομε, δὲν δείχνουν εὐαισθησία παρὰ μονάχα σὲ δυὸ περιπτώσεις: Ὅταν βασανίζωνται τὰ ζῶα καὶ ὅταν θίγεται ἡ βασιλικὴ τους Οἰκογένεια! Κανείς, λοιπόν, δὲν εἶχε μπορέσει τότε νὰ συγχωρήση στὸν Μάϊκλ Πάρκερ, ὅτι εἶχε «ἐκθέσει» τὸν δοῦκα τοῦ Ἐδιμβούργου, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ δοῦκα τοῦ Ἐδιμβούργου, ὅτι ἔχοντας τὸν Μάϊκλ Πάρκερ γιὰ γραμματέα του, εἶχε «ἐκθέσει» τὴν βασίλισσα!

Ἔτσι, ὁ πρώην γραμματεὺς τοῦ Φιλίππου εἶχε γίνει τόσο ἀντιδημοτικός, ὅσο λίγοι Βρεταννοὶ πολῖτες, στὴ χώρα του καὶ ἡ μόνη ἐλπίδα, γιὰ νὰ τὸν «ἀμνηστεύσουν» οἱ Ἄγγλοι, θὰ ἦταν νὰ περάση φρόνιμα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια του. Ὅμως, ὁ Μάϊκλ Πάρκερ ἢ δὲ μποροῦσε ἢ δὲν ἤθελε νὰ γίνη «φρόνιμος»!

Ξαφνικά, ἐνῶ ὅλοι εἶχαν πάψει πιὰ νὰ ἀναφέρουν τὸ ὄνομά του, οἱ ἐφημερίδες, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, δημοσίευσαν στὴν πρώτη σελίδα φωτογραφίες του μὲ ἐντυπωσιακὲς λεζάντες.

Στὶς φωτογραφίες αὐτές, ὁ Πάρκερ δὲν φιγουράριζε μόνος του. Πλάϊ του, βρισκόταν ἡ ζάπλουτη κληρονόμος Νάνσυ Ὤκς, ἡ πρώην κυρία ντὲ Μαρινὺ καὶ τώρα βαρώνη φὸν Χόϋνιγκεν. Τὰ ἐνσταντανὲ ἀποκάλυπταν πὼς καὶ οἱ δυό τους εἶχαν προσπαθήσει νὰ ἀποφύγουν —ἤ, τουλάχιστον, εἶχαν δείξει πὼς προσπαθοῦσαν νὰ ἀποφύγουν! — τὸν φωτογραφικὸ φακό.

Ἀλλ' ἄς πάρωμε τὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχή της.

Λίγα λεπτά, πρὶν φτάση ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ «πρεμιέρα», ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παρακολουθήση, ξεπρόβαλε ἀπὸ μιὰ πάροδο ἕνα ταξὶ καὶ φρενάρισε σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ κινηματογράφου. Ἀπὸ τὸ ταξί, κατέβηκε ἕνα ζευγάρι καὶ προχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδο, κάνοντας προσπάθεια γιὰ νὰ ἀποφύγη τὴν προσοχὴ τῶν φωτορεπόρτερς, ποὺ περίμεναν, συγκεντρωμένοι ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, τὴν ἄφιξι τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ προσπάθεια, ὅμως, αὐτὴ ἦταν τόσο ἐπιδεικτική, ὥστε ὡδήγησε στὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα. Οἱ φωτορεπόρτερς δὲν ἄργησαν νὰ διαπιστώσουν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δυὸ πολὺ γνωστὰ πρόσωπα στὴν «ὑψηλὴ κοινωνία» τὸν Μάϊκλ Πάρκερ καὶ τὴν Νάνσυ Ὤκς. Ἔτσι, χωρὶς νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρία, τοὺς ἐβομβάρδισαν μὲ τὰ φλὰς τους!

Ἡ Νάνσυ Ὤκς μὲ τὸν δεύτερο σύζυγό της βαρῶνο φὸν Χόϋνιγκεν.

Οἱ φωτογραφίες, ποὺ δημοσιεύτηκαν τὴν ἑπομένη στὸν τύπο, προκάλεσαν ζωηρὸ ἀναβρασμὸ στὴν κοινὴ γνώμη, ποὺ κατηγοροῦσε τὸν Μάϊκλ Πάρκερ γιὰ διπλὴ ἀπρέπεια: τὴν ἀπρέπεια, πρῶτον, νὰ ἐμφανιστῆ, ξεχνῶντας τὴν ἰδιότητά του... ὡς πρώην γραμματέως τοῦ Φιλίππου, μαζὶ μὲ μιὰ παντρεμένη γυναῖκα, καὶ τὴν ἀκόμη μεγαλύτερη ἀπρέπεια, δεύτερον, νὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του αὐτὴ σὲ μιὰ ἐπίσημη πρεμιέρα, ποὺ τὴν παρακολούθησε ἡ βασίλισσα.

Ἀλλὰ τὸ σκάνδαλο δὲν περιωρίστηκε ὡς ἐδῶ. Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἕνας δημοσιογράφος, θέλοντας, μὲ τρόπο ἔμμεσο, νὰ ἐξακριβώση, ἂν ὑπῆρχε κάποιος αἰσθηματικὸς δεσμὸς ἀνάμεσα στὴν Νάνσυ Ὤκς καὶ τὸν Μάϊκλ Πάρκερ, ρώτησε τὴν βαρώνη — ἀριστούργημα βρεταννικοῦ... τάκτ! — γιά... τὴν ὑγεία του συζύγου της.

Ἡ ἀπάντησι, ποὺ ἔδωσε ἐκείνη, ἔρριξε λάδι στὴ φωτιά.

— Ὁ ἄντρας μου, εἶπε, βρίσκεται στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἔχω πολὺ καιρὸ νὰ τὸν δῶ. Δὲν ἔχω ἰδέα τί κάνει!

Φυσικά, δὲ χρειαζόταν τίποτα πάρα πάνω, γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦν οἱ φῆμες περὶ εἰδυλλίου μὲ τὸν Μάϊκλ Πάρκερ καὶ γιὰ νὰ γράψουν οἱ πιὸ εὐφάνταστες ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου πὼς ἡ Νάνσυ Ὤκς εἶναι ἕτοιμη νὰ χωρίση μὲ τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸν πρώην γραμματέα τοῦ δουκός!

Ἐκεῖνος, ποὺ πληγώθηκε ἀληθινὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ δημοσιεύματα, ἦταν ὁ βαρῶνος φὸν Χόϋνιγκεν, ἕναν νεαρὸς Γερμανὸς 27 ἐτῶν — ἔξη χρόνια μικρότερος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του — ποὺ εἶχε πάει στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ βρῆ δουλειὰ καὶ νὰ μὴν τὸν κατηγοροῦν πὼς ζῆ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῆς Νάνσυ. Ὅσο γι' αὐτήν, φρόντισε νὰ διαψεύση τὶς διαδόσεις, ἀλλὰ πολὺ χλιαρὰ καὶ χωρὶς νὰ δείξη καθόλου τὴν ἀγανάκτησι ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ περιμένη.

Ἐπιπλέον, δηλώνοντας πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὸν Μάϊκλ Πάρκερ, μίλησε μὲ «ἀνοίκεια» — κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων — τρυφερότητα γιὰ τὸν πρώην γραμματέα τοῦ Φιλίππου, ἀποκαλῶντας τον, μιὰ φορά: «τὸ καϋμένο μου» καὶ ἄλλη μιά: «τὸ χρυσό μου»!

— Ὁπωσδήποτε, κατέληξε, λυπᾶμαι, ποὺ ὅλοι αὐτοὶ οἱ θόρυβοι μὲ ἀναγκάζουν νὰ χαλάσω τὰ σχέδιά μου...

Ποιὰ ἦταν τὰ σχέδια, ποὺ ἡ Νάνσυ ἀναγκάστηκε νὰ «χαλάση»; Πιθανώτατα, νὰ περάση μερικὲς ἀκόμη ἑβδομάδες στὸ Λονδῖνο μὲ τὴν συντροφιὰ τοῦ Μάϊκλ Πάρκερ. Γιατί, λίγες μέρες ἀργότερα, πῆρε τὸ ἀεροπλάνο κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ ἀναχώρησί της, ὡστόσο, δὲν ἔκανε τὶς ἀγγλικὲς ἐφημερίδες νὰ πάψουν νὰ μιλοῦν γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸν Πάρκερ. Παράλληλα μὲ τὶς φῆμες πὼς κι' ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη ἡ Νάνσυ δὲν ἔπαψε ν' ἀλληλογραφῆ μὲ τὸν Πάρκερ, λαβαίνοντας τὰ γράμματά του στὴ διεύθυνσι τοῦ δικηγόρου της Ρόζενμπλαττ, ἄρχισαν νὰ βλέπουν τὸ φῶς οἱ πιὸ περίεργες ἑρμηνεῖες γι' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο.

Κατὰ τὴν ἐπικρατέστερη ἄποψι, ὁ Μάϊκλ Πάρκερ ἐπεδίωξε νὰ σχετιστῆ μὲ τὴν Νάνσυ, ἐπειδὴ ἦταν ἐρωτευμένος, ὄχι μαζί της, ἀλλά ...μὲ τὰ 300 ἑκατομμύρια δραχμῶν, ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν σὲρ Χάρρυ Ὤκς.

Ὁ Πάρκερ — ἰσχυρίζονται στὸ Λονδῖνο—πιστεύει πώς, ἂν καταφέρη νὰ παντρευτῆ τὴν Νάνσυ Ὤκς καὶ νὰ βάλη στὸ χέρι τὴν περιουσία της, θὰ ἀποκτήση μιὰ ἀξιόλογη δύναμι, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ ξαναπάρη, πρᾶγμα, ποὺ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ τὸ ἐλπίζη καὶ νὰ τὸ ἐπιδιώκη, τὴ θέσι του στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπάκιγχαμ.

Ἂν, ὅμως, πραγματικὰ ἔτσι συμβαίνη—προσθέτουν—διάλεξε, ἀσφαλῶς, τὴν χειρότερη μέθοδο, γιατί, μὲ τὸ νέο σκάνδαλο ποὺ προκάλεσε, δυσαρέστησε ἀκόμη περισσότερο τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ἐναντίον του.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τίς γυναῖκες

ΤΟ ΠΡΟΣΓΟΥΛΙ

Παρουσιάζετε μιὰ τάσι νὰ σχηματίσετε προσγοῦλι; Σ' αὐτὸ φταίει ἡ στάσι τοῦ κεφαλιοῦ σας.

Ἡ Φύσις μᾶς ἔδωσε ἀρκετοὺς ἱστοὺς καὶ μῦς στὸ σβέρκο, γιὰ νὰ κρατᾶμε πάντα ἴσιο τὸ κεφάλι μας. Ἀλλ' ἐμεῖς ἔχομε ἀποκτήσει τὴ συνήθεια, καθὼς περπατᾶμε βιαστικά, νὰ σκύβουμε λίγο μπροστὰ τὸ κεφάλι. Εἶναι λοιπὸν φυσικὸ νὰ σχηματίζεται σιγά-σιγὰ μιὰ σακκούλα κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι μας.

Κανονικά, τὸ κεφάλι πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν ἴδια κατακόρυφη γραμμὴ μὲ τοὺς γοφούς, στὸ περπάτημα. Ἂν προσέχετε σ' αὐτό, δὲν πρόκειται ν' ἀποκτήσετε ποτὲ προσγοῦλι. Ἂν ὅμως δὲ φροντίσετε ἐγκαίρως νὰ τὸ ἀποφύγετε, καμμιὰ κρέμα ἢ λοσιὸν δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸ ἐξαφανίση, ὅταν πιὰ ἔχη σχηματιστῆ.

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Σ' ἕνα καλοβαλμένο τραπέζι πρέπει νὰ ὑπάρχουν: 1) Ἀλατιέρες, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ κοντὰ σὲ κάθε καλεσμένο (μιὰ ἀλατιέρα γιὰ δυὸ καλεσμένους). 2) Πετσετάκια κάτω ἀπ' τὶς καράφες τοῦ κρασιοῦ, ὄχι ὅμως καὶ τοῦ νεροῦ. 3) Μόνο σ' ἕνα οἰκογενειακὸ γεῦμα ἐπιτρέπεται νὰ βρίσκωνται μπουκάλες κρασιοῦ πάνω στὸ τραπέζι. Ἀλλοιῶς, ρίχνετε τὸ κρασὶ σὲ καράφες, δυὸ ὧρες πρὶν ἀπ' τὸ σερβίρισμα.

Καὶ νὰ τί δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν σ' ἕνα ἐπίσημο τραπέζι: πιπεριέρα, μπουκαλάκια μὲ λάδι καὶ ξύδι, ὀδοντογλυφίδες.

Οἱ πετσέτες διπλώνονταν ἄλλοτε μὲ παράξενα σχήματα. Βάζανε μάλιστα κι' ἕνα φρατζολάκι μέσα στὸ ἄνοιγμά τους.

Σήμερα διπλώνονται ἁπλὰ καὶ κανονικά, σὲ τετράγωνο σχῆμα. Πρέπει ὅμως νἆναι ὁλοκάθαρες καὶ φρεσκοσιδερωμένες. Τὸ φρατζολάκι τοποθετεῖται πάνω τους χωρισμένο σὲ φέτες, ποὺ τὸ πάχος τους δὲν πρέπει νἆναι μεγαλύτερο ἀπὸ 3 πόντους. Πρέπει δὲ νἄχουν κοπῆ λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὸ σερβίρισμα.

Τὸ στόλισμα τοῦ τραπεζιοῦ πρέπει νἆναι ἁπλὸ καὶ λιτό, δίχως τίποτε τὸ περιττό.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Πρὶν ἀκόμα μάθουν νὰ διαβάζουν τὰ παιδιά σας, δίνετέ τους εἰκονογραφημένα βιβλία, π.χ. καταλόγους καταστημάτων, ὅπου ἀπεικονίζονται ἀντικείμενα συνηθισμένης χρήσεως. Τοὺς ἐξηγεῖτε πῶς λέγεται καθένα ἀπ' αὐτά, σὲ τί χρησιμεύει καὶ πῶς τὸ φτιάνουνε.

Ὅταν τὸ παιδὶ γίνη 6—7 χρονῶν, ἀρχίζουν τὰ πραγματικὰ μαθήματα πραγματογνωσίας. Θἄχη τὴν περιέργεια νὰ μάθη τί εἶναι τ' ἀστέρια, τὸ τηλέφωνο, κλπ. Ἡ περιέργειά του αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ μείνη ἀνικανοποίητη.

Βέβαια, θὰ τοῦ εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβη τὴν πραγματικὴ ἐξήγησι —καὶ πολλὲς φορὲς δὲ μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τοῦ τὴ δώσετε. Γιὰ νὰ τὸ διδάξετε λοιπόν, χρησιμοποιῆστε ὅ,τι ξέρει ἤδη.

Π.χ. ξέρει τὸ παιδὶ ὅτι ἕνα ἀντικείμενο μᾶς φαίνεται μικρότερο, ὅσο ἀπομακρύνεται. Ξέρει ἐπίσης τὸν Ἥλιο. Θὰ τοῦ πῆτε λοιπὸν πὼς τ' ἀστέρια εἶναι ἥλιοι, ποὺ μᾶς φαίνονται μικροὶ γιατὶ βρίσκονται πολὺ μακρυά.

Ὅσο γιὰ τὸ τηλέφωνο, θὰ τοῦ δείξετε τὸ ἠλεκτρικὸ σύρμα καὶ θὰ τοῦ ἐξηγήσετε πὼς μεταδίδει τοὺς παλμοὺς τῆς φωνῆς. Γιὰ νὰ ἀντιληφθῆ δὲ μονάχο του αὐτοὺς τοὺς παλμούς, θὰ τοῦ πῆτε νὰ πιέση μὲ τὸ δάχτυλο τὸ λαρύγγι του, ἐνῶ μιλάει.

Ἂν δὲν ξέρετε κάτι, ὁμολογῆστε το μὲ εἰλικρίνεια καὶ ψάξετε στὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό, μπροστὰ στὸ παιδί σας. Γιατὶ τὸ παιδὶ ἔχει μεγαλύτερη διαίσθησι ἀπὸ σᾶς, κι' ἂν τοῦ πῆτε ψέμματα, θὰ τὸ καταλάβη ἀσφαλῶς.

Η ΦΡΕΣΚΑΔΑ ΤΟΥ ΨΑΡΙΟΥ

Ἡ φρεσκάδα ἑνὸς ψαριοῦ ἀναγνωρίζεται: 1) ἀπ' τὴ μυρωδιά, 2) ἀπ' τὰ λέπια ποὺ πρέπει νὰ γυαλίζουνε, 3) ἀπ' τὰ μάτια ποὺ πρέπει νὰ εἶναι διαφανῆ κι' ὄχι θολά, 4) ἀπ' τὸ κρέας του ποὺ πρέπει νἆναι σφιχτό, 5) ἀπ' τὰ σπάραχνα ποὺ πρέπει νἄχουν ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα.

Νἄχετε ὑπ' ὄψι πὼς οἱ ψαράδες βάφουν συχνὰ τὰ σπάραχνα τῶν ψαριῶν, γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς ἀγοραστές.

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε τὴν ἀπάτη αὐτή, τὰ τρίβετε δυνατὰ μὲ τὸ δάχτυλό σας, τὸ ὁποῖο δὲν πρέπει νὰ χρωματιστῆ καθόλου.

Ὅταν ἀγοράζετε φέτες μεγάλου ψαριοῦ, προτιμᾶτε κομμάτια κοντὰ στὴν οὐρά.

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ ΑΥΓΑ

Γιὰ νὰ διακρίνετε ἕνα φρέσκο αὐγό, βάλτε το μέσα σ' ἕνα δοχεῖο μὲ καθαρὸ νερό. Πρέπει τότε νὰ μείνη στὸν πάτο, ὁριζόντιο. Ἂν εἶναι 4 ἡμερῶν, ἀνασηκώνεται λίγο, μὲ τὴ χοντρὴ ἄκρη του πρὸς τὰ πάνω. Ὅσο εἶναι πιὸ μπαγιάτικο τὸ αὐγό, τόσο παίρνει πιὸ κατακόρυφη θέσι.

Ἂν στέκεται τελείως κατακόρυφο, εἶναι ἑνὸς μηνὸς περίπου.

ΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΛΑΙΩΝ

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ κρύσταλλα τῶν πολυελαίων, μεταχειρίζεστε πρῶτα σαπουνάδα κι' ὕστερα διάλυσι ἀλκοὸλ ἢ ἀμμωνίας ἢ ἄσπρο ξύδι, στὸ ὁποῖο βουτᾶτε ἕνα πανὶ ποὺ νὰ μὴ βγάζη χνοῦδι.

Στὸ τέλος, τὰ σκουπίζετε μ' ἕνα λεπτὸ καὶ καθαρὸ πανί.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Πυκνὴ νέφωσις ἐπικρατεῖ μέσα στὸ σπίτι. Τὸ μετεωρολογικὸ δελτίον τοῦ συζυγικοῦ ντουέττου προβλέπει καταιγίδα... Ἐκεῖνος ἐκτελεῖ χιλιόμετρα μέσα στὸ δωμάτιο — ἀπάνω, κάτω — προσπαθῶντας νὰ πνίξη τὴν ἀγανάκτησί του μὲ τὴν οἰκιακὴ πεζοπορία. Ἐκείνη προσπαθεῖ νὰ καταπιῆ τὰ δάκρυά της, ποὺ ἀνεβαίνουν στὰ μάτια της, πιὸ πολὺ ξεχείλισμα ἀγανακτήσεως παρὰ λύπης...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μονολογεῖ): Εἶναι φοβερὸ νὰ μὴν ὑπάρχη συνεννόησι μεταξύ μας!...

ΕΚΕΙΝΗ (στὸ ἐνδιάμεσο δυὸ λυγμῶν): Ἐσὺ δὲ θὲς νὰ μὲ καταλάβης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ τὸ Θεό, ἄσε πιὰ τὴν κατανομὴ εὐθυνῶν! Εἴτε ἐγὼ δὲ θέλω νὰ σὲ καταλάβω, εἴτε ἐσὺ δὲν καταλαβαίνεσαι, ἕνα εἶναι τὸ δραματικὸ συμπέρασμα: Ὅτι ἔλειψε κάθε συνεννόησι ἀνάμεσά μας!

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιὸς φταίει σ' αὐτό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι ποιὸς φταίει! Κανείς. Εἶναι, ἁπλούστατα, διαφορὰ γλώσσας!... Βλέπεις, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ, ὁ Θεὸς δημιούργησε τὶς διάφορες γλῶσσες γιὰ νὰ ρίξη σὲ ἀσυνεννοησία τοὺς ἀνθρώπους! Κι' ἀπὸ τότε, ὁ πύργος τῆς Βαβὲλ ἔγινε σύμβολο γλωσσικῆς ἀσυνεννοησίας...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ κάποιο δειλὸ πεῖσμα): Γιατί δὲν προσπαθεῖς νὰ μάθης τὴ γλῶσσα μου;...

Τό μάτς καί τό... μούτς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μὲ ὁρμητικὴ ἀποφασιστικότητα): Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ δὲν προσπαθεῖς νὰ μάθης κι' ἐσὺ τὴ δική μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, τὸ ζήτημα εἶναι ποιὸς θὰ πάη μὲ τὰ νερὰ τοῦ ἄλλου... Ὑπόθεσι καθαροῦ ἐγωϊσμοῦ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσὺ πρέπει νὰ πᾶς μὲ τὰ νερὰ τὰ δικά μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπιθετικὰ σαρκαστική): Μπᾶ; Καὶ γιατί, παρακαλῶ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταματάει τὶς βόλτες καὶ κάθεται δίπλα της, ἀποφασισμένος νὰ τὴ νουθετήση ἤρεμα, χωρὶς νὰ τὴν ἐξαγριώση): Ἡ προσαρμογὴ τῆς γυναίκας στὸ χαρακτήρα τοῦ ἄντρα της, εἶναι κάτι ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ μεγάλη καὶ τὴν πιὸ ἀπαραίτητη, γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη λειτουργία τοῦ σπιτικοῦ, σοφία της. Ὁ ἄντρας δὲν εἶναι τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς εὔκολος γιὰ μεταχείρισι. Ἡ γυναῖκα, λοιπόν, πρέπει νὰ ἀναπτύξη ὅλες τὶς ἱκανότητές της γιὰ νὰ ἐξουδετερώση μ' ἐπιτηδειότητα τὶς κακές του πλευρές. Ἂς ποῦμε ὅτι ὁ ἄντρας εἶναι λαίμαργος· πρέπει, ἀντίστοιχα, ἡ γυναῖκα νὰ γίνη καλὴ μαγείρισσα. Ἂν εἶναι διψασμένος γιὰ τρυφερότητα, ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ γίνη χαδιάρα. Ἂν εἶναι ἐγωϊστής, ἂν μιλάη πάντα προτάσσοντας μὲ κομπορρημοσύνη τὸ «ἐγώ», ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ τὸν ἀκούη μὲ θαυμασμὸ καὶ νὰ τὸν καμαρώνη—ἤ, τουλάχιστον, νὰ δείχνη ὅτι τὸν καμαρώνει... Ἂν εἶναι φιλάρεσκος, ἂς γίνη ἡ γυναῖκα ὑπόδειγμα νοικοκυρᾶς, γιὰ νὰ τὸν ἔχη πάντα φρεσκοπλυμένον, φρεσκοσιδερωμένον, τῆς ὥρας, τοῦ κουτιοῦ. Ἂν εἶναι ζηλιάρης, ἂς μὴν τοῦ δώση ποτὲ μὲ ὑπέρμετρες κι' ἀσυλλόγιστες κοκετταρίες ἀφορμὴ γιὰ νὰ ζηλέψη. Ἂν ρέπη λίγο στὴν τερατολογία, ἂς μὴν τὸν προσβάλη μὲ μιὰ ἀπότομη καὶ κοφτερὴ διάψευσι· ἂς προσπαθήση νὰ τὸν γιατρέψη ἀπὸ τὸ ψέμμα σιγὰ-σιγά, μαλακά, ὅπως θἄκανε γιὰ ἕνα παιδί, ἀφίνοντάς τον νὰ νομίση ὅτι γενικὰ γίνεται πιστευτός, ὅ,τι τερατῶδες κι' ἂν πῆ.

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ τὸν ἀκούει μὲ ὁλοένα καὶ πιὸ πεισματωμένη εἰρωνεία): Μωρὲ τί μᾶς λές;... Δὲ μένει παρὰ νὰ μᾶς ζητήσης νὰ σκύψουμε καὶ νὰ σοῦ φιλήσουμε τὰ πόδια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄφισέ με νὰ τελειώσω, σὲ παρακαλῶ... Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι ἀπέραντα σοφή. Πρέπει νὰ καταφέρνη ὅλες τὶς ἀνωμαλίες τοῦ ἀνδρικοῦ χαρακτῆρος νὰ τὶς προσαρμόση σὲ κενὰ τοῦ δικοῦ της, γιὰ νὰ ἐπέλθη ἔτσι ἡ θαυμαστὴ ὁμοφωνία ποὺ φέρνει τὴν ἀπόλυτη κι' ἀδιατάρακτη γαλήνη τοῦ σπιτικοῦ μὲ τὴν ἀπόλυτη σύμπτωσι γνωμῶν καὶ ἀπόψεων σ' ὅλα τὰ θέματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ βράζει τόσην ὥρα μέσα της, ἀνίκανη νὰ συγκρατηθῆ ἄλλο, ξεσπάει): Πολὺ ἔξυπνα μᾶς τὰ λές! Γιὰ νὰ προσπαθήσω νὰ τὰ καταλάβω: Εἶναι ὁ ἄντρας μας ψεύτης, ἐγωϊστής, χαδιάρης, νευρικός; Ἄντε νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς, θελημματικά, κορόϊδα, ὑποδείγματα ὑπομονῆς, ὀδαλίσκες, ὑποζύγια, ρομπότ! Ὡραῖος, καί, ἰδίως, πολὺ κολακευτικὸς ὁ ρόλος ποὺ μᾶς συμβουλεύετε ἐσεῖς, οἱ ἔξυπνοι ἄντρες, νὰ παίξουμε στὴ ζωή... Ἀφίνω ὅτι οἱ «σοφίες» ποὺ μοῦ ἀράδιασες δὲν εἶναι κἂν σοφίες... Μοῦ λὲς ὅτι πρέπει, ἂν ὁ ἄντρας εἶναι ζηλιάρης, νὰ μὴν τοῦ κεντᾶμε τὴ ζήλεια. Ἀλλὰ ἡ ζήλεια εἶναι ὁ κύριος μοχλὸς τοῦ ἀντρικοῦ ἐνδιαφέροντος—θυμᾶμαι ὅτι μοῦ τὸ εἶπες κάποτε... Καὶ μοῦ πρόσθεσες κάποιο ἀρχαῖο ρητό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί· σοῦ εἶπα ὅτι ἡ ζήλεια εἶναι ὁ μοχλός, ποὺ μόλις τὸν ἀνακάλυψε ὁ Ἀρχιμήδης τοῦ ἔρωτος, φώναξε θριαμβευτικά: «Δός μου πᾶν στῶ καὶ τὰν γᾶν κινήσω!...»

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄγγλος ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι. Γερμανός!...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ μοῦ φανήκανε σὰν ἀγγλικὰ αὐτὰ ποὺ εἶπε... Ἂς εἶναι... Γιὰ νὰ συνεχίσω, λοιπόν, ἂς θυμηθῶ κι' ἄλλα λόγια σου, πιὸ παλιά: Ἡ ζήλεια εἶναι ὁ εὐεργετικὸς ἄγγελος ποὺ ἀναταράζει τὰ νερὰ ποὺ λιμνάζουν μέσα σ' αὐτὴ τὴ δεξαμενή... Ἀλήθεια, πῶς τὴ λένε; Τὴν ξέχασα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀνεξάντλητη ἐπιείκεια): Τὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, ναί... Ποῦ πᾶς καὶ τὰ βρίσκεις ὅμως!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά, τὸ εἶπα καὶ τὸ πιστεύω, ὅτι εἶναι πιὸ πολὺ ἀπὸ εὐεργετικός, εἶναι σωτήριος, ὁ ἄγγελος ποὺ ἀναταράζει τὰ νερὰ τῆς συζυγικῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ... Ἔτσι, ἡ ζωὴ τῶν συζύγων δὲ μεταβάλλεται σὲ ἀξιοδάκρυτο τέλμα, γεμᾶτο ἀπὸ τὶς πνιγηρὲς ἀναθυμιάσεις τῆς ρουτίνας... Ἀφοῦ θές, λοιπόν, κι' ἀφοῦ τὸ εἶπα, ἐξαιρῶ τὴ ζήλεια ἀπὸ τὰ ἀντρικὰ ἐλαττώματα ποὺ πρέπει ἡ γυναῖκα νὰ προσαρμοστῆ μαζί τους... Μένουν ὅμως τόσα ἄλλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπᾶ;... Τί μᾶς λές; Ὅσα ἰσχύουν γιὰ τὴ ζήλεια, ἰσχύουν καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ εἶπες: Γιὰ νὰ λειτουργήση καλὰ ἕνα σπιτικό, πρέπει ἡ γυναῖκα, ὄχι νὰ προσαρμόζεται μὲ δουλοπρέπεια στὶς ἀντρικὲς ἰδιοτροπίες, ἀλλὰ νὰ διαφωνῆ, νὰ ἐκδηλώνη καὶ νὰ ὑπογραμμίζη τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ δυναμισμό της... Νὰ μὴν εἶναι νευρόσπαστο, τούμπανο...— πῶς τὸ εἶπες κι' αὐτό, βρὲ εὐλογημένε μου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κύμβαλον ἀλαλάζον...

ΕΚΕΙΝΗ (φουρκισμένη): Ὅλο τὰ ξεχνάω τὰ ἀλαμπουρνέζικά σου!... Δὲν πρέπει, λοιπόν, ἡ γυναῖκα νὰ εἶναι κύμβαλον ἀλαλάζον στὰ ἀντρικὰ χέρια, γιατὶ τότε ὁ ἄντρας συνηθίζει νὰ γίνεται τύραννος... Ἀλλὰ δυναμικὴ σύντροφος, ποὺ νὰ ἀντιπαρατάσσεται ὡς «ἴση πρὸς ἴσον»— ἄλλη φράσι δική σου, ποὺ αὐτὴν τὴ θυμήθηκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ μελαγχολικὴ πεποίθησι): Ὁπότε τὸ σπιτικὸ μεταβάλλεται σὲ ρίγκ πυγμαχίας!

ΕΚΕΙΝΗ: Καλύτερα ρίγκ, παρὰ τέλμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπᾶ;... Ἀλήθεια;...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Διαφωνεῖς;... Ἡ ζωὴ εἶναι κίνησι, ἀνακατωσοῦρα, μάχη! Ἀπὸ τὴ μάχη τῶν πικρῶν λόγων βγαίνει ἡ γλυκειὰ ἀνακωχὴ τῶν φιλιῶν! Ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἀκινησία τῆς ἀδιαφορίας βγαίνει ἡ... ἑλονοσία τοῦ ἔρωτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀκούσιο θαυμασμό): Ἔγινες ὅμως πολὺ παραστατική!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐσὺ μ' ἔκανες! Σ' ἐσένα τὸ χρωστάω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αὐτὸ σὲ μένα τὸ χρωστᾶς;...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ δηλητηριώδη σιγουριά): Δὲ σοῦ χρωστάω καὶ πολλὰ ἄλλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶσαι ἀχάριστη!...

ΕΚΕΙΝΗ (προκλητικά): Θὰ ξαναρχίσουμε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (φοβισμένος): Ὄχι... Ὄχι... Γιὰ σήμερα φτάνει... (Τὴν ἀγκαλιάζει). Παραδέξου ὅμως ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο κι' ἔξυπνο νὰ πηγαίνης μὲ τὰ νερά μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Παραδέχομαι, ἀντίθετα, ὅτι εἶναι ὀλέθριο καὶ καταστρεπτικό! Ἂν πάω μὲ τὰ νερά σου, αὐτὰ τὰ νερὰ θὰ γίνουνε βοῦρκος καὶ θὰ μᾶς πνίξουν οἱ δηλητηριασμένες τους ἀναθυμιάσεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πανικόβλητος): Ὥστε, λοιπόν, θὰ εἴμαστε πάντα ἀντίπαλοι, παλαισταί, πυγμάχοι μὲ τὰ γάντια τοῦ μπόξ;

ΕΚΕΙΝΗ (χώνεται στὴν ἀγκαλιά του): Ναί... Κι' ὕστερα θὰ βγάζουμε τὰ γάντια τοῦ μπὸξ γιὰ νὰ χαϊδέψουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐνδιαφέρον μάτς, ἀκολουθεῖ εὔκολα... τὸ μὰτς καὶ τὸ μούτς!

ΕΚΕΙΝΟΣ (παρασυρμένος ἀπὸ τὴ θερμὴ γοητεία της ποὺ ἐξουδετερώνει ἀκόμα καὶ τὸ ἀρκετὰ κρύο καλαμποῦρι): Ἔχεις μᾶλλον δίκιο—ἂν ὄχι τυπικά, πάντως οὐσιαστικά... (Τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴ φιλάει, ἀπὸ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ἐπικυρώση ἔμπρακτα τὰ λόγια της...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν κρέμα θὰ τὴν χρησιμοποιήσετε μιὰ ὥρα περίπου πρὶν βγῆτε ἔξω καὶ μετὰ μ' ἕνα βαμπάκι ἢ χαρτὶ Cleanex ἀφαιρεῖτε τὴν κρέμα, ποὺ δὲν ἔχει ἀπορροφηθῆ.

Ἡ ὀμορφιά σας ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΥΟ

Πῶς θὰ τὴν προστατεύσετε τὸ χειμῶνα

Ὅπως εἶναι γνωστόν, ὁ χειμώνας ἐπηρεάζει δυσάρεστα τὴν ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου καὶ οἱ ἀπότομες μεταβολὲς τοῦ καιροῦ θεωροῦνται ὡς ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐχθρὸς τῆς ἐπιδερμίδος.

Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάνη νὰ φοβώμαστε τὸ κρύο, ποὺ γενικώτερα εἶναι πολὺ ὠφέλιμο, ἀλλὰ μόνο νὰ τὸ προσέχωμε.

Μὲ τὴν κατάλληλη αἰσθητικὴ ἀντιμετώπισι, μποροῦμε νὰ προλάβουμε κάθε ζημιὰ τῆς ὀμορφιᾶς, ποὺ προκαλεῖται ἐξ ἀφορμῆς τοῦ χειμῶνα καὶ νὰ διατηρήσουμε, λεία, νεανικὴ ἐπιδερμίδα.

Τὸ εὐτύχημα δὲ εἶναι ὅτι σήμερα πιὰ εἴμαστε ἀπόλυτα σὲ θέσι, ὄχι μόνο νὰ προστατεύσωμε τὴν ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου, ἀλλὰ καὶ νὰ καταπολεμήσωμε κάθε ζημιὰ ἢ ἀνωμαλία, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση μιὰ ἀπότομη ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ στὸ δέρμα, στὰ χείλη, στὰ αὐτιά, στὴ μύτη καὶ στὴν ἐπιδερμίδα τῶν βλεφάρων ἀκόμη.

Γιὰ νὰ προλάβουμε τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ὀμορφιά μας κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνα, πρέπει, κυρίως, νὰ ἐντείνωμε τὴν καθημερινὴ αἰσθητικὴ περιποίησι.

Ἐπίσης νὰ τρέφουμε καὶ νὰ τονώνουμε τακτικὰ τὴν ἐπιδερμίδα, γιὰ νὰ διατηρῆ τὴν ἐλαστικότητα τῶν ἱστῶν της.

Μιὰ πολὺ ὠφέλιμη καὶ πρωτότυπη κούρα ὀμορφιᾶς, εἶναι ἐπίσης ἡ ἑξῆς:

Μόλις σηκωθῆτε τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ κρεβάτι σας, φορέσετε τὴ ρόμπα σας καὶ κάνετε μερικὰ πηδήματα, μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Στὴν ἀρχή, πιθανὸν νὰ κρυώσετε λιγάκι, γρήγορα ὅμως θὰ ζεσταθῆτε ἀπὸ τὴν κίνησι.

Συγχρόνως ἀναπνέετε βαθειά.

Τίποτ' ἄλλο δὲν καθαρίζει τὸ δέρμα καὶ δὲν τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ νεκρὰ κύτταρα, ποὺ τὸ γερνοῦν, ὅσο τὸ ὀξυγόνο ποὺ ἀναπνέετε.

Τόσο μεγάλη σημασία ἀποδίδεται ἀπὸ τοὺς αἰσθητικοὺς στὴν ὀξυγόνωσι τοῦ δέρματος καὶ γενικώτερα τοῦ ὀργανισμοῦ, ὥστε ἐφαρμόζεται εἰδικὴ κούρα ὀξυγονώσεως σὲ ὅλα τὰ μεγάλα Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς.

Ὑπάρχουν δηλαδὴ εἰδικὲς συσκευές, ποὺ τροφοδοτοῦν τὸ δέρμα ἢ τὸν κουρασμένο ὀργανισμὸ μὲ τὸ ὀξυγόνο, ποὺ τοῦ λείπει. Σὲ κάθε ἀλλαγὴ καιροῦ, λοιπόν, καὶ στὸ πολὺ δυνατὸ κρύο, θὰ ἐπιμεληθῆτε τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ προσώπου.

Ἀπαραίτητη εἶναι ἐπίσης ἡ τονωτικὴ «ἀντιρίντ» κρέμα, ποὺ χρησιμεύει γιὰ ἀσπίδα τοῦ δέρματος, ἐναντίον τοῦ κρύου. Προσέξετε ὅμως καὶ μὴν παραφορτώνετε τὸ δέρμα μὲ ἄφθονη λιπαρὴ κρέμα, γιατὶ φράσσουν οἱ πόροι καὶ φέρνει τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἐπιδιώκετε. Τὴν κρέμα θὰ τὴ χρησιμοποιήσετε μιὰ ὥρα περίπου πρὶν νὰ βγῆτε ἔξω. Θὰ τὴν ἀφίσετε λίγο περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα καὶ μετὰ θὰ ἀφαιρέσετε τὴν παραπανιστὴ ποσότητα, ποὺ κλείνει τοὺς πόρους τοῦ δέρματος.

Ἂν τὸ κρύο εἶναι πολὺ τσουχτερό, μὴ βάζετε καθόλου πούδρα, ποὺ στεγνώνει τὸ δέρμα. Τὸ πρόσωπό σας θὰ εἶναι πολὺ πιὸ φυσικὸ καὶ νεανικώτερο, ἂν ἀφήσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας ἐλεύθερη, κάτω φυσικὰ ἀπὸ τὴν προστασία τῆς εἰδικῆς κρέμας.

Γιὰ τὴν περιποίησι τῶν χειλιῶν καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὰ χείλη ποὺ σκάζουν στὸ κρύο θὰ μεταχειριστῆτε βούτυρο κακάου. Ἐπίσης θὰ κάνετε ἕνα ἐπίμονο καὶ ἐλαφρὸ μασὰζ στὰ χείλη, μὲ τσιμπήματα, πιάνοντας πότε τὸ ἐπάνω καὶ πότε τὸ κάτω χεῖλος μεταξὺ ἀντίχειρος καὶ δείκτου. Καὶ κάθε 10—15 μέρες, ἀφοῦ καθαρίσετε καλὰ τὰ χείλη μὲ γαλάκτωμα, θὰ τοὺς κάνετε μιὰ ἐπάλειψι μὲ ἕνα βαμπάκι βρεγμένο σὲ αἰθέρα. Ὁ αἰθέρας σκληραγωγεῖ τὰ εὐαίσθητα χείλη καὶ δὲν τὰ ἀφήνει νὰ σκᾶνε εὔκολα.

Χρησιμοποιῆτε ἐπίσης λιπαρὸ ρούζ, ἂν τὰ χείλη σας εἶναι στεγνά.

Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ οἱ γυναῖκες, ποὺ ἔχουν λιπαρὴ ἐπιδερμίδα, πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ἕνα λιπαρὸ ροὺζ γιὰ ρεζέρβα, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν μονάχα μιὰ φορὰ ὅλο τὸ χειμῶνα.

Αὐτὴ ἡ μοναδικὴ φορὰ θὰ προστατεύση τὰ χείλη τους ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ ζημιά, ποὺ θὰ τοὺς κάνη ἕνα δυνατὸ ἢ ἀπότομο κρύο.

Τὰ πτερύγια τῆς μύτης ἔχουν καὶ αὐτὰ ἀνάγκη ἰδιαίτερης περιποιήσεως τὸ χειμῶνα.

Ἕνα ἀπαλὸ ἐπίμονο μασὰζ μὲ θρεπτικὴ κρέμα προλαμβάνει πολλὲς αἰσθητικὲς ἀνωμαλίες, ὅπως π.χ. τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης.

Τὸ μασὰζ γίνεται ἀπλώνοντας τὸ δείκτη κάθε χεριοῦ στὴ κάθε πλευρὰ τῆς μύτης καὶ τρίβοντας ἀπὸ τὴν ρίζα ὡς τὰ ρουθούνια ἐπὶ 1—1½ λεπτὸ τῆς ὥρας.

Τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης μπορεῖτε νὰ τὸ καταπολεμήσετε μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

1) Ζεσταίνετε καθαρὸ ροδόσταγμα καὶ ἐπὶ 5 λεπτὰ βάζετε χλιαρὲς κομπρέσες στὴ μύτη.

2) Πλένετε κάθε βράδυ τὴν ἐπιδερμίδα τῆς μύτης μὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε ρίξει μιὰ πρέζα σόδα τοῦ φαγητοῦ. Τὴ σκουπίζετε καλὰ καὶ μετὰ —δηλαδὴ προτοῦ κοιμηθῆτε—κάνετε ἐλαφρὸ μασὰζ μὲ τὸ ἑξῆς μῖγμα:

Σόδα φαγητοῦ 20 γραμμάρια, βάμμα ντὲ κάψικουμ 20 σταγόνες, λανολίνη 5 γραμμάρια, βαζελίνη 5 γραμμάρια.

Γιὰ τὴ περιποίησι τῶν αὐτιῶν, θὰ κάνετε τὸ ἑξῆς:

Ἀφοῦ πλύνετε τὰ αὐτιά σας καὶ τὰ σκουπίσετε δυνατὰ μὲ μιὰ χνουδωτὴ πετσέτα, θὰ βάλετε στὶς χοῦφτες τῶν χεριῶν λίγη κρέμα, ἀπὸ αὐτὴν ποὺ βάζετε στὸ πρόσωπο καὶ θὰ κάνετε ἕνα γερὸ μασάζ, στὰ αὐτιὰ ὥσπου νὰ κοκκινίσουν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχάσετε τὰ βλέφαρα στὴν εἰδικὴ αὐτὴ περιποίησι τῆς ὀμορφιᾶς ἐναντίον τοῦ κρύου.

Τί θὰ κάνετε;

Κάθε βράδυ, μετὰ τὸ γενικὸ ντεμακιγιάρισμα, βάζετε ἐλαχίστη ποσότητα θρεπτικῆς κρέμας, τὴν ἁπλώνετε ἀπαλὰ στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἐπιδερμίδας τῶν βλεφάρων καὶ μὲ ἕνα βαμπάκι καθαρὸ ἀφαιρεῖτε, ὕστερα ἀπὸ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας τὴν κρέμα, ποὺ δὲν ἔχει ἀπορροφηθῆ.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέξετε εἶναι ἡ ἀπαλότης τῶν κινήσεων, γιατὶ τὸ δέρμα γύρω ἀπὸ τὰ μάτια γενικὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ λεπτὸ καὶ θέλει μεγάλη προσοχή. Κάθε βίαιο ἄγγιγμα, μπορεῖ νὰ κάνη ζημιὰ καὶ κάθε μετατόπισι τῆς ἐπιδερμίδος κατὰ τὴν ἐπάλειψι τῆς κρέμας καὶ μιὰ ρυτίδα.

Γι' αὐτό, ἄλλωστε, καὶ δὲν πρέπει νὰ καταπιάνεστε ποτὲ μὲ τὸ μασὰζ τῶν βλεφάρων. Μιὰ τέτοια δουλειὰ μόνο ὁ εἰδικὸς αἰσθητικὸς ξέρει νὰ κάνη.

ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ
Αἰσθητικὸς

Βιταμίνες ποὺ προλαμβάνουν τὶς ἀποβολὲς

Πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ διάφορες ἀμερικανικὲς κλινικὲς ἔδειξαν ὅτι οἱ βιταμίνες Α, C καὶ Κ σὲ μεγάλες δόσεις μποροῦν νὰ προλάβουν τὴν ἀποβολή. Οἱ γιατροὶ χορηγοῦν ἐπίσης κατευναστικὰ φάρμακα, σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ ἔγκυος εἶναι ἐξαιρετικὰ νευρική. Ἡ ἀπόλυτη ἀννάπαυσις δὲν ἀπαιτεῖται. Πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ἀποδίδει στὶς περιπτώσεις ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος ἀποβολῆς, ἡ ζωὴ στὸν ἐλεύθερο ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Κατὰ τὸν δόκτορα Ζαβέρτ, ἡ ἔγκυος πρέπει νὰ κινῆται κι' ὅταν ἀκόμη ὑπάρχη λόγος νὰ φοβούμεθα ἀποβολή. Ἡ ἀκινησία, παρατηρεῖ, ἐνισχύει τὶς πιθανότητες, ἀντὶ νὰ τὶς περιορίζη.

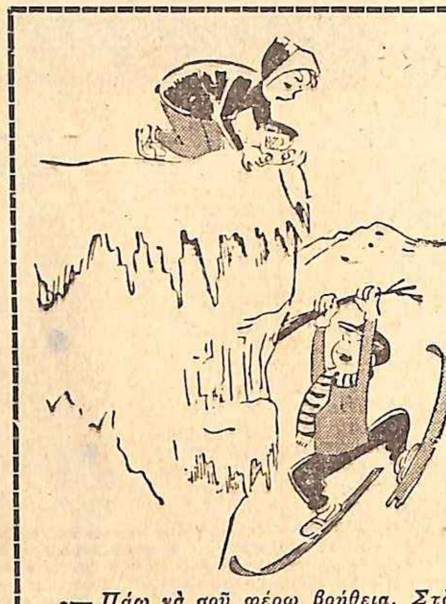

— Πάω νὰ σοῦ φέρω βοήθεια. Στὸ μεταξὺ ἄκουσε τὸ πένθιμο ἐμβατήριο τοῦ Σοπέν!...

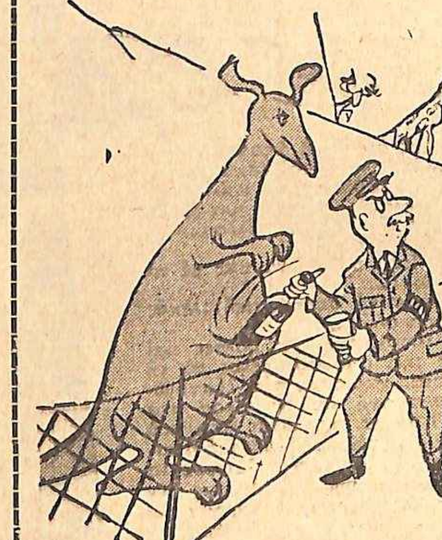

Στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο...

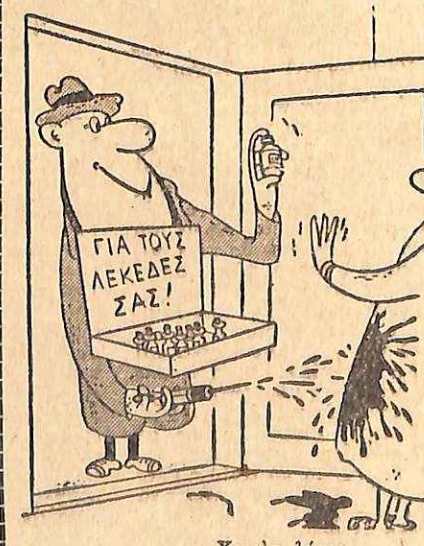

Χωρὶς λόγια.

Ζῶα ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ πετεινὸς τοῦ Νέλσωνος

ΜΠΟΡΕΙ ποτὲ ἕνα πουλὶ νὰ σώση ἕναν τόπο; Κι' ὅμως, ἕνας κόκκορας, ἕνας κοινὸς πετεινός, ἔσωσε κάποτε τὴν Ἀγγλία ἀπὸ βέβαιο ἀφανισμό. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ Βρεταννοὶ καὶ οἱ Γάλλοι μάχονταν μεταξύ τους. Ὁ Ναπολέων ἦταν ἀποφασισμένος νὰ καταλάβη ὁπωσδήποτε τὴν Ἀγγλία περνῶντας, μέσα σὲ μιὰ νύχτα, τὴ Μάγχη. Περισσότερο ἀπὸ χρόνο παρασκεύαζε τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἐπιχείρησι. Εἶχε κατορθώσει νὰ φτιάξη πεντακόσια περίπου πλοιάρια καὶ νὰ συγκεντρώση περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες στρατό. Ὅλη αὐτὴ τὴν τεράστια, γιὰ τὴν ἐποχή της δύναμι, τὴν προόριζε γιὰ τὶς ἀποβάσεις, ποὺ θὰ ἐνεργοῦσε σὲ λίγο στὶς βρεταννικὲς ἀκτές.

Οἱ Ἄγγλοι, μ' ὅλο ποὺ ἀπὸ τότε εἶχαν δυναμικὴ κατασκοπεία, δὲ μπόρεσαν ν' ἀντιληφτοῦν τὸ παραμικρό. Γιατὶ οἱ Γάλλοι, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ναύαρχο Βιλνέβ, ἔκαναν θαυμάσια τὴ δουλειά τους. Πρὸ παντὸς ὅμως δὲ μιλοῦσαν σὲ κανένα γιὰ τὰ μεγαλεπήβολα σχέδια τοῦ Ναπολέοντος. Κάθε πλοιάριο ποὺ τελείωνε, τὸ ἔστελναν κρυφὰ σ' ἕνα ἀπόμερο λιμανάκι τῆς Γαλλίας. Ἔτσι ὁ ὄγκος τους, ποὺ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα αὔξαινε, δὲν ἔδινε στόχο σὲ κανένα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, οἱ στρατιῶτες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὶς δυνάμεις καταδρομῶν, δὲν εἶχαν ἰδέα ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθοῦν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὁ γαλλικὸς στόλος ἔγινε πανίσχυρος καὶ δὲν ἀπόμενε παρὰ νὰ δοθῆ τὸ σύνθημα γιὰ τὴ μεγάλη ἐξόρμησι.

Ὁ Ναπολέων ὅμως δίσταζε ἀκόμη. Μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι δὲν ἦταν παῖξε-γέλασε. Ἔπρεπε νὰ μελετηθῆ κι' ἡ παραμικρότερη λεπτομέρεια, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐπιτυχία της. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ ναύαρχος Βιλνὲβ ἐπέμενε ν' ἀρχίση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἡ δουλειά, σὰν νὰ διαισθανόταν πὼς κάτι μποροῦσε νὰ τὴ χαλάση. Ἀλλ' ὁ Ναπολέων δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκούση. Αὐτὸς πρὸ παντὸς ποὺ φοβόταν περισσότερο ἦταν ὁ ναύαρχος Νέλσων — ἡ μεγαλύτερη ἴσως ναυτικὴ μορφὴ τῆς ἱστορίας — ποὺ τόσες καὶ τόσες φορὲς τοῦ εἶχε κάνει ζημιὲς μὲ τὴν καταπληκτικὴ κατὰ θάλασσα στρατηγική του. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προσέχη. Ἴσως αὐτὴ ἡ δῆθεν ἄγνοια τῶν Ἄγγλων, ὅτι δὲ γνώριζαν τίποτα γιὰ τὴν προετοιμαζομένη ἐπίθεσι, νὰ ἦταν εἰκονική. Γεγονὸς πάντως ἦταν ὅτι ὁ Νέλσων προσπαθοῦσε νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ μετρήση ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ἀνάστημά του μὲ τοὺς Γάλλους.

Μ' ὅλο ποὺ ἦταν μ' ἕνα μάτι κι' ἕνα χέρι, εἶχε γίνει πραγματικὰ ὁ ἐφιάλτης τοῦ Ναπολέοντος. Κανονικὰ ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχη ἀδυναμίες. Αὐτὸς ὅμως εἶχε δυό: Ἡ πρώτη ἦταν ἡ ἀγαπημένη του λαίδη Χάμιλτον καὶ ἡ δεύτερη, ὁ περίφημός του Σαντεκλαίρ. Γιὰ τὴν Ἔμμα Χάμιλτον, ὅλοι λίγο πολὺ γνωρίζουμε πὼς ἦταν κόρη μαγείρισσας κι' ὅτι ἀνέβηκε στὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα, χάρις στὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν ἐξυπνάδα της. Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ Σαντεκλαίρ; Ἦταν ἕνας πετεινὸς πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θαυμάσια φτερά του, εἶχε καὶ μιὰ ἐξαίρετη... φωνή!

Ὁ Νέλσων τὸν λάτρευε. Τὸν εἶχε δῆ γιὰ πρώτη φορὰ σὲ κάποιο ἀγρόκτημα, στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου. Καὶ τέτοια ἐντύπωσι τοῦ ἔκανε, ὥστε ὁ μεγάλος ἐκεῖνος ναύαρχος ζήτησε νὰ τοῦ τὸν χαρίσουν.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἔκπληκτος ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροκτήματος. Θέλετε νὰ σᾶς τὸν στείλω στὸ σπίτι σας;

— Καθόλου, ἀποκρίθηκε ὁ Νέλσων. Θὰ τὸν πάρω μαζί μου στὴ... ναυαρχίδα. Θὰ πῶ νὰ μοῦ φτιάξουν ἕνα κοτέτσι, γιὰ νὰ τοῦ βάλω καὶ μερικὲς ὄρνιθες. Δὲν πρόκειται νὰ τὸν καλογερέψω...

Οἱ φίλοι του νόμιζαν πὼς ἀστειευόταν. Μόλις ὅμως τελείωσε ἡ ἐπίσκεψι στὸ ἀγρόκτημα, ὁ Νέλσων παρακάλεσε νὰ τοῦ στείλουν στ' ἀμάξι του τὸν κόκκορα καὶ τὸ μικρό του χαρέμι. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀπὸ τότε ὁ ναύαρχος, ὅταν δὲν εἶχε δουλειά, πήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε στὸ κοτέτσι, τοῦρριχνε σπόρους καὶ ξαναγύριζε στὴν καμπίνα του εὐχαριστημένος. Τοὔδωσε μάλιστα καὶ τὸ ὄνομα Σαντεκλαίρ, ἐπειδὴ τὸν ξυπνοῦσε ἀπ' τὰ χαράματα μὲ τὴ φωνή του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ Γάλλοι κι' οἱ Ἱσπανοὶ ἦταν σύμμαχοι. Ὁ Ναπολέων, λοιπόν, θέλοντας νὰ ἐξουδετερώση τὸν Νέλσωνα προτοῦ ἐπιχειρήση ἀποβάσεις στὴν Ἀγγλία, ἔστειλε τὸ γαλλοϊσπανικὸ στόλο — ποὺ τὸν διοικοῦσε ὁ Βιλνὲβ — νὰ μετρηθῆ μαζί του. Τὸν ἀποτελοῦσαν εἴκοσι ἕνα πλοῖα τῆς γραμμῆς, πέντε φρεγάτες καὶ δυὸ βρίκια. Εἶχαν κινήσει ἀπὸ τὸ Κάδιξ καὶ στὶς 21 Ὀκτωβρίου 1805, ἀκριβῶς στὶς ἐννέα τὸ πρωΐ, ἐμφανίστηκε στὸν ὁρίζοντα ὁ ἀγγλικὸς στόλος. Ὁ Νέλσων βρισκόταν στὴ ναυαρχίδα του «Βίκτορυ» καὶ διοικοῦσε εἴκοσι ἑπτὰ πλοῖα τῆς γραμμῆς.

Ὅλα τὰ πληρώματα ἑτοιμάστηκαν ἀμέσως γιὰ τὴ ναυμαχία. Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος προχώρησε θαρραλέα πρὸς τὴν ἐχθρικὴ γραμμή, ποὺ ἦταν στὸ ὕψος τοῦ ἀκρωτηρίου Τραφαλγκὰρ κι' ἐπιχείρησε νὰ πλευρίση μὲ τὸ πλοῖο του τὴ ναυαρχίδα τοῦ Βιλνέβ, τὸ «Βουκένταυρο». Ἡ κίνησι αὐτὴ θὰ πετύχαινε ὁπωσδήποτε, ἂν δὲν ἔμπαινε ἀνάμεσα στὶς δυὸ ναυαρχίδες τὸ «Ρεντουτάμπλ», ποὺ ἄρχισε νὰ κεραυνοβολῆ μὲ τὰ κανόνια του, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τοὺς Ἄγγλους νὰ ξανοιχτοῦν καὶ νὰ χάσουν τὴν επαφὴ μεταξύ τους. Γρήγορα ὅμως ξανάσμιξαν κι' ἐπιχείρησαν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν Γάλλων, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κερδίζουν ἔδαφος. Μὰ ὁ πυκνὸς καπνὸς ἀπὸ τὰ κανόνια, εἶχε σκεπάσει τ' ἀντίπαλα πλοῖα καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε γιὰ πολλὴ ὥρα, τί ἀκριβῶς γινόταν. Ὁ Βιλνέβ, κατώρθωσε ν' ἀρχίση στοὺς Ἄγγλους ἄγριο κανονιοβολισμό.

Ἡ στιγμὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ κρίσιμη. Οἱ Βρεταννοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ λυγίζουν. Πολλὰ ἀπὸ τὰ μικρότερα πλοῖα τους ἑτοιμάζονταν ν' ἀνοίξουν πριμάτσες καὶ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ναυμαχίας. Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Νέλσων ἔβλεπε νὰ χάνεται ἡ νίκη μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἀνασαίνοντας βαρειά, πηγαινοερχόταν πάνω στὸ κατάστρωμα κι' ἔδινε προσταγὲς στὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο. Κάποια στιγμὴ στάθηκε ἀπότομα κι' ἑτοιμάστηκε νὰ διατάξη «πῦρ». Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Μὲ τὸ μοναδικό του χέρι ἔπιασε τὸ στῆθος του κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πλοιάρχου του, ποὺ ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποβαστάξη. Εἶχε πληγωθῆ θανάσιμα κι' ὡστόσο χαμογελοῦσε.

— Καλὰ μοῦ τὰ κατάφεραν οἱ Γάλλοι, ψιθύρισε. Ὁ φίλος μου ὁ Βιλνὲβ θὰ εἶναι ὑπερήφανος τώρα γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Πάντως εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ ποὺ μ' ἀξίωσε νὰ κάνω τὸ καθῆκον μου!

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα του λόγια. Ὁ Νέλσων ἔγειρε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ κεφάλι καὶ ξεψύχησε. Ἡ εἴδησι τοῦ θανάτου του δὲν ἄργησε νὰ διαδοθῆ στὸ πλήρωμα τῆς «Βίκτορυ» ποὺ ἔχασε τέλεια πιὰ τὸ ἠθικό του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἄρχισε κι' ἡ σωτήρια ἐπέμβασι τοῦ ἱστορικοῦ πετεινοῦ. Μία ἐχθρικὴ ὁμοβροντία κατέστρεψε ὄχι μόνο τὴ γέφυρα τῆς ναυαρχίδος, ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ κοτέτσι τοῦ Σαντεκλαίρ, ποὺ πετάχτηκε ἔντρομος ἔξω σέρνοντας πίσω του καὶ τὸ μικρό του χαρέμι. Πηδῶντας ἀπάνω ἀπὸ τὰ συντρίμμια κι' ὁδηγημένος ἴσως ἀπὸ τὸ ἔνστιχτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη ἀπὸ τὴ σχοινένια σκάλα, στὸ ψηλότερο κατάρτι τοῦ καραβιοῦ. Γρήγορα ἔφτασε στὴν κορυφή του. Οἱ κότες του ὅμως ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν φτάσουν. Κι' ὁ κόκκορας, θέλοντας νὰ τὶς συγκεντρώση γύρω του, χτύπησε μιὰ δυὸ φορὲς τὰ φτερά του κι' ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή: Κουκουρίκου!...

Μέσα σὲ κείνη τὴν ἀναμπουμπούλα τῆς μάχης, ἡ κραυγή του ἀντήχησε παράξενα. Ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦτες ἔστρεψαν τὰ μάτια τους ψηλά. Εἶδαν τότε τὸν πετεινὸ νὰ στέκεται ὑπερήφανος — σὰν νὰ ἐπρόκειτο κι' αὐτὸς νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ — καὶ νὰ κυττάζη πρὸς τὸ μέρος ποὺ βασίλευε ὁ ἥλιος κατακόκκινος, σὰν νὰ κολυμποῦσε μέσα στὸ αἷμα. Οἱ ναυτικοὶ, προληπτικοὶ συνήθως, ἀπέδωσαν τὴν ἐμφάνισί του ἐκείνη σὲ κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμι.

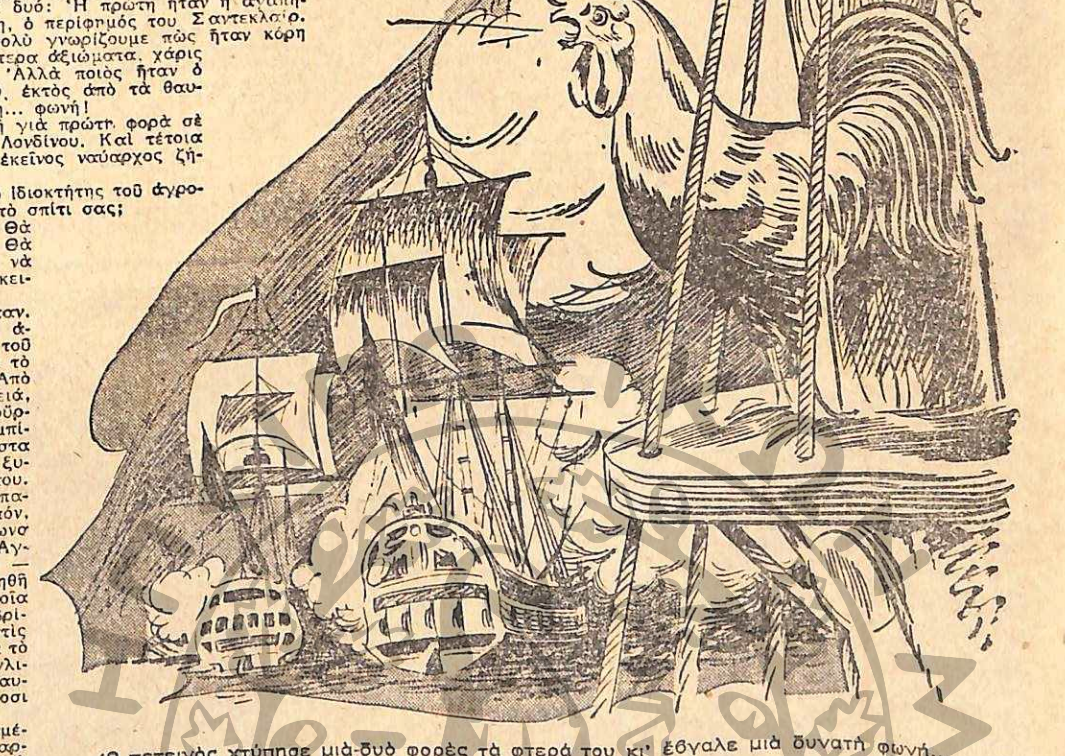

Ὁ πετεινὸς χτύπησε μιὰ-δυὸ φορὲς τὰ φτερά του κι' ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή...

— Μᾶς τὸν στέλνει ὁ Θεός, φώναξαν. Σημάδι πὼς θὰ νικήσουμε!

Τὰ πράγματα τότε ἄλλαξαν μονομιᾶς. Σὰν νὰ εἶχαν διώξει ἀπὸ μέσα τους κάθε φόβο καὶ κάθε δισταγμό, οἱ ναῦτες ὥρμησαν ἀκάθεκτοι στὴν κουβέρτα, ἅρπαξαν τὰ ὅπλα τους κι' ἄρχισαν νὰ σκορποῦν τὸν ὄλεθρο στὰ ἐχθρικὰ πλοῖα. Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὸ «Ρεντουτάμπλ» βυθίστηκε. Ὁ «Βουκένταυρος» ἔπεσε μπρὸς στὰ κανόνια ἑνὸς ἀγγλικοῦ κι' ἔγινε συντρίμμια. Προτοῦ βασιλέψη ὁ ἥλιος, ὁ γαλλικὸς στόλος εἶχε κατατροπωθῆ. Ὁ Βιλνὲβ βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους κι' ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν καὶ πληγωμένων εἶχε ξεπεράσει τὶς ἑφτὰ χιλιάδες. Ἔτσι οἱ ἀποβάσεις στὶς ἀγγλικὲς ἀκτὲς ἀναβλήθηκαν ἐπ' ἀόριστον καὶ τελικὰ δὲν ἔγιναν. Χάρις λοιπὸν στὸν πετεινὸ τοῦ Νέλσωνα, ἡ Ἀγγλία σώθηκε ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τῶν Γάλλων.

Ὁ Σαντεκλαὶρ ὅμως σκοτώθηκε κι' αὐτός. Μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸ στῆθος καὶ τὸν ἔρριξε νεκρὸ ἀπὸ τὸ πανύψηλο κατάρτι στὴν κουβέρτα τοῦ πλοίου. Οἱ ναῦτες στάθηκαν τότε προσοχὴ μπροστά του καὶ τὸν χαιρέτησαν στρατιωτικὰ μ' ὅλους τοὺς κανόνες. Γιατὶ εἶχε πολεμήσει κι' αὐτὸς στὸ Τραφαλγκὰρ κι' εἶχε βοηθήσει τοὺς Ἄγγλους νὰ νικήσουν. Λίγες βδομάδες ἀργότερα, τὸ ἱστορικὸ πουλὶ παραδόθηκε βαλσαμωμένο στὸ Ναυτικὸ Μουσεῖο τοῦ Γκρήνουϊτς. Μιὰ μετάλλινη πλάκα, ἐξηγεῖ: «Σαντεκλαίρ, ὁ πετεινὸς ποὺ ἔσωσε τὴν Ἀγγλία. Τραφαλγκάρ, 21 Ὀκτωβρίου 1805».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Ἐπιστήμη Υγεία

Οἱ κοινότερες αἰτίες τοῦ πονοκέφαλου

Ὅπου ὁ γιατρὸς γίνεται... ντέτεκτιβ

Ὁ πονοκέφαλος εἶναι τόσο κοινὴ ἐνόχλησι, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχη ὑποφέρει ἀπ' αὐτήν, περισσότερο ἢ λιγώτερο. Μάλιστα ἔχει ὑπολογιστῆ, ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι καταναλίσκουν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ ἀσπιρίνη κι' ἄλλα τέτοια φάρμακα γιὰ τὸν πονοκέφαλο, σὲ συνολικὴ ποσότητα μεγαλύτερη ἀπ' τὸ βάρος τοῦ σώματός τους!

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστική, τὰ 72% τῶν πονοκεφάλων διαρκοῦν 1—6 ὧρες. Μᾶς πονεῖ δὲ τὸ κεφάλι μας ἀπὸ 1 ὡς 24 φορὲς τὸ χρόνο, κατὰ μέσον ὅρο.

Ὁ εἰδικὸς Νεοϋορκέζος γιατρὸς Ἄρνολντ Φρήμαν, κατατάσσει τοὺς κοινότερους πονοκεφάλους στὶς ἑξῆς ἕξη κατηγορίες: 1) Ἡμικρανίες. 2) Πονοκέφαλοι ἀπὸ νευρικὴ ὑπερένταση. 3) Πονοκέφαλοι προερχόμενοι ἀπὸ διαταραχὲς ὀργάνων τοῦ κεφαλιοῦ, ὅπως τῶν ματιῶν, τῶν αὐτιῶν ἢ τῶν ἰγμορείων ἄντρων. 4) Πονοκέφαλοι συνδεόμενοι μὲ γενικὲς ἀσθένειες, ὅπως ὁ πυρετὸς καὶ ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι (πίεσι). 5) Πονοκέφαλοι ἀπὸ χτυπήματα καὶ ἄλλα ἀτυχήματα. 6) Πονοκέφαλοι «ψυχογενικῆς» προελεύσεως (οἱ λεγόμενοι «νευρικοί»).

Δὲν εἶναι ὅμως εὔκολο πάντοτε νὰ διαγνώση ὁ γιατρὸς σὲ ποιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες ὑπάγεται μιὰ συγκεκριμένη περίπτωσι. Πρέπει νὰ εἶναι καὶ λίγο... ντέτεκτιβ, γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψη!

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ζητάει ἀπ' τὸν πάσχοντα νὰ τοῦ περιγράψη λεπτομερῶς τὸ εἶδος τοῦ πονοκεφάλου του, τὴν ὥρα τῆς ἡμέρας ποὺ ὑποφέρει περισσότερο, ἂν ἀνακουφίζεται ξαπλωμένος ἢ ὄρθιος, κλπ. Ὕστερα τὸν ὑποβάλλει σὲ γενικὴ ἐξέτασι, ἰδίως δὲ τῶν ματιῶν, τῶν αὐτιῶν καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Μετράει τὴν πίεσί του.

Ἀκολουθοῦν ψυχολογικὰ τέστ, καθὼς καὶ ἐρωτήσεις γιὰ τὶς σχέσεις μεταξὺ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τῶν προϊσταμένων του, τῆς γυναίκας του (ἢ τοῦ ἄντρός της, προκειμένου γιὰ γυναῖκα) καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν του. Ἐξεγείρεται ὅταν παίρνη διαταγὲς στὴ δουλειά του; Εἶναι εὐτυχισμένη ἡ σεξουαλικὴ ζωή του;

Στὶς δυσκολώτερες περιπτώσεις, ὁ γιατρὸς συνιστᾶ ἐξέτασι αἵματος καὶ οὔρων καὶ ἀκτινογραφίες τοῦ κρανίου. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ ζητήση ἠλεκτρογκεφαλογράφημα, ἀκτινογράφησι τῶν ὀστῶν τοῦ τραχήλου καὶ μέτρησι τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ. Τέλος, γίνεται κάποτε μιὰ παρακέντησις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ μήπως ὑπάρχει κάποια ἀνωμαλία τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ.

Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ὁ γιατρὸς βγάζει τελικὰ τὸ συμπέρασμά του.

Ὅσο γιὰ τὴ θεραπεία ποὺ θὰ συστήση, αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ εἶδος τοῦ πονοκεφάλου.

Τὸ κοινότερο φάρμακο εἶναι, βεβαίως, ἡ ἀσπιρίνη, γιὰ τοὺς συνηθισμένους πονοκεφάλους.

Γιὰ τοὺς ὀφειλομένους σὲ ὑπερένταση, χορηγοῦνται ἀντιϊσταμινικὰ φάρμακα, ποὺ ἔχουν χαλαρωτικὴ ἐπίδρασι στοὺς μῦς.

Προκειμένου γιὰ ἡμικρανία, γίνονται δυσκολώτερα τὰ πράγματα. Τὸ καλύτερο φάρμακο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, εἶναι διάφορα παρασκευάσματα, μὲ βάσι τὴν ἐργοτίνη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡμικρανία συνοδεύεται συχνὰ ἀπὸ ναυτία καὶ ἐμετούς, τὰ φάρμακα αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ σὲ ὑπόθετα, καθὼς καὶ σὲ ἐνέσεις ὑποδόρειες ἢ ἐνδοφλέβιες. Ὅταν χορηγοῦνται ἀπὸ γιατρό, εἶναι σχετικὰ ἀκίνδυνα κι' ἀποτελεσματικὰ στὰ 90% τῶν περιπτώσεων.

Συγχρόνως ὅμως χρειάζεται καὶ μιὰ ψυχοθεραπεία, καθὼς καὶ ἀλλαγὴ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τοῦ πάσχοντος, γιατὶ σ' αὐτὲς βρίσκεται συχνὰ ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ. Πράγματι, μερικὲς ἀπ' τὶς αἰτίες τῆς ἡμικρανίας εἶναι τὸ ἀνεπαρκὲς φαγητὸ (κατάργησι τοῦ προγεύματος ἢ τοῦ βραδυνοῦ δείπνου), οἱ ἀκανόνιστες ὧρες φαγητοῦ, τὸ ξενύχτι, οἱ πάρα πολλὲς ἀσχολίες (ἐπαγγελματικὲς ἢ κοινωνικές), ἡ ἔλλειψι ἀναπαύσεως καὶ ψυχαγωγίας.

«Τὸ μόνο πραγματικὸ φάρμακο κατὰ τῆς ἡμικρανίας εἶναι ἡ ἀνάπαυσι», τονίζει ἕνας εἰδικὸς γιατρός. Ὁ πάσχων πρέπει νὰ κοιμᾶται πολύ, καὶ ἀπὸ νωρὶς τὸ βράδυ. Πρέπει ἀκόμη ν' ἀποφεύγη τὴ νευρικὴ ὑπερένταση καὶ τὶς στενοχώριες, ποὺ «κλείνονται» μέσα του καὶ συγκεντρώνονται σιγὰ-σιγά.

Τὰ διάφορα καταπραϋντικὰ φάρμακα δὲν ὠφελοῦν σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. Ὁ ὀργανισμὸς χρειάζεται πραγματικὴ ἀνάπαυσι, καὶ ὄχι τεχνητή.

Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν προσφάτως, βοήθησαν τοὺς γιατροὺς ν' ἀντιληφθοῦν, ὅτι τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἐγκεφάλου εἶναι τελείως ἀναίσθητο στὸν πόνο, ἀκόμα κι' ἂν συνθλιβοῦν ἢ καοῦν τὰ κύτταρά του. Ὁ πονοκέφαλος δημιουργεῖται μὲ τοὺς ἑξῆς τέσσερις τρόπους:

1) Διαστολὴ τῶν μικρῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου. — Ὑπάρχουν γύρω τους μικρὰ νεῦρα, ποὺ ἐρεθίζονται ἀπὸ τὴ διαστολή τους καὶ προκαλοῦν πόνο. Αὐτὴ εἶναι ἡ προέλευσι τῆς ἡμικρανίας.

2) Πάχυνσις καὶ διόγκωσις τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. — Καὶ πάλι ἐρεθίζονται τὰ λεπτὰ νεῦρα γύρω τους. Σ' αὐτὴ τὴν αἰτία ὀφείλονται οἱ πονοκέφαλοι ἀπὸ πίεσι, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ προηγοῦνται ἀπὸ τὴν ἔμμηνο ρῦσι.

3) Συνεχὴς σύσπασις τῶν μυῶν τοῦ κρανίου. — Αὐτὴ τὴν προέλευσι ἔχουν οἱ πονοκέφαλοι ἀπὸ ὑπερένταση. Ὁ πάσχων πονάει τότε στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου ἢ στὸν τράχηλο, ἢ τοῦ φαίνεται πὼς ἕνα στεφάνι σφίγγει τὸ κεφάλι του.

4) Συγκέντρωσι τοξινῶν ποὺ αὐξάνει τὴν εὐαισθησία στὸν πόνο. — Ἡ ἐπίδρασι αὐτῆς τῆς αἰτίας εἶναι τόση, ὥστε ἀκόμα καὶ τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου ἢ τὸ χτύπημα μιᾶς πόρτας, μπορεῖ νὰ προκαλέση πονοκέφαλο σ' αὐτὰ τὰ εὐαίσθητα ἄτομα.

Θὰ τελειώσωμε μὲ μιὰ συμβουλή: Ἂν ὁ πονοκέφαλός σας διαρκῆ περισσότερο ἀπὸ 7—10 μέρες καὶ δὲν ὑποχωρῆ μὲ τὰ κοινὰ φάρμακα, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας. Ἴσως τὸ πρόβλημά σας εἶναι πολυπλοκώτερο ἀπ' ὅ,τι νομίζετε!

Συμβουλὲς κατὰ τῶν κιρσῶν

Οἱ κιρσοὶ εἶναι μιὰ πάθησι τῶν φλεβῶν, ὀφειλομένη σὲ ἐξασθένησι τῶν τοιχωμάτων τους, ποὺ δυσκολεύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὰ πόδια. Ἡ θεραπεία τους εἶναι δύσκολη — ἂν ὄχι ἀδύνατη σὲ πολλὲς περιπτώσεις. Ὡστόσο, οἱ πάσχοντες ἀνακουφίζονται, κι' ἡ κατάστασί τους δὲ χειροτερεύει, ἂν ἀκολουθοῦν τὶς ἑξῆς γενικὲς συμβουλὲς τῶν γιατρῶν:

Ἀποφεύγετε νὰ στέκεστε ὄρθιος ἢ νὰ μένετε ἀκίνητος στὴν ἴδια θέσι γιὰ πολὺ χρονικὸ διάστημα.

Ὅταν ταξιδεύετε μὲ τραῖνο ἢ ἀεροπλάνο, μὴ παραλείπετε νὰ σηκώνεστε ἀπ' τὴ θέσι σας καὶ νὰ περπατᾶτε λίγο, κάθε μισὴ ὥρα.

Ὅταν διαβάζετε, κεντᾶτε, κλπ. βάζετε τὰ πόδια σας ψηλά, πάνω σ' ἕνα σκαμνί. Καὶ περπατᾶτε λίγο, κάθε μιὰ ὥρα.

Κάνετε γυμναστική, ἰδίως δὲ πεζοπορία, ποδήλατο καὶ κολύμπι. Ἀποφεύγετε τὶς σφιχτὲς καλτσοδέτες.

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται στὸ νοικοκυριό τους, πρέπει νὰ κάθωνται σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνί, ἀκουμπῶντας τὰ πόδια τους στὸ κάτω ξύλο του. Τὰ λυγισμένα γόνατα ρυθμίζουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὶς κνῆμες.

Κατὰ τῆς στηθάγχης

Τὰν ἀντιπηκτικὰ φάρμακα κάνουν νὰ ὑποχωρήσουν τὰ συμπτώματα τῆς στηθάγχης καὶ ἐλαττώνουν τὴ θνησιμότητα. Σὲ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὴν Ἀμερική, χορηγήθηκαν σὲ 275 πάσχοντες τέτοια φάρμακα ἐπὶ 2½ χρόνια κατὰ μέσον ὅρον. Ἡ θνησιμότης τους λοιπὸν παρουσίασε μιὰ σημαντικὴ μείωσι, κι' οἱ δυνατοὶ πόνοι τοῦ στήθους ἔλειψαν στὰ 38% τῶν περιπτώσεων κι' ἐλαττώθηκαν σημαντικὰ στὰ 12%.

Νέο φάρμακο γιὰ τὴν ἐπιληψία

Τὸ «Σέλοντιν» εἶναι ἕνα νέο φάρμακο κατὰ τῆς ἐπιληψίας. Μελετήθηκε σὲ 16 πάσχοντες, ἡλικίας 7—44 ἐτῶν, ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ διάφορες μορφὲς αὐτῆς τῆς ἀσθενείας. Στὶς 15 περιπτώσεις ἔδωσε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ἐλάττωσε δηλαδὴ σημαντικὰ τὴ σφοδρότητα τῶν κρίσεων, ἢ καὶ τὶς σταμάτησε τελείως.

Θεραπεύουν τοὺς ἰλίγγους

Γιὰ τοὺς ἰλίγγους καὶ ἄλλες ἐνοχλήσεις, ἀποδείχθηκαν ὠφέλιμα δυὸ φάρμακα ποὺ συγγενεύουν μεταξύ τους: ἡ κολχικίνη καὶ ἡ κολχεμίδη. Ὡς τώρα, τὰ φάρμακα αὐτὰ χρησιμοποιόνταν ἐναντίον τῆς ποδάγρας. Ὅταν ὅμως δοκιμάστηκαν σὲ 11 περιπτώσεις ἰλίγγου, σὲ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις, προκάλεσαν ἐκπληκτικὴ βελτίωσι μέσα σὲ λίγες ὧρες. Ὠφέλησαν ἐπίσης πολὺ 15 πάσχοντες ἀπὸ ἀγγειονευρωτικὸν οἴδημα (ἐξάνθημα) ἀλλεργικῆς φύσεως. Τέλος, καλλιτέρεψαν πολὺ τὴν κατάστασι δυὸ γυναικῶν ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ μιὰ ἐπίμονη καὶ ὀδυνηρὴ ἀρρώστια τῶν λεμφικῶν ἀδένων.

Ἀντιφυματικὰ φάρμακα στὰ κατάγματα

Ἡ ἐπούλωσι τῶν καταγμάτων τῶν ὀστῶν μπορεῖ νὰ ἐπιταχυνθῆ μὲ τὰ ἀντιφυματικὰ φάρμακα. Πράγματι, σ' ἕνα σανατόριο, παρατηρήθηκε ὅτι τὰ κατάγματα τῆς λεκάνης ὡρισμένων ἡλικιωμένων φυματικῶν θεραπεύθηκαν πολὺ γρήγορα, τόσο ὥστε μετὰ 55 μέρες μποροῦσαν νὰ σηκώσουν ὁποιοδήποτε βάρος. Ἡ ἴδια θεραπεία στοὺς μὴ φυματικοὺς ἀπαιτεῖ 94 μέρες κατὰ μέσον ὅρον. Εἶναι προφανὲς λοιπὸν ὅτι ἡ γρηγορώτερη ἐπούλωσι, στὴν πρώτη περίπτωσι, ὀφείλεται στὰ νέα φάρμακα ποὺ χορηγοῦνται κατὰ τῆς φυματιώσεως.

Τὸ πλεονάζον λίπος

Οἱ Γερμανοὶ χειροῦργοι, σὲ περιπτώσεις κήλης σὲ γυναῖκες συνιστοῦν ν' ἀφαιρῆται κατὰ τὴν ἐγχείρησι καὶ ὅλο τὸ πλεονάζον λίπος ποὺ ἔχει συσσωρευθῆ στὰ κοιλιακὰ τοιχώματα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐγχειρήσεως εἶναι μεγαλύτερη καὶ ὁ κίνδυνος ὑποτροπῆς ἀποφεύγεται.

ΕΝΑΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Ὁ Πῶλ Σόβα, ἀπὸ τὸ Σικάγο (Η.Π.Α.) εἶναι σήμερα 19 χρόνων καὶ κοιμᾶται συνεχῶς ἐπὶ 13 ὁλόκληρα χρόνια. Ἦταν 6 χρόνων ὅταν προσεβλήθη ἀπὸ μιὰ σπάνια ἀρρώστια ποὺ λέγεται «Γρίππη τοῦ ὕπνου». Πρόκειται γιὰ μιὰ φλόγωσι τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ προκαλεῖ γενικὴ νάρκωσι. Ὁ Πῶλ παραμένει ἀπὸ τότε σὲ μιὰ συνεχῆ ληθαργικὴ κατάστασι καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται τίποτε ἀπ' ὅσα γίνονται γύρω του. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως διατρέφεται μὲ ὀρροὺς καὶ τροφὲς ποὺ δὲν χρειάζονται μάσσησι καὶ μεγαλώνει κανονικά, ἔχει δὲ σήμερα ὕψος 1 μ. 75. Ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος λειτουργοῦν ὁμαλὰ καὶ οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν παρακολουθοῦν λένε πὼς ὑπάρχουν ἐλάχιστες ἐλπίδες νὰ γίνη καλά, πιστεύουν ὅμως πὼς μπορεῖ νὰ ζήση ἔτσι καὶ 50 χρόνια ἀκόμα.

ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ ΛΟΞΥΓΓΑ ἀπὸ ἰούς;

Πῶς μποροῦμε νὰ τὸν καταπολεμήσωμε

Μιὰ ἐπιδημία λόξυγγα παρουσιάστηκε τελευταῖα σὲ μιὰ γαλλικὴ κωμόπολι. Τὰ πρῶτα κρούσματα ἐμφανίστηκαν στὸ σχολεῖο. Ἀπὸ κεῖ, ἡ ἐπιδημία ἐξαπλώθηκε καὶ στοὺς ἄλλους κατοίκους τῆς κωμοπόλεως. Ὑπολογίστηκε ὅτι, τελικά μόνο ἕνα ποσοστὸ 18—22% κατάφερε νὰ γλυτώση.

Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ λόξυγγας;

Οἱ ραδιολογικὲς ἐξετάσεις ποὺ ἔγιναν σὲ ἄτομα κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ λόξυγγα, μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ μάθωμε τὸ μηχανισμό του.

Τὸ ὄργανο ποὺ διαδραματίζει πρωτεύοντα ρόλο στὸ λόξυγγα, εἶναι τὸ διάφραγμα, δηλαδὴ ὁ λεπτὸς καὶ ἐκτεταμένος μῦς, ποὺ χωρίζει τὴν κοιλιακὴ κοιλότητα ἀπὸ τὸ θώρακα. Τὸ διάφραγμα, ὡς γνωστόν, κατέρχεται ὅταν εἰσπνέωμε καὶ ἀνέρχεται ὅταν βγάζωμε ἀπὸ τοὺς πνεύμονες τὸν ἀέρα, ποὺ εἰσπνεύσαμε. Οἱ δύο αὐτὲς κινήσεις γίνονται αὐτόματα χωρὶς νὰ τὶς καταλαβαίνωμε. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ὅμως, τὸ διάφραγμα συσπᾶται ἀπότομα κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς εἰσπνοῆς. Αὐτὸς ὁ σπασμὸς τοῦ διαφράγματος εἶναι ὁ λόξυγγας.

Ὁ λόξυγγας, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, μόλις ἀκούγεται. Ἄλλοτε, ὅμως, εἶναι ἐξαιρετικὰ θορυβώδης. Ἕνας γιατρός, μάλιστα, ἀναφέρει τὴν περίπτωσι ἑνὸς χωρικοῦ, ποὺ ὁ λόξυγγάς του ἀκουγόταν σὲ ἀπόστασι δύο χιλιομέτρων! Τὸ σῶμα του τρανταζόταν ὁλόκληρο καὶ νόμιζε κανεὶς πὼς τὸ στῆθος του βάσπαζε.

Ὁ σπασμὸς τοῦ λόξυγγα σπανιώτατα εἶναι μοναδικός. Συνηθέστερα, ἐπαναλαμβάνεται πολλὲς φορὲς στὴ σειρά. Ἡ συχνότης τῶν σπασμῶν ποικίλλει κατὰ τὰ ἄτομα καὶ τὶς περιστάσεις. Κατὰ μέσον ὅρον, ἀναλογοῦν 6—15 σπασμοὶ στὸ λεπτό. Ἡ προσβολὴ διαρκεῖ συνήθως 10 λεπτά. Μπορεῖ ὅμως, νὰ παραταθῆ ἐπὶ ὧρες καὶ ἡμέρες. Ἀναφέρονται, μάλιστα, περιπτώσεις ἀτόμων, ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ λόξυγγα ἐπὶ μῆνες καὶ χρόνια.

Ὁ λόξυγγας, ἀκόμη καὶ στὶς περιπτώσεις ποὺ διαρκεῖ ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, δὲν ἀπειλεῖ τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ διάρκεια δὲν παίζει κανένα ρόλο. Ἡ συχνότης τῶν σπασμῶν, ὅμως, ποὺ μποροῦν νὰ φτάσουν τοὺς 60—80 στὸ λεπτό, δημιουργεῖ ἕνα σοβαρώτατο κίνδυνο. Ὁ ἀσθενὴς δὲ μπορεῖ τότε οὔτε νὰ φάη οὔτε νὰ μιλήση, οὔτε νὰ κοιμηθῆ, ἡ ἀναπνοή του γίνεται ἐξαιρετικὰ δύσκολη καὶ ὁ ὀργανισμός του ἐξαντλεῖται ταχύτατα. Ἀλλ' εὐτυχῶς οἱ περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι σπανιώτατες.

Οἱ κυριώτερες αἰτίες ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν λόξυγγα εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ὁ λόξυγγας προέρχεται ἀπὸ τὸ στομάχι. Μιὰ δυσπεψία, ἕνα πλούσιο γεῦμα, ἡ κατάχρησι οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν κλπ. προκαλοῦν σὲ πολλὰ ἄτομα λόξυγγα. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ὁ λόξυγγας μπορεῖ νὰ προκληθῆ ἀπὸ ἕνα ποτὸ πολὺ ζεστὸ ἢ πολὺ κρύο.

Ὁ λόξυγγας τῶν βρεφῶν ὀφείλεται συνήθως στὸ ὅτι τὰ θηλάζομε συχνὰ ἢ ἐπὶ πολλὴ ὥρα τὴν κάθε φορά.

2) Οἱ ἀσθένειες τῆς χοληδόχου κύστεως ἢ τοῦ περιτοναίου, οἱ σκώληκες τῶν ἐντέρων, οἱ παθήσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος (μηνιγγῖτις, ἐγκεφαλῖτις), τὰ λοιμώδη νοσήματα καὶ ἰδίως ὁ τύφος προκαλοῦν σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἐπίμονο λόξυγγα.

3) Τὸ κάπνισμα καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά.

4) Οἱ ἐπιδημίες λόξυγγα ὀφείλονται πιθανώτατα σὲ ἰό. Ὡς τὴ στιγμή, ὅμως, οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν ἀπομονώσουν.

5) Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὁ λόξυγγας εἶναι μεταδοτικὸς ἀπὸ συμπάθεια. Μερικὰ ἄτομα νευρικὰ ἢ ὑπερευαίσθητα παθαίνουν λόξυγγα, βλέποντας ἄλλους νὰ ὑποφέρουν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς διαφραγματικοὺς σπασμούς.

Γιὰ νὰ σταματήσωμε τὸ λόξυγγα, θὰ καταφύγωμε στὴν ἀρχὴ στὰ καλούμενα μικρὰ μέσα. Μποροῦμε π.χ. νὰ φᾶμε ἕνα κομμάτι ζάχαρη, βρεγμένο μὲ ξύδι νὰ πιοῦμε γουλιὲς-γουλιὲς ἕνα ποτῆρι νερὸ χωρὶς ν' ἀναπνέωμε ἢ νὰ σφίξωμε τὸ θώρακα μ' ἕνα κομμάτι πανί. Μποροῦμε ἐπίσης νὰ πέσωμε μπρούμυτα σὲ ἀπόλυτη εὐθεῖα (χωρὶς μαξιλάρι στὸ κεφάλι) ἢ νὰ βγάλωμε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ τὴ γλῶσσα ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα ἀποβλέπουν στὸν ἴδιο σκοπό: στὸ νὰ ἀκινητοποιήσουν τὸ διάφραγμα.

Ἀποτελεσματικὰ μέσα εἶναι ἀκόμη τὸ νὰ μασσήσωμε μιὰ ξερὴ κόρα ψωμιοῦ ἢ νὰ πιοῦμε μιὰ λεμονάδα μὲ σόδα.

Ἂν αὐτὰ τὰ μικρὰ μέσα ἀποτύχουν, θὰ καταφύγωμε στὰ μεγάλα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ χρησιμοποιήσωμε τὰ ἀντισπασμωδικὰ φάρμακα, ὅπως εἶναι ἡ μπελλαντόνα. Σὲ μερικοὺς ἐπίμονους λόξυγγες κάνουν καλὸ οἱ βεντοῦζες στὴν κοιλότητα τοῦ ἐπιγαστρίου (πάνω ἀπὸ τὸ στομάχι). Σὲ μορφὲς ἐξαιρετικὰ ἐπίμονες γίνονται ἐφαρμογὲς φαραδικοῦ ρεύματος στὸ φρενικὸ νεῦρο. Οἱ περιπτώσεις αὐτές, ὅμως, εἶναι σπανιώτατες.

Ἡ ἀρρώστεια ποὺ φέρνει νύστα

Ἡ «ναρκοληψία» εἶναι μιὰ διαταραχὴ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ποὺ προκαλεῖ ἀκατανίκητη νύστα. Τὰ θύματά της μισοκοιμοῦνται σὲ κάθε στιγμὴ — ἐνῶ κουβεντιάζουν μὲ φίλους, ἢ τρώνε, ἢ χορεύουν, ἢ παίρνουν τὸ μπάνιο τους. Μὲ πολλὴ δυσκολία κατορθώνουν νὰ μὴν ἀποκοιμηθοῦν τελείως, δὲν ἔχουν ὅμως ποτὲ πνευματικὴ διαύγεια.

Μερικοὶ παρουσιάζουν συγχρόνως καὶ «καταπληξία», δηλαδὴ μιὰ ξαφνικὴ καὶ σύντομη ἀπώλεια τοῦ μυϊκοῦ τόνου. Τὰ γόνατά τους λυγίζουν τότε καὶ τὰ ἀντικείμενα ποὺ κρατοῦν τοὺς πέφτουν ἀπ' τὰ χέρια. Τὸ σύμπτωμα αὐτὸ προκαλεῖται συνήθως ἀπὸ διάφορες συγκινήσεις.

Ἡ ναρκοληψία δὲν εἶναι τόσο σπάνια, ὅσο θὰ νόμιζε κανείς. Μόνο σὲ μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ κλινικὴ σημειώθηκαν 241 τέτοιες περιπτώσεις, μέσα σὲ 5 χρόνια. Ἐξ ἄλλου, πολλὲς φορὲς δὲν ἀναγνωρίζεται ἡ πάθησι αὐτή, γιατὶ δὲν ὑπάρχουν ἐργαστηριακὲς ἐξετάσεις γιὰ τὴ διάγνωσί της. Ὁ γιατρὸς βασίζεται μόνο στὴν περιγραφὴ τῶν συμπτωμάτων ἐκ μέρους τοῦ ἀρρώστου. Κι' ὅταν ἐκεῖνος παραπονῆται πὼς εἶναι «διαρκῶς κουρασμένος», τὸν θεωρεῖ ἁπλῶς νευρασθενικὸ τύπο, ἢ τὸν ὑποβάλλει σὲ θεραπεία γιὰ ὑποθυρεοειδισμό.

Ὅταν ὅμως γίνη ἡ σωστὴ διάγνωσι, ἡ ναρκοληψία μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ μὲ ἀμφεταμίνη κι' ἄλλα διεγερτικὰ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Γελωτοθεραπεία

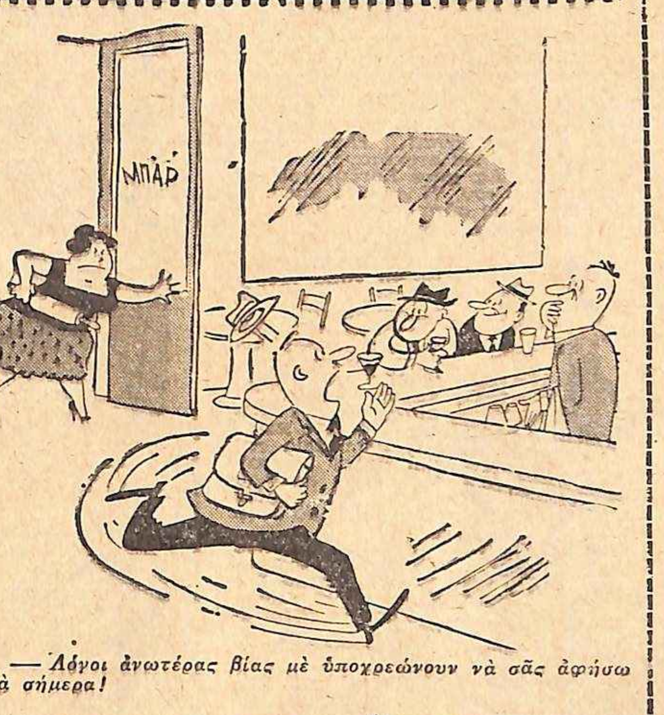

— Λόγοι ἀνωτέρας βίας μὲ ὑποχρεώνουν νὰ σᾶς ἀφήσω γιὰ σήμερα!

— Μᾶς δανείζεις τὸ αὐτοκίνητό σου, μπαμπᾶ; Ὁ Μιχάλης τρακάρησε πρὸ ὀλίγου τὸ δικό του!...

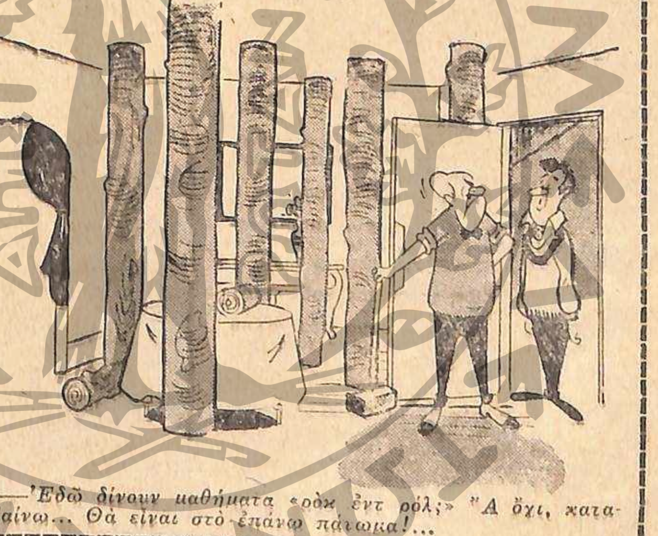

— Ἐδῶ δίνουν μαθήματα «ρὸκ ἐντ ρόλ;» Ἄ ὄχι, καταλαβαίνω... Θὰ εἶναι στὸ ἐπάνω πάτωμα!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ μεγάλη συμφορὰ

Ὁ Ναστραδὶν εἶχε χάσει τὴν ἡσυχία του ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκε, γιατὶ ἡ γυναῖκα ποὺ πῆρε, ἡ Φατμέ, δὲν ἦτανε σόϊ κι' ὅλο σὲ μπελάδες τὸν ἔβαζε.

—Μπρὲ ὅποιος δὲ βάζει μυαλὸ μὲ τὸ δικό μου χάλι καὶ παντρεύεται, μεγάλος ἀχμάκης εἶναι!... ἔλεγε, ὅπου καθότανε κι' ὅπου στεκότανε.

—Τὰ παραλές, μπρὲ Χότζα! τοῦ λέγανε οἱ φίλοι του. Ἡ γυναῖκα χρειάζεται γιατὶ χωρὶς αὐτήν, μισὸ ἄνθρωπος μισὸ ζῶο θἄτανε ὁ ἄντρας!

Ζεματισμένος ὅμως καθὼς ἦτανε ἀπὸ τὸ γάμο του, ὁ Ναστραδίν, δὲν ἄκουγε τίποτα.

—Αὐτὰ εἶναι λόγια τοῦ ἀέρος. Ἄντρας παντρεμένος μοιάζει σὰν ἀετὸς χωρὶς φτερά... Γι' αὐτό, μὰ τὸν Ἀλλάχ, ὅποιος χάνει τὴν ἐλευθερία του καὶ βάζει μιὰ χανοὺμ γιὰ κεχαγιᾶ πάνω στὸ κεφάλι του, εἶναι γιὰ δέσιμο!...

Κι' ἐξακολούθησε νὰ φωνάζη ἐναντίον τοῦ γάμου ἀπ' τὸν καφενέ, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ τζαμὶ ἀκόμα...

— Τρελλάθηκες, Ναστραδὶν ἐφέντη, καὶ λὲς τέτοιες κουβέντες ἐδῶ μέσα; Αὐτὰ εἶναι λόγια τοῦ ναργιλὲ καὶ τοῦ κρασιοῦ, ποὺ βάζει στὸ στόμα τῶν πιστῶν ὁ διάβολος... τοῦ εἶπε μιὰ μέρα αὐστηρὰ ὁ ἰμάμης.

—Καὶ τοῦ λόγου σου, ποὺ δὲ συμφωνεῖς μαζί μου, γιατὶ ἔμεινες ἀνύπαντρος; τὸν ρώτησε ὁ Ναστραδίν.

—Γιατὶ σὲ μένα ἀπαγορεύει τὸ Κοράνι νὰ παντρευτῶ, τζάνουμ...

— Ἄ, ὥστε ἔτσι, ἐφέντημ; ρώτησε ὁ Χότζας ἔξω φρενῶν. Ἐσύ, ποὺ τὴ γλύτωσες φτηνά, χάρις στὸ Κοράνι, βάζεις τοὺς ἄλλους νὰ καοῦνε!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ τζαμὶ κάνοντας ὅρκο νὰ μὴ ξαναπατήση ἐκεῖ.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ ἰμάμη, ποὺ τὸν ἔχουμε. Βάζει τὸν κόσμο σὲ συμφορὲς καὶ σὲ μπελάδες κι' αὐτὸς μένει ἀπ' ἔξω... Μπρέ, πολὺ ἔξυπνος εἶναι... Ἀλλὰ ἔννοια σας καὶ θὰ στὸν διορθώσω ἐγώ... ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Χότζας.

Κι' ἀποφάσισε μιὰ μέρα νὰ πάη στὸν πασᾶ γιὰ ν' ἀλλάξη τὸν ἰμάμη τοῦ χωριοῦ.

—Μὰ γιατί, Χότζα μου, θέλεις νἄρθη ἄλλος ἰμάμης στὸ τζαμί; τὸν ρώτησε γελῶντας ἐκεῖνος.

—Γιατί, πολυχρονεμένε μου, εἶναι ἡ αἰτία γιὰ ὅλες τὶς γκρίνιες, τοὺς τσακωμοὺς καὶ τὶς δυστυχίες τοῦ χωριοῦ... ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν.

— Πολὺ καλά... Ἀλλὰ νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσης αὐτό, Χότζα ἐφέντημ...

—Νά... πασᾶ μου, βάζει τὸν κοσμάκη νὰ παντρευτῆ καὶ τοῦ λόγου του, πονηρὸς καθὼς εἶναι, μένει ἀνύπαντρος καὶ μᾶς κάνει χάζι ὅλους μας!

—Ὡραῖα τὰ λές, Χότζα μου, ἀλλὰ δὲ μ' ἔπεισες ἀκόμη γιὰ νὰ τὸν ἀλλάξω. Πᾶμε λοιπὸν σεργιάνι μὲ τ' ἄλογα στὴν πολιτεία, γιὰ νὰ μοῦ πῆς κι' ἄλλα κι' ἴσως ἀλλάξω γνώμη... τοῦ εἶπε ὁ πασᾶς, ποὺ δὲ βαρυότανε ποτὲ ν' ἀκούη τὰ χωρατὰ τοῦ Ναστραδίν.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ πήγαιναν, νὰ καὶ βλέπουν μπροστά τους ἕναν φουκαρᾶ, ποὺ παραπατοῦσε κλαίγοντας.

—Ποιὸς εἶναι; Τὸν ξέρεις; ρώτησε ὁ πασᾶς.

—Εἶναι ἕνας ποὺ ἔχει ἕνα δίδυμο ἀδελφὸ καὶ ποὺ μοιάζουν μεταξύ τους σὰ δυὸ στάλες νερό... ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν.

—Μὰ τότε ποιὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς δυό; ἀπόρησε ὁ πασᾶς.

Ὁ Χότζας ὅμως, ἔχοντας κάτι ἄλλο στὸ μυαλό του, προσποιήθηκε πὼς δὲν ἄκουσε καὶ συνέχισε:

— Λοιπόν, τοῦ ἑνὸς πέθανε χτὲς ἡ γυναῖκα...

— Ἔ, τότε αὐτὸς θἄναι, ἀφοῦ τὸν βλέπουμε νὰ κλαίη... εἶπε ὁ πασᾶς.

—Μπορεῖ ὅμως νἄνε κι' ὁ ἄλλος!

—Τοῦ πέθανε κι' ἐκείνου κανένας;

— Ὄχι... ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ Χότζας. Αὐτὸς ὅμως παντρεύτηκε χτές.

Κι' ὁ πασᾶς ἔσκασε στὰ γέλια κι' ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸ χατῆρι τοῦ Ναστραδίν, στέλνοντας τὸν ἰμάμη σ' ἄλλο χωριό.

— Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, δὲ μὲ χωροῦσε ταξί!

— Εἶδες τί ἔπαθε ἡ μαμᾶ σου μὲ τὸ νὰ προσπαθῆ συνεχῶς ν' ἀδυνατίση;...

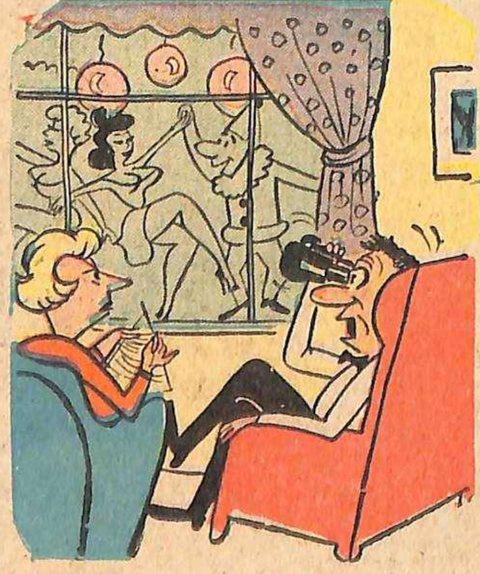

— Γιατί νὰ πληρώσουμε εἰσιτήριο γιὰ νὰ πᾶμε στὸ χορὸ 'Αμαλία; 'Απ' ἐδῶ περνᾶμε καλύτερα!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ ψωμὶ

Αὐτὸ ποὺ κάνεις, κύριε, εἶναι ἀπρεπές, ἀνάγωγο, ἀντιπαθές, συχαμένο καὶ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ δημοσία ὑγεία. Σὲ σένα τὸ λέω, κύριε —ἂν μπορῶ νὰ πῶ κύριο ἕναν τέτοιον τύπο— σὲ σένα ποὺ κάθεσαι στὸ διπλανὸ τραπέζι τοῦ ἑστιατορίου, γιὰ νὰ τιρλικώσης. Πῶς; Τί κάνεις; Αὐτὸ ποὺ κάνεις. Ποὺ πιάνεις μὲ τὰ παληόχερά σου τὶς δυὸ φέτες ψωμὶ ποὺ σοῦφερε τὸ γκαρσόνι, τὶς μαλάζεις καὶ τὶς στέλνεις πίσω γιὰ νὰ σοῦ τὶς ἀλλάξουν καὶ νὰ σοῦ φέρουν, λέει, πιὸ φρέσκες.

Τί; Δὲν σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ ψωμὶ καὶ θέλεις ἄλλο; Ἔχει καλῶς. Ἂν σοῦ ἀρέση ἢ δὲν σοῦ ἀρέση, εἶναι ζήτημα γούστου, τὸ ὁποῖον ὅμως πρέπει νὰ κρίνης διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὄχι διὰ τῆς χειροπρακτικῆς. Τὰ χέρια δὲν ἔχουν καμμιὰ δουλειά, κύριε, καὶ συγγνώμην ἀπὸ τὴ λέξι ποὺ τὴν ξαναμεταχειρίζομαι. Ἀλλὰ ἐσὺ πιάνεις τὶς δύο φέτες, τὶς μαλάζεις, ὅπως εἴπαμε, τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὶς ἐπιστρέφεις.

Τί εἶπες; Τί βλάπτει αὐτὴ ἡ διαδικασία; Τὸ κορόϊδο κάνεις ἢ μοῦ παρασταίνεις τὸν ἀφελῆ; Βλάπτει, κύριε, διότι αὐτὲς τὶς ταλαιπωρημένες φέτες δὲ θὰ τὶς πετάξη τὸ κατάστημα. Θὰ τὶς σερβίρη σὲ κάποιον ἀνύποπτο πελάτη, ποὺ δὲν θὰ ξέρη ὅτι κάποιος ἄλλος δύσκολος στὸ θέμα τοῦ ψωμιοῦ, τὶς ἔπιασε μὲ τὰ χέρια του καὶ ἄφησε ἀπάνω τους τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα. Καὶ τὶς ἐγέμισε καὶ μικρόβια. Τί ἔκανε λέει; Τὰ ἔχεις πλύνει τὰ χέρια σου; Ποῦ καὶ πότε; Τὸ πρωΐ; Διότι δὲ σὲ εἶδα νὰ πηγαίνης στὸ νιπτῆρα, ὅπως ἔχει καθῆκον πᾶς τρώγων ἄνθρωπος, πρὶν καθίση στὸ τραπέζι. Κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ δρόμο στὸ τραπέζι. Λοιπόν, πῶς εἶναι καθαρὰ τὰ χέρια σου, κύριε; Καὶ ποῦ ξέρω ἐγὼ τί βρωμιὲς ἔχεις πιάσει μὲ τὰ παληόχερά σου καὶ ὕστερα πιάνεις καὶ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ βασανίζεις;

Ὁρῖστε; Τί μὲ νοιάζει ἐμένα, ἀφοῦ ἐγὼ ἔχω τὸ δικό μου; Ἐγὼ κύριε σὲ πληροφορῶ πρῶτα-πρῶτα ὅτι ψωμὶ ἀπὸ τὸ ρεστωρὰν οὐδέποτε δέχομαι. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν κάτι κακοανατεθραμμένα ὑποκείμενα σὰν καὶ σένα καὶ μεταχειρίζονται τὸ ψωμὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Τὸ πιάνουν καὶ τ' ἀφήνουν. Ἐγὼ φέρνω πάντα δικό μου ψωμί, τυλιγμένο σὲ τσιγαρόχαρτο καὶ εἶμαι ἐξασφαλισμένος ἀπὸ παρομοίους κινδύνους τῆς ὑγείας μου. Ἀλλὰ μὲ νοιάζει γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ μ' ἐνδιαφέρει καὶ ὡς θέμα κοινωνικῆς εὐπρεπείας καὶ διαγωγῆς γνικώτερον.

Ἀλλὰ δὲ φταῖς ἐσύ οὔτε οἱ ὅμοιοί σου. Τέτοια ἀνατροφὴ σοῦ ἔδωσαν, ἔτσι θὰ φερθῆς. Φταίει τὸ γκαρσόνι καὶ τὸ κατάστημα ποὺ δέχονται τὴν ἐπιστροφὴ τῶν χειροβασανιζομένων τεμαχίων ἄρτου καὶ δὲν σοῦ λένε: «Ἔπιασες τὸ ψωμί, θὰ τὸ κρατήσης, κύριε καὶ θὰ τὸ φᾶς». Καὶ ἂν ἐπιμείνης καὶ κάνεις τὸ ζόρικο, νὰ σ' ἁρπάξουν ἀπὸ τὸ γιακᾶ, νὰ σοῦ χώσουν τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι καὶ νὰ σὲ πετάξουν ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί. Ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγώ, κύριε ἑστιάτωρ, ἀποχωρῶ καὶ νὰ μένη καὶ ἡ παραγγελία. Σὲ ἑστιατόριο ποὺ ἀνέχεται τέτοιους πελάτες, ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ θέσι. Καὶ ὅσο γιὰ σένα κύριε ψωμοφάχτη, σὲ πτύω κατὰ πρόσωπο καὶ σοῦ ἀπονέμω καὶ τὸν τίτλο τοῦ γαϊδάρου. Ὄχι ψωμὶ καὶ φαΐ. Σὲ κάτι τέτοιους σὰν καὶ σένα πρέπει νὰ σερβίρουν σανό. Αὐτὸ τὸ γεῦμα σᾶς χρειάζεται. Κτήνη.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟΣ τῆς ΡΟΥΜΠΥ ΚΗΝ

Λίγες μεταξωτὲς κλωστὲς ἔστειλαν τὸν ἔνοχο στὴν ἀγχόνη

Κ ΑΘΩΣ πήγαινε στὴ δουλειά του ἕνας κάτοικος τοῦ Λάϊτον τῆς Ἀγγλίας, κάποιο πρωῒ ἐνωρίς, εἶδε κάτι ποὺ τράβηξε τὴν προσοχή του: Δυὸ γυναικεῖα πόδια ποὺ ξεπρόβαλλαν ἀπ' τοὺς θάμνους, δίπλα στὸ ἐξοχικὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθοῦσε. Πῆγε πιὸ κοντὰ καὶ πάγωσε ἀπ' τὴ φρίκη, βλέποντας ἀνάμεσα στοὺς θάμνους τὸ πτῶμα μιᾶς νέας γυναίκας!

Δὲ χρειαζότανε νἆναι κανεὶς ἔμπειρος ἀστυνομικός, γιὰ νὰ καταλάβη μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ δολοφονία. Ἡ νεκρή, νέα κι' ὄμορφη, ἦταν ξαπλωμένη ἀνάσκελα, μ' ἕνα μεταξωτὸ μαντῆλι δεμένο σφιχτὰ γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της.

Ἡ ἀκαταστασία τῶν ρούχων της ἔδειχνε πὼς εἶχε παλέψει ἀπελπισμένα μὲ τὸ δολοφόνο της.

Ὁ διαβάτης ποὺ εἶχε κάμει αὐτὴ τὴ μακάβρια ἀνακάλυψι, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία. Δὲν ἄργησε νὰ ἐξακριβωθῆ ὅτι τὸ θῦμα ἦταν κάποια Ροῦμπυ Κήν.

Ἡ εἴδησι διαδόθηκε σὰν ἀστραπὴ στὸ μικρὸ ἐκεῖνο μέρος. Ὅλοι ξέρανε τὴ Ροῦμπυ, κι' ὁ τραγικὸς θάνατός της τοὺς προκαλοῦσε λύπη καὶ φρίκη.

Στὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος, ὁ ντέτεκτιβ Μπάρκερ βρῆκε ἕνα ἀποτύπωμα ἀπὸ γόνατο πάνω στὴν ἄμμο ποὺ σκέπαζε τὸ ἔδαφος.

Ἦταν φανερὸ πὼς τὸ θῦμα εἶχε στραγγαλισθῆ μὲ τὸ μεταξωτὸ μαντῆλι. Στὸ σῶμα του εἶχε σημάδια πάλης, μελανιές, ποὺ

Εἶδε δυὸ γυναικεῖα πόδια, ποὺ ξεπρόβαλλαν ἀπ' τοὺς θάμνους...

ἔπρεπε νὰ εἶχαν γίνει ὅσο ζοῦσε ἀκόμη—γιατὶ στὸ σῶμα ἑνὸς νεκροῦ δὲ σχηματίζονται ποτὲ μελανιές.

Τὸ ἑπόμενο ἀπόγευμα, παρουσιάστηκε ἕνας νέος στὸ σπίτι τοῦ ἀστυνόμου Μὰκ Κάρθυ καὶ ζήτησε τὸν ἴδιο. Φαινόταν ταραγμένος. Ὅταν ἔμαθε ἀπ' τὴ γυναίκα του ὅτι δὲν ἦταν ἐκεῖ, τῆς εἶπε:

— Τηλεφωνῆστε του, σᾶς παρακαλῶ, στὸ γραφεῖο του! Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τὸν ἰδῶ. Θέλω νὰ κάνω μιὰ κατάθεσι, γιὰ νὰ μὴ βρεθῶ μπλεγμένος στὸ χθεσινὸ ἔγκλημα.

Πραγματικά, σὲ λίγο, ὁ Λέλι Στὸν—ἔτσι λεγόταν ὁ νέος — κατέθεσε στὸν ἀστυνόμο ὅτι, τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος, βρισκόταν μαζὶ μὲ τὸ θῦμα ὡς τὶς 10 καὶ τέταρτο.

Ὁ Μὰκ Κάρθυ παραξενεύτηκε. Ὁ Στὸν εἶχε λευκὸ ποινικὸ μητρῶο. Δὲν ὑπῆρχε συνεπῶς λόγος νὰ τὸν ὑποπτευθῆ ἡ ἀστυνομία. Γιατὶ λοιπὸν εἶχε δείξει τόση ἀνησυχία κι' εἶχε ζητήσει νὰ ἀποδείξη προκαταβολικὰ τὴν ἀθωότητά του;...

Ἦταν προφανὲς πὼς εἶχε παρουσιαστῆ μόνος του, αὐθόρμητα, γιὰ νὰ θεωρηθῆ ἕνας ἔντιμος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πέσει θῦμα τῶν περιστάσεων.

Ἂν δὲν εἶχε φερθῆ ἔτσι ὁ Στόν, θἄμενε ἴσως ἄλυτο γιὰ πάντα τὸ μυστήριο τῆς δολοφονίας τῆς Ροῦμπυ Κήν, ποὺ εἶχε γίνει μιὰ μέρα τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1936. Θέλοντας ὅμως νὰ κάνη τὸν ἔξυπνο καὶ νὰ ξεγελάση τὴν ἀστυνομία, παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ Μὰκ Κάρθυ καὶ ἰσχυρίσθηκε πὼς εἶχε σπεύσει νὰ καθαρίση τὴ θέσι του, μόλις εἶχε μάθει τὴ δολοφονία τῆς Ροῦμπυ Κήν.

Εἶπε στὴν κατάθεσί του πὼς εἶχε πρωτογνωρίσει τὴ Ροῦμπυ πρὶν ἐπιστρατευθῆ καὶ φύγη γιὰ τὸ Χὸνγκ-Κόνγκ. Τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ καὶ ἀλληλογραφοῦσε τακτικὰ μαζί της, στὰ δυὸ χρόνια τῆς ἀπουσίας του—μολονότι δὲν εἶχαν δώσει λόγο ἐπίσημο. Ἔπειτα σταμάτησε ἡ ἀλληλογραφία τους—ἄγνωστο ἂν μὲ πρωτοβουλία δική της ἢ δική του.

Ὅταν γύρισε ἐπιτέλους στὴν Ἀγγλία, τὴ συνάντησε μιὰ μέρα τυχαίως στὸ δρόμο. Τῆς ἔδωσε ραντεβοῦ, καὶ τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος ἦταν μαζί της. Ἀφοῦ ἐπισκέφθηκαν δυὸ μπάρ, ἔκαμαν ἕνα ρωμαντικὸ περίπατο, χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα περισσότερο μεταξύ τους, οὔτ' ἕνα φιλί. Ὅταν χώρισαν, λίγο μετὰ τὶς 10, ἡ Ροῦμπυ φαινόταν εὐτυχισμένη.

Αὐτὰ κατέθεσε ὁ Στὸν στὴν ἀστυνομία.

Ἔκανε ὡστόσο τὸ λογαριασμό του χωρὶς τοὺς εἰδικοὺς τῆς «ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας», ποὺ ἐπιτυγχάνουν ἀληθινὰ θαύματα στὸ ἐργαστήριό τους, μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ τὰ χημικὰ ὄργανα...

Πράγματι, ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι ὁ δόκτωρ Ρὸτς Λύντς. Ὁ ντέτεκτιβ Μπάρκερ τοῦ ἔστειλε νὰ ἐξετάση στὸ ἐργαστήριό του τὸ φόρεμα τῆς Ροῦμπυ Κήν, τὸ μεταξωτὸ μαντῆλι ποὺ τὴν εἶχε στραγγαλίσει, δείγματα τοῦ ἐδάφους ἀπ' τὸ μέρος ποὺ εἶχε βρεθῆ τὸ πτῶμα της, μιὰ βούρτσα ρούχων, κι' ἕνα κοστοῦμι ποὺ φοροῦσε ὁ Στὸν τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος.

Γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἴχνη σκόνης, ἄμμου, χώματος, λαδιοῦ κλπ. στὰ ροῦχα ἑνὸς ὑπόπτου ἢ ἑνὸς θύματος, οἱ εἰδικοὶ τῆς ἀστυνομίας βάζουν τὰ ροῦχα αὐτὰ σὲ μιὰ μεγάλη, γερὴ καὶ κλειστὴ χαρτοσακκούλα, τὰ χτυπᾶνε καλὰ ἀπ' ἔξω, μαζεύουν ὕστερα ὅ,τι ἔχει πέσει μέσα στὴ σακκούλα καὶ τὸ ἐξετάζουν μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ μὲ χημικὰ ἀντιδραστήρια.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη, καλλίτερη μέθοδος: μ' ἕνα ἀπορροφητῆρα, ἐφωδιασμένο μὲ λεπτὸ φίλτρο ἀπὸ γάζα, ποὺ τραβάει ὅ,τι ὑπάρχει πάνω στὰ ροῦχα. Αὐτὸ ἔκαμε κι' ὁ δόκτωρ Λύντς. Βρῆκε λοιπὸν στὰ γόνατα τοῦ παντελονιοῦ τοῦ Στὸν λεπτοὺς κόκκους ἄμμου, ὅμοιας μ' ἐκείνη ποὺ ὑπῆρχε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Ἐπίσης τὸ μικροσκόπιο ἀποκάλυψε ὅτι ὁ Στὸν εἶχε βουρτσίσει δυνατὰ καὶ μ' ἐπιμονὴ τὸ παντελόνι του γιὰ νὰ τ' ἀπαλλάξη ἀπ' τὴν ἄμμο—ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτύχη τελείως.

Στὸ σακκάκι, τὸ μικροσκόπιο τοῦ δόκτορος Λύντς ἀνακάλυψε 38 λεπτὲς μεταξωτὲς κλωστές, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ κοστουμιοῦ. Ὁ δόκτωρ πῆρε κατόπιν κλωστὲς ἀπ' τὸ φόρεμα τῆς Ροῦμπυ. Τὶς συνέκρινε μὲ τὶς πρῶτες καὶ διαπίστωσε πὼς ἦσαν ἀκριβῶς ὅμοιες. Συνεπῶς, ὁ Στὸν εἶχε ἔρθει σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν κοπέλλα. Κι' ὅμως ὁ ἴδιος βεβαίωνε πὼς οὔτε τὴν εἶχε φιλήσει...

Ἦταν πιὰ εὔκολο γιὰ τὴν ἀστυνομία ν' ἀναπαραστήση τὴ σκηνὴ τοῦ ἐγκλήματος: Ὁ Στὸν εἶχε γονατίσει δίπλα στὴ Ροῦμπυ καὶ τὴν εἶχε στραγγαλίσει μὲ τὸ μαντῆλι της. Προηγουμένως εἶχε παλέψει μαζί της, ὅπως δείχνανε οἱ μώλωπες ποὺ εἶχε στὸ κορμί της.

Στὴ δίκη του, ὁ Στὸν διηγήθηκε μιὰ ἱστορία ἀκόμη πιὸ ἀπίστευτη ἀπ' τὴν πρώτη.

Εἶπε πώς, ἐνῶ κάνανε ἕνα περίπατο, ἡ Ροῦμπυ κι' αὐτὸς μάλωσαν γιὰ κάποια ἀσήμαντη αἰτία. Παραφέρθηκε τότε καὶ τὴ χτύπησε. Τὸν χτύπησε κι' ἐκείνη.

Πάνω στὴν πάλη τους, τὸ μεταξωτὸ μαντῆλι ποὺ φοροῦσε γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της, σφίχτηκε τυχαίως καὶ τὴν ἔπνιξε.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀταξία τῶν ρούχων της, ὁ Στὸν ἰσχυρίσθηκε πὼς πιάστηκαν στοὺς θάμνους, καθὼς ἔπεφτε χάμω ἀναίσθητη.

Ὅταν τὴν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, νόμισε πὼς εἶχε λιποθυμήσει ἁπλῶς. Καί, καθὼς ἦταν θυμωμένος ἀκόμη μαζί της, ἔφυγε καὶ τὴν ἄφισε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ περισσότερο γι' αὐτήν.

Τ' ἄλλο πρωῒ ἔμαθε τὸ θάνατό της. Πῆγε τότε νὰ βρῆ τὸν ἀστυνόμο Μὰκ Κάρθυ, γιὰ νὰ τοῦ πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ξεκαθαρίση τὴ θέσι του.

Αὐτὰ εἶπε στὴν ἀπολογία του. Ἀλλὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε ἀποκαλύψει τὸ μικροσκόπιο τοῦ δόκτορος Λύντς, τὸν κατηγοροῦσαν συντριπτικά...

Ἡ διάσκεψι τῶν ἐνόρκων κράτησε μόνο 25 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ ἐτυμηγορία τους ἦταν: «Ἔνοχος».

Τὸ δικαστήριο καταδίκασε τὸ Στὸν σὲ θάνατο, κι' ἡ ποινή του ἐκτελέσθηκε σὲ λίγες βδομάδες. Μερικὲς μεταξωτὲς κλωστὲς τὸν εἶχαν στείλει στὴν ἀγχόνη.

Ὁ καθαρισμὸς
ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ

Μπόξ, καστόρι, κροκοδείλου, χοιρινὰ κλπ.

Ο Ι ΑΝΔΡΕΣ ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ γυαλίζουν τὰ παπούτσια τους ὅπου βρεθοῦν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολο στὶς γυναῖκες. Τὰ δέρματα, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι φτιαγμένα τὰ γυναικεῖα παπούτσια, εἶναι περισσότερο λεπτὰ καὶ εὐαίσθητα καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ χρειάζονται ἰδιαίτερη προσοχή.

Νά, λοιπόν, μὲ ποιὸ τρόπο μπορεῖτε νὰ περιποιῆσθε μόνη σας τὰ παπούτσια σας καὶ γενικὰ τὰ δερμάτινα «ἀξεσσουὰρ» τῆς τουαλέττας σας.

1) Δερμάτινα παπούτσια σπόρ.

Θὰ τὰ πλύνετε μὲ σαπουνάδα καὶ θὰ τὰ βάψετε μὲ μπογιά, ποὺ θὰ τὴν ἁπλώσετε κυκλικὰ σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνειά τους. Θὰ τὰ βουρτσίσετε κατόπιν καὶ θὰ τὰ γυαλίσετε μ' ἕνα πανὶ (ὄχι μὲ μάλλινο ὕφασμα ἢ βελοῦδο), ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ ραντίσετε μὲ λίγο νερό.

2) Παπούτσια τουαλέττας δερμάτινα.

Θὰ τὰ βάψετε ὅπως καὶ προηγουμένως. Ἡ βούρτσα σας πρέπει νὰ εἶναι πολὺ σκληρή. Γιὰ τὸ γυάλισμα θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα κομμάτι ἀπὸ βελοῦδο.

3) Παπούτσια τουαλέττας λουστρίνια.

Δὲ θὰ χρησιμοποιήσετε ποτὲ βούρτσα. Θὰ τὰ καθαρίσετε μ' ἕνα μαλακὸ πανί, χωρὶς νὰ τὰ τρίβετε πολύ. Γιὰ νὰ τὰ βάψετε, θὰ χρησιμοποιήσετε λευκὴ κρέμα κι' ὄχι μπογιά. Θὰ τὰ τρίψετε κατόπιν μὲ μιὰ μαλακὴ φανέλλα.

Τὰ παπούτσια αὐτὰ θέλουν ἰδιαίτερη προσοχή. Ἐκεῖνο ποὺ τὰ βλάπτει περισσότερο, εἶναι τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ ζεστὸ στὸ κρύο καὶ ἀντίστροφα. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ καθόσαστε ποτὲ κοντὰ σὲ σόμπες ἢ σώματα καλοριφὲρ κλπ.

Ἕνα ἄλλο τους μειονέκτημα εἶναι, ὅτι κάνουν μικρὲς χαρακιὲς στὸ μπροστινὸ μέρος, ὅπου λυγίζει τὸ πόδι. Γιὰ νὰ τὶς ἀποφύγετε, εἶναι καλὸ νὰ περνᾶτε τὰ παπούτσια σας δυὸ φορὲς τὸ μῆνα μ' ἕνα κομματάκι πανὶ ποὺ θὰ τὸ βρέξετε μέσα σὲ ἄοσμο ρετσινόλαδο.

4) Παπούτσια ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου ἢ σαύρας.

Θὰ τὰ ξεσκονίσετε μὲ μιὰ πολὺ μαλακὴ βούρτσα καὶ θὰ τὰ περάσετε μὲ λίγη λευκὴ κρέμα. Θὰ τὰ γυαλίσετε κατόπιν μ' ἕνα μαλακὸ πανί.

Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὸ μῆνα μπορεῖτε νὰ τὰ περνᾶτε μὲ λίγο ἄοσμο ρετσινόλαδο.

5) Παπούτσια καστόρια.

Θὰ τὰ βουρτσίζετε κάθε μέρα, ἀδιάφορο ἂν θὰ τὰ χρησιμοποιήσετε ἢ ὄχι, μὲ μιὰ βούρτσα ἀπὸ καουτσούκ. Στὰ μέρη ὅπου ἀρχίζουν νὰ γυαλίζουν, θὰ τὰ περάσετε μ' ἕνα γυαλόχαρτο «ντοὺμπλ ζερό».

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὴ συντήρησί τους ἕνα ἀπὸ τὰ εἰδικὰ ὑγρὰ ποὺ πουλιοῦνται στὸ ἐμπόριο.

Καὶ τώρα νά τί πρέπει νὰ ξέρετε γιὰ τὴ συντήρησι τῶν δερμάτων.

Εἴδη ἀπὸ καστόρι: Ἂν ἡ βέστα σας εἶναι βρεγμένη, θὰ τὴν ἀφίσετε πρῶτα νὰ στεγνώση, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἑστία θερμότητος καὶ κατόπιν θὰ τὴν βουρτσίσετε ἐλαφρὰ γιὰ νὰ σηκώσετε τὶς τρίχες. Οἱ ἐλαφροὶ λεκέδες καθαρίζουν μὲ γομολάστιχα. Ἂν πρόκειται γιὰ λεκέδες ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες, θὰ χρησιμοποιήσετε πετρελαϊκὸ αἰθέρα.

Ἂν ἔχετε τσάντα ἢ ζώνη ἀπὸ καστόρι, πρέπει νὰ τὰ βουρτσίζετε κάθε μέρα μὲ μιὰ βούρτσα ἀπὸ καουτσούκ. Ὅταν ἀρχίζουν νὰ γυαλίζουν, θὰ τὰ περάσετε μὲ γυαλόχαρτο «ντοὺμπλ ζερό», ὅπως καὶ τὰ παπούτσια σας.

Μπόξ: Ἡ σκόνη δὲν «κολλάει» πάνω στὸ μπόξ. Εἶναι περιττό, λοιπόν, νὰ τὸ τρίβετε. Ἀρκεῖ νὰ τὸ περάσετε ἐλαφρὰ μ' ἕνα πανί. Τοὺς λεκέδες θὰ τοὺς βγάλετε μ' ἕνα μῖγμα ἀπὸ δύο μέρη οἰνοπνεύματος 30 βαθμῶν καὶ ἕνα μέρος γλυκερίνης.

Ἂν τὸ μπὸξ εἶναι μαῦρο, θὰ βγάλετε τοὺς λεκέδες τρίβοντάς τους μ' ἕνα λεπτὸ πανί, ποὺ θὰ τὸ βρέξετε μέσα σὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Θὰ τοὺς περάσετε κατόπιν μὲ μιὰ στεγνὴ φανέλλα.

Χοιρινὰ δέρματα: Προκειμένου γιὰ τοὺς νωποὺς λεκέδες, θὰ τοὺς βγάλετε μ' ἕνα μῖγμα ἀπὸ βενζίνη καὶ κιμωλία. Τὸ μῖγμα αὐτὸ θὰ τὸ ἀφίσετε ὅλη τὴ νύχτα καὶ θὰ τὸ βγάλετε τὸ ἄλλο πρωΐ.

Ἂν πρόκειται γιὰ μικροὺς λεκέδες, μπορεῖτε νὰ τοὺς βγάλετε μὲ μιὰ γομολάστιχα. Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ τοὺς πλύνετε μ' ἕνα εἰδικὸ σαποῦνι γιὰ δέρματα.

Χρωματιστὰ δέρματα: Γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε, θὰ τὰ πουδράρετε μὲ τὰλκ καὶ κατόπιν θὰ τὰ τρίψετε μὲ μιὰ φανέλλα, ποὺ θὰ τὴν ζεστάνετε προηγουμένως μὲ τὸ σίδερο. Τοὺς λεκέδες, θὰ τοὺς τρίψετε μὲ μιὰ ζύμη, ποὺ θὰ τὴν φτιάξετε διαλύοντας ἕνα μέρος κηροῦ μελισσῶν μέσα σὲ δύο μέρη νέφτι. Τὸ μῖγμα αὐτὸ θὰ τὸ ἀφίσετε μερικὰ λεπτὰ πάνω στὸ λεκὲ καὶ κατόπιν θὰ τρίψετε τὸ δέρμα μ' ἕνα μάλλινο ὕφασμα.

Λευκὰ δέρματα: Θὰ τὰ καθαρίσετε μὲ εἰδικὸ λευκὸ κερὶ ποὺ θὰ βρῆτε στὸ ἐμπόριο. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὰ περάσετε μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ ποὺ θὰ τὸ χτυπήσετε ὥσπου νὰ σχηματίση ἀφρό. Θὰ τὰ σκουπίσετε κατόπιν μ' ἕνα λευκὸ πανί.

Τὰ λουστρίνια καθαρίζονται μὲ γάλα ἢ μὲ λινέλαιο.

ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ

Στὸ Ρόσλυν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὁ μικρὸς Ντέϊβιντ Φλέμινγκ, ἡλικίας ἕξη χρόνων, γλύτωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο χάρις σὲ μιὰ τολμηρὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ καθηγητὴς Ράϊ Μάχαγιαν. Ὁ Ντέϊβιντ εἶχε ἕνα ἀνεύρυσμα, δηλαδὴ μιὰ διόγκωσι τῆς ἀορτῆς, ποὺ κινδύνευε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ βάλη τέλος στὴ ζωή του. Βοηθούμενος ἀπὸ συναδέλφους του ὁ καθηγητὴς Μάχαγιαν ἔκανε στὸ νεαρὸ μιὰ τολμηρὴ μεταμόσχευσι καὶ τοῦ ἀντικατέστησε τὴν ἀορτὴ μὲ μιὰ ἄλλη ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ πτῶμα ἑνὸς νέου ὁ ὁποῖος εἶχε σκοτωθῆ πρὶν ἀπὸ λίγο σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Στὴ φωτογραφία ὁ Ντέϊβιντ μαζὶ μὲ τὸ σωτῆρα του.

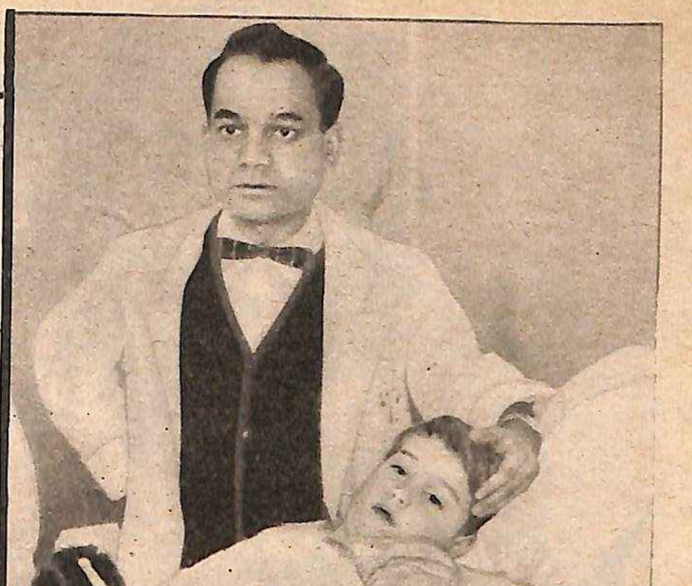

ΚΑΙ ΜΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΦΑΚΑ

Στὴν Ἀμερική, ὅπου τὰ πάντα μέσα στὸ σπίτι εἶναι αὐτόματα καὶ ἠλεκτροκίνητα, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της καὶ ἡ ἠλεκτρική... ποντικοπαγίδα. Συνδέεται μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ πρίζα καὶ σκοτώνει τὰ ποντίκια αὐτομάτως. Ὅπως στὶς κοινὲς φάκες βάζετε καὶ ἐδῶ στὸ ἐσωτερικὸ ἕνα μεζὲ ποὺ θὰ τραβήξη τὸν ποντικό. Μόλις ὅμως αὐτὸς βρεθῆ στὴν κορυφὴ τῆς φάκας, προσπαθῶντας νὰ φτάση στὸ τυρί, προκαλεῖ μιὰ ἕνωσι καὶ κεραυνοβολεῖται ἐπὶ τόπου ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι ποὺ δέχεται. Ἡ φάκα μπορεῖ ἔτσι νὰ σκοτώση πέντε ποντικούς. Ὕστερα πρέπει νὰ τὴν ἀπαλλάξη κανεὶς ἀπὸ τὰ πτώματα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ συνεχίση τὸ ἔργο της.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΕΤΑΛΛΙΝΗ ΣΚΑΛΩΣΙΑ

Η σκαλωσιὰ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας εἶναι ἀσφαλῶς, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἡ τελειότερη ἀπ' ὅσες σήμερα. Προέρχεται ἀπὸ ἕνα ἐργοστάσιο τῆς Καλιφορνίας. Τὸ κάθε τμῆμα της ἔχει ὕψος 3 μέτρα καὶ 30 πόντους, ὅσο εἶναι δηλαδή, κατὰ μέσον ὅρον, τὸ ὕψος ἑνὸς πατώματος. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ νέα αὐτὴ μετάλλινη σκαλωσιὰ συναρμολογεῖται καὶ ἐγκαθίσταται μὲ μεγάλη εὐκολία, εἶναι ἐφοδιασμένη μὲ μοχλοὺς ποὺ ἐπιτρέπουν, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες, νὰ ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν εὐχερέστατα οἱ ἐπιφάνειες πάνω στὶς ὁποῖες κινοῦνται οἱ ἐργάτες κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐργασίας τους.

Ο.. ΚΑΠΝΟΣ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ ΠΛΟΥΣΙΟ

Ἐνῶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο τὸ τσιγάρο ἀποτελεῖ ἕνα ἔξοδο, γιὰ τὸν Ἀμερικανὸ Μπὲρτ Πίτσελ, εἶναι τὸ μέσον ποὺ τὸν βοήθησε νὰ σχηματίση μιὰ σεβαστὴ περιουσία. Τὸ 1939 ὁ κ. Πίτσελ ἐργαζόταν σ' ἕνα γκαρὰζ τοῦ Τσιντσινάτι καὶ κάπνιζε τὸ τσιγάρο του περιμένοντας κανένα πελάτη. Γιὰ νὰ περνᾶ τὴν ὥρα του ἔκανε μὲ τὸν καπνὸ διάφορα σχέδια, τὰ ὁποῖα κατέπληξαν ἕνα πελάτη ποὺ ἔφτασε ὕστερα ἀπὸ λίγο καὶ ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι ἕνας θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας. Ἔτσι ὁ μηχανικὸς αὐτοκινήτων ἔγινε ἀστέρι τοῦ μιοῦζικ-χὼλ καὶ τελειοποιήθηκε σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ ἐπιτυγχάνει σήμερα ἀληθινὰ θαύματα μὲ τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του!..

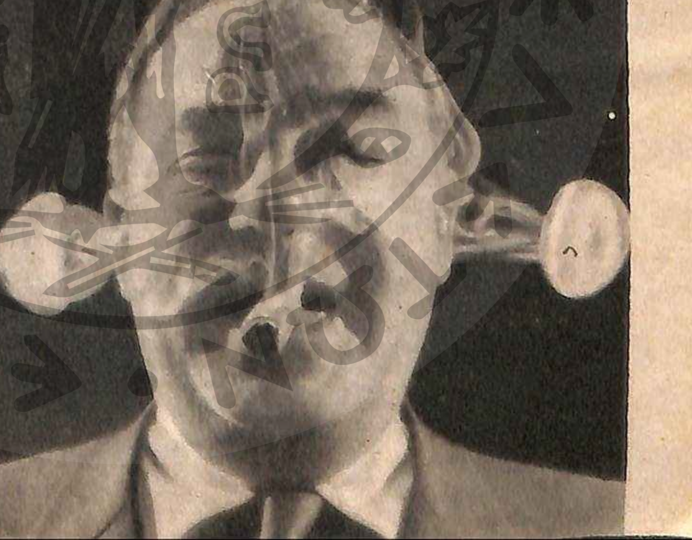

ΠΛΗΓΩΜΕΝΑ ΑΗΔΟΝΙΑ

Ἡ δασκάλα κι' ἡ μαθήτρια

Ἕνας νέος πιανίστας μὲ ὀνειροπόλα μάτια εἶχε κάνει στὴν καινούργια τραγουδίστρια ἐξαντλητικὲς πρόβες...

Ἡ Λίνα Μπαλάνη εἶχε πάψει ἀπὸ καιρὸ νὰ τραγουδάη. Εἶχε τόσο γλυκὰ τραγουδήσει στὰ νειάτα της, εἶχε τόσο θερμὰ χειροκροτηθῆ, ποὺ τώρα, στὰ γεράματά της, στὴν ἐποχὴ τῆς πικρῆς παρακμῆς της, δὲν ἔκανε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἀναπολῆ τὰ παλιὰ καὶ νὰ μελαγχολῆ... Πόσο διαφορετικὸ ἦτανε τὸ πικρὸ παρὸν ἀπὸ τὸ γλυκύτατο παρελθόν της! Τότε ἦτανε μιὰ ὄμορφη τραγουδίστρια μὲ κρυστάλλινη φωνή, ποὺ ἤξερε νὰ παρασύρη καὶ νὰ γοητεύη αὐτοὺς ποὺ εἴχανε τὴν τύχη νὰ τὴν ἀκοῦνε... Τὰ μουσικὰ θέατρα τὴ διεκδικούσανε μὲ μανία καὶ τὴν πληρώνανε μὲ χρυσάφι γιὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίσουν!

...Καὶ τώρα δὲν ἦτανε πιὰ παρὰ μιὰ σεβάσμια, πληθωρικὴ κυρία, μὲ πλαδαρὲς γραμμές, γκρίζα μαλλιὰ καὶ ρυτίδες... Ὅσο γιὰ τὴ φωνή της, αὐτὴ εἶχε ὑποστῆ τὸ πιὸ μεγάλο στραπάτσο: Δὲν ἦτανε πιὰ — ὅπως ἄλλοτε — φωνή, γεμάτη κρυστάλλινη διαύγεια καὶ δροσερὸ κέφι· ἦτανε κάτι σὰν κρωγμός, σὰν τρεμούλιασμα, σὰν τρίξιμο... Γι' αὐτὸ ἡ φτωχιὰ δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ τραγουδήση. Ἀντὶ γι' αὐτὴν ὅμως τραγουδούσανε πιὰ οἱ μικρές της μαθήτριες. Γιατὶ ἡ Λίνα Μπαλάνη, ἡ παλιὰ δοξασμένη πρωταγωνίστρια τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, εἶχε ἐξελιχτῆ σὲ μιὰ καλὴ δασκάλα τῆς φωνητικῆς μουσικῆς. Ἕνα πλῆθος ἀπὸ μαθήτριες διδασκόντουσαν ἀπὸ αὐτὴ πῶς νὰ τραγουδᾶνε, πῶς νὰ συγκινοῦνε τὰ πλήθη. Ἂν ὁ τρόπος νὰ ἐξωτερικεύη τὰ αἰσθήματά της εἶχε μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ φυσιολογικὰ ἀτονήσει, τὰ αἰσθήματά της ὅμως εἴχανε μείνει ἴδια στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ συμβαδίση σὲ μοιραία παρακμὴ μὲ τὸ φτωχὸ γερασμένο κορμί της...

Κι' ἔτσι, τώρα, τὰ καινούργια ἀηδονάκια ποὺ μαθαίνανε νὰ ἀνοίγουνε μὲ διστακτικὴ τέχνη τὰ στοματάκια τους καὶ νὰ τραγουδᾶνε γλυκά, παρηγορούσανε τὸ παλιὸ ἀηδόνι, ποὺ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τραγουδήση, ἀλλὰ ἄκουγε μὲ συγκίνησι τὸ τραγοῦδι τῶν ἄλλων... Πόσο τὶς ἀγαποῦσε τὶς μαθήτριές της ἡ Λίνα Μπαλάνη! Πόσο τὶς καμάρωνε! Ἰδίως μιὰ ἀπ' ὅλες, τὴ Βέρα, τὴ λάτρευε κυριολεκτικά. Ἦτανε μιὰ μικροῦλα μὲ φίνα κορμοστασιὰ καὶ κατάμαυρα γυαλιστερὰ μαλλιά, ποὺ πλαισιώνανε τὴ χλωμὴ ὀμορφιά της... Εἶχε μιὰ φωνὴ γλυκύτατη, ποὺ, συνδυασμένη μὲ ἕνα αἴσθημα εὐγενικό, ἔδειχνε ὅτι ἡ μικροῦλα αὐτὴ θὰ γινότανε κάποτε μιὰ μεγάλη τραγουδίστρια...

Τόσο, ποὺ ἡ δασκάλα της θέλησε νὰ τὴν υἱοθετήση!

Ἡ Βέρα ἦτανε τὸ δεύτερο παιδὶ δυὸ φτωχῶν γονέων, ποὺ εἴχαν ἄλλα τέσσερα ἐκτὸς ἀπὸ αὐτήν. Ἡ υἱοθεσία ποὺ τῆς πρότεινε ἡ Λίνα Μπαλάνη ἦταν ἡ γενικὴ σωτηρία της... Τὴ δέχτηκε λοιπόν, μὲ πρόθυμη χαρά, τὴ δεχτήκανε καὶ οἱ γονεῖς της, κι' ἔτσι, μιὰ μέρα, ἡ Βέρα ἔγινε θετὴ κόρη τῆς παλιᾶς μεγάλης τραγουδίστριας!...

—Θὰ πάρης γιὰ ψευδώνυμό σου τὸ ὄνομά μου! τῆς εἶπε μὲ ἐνθουσιασμὸ ἡ δασκάλα της. Λίνα Μπαλάνη! Θὰ ἀναστήσης τὴν παλιὰ καλλιτεχνικὴ φίρμα καὶ θὰ συγκινήσης μερικοὺς ἀπὸ τοὺς παλιοὺς θαυμαστὲς τοὺς δικούς μου, ὅσους, δηλαδή, δὲν πεθάναν ἀπὸ γερατειά..

Κι' ἔτσι, ἡ Λίνα Μπαλάνη, ἡ καινούργια τραγουδίστρια μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα τῆς παλιᾶς, λανσαρίστηκε στὸ μουσικὸ στερέωμα τῆς Ἀθήνας. Ἡ δασκάλα της φρόντισε νὰ διαφημίση τὴ μαθήτριά της, μὲ φίλους της δημοσιογράφους, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί της στοὺς καλλιτεχνικοὺς καὶ κοσμικοὺς κύκλους, εἶχε κιόλα προηγηθῆ ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ὅλοι περιμένανε τὴν πρώτη ἐμφάνισι τῆς καινούργιας Λίνας Μπαλάνη, ποὺ, ὅπως γράφανε οἱ ἐφημερίδες στὶς καλλιτεχνικὲς στῆλες τους, ἦτανε βέβαιο ὅτι θὰ ἔφτανε τὴν παλιὰ-κι' ἴσως ἀκόμα θὰ τὴν ξεπερνοῦσε.

★

Ἡ πρώτη ἐμφάνισι τῆς καινούργιας τραγουδίστριας θὰ γινότανε μ' ἕνα ρεσιτάλ. Τὸ πρόγραμμα ἦτανε ἐνδιαφέρον, διαλεγμένο μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὴ γρηὰ δασκάλα: Μπελλίνι, Ροσσίνι, Ντονιζέττι, Σοῦμπερτ, Σοῦμαν, Βέρντι. Ὁ ἀκκομπανιατέρ—ἕνας νέος πιανίστας μὲ ὀνειροπόλα μάτια καὶ ἀχαλίνωτα ὄνειρα—εἶχε κάνει στὴν καινούργια τραγουδίστρια ἐξαντλητικὲς πρόβες, πάντα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῆς γρηᾶς δασκάλας. Καὶ τώρα ὅλα τὰ τραγούδια πηγαίνανε ρολόϊ! Ἰδίως στὴν ἄρια τῆς τρέλλας ἀπὸ τὴ «Λουκία» ἡ καινούργια Λίνα Μπαλάνη ἦτανε ἀνυπέρβλητη, ὅπως λέγανε ὁμόφωνα ὅσοι τὴν εἶχαν ἀκούσει στὶς δοκιμές...

Καὶ ἦρθε ἡ μεγάλη μέρα — ἡ μέρα τοῦ ρεσιτάλ. Ἀπὸ τὸ πρωΐ, δασκάλα καὶ μαθήτρια βρισκόντουσαν σὲ ἀπερίγραπτο ψυχικὸ συναγερμό! Κι' ὅσο προχωροῦσαν οἱ ὧρες καὶ ζύγωνε τὸ ἀπόγεμα—τὸ ρεσιτὰλ θὰ ἄρχιζε ἐφτὰ—τόσο τὸ τρὰκ καὶ τῶν δυό τους γινότανε πιὸ μεγάλο! Ἡ δασκάλα δὲν ἔπαυε νὰ δίνη συμβουλὲς στὴ μαθήτριά της, κι' ἐκείνη, πελαγωμένη ἐλεεινά, τὶς ἄκουγε χωρὶς νὰ τὶς ἀκούη, γιατὶ δὲν ἦτανε δυνατὸ τίποτε πιὰ νὰ ἐννοήση...

Ὕστερα, τὸ ἀπόγεμα, ἡ δασκάλα ἀπασχολήθηκε μὲ τὸ ντύσιμο τῆς μαθήτριάς της. Μόνη της τὴ στόλισε, τὴ μακιγιάρισε, τὴ χτένισε. Τὴν ἔκανε κοῦκλα!

—Μπράβο! Εἶσαι ὄμορφη... βεβαίωσε εὐχαριστημένη, ἐνῶ ἀπομακρυνότανε λίγο γιὰ νὰ τὴν καμαρώση πιὸ καλά... Ἂν τραγουδήσης καὶ καλά, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχης μεγάλη ἐπιτυχία...

Τὸ ρεσιτὰλ εἶχε πολὺ κόσμο. Ὅταν ἐμφανίστηκε στὴ σκηνὴ ἡ καινούργια τραγουδίστρια, πῆρε ἀμέσως ἕνα θερμὸ χειροκρότημα γεμᾶτο ἐνθουσιασμό. Αὐτὸ τὴν ἐγκαρδίωσε ἀμέσως καὶ τῆς ἔδωσε κέφι νὰ ἀρχίση τὸ πρῶτο τραγοῦδι. Στὴν ἀρχή, βέβαια, ἡ φωνή της δὲν ἦτανε πολὺ σταθερή. Κατάφερε ὅμως νὰ τελειώση ὑποφερτά, καὶ φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος μπόρεσε νὰ καταλάβη τὸ τρὰκ τῆς τόσο συμπαθητικῆς αὐτῆς καινούργιας τραγουδίστριας, καὶ τὴ χειροκρότησε μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ ποὖχε ὑποδεχτῆ τὴν ἐμφάνισί της.. Ἔτσι, τὸ δεύτερο τραγοῦδι της ἦτανε πιὸ σταθερό. Καὶ τὸ τρίτο της πιὰ ἦτανε μιὰ πραγματικὴ ἀποκάλυψι, ποὺ τὸ κοινὸ τὴν ὑποδέχτηκε μὲ πραγματικὸ κι' ἀνυπόκριτο ἐνθουσιασμό, ποὺ στὶς ἐκδηλώσεις του δὲν ἔπαιζε κανένα ρόλο ἡ εὐγένεια...

Ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τῆς σάλας, ἡ Λίνα Μπαλάνη, ἡ γρηά, χειροκροτοῦσε κλαίγοντας μὲ θερμὰ δάκρυα ἐνθουσιασμοῦ τὴ Λίνα Μπαλάνη, τὴ νέα... Τὰ χειροκροτήματα ποὺ ἄκουγε δίπλα της τὴ μεθούσαν ὅπως ἄλλοτε, σὰ νἄταν αὐτὴ ἡ ἴδια ποὺ χειροκροτιότανε μ' ἐνθουσιασμό... Ἔκλεισε τὰ δακρυσμένα της μάτια, καὶ εἶδε γοητευτικὸ μπροστά της τὸ ὡραῖο παρελθὸν ποὖχε σβύσει γιὰ πάντα. Εἶδε τῶν θαυμαστῶν τὰ βλέμματα καρφωμένα ἀπάνω της μὲ λατρεία, ἄκουσε τὰ χειροκροτήματα τὰ δικά της, μέθυσε ἀπὸ τὸ θρίαμβό της! Μὰ καὶ μήπως δικά της δὲν ἦτανε τὰ χειροκροτήματα; Δικός της δὲν ἦταν ὁ θρίαμβος; Μήπως αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ Λίνα Μπαλάνη, ποὺ χειροκροτιότανε καὶ τώρα;

Κι' ἐκεῖ, τὴν ὥρα ποὺ μεθοῦσε μὲ τοὺς ὑπέροχους λαρυγγισμοὺς τῆς «Λουκίας», ἡ γρηὰ τραγουδίστρια, ἔτσι ὅπως εἶχε κλεισμένα τὰ μάτια της, δὲν τὰ ξανάνοιξε πιά!

Πέθανε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλια, εὐτυχισμένη, τὴν ὥρα ποὺ ὁ κόσμος τὴ χειροκροτοῦσε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα...

Μιὰ Λίνα Μπαλάνη εἶχε πεθάνει· μιὰ Λίνα Μπαλάνη εἶχε γεννηθῆ!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Δὲ νομίζεις, ἀγάπη μου, πὼς μοῦρχεται κάπως φαρδὺ τὸ φράκο τοῦ θείου σου;...

Κ.Ζ.ΠΟΛΙΤΗ

Άπό τόν μύθο στήν άλήθεια

ΠΩΣ ἦταν τὴν προελλαδικὴ ἐποχὴ ὠργανωμένη ἡ κοινωνική, θρησκευτικὴ καὶ διοικητικὴ ζωὴ στὸ γεωγραφικὸ χῶρο, ποὺ ὠνομάστηκε κατόπιν Ἑλλάς; Ὁ Ὅμηρος μᾶς δίνει ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ οἱ μεταγενέστερες ἔρευνες φωτίζουν σημαντικὰ τὸ θέμα.

Ὅπως εἴδαμε στὰ προηγούμενα σημειώματα, οἱ δυὸ κύριες φυλές, ποὺ κυριαρχοῦσαν ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἦσαν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἀχαιοί, μολονότι κατοικοῦσαν τὸν τόπο καὶ πολλὲς ἄλλες, ποὺ δὲν ἔπαιξαν ὅμως σημαντικὸ ρόλο.

Ἡ θρησκεία ἦταν τὸ κύριο γνώρισμα τῶν δυὸ αὐτῶν φυλῶν. Τὴ θρησκεία εἶχαν ὡς κέντρο ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, πολεμικές, πολιτικές, κοινωνικές, κλπ. Καὶ ἦταν προσαρμοσμένη ἡ θρησκεία αὐτὴ στὶς ἀνάγκες, στὰ ἤθη καὶ στὰ ἔθιμα τῶν λαῶν. Οἱ θεοὶ βρίσκονταν σὲ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἀνθρώπους, συμμαχοῦσαν μὲ τοὺς ἡγέτες τους, τοὺς βοηθοῦσαν στοὺς πολέμους τους ἢ τοὺς κατέστρεφαν.

Ὅ,τι συνέβαινε πάνω στὴ γῆ, καλὸ ἢ κακό, ἦταν ἔργο τῆς θείας δικαιοσύνης. Ἀλλὰ κοντὰ στὴ θεία δικαιοσύνη, ὑπῆρχε καὶ ἡ Εἱμαρμένη, ἡ ὁποία εἶχε ὑπὸ τὸν ἔλεγχό της ὄχι μόνο τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεούς. Γιατὶ καὶ οἱ θεοὶ δὲν ἦταν ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Αἰσθάνονταν κι' αὐτοὶ τὸν κίνδυνο τῆς τιμωρίας, ὅταν ἀδικοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους, ἢ τοὺς συναδέλφους τους. Ὅπως μᾶς τοὺς παρέδωσε ὁ μῦθος καὶ προβάλλουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἀφηγήσεις τοῦ Ὁμήρου καὶ τῶν μεταγενεστέρων, εἶναι πλάσματα μὲ ἀρετὲς καὶ κακίες, ἐρωτιάρηδες, ἐκδικητικοί, ματαιόδοξοι, βάναυσοι, ἀγαθοποιοί, ζηλιάρηδες, φιλόδοξοι.

«Οἱ βωμοί των — λέγει ὁ ἱστορικὸς — πρέπει νὰ καπνίζουν διαρκῶς, οἱ θυσίες δὲν πρέπει νὰ λείπουν ἀπὸ τὰ ἱερὰ των ἄδυτα, οὔτε τὰ ὀνόματά των ἀπὸ τὰ χείλη τῶν ἀνθρώπων. Τὸ θεῖον χάρισμα τῆς εὐνοίας των δὲν προσφέρεται σ' αὐτούς.

»Ἀνάλογα μὲ τὰς πράξεις του στὴν ἐπίγειο ζωή του, ὁ καθένας ἀμείβεται καὶ στὴν ὑποχθόνιο ζωή. Ὅταν ἡ ψυχὴ χωρισθῆ ἀπὸ τὸ ὑλικὸ σῶμα, ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ, μυστηριώδης ὅμως — σκιὰ χωρὶς βούλησι — χωρὶς νὰ εἶναι καὶ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὰ πάθη τῆς προηγουμένης ζωῆς της. Ὁ Ἑρμῆς, ὁ ψυχοπομπός, τὴν παραλαμβάνει τότε καὶ τὴν ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Χάρωνα καὶ ὁ Χάρων μὲ τὸ πλοῖο του ἀπὸ τὸν Ἀχέροντα ποταμὸ τὴν ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Ἅδη, ὅπου κρίνεται ἀπὸ τὸν Μίνωα, τὸν ἀδελφό του Ραδάμανθυ καὶ τὸν Αἰακό. Οἱ ἡγεμόνες αὐτοί, γιὰ τὴν ἄμετρο δικαιοσύνη τους στὴ ζωή, ἀνταμείφθηκαν μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ κριτοῦ τῶν ψυχῶν στὸν Ἅδη...».

Ἡ ζωὴ στὴν προελλαδικὴ ἐποχή

Ἂς ἀφίσουμε ὅμως τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μὲ τοὺς θεοὺς κι' ἂς ἐξετάσουμε τὴν ὀργάνωσι τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας κατὰ τὴν πρώτη διαμόρφωσι τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος.

Ἡ κοινωνία ἦταν χωρισμένη σὲ δυὸ τάξεις: τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν δούλων. Ὁ διαχωρισμὸς αὐτὸς κράτησε πολλοὺς αἰῶνες, σχεδὸν ὡς τὴν ἐπικράτησι τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐλεύθεροι ἦσαν χωρισμένοι στοὺς ἡγεμόνες (τοὺς μεγιστᾶνες) καὶ τὸ δῆμο (τὸ λαό). Ἐπίσης καὶ οἱ δοῦλοι ἦσαν διηρημένοι σὲ αἰχμαλώτους καὶ σὲ ὠνητούς.

Οἱ «ἡγεμόνες» διακρίνονταν ἀπὸ τὴν ἐξωτερική τους ἐμφάνισι, τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα ὀνόματα, ποὺ χαρακτήριζαν τὰ ἀξιώματά τους: Λέγονταν Ἄνακτες, Βασιλεῖς, Ἄριστοι, Ἡγήτορες, Μέδοντες, Βουληφόροι, Γέροντες, Δικασπόλοι. Πρῶτοι στὴ σειρὰ ἔρχονταν οἱ Βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐπιστεύετο ὅτι κατάγονταν ἀπὸ τοὺς θεούς. Παρὰ ταῦτα, ἡ θεϊκή τους καταγωγὴ δὲν ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τοὺς ἐπιβάλη στὴν κοινὴ συνείδησι. Ἔπρεπε, πέραν τοῦ τίτλου τῆς καταγωγῆς τους, νὰ διαθέτουν καὶ ἐπιβλητικὸ ἀνάστημα καὶ ὑπερήφανο ὕφος καὶ φωνὴ βροντώδη, ἀκόμη καὶ ὡραιότητα, εὐγλωττία, τόλμη, ἀποφασιστικότητα.

Χαρακτηριστικοὶ τύποι ἡγεμόνων, ποὺ διέθεταν ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα, ἦσαν ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Μενέλαος, ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Ἰδομενεύς, ὁ Ἀλκίνοος.

Ὁ ἡγεμὼν τῆς προομηρικῆς ἐποχῆς, ἦταν ὁ ἀνώτατος, ὄχι ὅμως καὶ ἀνεξέλεγκτος ἄρχων, ποὺ συγκέντρωνε στὰ χέρια του ὅλες τὶς ἐξουσίες καὶ ρύθμιζε, μετὰ προηγούμενη γνώμη τῶν συμβούλων του, ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ τόπου. Στὴ δικαιοδοσία του ὑπήγοντο ἡ στρατιωτική, ἡ θρησκευτική, ἡ δικαστικὴ ἀρχή. Συμβουλευτικὸ του ὄργανο ἦταν ἡ «Βουλὴ τῶν Ἀνάκτων» ἢ τῶν «Γερόντων», τῶν ἐπιφανεστέρων, δηλαδή, πολιτῶν, μὲ τοὺς ὁποίους συζητοῦσε, προκειμένου νὰ λάβη σοβαρὲς ἀποφάσεις. Ἄλλωστε, τὰ ἴδια συνέβαιναν καὶ στὸν Ὄλυμπο, ὅπου ὁ Ζεὺς συγκαλοῦσε συμβούλια τῶν θεῶν του, κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε νὰ θέση σὲ ἐφαρμογὴ τὰ μεγάλα σχέδιά του.

Ὁ Ὅμηρος περιγράφει πολλὲς περιπτώσεις τέτοιων βασιλικῶν συμβουλίων. Ὁ Ἀλκίνοος, ὁ ἡγεμὼν τῆς Κερκύρας — τῆς νήσου τῶν Φαιάκων — παρουσιάζεται ὡς πρόεδρος μιᾶς Βουλῆς ἀπὸ δεκατρεῖς ἐξέχοντες πολῖτες.

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι ἡ βασιλεία ἦταν κληρονομική, θεσμὸς ποὺ διατηρήθηκε ὡς τὶς ἡμέρες μας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἐξ ἄλλου, ὅπως συμβαίνει καὶ τώρα, ἀπαραίτητη προϋπόθεσι διαδοχῆς ἑνὸς βασιλιᾶ, δὲν ἦταν ὁ θάνατός του. Ὅταν κρινόταν ἀπὸ τὸ συμβούλιο τῶν συμβασιλέων ἀκατάλληλος, παραχωροῦσε τὰ δικαιώματά του στὸν κληρονόμο του. Παράδειγμα ὁ Ὀδυσσεύς, ποὺ διαδέχτηκε ζῶντα τὸν πατέρα του Λαέρτη, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν πατέρα του Πηλέα. Ἂν ὅμως συνέβαινε νὰ εἶναι ἀκατάλληλος καὶ ὁ διάδοχος νὰ ἀσκήση τὰ βασιλικὰ καθήκοντα, τότε τὸ συμβούλιο ἀνέθετε τὴν ἡγεμονία σ' ἕναν ἄλλο ἄρχοντα.

Γενικά, ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία τῆς προομηρικῆς καὶ τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς, δὲ μποροῦσε νὰ ἀνεχθῆ ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος δὲ θὰ ἦταν τέλειος ἀπὸ ἀπόψεως ἐξωτερικῶν γνωρισμάτων καὶ πλούσιος σὲ πνευματικὴ καλλιέργεια καὶ σὲ διάφορες ἄλλες ἀρετές. Μιὰ ἐξαίρεσι ὑπάρχει, τοῦ ἡγεμόνος τῆς Αἰτωλίας, Θερσίτη, ὁ ὁποῖος ἦταν δειλός, ἄσχημος καὶ θρασύς. Ἡ ἐξαίρεσι αὐτὴ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὸν Ὅμηρο νὰ ἐξάρη περισσότερο τοὺς «ἀνωτέρας κλάσεως» ἡγεμόνες, παραβάλλοντάς τους μὲ τὸ Θερσίτη.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΕΡΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἐπιτυχία

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ εἶναι πρόθυμοι νὰ ὑποβληθοῦν σ' ὅλους τοὺς κόπους καί, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, νὰ διακινδυνεύσουν τὰ πάντα (τὴν τιμή τους, τὴ σταδιοδρομία τους κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωή τους), γιὰ νὰ γοητεύσουν μιὰ γυναῖκα καὶ νὰ τὴν κατακτήσουν. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ τὸ κατάφεραν, δὲν κάνουν τίποτα γιὰ νὰ τὴν κρατήσουν. Ἔτσι, ἡ ἔκπληξί τους εἶναι πολὺ ὀδυνηρή, ὅταν ἡ γυναῖκα αὐτὴ συμβῆ νὰ τοὺς ἀφίση. Αὐτὴ τὴν ἐγκατάλειψι δὲ μπορεῖ νὰ τὴ χωρέση ὁ μυαλό τους. Τὴ βρίσκουν ἀκατανόητη.

Πόσο παράλογη, στ' ἀλήθεια, εἶναι ἡ ἀνδρικὴ τύφλωσι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα! Οἱ ἄνδρες ὡστόσο, ποὺ πρέπει νὰ κάμουν κάποια προσπάθεια γιὰ ν' ἀρέσουν, ὅταν δὲν τοὺς ξέρουν, πρέπει νὰ καταβάλουν πολὺ μεγαλύτερες φροντίδες γιὰ νὰ μὴν ἀπογοητεύσουν τὴ γυναῖκα ποὺ τοὺς ἔμαθε. (Καὶ τὰ δύο φῦλα δὲν κερδίζουν ἴσως, ὅταν τὰ γνωρίση κανεὶς ἀπὸ κοντά. Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ βγαίνει περισσότερο ζημιωμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ γνωριμία, εἶναι ὁ ἄνδρας).

Τὴ μεγαλύτερη τύφλωσι τὴ βρίσκει κανεὶς στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ πέρασαν τὰ τριάντα καὶ πού, μαζὶ μὲ τὴν ὡριμότητα ποὺ ἀπόχτησαν, κατάφεραν ἐπίσης νὰ δημιουργήσουν μιὰ σταθερὴ θέσι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νομίζουν πὼς ἔχουν ὅλα τὰ ἀτοῦ μὲ τὸ μέρος τους. Γι' αὐτό, ἐνῶ δὲν προσφέρουν τίποτα, ἀπαιτοῦν τὰ πάντα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὡστόσο, πὼς βρίσκονται στὴν πιὸ δύσκολη περίοδο τῆς ζωῆς τους. Γιατὶ ἔχουν περάσει τὴν ἡλικία, ποὺ οἱ γυναῖκες θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν τρέλλες γι' αὐτοὺς καὶ ἀπέχουν πολὺ ἀκόμη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ θὰ μποροῦσαν αὐτοὶ νὰ κάμουν τρέλλες γιὰ τὶς γυναῖκες.

Γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀδιαφορία τους καὶ τὴν αἰσθηματική τους ψυχρότητα, οἱ «φθασμένοι» ἄνδρες λένε στὴ γυναῖκα: «Δὲν εἴμαστε πιὰ μαθητούδια. Ξεπεράσαμε τὴν ἡλικία, ποὺ ἕνας ἄνδρας πέφτει στὰ γόνατα, ἀναστενάζει καὶ κλαίει. Τὰ θέλομε ὅλα καὶ ἀμέσως».

Ὁ «φθασμένος» ἄνδρας νομίζει πὼς ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ πὼς δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ περιμένη, οὔτε νὰ παρακαλῆ, οὔτε νὰ λέη ἐρωτόλογα. Ἡ βιασύνη του τὸν κάνει βίαιο κι' ἡ πεποίθησί του, ὅτι δὲν ἔχει παρὰ μόνο δικαιώματα, βάναυσο... Ἡ γυναῖκα ξαναγυρίζει τότε τὸ βλέμμα της πρὸς τὰ πίσω. Θυμᾶται μὲ συγκίνησι τὰ σφιξίματα τῶν χεριῶν, τὶς ἀτέλειωτες συζητήσεις στὸ τηλέφωνο, τὰ μαγικὰ λόγια τῆς ἀγάπης, τοὺς ρεμβασμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ σεληνόφως, τὴ γλυκειὰ λέξι «σ' ἀγαπῶ», ποὺ ἂν ἦταν πάντα ἡ ἴδια, λεγόταν, ὅμως, σὲ χίλιους διαφορετικοὺς τόνους. Καὶ κάποτε «φεύγει» πρὸς τὰ παλιά. Τὰ παλιὰ εἶναι, στὴν περίπτωσι αὐτή, οἱ νέοι ποὺ δὲν ἔχουν τὴν τύφλωσι τοῦ «φθασμένου» καὶ ποὺ εἶναι ὑπέροχοι καὶ ἄφθαστοι στὶς ἐκδηλώσεις τους, γιατὶ τοὺς λείπει ἡ ἐκνευριστικὴ πεῖρα κι' ἡ ἀηδιαστικὴ αὐτοπεποίθησι καὶ — ὤ, μὴν ἐκπλήττεσθε! — οἱ ἄνθρωποι κάποιας ἡλικίας, οἱ σχεδὸν γέροι, ποὺ ἔχουν χάσει τὸν ἐγωϊσμό τους καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν καὶ ὅλες τὶς κακίες τους καὶ ποὺ ἔχουν ξαναγίνε ιστὴν ψυχὴ νέοι καὶ δροσεροί.

Ἀνάμεσα στὰ δυὸ φῦλα ὑπάρχει, δυστυχῶς, μιὰ βασικὴ παρανόησι, ποὺ φτάνει κάποτε τὰ ὅρια τοῦ ἀσυμβιβάστου. Σ' αὐτὴν ὀφείλονται τὰ περισσότερα δράματα, ποὺ βλέπομε γύρω μας, καθὼς καὶ τὸ ὅτι ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶναι ἢ νομίζουν πὼς εἶναι τόσο δυστυχισμένοι.

Νά την, μὲ δυὸ λόγια, αὐτὴ ἡ παρανόησι: Οἱ γυναῖκες — οἱ περισσότερες — ζητᾶνε στὸ γάμο τὴν εὐτυχία. Ἐνῶ οἱ ἄνδρες — ἡ μεγαλύτερη πλειοψηφία καὶ πάλι — ζητᾶνε σ' αὐτὸν τὴ γαλήνη, τὸ ξεκούρασμα, τὴ λύτρωσι ἀπὸ τὶς αἰσθηματικὲς σκοτοῦρες καὶ τὶς ἐξουθενωτικὲς περιπέτειες. Οἱ πρῶτες παντρεύονται γιὰ νὰ εὐτυχήσουν. Οἱ δεύτεροι παντρεύονται γιὰ νὰ τακτοποιηθοῦν αἰσθηματικὰ καὶ νὰ μπορέσουν ἔτσι ν' ἀφοσιωθοῦν ἀνενόχλητοι καὶ ἀπερίσπαστοι στοὺς σκοπούς, μικροὺς ἢ μεγάλους, ποὺ ἔχουν τάξει στὴ ζωή τους. Μ' ἁπλούστερα λόγια, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, βαδίζουν πάνω σὲ δυὸ διαφορετικοὺς δρόμους, ποὺ ἀκολουθοῦν διαφορετικὴ κατεύθυνσι ὁ καθένας καὶ ποὺ πολλὲς φορές, δὲν συναντῶνται πουθενά.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ σύζυγοι πιστεύουν σχεδὸν σὰν σὲ δόγμα πώς, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ κατάφεραν ν' ἀγαπηθοῦν ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ἐξασφάλισαν τὴν ἀγάπη της γιὰ πάντα καὶ πὼς δὲ χρειάζεται πιὰ ν' ἀσχοληθοῦν μ' αὐτό.

Αὐτὴ ἡ θεωρία εἶναι ἀρκετὰ ξεκουραστικὴ καὶ ἀφίνει τοὺς ἄνδρες ἐλεύθερους νὰ στραφοῦν πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις. Ἐκεῖνοι, μάλιστα, ποὺ θέλουν νὰ ἐμφανίζωνται σὰ σοβαροί, θεωροῦν ἀνήθικο σχεδὸν τὸ νὰ παριστάνουν τοὺς ἐρωτευμένους καὶ νὰ φαίνωνται, ὅτι λογαριάζουν τὴν ἀγάπη σὰν ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς εὐτυχίας τους. **Μὲ τὶς γυναῖκες, ὅμως, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο: Δὲ μποροῦν νὰ εἶναι εὐτυχισμένες, παρὰ μόνο ὅταν τὶς ἀγαποῦν.**

Ὁ ἄνδρας δὲ δίνει κανένα ἐλαφρυντικὸ στὴ γυναῖκα του, ποὺ ἡ ἀγάπη της ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐξασθενίζη, γιατὶ δὲ βρῆκε τὴν κατάλληλη ἀνταπόκρισι σ' αὐτήν. Πιστεύει, τοὐναντίον, ὅτι δὲν τὸν ἀγάπησε ποτὲ πραγματικὰ καὶ δὲ δυσκολεύεται μάλιστα νὰ τῆς φωνάξη κατάμουτρα, ὅτι τοῦ εἶπε ψέμματα ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα... Κι' ὡστόσο, ἕνα του φιλί, ἕνα φιλὶ πλημμυρισμένο ἀπὸ πάθος κι' ἀγάπη, θὰ τὴν ἔκανε νὰ πετάξη στοὺς οὐρανούς. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ἔχουν τὴ μαγικὴ δύναμι νὰ δίνουν φτερὰ στὶς γυναῖκες μ' ἕνα τους μόνο φιλί. Ὅταν οἱ σύζυγοι τοὺς ἀρνιοῦνται αὐτὸ τὸ φιλί, δίνουν στοὺς ἀντιπάλους τους τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξασκήσουν τὴ μαγική τους δύναμι πάνω στὶς γυναῖκες τους. Γιὰ τὴ γυναῖκα, ἡ εὐτυχία εἶναι τὸ πᾶν. Καὶ τὴν εὐτυχία τὴ βλέπει μόνο στὴν ἀγάπη. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μπορεῖ νὰ ἱκανοποιηθῆ καὶ μόνο μὲ τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας. Ἀλλὰ τὸ νὰ βγάλη τὴν εὐτυχία ἀπὸ τὸ μυαλό της τῆς εἶναι ἀδύνατο.

Ἐκεῖνο ποὺ δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν οἱ ἄνδρες εἶναι τὸ ὅτι οἱ γυναῖκες τους δὲ συμμερίζονται τὶς φιλοδοξίες τους καὶ δὲν παίρνουν μέρος στὶς προσπάθειες καὶ τὸν ἀγῶνα τους. Ἀλλὰ γιὰ τὴ γυναῖκα, ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὴ ἀξία. Τὰ βλέπει μόνο σὰ μέσα γιὰ νὰ φτάση στὸ σκοπό της. Κι' ὁ σκοπός της εἶναι ἡ εὐτυχία καὶ τίποτα ἄλλο ἔξω ἀπ' αὐτήν! Ὁ ἄνδρας, ἀντίθετα, ἔχει ἀντικαταστήσει τὴ λέξι εὐτυχία μὲ τὴν ἐπιτυχία. Αὐτὴ καὶ μόνο τὸν ἐνδιαφέρει. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πέτυχε στὴ ζωή, νομίζει πὼς ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ ἀνήκουν. Ἔτσι, ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναῖκα, δημιουργεῖται μιὰ ἄβυσσος, ποὺ μεγαλώνει διαρκῶς ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἐνωρὶς ἢ ἀργά;

Ἡ χορεύτρια Λιλό

Ἡ ζητιάνα ποὺ ἔγινε «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ» ΤΟΥ ΜΠΡΟΝΤΓΟΥΑΙΗ

700.000 ἀμερικανικοὶ σκύλοι ἔχουν σήμερα τὸ ὄνομα τῆς Γαλλίδας χορεύτριας Λιλό!

«Εἶναι ὅ,τι καλύτερο ἔχει ἐξαγάγει ἡ Γαλλία στὴ χώρα μας μετὰ τὴ σαμπάνια!»

Ἡ ἐπιγραμματικὴ αὐτὴ κρίσι μιᾶς ἐφημερίδας τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ τὴν Γαλλίδα χορεύτρια καὶ τραγουδίστρια Λιλό, ποὺ ὅλοι τὴν ἀναγνωρίζουν σήμερα σὰν τὴν ἀναμφισβήτητη «βασίλισσα τοῦ Μπροντγουαίη», φανερώνει καλύτερα ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τὴν κολοσσιαία ἐπιτυχία, ποὺ ἔχει σημειώσει ἡ λεπτοκαμωμένη αὐτὴ νέα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὰ καστανὰ μάτια, στὸ ἀμερικανικὸ μουσικὸ θέατρο.

Καμμιὰ ἄλλη χορεύτρια, Ἀμερικανίδα ἢ ξένη, δὲν πληρώνεται, στὸ Μπροντγουαίη, τόσο ἀκριβὰ ὅσο αὐτή. Καμμία δὲ χειροκροτήθηκε τόσο πολὺ καὶ δὲν μπόρεσε, θριαμβεύοντας κάθε βράδυ, νὰ κρατήση, ἀποκλειστικὰ χάρις στὸ δικό της θέλγητρο καὶ τὸ δικό της ταλέντο, ἕνα ἔργο στὴ σκηνὴ γιὰ τέσσερα χρόνια, ὅσο παίχτηκε ἡ ὀπερέττα «Καν-κάν», μὲ τὴν Λιλὸ στὸν πρῶτο ρόλο. Καμμιὰ δὲν εἶχε τὴν μοναδικὴ τιμὴ νὰ τὴν ἀνακηρύξη ὁ Σάμουελ Γκόλντουϊν, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ, γιὰ ὑπόδειγμα. «Κυττάξτε τὴν Λιλὸ — ἔλεγε στὶς νεαρὲς στάρλετ τῆς ἑταιρίας του — καὶ πέστε μου, ἂν ὅ,τι κάνη στὴν σκηνὴ δὲν ἀξίζη τὸν κόπο νὰ τὸ ἀποστηθίσετε!»

Ἡ ὑψηλὴ κριτικὴ — πρᾶγμα σπάνιο — δείχτηκε γιὰ τὴν Λιλὸ τόσο ἐγκωμιαστική, ὅσο καὶ τὸ ἁπλὸ κοινό, ποὺ τὴν ἀποθέωσε. Στὴ Νέα Ὑόρκη, ἡ «Λέσχη τῶν Θαυμαστῶν τῆς Λιλό» περιλαμβάνει σήμερα 24.000 φανατικὰ μέλη. Οἱ φωτογραφίες της, ποὺ ὑποχρεώνεται ἡ Γαλλίδα καλλιτέχνις νὰ μοιράζη στοὺς θαυμαστάς της, ξεπερνοῦν τὶς τετρακόσιες, κατὰ μέσον ὅρο, τὴν ἑβδομάδα. Στὰ σταυρόλεξα, ποὺ δημοσιεύουν οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες, ἡ «Λιλό» εἶναι, ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς λέξεις μὲ τέσσερα γράμματα, ἐκείνη, ποὺ χρησιμοποιεῖται συχνότερα!

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, δηλαδὴ πρὶν ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ Γαλλίδα πατήση τὸ πόδι της στὸ δυτικὸ ἡμισφαίριο, δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ σκυλίτσα, ποὺ ν' ἀκούη στὸ ἀσυνήθιστο γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ὄνομα «Λιλό». Σήμερα, 700.000 ὑπερατλαντικὲς σκυλίτσες ἔχουν βαφτιστῆ «Λιλό»!

Ὅμως, τὸ πιὸ παράξενο, στὴν ἱστορία αὐτὴ τῆς τεράστιας ἀνόδου της, εἶναι πώς, φτάνοντας στὴν Ἀμερική, ἡ Λιλὸ κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ μιὰ διάσημη φίρμα. Στὸ Παρίσι, δὲν τὴν ἤξερε κανείς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θεατρώνη, πού, μὲ χίλια παρακάλια, περισσότερο ἐπειδὴ λυπήθηκε τὴν φτώχεια της παρὰ ἐπειδὴ θαύμασε τὸ ταλέντο της, τῆς εἶχε δώσει ἕναν ἐπεισοδιακὸ ρόλο στὴν ἐπιθεώρησι ποὺ ἀνέβαζε. Καὶ οἱ Γάλλοι πληροφορήθηκαν πὼς εἶχαν μιὰ τόσο ἐξαιρετικὴ συμπατριώτισσα, διαβάζοντας... τὶς ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη!

Ἀλλὰ ἡ διάσημη σήμερα τραγουδίστρια καὶ χορεύτρια δὲν εἶχε κἂν ἀρχίσει τὴν καρριέρα της ἀπὸ τὸν ἀσήμαντο ἐκεῖνο ρολάκο, πού, ὅπως θὰ δοῦμε ἀργότερα, τῆς ἄνοιξε διάπλατες τὶς πόρτες γιὰ τὰ πλούτη καὶ γιὰ τὴν δόξα. Τὴν καρριέρα της, ἡ Λιλὸ τὴν ἄρχισε... ἀπὸ τὸ δρόμο!

Ἦταν ἀκόμη δέκα χρόνων κοριτσάκι, ὅταν ἡ φοβερὴ φτώχεια τῶν δικῶν της, τὴν ἀνάγκασε νὰ ζητιανεύη στοὺς δρόμους τῆς συνοικίας τοῦ Σατελέ, χρησιμοποιῶντας τὴν ἔξοχη φωνή της γιὰ δόλωμα, ποὺ θὰ ἔκανε τοὺς περαστικοὺς νὰ τῆς ρίξουν μερικὲς πενταροδεκάρες.

Ἴσως, δὲ θὰ εἶχε φτάσει σ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ σημεῖο, ἂν ὁ πατέρας της δὲν εἶχε τὴν ψύχωσι πὼς ἦταν ἕνας μεγάλος ἐφευρέτης καὶ δὲν παρατοῦσε συχνὰ τὴ δουλειά του, γιὰ νὰ ἀφιερωθῆ στὶς «ἐφευρέσεις» του. Ἡ «ἐφεύρεσι», ποὺ τὸν κατέστρεψε, ἦταν ἕνα περίεργο μηχάνημα, τεραστίων διαστάσεων, ποὺ προωριζόταν, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ δημιουργοῦ του, νὰ ἀνοίγη τοὺς φακέλλους χωρὶς ν' ἀφήνη ἴχνη.

Δυστυχῶς, ὅλες οἱ δοκιμὲς τοῦ μηχανήματος, ποὺ γίνονταν στὴν βρώμικη τρώγλη τῆς ὁδοῦ Ραβινιάν, ὅπου κατοικοῦσε ἡ οἰκογένεια τῆς Λιλό, καταλήγανε σὲ ἀπογοητευτικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ μηχάνημα ἔκανε φοβερὸ θόρυβο, ἔβγαζε καπνὸ ποὺ θόλωνε τὰ μάτια καί, τὸ χειρότερο, ἀντὶ ν' ἀνοίγη τὸ φάκελλο, τὸν ἔσκιζε σὲ χίλια-δυὸ κομματάκια, μεταβάλλοντάς τον σὲ κομφετί!

Μιὰ ἔκρηξι, ποὺ προκάλεσε δαιμονιώδη κρότο καὶ σκόρπισε τὸν πανικὸ σ' ὅλους τοὺς γείτονες, στάθηκε τὸ ἄδοξο τέλος αὐτοῦ τοῦ μηχανήματος. Ἔξαλλος, τότε, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς τρώγλης ἀξίωσε ἀπὸ τοὺς θορυβοποιοὺς ἐνοίκους του ἢ νὰ τοῦ ξοφλήσουν μέχρι πεντάρας τὰ νοίκια, ποὺ τοῦ χρωστοῦσαν, ἢ νὰ φύγουν ἀμέσως.

Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ χαθῆ ἡ ταπεινὴ αὐτὴ στέγη, ἡ μητέρα τῆς Λιλὸ ἀναγκάστηκε νὰ ξενοδουλεύη καὶ ἡ ἴδια νὰ βγαίνη κάθε πρωΐ, γιὰ νὰ ζητιανεύη, τραγουδῶντας.

Ἡ Λιλὸ εἶχε περάσει ἀρκετὰ χρόνια μέσ' στὴ μιζέρια, ὅταν πρωτοσκέφτηκε πὼς θὰ μποροῦσε, μὲ τὴν πλούσια φωνή της καὶ τὸ ἁρμονικό, ἂν καὶ καχεκτικὸ ἀπὸ τὶς στερήσεις σῶμα της νὰ βρῆ μιὰ καλύτερη τύχη.

Χρειάστηκε, ὅμως, νὰ χτυπήση πολλὲς πόρτες καὶ ν' ἀκούση πολλὰ σκληρὰ κι' ἀδίσταχτα «ὄχι», ὥσπου ἕνας θεατρώνης, ἀπὸ οἶκτο, καθὼς εἴπαμε στὴν ἀρχή, δέχτηκε νὰ τῆς δώση ἕναν ἀσήμαντο ρόλο. Ἀλλὰ ὁ «ἀπὸ μηχανῆς θεὸς» ἔτυχε νὰ τῆς παρουσιαστῆ ἕνα βράδυ μὲ τὴν μορφὴ ἑνὸς παχύσαρκου Ἀμερικανοῦ μπίζνεσμαν, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Σὲϋ Φόϋερ, ἕναν ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τοῦ ἀμερικανικοῦ μιοῦζικ χὼλ καὶ ἀπὸ τοὺς ἱκανώτερους κυνηγοὺς νέων ταλέντων.

Ὁ Φόϋερ εἶχε χάσει τὸ ἀπογευματινὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, καί, γιὰ νὰ περάση τὴν τελευταία βραδυά του στὸ Παρίσι ὥσπου νὰ πάρη τὸ ἄλλο τὸ ἑπόμενο πρωΐ, ἀποφάσισε νὰ μπῆ στὸ πρῶτο θέατρο, ποὺ θἄβρισκε μπροστά του. Τὸ θέατρο αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο, ὅπου ἔπαιζε τὸν ταπεινὸ ρολάκο της ἡ Λιλό!

Τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ Ἀμερικανοῦ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ διαπιστώση τὶ τεράστιες δυνατότητες ἔκρυβε ἡ θερμὴ φωνὴ καὶ τὸ λιγνό, εὐκίνητο σῶμα αὐτῆς τῆς ἄγνωστης ἀρτίστας. Καί, πρὶν ἀκόμη τελειώση ἡ πρώτη πρᾶξι, ζητοῦσε νὰ τὴν δῆ στὸ καμαρίνι της!

Ὅταν ἔφυγε, τελικὰ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὄχι μὲ τὸ ἀεροπλάνο τῆς ἑπομένης, ὅπως σχεδίαζε, μὰ ἀρκετὰ ἀργότερα, δὲν ἦταν μόνος. Πλάϊ του, καθόταν, μ' ἕνα πολύτιμο συμβόλαιο μέσ' στὴν τσάντα της, ἡ ἄγνωστη χορεύτρια καὶ τραγουδίστρια τοῦ παρισινοῦ θιάσου!

Ἐφέτος, γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τέσσερα χρόνια, ἡ διάσημη πιὰ Λιλὸ ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίση στὴν πόλι, ὅπου γεννήθηκε καὶ γνώρισε τόσες πίκρες καὶ τόσες στερήσεις. Ὅλο τὸ κοσμικὸ Παρίσι εἶχε συγκεντρωθῆ, γιὰ νὰ τὴ δῆ καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀκούση στὴν ὀπερέττα «Μαρία Φλόρα». Ὅμως, ὅλοι ξαφνιάστηκαν, ὅταν ἀντίκρυσαν ξαφνικὰ τὴν Λιλὸ νὰ σταματάη, ἐνῶ τραγουδοῦσε, καὶ νὰ ξεσπάη σὲ λυγμούς.

Ἀργότερα, μάθανε τὸ γιατί: Τὸ τραγούδι αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ, ζητιανεύοντας, τραγουδοῦσε, μικρὸ κοριτσάκι, στοὺς δρόμους...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Ἂν μ' ἀφήσης νὰ κάτσω στὴ θέσι σου, Μέλπω, σ' ὁρκίζομαι πὼς θὰ σ' ἀφήσω νὰ ψάχνης τὰ βράδυα τὶς τσέπες μου!...

Ἡ δύναμι τῆς συνηθείας.

ΓΑΜΟΣ... ἐξ' ἀποστάσεως

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ὤ! δὲν τολμῶ νὰ συγκρίνω τὸν ἑαυτό μου μαζί τους! βιάστηκε νὰ τὴν διακόψη ὁ Ντίκ.

Ο ΝΤΙΚ ΜΑΡΣΑΛ ξαναβρισκότανε καὶ πάλι στὴ Νέα Ὑόρκη, ὕστερ' ἀπὸ μακρὰ παραμονὴ στὴν Ντακότα. Εἶχε πάει ἐκεῖ ὡς μηχανικός, σ' ἕνα ἐργοστάσιο βυρσοδεψίας, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ δουλέψη σκληρὰ καὶ νὰ σχηματίση ἕνα μικρὸ κεφάλαιο, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ κάνη δική του ἐπιχείρησι.

Καὶ αὐτὸ τὸ πέτυχε σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν.

Μὰ ἡ ζωὴ ποὺ ἔκανε τόσον καιρό, τὸν εἶχε καταβάλει λίγο. Ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη, πρὶν πέση καὶ πάλι στὴ δίνη τῆς ἐργασίας, νὰ σχηματίση οἰκογένεια, ποὺ θὰ τὸν ξεκούραζε ἀπὸ τὸ μόχθο τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, περνοῦσε ἀπὸ ἕναν κεντρικὸ δρόμο, χωρὶς ὡρισμένη κατεύθυνσι, χαζεύοντας στὶς βιτρίνες, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε στὴν εἴσοδο ἑνὸς καταστήματος, ἕνα ψηλό, παράξενο κουτί, στολισμένο στὰ χρυσᾶ καὶ στὰ μεταξωτά, καὶ πολὺν κόσμο συγκεντρωμένο μπροστά του.

Πλησίασε καὶ εἶδε, ὅτι τὸ κουτὶ ἐκεῖνο ἦταν μιὰ μικρὴ ὀθόνη κινηματογράφου, ποὺ παρουσίαζε, τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, φωτογραφίες χαριτωμένων κοριτσιῶν. Στὸ μεταξύ, μέσα ἀπὸ τὸ μηχάνημα, κάποιος ἔλεγε στὸ μεγάφωνο;

«Ὁ γάμος εἶναι θεσμὸς ἱερός, εὐλογημένος ἀπὸ τὸ Θεό... Ἄντρας ἀνύπαντρος, εἶναι ἄχρηστος στὴν κοινωνία... Ἐδῶ θὰ βρῆτε τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ κάνη εὐτυχισμένη τὴ ζωή σας... Μὲ δέκα μονάχα σέντς, σᾶς προσφέρουμε μιὰ ἰδανικὴ σύντροφο...».

«Γάμος... ἐξ ἀποστάσεως! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ντίκ. Ἡ ἰδέα δὲν εἶναι ἄσχημη... Θὰ μὲ γλυτώση ἀπὸ τὸν κόπο νὰ ψάξω νὰ βρῶ ἐγὼ μιὰ γυναίκα».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πρόβαλε στὴν ὀθόνη ἡ μορφὴ μιᾶς τρισχαριτωμένης κοπέλλας. Ὁ Ντίκ... τὴν ἐρωτεύθηκε ἀμέσως. Χωρὶς νὰ διστάση, ἔρριξε ἕνα νόμισμα τῶν δέκα σέντς σὲ μιὰ σχισμή, δίπλα στὴν ὀθόνη. Ἡ μορφὴ χάθηκε... Ἀπὸ μιὰ ἄλλη σχισμὴ ἔπεσε μιὰ φωτογραφία, μὲ τὴ διεύθυνσι ἀπὸ πίσω:

«Μπέσσυ Ρόμπινσον. Ἐτῶν 22. Μαννεκέν. Εἰσόδημα: 150 δολλάρια ἑβδομαδιαίως. Κατοικία: ὁδός... ἀριθ...».

Ἡ περιπέτεια αὐτὴ ἄρχισε νὰ διασκεδάζη τὸν Ντίκ. Καί, ὅπως ἦταν μαθημένος νὰ παίρνη γρήγορα ἀποφάσεις, ξεκίνησε γιὰ νὰ βρῆ... τὴ μέλλουσα σύζυγό του.

★

Ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετῆς ὥρας διαδρομή, ἕνα ταξὶ τὸν ἄφησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ ζητοῦσε. Ἦταν μιὰ ψηλὴ πολυκατοικία, χωρὶς ἀξιώσεις πολυτελείας.

— Ἡ μὶς Μπέσσυ Ρόμπινσον μένει στὸ δέκατο τρίτο πάτωμα, πέμπτη πόρτα δεξιά, τὸν πληροφόρησε ὁ θυρωρός.

Σὲ λίγο, τὸ ἀσανσὲρ τὸν ἀνέβαζε πάνω. Κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ τοῦ εἶπανε, σὰ νὰ δίσταζε νὰ κάνη τὴν ἀποφασιστικὴ χειρονομία. Ἀνασήκωσε, ὅμως, τοὺς ὤμους του καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Δὲ μπόρεσε νὰ διακρίνη καλά, στὸ μισοσκότεινο διάδρομο, ποιὸς τοῦ ἄνοιξε.

— Τί ζητᾶτε, κύριε; ἄκουσε μιὰ ἀργυρόηχη φωνή.

— Τὴ μὶς Μπέσσυ Ράμπινσον...

— Περᾶστε μέσα, κύριε.

Ὅταν εἶδε καλύτερα τὴν κοπέλλα, ποὺ τοῦ ἄνοιξε, κατάλαβε ἀμέσως πὼς δὲν ἦταν ἡ Μπέσσυ. Ἡ φωτογραφία ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του ἔδειχνε μιὰ κοπέλλα πιὸ ψηλή, πιὸ ἐπιβλητική.

Μπῆκε σ' ἕνα σαλονάκι πού ἀσφαλῶς, θὰ χρησίμευε καὶ γιὰ τραπεζαρία καὶ γιὰ κρεβατοκάμαρα. Ἦταν ἐπιπλωμένο πολὺ ἁπλᾶ. «Καθαρά, ὅμως, καὶ μὲ γοῦστο!», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ντίκ.

Ἡ κοπέλλα, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ φανερὴ περιέργεια, εἶχε παιδικὴ ἔκφρασι, κάτασπρα δόντια καὶ ξανθὰ μαλλιά ὄχι καὶ πολὺ περιποιημένα. Συμπαθητικώτατο μουτράκι — καὶ μὲ ἀξιοπρόσεχτη σωματικὴ ἀνάπτυξι.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ γνωρίσω τὴ μὶς Ρόμπινσον, εἶπε ὕστερ' ἀπὸ κάποιο δισταγμὸ ὁ Ντίκ, βγάζοντας τὴ φωτογραφία ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Ναί, ξέρω, ψιθύρισε ἡ νέα. Μὰ ἡ Μπέσσυ, ἡ ἀδελφή μου, δὲν εἶναι τώρα ἐδῶ... Ἐγὼ λέγομαι Μώρην. Ὅπου καὶ νἆναι, θὰ φανῆ... Γιατί δὲν κάθεστε;

Καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα μὲ γοητευτικὸ χαμόγελο. Ὁ Ντὶκ κάθησε.

Μολονότι στὴ ζωή του ἦταν ἀρκετὰ τολμηρός, στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸν ἔπιασε κάποια δειλία. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ. Κύτταζε τὴ Μώρην, παίζοντας τὰ δάχτυλά του στὰ γόνατά του. Πέρασαν ἔτσι λίγες στιγμές.

— Σπουδαία ἐφεύρεσι, αὐτὴ ἡ μηχανὴ μὲ τὶς φωτογραφίες! εἶπε τέλος.

— Ναί!... ἀρκετὰ πρωτότυπη! συμφώνησε ἡ Μώρην.

— Δὲ δοκιμάσατε κι' ἐσεῖς τὴν τύχη σας μὲ τὴ μέθοδο αὐτή;

— Ὤ! ὄχι! ἀποκρίθηκε ἡ Μώρην, ξεκαρδισμένη στὰ γέλια.

— Καὶ γιατί;

— Πρῶτο καὶ κύριο ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ἀρκετὰ ὄμορφη... Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸν συγκινήση ἡ φάτσα μου; Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχω τὰ πέντε δολλάρια, ποὺ ζητοῦν γιὰ νὰ ἐκθέσουν τὴ φωτογραφία μου... Δὲν κάνω καμμιὰ δουλειά... Μὲ συντηρεῖ ἡ Μπέσσυ, ἡ μεγάλη μου ἀδελφή...

— Μήπως θέλετε νὰ σᾶς δανείσω ἐγὼ πέντε δολλάρια; ρώτησε ὁ Ντίκ, διασκεδάζοντας μὲ τὴν ἀφέλειά της.

Ἡ Μώρην ἔγινε κατακόκκινη.

— Ὄχι, ὄχι... εὐχαριστῶ πολύ! εἶπε μὲ ζωηρὸ τόνο. Δὲν ξέρω ἂν θὰ παντρευτῶ... μὰ θὰ προτιμοῦσα αὐτὸ νὰ γίνη κάπως διαφορετικά, καὶ ὄχι μὲ ἕνα μηχάνημα!

— Πῶς τὸν φαντάζεσθε ἐσεῖς τὸ γάμο; ρώτησε ὁ Ντίκ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ βρίσκη ἐνδιαφέρον στὴ συζήτησι αὐτή.

— Δὲ μὲ ἀπησχόλησε ἀκόμα τὸ πρόβλημα αὐτό, ἀποκρίθηκε ἡ Μώρην, ποὺ σοβαρεύτηκε ξαφνικά... Μά, θὰ ἤθελα νὰ ἔπαιρνα κάποιον ποὺ θὰ μ' ἀγαποῦσε καὶ θὰ τὸν ἀγαποῦσα... ἀφοῦ γνωριστοῦμε πιὸ μπροστά... ἀφοῦ κάνουμε μαζὶ ἕναν περίπατο καὶ καταλάβη ὁ ἕνας τὴν καρδιὰ τοῦ ἄλλου...

»Ἡ Μπέσσυ λέει πὼς εἶμαι κουτὴ καὶ ρωμαντική... Ἴσως... Δὲ μπορῶ, βέβαια, ν' ἀλλάξω χαραχτῆρα. Ἐντελῶς ἄλλος τύπος εἶναι ἡ ἀδελφή μου. Πολὺ πρακτικὸ μυαλό. Θέλει σύζυγο, ἂν ὄχι πλούσιο, τοὐλάχιστο μὲ καλὴ θέσι... Τί δουλειὰ κάνετε ἐσεῖς;

— Ἀρκετὰ καλή! ψιθύρισε ὁ Ντίκ, ξεροβήχοντας.

— Κρῖμα ποὺ δὲν εἶσθε μελαχροινός. Ἡ Μπέσσυ προτιμᾶ τοὺς μελαχροινούς, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ξανθή. Ἐλπίζω, ὅμως, νὰ μὴν εἶναι αὐτὸ σοβαρὸ ἐμπόδιο, προκειμένου γιὰ σᾶς. Εἶστε μὲν ξανθός, μὰ πολὺ συμπαθητικός...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι ἡ μὶς Μπέσσυ Ρόμπινσον.

★

Ἦταν, πραγματικά, ἐξαιρετικὰ ὄμορφη, μὲ ἀγαλματένιο σῶμα. Μὰ ἡ ψυχρὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της τὴν ἔκανε σχεδὸν ἀπρόσιτη.

— Ὁ κύριος, παρακαλῶ; ρώτησε μὲ παγερὴ σοβαρότητα, κυττάζοντας τὸν ἐπισκέπτη ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

— Ντὶκ Μάρσαλ, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ βαθειὰ ὑπόκλισι. Μηχανικός. Εἶδα τὴ φωτογραφία σας καὶ ἦλθα νὰ σᾶς γνωρίσω ἀπὸ κοντά.

— Τὸ ἐνδιαφέρον σας μὲ κολακεύει πολύ, εἶπε ἡ Μπέσσυ, μὲ ἄπειρη συγκατάβασι. Εἶναι σοβαρὴ ἡ ἀπόφασί σας νὰ παντρευτῆτε;

— Μά... ὑποθέτω... γιὰ νὰ βρίσκωμαι τώρα ἐδῶ! τραύλισε ὁ Ντίκ.

Ἡ ἐπιβλητικὴ καλλονὴ τῆς Μπέσσυ τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι. Τὴν εὕρισκε ἀκόμα πιὸ ὡραία ἀπ' ὅ,τι τὴν ἔδειχνε ἡ φωτογραφία της. Ὡστόσο, κάποια φωνὴ τοῦ ἔλεγε μέσα του — χωρὶς νὰ μπορῆ οὔτε ὁ ἴδιος νὰ ἐξηγήση τὸ γιατί — πὼς ἡ γόησσα αὐτὴ δὲ θὰ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο. Ἡ ὀμορφιά της ἦταν ἕνα ἀριστούργημα, μὰ χωρὶς παλμὸ καὶ ζωή... Μιὰ τέτοια κούκλα δὲ μποροῦσε νὰ ἔχη καρδιά!

Ὁ Ντὶκ ἄρχισε νὰ καταλαβαίνη πὼς ἡ θέσι του ἦταν λεπτὴ καὶ δύσκολη. Μετανοοῦσε ἐπειδὴ πῆρε, στὰ καλὰ καθούμενα, τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῆ... ἐξ ἀποστάσεως μιὰ κοπέλλα ... τὴ γνώρισε μονάχα ἀπὸ μιὰ φωτογραφία.

Στὸ μεταξύ, ἡ Μώρην εἶχε ἀποσυρθῆ διακριτικά. Ἡ παρουσία της στὴ συζήτησι αὐτὴ ἦταν περιττή.

Ὁ Ντὶκ ἔνοιωσε ἕνα βάρος νὰ φεύγη ἀπὸ τὴν καρδιά του, ὅταν ἄκουσε τὴ Μπέσσυ νὰ λέη:

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε μιὰ μικρὴ προθεσμία, νὰ σκεφτῶ... Δὲ μπορῶ ν' ἀποφασίσω ἀμέσως. Παρουσιάσθηκαν, ξέρετε, καὶ ἄλλοι δύο ὑποψήφιοι: ἕνας δικηγόρος κι' ἕνας συνταγματάρχης κάπως ἠλικιωμένος, εἶναι ἡ ἀλήθεια...

— Ὤ! Δὲν τολμῶ νὰ συγκρίνω τὸν ἑαυτό μου μαζί τους! βιάστηκε νὰ τὴ διακόψη ὁ Ντίκ.

Ἡ Μπέσσυ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τὸν ἐξαποστείλη μὲ λίγα εὐγενικὰ λόγια:

— Μπορεῖτε νὰ ξαναπεράσετε καμμιὰ ἄλλη μέρα... Δὲν ξέρω τί ἀπόφασι θὰ ἔχω πάρει ὡς τότε... Σᾶς εὐχαριστῶ ὁπωσδήποτε, γιὰ τὴν τιμητικὴ γιὰ μένα προσοχὴ ποὺ μοῦ δώσατε...

Ὁ Ντὶκ ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι, μὲ τὸ συναίσθημα ἀνθρώπου ποὺ γλύτωσε ἀπὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνο.

Ἡ Μώρην στεκόταν ὄρθια σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ διαδρόμου. Τὸ γελαστὸ συνήθως πρόσωπό της εἶχε πάρει σοβαρὴ ἔκφρασι. Τὰ βλέμματά της καρφώθηκαν στὸν Ντίκ, μὲ παράξενη ἐπιμονή.

Ὁ Μάρσαλ πῆγε κοντά της καὶ τῆς ἔπιασε τὰ χέρια.

— Ἡ ἀδελφή σας εἶναι ἐξαιρετικὰ ὄμορφη! τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά. Δὲ μπορῶ, ὅμως, νὰ συναγωνισθῶ τοὺς ἄλλους ὑποψηφίους... Θὰ θέλατε, Μώρην, νὰ κάνατε ἀπόψε μαζί μου ἕνα μικρὸ περίπατο... γιὰ νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα... γιὰ νὰ καταλάβη ὁ ἕνας τὴν καρδιὰ τοῦ ἄλλου; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲ μοῦ μένει ἀπὸ τώρα καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ μπορέσουμε... νὰ συνεννοηθοῦμε.

— Ἔτσι νομίζω κι' ἐγώ! ψιθύρισε ἡ Μώρην, κατακόκκινη ἀπὸ χαρά.

ΕΡΜΠΕΡΤ ΓΟΥΛΦ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΑΝ

Ἡ τρελλὴ ζωὴ τῆς Σοφίας Λὰνζ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ βήματα τῆς Σοφίας Λὰνζ στὴ ζωή, τὸν ἔρωτα καὶ τὸ θέατρο, βάφηκαν μὲ αἷμα.

Εἶχε πρωτοεμφανισθῆ στὸ ρόλο τῆς Γαλάτειας, στὸν «Πυγμαλίωνα» τοῦ Φλοριάν, ποὺ παίχτηκε στὸ γαλλικὸ θέατρο στὶς ἀρχὲς τοῦ 1790, ἐνῶ ἡ Ἐπανάστασι γκρέμιζε ὁλόγυρα τὰ πάντα. «Φοροῦσε, ὅπως ἔγραψε ἕνας σύγχρονός της ἱστορικός, ἕναν ἀνάλαφρο χιτῶνα, ποὺ τὴ σκέπαζε σὰν ἀτμὸς κι' εἶχε πάνω στὰ καστανὰ μαλλιά της, ποὺ ἔπεφταν ἀτημέλητα στοὺς ὤμους της, ἕνα στεφάνι ἀπὸ πράσινα φύλλα».

Τὸ κοινό, ποὺ θαύμασε ὄχι μόνο τὴν τέχνη, ἀλλὰ καὶ τὴ δροσερὴ ὀμορφιά της, τὴν ἀποθέωσε σ' αὐτὴ τὴν παράστασι.

Ἀλλ' ἡ Σοφία δὲν εἶχε ἀκόμη μεγάλες ἀξιώσεις ἀπὸ τὴ ζωή. Καὶ δέχτηκε καλόκαρδα τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ποὺ παρουσιάστηκε μπροστά της.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λεγόταν Ζὰν Ἀγκὰς κι' ἐργαζόταν σ' ἕνα συμβολαιογραφεῖο. Εἶχε, ὅμως, μερικὲς οἰκονομίες, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ παίξη γιὰ τρεῖς ἑβδομάδες, τὸ ρόλο τοῦ φίλου μιᾶς ἠθοποιοῦ, ποὺ τὸ ὄνομά της κυκλοφοροῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Μόλις τέλειωσαν οἱ οἰκονομίες του, τὸ πιὸ σωστὸ θὰ ἦταν νὰ ξαναγυρίση στὰ συμβόλαιά του καὶ νὰ παραχωρήση τὴ θέσι του σὲ ἄλλους. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε ν' ἀφίση τὴ γοητευτικὴ Σοφία; Δὲν ἦταν καλύτερο νὰ προσπαθήση νὰ βρῆ χρήματα; Μὲ ποιὸ τρόπο; Ὅλοι οἱ τρόποι ἦταν καλοί, ἀρκεῖ νὰ ἔφτανε στὸ σκοπό του.

Γιὰ κακή του τύχη, ὁ Ζὰν Ἀγκὰς εἶχε ἕνα ἀδελφό, τὸν Μισέλ, ποὺ βρισκόταν στὴν ἴδια κατάστασι. Ἦταν κι' αὐτὸς φίλος μιᾶς χορεύτριας τῆς Ὄπερας καὶ κινδύνευε νὰ τὴ χάση, γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ χρήματα.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ σκέφτηκαν, λοιπόν, πῶς τὰ χρήματα ποὺ τοὺς χρειάζονταν ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ τὰ βροῦν, βγάζοντας πλαστογραφημένες συναλλαγματικές.

Ἡ δουλειὰ πῆγε καλὰ στὴν ἀρχὴ κι' ἡ Σοφία, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ὅπως κι' ἡ χορεύτρια τῆς Ὄπερας ἀπὸ τ' ἄλλο, εἶχαν κάθε λόγο γιὰ νὰ εἶναι ἐνθουσιασμένες ἀπὸ τὴ γενναιοδωρία τῶν φίλων τους.

Ἀλλὰ τὸν τρίτο μῆνα ἡ πλαστογραφία ἀνακαλύφτηκε κι' ἡ ἀστυνομία ἔπιασε τοὺς ἀδελφοὺς Ἀγκὰς καὶ τοὺς ὡδήγησε στὴ φυλακὴ τοῦ Σατελέ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ πλαστογραφία κι' ἡ ἀπάτη ἐτιμωροῦντο μὲ θάνατο. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Ἀγκὰς καταδικάστηκαν, λοιπόν, νὰ πεθάνουν πάνω στὴν ἀγχόνη κι' ἡ ποινή τους ἐκτελέστηκε στὴν πλατεῖα τῆς Γκρέβης κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1790. Προτοῦ τοὺς περάσουν τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό, ὁ δήμιος τοὺς ἔκοψε τὸ δεξί τους χέρι ἀπὸ τὸν καρπό.

Αὐτὴ ἡ θλιβερὴ περιπέτεια δὲν ἔκαμε, ὡστόσο, μεγάλη ἐντύπωσι στὴ Σοφία Λάνζ. Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ διαφορετικά; Κόρη μιᾶς θεατρίνας δεύτερης ἢ τρίτης σειρᾶς, εἶχε παρακολουθήσει πάνω στὴ σκηνὴ τόσα δράματα, ποὺ ἕνα ἀκόμη, ἀδιάφορο ἂν αὐτὸ εἶχε παιχθῆ στὴ ζωή, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὴ συγκινήση.

Ἀλλὰ τὸ κοινὸ εἶχε ἐξεγερθῆ ἐναντίον της. Ὅλοι φώναζαν, ὅτι αὐτὴ εἶχε στείλει τὸ δυστυχισμένο Ἀγκὰς στὸ ἰκρίωμα, πρᾶγμα πού, ἄλλωστε, ἦταν σωστό.

Ἡ Σοφία σκέφτηκε, λοιπόν, πῶς τὸ καλύτερο ἦταν ν' ἀποτραβηχτῆ γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὴ σκηνή, ὅπως κι' ἔκαμε. Ἐπειδή, ὅμως, τὴ στενοχωροῦσε νὰ μένη μόνη, δέχτηκε τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἐμπόρου σιταριοῦ, ποὺ τὴν ἐγκατέστησε σὲ μιὰ μικρὴ ἔπαυλι, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀρζαντέϊγ.

Πέντε μῆνες ἀργότερα, τὸ κοινὸ τὴν ἐπευφημοῦσε καὶ πάλι στὴ σκηνὴ τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου.

Ἀλλὰ τὰ γεγονότα ξετυλίγονταν ραγδαῖα. Ἡ λαιμητόμος δούλευε τώρα ἀκατάπαυστα κι' οἱ Ἰακωβῖνοι ἀναζητοῦσαν παντοῦ θύματα. Ἔτσι, ἦρθε κι' ἡ σειρὰ τῶν ἠθοποιῶν. Τί ἦταν; Ὀπαδοὶ τοῦ παλιοῦ καθεστῶτος ἢ τῆς δημοκρατίας; Γιατὶ δὲν ἔπαιρναν μέρος στὶς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ, ἀλλά, τοὐναντίον, παρίσταναν ὁλοένα ἔργα, ποὺ μιλοῦσαν γιὰ βασιλιάδες, γιὰ δοῦκες καὶ γιὰ πριγκήπισσες;

Μιὰ μέρα, τοὺς ἔπιασαν ὅλους καὶ τοὺς ἔρριξαν στὴ φυλακὴ τῆς Κονσιερζερί, ποὺ ἦταν ὁ προθάλαμος τοῦ θανάτου.

Ἀλλ' ἡ Σοφία Λὰνζ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της. Ἤ, γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε τὴν ἔκφρασι ἑνὸς συγχρόνου της, ἀντὶ ν' ἀρχίση νὰ κλαίη, θυμήθηκε πῶς ἦταν νέα κι' ὄμορφη γυναῖκα. Ξελόγιασε, λοιπόν, τοὺς δεσμοφύλακες πρῶτα, τὰ μέλη τοῦ Ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου ἔπειτα, τοὺς αὐστηροὺς Κερβέρους τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινῆς Σωτηρίας κατόπιν, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ἕνα σωρὸ ἄλλους, ποὺ εἶχαν σημαίνουσα θέσι στὸ καινούργιο καθεστώς. Τῆς ἔφτιαξαν ἕνα μπουντουὰρ μέσα στὴ φυλακὴ αὐτὴ τοῦ θανάτου, ποὺ ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ τοὺς θρήνους τῶν μελλοθανάτων. Ἔβαλαν ἄλλες φυλακισμένες νὰ τὴν ὑπηρετοῦν. Τῆς πήγαιναν δῶρα. Καὶ περίμεναν ταπεινὰ νὰ ἔρθη ἡ σειρά τους γιὰ νὰ ἔχουν μιὰ ἰδιαίτερη συνομιλία μαζί της... Ἡ γοητευτικὴ θεατρίνα τοὺς εἶχε κάμει ὅλους σκλάβους της. Ἔδινε στὸ μπουντουάρ της συμπόσια, ποὺ τερματίζονταν μὲ ὄργια. Ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακή, γιὰ νὰ τρέξη στὰ ἐρωτικὰ ραντεβοῦ της. Σκόρπιζε χρήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ὠργάνωνε γιορτές...

Ἡ Σοφία Λὰνζ δὲν αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία νὰ βρῆ τὴν ἐλευθερία της, ἀφοῦ δὲν τὴν εἶχε χάσει. Μιὰ μέρα, ὡστόσο, οἱ πόρτες τῆς φυλακῆς ἄνοιξαν μπροστά της. Μαζί της σώθηκαν καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους της.

Ἡ Σοφία συνέχισε τότε τὴν τρελλὴ ζωή της. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γιορτὲς τῆς δημοκρατίας, ἐμφανίστηκε φορῶντας δαντέλλες καὶ μιὰ ἀδαμαντοκόλλητη καρφίτσα τῆς Μαρίας-Ἀντουανέττας, ποὺ τῆς τὸ εἶχε χαρίσει ἕνας ἀπὸ τοὺς θαυμαστές της. Τὸ πλῆθος τὴν ἀποθέωσε. Θριάμβευε ταυτόχρονα πάνω στὴ σκηνή.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Διευθυντηρίου, ποὺ εἶχε βάλει τέρμα στὶς παρεκτροπὲς τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ποὺ ὑποσχόταν νὰ ξαναφέρη τὴ χώρα στὴν ὁμαλότητα, πολλοὶ ξένοι κεφαλαιοῦχοι εἶχαν τρέξει στὸ Παρίσι, μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ εὔκολου καὶ γρήγορου κέρδους. Ἡ Γαλλία εἶχε ἐρειπωθῆ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Εἶχε ἀνάγκη, λοιπόν, ἀπὸ πολλὰ χρήματα, γιὰ ν' ἀνορθωθῆ. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κεφαλαιούχους ἦταν κι' ὁ Γερμανὸς τραπεζίτης Χόπ, ποὺ εἶχε ἀφίσει τὴν πατρίδα του, τὸ Ἀμβοῦργο, γιὰ νὰ τρέξη στὴ Γαλλία.

Ὁ Χὸπ ἔκανε στὸ Παρίσι χρυσὲς δουλειές. Ἀλλ' εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ συνδεθῆ μὲ τὴ Σοφία Λὰνζ ποὺ τὸν μάδησε σὰν κοττόπουλο. Μέσα σὲ τρία χρόνια ὁ Γερμανὸς τραπεζίτης ἔχασε ὄχι μόνο ἐκεῖνα ποὺ εἶχε κερδίσει; ἀλλὰ καὶ τὴν κολοσσιαία περιουσία ποὺ εἶχε στὸ Ἀμβοῦργο.

Ἀπὸ τὶς σχέσεις τους εἶχε γεννηθῆ ἕνα κοριτσάκι, ποὺ ὁ Χὸπ τὸ εἶχε προικίσει μ' ἕνα ποσὸ 200.000 λιβρῶν. Μετὰ τὴν καταστροφή του, ζήτησε νὰ πάρη τὸ παιδί του, ὁπότε θὰ διαχειριζόταν καὶ αὐτὲς τὶς 200.000 λίβρες, ποὺ τὶς εἶχε καταθέσει σ' ἕνα συμβολαιογράφο. Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα ἴσως κατάφερνε νὰ ἀνορθωθῆ... Ἀλλ' ἡ Λὰνζ ἀρνήθηκε.

— Τὸ παιδὶ καὶ τὰ χρήματα εἶναι δικά μου, εἶπε.

Ὁ Χὸπ κατέφυγε τότε στὰ δικαστήρια. Ἡ δίκη αὐτὴ διασκέδασε πολὺ τοὺς Παρισινούς, ποὺ παρακολούθησαν μ' ἐνδιαφέρον τὶς διάφορες φάσεις της. Στὸ τέλος, τὸ δικαστήριο βρῆκε πῶς τὸ παιδὶ δὲ μποροῦσε νὰ ἀνήκη οὔτε στὸ Χόπ, ποὺ ἦταν χρεωκοπημένος, οὔτε στὴ Λάνζ, ποὺ ἡ ζωή της κάθε ἄλλο παρὰ παρουσίαζε ἐχέγγυα, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν καλὴ καὶ στοργικὴ μητέρα. Γι' αὐτό, τὸ ἐμπιστεύτηκε σ' ἄλλον κηδεμόνα. Ἔτσι καὶ ὁ Χὸπ καὶ ἡ Λὰνζ ἔχασαν τὶς 200.000 λίβρες.

Στὸ μεταξύ, ἡ Σοφία Λὰνζ εἶχε συνδεθῆ μὲ τὸν περίφημο τυχοδιώχτη Λετρώ.

Αὐτὸς ὁ Λετρὼ εἶχε ἀρχίσει τὴ σταδιοδρομία του σὰν ὑπάλληλος κουρείου. Ἔκλεψε ἀργότερα τὸν προϊστάμενό του, τὸν ἔστειλε στὸ ἰκρίωμα, κατηγορῶντας τον γιὰ βασιλικὸ γιὰ νὰ γλυτώση τὴ φυλακή, ἀνακατεύτηκε σὲ διάφορες ὕποπτες ἐπιχειρήσεις καί, στὸ τέλος, κατάφερε νὰ γίνη ὁ ἔμπιστος τοῦ Διευθυντηρίου. Προμήθευε στὸ κράτος κανόνια, ποὺ τὰ πληρωνόταν χωρὶς νὰ τὰ παραδίδη, πουλοῦσε κάρβουνο ἀπὸ φανταστικὰ ἀνθρακωρυχεῖα, χωρὶς καὶ πάλι νὰ παραδίδη οὔτε ἕνα κιλό, ἔφερνε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία σίδερο, ποὺ δὲν ἔφτανε

— Ποιὰ ἀπὸ σᾶς μοὔκλεψε τὸ γυιό μου; βρυχήθηκε ὁ πατέρας τοῦ Σιμόν.

Στὴν ἐποχή τους

ποτὲ στὶς ἀποθῆκες τοῦ δημοσίου, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε ἐνθυλακώσει ἀπὸ πρὶν τὸ ἀντίτιμο, ἔπαιρνε στὸν πλειστηριασμὸ δάση τοῦ δημοσίου γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ τὰ μεταπουλοῦσε στὸ ἴδιο τὸ κράτος γιὰ ὑπέρογκα ποσά, κλπ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Κροῖσος τοῦ Διευθυντηρίου. Ἕνα σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη του τὸ χρησιμοποιοῦσε, βέβαια, γιὰ «νὰ βουλώνη τὰ στόματα». Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἔμενε δικό του.

Ὁ Λετρὼ ἀγόρασε, λοιπόν, τὴ Σοφία Λὰνζ γιὰ 10.000 φράγκα τὴν ἡμέρα — αὐτὴ ἦταν ἡ συμφωνία τους — καὶ τὴν ἐγκατέστησε στὸ μέγαρο Σάλμ, ποὺ τὸ ἐπίπλωσε μὲ μυθώδη πολυτέλεια.

Ἀλλ' ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς τυχοδιώκτης κυριεύτηκε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ ἀχαλίνωτη μεγαλομανία. Αὐτοτιτλοφορήθηκε κόμης ντὲ Μπωρεγκάρ, συνδέθηκε μὲ τοὺς βασιλικοὺς κι' ἄρχισε νὰ ὀργανώνη μιὰ μεγάλη συνωμοσία γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς μοναρχίας. Τὸν ἔπιασαν τότε καὶ τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ 10 χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα. Ἀπὸ τότε χάθηκαν τὰ ἴχνη του...

Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ Σοφία Λὰνζ δὲ λυπήθηκε καθόλου γι' αὐτό.

Ἀντικατέστησε τὸν Λετρὼ μὲ τὸν Μισὲλ-Ζὰν Σιμόν, ποὺ ἦταν γυιὸς ἑνὸς πλουσίου ἐπιχειρηματία ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες.

Ὁ Σιμόν, ποὺ ἦταν τριάντα πέντε χρόνων, τὴν ἐρωτεύτηκε στὰ γερὰ καὶ τῆς πρότεινε ἀμέσως νὰ γίνη γυναίκα του.

Ἀλλὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ μπερδεύτηκαν τὰ πράγματα.

Ὁ πατέρας τοῦ Σιμὸν ἔμαθε ποιὰ ἦταν ἡ γυναίκα, ποὺ σκόπευε νὰ παντρευτῆ ὁ γυιός του καὶ τὸν κεραυνοβόλησε μ' ἕνα γράμμα του. Ἂν ἔπαιρνε τὴ θεατρίνα του, τοῦ ἔγραψε, τοῦ ἔστελνε προκαταβολικὰ τὴν κατάρα του καὶ ὡρκιζόταν, ὅτι θὰ τὸν ἀποκλήρωνε μὲ τὴ διαθήκη του.

Ἡ Σοφία, ὅταν ὁ νεαρὸς Σιμόν, τῆς ἔδωσε νὰ διαβάση αὐτὸ τὸ γράμμα, δὲν ἀνησύχησε γιὰ τὴν κατάρα, ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ τῆς ἀποκληρώσεως τὴν τρόμαξε.

— Δὲν πρέπει νὰ βιάσωμε τὰ πράγματα, τοῦ εἶπε. Ἂς δώσωμε στὸν πατέρα σου τὸν καιρὸ νὰ συνηθίση σιγὰ-σιγὰ σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα...

Ἀλλ' ὁ πατέρας τοῦ Σιμόν, βλέποντας, ὅτι δὲν ἔπαιρνε ἀπάντησι στὸ πρῶτο του γράμμα ἔστειλε καὶ δεύτερο. Μ' αὐτὸ ἀνάγγελλε στὸ γυιό του, ὅτι θἀρχόταν ὁ ἴδιος στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ τὸν γλυτώση ἀπὸ τὰ χέρια αὐτῆς τῆς... (ἐπακολουθοῦσε ἕνας χείμαρρος ἀπὸ λέξεις, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γραφοῦν ἐδῶ).

Ὁ Μπὲλ-Ζὰν τἄχασε στὴ σκέψι, ὅτι θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπος στὸν πατέρα του.

Ἀλλ' ἡ Σοφία δὲν ἀνησύχησε καθόλου.

— Μὴ χάνης τὸ θάρρος σου, εἶπε στὸ γυιὸ Σιμόν. Θὰ δῆς, ὅτι ὁ πατέρας σου θὰ γίνη ἀρνάκι...

Κατέστρωσε ἀμέσως ἕνα σατανικὸ σχέδιο μαζὶ μὲ μιὰ ἄλλη ἠθοποιό, τὴν Ἰουλία Καντέϊγ, πού, τὴν ἐποχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως, εἶχε παραστήσει τὴ θεὰ Λογικὴ σὲ κάποια συνοικία τοῦ Παρισιοῦ.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ πατέρας τοῦ Σιμὸν ἔφτασε στὸ Παρίσι κι' ἔτρεξε μαινόμενος στὸ σπίτι τῆς ἠθοποιοῦ. Κρατοῦσε μιὰ χοντρὴ μαγγούρα στὰ χέρια του κι' ὅλα ἔδειχναν πῶς δὲ θὰ δίσταζε καὶ νὰ χειροδικήση ἀκόμη.

Ἀλλὰ τὸν ὑποδέχτηκαν δυὸ χαριτωμένα χαμόγελα: τῆς Σοφίας Λὰνζ καὶ τῆς Ἰουλίας Καντέϊγ.

— Ποιὰ ἀπὸ σᾶς μοὔκλεψε τὸ γυιό μου; βρυχήθηκε ὁ πατέρας τοῦ Σιμόν.

— Ὤ, ὁ πατέρας τοῦ ἀγαπημένου μου! εἶπε ἡ Σοφία, ποὺ ἀνοιγόκλεισε κάμποσες φορὲς τὰ μάτια της, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι ἕτοιμος νὰ λιποθυμήση. (Πόσες φορὲς δὲν εἶχε παίξει στὸ θέατρο παρόμοιους ρόλους!).

— Ὁ κύριος Ἀλμπὲρ Σιμόν! εἶπε ἡ Ἰουλία Καντέϊγ.

Κι' ἔτρεξε κοντά του.

— Ὤ, Θεέ μου, εἶσαστε κατακόκκινος, πρόσθεσε μὲ τρομαγμένο ὕφος. Ὅλο τὸ αἷμα ἔχει ἀνεβῆ στὸ κεφάλι σας... Σᾶς ἐξορκίζω, καθῆστε νὰ ἠρεμήσετε...

Καὶ ταυτόχρονα τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὸ ντιβάνι, χαμογελῶντας του γλυκά.

Ὁ ὀξύθυμος Φλαμανδὸς σωριάστηκε σ' αὐτὸ μουγκρίζοντας. Ἡ Ἰουλία τοῦ ἔκανε ἀέρα μὲ τὴ βεντάλια της, τοῦ ἔβρεξε μὲ κολώνια τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μαλλιά, ἐξέτασε μὲ ἐμβρίθεια τὸ σφυγμό του, τοῦ χάϊδεψε τὰ γόνατα, ὅπως κάνει ἕνα παιδάκι στὸν παπποῦ του καὶ τὸν τρέλλανε μὲ τὶς ματιές της...

Ὤ, δὲν ὑπῆρχε τίποτα τὸ προκλητικὸ σ' αὐτὲς τὶς ματιὲς ποὺ τοῦ ἔρριχνε. Ἐξέφραζαν μόνο μιὰ παιδιάτικη ἀφέλεια καὶ ταυτόχρονα ἀπέραντη στοργή.

Ἔτσι, ὁ πατέρας τοῦ Σιμὸν ἔπεσε στὴν παγίδα. Ἀντὶ νὰ ἐκστομίζη βρισιές, προσπαθοῦσε τώρα νὰ διορθώση τὸ ὕφος του καὶ πρόσεχε τὶς φράσεις του, θέλοντας νὰ δείξη, ὅτι ἦταν ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ κόσμου.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὁ πατέρας τοῦ Σιμὸν κι' οἱ δυὸ θεατρίνες συζητοῦσαν σὰ νὰ ἦταν οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Ἀργότερα, ἦρθε κι' ὁ Μισὲλ-Ζάν...

Τὸ βράδυ ἔφαγαν κι' οἱ τέσσερις μαζὶ καὶ διασκέδασαν ὡς τὶς πρωϊνὲς ὧρες.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ πατέρας τοῦ Σιμόν, ποὺ ἦταν χῆρος, ζητοῦσε τὴν Ἰουλία Καντέϊγ σὲ γάμο.

Οἱ δύο γάμοι ἔγιναν ταυτόχρονα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Ἡ Σοφία Λὰνζ παντρεύτηκε τὸ γυιό, ἐνῶ ὁ πατέρας πῆρε τὴν Ἰουλία Καντέϊγ.

Ἕνας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς ἔγραφε, ὅτι «ποτὲ ὡραιότερη πεθερὰ δὲν ἀπόχτησε ὡραιότερη νύφη».

Ἀλλ' ἡ περιουσία τῶν Σιμὸν ἐξατμίστηκε πολὺ γρήγορα στὰ χέρια τῆς Σοφίας καὶ τῆς Ἰουλίας.

Ἂς προσθέσωμε, ὅτι καὶ ὁ πατέρας τοῦ Σιμόν, ποὺ εἶχε κυριευτῆ ἀπὸ γεροντικὸ πάθος, ξόδευε καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια, γιὰ νὰ εὐχαριστήση ἐκείνην ποὺ λάτρευε.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό, οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ Σιμὸν χρεωκόπησαν.

Προσπάθησε ν' ἀποφύγη τὸ τελειωτικὸ ναυάγιο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε καὶ κατάντησε τρελλός.

Μετὰ τὸ θάνατό του, ἡ Ἰουλία δὲ θέλησε νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι.

Ἄλλες εἶχαν πάρει τώρα τὴ θέσι της. Καὶ τῆς ἦταν ὀδυνηρὸ νὰ ξαναρχίζη παίζοντας ρόλους δεύτερης καὶ τρίτης σειρᾶς. Προτίμησε, λοιπόν, νὰ πάη δασκάλα σ' ἕνα πλούσιο σπίτι τῶν Βρυξελλῶν.

Τυχερώτερος ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ Μισὲλ-Ζάν, κατάφερε νὰ σώση μερικὰ ὑπολείμματα ἀπὸ τὴν περιουσία κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴ Σοφία γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ἔλπιζε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήση κάποια ἐπικερδῆ ἐπιχείρησι.

Ἀλλ' οἱ ἐλπίδες του διαψεύστηκαν. Ἔφυγε τότε γιὰ τὴν Ἑλβετία, ὅπου ἡ τύχη τὸν εὐνόησε περισσότερο.

Δὲν εἶχε, βέβαια, τὴν παλιὰ περιουσία, ἀλλ' οἱ δουλειές του πήγαιναν πολὺ καλά.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅμως, ἀρρώστησε ἡ Σοφία. Ἡ θεότρελλη ζωὴ ποὺ εἶχε περάσει ὡς τότε εἶχε φθείρει ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑγεία της κι' οἱ γιατροὶ διέγνωσαν πῶς βρισκόταν σ' ἕνα προχωρημένο στάδιο φυματιώσεως. Μερικὲς θεραπεῖες ποὺ τῆς ἔκαμαν, δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα.

Ὁ Σιμόν, χωρὶς νὰ διστάση, ἄφησε τότε ἕναν ἀντικαταστάτη στὶς ἐπιχειρήσεις του καὶ πῆγε μαζί της στὴν Ἰταλία, ἐλπίζοντας πὼς ὁ ζεστὸς ἥλιος της θὰ τῆς ἔκανε καλό.

Ἡ Σοφία ἔδειξε στὴν ἀρχὴ κάποια καλυτέρευσι. Ἀλλ' ἡ κατάστασί της χειροτέρευσε κατόπιν κι' ὁ θάνατος τὴ βρῆκε στὴ Φλωρεντία, ὅπου οἱ δύο σύζυγοι εἶχαν πάει γιὰ νὰ περάσουν τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων.

Ὁ Μισὲλ-Ζὰν Σιμὸν τὴ λάτρευε, ὅπως καὶ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ τὴ γνώρισε. Ἔδωσε ἀμέσως ἐντολὴ νὰ ταριχεύσουν τὸ σῶμα της, τὴν ἔντυσε ὁ ἴδιος μὲ τὸ καλύτερο φόρεμά της, τῆς χτένισε τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα φέρετρο μὲ κρυστάλλινο σκέπασμα. Αὐτὸ τὸ φέρετρο τὸ πῆρε μαζί του στὴν Ἑλβετία καὶ τὸ τοποθέτησε μέσα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ του, γιὰ νὰ βλέπη πάντα ἐκείνη ποὺ εἶχε λατρέψει.

Ὅταν ἀργότερα ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, τὸ πῆρε καὶ πάλι μαζί του. Τὸ στόλιζε κάθε μέρα μὲ λουλούδια καί, τὴ νύχτα, ὅταν ἡ σιγαλιὰ ἁπλωνόταν ὁλόγυρα, ἀγρυπνοῦσε πλάϊ σ' αὐτό, κουβεντιάζοντας μὲ τὴ νεκρή.

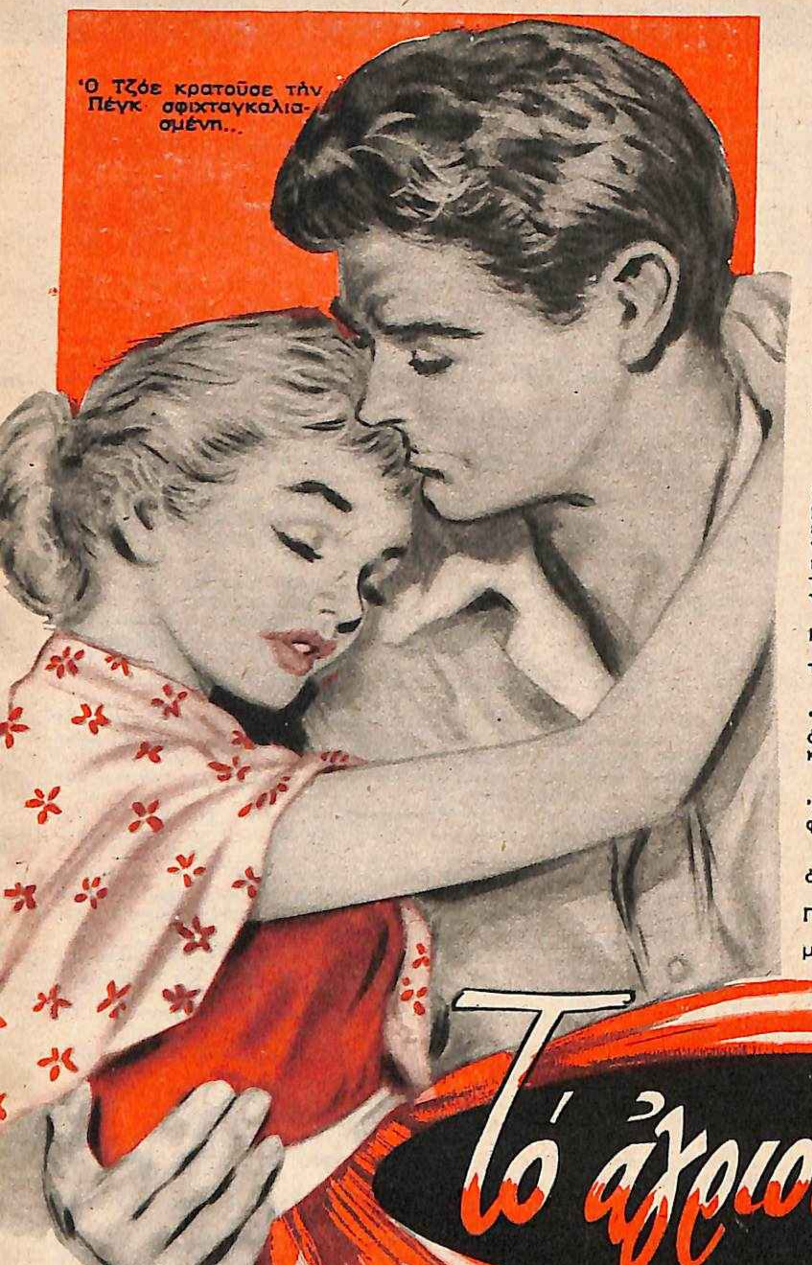

Ὁ Τζόε κρατοῦσε τήν Πέγκ σφιχταγκαλιασμένη...

Τό ἀγριοκάτσικο

Η ΠΕΓΚ παρακολουθοῦσε μέ προσοχή τόν πατέρα της, πού σκάλιζε τό ξύλο γιά νά φτιάξη τά μικρά ἀγάλματα, πού θά πουλοῦσε τό Σαββατοκύριακο στήν ἀγορά.

—Ξέρεις, μπαμπᾶ τοῦ εἶπε, ἔσπασε τό τσόκαρό μου, κύτταξε... Καί ἡ θεία Λόττυ δέ θά μοῦ ἀγοράση τό ἄλλο ζευγάρι, πρίν ἀπό τόν ἄλλο χειμῶνα. Μά δέν μέ νοιάζει. Τώρα πιά εἶναι καλοκαίρι... Μπορῶ νά περπατῶ καί ξυπόλητη...

Ὁ πατέρας της, ὁ γέρο Σύντνεϋ ἔγνεψε μέ τό κεφάλι καταφατικά.

—Ὁ καιρός εἶναι ζεστός σήμερα, εἶπε μονολογώντας ἡ Πέγκ, κι' ὁ ἥλιος δέν πολυκαίει.

Συνήθιζε νά μιλάη μόνη της, δίχως νά περιμένη ἀπό κανένα καμμιά ἀπάντησι. Ἀλλά καί ποιός μποροῦσε νά τῆς ἀπαντήση σ' ἐκείνη τή μοναξιά; Ἡ Πέγκ εἶχε μεγαλώσει σ' αὐτή τήν καλύβα, κοντά στό δάσος, μιά ὥρα μακρυά ἀπ' τό χωριό, πάντα μόνη, μέ τό γέρο πατέρα της, πού δέ μιλοῦσε σχεδόν ποτέ του καί πού τήν ἄφηνε νά γυρίζη σάν ἀγριοκάτσικο. Μόνο κάποτε ἐρχόταν καί τούς ἔβλεπε ἡ θεία Λόττυ, ἀδελφή τῆς μητέρας της, πού εἶχε πεθάνει ἐδῶ καί χρόνια.

—Μπαμπᾶ, εἶπε ἡ Πέγκ σέ λίγο, πάω νά κάνω μιά βόλτα...

Δίχως νά περιμένη τήν ἀπάντησί του, ἡ μικρή τό ἔσκασε τρέχοντας ἀπ' τήν καλύβα. Ἐδῶ καί λίγο καιρό αἰσθανόταν κάτι μέσα της, πού τήν ἔκανε ἀνήσυχη καί τήν ἀνάγκαζε νά τραγουδάη, νά γελάη ἤ νά κλαίη. Ἔφτασε λαχανιασμένη, κοντά στό μικρό ποτάμι κι' ἔχωσε τό πόδι της στό νερό.

—Οὔ, ἔκανε, εἶναι κρύο!

Ἀποφάσισε ὅμως νά πάρη ἕνα μπάνιο κι' ἄρχισε νά γδύνεται.

★

Ὁ Τζόε Σόλκυ ἦταν ὁ καινούργιος ταχυδρόμος. Στό χωριό, τά κορίτσια τόν κύτταζαν γοητευμένα, γιατί ἦταν ὡραῖο καί δυνατό παλληκάρι, μέ ἔξυπνα γκρίζα μάτια. Ὅπως ἔλεγαν, εἶχε κατακτήσει ἕνα σωρό γυναῖκες, χωρίς ν' ἀγαπήση καμμιά. Ὁ Τζόε ὅμως δέν εἶχε ἀκόμη ρίξει τό βλέμμα του σέ καμμιά κοπέλλα τοῦ χωριοῦ.

Ἡ Πέγκ εἶχε πέσει στό νερό καί εἶχε ξεπλέξει τά μαλλιά της. Τά δέκα ὀχτώ χρόνια της, ἡ ὀμορφιά της, τά ξανθά της μαλλιά, τή μεταμόρφωναν σέ μικρή νεράϊδα. Ὁ Τζόε περνώντας ἀπό ἐκεῖ μέ τ' ἄλογό του, κατέβηκε μόλις τήν εἶδε ἀπό μακρυά καί πῆγε νά κρυφτῆ πίσω ἀπό κάτι θάμνους.

—Μπᾶ! Δέ φοράει μαγιώ... εἶπε δυνατά, μιλώντας μέ τόν ἑαυτό του.

Καί γιά νά μήν τή φοβίση μέ τήν παρουσία του, πήδησε στό ἄλογό του κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Πέγκ γύριζε ἀργά στήν καλύβα της, ὅταν τό ἄλογο τοῦ Τζόε βρέθηκε κοντά της.

—Ξέχασες τά παπούτσια σου! τῆς φώναξε ὁ νέος εἰρωνικά, μπορώντας τώρα νά τῆς μιλήση ἐλεύθερα, μιά καί φοροῦσε τά παληόρουχά της.

—Δέν ἔχω παπούτσια! Περπατῶ πάντα ξυπόλυτη τό καλοκαίρι! τοῦ ἀπάντησε ἡ Πέγκ μέ θάρρος.

—Μένεις στό χωριό; τήν ξαναρώτησε.

—Ὄχι, εἶμαι ἡ κόρη τοῦ γέρο-Σύντνεϋ, τοῦ ἀπάντησε, κυττάζοντάς τον κατάματα.

Ὁ Τζόε ἤθελε νά τῆς κάνη κι' ἄλλες ἐρωτήσεις, ἀλλά, ἔτσι καθώς ἦταν ντυμένη ἡ Πέγκ, τοῦ φάνηκε γελοία καί σπηρούνισε τ' ἄλογό του, χωρίς κάν νά τή χαιρετίση. Ἡ Πέγκ σήκωσε τούς ὤμους της ἐκνευρισμένη καί συνέχισε τό δρόμο της.

Τό Σάββατο, ἡ Πέγκ συνόδεψε τόν πατέρα της στό παζάρι καί ξαναεῖδε τόν Τζόε μ' ἄλλους νέους, πού τήν κύτταζαν χαμογελώντας παράξενα. Μά δέν τούς ἔδωσε καμμιά σημασία.

★

—Ποῦ ἤσουνα, κόρη μου; τή ρώτησε ὁ πατέρας της.

Ἡ Πέγκ στάθηκε στό κατώφλι τῆς καλύβας, μέ τά μάγουλα ξαναμμένα, φτιάνοντας νευρικά τό φόρεμά της. Ἐδῶ κι' ἑβδομάδες, ἡ Πέγκ ἔφευγε ἀπ' τήν καλύβα χωρίς νά λέη τίποτα κι' ἔλειπε ὅλο τ' ἀπόγεμα. Γύριζε τό βράδυ, ὅταν τό μικρό δάσος γέμιζε ἀπό σκιές καί τ' ἄλογο τοῦ Τζόε χλιμίντριζε ἀπό τήν πεῖνα. Ἡ Πέγκ ἔγερνε πάνω στό στῆθος τοῦ Τζόε κι' ἐκεῖνος τήν κρατοῦσε σφιχταγκαλιασμένη. Ἔπειτα τή συνόδευε ὥσπου νά φανῆ ἡ καλύβα...

—Θά ξανάρθης αὔριο, ἀγριοκόριτσο; τή ρωτοῦσε μέ φωνή γεμάτη ἀνησυχία.

—Θά ξανάρθω, Τζόε, τοῦ ἀποκρινόταν, ζαλισμένη ἀκόμα ἀπ' τίς ἐρωτικές ὧρες πού εἶχε περάσει μαζί του.

Καί τόν φιλοῦσε ξανά πρίν χωριστοῦν.

Οἱ δυό ἐρωτευμένοι δέν εἶχαν σκεφτῆ ποτέ τό γέρο-Σύντνεϋ. Ἡ Πέγκ δέν ἤθελε νά τῆς πάρη κανείς τόν Τζόε της. Κι' οὔτε ὁ πατέρας της θά μποροῦσε νά τήν ἐμποδίση νά ξαναγυρίση κοντά του. Κύτταξε, λοιπόν, τό γέρο-Σύντνεϋ μέ μάτι σκληρό.

—Ποῦ ἤμουν; τοῦ ἀπάντησε. Εἶχα πάει περίπατο στό δάσος...

Ὁ γέρος ἀναστέναξε. Ἡ κόρη του ἦταν πιά σωστή γυναίκα. Ἀπό τότε πού εἶχε πεθάνει ἡ γυναίκα του, ἡ μοναδική συντροφιά του ἦταν ἡ κόρη του καί δέν ἤθελε νά τή χάση.

—Ἤσουν μόνη; τήν ξαναρώτησε.

—Ὄχι, ἀπάντησε εἰλικρινά ἡ Πέγκ, ἤμουν μέ τόν Τζόε. Μ' ἀγαπάει...

—Πέγκ, εἶσαι δέκα ὀχτώ χρόνων, ἕνα κοριτσάκι δίχως πεῖρα... Πῶς μπορεῖς νά ξέρης ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐτός σ' ἀγαπάη;

—Εἶμαι σίγουρη, μπαμπᾶ, γι' αὐτό, τοῦ ἀπάντησε ἁπλᾶ. Δέ μπορῶ πιά νά ζήσω χωρίς αὐτόν!

Κι' ὅμως ἡ Πέγκ ἀναγκάστηκε νά μή βλέπη πιά τόν Τζόε, γιατί ὁ πατέρας της τήν ἔστειλε στή θεία της τή Λόττυ, στό χωριό. Εἶχε μάθει κάτι παράξενα πράγματα, κάτι ἀλλόκοτα στοιχήματα, χωρίς ὡστόσο, καί νά καταλάβη τί εἶχε πραγματικά συμβῆ.

—Τί σοῦ συμβαίνει, Πέγκ; τή ρώτησε ἕνα Σαββατόβραδο ἡ θεία της, βλέποντας τά σκονισμένα ροῦχα τῆς νέας καί τά ξέπλεκα μαλλιά της.

Καί χάϊδεψε μέ στοργή τό προσωπάκι της.

—Δέν εἶναι ἀλήθεια, θεία, εἶπε ἡ Πέγκ κλαίγοντας, πώς εἶμαι ἡ ἀγάπη του, τό ἀγριοκόριτσό του! Ὅλα ἦταν ἕνα παιχνίδι, ἕνα σιχαμερό παιχνίδι, τά χάδια του, τά φιλιά του, ἡ ἀγάπη του! Ἦταν ἕνα στοίχημα, θεία Λόττυ, ἕνα στοίχημα, καταλαβαίνεις;...

—Ἐξηγήσου καλύτερα, Πέγκ, δέν καταλαβαίνω τίποτα...

Σέ λίγο ἔφτασε κι' ὁ πατέρας τῆς Πέγκ, πού γύριζε ἀπ' τό παζάρι, ὅπως κάθε Σάββατο. Ἡ Πέγκ ἔπεσε πάνω του κλαίοντας. Τότε, ἡ θεία Λόττυ μπόρεσε νά μάθη ἀπ' τό γέρο ποιός ἦταν αὐτός ὁ Τζόε καί πώς ἡ Πέγκ εἶχε ἀκούσει, ἐντελῶς τυχαῖα, κάποιους φίλους τοῦ νέου νά λένε: «Ὁ Τζόε καταφέρνει ὅλες τίς γυναῖκες, ἀκόμη καί τήν κόρη τοῦ γέρο-Σύντνεϋ, πού εἶναι ἕνα ἀγριοκόριτσο! Πρέπει νά τό παραδεχτοῦμε πώς χάσαμε τό στοίχημα... Ὁ Τζόε θά μᾶς ζητήση νά τοῦ κάνουμε τό τραπέζι...» Ἡ Πέγκ, λοιπόν, εἶχε γυρίσει ἐκεῖνο τό Σαββατόβραδο ἀπελπισμένη στό σπίτι τῆς θείας της...

★

Ὁ πατέρας της ἐρχόταν κάθε βράδυ καί τήν ἔβλεπε καί ἡ καρδιά του ραγιζόταν ἀπ' τή θλιμμένη της ἔκφρασι. Ἡ Πέγκ θυμόταν διαρκῶς τόν Τζόε καί ξεσποῦσε σέ ὑστερικά κλάματα.

—Μέ ἤθελε, γιά νά κερδίση τό στοίχημα! ἔλεγε. Θά ἤθελα νά τόν δῶ μονάχα μιά φορά γιά νά τόν ἐκδικηθῶ!

Καί πραγματικά ξαναεῖδε τόν Τζόε.

—Σέ περίμενα τόσον καιρό, Πέγκ, τῆς εἶπε αὐτός μαλακά. Γιατί δέν ξανάρθες; Πῆγα καί στήν καλύβα σου στό δάσος. Ὁ πατέρας σου μέ κύτταξε ἄγρια. Κι' οὔτε μοῦ ἀπάντησε ὅταν τόν ρώτησα ποῦ ἤσουν. Τί συνέβη, ἀγριοκόριτσο;

—Εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ στοιχήματος; τόν ρώτησε ἡ Πέγκ, κυττάζοντάς τον θυμωμένη. Γιά ποιά μέ πῆρες, γιά καμμιά παλιογυναίκα;

—Πέγκ, ἀγάπη μου, ἄκουσέ με! ψιθύρισε ὁ Τζόε.

—Δέ θέλω πιά νά σέ ξαναδῶ, τοῦ εἶπε, φύγε!

—Πέγκ, ἴσως νά μή θέλης νά μέ συχωρέσης, ἀλλ' ἄκουσέ με τουλάχιστον... Ναί, εἶναι ἀλήθεια αὐτό τό ἀνόητο στοίχημα... Εἶχα στοιχηματίσει μέ τούς φίλους μου πώς θά σ' ἔφερνα στά νερά μου, πώς θά σοῦκανα τόν ἐρωτευμένο. Ἀλλ' ἔπεσα ὁ ἴδιος στήν παγίδα... Σ' ἀγαπῶ πραγματικά, Πέγκ. Πίστεψέ με, ἀγάπη μου. Μπορεῖς νά μέ συχωρέσης τώρα; Μέ πιστεύεις;

Ἡ Πέγκ τόν κύτταξε χαμογελώντας. Σκέφτηκε πώς δέ μποροῦσε νά ζήση πιά χωρίς τόν Τζόε. Τόν πλησίασε κι' ἀκούμπησε τ' ὄμορφο κεφάλι της στό στῆθος του.

—Φίλησέ με, Τζόε, τοῦ ψιθύρισε.

Τήν ἅρπαξε σάν τρελλός στήν ἀγκαλιά του καί τή γέμισε χάδια καί φιλιά. Ἡ Πέγκ γελοῦσε τώρα εὐτυχισμένη. Ὁ Τζόε τήν ἀνέβασε ἔπειτα μαζί του στό ἄλογό του.

—Πᾶμε τώρα, τῆς εἶπε, στήν καλύβα νά βροῦμε τόν πατέρα!

ΤΖΩΝ ΚΟΛΜΟΥΡ

ΟΙ 2 ΜΟΡΦΕΣ τῆς πνευμονικῆς συμφορήσεως

Ἡ μηχανική καί ἡ μικροβιακή

ΣΕ μερικές περιπτώσεις, ἕνα ἁπλό κρυολόγημα ἤ μιά γρίππη (δέν πρόκειται μόνο γιά τήν ἀσιατική, ἀλλά καί γιά τίς ἄλλες μορφές γρίππης πού γνωρίσαμε ὡς σήμερα), ἀντί νά ἐξελιχτοῦν ὁμαλά, παρουσιάζουν μιά ἀπρόοπτη ἐπιπλοκή, πού εἶναι γνωστή μέ τό ὄνομα τῆς πνευμονικῆς συμφορήσεως.

Μέ τόν ὅρο αὐτό ἐννοοῦμε τή διαστολή τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων μιᾶς ὡρισμένης περιοχῆς τοῦ πνεύμονος ἤ τῶν πνευμόνων. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διαστολῆς εἶναι ὅτι τό αἷμα λιμνάζει μέσα σ' αὐτά τά ἀγγεῖα καί ἀπό ἐκεῖ περνάει στίς πνευμονικές κυψελίδες, ἀπό ὅπου ἐκδιώκει τόν ἀέρα καί παίρνει τή θέσι του. Ὁ ὀρρός τοῦ αἵματος διαπερνᾶ τότε τά τοιχώματα αὐτῶν τῶν ἀγγείων, καθώς καί τῶν κυψελίδων καί βγαίνει ἀπό τό ἀντίθετο μέρος, συμπαρασύροντας κι' ἕναν ἀριθμό ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων. Δημιουργεῖται ἔτσι μιά συμφορητική κατάστασι, πού χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἀδυναμία τοῦ πνεύμονος ν' ἀνανεώση τό αἷμα πού κυκλοφορεῖ μέσα στά τριχοειδῆ ἀγγεῖα, πού τόν διασχίζουν καί πού, περνώντας ἀπό τίς κυψελίδες, ἀναζωογονεῖται χάρις στήν ἐπίδρασι τοῦ ὀξυγόνου καί ἀπό φλεβικό πού ἦταν πρίν μεταβάλλεται σέ ἀρτηριακό.

Οἱ γιατροί διακρίνουν τήν πνευμονική συμφόρησι σέ παθητική καί ἐνεργητική.

Ἡ πρώτη ὀφείλεται σέ μηχανικά αἴτια. Παρόμοιες συμφορήσεις παρατηροῦνται στούς παχυσάρκους ἤ τούς γέρους πού κάποια πάθησι τούς καθηλώνει γιά πολύν καιρό στό κρεβάτι τους. Τό ἴδιο φαινόμενο μπορεῖ νά παρατηρηθῆ καί στούς πάσχοντες ἀπό καρδιακή ἀνεπάρκεια.

Ἡ δεύτερη ἔχει μικροβιακή προέλευσι. Ἡ συμφόρησι αὐτῆς τῆς μορφῆς ὀφείλεται συνηθέστερα στόν πνευμονόκοκκο. Ἀλλά καί ἄλλοι παθογόνοι κόκκοι, ὅπως ὁ σταφυλόκοκκος, ὁ στρεπτόκοκκος κλπ. μποροῦν νά προκαλέσουν τό ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Θά μποροῦσε κανείς νά φανταστῆ ὅτι ἡ πνευμονία καί ἡ πνευμονική συμφόρησι εἶναι ἡ ἴδια ἀσθένεια. Ἀλλ' ὑπάρχουν πολλές διαφορές μεταξύ τους.

1) Ἡ πνευμονία προσβάλλει ἄτομα ὁποιασδήποτε ἡλικίας καί ἰδίως νέους. Ἡ πνευμονική συμφόρησι, τοὐναντίον, ἐμφανίζεται σέ ἄτομα προχωρημένης ἡλικίας ἤ ἐξασθενημένα.

2) Στήν πνευμονία ὁ πόνος στά πλευρά εἶναι ἐξαιρετικά βίαιος (σάν στιλετιά), ὁ πυρετός ἀνεβαίνει στούς 40 βαθμούς κι' ἡ ἀπόχρεμψι ἔχει τό χρῶμα τῆς σκουριᾶς. Στή συμφόρησι, τοὐναντίον, ὅλα γίνονται μέ ρυθμό ἀργό καί μέ τρόπο ὕπουλο. Ὁ πυρετός εἶναι πιό χαμηλός (38—39 βαθμούς), οἱ πόνοι λιγώτερο βίαιοι καί τά πτύελα λιγώτερο πυκνά.

Ὁ μηχανισμός τῆς πνευμονικῆς συμφορήσεως εἶναι ὁ ἀκόλουθος: Τά τριχοειδῆ ἀγγεῖα διαστέλλονται στήν περιοχή τοῦ συμφορητικοῦ πεδίου καί τό αἷμα λιμνάζει μέσα σ' αὐτά. Ὁ ὀρρός τοῦ αἵματος τότε διαπερνᾶ τά τοιχώματά τους, συμπαρασύροντας μαζί του καί ἐρυθρᾶ αἱμοσφαίρια.

3) Ἡ πνευμονία σπανιώτατα παρουσιάζει ἐπιπλοκές. Ἡ πνευμονική συμφόρησι, τοὐναντίον, μπορεῖ νά προκαλέση πλευρίτιδα ἤ πνευμονικό ἀπόστημα.

Ἡ ἐπιστήμη διαθέτει σήμερα ἕνα πλούσιο ὁπλοστάσιο ἐναντίον τῶν παθογόνων κόκκων, πού προσβάλλουν τόν πνεύμονα, καί ἰδίως τοῦ πνευμονοκόκκου.

Ἀλλά τό ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι οἱ σουλφαμίδες καί τά ἀντιβιωτικά ἐπιδροῦν στίς μισές ἀπό τίς πνευμονικές συμφορήσεις, ἐνῶ στίς ἄλλες μισές δέν ἔχουν ἐπίδρασι.

Οἱ γιατροί, ἀνίκανοι νά ἐξηγήσουν αὐτό τό φαινόμενο, κατέφυγαν σέ ἐξονυχιστικές ραδιολογικές καί μικροβιολογικές ἔρευνες, ὥσπου κατάφεραν ν' ἀνακαλύψουν ὅτι οἱ μισές μόνον ἀπό τίς πνευμονικές συμφορήσεις τῆς μορφῆς πού ἀναφέραμε ὀφείλονται σέ πνευμονοκόκκους ἤ ἄλλους παθογόνους κόκκους. Σ' αὐτές τά ἀντιβιωτικά ἐπιδροῦν ταχύτερα καί ἀποτελεσματικά. Οἱ ἄλλες μισές ὀφείλονται σέ ἰούς καί γι' αὐτό τά ἀντιβιωτικά δέν τίς ἐπηρεάζουν.

Ὅλοι οἱ ἰοί τῆς γρίππης μποροῦν, ὑπό ὡρισμένες προϋποθέσεις, νά προκαλέσουν πνευμονικές συμφορήσεις.

Ἀλλ ἐκτός ἀπ' αὐτούς ὑπάρχουν καί ἄλλοι, πού μποροῦν νά ἐπιφέρουν τό ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Πολλούς ἀπ' αὐτούς τούς ἀγνοοῦμε ἤ τούς ξέρομε ἐλάχιστα.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς εἶναι ὁ ἰός τῆς ψιττακώσεως, πού μεταδίδεται ἀπό τούς παπαγάλους, ὁ ἰός τῆς ὀρνιθώσεως, πού μεταδίδεται ἀπό τά περιστέρια, ὁ ἰός τοῦ πυρετοῦ τῆς Κουησλάνδης κλπ.

Ὁ τελευταῖος τῆς σειρᾶς εἶναι ὁ ἰός «Ἠχώ», πού προσβάλλει ταὐτόχρονα τούς πνεύμονες, τό ρινικό βλεννογόνο καί τόν ἐπιπεφυκότα.

Ἄλλοι ἰοί, πού μᾶς εἶναι ἐλάχιστα γνωστοί, προσβάλλουν ταὐτόχρονα τούς πνεύμονες καί τόν ὑπεζωκότα καί προκαλοῦν ἐκτός ἀπό τήν πνευμονική συμφόρησι καί πλευρίτιδα.

Οἱ συμφορήσεις αὐτῆς τῆς μορφῆς ἔφερναν στό παρελθόν σέ μεγάλη ἀμηχανία τούς γιατρούς, πού περιορίζονταν νά τίς παρακολουθοῦν, χωρίς νά εἶναι σέ θέσι νά τίς καταπολεμήσουν.

Τό σημερινό ὁπλοστάσιο τῆς ἐπιστήμης, δέν εἶναι πλουσιώτερο προκειμένου γιά τίς συμφορήσεις πού ὀφείλονται σέ ἰούς.

Ἀλλ' εἴμαστε σέ θέσι νά καταπολεμήσωμε ἀποτελεσματικά τίς συμφορήσεις, πού ὀφείλονται στόν πνευμονόκοκκο καί πού εἶναι οἱ περισσότερες.

Γιά τό σκοπό αὐτό διαθέτομε σειρά ὁλόκληρη ἀπό ἀντιβιωτικά: χρυσομυκίνη, τεραμυκίνη, μαγναμυκίνη, χλωραμυκητίνη, πενικιλλίνη, στρεπτομυκίνη, κλπ.

Προκειμένου γιά τίς συμφορήσεις πού ὀφείλονται σέ ἰούς, ὁ γιατρός δέ μπορεῖ νά κάμη τίποτα ἄλλο ἀπό τό νά καταπολεμήση τά διάφορα συμπτώματά τους.

Ἡ χρῆσι ἀντιβιωτικῶν σ' αὐτές ἀντενδείκνυται, γιατί δέ φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα.

Σέ πολλές περιπτώσεις, τά κλασσικά μέσα, ὅπως εἶναι οἱ ἐντριβές, οἱ βεντοῦζες κλπ. ἀποδίδουν πολύ καλά ἀποτελέσματα.

Στά ἡλικιωμένα ἄτομα ἐξ ἄλλου, ἐνδείκνυνται οἱ ἐνέσεις καμφορούχου ἐλαίου, καθώς καί τά ἄλλα καρδιοτονωτικά.

Στίς περιπτώσεις αὐτές ἡ ἀντοχή τῆς καρδιᾶς παίζει μεγάλο ρόλο.

Καί γι' αὐτό πρέπει νά τήν ἐνισχύσωμε ὁπωσδήποτε καί μέ κάθε τρόπο.

✪✪

Ἡ ἐγχείρησι πού ξανανειώνει τό πρόσωπο

Ἕνας Ἀμερικανός εἰδικός γιατρός ἀσχολεῖται, σέ μιά πρόσφατη μελέτη του μέ τήν ἀποτελεσματικότητα τῆς «ρυτιδεκτομῆς», τῆς πλαστικῆς δηλαδή ἐγχειρήσεως, πού ξανανειώνει τά γερασμένα πρόσωπα. Βεβαιώνει λοιπόν ὅτι ἡ μέθοδος αὐτή ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία, ὅταν ἐφαρμοστῆ ὅπως πρέπει. Ἀπασχολεῖ ὅμως τό χειροῦργο ἐπί 3—4 ὧρες καί ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχή κι' ἐπιδεξιότητα, καί γι' αὐτό στοιχίζει ἀκριβά. Ἔπειτα ἀπό ἕνα χρονικό διάστημα, τό δέρμα χαλαρώνεται καί ζαρώνει πάλι. Πρέπει λοιπόν νά ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐγχείρησι κάθε 5—7 χρόνια.

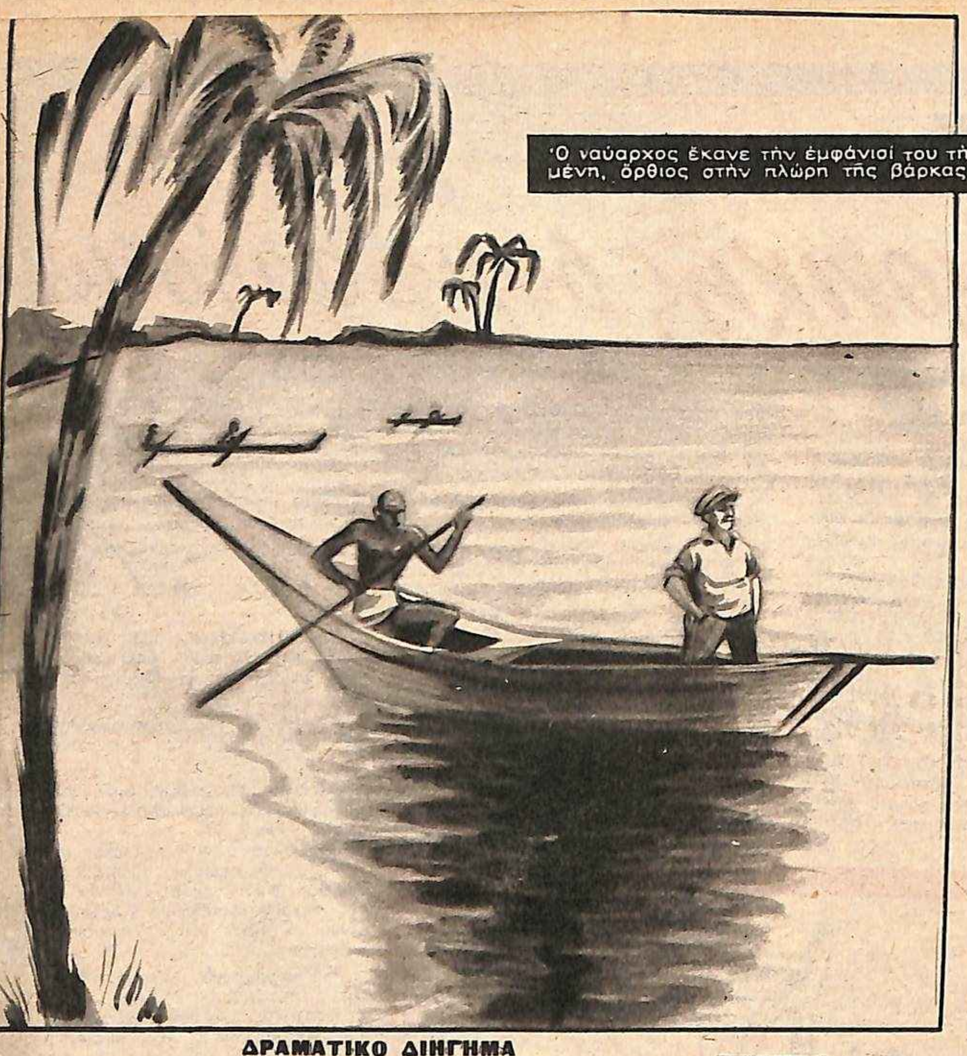

'Ο ναύαρχος ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του τὴν ἑπομένη, ὄρθιος στὴν πλώρη τῆς βάρκας του...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό μεγάλο διαμάντι

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ τραπέζι, κάνοντας νὰ χοροπηδήσουν τὰ μπουκάλια καὶ τὰ ποτήρια, καὶ βρυχήθηκε:

— «Ἂν ἔχης τύχη, διάβαινε...», σοῦ λένε. Ναί, συμφωνῶ κι' ἐγὼ πὼς κάθε ἄνθρωπος γεννιέται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο μὲ τὸ ριζικό του. 'Απὸ αὐτό, ὅμως, δὲ βγαίνει πὼς πρέπει νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ νὰ περιμένη νὰ πάθη ὅ,τι τοῦ ἔχει γραμμένο ἡ μοῖρα του... Πρέπει νὰ κουνιέται κι' αὐτός, ν' ἀγωνίζεται πάντα, νὰ τὰ βάζη ἀκόμα καὶ μὲ τὴν τύχη του...

'Η συζήτησι αὐτὴ γινόταν ἕνα βράδυ, σ' ἕνα μπὰρ τοῦ Σὰν Ραφαέλ, μικροῦ χωριοῦ στὴν ὄχθη τοῦ Ρίο Γκράντε, ποὺ τὸ κατοικοῦσαν ἀποκλειστικὰ ἀδαμαντωρύχοι. Καμμιὰ δεκαριὰ ἄντρες, νέοι, μεσόκοποι ἀκόμα, καὶ γέροι, κακοντυμένοι, μὲ ὄψι φθαρμένη ἀπὸ τὸ μόχθο καὶ τὴν ἀγωνία, παραπονιόντανε γιὰ τὴν κακή τους τύχη, ποὺ τοὺς καταδίκασε νὰ δουλεύουν σκληρὰ νύχτα καὶ μέρα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀξιώση ὁ Θεὸς «νὰ πιάσουν τὴν καλή». Καὶ ἡ «καλὴ» ἦταν νὰ βροῦν κανένα μεγάλο διαμάντι, ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε ξαφνικὰ πλούσιους. Μ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο ζοῦσαν ὅλοι.

— Φταῖμε κι' ἐμεῖς γιὰ τὸ κατάντημά μας! ὑποστήριξε μὲ πεῖσμα ὁ ναύαρχος.

Μὲ αὐτὸ τ' ὄνομα ἦταν γνωστὸς ἕνας σαραντάρης μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ μουστάκια, ποὺ καυχιότανε, ὅτι μποροῦσε νὰ πιῆ ὅσο καὶ εἴκοσι ἄλλοι μαζί — κι' ἀπὸ τὰ πιὸ γερὰ ποτήρια. Δὲν εἶχε κανένα ἄλλο χριστιανικὸ ὄνομα; Θὰ εἶχε, βέβαια, δὲ μπορεῖ — κάποιος παπᾶς θὰ βρέθηκε νὰ τὸν βαφτίση κι' αὐτόν. Μὰ ἦταν γνωστὸς μονάχα ὡς «ναύαρχος», ἐπειδὴ εἶχε ζωγραφισμένη στὴν κοιλιά του μὲ τατουὰζ μιὰ ὁλόκληρη φρεγάτα.

— Γιατί καρφωθήκαμε ὅλοι ἐδῶ; συνέχισε. Γιατί δὲν πᾶμε κι' ἀλλοῦ νὰ δοκιμάσουμε τὴν τύχη μας;...

— Μήπως ξέρουμε ποῦ θὰ πᾶμε καὶ τί μᾶς περιμένει ἐκεῖ κάτω; τοῦ παρατήρησε ἕνας ἡλικιωμένος ἀδαμαντωρύχος. 'Εδῶ, βρισκόμαστε σὲ σίγουρο μέρος καὶ βγάζουμε κουτσὰ-στραβὰ τὸ καθημερινό μας!

— Φτάνει πιά! οὔρλιασε ὁ ναύαρχος, συνοδεύοντας τὴ διαμαρτυρία του μὲ μιὰ βλαστήμια, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη καὶ ἐρυθρόδερμο νὰ κοκκινίση ἀπὸ τὴν ντροπή του. Βαρέθηκα πιὰ νὰ σαπίζω ἐδῶ, δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια! Ὅταν ἦρθα στὸν καταραμένο αὐτὸν τόπο, εἶχα γυναῖκα καὶ παιδί... Καὶ τώρα δὲν ἔχω τίποτα! Τοὺς ἔφαγαν οἱ ἀρρώστειες... Εἶμαι νέος, θέλω νὰ ζήσω, νὰ χαρῶ τὸν κόσμο... Καὶ πῆρα πιὰ τὴν ἀπόφασί μου...

— Τί ἀπόφασι; ἐνδιαφέρθηκε νὰ μάθη ὁ καταστηματάρχης, ποὺ φοβότανε νὰ μὴ χάση τὸν καλύτερο πελάτη του.

— Θὰ φύγω! Αὔριο τὸ πρωΐ, θὰ ξεκινήσω μὲ τὴ βάρκα μου — κι' ὅπου μὲ βγάλη τὸ ρέμα τοῦ ποταμοῦ. Δὲν ξέρω τί τύχη μὲ περιμένει ἀλλοῦ... Μά, εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ μοῦ βγῆ σὲ καλό, γιατὶ εἶμαι ἄντρας καὶ θὰ παλέψω!...

Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκανε.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, πρὶν ἀκόμα συνέρθη ἀπὸ ἕνα ὁλονύχτιο μεθύσι, ἀποχαιρετοῦσε τοὺς φίλους καὶ συντρόφους του στὸ Σὰν Ραφαὲλ καὶ τραβοῦσε γιὰ τὸ ἄγνωστο.

★

Πέρασαν ἕξη μῆνες ἀπὸ τότε.

Μιὰ μέρα, ἕνας 'Ινδιάνος, ποὺ ταξίδευε στὸ Ρίο Γκράντε μὲ τὴν πιρόγα του, ἄραξε καὶ στὸ χωριὸ τῶν ἀδαμαντωρύχων, γιὰ ν' ἀναγγείλη κάτι ἀπίστευτο, καταπληκτικό:

— 'Ο ναύαρχος βρῆκε ἕνα διαμάντι πάνω ἀπὸ ἑκατὸ καράτια!

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἡ εἴδησι αὐτὴ τοὺς ἀναστάτωσε ὅλους. Οἱ περισσότεροι ἑτοιμάζονταν νὰ πάρουν τὰ λιγοστά τους πράματα, καὶ νὰ ξεκινήσουν γιὰ νὰ δοκιμάσουν κι' αὐτοὶ τὴν τύχη τους. Μά, ποῦ θὰ πήγαιναν; Κανεὶς δὲν ἤξερε σὲ ποιὰ περιοχὴ εἶχε κάνει ὁ ναύαρχος τὸ σπουδαῖο αὐτὸ εὕρημα.

Καὶ ὅλοι περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία τὸ γυρισμό του — ἂν θὰ ξαναγυρνοῦσε στὸ Σὰν Ραφαέλ, τώρα ποὺ ἔγινε πλούσιος! — γιὰ νὰ τοὺς κατατοπίση σχετικά.

'Ο ναύαρχος ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του τὴν ἑπομένη, ὄρθιος στὴν πλώρη τῆς βάρκας του. Τιμητικὴ συνοδεία ἀπὸ πιρόγες ἀκολουθοῦσε τὸν τυχερό, τὸ θριαμβευτή.

Πήδησε ἔξω, χειρονομῶντας σὰν τρελλὸς καὶ φωνάζοντας:

— Πᾶμε, παιδιά, νὰ πιοῦμε!... 'Εγὼ κερνῶ!... Θὰ γίνη γλέντι, ποὺ θὰ μείνη ἀλησμόνητο σ' ὅλους σας!...

Οἱ ταβέρνες καὶ τὰ μπὰρ τοῦ Σὰν Ραφαὲλ φάνηκαν λίγα γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν ἐκείνη τὴ μέρα τόση πελατεία, ἀφοῦ δὲν ἔμεινε κανεὶς ποὺ νὰ μὴν τρέξη στὴν εὐγενικὴ πρόσκλησι τοῦ ναυάρχου. Ὅλοι ἔπρεπε νὰ πανηγυρίσουν γιὰ τὸ εὐχάριστο γεγονός.

Ὅταν ἐξαντλήθηκαν ὅλες οἱ προμήθειες σὲ οὐΐσκυ καὶ τζίν, οἱ καταστηματάρχες ἄρχισαν νὰ προσφέρουν στὸν κόσμο καὶ διάφορα ἐγχώρια ποτά. Κανεὶς ἄλλοτε δὲν ἤθελε νὰ τὰ βάλη στὸ στόμα του. Στὴν κατάστασι, ὅμως, ποὺ βρέθηκαν ὅλοι, δὲν ἤξεραν πιὰ οὔτε τί ἔπιναν, οὔτε καὶ τί τοὺς γινότανε.

Καρφὶ δὲν ἔπεφτε στὸ μπάρ, ὅπου εἶχε ἀράξει ὁ ναύαρχος. Τρεῖς μονάχα, οἱ πιὸ παλιοί του φίλοι, εἶχαν τὴν τιμὴ νὰ κάθωνται στὸ ἴδιο τραπέζι μ' αὐτόν. Οἱ ἄλλοι ἦταν στριμωγμένοι γύρω του — μέσα σὲ πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ καπνοὺς καὶ ἀναθυμιάσεις ἀλκοόλ — τὸν κύτταζαν μὲ θαυμασμό, ρουφοῦσανε κάθε λέξι, ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ τὰ χείλη του, ἐνῶ τοὺς ἐξιστοροῦσε τὴ θαυμαστὴ περιπέτειά του.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ναύαρχος χτύπησε τὸ μέτωπό του, σὰ νὰ θυμήθηκε κάτι, καὶ ἄρχισε νὰ γελᾶ.

— Εἴδατε τί ἔπαθα; φώναξε, ξεκαρδισμένος στὰ γέλια. 'Η χαρά μου γιὰ τὸ μεγάλο διαμάντι — οὔτε στὰ ἑκατὸ χρόνια δὲ βρίσκεται διαμάντι μὲ τόσα καράτια — μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω πὼς βρῆκα καὶ καμμιὰ δεκαριὰ ἄλλες πέτρες, ἀπὸ ἕξη ὡς δέκα καράτια τὴν καθεμιά...

Τράβηξε ἀπὸ τη θήκη τῆς φαρδειᾶς πέτσινης ζώνης του ἕνα μαντῆλι μὲ κόκκινα τετράγωνα, τοῦ ἔλυσε τοὺς κόμπους καὶ ἄφησε νὰ πέσουν στὸ τραπέζι οἱ μικρὲς πέτρες.

'Αναφωνήσεις θαυμασμοῦ καὶ ζήλειας ἀκούστηκαν ἀπὸ παντοῦ.

— Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος! συνέχισε, φιλοσοφικά, ὁ ναύαρχος. Πόσοι ὀνειρεύονται ὁλόκληρα χρόνια ν' ἀποκτήσουν τέτοιο θησαυρό... Κι' ἐγὼ ποὺ τὸν βρῆκα...τὸν ξέχασα στὸ μαντῆλι μου! 'Ο νοῦς μου εἶναι στὸ ἄλλο διαμάντι, ποὺ τὄχω καλὰ φυλαγμένο ἐδῶ...

Ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ πουκάμισό του μέσα ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ γιακᾶ κι' ἔπιασε μιὰ μεγάλη πέτσινη σακκούλα. Τὰ μάτια ὅλων καθάρισαν ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τῆς μέθης, γιὰ νὰ καρφωθοῦν καθαρὰ καὶ λαμπερὰ στὸν ὄγκο, ποὺ σχηματιζότανε κάτω ἀπ' τὸ βρώμικο πουκάμισο τοῦ τυχεροῦ ἀδαμαντωρύχου.

'Ο ναύαρχος τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ πουκάμισό του, ἅρπαξε ἕνα σφραγισμένο μπουκάλι οὐΐσκυ, τοῦ ἔσπασε τὸ λαιμὸ στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ πίνη... νὰ πίνη, σὰ νὰ διψοῦσε... Τὸ μισὸ οὐΐσκυ χύθηκε στὸ τριχωτὸ στῆθος του, ποὺ φαινότανε μέσα ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ πουκάμισο.

★

Ἄφησε τὸ μπουκάλι, τὸ βρόντησε στὸ τραπέζι καὶ προσπάθησε νὰ στυλώση γύρω του τὰ θολὰ βλέμματά του, ποὺ ἔβλεπαν μονάχα σκιὲς ἀπ' τὸ μεθύσι. Τὰ ὑγρά του χείλη ἦταν διάπλατα ἀνοιγμένα σὲ χαμόγελο εὐτυχίας, κάτω ἀπὸ τὰ γκρίζα μουστάκια του.

— Τί σᾶς ἔλεγα;... τραύλισε. 'Ο ἄντρας δὲν πρέπει νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ νὰ περιμένη νὰ ἔρθη ὅ,τι τοῦ ἔχει γραμμένο ἡ μοῖρα του... Ἂν δὲν ἀποφάσιζα νὰ βοηθήσω κι' ἐγὼ τὴν τύχη μου, θὰ σάπιζα ἀκόμα ἀνάμεσά σας. 'Ενῶ τώρα, εἶμαι πλούσιος, πλούσιος!

»Θὰ σᾶς ἀφίσω γειά, παλληκάρια μου! Θὰ μὲ χάσετε! Θὰ ξαναγυρίσω στὸν κόσμο, νὰ χαρῶ τὴ ζωή... Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ γυιό μου... Ἔ! Τί νὰ γίνη;... Θὰ γλεντήσω μόνος μου τὰ λεπτά μου... Δὲ θὰ στερηθῶ καμμιὰ χαρά, καμμιὰ ἀπόλαυσι...

Ὅλοι τὸν ἄκουγαν, μὲ κρατημένη τὴ βαρειὰ ἀπ' τὸ μεθύσι ἀνάσα τους. Κρέμονταν ἀπὸ τὸ στόμα του... Μέσα στὰ λόγια του, ποὺ τοὺς γιόμιζαν χαρὰ ἀνάμιχτη μὲ λύπη κι' ἀπογοήτευσι, προσπαθοῦσαν νὰ ζωντανέψουν μὲ τὴ φαντασία τους τ' ὅραμα καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς δικῆς τους ἐπιτυχίας...

'Ο καπετάνιος εἶχε γίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ γι' αὐτοὺς μιὰ θρυλικὴ μορφή, ποὺ ἄνοιγε τὸ δρόμο τῆς χαρούμενης προσδοκίας!...

— Δὲ μᾶς δείχνεις τὸ ἄλλο διαμάντι, τὸ μεγάλο, νὰ τὸ χαροῦμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ μακρυά; τοῦ εἶπε κάποιος, ἱκετευτικά, σὰ νὰ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

— Γιατί ὄχι;...

Καὶ ὁ ναύαρχος ἔχωσε τὸ χέρι του στὸ πουκάμισό του καὶ τράβηξε ἀπὸ μέσα μιὰ πέτσινη σακκούλα. Τὴν ἄνοιξε, ἔβγαλε ἕνα μεζεμένο πανί, τὸ ξεδίπλωσε, κι' ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ μάτια τεντωμένα διάπλατα.

Μέσα στὸ πανὶ δὲ βρῆκε τίποτα!...

— Τὸ διαμάντι μου!... τραύλισε. Τὸ ἔχασα... μοῦ ἔπεσε... μοῦ τὸ κλέψανε...

Τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, μὰ ξανάπεσε βαρύς — γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ.

Ἔμεινε στὸν τόπο ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή, τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ταραχή, ποὺ ἔνοιωσε ὅταν εἶδε πὼς δὲν εἶχε πιὰ τὸ μεγάλο διαμάντι.

Ὅλοι ἔμειναν ἄλαλοι, μαρμαρωμένοι μπροστὰ στὸ γοργὸ αὐτὸ δρᾶμα. Εἶχαν ξεμεθύσει στὴ στιγμή.

Καί, ξαφνικά, μέσα στὴ βαθειὰ σιωπή, ποὺ εἶχε ἁπλωθῆ στὸ μπάρ, ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Τὸν καϋμένο τὸ ναύαρχο!.., Θὰ μποροῦσε νὰ ζήση πλούσιος κι' εὐτυχισμένος καὶ μὲ τ' ἄλλα τὰ διαμάντια... Μά, τὸ μεγάλο τὸ βρῆκε πράγματι καὶ τὸ ἔχασε, ἢ μήπως ἔπλασε μὲ τὴ φαντασία του κανένα παραμύθι;...

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

Φάλαινες

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Πολύτιμα προϊόντα καὶ φάρμακα ἀπ' τὸ λάδι κι' ἀπ' τοὺς ἀδένες τους.

ΑΠΟ τότε ποὺ τὰ χημικὰ ἐργαστήρια ἀντικατέστησαν τὸ λάδι φαλαίνης μὲ πετρέλαιο στὶς λάμπες καὶ τὸ σπέρμα κήτους μὲ παραφίνη στὰ κεριά, θὰ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ σταματήση ἢ νὰ περιορισθῆ στὸ ἐλάχιστο τὸ κυνῆγι τῶν φαλαινῶν. Δὲ συνέβη ὅμως αὐτό, γιατὶ οἱ ἐπιστήμονες βρῆκαν στὸ μεταξὺ ἕνα σωρὸ ἄλλες χρησιμοποιήσεις τῶν προϊόντων ποὺ μᾶς δίνουν τὰ τεράστια αὐτὰ κήτη.

Τὸ λάδι τῆς φάλαινας καὶ τὸ «σπέρμα κήτους» (τὸ μαλακὸ δηλαδὴ κερὶ ποὺ βγαίνει σὲ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ τὸ κεφάλι της), ὑποβάλλονται σὲ διάφορες κατεργασίες καὶ χρησιμεύουν ἄμεσα ἢ ἔμμεσα γιὰ τὴν παρασκευὴ ἑνὸς πλήθους προϊόντων, ὅπως εἶναι τὸ σαπούνι, ἡ γλυκερίνη, φαγώσιμα λίπη, μαργαρίνη, κραγιόνια τῶν χειλιῶν, κρέμες τοῦ προσώπου καὶ ἀλοιφὲς γιὰ τὸ ἡλιόκαμα, ἀπορρυπαντικὲς σκόνες, λιπαντικὰ λάδια γιὰ λεπτὰ μηχανήματα, μελάνη γιὰ καρμπὸν καὶ γιὰ ταινίες γραφομηχανῶν, ὑγρὰ ὑδραυλικῶν φρένων αὐτοκινήτων, τυπογραφικὸ μελάνι, κλπ. Χρησιμοποιοῦνται ἀκόμη στὴ βιομηχανία μολυβιῶν, γιὰ νὰ διατηροῦνται μαλακὰ τὰ δερμάτινα ροῦχα, γιὰ νὰ δίνουν στιλπνότητα στὰ γουναρικά, στὴν κατεργασία τῶν δερμάτων γιὰ γάντια... Κι' αὐτὲς εἶναι μερικὲς μόνο ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες πρακτικὲς χρήσεις τους.

'Απὸ τοὺς πελώριους ἀδένες τῶν φαλαινῶν ἐξάγονται πολύτιμα ὁρμονικὰ φάρμακα, ὅπως ἡ ἰνσουλίνη, ἡ θυροξίνη, ἡ πιτουϊτρίνη, ὁ ὁρμόνη ACTH. Τὸ συκώτι τους, ποὺ ζυγίζει περὶ τὸ μισὸ τόνο, δίνει μεγάλες ποσότητες βιταμίνης Α.

Τὸ κρέας τῆς φάλαινας τρώγεται, φαίνεται μάλιστα ὅτι εἶναι νοστιμώτατο καὶ ἐξαιρετικὰ θρεπτικό. Τὸ συνηθίζουν πολὺ στὴν 'Αγγλία καὶ στὴ Νορβηγία, ὅπου τὰ ρεστωρὰν σερβίρουν στοὺς πελάτες τους «μπιφτέκια φάλαινας». Ἄλλοτε πάλι τὸ κάνουν κονσέρβες.

Τὸ κυνῆγι τῆς φάλαινας ἔχει περιορισθῆ σὲ ὡρισμένα ὅρια, γιὰ νὰ προστατευθοῦν αὐτὰ τὰ κήτη ποὺ κινδύνευαν νὰ ἐξαφανισθοῦν. 'Ωστόσο πέρυσι στὸν 'Ανταρκτικὸ μονάχα, τὰ φαλαινοθηρικὰ 8 χωρῶν σκότωσαν 38.580 φάλαινες καὶ βγάλανε 392.000 τόννους λάδι—ἐκτὸς ἀπὸ 52.000 τόννους λάδι τοῦ συκωτιοῦ τους, κρέας, ὀστεάλευρο καὶ ἀδενικὰ ἐκχυλίσματα. Πρόπερσυ, σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶχαν σκοτωθῆ 55.074 φάλαινες, ποὺ ἀπέδωσαν 378.000 τόννους λάδι καὶ 91.400 τόννους σπέρμα κήτους.

Ἔχει καθορισθῆ ἀπὸ μιὰ διεθνὴ ἐπιτροπὴ πόσες φάλαινες μπορεῖ νὰ σκοτώση κάθε φαλαινοθηρικό. Γιὰ νὰ μὴν ὑπερβῆ δὲ τὸν ὡρισμένο ἀριθμό, ὑπάρχει συνεχῶς πάνω σ' αὐτὸ ἕνας ἐπιθεωρητής, ποὺ καταγράφει τὶς φάλαινες, μὲ τὸ φῦλο, τὴν ἡλικία καὶ τὶς διαστάσεις τῆς καθεμιᾶς.

Στὰ πλοῖα αὐτὰ ἐπιβαίνουν συνήθως καὶ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες (χημικοὶ καὶ βιολόγοι) ποὺ κάνουν διάφορες μελέτες καὶ πειράματα πάνω στὶς φάλαινες, ἐξετάζουν τὸ περιεχόμενο τοῦ στομάχου τους καὶ παίρνουν τὶς ὠοθῆκες τους, τὰ μάτια τους καὶ ἄλλα ὄργανά τους γιὰ νὰ τὰ μελετήσουν.

'Απὸ τὶς μελέτες αὐτὲς βγαίνουν συμπεράσματα πολύτιμα γιὰ τὴν ἰατρική, τὴ βιολογία, κλπ. Τώρα π.χ. μιὰ ὁμὰς Αὐστραλῶν ἐπιστημόνων προσπαθεῖ νὰ βρῆ πῶς κατορθώνουν οἱ φάλαινες — ἐνῶ ἀναπνέουν μὲ πνεύμονες, κι' ὄχι μὲ βράγχια σὰν τὰ ψάρια—νὰ ἀντέχουν ἐπὶ μισὴ ὥρα σὲ βάθος 1000 μέτρων μέσα στὴ θάλασσα. 'Η ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα θὰ βοηθήση ἴσως τοὺς δύτες νὰ ἐργάζωνται σὲ μεγαλύτερα βάθη χωρὶς νὰ κινδυνεύουν.

Ἕνας διακεκριμένος καρδιολόγος ἐξ ἄλλου κάνει ἠλεκτροκαρδιογραφήματα στὶς φάλαινες. 'Η μελέτη τῆς πελώριας καρδιᾶς τους, ποὺ χτυπάει πολὺ ἀργά, θὰ βοηθήση ἴσως στὸ νὰ σώζωνται πολλοὶ καρδιακοί.

Ἄλλοι ἐρευνηταί. Καναδοὶ καὶ Νορβηγοί, κάνουν ἐνέσεις μὲ ἀντιβιωτικὰ στὶς φάλαινες ποὺ «καμακώνονται», γιὰ νὰ σταματήσουν τὴ γρήγορη ἐνέργεια τῶν μικροβίων ποὺ ἀποσυνθέτουν τὸ κρέας καὶ τὸ λάδι τους.

Τέλος, βρέθηκε ὅτι ἕνα στρῶμα κατεργασμένου λαδιοῦ φάλαινας, πάχους ἀπειροελαχίστου, ἀρκεῖ γιὰ νὰ σκεπάση μιὰ ἔκτασι γῆς καὶ νὰ ἐλαττώση τὴν ἐξάτμισι τῆς ὑγρασίας της κατὰ 60%. 'Η μέθοδος αὐτὴ θ' ἀποδειχθῆ ἴσως σπουδαιοτάτη σὲ περιοχὲς ὅπου ἐπικρατεῖ μεγάλη ξηρασία, ὅπως στὴν Αὐστραλία, στὴ Βόρειο 'Αφρική, στὴν 'Οκλαχόμα, στὸ Τέξας, κλπ.

ΚΡΥΒΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΤΟΥΣ

Η φωτογραφία αὐτὴ τοῦ Τζὲφ Τσάντλερ καὶ τῆς Ἔστερ Οὐΐλλιαμς εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ φίλμ «Στὸ νησὶ τῆς ἁμαρτίας», ποὺ γύρισαν τὸ καλοκαίρι οἱ δυὸ καλλιτέχνες στὴν 'Ιταλία. Κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου οἱ δυὸ ἀστέρες ἐρωτεύθηκαν παράφορα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀγαπιῶνται παρὰ τὶς προφυλάξεις, ποὺ παίρνουν, καὶ τὶς διαψεύσεις τους. Τόσο ἡ Ἔστερ ὅσο καὶ ὁ Τζὲφ ἔχουν ὑποβάλει αἴτησι διαζυγίου, μέχρις ὅτου ὅμως ξαναβροῦν τὴν ἐλευθερία τους καὶ γιὰ νὰ μὴ γίνουν ὁ στόχος τοῦ κουτσομπολιοῦ, ὅταν συναντῶνται ἡ Ἔστερ δὲν παραλείπει ποτὲ νὰ πάρη μαζί της τὰ τρία της παιδιὰ καὶ ὁ Τζὲφ παίρνει τὸ μεγαλύτερο γυιό του.

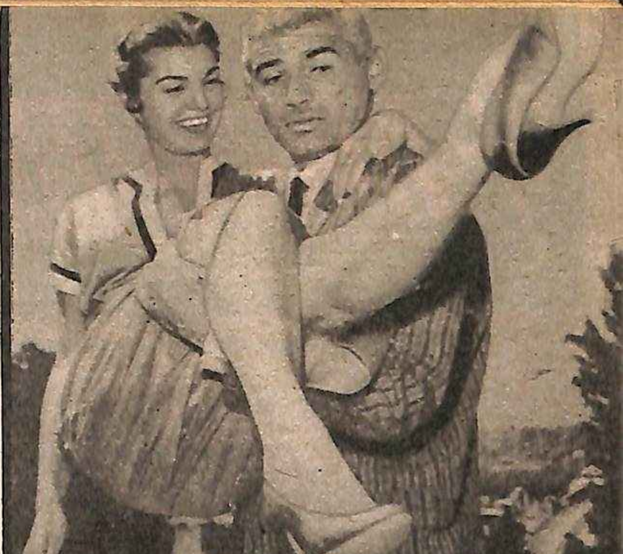

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΙΣΤΩΝ

Ο ἡλικιωμένος ἄντρας μὲ τὸν ὁποῖο συνομιλεῖ στὴ φωτογραφία μας ὁ πάστωρ Ντέϊβιντ Βέρνον Ντέϊβις εἶναι ὁ Τσὰρλς Μακάσκυ, ποὺ θεωρεῖται σήμερα ὁ πατριάρχης τῶν γυμνιστῶν στὴν 'Αγγλία. 'Ο πάστωρ ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἔχει τίποτα ἐναντίον τῶν ὑπὸ τὸ Μακάσκυ ἰδεολόγων γυμνιστῶν, ἀλλὰ στρέφεται μόνο ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι βλέπουν τὸ γυμνισμὸ ὡς ἕνα μέσον ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ ὀργιάσουν. 'Ο πάστωρ κάνει τώρα στὴν 'Αγγλία μιὰ ἐκστρατεία κατὰ τοῦ γυμνισμοῦ καὶ ἡ τηλεόρασι ἔσπευσε νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴ διαμάχη αὐτὴ καὶ νὰ πάρη, χάριν τῶν θεατῶν της, μιὰ συνέντευξι μὲ τὸν Μακάσκυ.

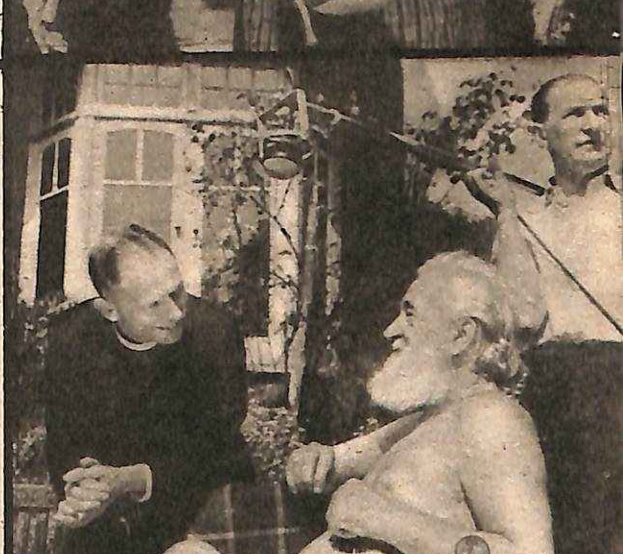

ΚΑΒΑΛΛΑ ΣΕ ΑΓΡΙΟΥΣ ΒΙΣΩΝΕΣ

Στὸ Γκάρντεν Σίτυ τοῦ Κάνσας διοργανώθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ θεαματικὰ καὶ ριψοκίνδυνα ροντέο ποὺ εἶδαν ποτὲ οἱ 'Αμερικανοί. Διοργανωταὶ ἦσαν οἱ κτηνοτρόφοι τῆς περιοχῆς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀθλοθέτησαν διάφορα σημαντικὰ χρηματικὰ ἔπαθλα. 'Αφοῦ παρήλασαν διάφοροι κάου-μπόϋς, ποὺ ὅπως συνήθως προσπάθησαν νὰ σταθοῦν, ἔστω καὶ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα πάνω στὴ ράχη ἀγρίων ἀλόγων καὶ ταύρων, ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ ἐκείνων ποὺ ἐμφανίστηκαν καβάλλα σὲ βίσωνες. Αὐτὸ ἦταν τὸ κλοῦ τοῦ ὅλου θεάματος δεδομένου ὅτι ὁ βίσων δὲ δέχεται ἄνθρωπο στὴ ράχη του καὶ προσπαθεῖ μὲ μανία ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ φορτίο του.

ΤΟ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

Τὸ τεράστιο αὐτὸ κτίριο μὲ τὴ μοντέρνα ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι τὸ νέο κρατικὸ θέατρο τῆς Κολωνίας, ποὺ χτίστηκε κοντὰ στὸν περίφημο καθεδρικὸ ναὸ τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος καὶ διακρίνεται στὸ βάθος τῆς φωτογραφίας. Τὸ παλιὸ θέατρο, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα ἀρχιτεκτονικὸ καλλιτέχνημα, εἶχε καταστραφῆ κατὰ τὸν πόλεμο ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμούς. Τὸ νέο κτίριο ἐκτὸς τῆς μοντέρνας ἐξωτερικῆς γραμμῆς του, ἔχει καὶ στὸ ἐσωτερικό του πολλὲς τεχνικὲς καινοτομίες. Μεταξὺ ἄλλων, πλάϊ στὴν τεραστίων διαστάσεων καὶ ὑπερμοντέρνα σκηνή του ἔχει ἀκόμα καὶ τέσσερεις ἄλλες κινητές, σὲ τρόπον ὥστε ν' ἀλλάζουν τὰ σκηνικὰ μέσα σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα.

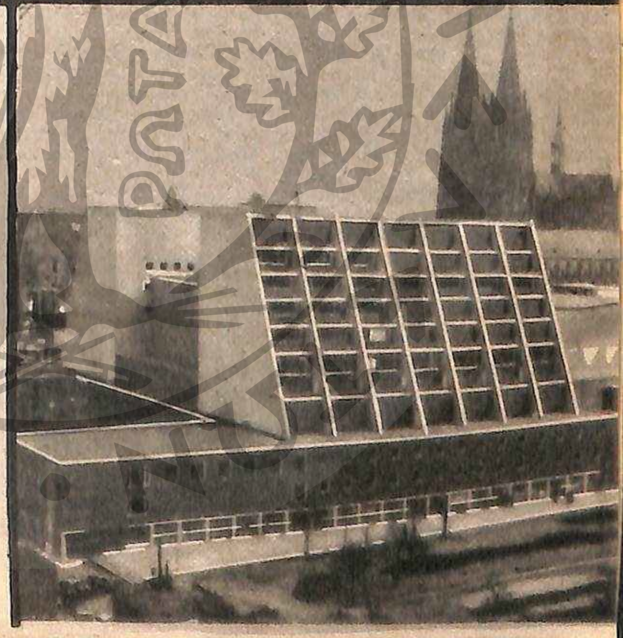

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

—Ποιόν μισεῖς τώρα; ρώτησε ὁ βασιλιᾶς τὴ Ντέϊτρε.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΠΡΩΧΝΟΝΤΑΣ τοὺς φρουροὺς ποὺ φύλαγαν στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης τοῦ συμποσίου, ὁ ὑπηρέτης ὥρμησε μέσα καὶ ρίχτηκε στὰ πόδια τοῦ ἄρχοντα Φέλιμ.

Ἐκεῖνος πετάχτηκε ὄρθιος καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους.

— Ἀγόρι; φώναξε.

—Κορίτσι, ἀπάντησε σιγὰ ὁ ὑπηρέτης.

Ἕνας μορφασμὸς ἀπογοητεύσεως πέρασε ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ ἄρχοντα, ἀλλὰ χάθηκε γρήγορα καὶ στὴ θέσι του φάνηκε ἕνα χαμόγελο. Σήκωσε τὸ ποτῆρι ποὺ βρισκόταν μπροστά του, καὶ γύρισε πρὸς τοὺς συνδαιτημόνες του.

— Βασιλιᾶ μου εἶπε μὲ σεβασμό, στὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ ἔχει τὴν τιμὴ νὰ σὲ φιλοξενῆ, γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ λίγο ἡ κόρη μου. Ἂς πιοῦμε μιὰ κοῦπα κρασὶ γιὰ τὴν εὐτυχία της!

— Δὲ χρειάζεται, ἀπάντησε ἕνας χλωμὸς ἄντρας ποὺ καθόταν δίπλα στὸ βασιλιᾶ. Λυπᾶμαι ἄρχοντα, ἀλλὰ τὰ ἄστρα λένε πὼς ὅποιος γεννηθῆ σήμερα, θὰ εἶναι δυστυχισμένος καὶ θὰ πεθάνη ἀπὸ ἕναν ἄτυχο ἔρωτα!

Ὁ Βασιλιᾶς Κόνορ τῆς Ἰρλανδίας ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κάτασπρο πρόσωπο τοῦ ἄρχοντα Φέλιμ καὶ φώναξε ἀποφασιστικά:

— Κουταμάρες! Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἀστρολόγος, Ντούϊτ, καὶ νἄχουν βγῆ ἀληθινὰ ὅσα προφήτεψες ὡς τώρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως θ' ἀλλάξω ἐγὼ τὴ μοῖρα! Αὐτὸ τὸ μωρὸ θὰ τὸ ἀναθρέψω μέσα σ' ἕνα πύργο, ὅπου δὲ θὰ μπῆ ποτὲ ἄλλος ἄντρας ἐκτὸς ἀπὸ μένα. Κι' ὅταν μεγαλώση, θὰ γίνη γυναῖκα μου!

★

Δεκαπέντε χρόνια ἀργότερα, ἡ Ντέϊτρε, ἡ κόρη τοῦ ἄρχοντα Φέλιμ, ποὺ θὰ παντρευόταν σὲ λίγο τὸ Βασιλιᾶ Κόνορ, καθόταν μαζὶ μὲ τὴν παραμάνα ποὺ τὴν εἶχε μεγαλώσει, στὸν κῆπο τοῦ πύργου. Οἱ πανύψηλοι τοῖχοι ποὺ τὸν τριγύριζαν, τῆς κρύβανε τὸν κόσμο κι' ἄφιναν ξέσκεπο μόνον ἕνα γαλάζιο κομμάτι οὐρανοῦ.

Ξαφνικά, ἡ μικρὴ ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ φώναξε, κρύβοντας τὸ κατάλευκο προσωπάκι της στὶς χοῦφτες της:

— Καλή μου παραμάνα, μισῶ τὸ Βασιλιᾶ Κόνορ. Εἶναι γέρος καὶ κακος! Θέλω ἄλλον ἄντρα.

— Ἄλλον ἄντρα;... εἶπε μὲ φρίκη ἡ παραμάνα. Εἶσαι τρελλή; Ποιόν ἄλλο;

— Τὸ νέο ἥρωα, ἀπάντησε ἡ κοπελλίτσα σκουπίζοντας τὰ μουσκεμένα της μάτια. Αὐτὸν ποὺ γυμνάζεται κάθε μέρα μὲ τοὺς ἄντρες τῆς φρουρᾶς στὴ διπλανὴ αὐλή.

— Ἄντρες; Καὶ ποῦ τοὺς εἶδες ἐσύ; ρώτησε ἔκπληκτη ἡ παραμάνα.

— Ἔλα νὰ σοῦ τοὺς δείξω, εἶπε ἡ Ντέϊτρε, χαμογελῶντας καὶ τραβῶντας την ἀπ' τὸ χέρι.

Πλησίασε στὸν τοῖχο κι' ἀνασηκώνοντας τὸν πυκνὸ κισσό, ἔδειξε στὴν παραμάνα της μιὰ τρύπα.

— Νά τος! φώναξε. Ὁ ἥρωάς μου... Εἶν' ἐκεῖ πάλι!

Ἡ γριὰ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ ψιθύρισε:

— Ὁ Νέϊζε!

— Παραμάνα, παρακάλεσε ἡ μικρή, φέρ'τον ἐδῶ, νὰ τοῦ μιλήσω. Ἀλλοιῶς θὰ σκοτωθῶ!

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ φοβέρα ἡ παραμάνα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε σὰν παιδί της, ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῆ. Τὸ ἴδιο βράδυ, κατώρθωσε νὰ βάλη κρυφὰ τὸ νέο μέσα στὸν κῆπο, ὅπου τὸν περίμενε ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Βασιλιᾶ.

— Πάρε με ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναξε ἐκείνη μόλις τὸν εἶδε. Θὰ σ' ἀγαπάω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λές...

Ὁ χείμαρρος τῶν ξανθῶν μαλλιῶν της, τὰ κατακόκκινα χείλη της καὶ τὸ λυγερό της κορμάκι ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴν ταραχή, σκλάβωσαν τὴν καρδιὰ τοῦ ὄμορφου παλληκαριοῦ.

— Αὔριο τὰ μεσάνυχτα νἆσαι ἕτοιμη. Θὰ σὲ πάρω ἀπὸ δῶ! τῆς εἶπε.

Καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα...

Μὲ τὴ βοήθεια τῶν δυὸ ἀδελφῶν του, ὁ Νέϊζε ἔκλεψε ἀπ' τὸν πύργο τὴ Ντέϊτρε, καὶ κατέφυγαν στ' ἄγρια βουνὰ τῆς Σκωτίας. Ἡ ἀγάπη τους ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ δὲν τοὺς φόβιζαν οἱ κίνδυνοι κι' οἱ κακουχίες.

Ὅταν ὁ Βασιλιᾶς Κόνορ ἔμαθε τὴν ἀπαγωγὴ τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του, ἔγινε ἔξαλλος ἀπὸ θυμὸ καὶ λύπη. Δὲν ἤθελε νὰ χάση μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του τὸ τρυφερὸ μπουμπούκι, ποὺ εἶχε μεγαλώσει μὲ τόσες φροντίδες μέσα στὴ σέρρα του...

Ξέροντας πὼς δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ πατήση τὴν ἀπρόσιτη κρυψῶνα τοῦ ἔνοχου ζευγαριοῦ, ἔστειλε τὸν Ὄουεν, ἀξιωματικὸ τῆς φρουρᾶς καὶ παλιὸ φίλο τοῦ Νέϊζε, νὰ εἰδοποιήση τοὺς φυγάδες πὼς τοὺς εἶχε συχωρέσει καὶ πὼς μποροῦσαν νὰ γυρίσουν πίσω ἄφοβα.

Ἡ εἴδησι ἐνθουσίασε τὸ νέο. Τοῦ κάκου ἡ Ντέϊτρε ἐπέμενε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ πιστέψουνε στὶς ὑποσχέσεις τοῦ Βασιλιᾶ.

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου, τῆς ἔλεγε ὁ Νέϊζε. Ἔδωσε τὸ λόγο του πὼς δὲ θὰ μᾶς πειράξη... Πᾶμε νὰ μείνουμε στὸν πύργο μου.

Μόλις ὅμως ὁ Κόνορ ἔμαθε πὼς τὸ ζευγάρι βρισκόταν κοντὰ στὰ χέρια του, ξέχασε τὸ λόγο ποὺ εἶχε δώσει. Πῆρε τοὺς στρατιῶτες του καὶ πολιόρκησε τὸν πύργο. Ὁ Νέϊζε, μὲ τοὺς ἀδελφούς του καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, ἀμύνθηκαν ἀπελπισμένα.

— Βάλτε φωτιά! οὔρλιασε στὸ τέλος ὁ Βασιλιᾶς.

Οἱ φλόγες ἀνάγκασαν τοὺς πολιορκημένους νὰ ὁρμήσουν ἔξω. Ὁ Νέϊζε μὲ τ' ἀδέρφια του, ἔχοντας ἀνάμεσά τους τὴ Ντέϊτρε, προσπαθοῦσαν ν' ἀνοίξουν δρόμο μὲ τὰ σπαθιά τους. Ἦταν ὅμως ἀδύνατο... Σὲ μερικὲς στιγμὲς δὲν εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοί, παρὰ ὁ Νέϊζε κι' ἡ ἀγαπημένη του.

— Μὲ γέλασες! φώναξε ὁ νέος, ὅταν τὸν ἔσυραν μπροστὰ στὸν Κόνορ. Δὲν ἀξίζεις νὰ λέγεσαι Βασιλιᾶς!

Ὁ Κόνορ γέλασε περιφρονητικὰ κι' ἔκανε ἕνα νόημα στὸν Ὄουεν, ποὺ στεκόταν δίπλα του. Τὸ σπαθὶ τοῦ προδότη φίλου χώρισε τὸ κεφάλι τοῦ νέου ἀπ' τὸ κορμί του!

Ἡ Ντέϊτρε ρίχτηκε στὶς ὑγρὲς φυλακὲς τοῦ πύργου. Τὴν ἀφίσαν ἐκεῖ τρία μερόνυχτα, νὰ κλαίη τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της! Τὴν τέταρτη μέρα ἐπιτέλους, τὴ βγάλανε ἔξω καὶ τὴν ὡδήγησαν μπροστὰ στὸν Κόνορ.

— Ποιόν μισεῖς τώρα; τὴ ρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

— Ἐσένα καὶ τὸν Ὄουεν, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα.

— Ἔ λοιπόν, θὰ σὲ δώσω στὸν Ὄουεν γιὰ ἕνα χρόνο! φώναξε ἔξαλλος ὁ Κόνορ. Ἔπειτα θὰ σὲ κλείσω πάλι στὴ φυλακή.

Γεμᾶτος χαρά, ὁ προδότης ἔσυρε ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὴ Ντέϊτρε καὶ τὴν ἔρριξε μέσα στ' ἀμάξι του. Ὕστερα ἀνέβηκε δίπλα της καὶ μαστίγωσε τ' ἄλογα.

Περνοῦσαν ἀπὸ μιὰ ὀρεινὴ περιοχὴ γεμάτη βράχους ὅταν ἡ κοπέλλα πήδησε ξαφνικὰ ἀπὸ τ' ἀμάξι.

Ὁ Ὄουεν σταμάτησε κι' ἔτρεξε στὸ μέρος ποὺ εἶχε πέσει ἡ νέα. Ἄδικα ὅμως! Ἡ Ντέϊτρε εἶχε ξεφύγει καὶ πάλι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Βασιλιᾶ, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ πάντα... Γιατὶ αὐτὸς ποὺ τὴν εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά του, ἦταν ὁ Θάνατος!

Τὰ λόγια τοῦ ἀστρολόγου εἶχαν βγῆ ἀληθινά.

ΦΙΛΙΠ ΧΑΡΝΤΥ

Συγκινητικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Πιὲρ Ντεκουρσέλ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ προειδοποιεῖ τὴν Πὼλ ὅτι θ' ἀμυνθῆ ἀδυσώπητα κι' ὅτι ἡ ἐπίθεσί της θὰ πάη χαμένη, ἀφοῦ δὲν ἔχει ἀποδείξεις. Ἐκείνη ὅμως εἶναι ἀποφασισμένη νὰ παλέψη. Πηγαίνει λοιπὸν στὸ Μπερνάρ, τοῦ τὰ ὁμολογεῖ ὅλα καὶ καταστρώνουν μαζὶ τὰ σχέδιά τους, γιὰ ν' ἀποδείξουν τὴν ἐνοχὴ τοῦ ψευτοκόμητος. Ὁ Κεντὲν εἶναι ἀποφασισμένος νὰ μὴν πῆ τίποτα στὸ Μπερνάρ. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐλπίδα νὰ σωθῆ, γιατὶ νὰ μάθουν οἱ κόρες του πὼς ἔχουν πατέρα ἕνα δολοφόνο; Ὅταν ὅμως ὁ νέος τὸν ἐπισκέπτεται στὸ κελλί του καὶ τοῦ λέει πὼς τὰ ξέρει ὅλα, ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήση κι' ἐκεῖνος τὴν ἀλήθεια. Ἀπ' τὴ συζήτησί τους ὕστερα, ἀνακαλύπτουν ὅτι ὁ ψευτοκόμης εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸ Φαντινὰρ κι' ὅτι ἤθελε νὰ καταστρέψη τὸν Κεντέν. Ὁ Μπερνὰρ πείθει τὸν Κεντὲν ὅτι δὲν ἔκανε αὐτὸς τὸ ἔγκλημα, πάνω στὸ μεθῦσι του, ἀλλ' ὅτι μετάνοιωσε καὶ συγκρατήθηκε τὴν τελευταία στιγμή. Τοῦ ὑπόσχεται δὲ πὼς θὰ μπορέση ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του.

27ον

— Ναί, θὰ ἐλπίζω, κύριε, ἀπάντησε ὁ Κεντέν.

Καὶ πρόσθεσε ὕστερα:

— Θὰ μοῦ ἀφίσετε ὅμως αὐτὸ τὸ σκίτσο;... Θἆναι μιὰ ἀνακούφισι γιὰ μένα νὰ βλέπω τὰ παιδιά μου... Κι' ἂν δὲν πετύχετε στὴν προσπάθεια ποὺ θ' ἀναλάβετε, αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄγγελοι θὰ μεσιτέψουνε γιὰ μένα στὸ Θεό... καὶ δὲ θὰ πεθάνω καταραμένος ἀπ' ὅλους!

Ὁ Μπερνὰρ ἔδωσε στὸ γέρο τὸ χαρτὶ ποὺ τοῦ ζητοῦσε.

— Κρατῆστε το, τοῦ εἶπε.

Ὕστερα τοὔδειξε τὸ ἔγγραφο ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει, καὶ πρόσθεσε:

—Ὑπογράψετε τώρα!

Ὁ κατάδικος πῆρε τὴν πέννα καὶ εἶπε:

— Κάνω αὐτὸ ποὺ θέλετε, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιά μου!

Ἀφοῦ τόνωσε ὅσο μποροῦσε τὸ ἠθικὸ τοῦ καταδίκου, ὁ δικηγόρος τὸν ἀποχαιρέτησε κι' ἔφυγε, γιὰ ν' ἀρχίση ἀμέσως τὶς ἀπαιτούμενες ἐνέργειες.

Ἦταν ὁλοφάνερο πιὰ γιὰ τὸ Μπερνὰρ ὅτι ὁ Κρουὰ-Μενὶλ κι' ὁ Φαντινὰρ ἀποτελοῦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο. Μεταμφιεσμένος σ' ἐργάτη, εἶχε δολοφονήσει τὸν τραπεζίτη Τόμψον!

Μὰ πῶς νὰ βεβαιωθῆ γι' αὐτό; Ἔπρεπε νἄρθῆ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Καθηγητὴ καὶ τοὺς συντρόφους του, γιὰ νὰ πάρη πληροφορίες.

Καταλάβαινε ὅμως πὼς θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο, νὰ κατορθώση νὰ ἐμπνεύση τόση ἐμπιστοσύνη σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε ν' ἀποφασίσουν νὰ μιλήσουνε.

Ἐξ ἄλλου, ἦταν πιθανὸ νὰ τοὺς εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ Φαντινὰρ στὸ σχέδιό του. Καὶ τότε, ἀντὶ νὰ τὸν προδώσουνε, θὰ σπεύδανε ἀπεναντίας νὰ τὸν εἰδοποιήσουνε γιὰ κάθε ἐνέργεια ἐναντίον του.

Μιὰ ἰδέα πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Μπερνάρ:

«Ὁ Βαράντ! Αὐτὸς θὰ μὲ βοηθήση!»

Δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου γιὰ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ φίλου του. Ἤξερε τὴν καλή του καρδιὰ καὶ τὴν ἐξυπνάδα του. Δὲν ἀγνοοῦσε ἐπίσης πὼς ὁ Βαράντ εἶχε μελετήσει τὸν ὑπόκοσμο τοῦ Παρισιοῦ καὶ πὼς ἤξερε πολλὰ πράγματα ποὺ μποροῦσαν νὰ ἔχουν τὴ σημασία τους.

Ἦταν 5 ἡ ὥρα. Ὁ βαρῶνος ντὲ Βαρὰντ θὰ βρισκότανε τώρα στὴ λέσχη.

Ὁ Μπερνὰρ πῆγε ἀμέσως νὰ τὸν βρῆ.

—Εἶν' ἐδῶ ὁ κ. ντὲ Βαράντ; ρώτησε τὸν ὑπηρέτη τῆς λέσχης, ποὺ τοῦ πῆρε τὸ παλτὸ στὴν εἴσοδο.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὁ κ. βαρῶνος ἔχει ἔρθει ἀπὸ νωρίς.

Ὁ Μπερνὰρ ἔκαμε ἕνα γῦρο στὶς διάφορες αἴθουσες καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὸ φίλο του.

Ἐκεῖνος τὸν χαιρέτησε μὲ διάχυσι, ἁπλώνοντάς του τὰ δυό του χέρια.

—Ἔμαθα πὼς μὲ ζητοῦσες, τοῦ εἶπε.

— Ναί, μοῦ συμβαίνει κάτι σοβαρὸ κι' ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σου, γιατὶ ξέρω καλὰ τὴν ἀφοσίωσί σου.

— Περὶ τίνος πρόκειται; Ξέρεις καλὰ πὼς μπορεῖς νὰ βασίζεσαι ἀπόλυτα σὲ μένα, σὲ κάθε περίπτωσι.

— Τὸ ξέρω. Καὶ γι' αὐτὸ σὲ ζήτησα.

—Ἔλα λοιπόν, πές μου...

Οἱ δυὸ φίλοι μπῆκαν σ' ἕνα μικρὸ καπνιστήριο. Ὁ Μπερνὰρ ἄνοιγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήση, ὅταν μισάνοιξε ἡ πόρτα καὶ πέρασε μέσα τὸ κεφάλι του ἕνας νέος.

— Μὲ συγχωρῆτε, Βαράντ... εἶπε. Ἄ, εἴσαστε καὶ σεῖς ἐδῶ, ντὲ Πρέϊγ. Τί γίνεσθε;

Ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Μπερνὰρ κι' ἔδωσε στὸ Βαρὰντ ἕνα καρνὲ δερματόδετο.

—Ἡ περιπέτειά σας χάλασε κόσμο, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε. Γέλασαν ὅλοι μὲ τὴν καρδιά τους, ὅταν τοὺς τὴ διηγήθηκα!... Μὰ πρέπει νὰ σᾶς ἀφίσω τώρα, γιατὶ κάνω μπάνιο μαζὶ μὲ τὸ Μερινύ.

Ὅταν ἔμειναν πάλι μόνοι, ὁ Μπερνὰρ ρώτησε μηχανικὰ τὸ φίλο του:

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ καρνὲ κι' ἡ ἱστορία ποὺ τοὺς ἔκανε ὅλους νὰ γελάσουνε;

—Ὤ, μιὰ περιπέτειά μου μὲ τὴν Ναντίν... Ξέρεις, τὴν ὄμορφη Ναντίν...

— Ναντίν;... εἶπε ὁ Μπερνάρ, ἀνασκιρτῶντας σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἦταν λοιπὸν μιὰ ἱστορία ποὺ ἀφοροῦσε τὴ φιλενάδα τοῦ Κρουὰ-Μενὶλ καὶ τοῦ τραπεζίτη Τόμψον; Ἴσως νὰ εἶχε κάποια σχέσι μὲ τὰ ζητήματα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν...

— Ναί, εἶπε ὁ Βαράντ. Θὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ καμμιὰ ἄλλη ὥρα.

—Ὄχι. Τώρα ἀμέσως! ἐπέμεινε ὁ νέος.

— Μὰ ἀφοῦ ἔχεις τώρα νὰ μοῦ πῆς κάτι...

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ ὕστερα...

— Καλὰ λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις... Δὲν εἶναι τόσο κολακευτικὸ γιὰ μένα αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ φανερώσω. Μὰ δὲν πειράζει... Λοιπόν, ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες, ὁ φίλος μας ὁ Φοντὰνζ μᾶς εἶχε κάνει ἕνα τραπέζι γιὰ ν' ἀποχαιρετήση τὴ ζωὴ τοῦ ἐργένη. Ξέρεις ὅτι παντρεύεται...

— Ναί. Ὕστερα;

—Ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα στολίδια αὐτοῦ τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν ἡ Ναντίν. Βρέθηκα δίπλα της. Φυσικά, τῆς ἔκανα κόρτε καὶ κατάφερα νὰ τὴ συνοδέψω ὡς τὸ σπίτι της μετὰ τὸ γεῦμα.

— Δὲν πίστευα πὼς εἶναι τόσο εὔκολη στὶς παραχωρήσεις της!

—Ἀγαπητέ μου, ἡ Ναντὶν εἶναι μιὰ πρακτικὴ κοπέλλα. Ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Αὐστραλός της, ξέρει καλὰ τί ἔχασε καὶ φροντίζει νὰ τὸ ἀναπληρώση! Ὁ μέλλων πεθερός σου, ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπ' τούς... χρηματοδότες της, δὲ ζηλεύει, φαίνεται. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπαρκεῖ στὰ ἔξοδά της, ἡ ὡραία μας θεὰ δέχεται τὶς προσφορὲς τῶν διαβατικῶν πιστῶν της, ὅταν τοὺς ξέρη πλούσιους καὶ γενναιόδωρους, ὅπως ὁ ὑποφαινόμενος...

»Σήμερα τὸ πρωῒ λοιπόν, νωρίς, ἑτοιμαζόμουν νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου. Ἡ ὁμορφούλα κοιμόταν ἀκόμη. Καθὼς σκάλιζα ἐδῶ κι' ἐκεῖ—ξέρεις πὼς ἔχω τὸ ἐλάττωμα τῆς περιεργείας—ἀνακάλυψα σ' ἕνα μισανοιχτὸ συρτάρι τῆς τουαλέτας της αὐτὸ τὸ κομψὸ καρνέ, ποὺ τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή μου. Τ' ἄνοιξα, τὸ ξεφύλλισα καὶ βρῆκα τὸ περιεχόμενό του τόσο κωμικό, ὥστε τὄχωσα στὴν τσέπη μου, γιὰ νὰ διασκεδάσουν κι' οἱ φίλοι μου μ' αὐτό... Πραγματικά, γελάσανε μὲ τὴν καρδιά τους, ὅπως ἀκούσατε.

— Τί περιέχει λοιπὸν αὐτὸ τὸ καρνέ;

— Μάντεψέ το, ἂν μπορῆς!

— Προτιμῶ νὰ μοῦ τὸ πῆς ἀμέσως. Γιατὶ νὰ κουράσω τὸ μυαλό μου;

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, εἶναι τὸ βιβλίο ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς ὡραίας Ναντίν! Ἄλλοτε, οἱ γυναῖκες τοῦ εἴδους της ἦταν ἄμυαλες καὶ σπάταλες. Ἀφοῦ περνοῦσαν ἑκατομμύρια ἀπ' τὰ χέρια τους, πεθαίνανε στὴν ψάθα... Σήμερα ὅμως κρατᾶνε λογιστικὰ βιβλία, σὰν τὶς Τράπεζες!

»Τὸ καρνὲ ποὺ βλέπεις, ἀναφέρει ὅλες τὶς εἰσπράξεις τοῦ οἴκου Ναντὶν καὶ Σια. Πρέπει δὲ νὰ σὲ συγχαρῶ, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνθηρότητα τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ σου!

—Ἄ, ἀναφέρεται κι' αὐτὸς στὸ κατάστιχο;

— Θέλει ρώτημα; Εἶναι μάλιστα ὁ κυριώτερος χρηματοδότης... Τ' ὄνομά του ἐπαναλαμβάνεται πέντε-ἔξη φορὲς σὲ κάθε σελίδα... Ὅταν γίνης γαμπρός του, σοῦ

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΩΧΑΔΑΚΙΑ

Τὸ σαραντάρι...

Ἂν νοιώθης αἴσθημα γιὰ μένα σοβαρό,
πρέπει νὰ κάνης ὡρισμένες ἀβαρίες·
σαράντα φράγκα, μεροκάματο ξερό,
μὲ δίχως «ἔξτρα» καὶ χωρὶς ὑπερωρίες.

★

Κι' ἄκου τα, μὴ στὰ πῶ κι' ἄλλη φορά·
μ' αὐτὸ τὸ σκέτο, τὸ ξερὸ τὸ σαραντάρι,
λίγο νὰ θέλη μιὰ καλὴ νοικοκυρά,
τὸ φτωχικὸ νοικοκυριὸ τὸ κουμαντάρει.

★

Ἀρκεῖ, βεβαίως, νὰ τὸ βάλη στὸ μυαλό,
ἀγαπημένη μου μικρὴ ξανθομαλλοῦσα,
πὼς δὲν ὑπάρχει στὴ ζωὴ γλέντι τρελλό,
οὔτε μετάξια, οὔτε χρυσάφια, οὔτε λοῦσα.

★

Θὰ κάνω, βέβαια, γιὰ σένα ὅ,τι μπορῶ
κι' ὅ,τι ἐπιτρέπουν οἱ φριχτὲς ἀδεκαρίες.
Μ' ἂν νοιώθης αἴσθημα γιὰ μένα σοβαρό,
πρέπει νὰ κάνης κι' ὡρισμένες ἀβαρίες...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

συνιστῶ νὰ τοῦ σφίξης λίγο τὰ λουριά... ἢ τουλάχιστον νὰ τοῦ δώσης μιὰ φρόνιμη συμβουλή!...

— Θὰ τὄχω ὑπ' ὄψι μου, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Μπερνάρ.

— Ἂν ἀμφιβάλλης γι' αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, ἄνοιξε αὐτὸ τὸ καρνέ... ὥσπου νὰ τὸ ξαναβάλω στὴ θέσι του ἀπόψε ποὺ θὰ ξαναπάω στὸ σπίτι τῆς Ναντίν. Ἐλπίζω νὰ μὴν πρόσεξε τὴν ἀπουσία του... Λοιπὸν ποὺ λές, κάνοντας μιὰ πρόσθεσι, βρῆκα πὼς ὁ πεθερός σου ἔδωσε στὴ «θεά» του 50 χιλιάδες φράγκα μέσα σὲ λιγώτερο ἀπὸ δυὸ μῆνες!

— Τί λές!...

— Τὴν ἀλήθεια... Κύτταξε καὶ θὰ πεισθῆς.

— Πενῆντα χιλιάδες σὲ δυὸ μῆνες;...

— Ναί. Καὶ τὶς τριάντα ἀπ' αὐτὲς περίπου, μέσα στὸν τελευταῖο μῆνα. Βλέπεις, ἡ Ναντὶν βάζει τὰ δυνατά της ὥστε νὰ μὴ τῆς φανῆ πολὺ ἡ ἔλλειψι τοῦ καϋμένου τοῦ Τόμψον!

— Τριάντα χιλιάδες!... μουρμούρισε ὁ Μπερνάρ, ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὸ καρνὲ καὶ τὸ ξεφύλλιζε βιαστικά. Ναί, ἔχεις δίκηο... Μὰ ποῦ τὰ βρῆκε τόσα λεφτὰ ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ;

— Ἄ, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω!... Δὲν παίζει χαρτιά. Νομίζω ὅμως πὼς ἀσχολεῖται μ' ἐπιχειρήσεις.

— Ὡστόσο, τέτοια ἔξοδα...

— Βέβαια, εἶναι ὑπερβολικά. Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σου!... Τώρα δός μου πίσω τὸ καρνὲ κι' ἂς συζητήσουμε γιὰ τὶς δικές σου ὑποθέσεις.

— Θὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι, φίλε μου, νὰ μοῦ ἀφίσης αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι; εἶπε ὁ Μπερνάρ, ποὺ εἶχε σοβαρευτῆ ξαφνικά.

— Νὰ σοῦ τ' ἀφίσω;... Μὰ σκοπεύω νὰ τὸ ξαναβάλω κρυφὰ στὴ θέσι του, στὸ συρτάρι ἀπ' ὅπου τὸ πῆρα...

— Ἔ, δὲ θὰ τὸ βάλης στὴ θέσι του! Ποιὸς θὰ σὲ κατηγορήση γιὰ τὴν ἐξαφάνισί του;

— Μὰ γιατί δίνεις τόση σημασία σ' αὐτὸ τὸ καρνέ;

— Ἄκουσέ με... καὶ μὴ μὲ νομίσης γιὰ τρελλό! Τὄφερε στὰ χέρια μου ἡ Θεία Πρόνοια!

— Τί θὲς νὰ πῆς; φώναξε ὁ Βαράντ, ἔκπληκτος.

— Κύτταξέ με... Ξέρεις πὼς δὲν ἔχω τίποτα κρυφὸ γιὰ σένα. Ἴσως λοιπὸν αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι νὰ σώση ἕνα ἀθῶο ἀπ' τὴ λαιμητόμο!...

ΣΤ΄.

Ἡ κλοπὴ τοῦ καρνὲ

Δίπλα στὸ ἀτελιὲ τῆς Πὼλ ὑπῆρχε μιὰ θαυμάσια σέρρα, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος μὲ τὸ μεγάλο σαλόνι καὶ μὲ τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου. Ἔτσι, ὅταν ἡ ἰδιοκτήτρια εἶχε νὰ δώση μιὰ γιορτή, ἄνοιγε τὶς μεσόπορτες καὶ σχημάτιζε μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα χοροῦ.

Αὐτὴ ἡ σέρρα ἦταν τὸ καύχημα τῆς Πώλ. Τὴν ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά. Κι' ὅταν, κουρασμένη ἀπ' τὴ ζωγραφική, ἤθελε ν' ἀναπαυθῆ λίγο, πήγαινε καὶ ξαπλωνότανε σ' ἕνα ἀπ' τὰ μεγάλα ἀνατολίτικα ντιβάνια ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἐπίπλωσί της. Ὀνειροπολοῦσε τότε, ἀνάμεσα στὶς γλάστρες μὲ τὴν ὀργιώδη βλάστησι, καὶ ξεχνοῦσε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τοὺς πόνους καὶ τὶς θλίψεις της.

Ἀπ' τὴν τρομερὴ ἐκείνη ὥρα ποὺ εἶχε δῆ τὸν πατέρα της καταδικασμένο σὲ θάνατο, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ψευτοκόμης τῆς εἶχε ὁμολογήσει μὲ θράσος τὸ ἔγκλημά του, προκαλῶντας την νὰ τὸ ἀποδείξη ἂν μποροῦσε, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα δὲν ἔφευγε πιὰ καθόλου ἀπ' τὸ ἀτελιέ της. Κρυβόταν ἀπ' ὅλους, δὲν τολμοῦσε ν' ἀντικρύση τὰ γλυκὰ κι' ἁγνὰ μάτια τῆς Κλωντέτ, τὸ καλὸ κι' εὐγενικὸ πρόσωπο τῆς δίδος ντὲ Λενιλί.

Τῆς τὸ εἶχε πῆ ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος: Μιὰ ποὺ ἦσαν συνένοχοι οἱ δυό τους στὸ πρῶτο ἔγκλημα, θἄμεναν ἀναγκαστικὰ ἑνωμένοι γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς συνέπειές του. Ἦταν ἀχώριστοι, σὰν δυὸ κατάδικοι δεμένοι μὲ τὴν ἴδια ἁλυσίδα...

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπ' τὸ σπίτι, μὲ τὴν πρόφασι πὼς τὸν ἀπασχολοῦσαν οἱ δουλειές του, καὶ γύριζε ἀργὰ τὴ νύχτα—πολλὲς φορὲς μάλιστα δὲ γύριζε καθόλου.

Ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλὴ ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Μπερνάρ, ἡ Πὼλ ἀπόφευγε τὴν παρουσία του. Δὲν εἶχαν συναντηθῆ πιὰ καθόλου.

Τὴν ἐπομένη τῆς συνομιλίας του μὲ τὸν Κεντὲν — ποὺ εἶχε ἀναγνωρίσει ἐπιτέλους τὴν ἀθωότητά του καὶ εἶχε ὑποδείξει στὸ δικηγόρο τὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήση, φανερώνοντάς του ὅτι ὁ Φαντινὰρ κι' ὁ Κρουὰ-Μενὶλ ἦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο—ὁ Μπερνὰρ εἶχε στείλει ἕνα σημείωμα στὴν Πώλ, γιὰ νὰ τονώση τὸ ἠθικό της. Τὴν προειδοποιοῦσε μ' αὐτὸ πὼς θὰ πήγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ τὸ ἴδιο βράδυ καὶ νὰ τῆς ἀναγγείλη σπουδαῖες εἰδήσεις.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα πέρασε ὅλη τὴν ἡμέρα βασανισμένη ἀπὸ ἀνησυχίες καὶ τύψεις. Προσπαθοῦσε νὰ σβύση τὴ δίψα της πίνοντας μεγάλα ποτήρια παγωμένη λεμονάδα. Ἤθελε νὰ ἐργασθῆ, μὰ δὲ μποροῦσε.

Τὸ βράδυ, κατέφυγε στὴν ἀγαπημένη της σέρρα. Ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, μὲ τὰ μάτια κλειστά, προσπάθησε νὰ μὴ σκέπτεται τίποτε ἐπὶ μερικὲς ὧρες, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρη πιά...

Ἡ Κλωντὲτ εἶχε πάει νὰ περάση τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ μὲ τὴ δίδα ντὲ Λενιλί. Ἔτσι, ἡ Πὼλ δὲν ἦταν ἀναγκασμένη νὰ ὑφίσταται τὶς ἀνήσυχες ἐρωτήσεις της γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας της. Τῆς εἶχε δικαιολογηθῆ πὼς ἐργαζόταν γιὰ ἕνα μεγάλο πίνακα, ποὺ τὴν κούραζε πολύ, καὶ πὼς σ' αὐτὸ ὀφειλόταν ἡ φαινομενικὴ ἀδιαθεσία της.

Ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικὰ μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα-δυὸ λεπτά, χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ἡ Πὼλ συνῆλθε ἀπ' τὴ νάρκη της. Σηκώθηκε ζωηρὴ κι' εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ Μπερνὰρ ντὲ Πρέϊγ νὰ διασχίζη τὴν αὐλή. Ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν ὑποδεχτῆ. Κι' ἔφτασε στὸ χώλλ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ καμαριέρης ἄνοιγε τὴ μεγάλη τζαμόπορτα στὸ νέο.

— Ἐλάτε νὰ κουβεντιάσουμε στὴ σέρρα, τοῦ πρότεινε. Θὰ εἴμαστε καλλίτερα ἐκεῖ...

Ἔδωσε διαταγὴ στὸν καμαριέρη της νὰ μὴ δεχθῆ κανένα. Ὕστερα ὡδήγησε τὸν ἐπισκέπτη της στὴ χλιαρὴ καὶ μυρισμένη σέρρα.

— Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ἄφοβα, τοῦ εἶπε. Ἡ Κλωντὲτ ἔχει πάει στῆς δεσποινίδος ντὲ Λενιλί...

— Εἴμαστε μόνοι λοιπόν;

— Ὁλομόναχοι!

Μὰ ἔκανε λάθος ἡ Πώλ. Τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ μισοκοιμότανε στὸ φαρδὺ ντιβάνι, εἶχε γυρίσει ὁ Κρουὰ-Μενίλ. Δὲν χρειάστηκε νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι, γιατὶ εἶχε δικό του κλειδὶ τῆς ἐξώπορτας. Κι' εἶχε περάσει στὸ διαμέρισμά του χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς.

Ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ ξαναβγῆ, ἄκουσε κι' αὐτὸς τ' αὐτοκίνητο ποὺ σταματοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, κι' ὕστερα τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας. Κι' εἶδε τὸ Μπερνὰρ νὰ διασχίζη τὴν αὐλὴ καὶ τὴν Πὼλ νὰ τρέχη νὰ τὸν ὑποδεχθῆ στὸ χώλλ.

Δὲ δίστασε τότε οὔτε στιγμή: Κατέβηκε γρήγορα ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, διέσχισε τὸν κῆπο καὶ μπῆκε στὴ σέρρα ἀπ' τὴ μικρὴ πλαγινὴ πόρτα ποὺ προοριζότανε γιὰ τὸν κηπουρό. Κρύφτηκε πίσω ἀπὸ κάτι μεγάλες γλάστρες καὶ περίμενε.

Μόλις κάθησαν, ἡ Πὼλ ρώτησε τὸ Μπερνὰρ μ' ἀγωνία:

— Λοιπόν, εἴδατε τὸν πατέρα μου;... Ἔχετε καμμιὰ ἐλπίδα;

— Ἴσως!...

— Ὤ, πέστε μου!... Πέστε μου γρήγορα!...

Ὁ Μπερνὰρ τῆς διηγήθηκε μὲ μερικὲς λέξεις τὴν ἀνακάλυψί του: ὅτι ὁ Φαντινάρ, ὁ ψευτο-κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ κι' ὁ Ρομπιὰκ ἀποτελοῦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο!

— Πῶς θὰ μπορέσουμε ὅμως ν' ἀποδείξουμε αὐτὴ τὴν τριπλὴ ταυτότητά του; ρώτησε ἡ Πὼλ μὲ λαχτάρα.

— Ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω πὼς θὰ τὸ ἐπιτύχουμε, φέρνοντάς τον σ' ἀντιπαράστασι μὲ τοὺς τόσους μάρτυρες ποὺ τὸν γνώρισαν μ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία ὀνόματα.

— Ναί, αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη... Ἀλλοίμονο ὅμως! Δὲ θ' ἀποδείξη πὼς ἔκαμε αὐτὸς τὸ ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο καταδικάστηκε ὁ πατέρας μου!

— Ἀφοῦ διαπιστωθῆ πὼς εἶναι ὁ Φαντινάρ, θὰ ἀποδείξουμε εὔκολα πὼς ἤξερε ἀπ' τὸν Καθηγητὴ τὴν ὕπαρξι τοῦ μικροῦ ἐκείνου διαμερίσματος τῆς κυρίας Ροντάς, καὶ τὶς κρυφὲς συναντήσεις τῆς Ναντὶν καὶ τοῦ Τόμψον.

— Κι' αὐτὸ ἀκόμη δὲ θ' ἀποτελῆ ἀπόδειξι τοῦ ἐγκλήματός του!

— Ὄχι. Θὰ στηρίζη ὅμως βάσιμες ὑποψίες ἐναντίον του. Γιατί, ὡς κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ καὶ ἀντίζηλος τοῦ Τόμψον στὴν καρδιὰ τῆς Ναντίν, εἶχε συμφέρον νὰ λείψη ἀπ' τὴ μέση ὁ τραπεζίτης. Ἔτσι θὰ ἐξηγηθῆ τὸ ἐλατήριο τῆς δολοφονίας.

— Ναί, ἴσως... Μὰ σ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ θετικό, τίποτε ποὺ νὰ στηρίζη μιὰ τόσο βαρειὰ κατηγορία!

— Κι' ἂν ἀποδείκνυα στοὺς δικαστὲς ὅτι ὁ Κρουὰ-Μενὶλ ξόδεψε ἐκεῖνες τὶς 30 χιλιάδες φράγκα, ποὺ εἶχαν κλαπῆ ἀπ' τὸν Τόμψον καὶ ποὺ δὲ βρέθηκαν πάνω στὸν Κεντὲν κατὰ τὴ σύλληψί του;...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ὁ ψευτο-κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενὶλ δὲν ἔχει καμμιὰ δική του πρόσοδο... δὲν εἶν' ἔτσι; Ζῆ καὶ συντηρεῖ τὴ φιλενάδα του μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ δίνετε σεῖς...

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπε ἡ Πὼλ σκύβοντας τὸ κεφάλι της.

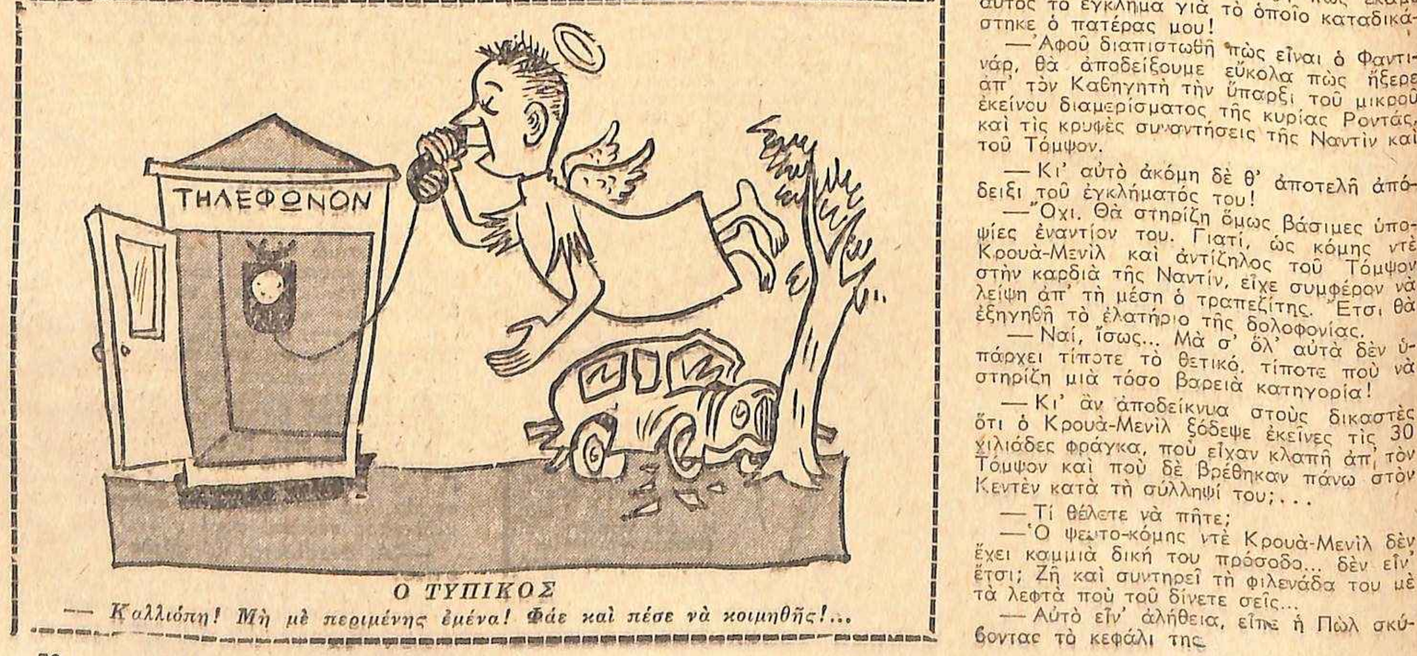

Ο ΤΥΠΙΚΟΣ

— Καλλιόπη! Μὴ μὲ περιμένης ἐμένα! Φάε καὶ πέσε νὰ κοιμηθῆς!...

— Σημειώνετε πουθενὰ τὰ ποσὰ ποὺ τοῦ δίνετε;

— Ναί!

— Ὡραῖα! Τὰ γράφετε λεπτομερῶς, μὲ τὶς ἡμερομηνίες, τὰ ποσὰ καὶ τ' ὄνομά του;

— Βέβαια! Θὰ δῆτε καὶ μόνος σας...

Ἡ Πὼλ ἔφερε ἀπ' τὴν κάμαρά της ἕνα βιβλίο καὶ τὄδωσε στὸ Μπερνάρ.

— Ἂς λογαριάσουμε μαζὶ πόσα τοῦ ἔχετε δώσει, τῆς σύστησε ἐκεῖνος.

Ἡ Πὼλ ἔκαμε τὴν πρόσθεσι κι' εἶπε στὸ νέο τὸ συνολικὸν ποσόν.

— Ὡραῖα! Λοιπὸν ὁ κόμης σπατάλησε 35 χιλιάδες φράγκα παραπάνω ἀπ' ὅσα πῆρε ἀπὸ σᾶς.

— Πῶς τὸ ξέρετε;

— Κυττᾶχτε!

Κι' ὁ ντὲ Πρέϊγ παρουσίασε στὴν Πὼλ τὸ κόκκινο καρνὲ τῆς Ναντὶν καὶ τῆς ἐξήγησε μὲ συντομία τὸ θαῦμα ποὺ τὸ εἶχε φέρει στὰ χέρια του.

— Ναί, παρατήρησε ἐκείνη φυλλομετρῶντας το, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ κέρδισε λεφτὰ ἀπὸ κάπου ἀλλοῦ... ἀπ' τὴν Ἑταιρεία Πετρελαίων, ἂς ποῦμε!

— Ἀποτάθηκα στὸ μεσίτη τοῦ Χρηματιστηρίου, ποὺ ἀναλαμβάνει ὅλες τὶς δουλειές του. Παρουσιάστηκα σ' αὐτὸν συστημένος ἀπὸ κάποιον κοινό μας γνώριμο. Προφασίστηκα πὼς ἀνησυχεῖτε γιὰ τὶς σπατάλες τοῦ κόμητος, καὶ μπόρεσα ἔτσι νὰ μάθω πῶς πηγαίνουν οἱ δουλειές του. Ἡ Ἑταιρεία Πετρελαίων βρίσκεται ἀκόμη στὰ σπάργανα καὶ δὲν ἔχει ἀποδώσει παρὰ ἐλάχιστα κέρδη: τέσσερες χιλιάδες ὀχτακόσια φράγκα μέσα σὲ δυὸ μῆνες.

— Δὲ μπορεῖ νὰ κέρδισε στὰ χαρτιά;...

— Δὲν παίζει ποτὲ χαρτιά. Ἂν μεταχειρισθῆ δὲ αὐτὴ τὴ δικαιολογία, θὰ πρέπει ν' ἀποδείξη ποῦ καὶ πῶς κέρδισε τόσα μεγάλα ποσά... Ὅπως βλέπετε λοιπόν, ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν φανερῶν ἐσόδων του καὶ τῶν δαπανῶν του φτάνει τὶς 30 χιλιάδες φράγκα, ἀκριβῶς δηλαδὴ τὸ ποσὸν ποὺ ἔκλεψε ὁ δολοφόνος τοῦ τραπεζίτη!

— Ναί, ναί!... εἶπε ἡ Πὼλ τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι. Αὐτὸ δὲν εἶναι πιὰ ἁπλὴ ἔνδειξι, ἀλλὰ ἀπόδειξι!

— Τόσο ἰσχυρὴ μάλιστα, ὥστε θεωρῶ βέβαιο πὼς θὰ γίνη δεκτὴ ἡ ἔφεσι κατὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅταν ὑποβάλουμε συγχρόνως μήνυσι ἐναντίον τοῦ Κρουὰ-Μενίλ...

Ὁ νέος σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε διστακτικά:

— Ξέρετε ὅμως, Πώλ, πὼς αὐτὴ ἡ μήνυσι θὰ ἔχη βαρειὲς συνέπειες γιὰ σᾶς!

— Ναί, τὸ ξέρω. Θἄναι ἡ καταστροφή μου ἴσως!... Μὰ τί μὲ νοιάζει; Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ σώσω τὸν πατέρα μου, Μπερνάρ!...

— Νομικῶς, ἡ πλαστοπροσωπεία τοῦ Ρομπιάκ, στὴν ὁποία γίνατε συνένοχος, δὲν ἀποτελεῖ ἀδίκημα, ἐφόσον δὲ βλάπτεται κανεὶς ἀπ' αὐτήν. Τουλάχιστον αὐτὴ τὴν ἄποψι θὰ ὑποστηρίξουμε, κι' ἐλπίζω πὼς θὰ γίνη δεκτή.

— Ὁπωσδήποτε, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆτε γιὰ μένα... Κάνετε ὅ,τι νομίζετε! Γρήγορα ὅμως, γιὰ νὰ συντομευθῆ τὸ μαρτύριο τοῦ πατέρα μου... Μὰ γιατί δὲ ζητᾶτε τὴ βοήθεια τῆς ἀστυνομίας;

— Θὰ καταφύγουμε σ' αὐτήν, μόνον ἂν δὲν ἐπιτύχουμε μονάχοι μας... Μόλις θἄχουμε συγκεντρώσει τὶς ἀποδείξεις, θὰ παρουσιαστῆτε στὸν εἰσαγγελέα καὶ θὰ τοῦ ὁμολογήσετε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μὲ διατάξετε!

Ὁ Μπερνὰρ σηκώθηκε νὰ φύγη. Ἡ Πὼλ ἑτοιμάστηκε νὰ τὸν συνοδέψη ὡς ἔξω.

Στάθηκαν μιὰ στιγμή, κυριευμένοι κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὴν ἴδια σκέψι...

Ἡ ἄβυσσος ἐκείνη τῆς ντροπῆς, ὅπου εἶχε κυλήσει ἡ νέα γυναῖκα, ἡ πρᾶξι της ποὺ ἰσοδυναμοῦσε μὲ πατροκτονία, οἱ ἀτιμίες στὶς ὁποῖες εἶχε παρασυρθῆ, ὅλ' αὐτὰ ἦταν ἡ τρομερὴ συνέπεια τοῦ παράφορου ἔρωτά της γιὰ τὸ νέο.

Μὰ τώρα εἶχαν πιὰ τελειώσει ὅλα!... Ἡ θυσία εἶχε συντελεσθῆ! Δὲ θὰ τὴ συμπονοῦσε, δὲ θὰ τὴν εὐσπλαχνιζόταν ὁ Θεός, ἀφοῦ ὑπόφερε τόσο;...

— Ἡ Κλωντὲτ θὰ μείνη κι' αὔριο στῆς δίδος ντὲ Λενιλί... εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Πηγαίνετε νὰ τὴ δῆτε... Φυσικά, αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ μάθη τίποτε ἀπ' τὰ τρομερα γεγονότα ποὺ συμβαίνουν!

— Ἔννοια σας... τὴν καθησύχασε ὁ Μπερνάρ, κατασυγκινημένος.

Ὕστερα βγῆκαν κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὴν ἴδια πόρτα ποὺ εἶχαν μπῆ.

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ πρόβαλε τότε ἀπ' τὴν κρύπτη του. Ἦταν χλωμός, σὰν πεθαμένος.

Ξαναγύρισε ἀθόρυβα στὸ διαμέρισμά του, περνῶντας πάλι ἀπ' τὸν κῆπο.

Δὲν ἄναψε φῶς, γιὰ νὰ μὴ φανερώση τὴν παρουσία του. Ἔμεινε πολλὴ ὥρα στὸ σκοτάδι, βυθισμένος σὲ σκέψεις.

«Ἂν δὲν εἶχαν ἀπέναντί τους παρὰ τὸ Ρομπιάκ, δὲ θὰ μὲ καταγγέλλανε—ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του—γιὰ νὰ μὴ ντροπιαστῆ ἡ Πώλ, ποὺ μὲ βοήθησε στὴν πλαστοπροσωπεία!... Θέλουν νὰ συλληφθῶ μονάχα ὡς δολοφόνος τοῦ Τόμψον, γιὰ νὰ σώσουν τὸν ἄλλο, τὸν Κεντέν...

»Δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀποδείξεις ἀναμφισβήτητες. Μά, μὲ τὶς ἐνδείξεις ποὺ θὰ συγκεντρώσουνε θὰ πετύχουν ἀσφαλῶς τὴ σύλληψί μου... Προπάντων αὐτὸ τὸ καταραμένο καρνὲ τῆς Ναντὶν ἀποτελεῖ τὸ ἀληθινό, τὸ μοναδικὸ ὅπλο τους ἐναντίον μου!..

»Τί νὰ κάνω;... Τὸ φρονιμώτερο θἄταν, βέβαια, νὰ τὸ σκάσω! Μὰ ἡ Ναντὶν δὲ θὰ δεχθῆ ποτὲ ν' ἀφίση τὸ Παρίσι, τὸ μέγαρό της, τὴν πολυτέλειά της, τὴν ξέγνοιαστη ζωή της, γιὰ νὰ μ' ἀκολουθήση καὶ πάλι στὸ ἄγνωστο... Κι' ὕστερα ποῦ νὰ βρῶ λεφτά;... Νὰ κλέψω ἀπ' τὴν Πώλ; Μὰ τί θὰ ἔχη στὰ συρτάρια της; Ἐλάχιστα πράγματα... Τὰ ὑπόλοιπα θἄναι κατατεθειμένα στὴν Τράπεζα... Τί νὰ κάνω λοιπόν;... Τί νὰ κάνω;»

Ἔχωνε τὰ νύχια του στὸ στῆθος του, μὲ μανία.

— Θὰ παλέψω! μουρμούρισε. Θ' ἀγωνιστῶ ἀκόμη... Τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ μὲ σταματήση τώρα πιά!... Τί περισσότερο μπορῶ νὰ πάθω, ἀπὸ κεῖνο ποὺ μὲ περιμένει ἂν βγῶ νικημένος;... Θὰ μποροῦσα νὰ δολοφονήσω τὸ Μπερνὰρ καὶ τὴν Πώλ... Μὰ ὄχι, αὐτὸ εἶναι τρέλλα!... Πρέπει νὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ γλυτώσω, νὰ μείνω ἐλεύθερος, πλούσιος, κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ! Πρέπει!...

Τὸ ρολόϊ χτύπησε 11.

Ὁ Κρουὰ-Μενὶλ πῆρε ἀπ' τὸ συρτάρι του ὅσα λεφτὰ τοῦ μένανε, καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανείς.

★

Στὸ μεταξὺ ὁ Μπερνάρ, φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Πώλ, εἶχε σκεφθῆ:

«Αὐτὴ τὴν ὥρα, θὰ βρῶ ἀσφαλῶς τὸ Βαράντ στὴ Λέσχη...»

Καὶ πραγματικά, δὲ γελάστηκε σ' αὐτὴ τὴν πρόβλεψί του.

Βλέποντας τὴ χλωμὴ καὶ σοβαρὴ φυσιογνωμία του, ὁ φίλος του τὸν ρώτησε:

— Τί σοῦ συμβαίνει; Ἔχεις νὰ μοῦ ἀναγγείλης τίποτα καινούργιο;

— Ναί. Καὶ χρειάζομαι τὶς συμβουλές σου.

— Ἔλα μαζί μου...

Μπῆκαν σ' ἕνα μικρὸ καπνιστήριο, ὅπου δὲ θὰ τοὺς ἐνοχλοῦσε κανείς. Κι' ὁ Μπερνὰρ ἐξήγησε ὅλη τὴν κατάστασι στὸ φίλο του. Ὅταν τελείωσε, ὁ Βαρὰντ τοῦ εἶπε:

— Ἂς ἀρχίσουμε μὲ τὰ πιὸ ἐπείγοντα. Τί ἔχομε νὰ κάνωμε πρῶτα-πρῶτα;

— Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐξασφαλίσωμε τὴν ἀπόδειξι πὼς ὁ Φαντινὰρ κι' ὁ Κρουὰ-Μενὶλ εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο.

— Αὐτὸ εἶν' εὔκολο!

— Πῶς δηλαδή;...

— Θὰ φροντίσουμε νὰ γνωριστοῦμε μὲ τοὺς φίλους αὐτοῦ τοῦ κυρίου... Ἔχω μιὰ ἰδέα! Θέλεις ν' ἀρχίσουμε τώρα ἀμέσως;

— Ἀπόψε;

— Γιατί ὄχι;... Θὰ περάσω ἀπ' τὸ σπίτι μου καὶ θὰ πάρω ἀπ' τὸν ὑπηρέτη μου ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ μεταμφιεσθῶ σὲ ἐργάτη, σὲ μπογιατζῆ ἂς ποῦμε... Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ τὰ καταφέρω περίφημα σ' αὐτὸ τὸ ρόλο... Ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς, νὰ ξεκουραστῆς, γιὰ νἆναι ξεκάθαρο τὸ μυαλό σου αὔριο τὸ πρωΐ, ὅταν θἄρθω νὰ σοῦ πῶ τί ἔμαθα καὶ τί ἔκανα στὴν ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Μπωμπούργκ.

— Μὰ δὲ φοβᾶσαι;...

— Τί νὰ φοβηθῶ; Παίζω μπὸξ σὰν πρωταθλητής! Μ' ἕνα μπαστοῦνι στὸ χέρι, μπορῶ νὰ μετρηθῶ μὲ τέσσερις-πέντε ἄντρες γεροὺς κι' ἀποφασιστικούς... Ὕστερα, μιλάω τὴν «ἀργκὸ» σὰν μητρική μου γλῶσσα! Τί φόβο ἔχω λοιπόν;

Παρ' ὅλη τὴ δική του ἀνησυχία, ὁ Μπερνὰρ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάση μὲ τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὴν τόλμη τοῦ φίλου του.

— Ἔστω! εἶπε. Εἶναι τρέλλα... Μὰ τί ἄλλο μποροῦμε νὰ κάνουμε;

Συνώδεψε τὸ φίλο του ὡς τὸ σπίτι του. Τοὔσφιξε τὸ χέρι, τὸν καληνύχτισε καὶ τοῦ εἶπε, λίγο συγκινημένος:

— Καλὴ ἐπιτυχία! Καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σου!...

Ἀφοῦ μεταμφιέσθηκε σ' ἐργάτη, ὁ Βαρὰντ ξεκίνησε γιὰ τὴν ὁδὸ Μπωμπούργκ. Ὁ Μπερνὰρ τοῦ εἶχε δώσει ὅλες τὶς ἀπαιτούμενες πληροφορίες, τόσο γιὰ τὴν ταβέρνα, ὅσο καὶ γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ θὰ συναντοῦσε σ' αὐτήν.

Πήγαινε λοιπὸν ἀδίστακτα, προσπαθῶντας μονάχα νὰ βρῆ ἕνα τρόπο γιὰ νὰ πιάση κουβέντα μαζί τους, χωρὶς νὰ κινήση τὶς ὑποψίες τους.

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὴν ταβέρνα τοῦ μπαρμπα-Λαγκρίφ, ἔρριξε πρῶτα μιὰ ματιὰ μέσα καὶ χαμογέλασε μ' ἱκανοποίησι: Οἱ τέσσερις φίλοι βρίσκονταν ἐκεῖ. Μάλιστα ἡ τύχη τὸν βοηθοῦσε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔλπιζε, γιατὶ ἀναγνώρισε τὸν Κρουὰ-Μενίλ, μεταμφιεσμένο σὲ Φαντινάρ. Τὸν εἶδε νὰ κουβεντιάζη μὲ τὸν Καθηγητή. Στέκονταν ὄρθιοι οἱ δυό τους μπροστὰ στὸν πάγκο κι' ἔπιναν σιγὰ-σιγὰ τὸ κο-

Ἡ ζηλιάρα σύζυγος τοῦ πυροσβέστη.

νιὰκ ποὺ περιεῖχε τὰ ποτήρια τους.

— Πῶς! αὐτὸς ἐδῶ!... μουρμούρισε ὁ Βαράντ. Τί διάβολο μαγειρεύει πάλι;... Ἄς περιμένουμε νὰ φύγη. Ἄν μπῶ τώρα ἀμέσως, μπορεῖ νὰ μὲ γνωρίση...

Δὲ χρειάστηκε νὰ περιμένη πολύ. Ὁ Καθηγητὴς κι' ὁ Φαντινὰρ πλήρωσαν καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Βαρὰντ ζήτησε νὰ κρυφτῆ κάπου, γιὰ νὰ μὴ τὸν δοῦνε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ ἕνα αὐτοκίνητο, κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ κάποιος καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Εἶχε μαζί του δυὸ μεγάλες βαλίτσες, ποὺ τὶς ξεφόρτωσε ὁ σωφὲρ καὶ τὶς ἄφισε στὸ πεζοδρόμιο.

Ὁ Βαρὰντ ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴν εὐκαιρία. Πῆγε γρήγορα κοντὰ καὶ πρότεινε στὸν ταξειδιώτη:

— Θέλετε νὰ σᾶς κουβαλήσω τὶς βαλίτσες σας, ἀφεντικό;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Θὰ τὶς πάρη ὁ ὑπηρέτης μου.

Πραγματικά, εἶχε ἀνοίξει ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κι' εἶχε φανῆ στὸ κατῶφλι ἕνας ὑπηρέτης.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔβγαιναν ἀπ' τὴν ταβέρνα ὁ Φαντινὰρ κι' ὁ Καθηγητής. Εἶδαν τὴ μικρὴ ὁμάδα ποὺ στεκότανε λίγο πιὸ πέρα. Ἀλλὰ δὲν ἔδωσαν σημασία.

Ὁ Καθηγητὴς εἶπε στὸ Φαντινάρ, σφίγγοντάς του τὸ χέρι:

— Σύμφωνοι, κύριε Φαντινάρ, μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε σὲ μένα... Θὰ κάνουμε αὔριο μιὰ ἀναγνώρισι, μεθαύριο θὰ καταστρώσουμε τὸ σχέδιό μας καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ τελειώση ἡ δουλειά!

— Τὴν Τετάρτη λοιπόν, ἐδῶ!

— Ναί, τὴν Τετάρτη!...

Ὁ Φαντινὰρ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, ἐνῶ ὁ ἄλλος ξανάμπαινε στὴν ταβέρνα.

Ὅσοι ξέρουν ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ὁμολογοῦν πὼς εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ παρακολουθήση κανεὶς κάποιον δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθῆ ἐκεῖνος—προπάντων τὴ νύχτα, σ' ἕνα ἔρημο δρόμο, κι' ὅταν ὁ παρακολουθούμενος ἔχει λόγους νὰ φυλάγεται. Χρειαζότανε λοιπὸν νὰ βάλη σ' ἐνέργεια ὅλη τὴν ἱκανότητά του ὁ βαρῶνος, γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει νὰ παρακολουθήση τὸ Φαντινάρ.

«Εἶναι φανερὸ—εἶχε πῆ μὲ τὸ νοῦ του—πὼς δὲν πρόκειται νὰ πάη νὰ βρῆ τὴ Ναντὶν μὲ τέτοια χάλια! Κάπου θ' ἀλλάξη ροῦχα.. Δὲ θᾶταν ἄσχημο νὰ μάθω ποῦ!... Θάθελα ἐπίσης νὰ ξέρω ποιὸ εἶναι τὸ σχέδιο ποὺ πρόκειται νὰ καταστρώση ὁ Καθηγητής... Πάντως, εἶναι βέβαιο πὼς θὰ τὸν ξαναβρῶ ἐδῶ τὴν Τετάρτη... Ἄς κυττάξουμε τώρα τὸ πιὸ ἐπεῖγον!»

Καὶ παρακολούθησε τὸν ψευτο-εργάτη ὣς τὴν ὁδὸ Σαὶν-Ντενί. Τὸν εἶδε νὰ σταματάη μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο σπίτι καὶ νὰ χτυπάη τὴν αὐλόπορτα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε, καὶ ξανάκλεισε ἀφοῦ μπῆκε ὁ Φαντινάρ.

Ὁ Βαρὰντ χτύπησε τότε κι' αὐτός. Κι' ὅταν τοῦ ἄνοιξαν, τραύλισε ἕνα ὄνομα. Ὁ θυρωρός, ποὺ μισοκοιμότανε μέσα στὸ θυρωρεῖο του, δὲν τ' ἄκουσε καθαρά. Ὑπέθεσε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο νοικάρη τῆς λαϊκῆς αὐτῆς πολυκατοικίας, ποὺ γύριζε μεθυσμένος, κι' ἔτσι τὸν ἄφισε νὰ περάση χωρὶς νὰ δώση περισσότερη σημασία.

Ὁ Βαρὰντ τέντωσε τ' αὐτί του κι' ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ Φαντινὰρ στὴ δεξιὰ σκάλα. Τὸν παρακολούθησε ἀπὸ κάποια ἀπόστασι.

Ἀνέβηκε ὣς τὸ πέμπτο πάτωμα καὶ βρέθηκε σ' ἕνα μεγάλο διάδρομο. Ἦταν σκοτεινά, ἀλλὰ τὰ βήματα τὸν ὁδηγοῦσαν. Ἔστριψε δεξιά.

Τὰ βήματα σταμάτησαν ἐπιτέλους μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Ὁ Φαντινὰρ θέλησε νὰ βάλη τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερνε καὶ χρειάστηκε ν' ἀνάψη ἕνα σπίρτο. Ὁ Βαρὰντ εἶδε ἔτσι τὸ πρόσωπό του καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν αὐτός.

Ἔμενε ἀκόμη νὰ μάθη τί ζητοῦσε σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα ὁ δολοφόνος τοῦ Τόμψον. Πήγαινε ἆραγε νὰ συναντήση κανένα;

«Ἁπλούστατα, θὰ περιμένω — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Βαράντ. Θὰ ξαπλωθῶ χάμω στὸ πάτωμα, ὥσπου νὰ βγῆ ὁ ἄνθρωπός μας... Ἄν τυχὸν μὲ δῆ τότε, θὰ μὲ περάση γιὰ μπεκρῆ, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ φτάση ὣς τὸ κρεβάτι του!»

Λίγο φῶς περνοῦσε κάτω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κάμαρας. Δὲν κοιμότανε λοιπὸν ὁ Φαντινάρ. Ἄλλωστε ὁ Βαρὰντ τὸν ἄκουγε ποὺ πηγαινοερχότανε μέσα στὸ δωμάτιο κι' ἔχυνε νερὸ σὲ μιὰ λεκάνη... Κατάλαβε πὼς ἄλλαζε ροῦχα κι' ἐμφάνισι, γιὰ νὰ ξαναγίνη ὁ κόμης ντὲ Κρουὰ-Μενίλ. Ἦταν μονάχος στὸ δωμάτιο γιατὶ δὲν ἀκουγόταν καμμιὰ ὁμιλία.

Σὲ μισὴ ὥρα, τὸ φῶς ἔσβυσε, ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα καὶ βγῆκε ὁ Κρουὰ-Μενίλ, ντυμένος τώρα σὰν κομψὸς κύριος.

Ἀντὶ ὅμως ν' ἀκολουθήση τὸ διάδρομο ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει, διευθύνθηκε πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος, κι' ἔτσι συνάντησε τὸ νέο.

Ἐκεῖνος δὲν ταράχθηκε ὡστόσο Προχώρησε, σέρνοντας τὰ πόδια του σκόνταψε

ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΕΙΣ ΔΙΠΛΟΥΝ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ποὺ πάρθηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ Μέιντισον Σκουαῖηρ Γκόρντεν τῆς Νέας Ὑόρκης, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐπιδείξεως παγοδρομιῶν, μπορεῖτε νὰ τὴν κυττάξετε καὶ ἀνάποδα χωρὶς νὰ ἀλλοιωθῆ τὸ περιεχόμενό της. Ἡ ἀντανάκλασις τῶν 32 ὡραίων χορευτριῶν πάνω στὸν πάγο εἶναι τόσο ἐπιτυχὴς καὶ καθαρή, ὥστε νομίζει κανεὶς πὼς στέκονται πάνω σὲ καθρέφτη. Τὸ τέχνασμα αὐτὸ ἐπετεύχθη ἀπὸ τὸ σκηνοθέτη τῆς ἐπιθεωρήσεως χάρις σὲ ἕνα νέο σύστημα ἐπεξεργασίας τοῦ πάγου τὸ ὁποῖο ἐννοεῖ νὰ κρατήση μυστικό.

πάνω του στὰ σκοτεινὰ καὶ τοῦ εἶπε μπερδεμένα:

— Μὲ συμπαθᾶς!... Καλησπέρα, γείτονα!...

Ὕστερα συνέχισε τὸ δρόμο του. Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου βρῆκε μιὰ σκάλα. Κατέβηκε γρήγορα-γρήγορα κι' ἔφτασε στὴν αὐλή, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκλεινε ἡ αὐλόπορτα—ἡ ἀντίθετη ἀπὸ κείνη ἀπ' ὅπου εἶχαν μπῆ. Κατάλαβε τότε καὶ ψιθύρισε:

—Ὡραῖος συνδυασμός! Ὁ Φαντινὰρ μπαίνει ἀπ' τὴν ὁδὸ Σαὶν-Ντενί, καὶ βγαίνει ἀπ' τὴν ὁδὸ Παλέστρο ὁ Κρουὰ-Μενίλ!

Βγῆκε κι' αὐτός, σταμάτησε ἕνα ἀδειανὸ ταξὶ κι' ἔδωσε τὴ διεύθυνσί του στὸ σωφέρ.

★

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὁ Καθηγητής, ὁ Μεγκὸ κι' ὁ Λουσὸν σηκώθηκαν τὸ πρωῒ νωρίτερα ἀπ' ὅτι, συνήθιζαν. Ἀφοῦ ἤπιαν ἕνα ποτηράκι γιὰ «πρωϊνὸ καφέ», βγῆκαν κι' οἱ τρεῖς καὶ τράβηξαν κατὰ τὸ σπίτι τοῦ Μπερνὰρ ντὲ Πρέϊγ.

Εἶχαν φροντίσει νᾶναι κι' οἱ τρεῖς ὅσο πιὸ καλοντυμένοι μποροῦσαν. Ὁ Καθηγητὴς κρατοῦσε μιὰ τσάντα δικηγόρου. Κανεὶς ἀστυνομικὸς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ὑποψιαστῆ, βλέποντάς τους νὰ περνᾶνε.

Κατὰ τὶς 8, φτάσανε στὴν ὁδὸ Ματουρίν, ὅπου βρισκόταν τὸ σπίτι τοῦ Μπερνάρ.

Μπῆκαν κι' οἱ τρεῖς σὲ μιὰ ταβέρνα, παράγγειλαν κρασὶ καὶ κάθησαν νὰ κουβεντιάσουνε.

—Ἀγαπητέ μου Λουσόν, εἶπε ὁ Καθηγητής, ξέρεις καλὰ τὸ ντὲ Πρέϊγ, ποὺ εἶχε ὑπερασπιστῆ ἐκεῖνο τὸ φουκαρᾶ, τὸ μπαρμπα-Κεντέν...

— Καὶ βέβαια τὸν ξέρω.

— Λοιπὸν θὰ κάνης βόλτες ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του, ὥσπου νὰ τὸν δῆς νὰ βγαίνη. Ἔχομε λόγους νὰ πιστεύουμε πὼς δὲ θ' ἀργήση πολύ. Οἱ δουλειὲς ποὺ τὸν ἀπασχολοῦνε τώρα, τὸν ἀναγκάζουνε νὰ βγαίνη ἀπὸ νωρίς... Μόλις τὸν δῆς νὰ φεύγη, θάρθῆς ἀμέσως ἐδῶ νὰ μᾶς εἰδοποιήσης.

Συνηθισμένος νὰ ὑπακούη πάντα στὸν ἀρχηγό του, ὁ Λουσὸν ἄδειασε τὸ ποτῆρι του, σηκώθηκε καὶ βγῆκε βιαστικὰ ἀπ' τὴν ταβέρνα.

Ὁ Καθηγητὴς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα φύλλο χαρτί, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα πρόχειρο σχεδιάγραμμα μὲ μολύβι καὶ διάφορες σημειώσεις.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιο τοῦ διαμερίσματος, εἶπε. Κύτταξε, Μεγκό, τί εὔκολη ποὺ εἶν' ἡ δουλειά... Ἐδῶ εἶναι τὸ χώλλ, ἐκεῖ ἡ τραπεζαρία. Αὐτὴ ἡ πόρτα ὁδηγεῖ στὴν κρεβατοκάμαρα. Αὐτὴ στὸ γραφεῖο... Ἐκεῖ πρέπει νὰ ψάξουμε κυρίως... Δὲν ὑπάρχει χρηματοκιβώτιο. Θάχουμε ν' ἀνοίξουμε μόνο μερικὰ συρτάρια.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ξαναγύρισε ὁ Λουσὸν καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Βγῆκε ὁ φίλος. Τὸν εἶδα ν' ἀνεβαίνη σ' ἕνα ταξί, ποὺ τοῦ ἔφερε ὁ ὑπηρέτης του.

—Ἄκουσες τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔδωσε στὸ σωφέρ;

— Ναί. Τοῦ εἶπε νὰ τὸν πάη στὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης.

— Σίγουρα, θέλει νὰ φροντίση γιὰ τὸ μπαρμπα-Κεντέν...

— Πιθανόν, πρόσθεσε ὁ Καθηγητής. Μὰ ἂς κυττάξουμε τὴ δουλειά μας. Εἶδες τὸν ὑπηρέτη, Λουσόν;

— Καὶ βέβαια!

— Συνήθως λοιπόν, ὅταν φεύγη ὁ ἀφεντικός, ὁ ὑπηρέτης κάνει μιὰ βόλτα στὴν ταβέρνα, γιὰ νὰ βρῆ τὴν παρέα του... Γύρισε στὴ θέσι σου, Λουσόν, κι' ὅταν τὸν δῆς νὰ βγαίνη ἔλα νὰ μᾶς εἰδοποιήσης πάλι. Ἔχω παρατηρήσει τὶς τελευταῖες μέρες ὅτι συνηθίζει νὰ φεύγη αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ξαναγύρισε ὁ Λουσόν.

—Ἔφυγε! εἶπε.

Ὁ Καθηγητὴς πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ καὶ βγῆκε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους δυό.

—Ἐσύ, εἶπε στὸ Λουσόν, θὰ μείνης ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήσης ἂν συμβῆ τίποτα. Πρόσεχε! Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα!

Σπάνια μένει στὴ θέσι του τὸ πρωῒ ὁ θυρωρὸς ἑνὸς ἀστικοῦ σπιτιοῦ. Ἔχει κι' αὐτὸς τὶς μικροδουλειές του, τὰ ψώνια του, πηγαίνει στοὺς νοικάρηδες τὴν ἀλληλογραφία τους, σκουπίζει τὶς σκάλες, καθαρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Τὸ εἶχαν λάβει ὑπ' ὄψι τους

αὐτὸ ὁ Καθηγητὴς κι' ὁ Μεγκό, καὶ δε γελάστηκαν.

Μπῆκαν στὸ σπίτι χωρὶς νὰ τοὺς δῆ κανείς, κι' ἀνέβηκαν στὸ διαμέρισμα τοῦ Μπερνάρ.

Ὁ Καθηγητὴς δὲ δυσκολεύτηκε καθόλου ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα μ' ἕνα διαρρηκτικὸ ἐργαλεῖο. Μπήκανε καὶ ξανάκλεισαν πίσω τους.

Προχώρησαν γρήγορα ὣς τὸ γραφεῖο καὶ τὸ ψάξανε γρήγορα, μὲ τὴν ἐξασκημένη ματιά τους. Ἦταν κάπως δύσκολο, βέβαια, νὰ βροῦν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσαν. Ἀλλ' ὁ Καθηγητὴς εἶχε πάρει τὶς πληροφορίες του. Κι' ὕστερα, τὸν καθοδηγοῦσαν ἡ συνήθεια, ἡ πεῖρα κι' ἡ διαίσθησι ποὺ εἶχε ἀποκτήσει.

Ὁ Μεγκὸ ἑτοιμαζόταν νὰ παραβιάση τὴν κλειδαριὰ ἑνὸς συρταριοῦ, ὅταν ὁ Καθηγητὴς τοῦ φώναξε:

— Στάσου, φίλε μου! Μοῦ φαίνεται πὼς βρῆκα αὐτὸ ποὺ γυρεύομε!...

Πραγματικά, μέσα ἀπὸ μιὰ παληὰ κασετίνα, εἶχε πάρει τὸ μικρὸ κόκκινο καρνὲ τῆς Ναντίν, ποὺ εἶχε ἐμπιστευθῆ ὁ Βαρὰντ στὸ Μπερνὰρ ντὲ Πρέϊγ.

— Καλὰ τὰ καταφέραμε! πρόσθεσε μὲ ἱκανοποίησι.

Φυλλομέτρησε τὸ καρνὲ καὶ ψιθύρισε:

—Ὁ Φαντινὰρ μοῦ εἶπε νὰ κυττάξω στὴ μέση περίπου... Ἄ, ἐδῶ εἶναι!

Ἄφισε τὸ βιβλιαράκι πάνω στὸ τραπέζι καὶ ξέσκισε δυὸ φύλλα. Τἄκρυψε στὴν τσέπη του κι' ἔβαλε πάλι στὴ θέσι του τὸ καρνέ, μέσα στὴν κασετίνα.

Στὸ μεταξύ, ὁ Μεγκὸ συνέχιζε τὴν ἐπιθεώρησί του.

— Κύτταξε τί βρῆκα! φώναξε στὸν Καθηγητή, μόλις ἄνοιξε ἕνα συρτάρι. Ἄ, δὲ μπορῶ ν' ἀνθέξω σὲ τέτοιο πειρασμό!...

Κι' ἅρπαξε μιὰ θαυμάσια καρφίτσα τῆς γραβάτας μὲ σμαράγδι.

—Ἄχ, αὐτὲς οἱ ἀνθρώπινες ἀδυναμείς! εἶπε μὲ τόνο ἐπιεικείας ὁ Καθηγητής. Τελοσπάντων κράτησέ την, ἀφοῦ σ' ἀρέσει τόσο!...

Ἄλλωστε, πέρασε κι' ὁ ἴδιος στὸ δάχτυλό του ἕνα ὡραιότατο δαχτυλίδι μὲ ζαφεῖρι, ποὺ βρισκόταν στὸ ἴδιο συρτάρι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἕνα τραγοῦδι ἔξω στὸ δρόμο.

— Γρήγορα, πᾶμε νὰ φύγουμε! εἶπε ὁ Καθηγητής. Εἶναι τὸ σύνθημα τοῦ Λουσόν!

Σὲ λιγώτερο διάστημα ἀπὸ ἕνα λεπτό, εἶχαν διασχίσει τὴν τραπεζαρία καὶ τὸ χώλλ καὶ βρέθηκαν ἔξω στὸ κεφαλόσκαλο. Εἶχαν κλείσει πίσω τους τὴν πόρτα καὶ πατοῦσαν τώρα τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ.

Σ' αὐτὴ τὴ θέσι τοὺς βρῆκε ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μπερνάρ. Τοὺς ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὴν ἀπουσία του.

— Ποιὸν ζητᾶτε, κύριοι; τοὺς ρώτησε.

— Τὸ δικηγόρο Μπερνὰρ ντὲ Πρέϊγ, ἀπάντησε ὁ Καθηγητής.

—Ἔχει βγῆ ἔξω ὁ κύριος. Θέλετε νὰ μοῦ ἀφίσετε τὰ ὀνόματά σας;

— Μήπως ξέρετε πότε θὰ γυρίση;

— Δὲ μοῦ εἶπε. Ὑποθέτω ὅμως νᾶναι ἐδῶ κατὰ τὸ μεσημέρι.

— Καλά, θὰ ξαναγυρίσουμε τότε.

—Ὅπως θέλετε, κύριοι.

Ὁ ὑπηρέτης δὲν εἶχε ὑποψιασθῆ τὸ παραμικρό. Οἱ δυὸ λωποδύτες κατέβηκαν ἥσυχα τὴ σκάλα. Καὶ προσποιήθηκαν πὼς δὲν πρόσεξαν καθόλου τὸ Λουσόν, ποὺ εἶχε πιάσει κουβέντα μὲ τὸ θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ.

ΜΖ΄.

Ἡ τελευταία μάχη

Ὅταν ἔμαθε ἀπ' τὸν Καθηγητὴ πὼς εἶχε ἐπιτύχει τὸ σχέδιό τους, ὁ Κρουὰ-Μενὶλ πῆρε θάρρος καὶ ξανάρχισε τὴ συνηθισμένη ζωή του. Ἀφιέρωνε τὶς ἐλεύθερες ὧρες του στὴ Ναντίν. Καὶ φαινόταν πὼς ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ἀπουσία τῆς Πώλ, ποὺ κλεινότανε στὸ διαμέρισμά της γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγη, μὲ τὴν πρόφασι πὼς εἶχε δουλειά.

Ὡστόσο, ἡ νέα γυναῖκα, ἀκολουθῶντας τὶς συμβουλὲς τοῦ Μπερνάρ, δὲν ἔκανε καμμιὰ νύξι γιὰ τὸ τρομερὸ δρᾶμα ποὺ παιζότανε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἡ κατεδάφισι τῆς Βαστίλλης εἶχε ἀρχίσει πολὺ πρὶν ὁ λαὸς ὁρμήση ἐναντίον της.

Τὸ γκρέμισμα ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ

Τὸ εἶχε διατάξει ἀπὸ τὸ 1787 ὁ Λουδοβῖκος 16ος!...

Ἡ κατάληψι τῆς Βαστίλλης ἀπὸ τὸν ἐπαναστατημένο παρισινὸ λαὸ στὶς 14 Ἰουλίου 1789 στοίχισε 98 νεκροὺς καὶ 73 τραυματίες. Μέσα σ' αὐτὴν βρέθηκαν 7 φυλακισμένοι.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν τρελλός. Δύο ἄλλοι προέρχονταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες, ποὺ εἶχαν ζητήσει τὴν ἐγκάθειρξί τους, γιὰ νὰ τοὺς προστατεύσουν ἀπὸ τὶς ἀσωτεῖες καὶ τὶς σπατάλες τους. Οἱ τέσσερες τελευταῖοι ἦταν ἐγκληματίες τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Αὐτὰ λέει ἡ ἐπίσημη ἱστορία, διαψεύδοντας τὸ θρῦλο ὅτι ἡ Βαστίλλη ἦταν μιὰ ἀπαίσια φυλακή, ὅπου σάπιζαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ παληοῦ μοναρχικοῦ καθεστῶτος.

Τὸ καθεστὼς αὐτὸ στραγγάλιζε ἀναμφισβήτητα τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ, κατέπνιγε τὴ φωνή του καὶ ἀπομυζοῦσε συνεχῶς τὸ αἷμα του. Ἀλλὰ χρησιμοποιοῦσε γι' αὐτὸ ἄλλα μέσα καὶ ἄλλες φυλακές. Ἡ Βαστίλλη ἦταν, τουναντίον, ἡ «ἀθωότερη» ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς παληᾶς Γαλλίας. Ἀλλὰ τὴν περιέβαλλε ἕνας θρῦλος τόσο ἀπαίσιος, ποὺ σ' αὐτὴν ἔλαχε ἡ θλιβερὴ τιμὴ νὰ γίνη σύμβολο τῆς τυραννίας τοῦ παληοῦ καθεστῶτος.

Τὸ ἀξιοσημείωτο, ὅμως, εἶναι ὅτι ἡ κατεδάφισί της εἶχε ἀρχίσει πολὺ πρὶν ὁ λαὸς ὁρμήση ἐναντίον της. Αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ ἀρχιτέκτονος Φραγκίσκου Παύλου Παλλουᾶ, ποὺ ἀνακαλύφτηκαν τελευταῖα ἀπὸ τὸ Γάλλο ἱστοριοδίφη Ρομί.

Ὁ Λουδοβῖκος 16ος εἶχε ἀποφασίσει ἀπὸ τὸ 1787, γιὰ λόγους πολεοδομικούς, τὴν κατεδάφισι τῆς Βαστίλλης, ποὺ ἀπέκλειε τὸ κέντρο τοῦ Παρισιοῦ ἀπὸ τὸ προάστιο τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ ἀποτελοῦσε μιὰ χτυπητὴ ἀνορθογραφία στὴν καινούργια διαρρύθμισι ποὺ ἔπαιρνε σιγὰ-σιγὰ ἡ πόλις. Τὴν ἐργασία αὐτὴ τὴν εἶχε ἀναθέσει στὸν Παλλουᾶ.

Αὐτὸς ὁ Παλλουᾶ ὅμως ἦταν ἄνθρωπος πολὺ δόλιος καὶ πολὺ συμφεροντολόγος.

Σκέφτηκε, λοιπόν, πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάμη ἦταν νὰ διαιωνίση αὐτὴ τὴν ἐργασία, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ εἰσπράττη συνεχῶς χρήματα ἀπὸ τὸ δημόσιο ταμεῖο. Ἔτσι σπατάλησε πολὺν καιρὸ σὲ διάφορες προπαρασκευαστικὲς δῆθεν ἐργασίες καὶ μόνο κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου τοῦ 1789 ἄρχισε κάπως συστηματικώτερα τὸ ἔργο τῆς κατεδαφίσεως.

Τὸ πρωῒ λοιπὸν τῆς 14ης Ἰουλίου, κάμποσοι ἐργάτες δούλευαν στὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα τοῦ τρομεροῦ φρουρίου, ὅταν ἔπεσαν οἱ πρῶτοι πυροβολισμοί. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς σωριάστηκαν νεκροί.

Ὁ Ρομὶ βρῆκε ἐπίσης τὰ ἀπομνημονεύματα κάποιου Ζολᾶ, ποὺ εἶχε ἕνα καπηλειὸ στὴ πλατεῖα τῆς Βαστίλλης. Αὐτὸς ὁ Ζολᾶ βεβαιώνει, λοιπόν, ὅτι, μεταξὺ ἐκείνων ποὺ παρακινοῦσαν τὸ λαὸ νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῆς Βαστίλλης, ἦταν καὶ ὁ Παλλουᾶ, ποὺ ἡ λαϊκὴ ἐξέγερσις ἐξυπηρετοῦσε τὰ σχέδιά του. Πραγματικά, ὁ λαός, καταστρέφοντας τὸ φρούριο, θὰ τοῦ πρόσφερε δωρεὰν τὶς ὑπηρεσίες του κι' ἔτσι θᾶβγαινε κερδισμένος.

Ὁ Παλλουᾶ πληρώθηκε κατόπιν γιὰ τὴν ἐργασία ποὺ ἔκαμε ὁ λαὸς τὴν ἡμέρα τῆς 14ης Ἰουλίου καὶ τὶς ἑπόμενες. Γιὰ πολὺν καιρό, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἀκόμη καὶ ἀστοί, πήγαιναν μὲ ἀξίνες στὴ Βαστίλλη καὶ ἐφιλοτιμοῦντο νὰ ρίξουν ὁ καθένας κάμποσες πέτρες τοῦ φρουρίου.

Ἀλλ' ὁ Παλλουᾶ ἔδειξε τὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα του καὶ μὲ διάφορες ἄλλες ἐνέργειές του. Μίσθωσε ἕνα συνεργεῖο ἀπὸ λιθοξόους καὶ γλύπτες, ποὺ λάξευαν πάνω σὲ πέτρες τῆς Βαστίλλης ὁμοιώματα τοῦ φρουρίου. Οἱ πρῶτοι ἔκαναν τὴ χοντρὴ δουλειά. Οἱ δεύτεροι ἐπεξεργάζονταν κατόπιν τὸ ἀρχικὸ σχέδιο καὶ τὸ ἐξωράϊζαν. Αὐτὰ τὰ ὁμοιώματα τῆς Βαστίλλης, ὁ Παλλουᾶ τὰ πουλοῦσε κατόπιν σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἤθελαν νὰ ἔχουν ἕνα ἐνθύμιο τοῦ παληοῦ φρουρίου.

Ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ παρόμοια ὁμοιώματα ἐξήγαγε ἐπίσης στὴν Ἀγγλία.

Ἀλλ' ὁ Παλλουᾶ δὲν περιωρίστηκε σ' αὐτὸ μόνον. Μέσα στὴ Βαστίλλη βρίσκονταν πολλὲς ἁλυσίδες. Τὶς ἔκοψε, λοιπὸν κομματάκια, κόλλησε σ' αὐτὰ ἀπὸ ἕνα ἀναμνηστικὸ μετάλλιο μὲ τὴν παράστασι τῆς Βαστίλλης κι' ἄρχισε νὰ τὰ πουλάη, ὅπως ἔκανε καὶ γιὰ τὰ πέτρινα ὁμοιώματα.

Στὸ μεταξύ, ἐμφανιζόταν παντοῦ σὰν «ὁ πατριώτης Παλλουᾶ». Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ δόλια μέσα συγκέντρωσε σημαντικὴ περιουσία, ἀγόρασε ἕνα ἀπέραντο κτῆμα στὸ Ντωφινὲ κι' ὅταν πέρασε ἡ θύελλα τῆς ἐπαναστάσεως, ἄρχισε νὰ ζῆ σὰν μεγάλος ἄρχοντας. Ἦταν ἴσως ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ βγῆκε κερδισμένος ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι.

✪✪

Ἡ ἀγγλικὴ ἀκρίβεια

Μιὰ ἑβδομαδιαία ἀγγλικὴ ἐπιθεώρησι ἔδωσε στοὺς ἀναγνῶστες της τὴν ἀκόλουθη συμβουλή: «Μὴ σπαταλᾶτε ἄδικα τὰ λεφτά σας ἀγοράζοντας ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, γιὰ νὰ δοκιμάσετε δυνατὲς συγκινήσεις. Ἀγοράστε, τουναντίον, τὴν τελευταία ἔκδοσι τοῦ «Ὁδηγοῦ τῶν ξενοδοχείων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου». Σὲ κάθε σελίδα του, οἱ τιμὲς ποὺ ἀναγράφονται σ' αὐτήν, θὰ κάμουν τὶς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ σας νὰ σηκωθοῦν».

Γύρω ἀπ' τὸ ΠΡΑΣΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Τὰ «ὑποθηκευμένα» νησιὰ

ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ἄκρη τῆς Σκωτίας βρίσκονται 67 μικρὰ καὶ ἀραιοκατοικημένα νησάκια. Λέγονται Ὄρκνεϋ ἢ Ὀρκάδες. Μολονότι δὲ ἀνήκουν ἀπὸ αἰῶνες στὴ Σκωτία — δηλαδὴ στὴ Μεγάλη Βρεταννία — δὲν ἰσχύουν σ' αὐτὰ νόμοι σκωτικοί, ἀλλὰ νορβηγικοί. Ἡ ἰδιοκτησία τῶν κτημάτων π. χ. περνάει ἀπ' τὸν ἕνα στὸν ἄλλο, χωρὶς γραπτὸ συμβόλαιο, σύμφωνα μ' ἕνα παλιὸ ἔθιμο τῆς Νορβηγίας.

Ἀκόμα κι' ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων, ὣς τὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος, δὲν ἦταν ἡ ἀγγλική, ἀλλὰ μιὰ ἀρχαϊκὴ μορφὴ τῆς νορβηγικῆς. Διατηροῦνται δὲ καὶ σήμερα ἴχνη της, στὶς ὀνομασίες τῶν βράχων καὶ ὡρισμένων ἄλλων πραγμάτων.

Πραγματικά, οἱ Ὀρκάδες ἀνῆκαν ἄλλοτε στὸ Βασίλειο τῆς Νορβηγίας. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε, ὅτι τυπικὰ ἀνήκουν ἀκόμα σ' αὐτό. Σίγουρα ὅμως, δὲν πρόκειται νὰ ζητήσουν ποτὲ οἱ Νορβηγοὶ νὰ τὶς πάρουν πίσω — ὅπως δὲν τὶς ζήτησαν ὣς σήμερα. Γιατὶ θἄπρεπε πρῶτα νὰ πληρώσουν ἕνα χρηματικὸ ποσὸν τεράστιο, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὸ καταβάλη οὔτε κἂν ἡ πλούσια Ἀμερική!

Πῶς ὅμως δημιουργήθηκε αὐτὴ ἡ παράξενη κατάστασι πραγμάτων; Πῶς ἡ Μεγ. Βρεταννία ἀπορρόφησε ἕνα μέρος τοῦ νορβηγικοῦ κράτους, δίχως πόλεμο καὶ χωρὶς νἄχουν δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθοῦν οἱ Νορβηγοί;

Αἴτιος εἶναι ἕνας χαρτοπαίχτης Βασιλιᾶς, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ παίξη ἀκόμα καὶ τὴν κορώνα του στὸ πράσινο τραπέζι!...

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀρχίζει πρὶν ἀπὸ 500 χρόνια. Οἱ Ὀρκάδες ἀποτελοῦσαν τότε νορβηγικὴ κτῆσι. Τὶς κυβερνοῦσαν, βέβαια, οἱ κόμητες τοῦ Καΐτνες, σκωτικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ ὡς ὑποτελεῖς τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Νορβηγίας. Δὲν ἀμφισβητοῦσε ὅμως κανεὶς πὼς ἦταν νορβηγικές — ὅπως δὲν ἀμφισβητεῖ σήμερα πὼς εἶναι Βρεταννικὰ τὰ μικρὰ νησιὰ τῆς Μάγχης.

Ἄλλωστε, ὑπῆρχαν πάντα στενοὶ δεσμοὶ φιλίας μεταξὺ Νορβηγίας καὶ Σκωτίας. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς χῶρες δὲν εἶχε βλέψεις πάνω στὰ ἐδάφη τῆς ἄλλης.

Μάλιστα, πρὶν ἀπὸ πέντε αἰῶνες περίπου, τὸ 1467, ἡ κόρη τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Νορβηγίας καὶ τῆς Δανίας, Χριστιανοῦ Α΄, εἶχε ἀρραβωνιαστῆ μὲ τὸ Βασιλιᾶ τῆς Σκωτίας Ἰάκωβο Γ΄, γιὰ νὰ συνδεθοῦν ἔτσι ἀκόμα στενώτερα οἱ δυὸ χῶρες.

Ἔφθασε ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ ὑπέγραφαν τὸ προικοσύμφωνο, ἀλλ' ὁ βασιλιᾶς Χριστιανὸς βρισκόταν σὲ ἀμηχανία...

Τὸ συνοικέσιο αὐτὸ εἶχε μεγάλη πολιτικὴ σημασία: Θὰ ἕνωνε τὰ τρία Βασίλεια τῆς Νορβηγίας, τῆς Δανίας καὶ τῆς Σκωτίας σ' ἕνα ἰσχυρὸ κράτος, ποὺ θὰ κυριαρχοῦσε πάνω σὲ μιὰ ἀπέραντη ἔκτασι τῆς Βορείου Θαλάσσης.

Ἔφτασε τέλος κι' ὁ καιρὸς τοῦ γάμου. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δυὸ Βασιλιάδων εἶχαν συζητήσει κι' εἶχαν κλείσει τὴ συμφωνία.

Ἡ εἰδικὴ πρεσβεία, ποὺ εἶχε στείλει ὁ Ἰάκωβος τῆς Σκωτίας στὴ Νορβηγία, ἦταν μεγαλοπρεπέστατη, ὅπως ἐπέβαλλε ἡ σπουδαία ἀποστολή της. Εἶχε κοστίσει, σὲ σημερινὰ χρήματα, περὶ τὶς 100.000 λίρες!

Ἐνῶ ὅμως ἦσαν πιὰ ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὴν τελευταία διατύπωσι — τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου τοῦ γάμου — σκάλωσε ἡ δουλειὰ σὲ μιὰ ἀπρόοπτη καὶ μεγάλη δυσκολία...

Ἡ προῖκα ποὺ θὰ πρόσφερε ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα τῆς Νορβηγίας στὸ βασιλικὸ σύζυγό της Ἰάκωβο τῆς Σκωτίας, εἶχε ὁρισθῆ σὲ 12.000 λίρες. Ἦταν ἕνα ποσὸν τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ ἀντιστοιχοῦσε σὲ 500.000 σημερινὲς λίρες.

Ἔφτασε ἡ μέρα ποὺ θὰ ὑπέγραφαν τὸ συμβόλαιο, ἀφ' ἑνὸς ὁ Βασιλιᾶς Χριστιανὸς κι' ἀφ' ἑτέρου ὁ ἔκτακτος ἀπεσταλμένος ποὺ ἀντιπροσώπευε τὸ Βασιλιᾶ τῆς Σκωτίας.

Δὲν ἔλειπε τίποτε ἀπ' ὅ,τι θἄδινε μεγαλοπρέπεια κι' ἐπιβλητικότητα σ' αὐτὴ τὴν τελετή: κήρυκες λαμπροστολισμένοι, μακρειὲς σάλπιγγες μὲ τὰ ἐμβλήματα τῶν δυὸ Βασιλιάδων, ἱππότες κι' εὐγενικὲς δέσποινες, ἀτσάλινα σπαθιὰ καὶ χουσᾶ κοσμήματα...

Ἀκόμα κι' οἱ πέννες ἀπὸ φτερὸ καὶ μιὰ περγαμηνὴ περίμεναν ἕτοιμα πάνω σ' ἕνα τραπέζι... Μὰ ὁ Βασιλιᾶς Χριστιανὸς φαινότανε σ' ἀμηχανία.

Μουρμούρισε κάτι... ποὺ σήμαινε, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, πὼς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ πληρώση τὴν προῖκα!

Ἡ ὁμολογία αὐτὴ τοῦ Βασιλιᾶ Χριστιανοῦ προκάλεσε τὴ γενικὴ κατάπληξι κι' ἕνα ἀδιέξοδο ποὺ οἱ στενοί του σύμβουλοι, δὲ μποροῦσαν νὰ βροῦνε καμμιὰ λύσι.

Πῶς εἶχε συμβῆ αὐτό; Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ, ὅτι ὁ Χριστιανὸς Α΄ ἦταν φοβερὸς κι' ἀδιόρθωτος χαρτοπαίχτης. Εἶχε μέσα στὸ αἷμα του αὐτὸ τὸ πάθος. Ἔπαιζε ἀδίσταχτα ὁλόκληρες περιουσίες στὰ χαρτιὰ ἢ στὰ ζάρια. Καὶ στοιχημάτιζε μὲ τὸ παραμικρό, γιὰ τὸ κάθε τι: ἂν ἡ χαραυγὴ τῆς ἄλλης ἡμέρας θὰ ἦταν κόκκινη ἢ χρυσῆ, ἂν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ συναντοῦσε τὴν ἐπομένη Τρίτη, θὰ εἶχε κόκκινα ἢ μαῦρα μαλλιά...

Στοιχημάτιζε μὲ μανία, γύρω ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες καὶ ἀσήμαντες ἀφορμές, χαρτόπαιζε ἀσυλλόγιστα, μὲ μιὰ ἀχαλίνωτη ἐπιμονὴ καὶ... συνήθως ἔχανε!

Τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ τὸν συγκρατήση σ' αὐτὴ τὴν καταστρεπτική του συνήθεια.

Τὸ ἴδιο εἶχε κάνει, λοιπόν, καὶ τώρα: Εἶχε παίξει ὅλα τὰ λεφτά του, μέχρι τελευταίας κορώνας, τὰ εἶχε χάσει κι' εἶχε ἀπομείνει ἀπένταρος!

Μόλις μποροῦσε νὰ προσφέρη ἕνα μέτριο συμπόσιο στοὺς καλεσμένους γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης του.

Ὅσο γιὰ προῖκα ὅμως.. οὔτε κουβέντα νὰ γίνεται!

Σὰ γνήσιος χαρτοπαίχτης ὡστόσο, δὲν εἶχε μιλήσει ὣς τὴν τελευταία στιγμή, περιμένοντας, μὲ τὴν αἰώνια αἰσιοδοξία τῶν ὁμοίων του, κάποιο θαῦμα... ποὺ δὲν ἔγινε!

Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Σκωτίας τὸν εἰδοποίησαν ἀμέσως γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ποὺ τοὺς εἶχε φέρει κι' αὐτοὺς σὲ δύσκολη θέσι. Κι' ἡ ἀπάντησί του δὲν ἄργησε νὰ φτάση: Πρότεινε ἕνα συμβιβασμό, ποὺ θἄδινε καιρὸ στὸν πεθερό του νὰ συγκεντρώση πάλι τὴν προῖκα καὶ νὰ τοῦ τὴ μετρήση.

Στὸ μεταξύ, ὁ Χριστιανὸς θὰ τοῦ ἔβαζε ὑποθήκη τὶς νήσους Ὀρκάδες. Ἔτσι, ὁ γάμος θὰ γινόταν ἀμέσως. Κι' ὅταν ὁ Χριστιανὸς θὰ πλήρωνε τὶς 12.000 λίρες, μὲ τοὺς τόκους τους, θἄπαιρνε πίσω τὰ νησιά του.

Ἡ πρότασι, ἂν καὶ ἔθιγε τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς χώρας του πάνω στὰ νησιωτικὰ ἐδάφη της, ἄρεσε στὸ Χριστιανό, γιατὶ μὲ τὴ λύσι αὐτὴ θὰ ἔσωζε τὸ γόητρό του, ποὺ διαφορετικὰ κινδύνευε νὰ καταρρακωθῆ. Ἦταν, ἄλλωστε, βέβαιος πώς... θὰ κέρδιζε γρήγορα στὰ χαρτιὰ τὰ λεφτὰ αὐτά... Σὲ λίγες βδομάδες, σὲ λίγες μέρες ἴσως, θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ ἐξοφλήση τὸ χρέος του καὶ ν' ἀπαλλάξη ἀπ' τὴν ὑποθήκη τὶς νήσους Ὀρκάδες.

Εἶχε μάλιστα τόση πεποίθησι, ὥστε ζήτησε καὶ πέτυχε τὴν ὑπόσχεσι, ὅτι στὸ μεταξὺ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἰσχύουν στὶς Ὀρκάδες οἱ νόμοι καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Νορβηγίας.

Πέρασαν ὅμως τὰ χρόνια... Ὁ Χριστιανὸς πέθανε κι' ἀνέβηκαν ἄλλοι Βασιλιάδες στοὺς θρόνους τῆς Νορβηγίας καὶ τῆς Σκωτίας.

Ἡ ζωὴ συνεχιζότανε στὶς Ὀρκάδες, ὅπως ἄλλοτε. Οἱ κάτοικοι μιλοῦσαν νορβηγικὰ κι' ἐφαρμόζανε τοὺς παλιοὺς νόμους τῆς Νορβηγίας.

Τὸ χρέος τῶν 12.000 λιρῶν μεγάλωνε συνεχῶς, μὲ τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐπιτόκια. Μὲ τὸ πέρασμα δὲ τῶν αἰώνων, ἀνέβηκε σ' ἕνα ἀστρονομικὸ ποσόν!

Γιὰ νὰ ἐξοφληθῆ σήμερα, θὰ χρειάζονταν δισεκατομμύρια λίρες. Τόσα λεφτὰ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ πληρωθοῦνε. Κι' ἔτσι οἱ «νορβηγικὲς» Ὀρκάδες ἐξακολουθοῦν καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν βέβαια γιὰ πάντα νὰ μένουν «ὑποθηκευμένες» στὴ Μεγάλη Βρεταννία!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ χαρτοπαίχτης ποὺ δημιούργησε μιὰ αὐτοκρατορία.

Ἡ κουκλίτσα

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΜΠΙΛ Λάστερ εἶχε μπῆ νέος στὴ φυλακὴ καὶ βγῆκε γεμᾶτος ρυτίδες καὶ μὲ κάτασπρα μαλλιά. Τριάντα ἕνα χρόνια στὸ Ἄλκατρας! Μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Τὸν εἶχαν καταδικάσει σὲ ἰσόβια, ἀλλ' εἶχε δείξει καλὴ διαγωγὴ καὶ τὸν ἄφησαν νὰ πεθάνη στὸν ἐλεύθερο ἀέρα. Ἦταν τώρα ἄκακος σὰν ἀρνάκι. Ἕνα βράδυ, λοιπόν, ποὺ τὸν συνάντησα στὸ μπὰρ τοῦ «Χρυσοῦ Ἀητοῦ» μπροστὰ στὸ συνηθισμένο του ποτήρι μὲ τὸ οὐΐσκυ — περνοῦσε μ' αὐτὸ ὁλόκληρη τὴ βραδυὰ καὶ δὲ ζητοῦσε ποτὲ οὔτε δεχόταν δεύτερο—μοῦ ἀφηγήθηκε τὴν περίεργη ἱστορία του.

— Ἦταν τὸ 1924 στὴν Ἰνδιανάπολι, ἄρχισε. Τί τρομερὴ χρονιά! Οἱ ἀστυνομικοὶ ξεφύτρωναν ἀπὸ παντοῦ σὰν μανιτάρια. Γι' αὐτό, σκέφτηκα δυὸ φορὲς προτοῦ ἀποφασίσω τὸ κόλπο ἐναντίον τῆς τράπεζας τοῦ Σικάγου. Ἡ ἰδέα ἦταν τῆς Λίζι. Μὰ ἔπρεπε νὰ ζυγίσω τὰ πράγματα καὶ νὰ καταστρώσω τὸ σχέδιο. Γιατὶ ἐγὼ εἶχα τὴν εὐθύνη.

»Ἡ Λίζυ ἦταν ἡ φιλενάδα μου. Τί ὑπέροχη γυναῖκα, στ' ἀλήθεια! Εἶχε μεγάλα μάτια ὅπως οἱ κοῦκλες κι' ἕνα προσωπάκι παιδιάστικο. Ὅταν τὴ συναντοῦσες στὸ δρόμο, θὰ τὴ νόμιζες γιὰ μαθητριούλα. Ὅσο γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία της δὲν τὰ εἶχε οὔτε ἄντρας. Μιὰ φορά, στὴ Βοστώνη, δυὸ ἀστυνομικοὶ τὴν ἀναγνώρισαν κι' ἔτρεξαν γιὰ νὰ τὴν πιάσουν. Ἡ Λίζυ ἔκαμε πὼς λιποθύμησε ἀπὸ τὸν τρόμο της καὶ σωριάστηκε κάτω. Οἱ ἀστυνομικοὶ προσπάθησαν τότε νὰ τὴ σηκώσουν στὰ χέρια τους. Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ Λίζυ ἔβγαλε τὸ πιστόλι της καὶ «μπάμ, μπάμ!» τοὺς ξεπάστρεψε καὶ τοὺς δύο. Κάποτε ἄλλοτε, στὸ Σικάγο... Ἀλλ' ἂν ἄρχιζα τὶς ἱστορίες της, δὲ θὰ τέλειωνα ποτέ.

»Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἡ Λίζυ μοῦ εἶπε: «Μπίλ, ἀρκεῖ ν' ἁπλώσωμε τὸ χέρι μας, γιὰ νὰ πάρωμε ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια. Κάθε τέλος τοῦ μηνός, ἡ τράπεζα τοῦ Σικάγου στέλνει στὸ κρατικὸ θησαυροφυλάκειο ὅλα τὰ χαρτονομίσματα τοῦ ἑνὸς δολλαρίου καὶ τὰ ἀνταλλάσσει μὲ ἄλλα μεγαλύτερα... Κάθε φορά, στέλνουν ἑκατὸ χιλιάδες καὶ πάρα πάνω. Ποτὲ λιγώτερα. Μὲ τὰ χαρτονομίσματα τοῦ ἑνὸς δολλαρίου, δὲν κινδυνεύομε...» Μελέτησα καλὰ τὴν ὑπόθεσι — ὅπως σᾶς εἶπα, τὴ σκέφτηκα δυὸ φορὲς— καὶ κατάρτισα τὴν ὁμάδα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Λίζυ καὶ μένα, θὰ ἔπαιρναν μέρος ἐπίσης ὁ Τσάρλυ καὶ ὁ Ντάννυ, δυὸ δίδυμοι ἀδελφοὶ ἀπο τὸ Ὀχάϊο.

»Ὅταν φτάσαμε, τὸ αὐτοκίνητο βρισκόταν κιόλας μπροστὰ στὴν τράπεζα. Δύο ὑπάλληλοι μετέφεραν τοὺς σάκκους μὲ τὰ χαρτονομίσματα, ἐνῶ ἕνας ἀστυνομικὸς μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι περιπολοῦσε ὁλόγυρα. Περάσαμε μὲ τὸ δικό μας αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὴν τράπεζα καὶ συνεχίσαμε τὸ δρόμο μας πρὸς τὸ Μόρφυ. Ἀλλά, στὴν πρώτη στροφή, σταματήσαμε.

»Ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, φάνηκε τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὰ χαρτονομίσματα. Στάθηκα στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ μὲ δυὸ πιστολιὲς τοῦ τρύπησα τὰ δυὸ μπροστινὰ λάστιχα. Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Ἡ Λίζυ πήδησε ἀμέσως πάνω στὸ «μαρσπιὲ» κι' ἔβαλε τὸ πιστόλι της μπροστὰ στὴ μύτη τοῦ ὁδηγοῦ καὶ τοῦ συντρόφου του.

»— Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάμετε εἶναι ν' ἀναπνέετε, τοὺς εἶπε. Στὴν παραμικρὴ κίνησι, θὰ σᾶς σκοτώσω σὰν τὰ σκυλιά!

»Ὁ Τσάρλυ, ὁ Ντάννυ κι' ἐγὼ μεταφέραμε ἀμέσως μέσα στὸ δικό μας αὐτοκίνητο τοὺς σάκκους μὲ τὰ χαρτονομίσματα. Στὴν τράπεζα ὡστόσο φαίνεται ὅτι εἶχαν μυριστῆ τὴ ληστεία, γιατὶ ἀκούγονταν ἀπὸ μακρυὰ οἱ σειρῆνες τοῦ συναγερμοῦ... Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ξαναφεύγαμε ὁλοταχῶς. Ὁ Τσάρλυ καθόταν στὸ βολάν, ἔχοντας τὸν Ντάννυ, τὸν ἀδελφό του, πλάϊ του. Ἡ Λίζυ κι' ἐγὼ εἴχαμε καθίσει στὰ πίσω καθίσματα.

»Κοντεύαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόλι, ὅταν, ξαφνικά, εἴδαμε πίσω ἀπὸ μιὰ γωνία ἕνα μαῦρο ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, ποὺ μᾶς περίμενε. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν πάει ἀπὸ ἄλλο δρόμο καὶ μᾶς εἶχαν προσπεράσει. Ὁ Τσάρλυ πάτησε τὸ φρένο καὶ ταυτόχρονα ἔκανε ὁλοταχῶς ὀπισθεν, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ξεφύγωμε ἀπὸ καμμιὰ πάροδο. Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ χάλαζα ἀπὸ σφαῖρες ἔπεσε πάνω στὸ παρμπρίζ. Συντρίμματα ἀπὸ γυαλιὰ μὲ χτύπησαν στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια. Ἔπεσα χάμω, γιὰ νὰ προφυλαχτῶ ἀπὸ δεύτερη ριπή. Κι' ἡ Λίζυ εἶχε κάμει τὸ ἴδιο.

»— Εἶσαι καλά, Μπίλ; μὲ ρώτησε.

»— Ναί...

»Κι' ἡ Λίζυ ἐπίσης ἦταν ἄθικτη. Ὁ Τσάρλυ κι' ὁ Ντάννυ, ἀντίθετα, εἶχαν πέσει ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον, κατατρυπημένοι ἀπὸ τὶς σφαῖρες.

»— Ἄκουσε, μοῦ εἶπε ἡ Λίζυ. Ρίξε τους μερικὲς ριπὲς μὲ τὸ αὐτόματο, χωρὶς νὰ σηκωθῆς... Ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ περάσω τὸ χέρι μου ἀπὸ τὰ πλάγια καὶ νὰ κάνω ὀπισθεν... Ἂν μπορέσωμε νὰ φτάσωμε ὣς τὴ πρώτη γωνία.

»Ἡ Λίζυ τὰ κατάφερε... Τὸ αὐτοκίνητο ἄρχισε νὰ κυλάη ἀργὰ πρὸς τὰ πίσω... Ἐγὼ ἔρριχνα πάντα μὲ τὸ αὐτόματο, προσπαθώντας νὰ χτυπήσω τὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου τῆς ἀστυνομίας.

»— Φτάσαμε, μοῦ εἶπε σὲ λίγο ἡ Λίζυ. Ἐγὼ θὰ πηδήσω πρώτη... Ἐξακολούθησε νὰ τοὺς ρίχνης...

Ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ὥρμησε ἔξω...

»— Εἶμαι καλά, τὴν ἄκουσα νὰ μοῦ φωνάζη ἀπὸ τὴ γωνία. Ἔλα τώρα κι' ἐσύ...

»Ἔρριξα μιὰ ἀκόμη ριπὴ κι' ἔπειτα ὥρμησα ἔξω, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα... Οἱ σφαῖρες σφύριζαν σὰν μελίσσια γύρω στ' αὐτιά μου... Ἀλλ' ἔφτασα στὴ γωνία χωρὶς νὰ μὲ πετύχη καμμιά.

»— Στὸν ἀριθμὸ 10 κάθεται μιὰ φίλη μου, μοῦ εἶπε ἡ Λίζυ. Τὸ σπίτι της ἔχει καὶ δεύτερη πόρτα, ποὺ βγαίνει σ' ἄλλο δρόμο. Ἂν καταφέρωμε νὰ φτάσωμε ὣς ἐκεῖ, σωθήκαμε...

»Ἀρχίσαμε νὰ τρέχωμε, ἡ Λίζυ μπροστά, ἐγὼ πίσω.

»Φτάσαμε σὲ λίγο στὸν ἀριθμὸ 10, σπρώξαμε τὴν πόρτα καὶ μπήκαμε.

»— Ὥσπου νὰ φτάσουν οἱ ἀστυνομικοί, θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα, μοῦ εἶπε ἡ Λίζυ.

»Ἡ ψυχραιμία της μὲ εἶχε ἐνθουσιάσει.

»— Εἶσαι ὑπέροχη, κουκλίτσα, τῆς εἶπα.

»Καὶ τὴ φίλησα.

»Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε θόρυβος ἀπὸ τὸ δρόμο. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν φτάσει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

»— Ἔλα, μοῦ φώναξε ἡ Λίζυ.

»Στὸ βάθος τῆς αὐλῆς βρισκόταν καὶ δεύτερη πόρτα, ποὺ ἔβγαινε στὴν 143η λεωφόρο.

»Φτάσαμε τρέχοντας ἐκεῖ κι' ἔσπρωξα τὴ Λίζυ ἔξω.

»Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ πήγαινα νὰ βγῶ κι' ἐγώ, οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα κι' ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν. Μιὰ σφαῖρα μὲ βρῆκε στὸ μπράτσο καὶ τὸ αὐτόματο ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Κατάλαβα πὼς ἤμουν χαμένος. Ἂν μποροῦσα, τουλάχιστον, ν' ἀπασχολήσω τοὺς ἀστυνομικούς, γιὰ νὰ δώσω τὸν καιρὸ στὴ Λίζυ ν' ἀπομακρυνθῆ!...

»— Παραδίνομαι! φώναξα γιὰ νὰ τοὺς ξεγελάσω.

»Καὶ ταυτόχρονα πῆγα πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα. Εἶχα ἀκόμη τὸ περίστροφό μου... Προσπάθησα νὰ τὸ βγάλω μὲ τὸ ἀριστερό μου χέρι... Θὰ πουλοῦσα ἀκριβὰ τὸ τομάρι μου κι' ἡ Λίζυ θὰ σωζόταν. Ἀλλά, ξαφνικά, τὴν εἶδα στὴν πόρτα.

»— Φύγε! τῆς φώναξα.

»Ἡ Λίζυ, ὅμως, ἔτρεξε κοντά μου.

»— Ἀφοῦ δὲ μποροῦμε νὰ σωθοῦμε, θὰ πεθάνωμε μαζί, μοῦ εἶπε.

»Εἶχα βγάλει τὸ περίστροφό μου.

»— Λίζυ, ἀγαπημένη μου κουκλίτσα, φύγε! τὴν παρακάλεσα. Θὰ τοὺς κρατήσω ὥσπου ν' ἀπομακρυνθῆς...

»— Ὄχι!...

»Εἶδε τὸ αὐτόματο, ποὺ μοῦ εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ σύρθηκε γιὰ νὰ τὸ πάρη.

»Ἀλλὰ δὲν ξανασηκώθηκε πιά. Μιὰ ριπὴ τὴν ἄφησε στὸν τόπο.

»Πέταξα τὸ περίστροφο κι' ἔτρεξα κοντά της. Ἕνα χαμόγελο πλανιόταν στὰ χείλη της. Ἀλλὰ τὰ μάτια της δὲ μ' ἔβλεπαν πιά.

»Τὴν ἀγκάλιασα κι' ἄρχισα νὰ κλαίω σὰν παιδί... Νομίζω πὼς οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ λυπήθηκαν, γιατὶ δὲ μ' ἀνησύχησαν κάμποση ὥρα. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μοῦ ἔβαλε, τέλος, τὸ χέρι στὸν ὦμο.

— Παραδίνομαι! φώναξα γιὰ νὰ ξεγελάσω τοὺς ἀστυνομικούς.

»— Πρέπει νὰ πηγαίνωμε, μοῦ εἶπε.

»Τὸν ἀκολούθησα σὰν αὐτόματο.

»Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἔγινε ἡ δίκη μου. Μὲ καταδίκασαν σὲ ἰσόβια. Θυμᾶμαι πὼς στενοχωρήθηκα γι' αὐτό. Ἤθελα νὰ μὲ καταδικάσουν σὲ θάνατο. Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πιὰ ἀξία γιὰ μένα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς Λίζυ. Ἀλλ' εἶχα ἕνα μεγάλο ἐλαφρυντικό. Μ' ὅλο ποὺ εἶχα πάρει μέρος σὲ πολλὲς ἐπιθέσεις, δὲν εἶχα βάψει ποτὲ τὸ χέρι μου στὸ αἷμα... Μὲ πῆγαν κατόπιν στὸ Ἄλκατραζ, ὅπου οἱ ἡμέρες μου ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε μονότονες...

Ὁ Μισὲλ Λάστερ κατέβασε μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸ οὐΐσκι του. Εἶδα δυὸ δάκρυα νὰ κυλᾶνε πάνω στὸ ρυτιδωμένο πρόσωπό του.

— Πᾶνε 32 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἡ Λίζυ, ψιθύρισε. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν μόλις χτές... Ἡ Λίζυ κι' ἐγὼ ἀγαπιόμαστε πολύ...

Ἔσκυψε κατόπιν τὸ κεφάλι του καὶ ξαναβυθίστηκε στὴ σιωπή του.

ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΝΕΤΓΚΑΙΗΤ

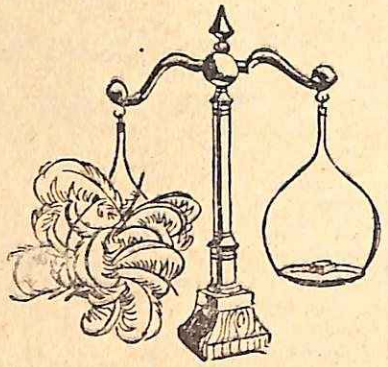

Τί εἶναι πιὸ βαρύ; Μιὰ ὀκᾶ σίδερο ἢ μιὰ ὀκᾶ μπαμπάκι;

ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΣΤΕ ΤΑ «ΜΑΤΙΑ» τῆς φαντασίας σας

Ἀσκήσεις γιὰ τὴν «ὀπτικὴ μνήμη»

«Τί εἶναι πιὸ βαρύ μιὰ ὀκᾶ σίδερο ἢ μιὰ ὀκᾶ μπαμπάκι;» Ἂν σᾶς κάνουν ξαφνικὰ αὐτὴ τὴν παραπλανητικὴ ἐρώτησι εἶναι πιθανώτατο πὼς δὲ θὰ ξεγελαστῆτε, ἀλλὰ θὰ δώσετε τὴ σωστὴ ἀπάντησι: «Καὶ τὰ δυὸ ἔχουν τὸ ἴδιο βάρος». Γιατὶ θὰ σχηματίσετε συγχρόνως μέσα στὸ νοῦ σας τὴν εἰκόνα μιᾶς ζυγαριᾶς, ποὺ ἔχει στὸν ἕνα δίσκο της ἕνα μικρὸ σιδερένιο κῦβο καὶ στὸν ἄλλο ἕνα τεράστιο ὄγκο ἀπὸ μπαμπάκι.

Ἡ ἱκανότης αὐτὴ τοῦ σχηματισμοῦ εἰκόνων μέσα στὸ μυαλὸ διαφέρει πολὺ ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλον ἄνθρωπο. Ἕνας διακεκριμένος ψυχολόγος ζήτησε ἀπὸ μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων νὰ προσπαθήσουν νὰ «δοῦνε» μὲ τὸ νοῦ τους τὸ τραπέζι ὅπου εἶχαν πάρει τὸ πρωῒ τὸ πρόγευμά τους. Ἄλλοι λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς τὸ εἶδαν μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ ἔγχρωμο, ἄλλοι ἄσπρο καὶ μαῦρο μόνο κι' ἄλλοι θολὸ καὶ συγκεχυμένο. Πολλοὶ δὲ μπόρεσαν νὰ σχηματίσουν καμμιὰ εἰκόνα του.

Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχουν ἐκ γενετῆς τὴν ἱκανότητα νὰ «βλέπουν» μέσα στὴ μνήμη τους ὅ,τι τοὺς ἔχει συμβῆ. Πολλοὶ ὅμως τὴ χάνουν, προχωρῶντας στὴν ἡλικία, γιατὶ ἀμελοῦν νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν. Ἀλλ' ὅταν ὑπνωτιστοῦν, οἱ εἰκόνες σχηματίζονται στὸ νοῦ τους μὲ ἐκπληκτικὴ καθαρότητα καὶ ἀκρίβεια.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, στὸ Σὰν Φραντσίσκο, εἶχε σκοτωθῆ κάποιος ἀπὸ αὐτοκίνητο. Οἱ αὐτόπτες μάρτυρες ἦταν πολλοί, ἀλλ' οἱ περιγραφές τους περιεῖχαν ἀοριστίες καὶ ἀντιφάσεις. Γιὰ νὰ διαφωτιστοῦν λοιπὸν οἱ συνθῆκες τοῦ δυστυχήματος, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς δέχτηκαν νὰ ὑπνωτιστοῦν, κι' ἔδωσαν ἔτσι στὴν ἀστυνομία λεπτομερεῖς πληροφορίες.

Σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀνεπτυγμένη τὴν ἱκανότητα αὐτὴ πολὺ περισσότερο ἀπ' τοὺς ἐνηλίκους. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ζωγραφίζουν ἀρκετὰ καλά, ἐνῶ ἀργότερα λιγοστεύει καὶ χάνεται αὐτὸ τὸ ταλέντο τους.

Κάποτε, δείξανε σ' ἕνα μικρὸ παιδὶ μιὰ εἰκόνα κροκοδείλου μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, τὸ ρώτησαν πόσα δόντια ἔχει ὁ κροκόδειλος. Τὸ παιδὶ ἔφερε τότε στὴ μνήμη του τὴν εἰκόνα τοῦ ζώου κι' ἔδωσε τὴ σωστὴ ἀπάντησι.

Ἀλλὰ καὶ μερικοὶ ἐνήλικοι ἔχουν ἐξαιρετικὴ ἀνεπτυγμένη ὀπτικὴ μνήμη. Οἱ μεγάλοι σκακισταὶ π.χ., ποὺ μποροῦν νὰ παίζουν μὲ 15 ἢ 20 ἀντιπάλους συγχρόνως μὲ δεμένα τὰ μάτια τους, βλέπουν μὲ τὸ νοῦ τους κάθε σκακιέρα χωριστά, μὲ τὰ «κομμάτια» στὶς θέσεις ποὺ βρίσκονταν μετὰ τὶς τελευταῖες κινήσεις.

Ἐπίσης ἡ ἰδιότης αὐτὴ ὑπάρχει συνήθως στοὺς ἱκανοὺς μαθηματικούς, ποὺ βλέπουν μὲ τὸ μυαλό τους τὰ πιὸ πολύπλοκα προβλήματα, σὰν νᾆταν γραμμένα σ' ἕνα μαυροπίνακα. Μαθηματικὲς ἰδιοφυΐες, σὰν τὸν Γιόχαν φὸν Νόυμαν, μποροῦσαν νὰ «δοῦνε» τὴ λύσι διαφόρων δύσκολων ἐξισώσεων, ἀποτυπωμένη καθαρὰ μέσα στὸ μυαλό τους, ἔτσι ὥστε δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὴ «διαβάσουν».

Ἡ ἱκανότης τοῦ σχηματισμοῦ εἰκόνων μέσα στὸ νοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀντίληψι, τὴ νοημοσύνη καὶ τὴν ἐξυπνάδα.

Γιὰ νὰ δοκιμάσετε αὐτὴ τὴν ἱκανότητά σας, κάμετε ἕνα πείραμα μὲ μιὰ γραμμὴ τυπογραφικοῦ κειμένου (κατὰ προτίμησι μὲ μεγάλα στοιχεῖα) κι' ἕνα κομμάτι ἄσπρο χαρτί. Σκεπάστε μὲ τὸ χαρτὶ τὸ κάτω μέρος τῆς γραμμῆς ὥς τὰ δύο τρίτα τοῦ ὕψους τῶν ψηφίων, κι' ὕστερα προσπαθῆστε νὰ διαβάσετε ἔτσι τὶς λέξεις. Ἂν τὸ κατορθώσετε, σημαίνει πὼς ἔχετε ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη τὴν ἱκανότητα τοῦ σχηματισμοῦ εἰκόνων.

Πάντως, εἶναι συμφέρο σας νὰ καλλιεργήσετε αὐτὴ τὴν ἱκανότητά σας, ποὺ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήση σὲ πολλὲς περιπτώσεις τῆς ζωῆς σας. Ἂν ξεχνᾶτε τὰ ὀνόματα καὶ τὰ πρόσωπα, ὅπως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, κυττάχτε καλὰ τὸν πρῶτο ἄγνωστο ποὺ θὰ συναντήσετε στὸ δρόμο, δίνοντας συγχρόνως στὸν ἑαυτό σας τὴ σιωπηλὴ ὑπόσχεσι νὰ ξαναφέρετε κατόπιν ἐπανειλημμένως στὸ νοῦ σας τὴν εἰκόνα του, μὲ ὅλα τὰ χρώματα καὶ τὶς λεπτομέρειες.

Ἐπίσης, κάθε φορὰ ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε μιὰ ἁπλὴ πρόσθεσι ἢ ἀφαίρεσι, γράψετε τοὺς ἀριθμοὺς σ' ἕνα φανταστικὸ μαυροπίνακα καὶ προσπαθῆστε νὰ τοὺς προσθέσετε ἢ νὰ τοὺς ἀφαιρέσετε, μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας, χωρὶς νὰ μεταχειριστῆτε χαρτὶ καὶ μολύβι.

Μ' αὐτὴ τὴ «γυμναστικὴ» θ' ἀναπτύξετε πολὺ τὴν ὀπτικὴ μνήμη σας.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅμως, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ φτάσετε τὸν Ἀμερικανὸ στρατηγὸ Μάρσαλ, ποὺ ἀποτυπώνει στὸ νοῦ του μιὰ ὁλόκληρη ἔντυπη σελίδα μὲ ἀριθμοὺς ἢ μιὰ σκηνὴ μάχης ποὺ θέλει νὰ θυμᾶται.

Κάποτε, στὸ διάστημα τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, βρέθηκε μαζὶ μὲ 60 πολεμικοὺς ἀνταποκριτὰς ἐφημερίδων. Τοὺς εἶπε λοιπὸν νὰ τοῦ ὑποβάλη καθένας τους ὅποια ἐρώτησι ἤθελε. Ἀφοῦ τελειώσανε, κύτταξε στὸ κενὸ ἐπὶ μισὸ λεπτὸ τῆς ὥρας κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ μιλάη.

Ἐπὶ 40 λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔδωσε μιὰ λεπτομερῆ εἰκόνα τῆς πολεμικῆς καταστάσεως, στὴν ὁποία συμπεριέλαβε τὶς σωστὲς καὶ πλήρεις ἀπαντήσεις στὶς 60 ἐρωτήσεις τῶν δημοσιογράφων. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι, κάθε φορὰ ποὺ ἔφτανε σ' ἕνα σημεῖο ποὺ ἀφοροῦσε μιὰ ὡρισμένη ἐρώτησι γύριζε καὶ κύτταζε ἐκεῖνον ποὺ τοῦ τὴν εἶχε ὑποβάλει!

✪✪

Τὸ ἀκριβώτερο αὐτοκίνητο

Τὸ πολυτελέστερο καὶ ἀκριβώτερο αὐτοκίνητο τοῦ κόσμου ἀνήκει στὸν πρόεδρο τῆς δημοκρατίας τῆς Βενεζουέλας. Εἶναι μάρκας Καντιλλάκ, γαλάζιου χρώματος καὶ στοιχίζει 2.800.000 δραχμές. Περιλαμβάνει ἐπίσης διάφορα συμπληρωματικὰ ἐξαρτήματα (τηλέφωνο, τηλεόρασι, ραδιοφωνικὸ πομπό, μπάρ, πολυβόλα κλπ.), ποὺ ἡ ἀξία τους ὑπολογίζεται σὲ 6.800.000 δραχμές. Ἡ συνολική του ἀξία ἀνέρχεται, δηλαδή, σὲ 9.600.000 δραχμές.

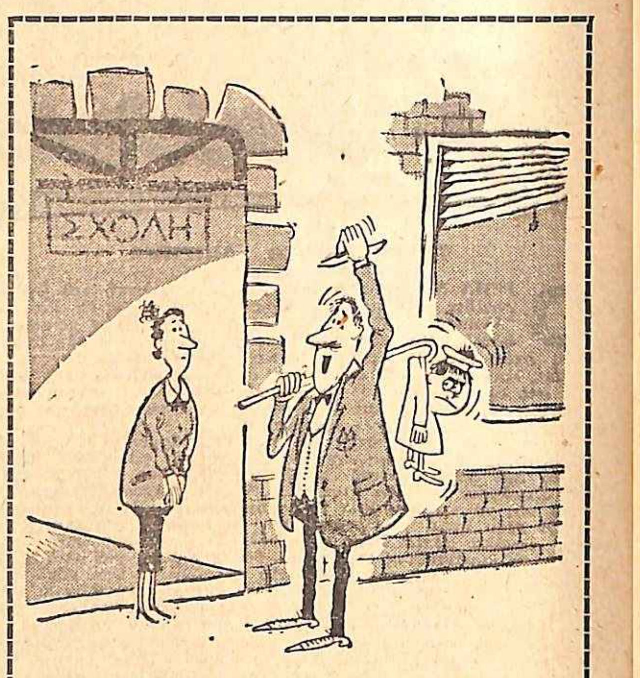

— Καλημέρα σας... Ὁ γυιός μου δὲν ἤθελε νἄρθη σήμερα στὸ σχολεῖο!...

✪✪

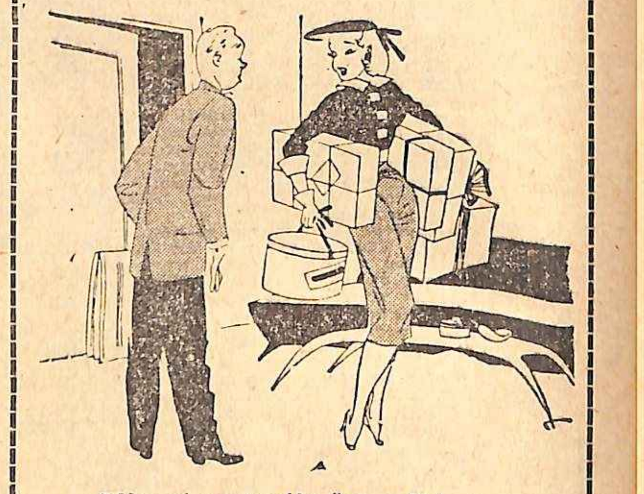

— Εἶδες τί γυναικούλα ἔχεις; Γιὰ νὰ σοῦ κάνω οἰκονομία, τ' ἀγόρασα ὅλα στὸ ξεπούλημα!...

✪✪

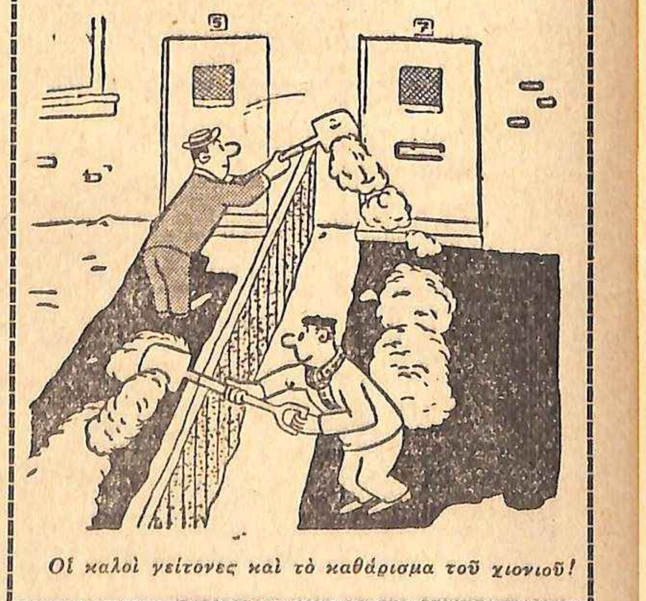

Οἱ καλοὶ γείτονες καὶ τὸ καθάρισμα τοῦ χιονιοῦ!

Ὁ ἄνθρωπος ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΜΥΤΗ

Ἡ πλαστικὴ χειρουργικὴ πρὶν ἀπὸ 3½ αἰῶνες

Στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βολωνίας ὑπάρχει τὸ ἄγαλμα τοῦ γιατροῦ Γκάσπαρε Ταλιακόζι. Τὸν παριστάνει νὰ κρατάη στὸ χέρι του... μιὰ μύτη: αὐτὴν ποὺ κόλλησε στὸ πρόσωπο τοῦ ὑποκόμητος Ἐτιὲν ντὲ Μαρλιέ, τὸ 1590!

Ὁ Γάλλος αὐτὸς ἀριστοκράτης εἶχε χάσει τὴ μύτη του σὲ μιὰ μονομαχία. Ἀφοῦ ξόδεψε ἕνα σωρὸ λεφτὰ σὲ διάφορους τσαρλατάνους, ποὺ τοῦ ὑπόσχονταν πὼς θὰ τοῦ φύτρωνε... καινούργια μύτη, μὲ τὶς ἀλοιφὲς καὶ τὰ βάλσαμά τους, κατέφυγε τέλος στὸν περίφημο χειροῦργο Ἀμβρόσιο Παρέ. Ἐκεῖνος λοιπὸν τοῦ ἔφτιασε μιὰ ἀσημένια μύτη, στερεωμένη στὸ πρόσωπό του μὲ λεπτὲς μαῦρες κλωστὲς ποὺ δένονταν πίσω ἀπὸ τ' αὐτιά του.

Ἀλλ' οἱ κλωστὲς αὐτὲς γλυστροῦσαν συνεχῶς κι' ἔφευγαν ἀπ' τὴ θέσι τους. Πρὸ πάντων ὅταν ὁ ὑποκόμης φταρνιζότανε, ἔπρεπε νὰ βγάλη γρήγορα τὴν ἀσημένια μύτη του, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὴν ἐκσφενδόνιζε μακρυὰ ἡ δύναμι τοῦ φταρνίσματος!

Ἔτσι ὁ ὑποκόμης, ἀπὸ τέρας ποὺ ἦταν πρὶν μὲ τὴν κομμένη μύτη, εἶχε καταντήσει γελοῖος! Ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι του μόνο τὴ νύχτα, κρύβοντας μὲ τὸ μανδύα του τὸ πρόσωπό του. Εἶχε ἀπομονωθῆ ἀπ' τὸν κόσμο.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἄκουσε νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸν Ἰταλὸ γιατρὸ Ταλιακόζι, ποὺ εἶχε φτιάσει καινούργιες μύτες, σὲ περιπτώσεις σὰν τὴ δική του. Μήπως ἦταν κι' αὐτὸς τσαρλατάνος, σὰν τοὺς ἄλλους;... Πάντως, δὲν ἔπρεπε ν' ἀφίση νὰ χαθῆ αὐτὴ ἡ τελευταία ἐλπίδα.

Πράγματι, ἔφτασε μιὰ νύχτα στὴ Βολωνία καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Ταλιακόζι.

Ὁ γιατρὸς ἦταν ἕνας ἤρεμος ἄνθρωπος, μετρίου ἀναστήματος, μὲ ἔξυπνη καὶ ζωηρὴ φυσιογνωμία καὶ μ' ἐπιδεξιώτατα χέρια.

Ὅταν ἔμαθε τί ζητοῦσε ἀπ' αὐτὸν ὁ ὑποκόμης, τὸν βεβαίωσε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήση. Τὸν προειδοποίησε ὅμως ὅτι ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι θὰ ἀποτελεῖτο ἀπὸ διάφορες φάσεις θὰ κρατοῦσε 90 μέρες ἐν ὅλῳ καὶ θὰ ἦταν πολὺ ὀδυνηρή.

— Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ ὁτιδήποτε, δήλωσε ὁ ὑποκόμης. Φτάνει νὰ μπορέσω νὰ παρουσιαστῶ καὶ πάλι στὸν κόσμο σὰν φυσιολογικὸς ἄνθρωπος.

Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, ἄρχισε ἡ ἐγχείρησι. Ὁ γιατρὸς ἔδωσε στὸν ὑποκόμητα νὰ πιῆ ἄφθονο ἀλκοόλ, γιὰ νὰ μεθύση καὶ νὰ νοιώθη λιγώτερο τὸν πόνο. Τὸν ξάπλωσε σ' ἕνα κρεβάτι, κι' οἱ δυὸ βοηθοί του γύμνωσαν τὸ ἀριστερὸ μπράτσο του ὡς τὸν ἀγκῶνα.

— Κουράγιο τώρα! τοῦ σύστησε ὁ γιατρός.

Ἔσφιξε μὲ μιὰ λαβίδα ἕνα μέρος τοῦ δέρματος τοῦ μπράτσου του καὶ τὄκοψε μ' ἕνα ξυράφι, ἀφίνοντάς το ὅμως ἑνωμένο μὲ τὸ ὑπόλοιπο δέρμα ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά. Σὲ λίγα λεπτὰ εἶχε τελειώσει αὐτὴ τὴν ἐπέμβασι.

Μετὰ 20 μέρες —ὅταν εἶχε πιὰ ἐπουλωθῆ ἡ πληγὴ τοῦ μπράτσου— προχώρησε στὴ δεύτερη φάσι, ποὺ ἦταν ὀδυνηρότερη ἀπ' τὴν πρώτη.

Εὐτυχῶς, δὲν εἶχε μολυνθῆ τὸ μισοκομμένο κομμάτι τοῦ δέρματος, τὸ ὑλικὸ ποὺ θ' ἀποτελοῦσε τὴν καινούργια μύτη τοῦ ὑποκόμητος. Ὁ Ταλιακόζι ἔξυσε κι' ἔγδαρε μὲ τὸ μαχαῖρι του ἕνα μέρος τοῦ προσώπου του ντὲ Μαρλιὲ ἀνάμεσα στὰ φρύδια. Σήκωσε ὕστερα τὸ ἀριστερὸ χέρι του, ἐφάρμοσε τὴν ἄκρη τῆς λουρίδας τοῦ δέρματος πάνω στὴν πληγὴ καὶ τὴν ἔρραψε ἐκεῖ.

Ὁ ὑποκόμης οὔρλιαζε ἀπ' τοὺς πόνους, ἀλλ' οἱ βοηθοὶ τὸν κρατοῦσαν γερά.

Ἔπρεπε ὕστερα νὰ μείνη τὸ μπράτσο τοῦ ντὲ Μαρλιὲ ἀκίνητο σ' αὐτὴ τὴ θέσι, ὡς ὅτου «θρέψη» ἡ ἄκρη τοῦ δέρματος πάνω ἀπ' τὴ μύτη. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ὁ Ταλιακόζι μεταχειρίστηκε ἕνα «κορσὲ» δικῆς του ἐφευρέσεως, φτιαγμένο ἔτσι, ὥστε νὰ σφίγγη ἀκόμα περισσότερο τὸ μπράτσο τοῦ ὑποκόμητος, σὲ κάθε προσπάθειά του νὰ τὸ ἀπομακρύνη ἀπ' τὸ πρόσωπό του. Ὁ ντὲ Μαρλιὲ ἔμεινε στὸ κρεβάτι 3 βδομάδες σ' αὐτὴ τὴ θέσι.

Ἡ τρίτη φάσις ἦταν συντομώτερη. Ὁ γιατρὸς ἔκοψε τελείως τὴ λουρίδα τοῦ δέρματος ἀπ' τὸ μπράτσο τοῦ ντὲ Μαρλιέ, ἀφήνοντάς την νὰ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς μύτης του, σὰν τσιδιά.

Μετὰ 2 βδομάδες, τὸ δέρμα αὐτὸ ἦταν ἕτοιμο γιὰ νὰ πάρη τὸ σχῆμα μύτης. Πράγματι, ὁ γιατρὸς τὸ δίπλωσε καὶ τὸ ἔραψε ὅπως ἔπρεπε, ἄνοιξε δυὸ τρύπες γιὰ ρουθούνια καὶ τοὺς πέρασε ἀπὸ μέσα μετάλλινους κρίκους, γιὰ νὰ διατηρήσουν αὐτὸ τὸ σχῆμα.

Ἡ ἐγχείρησι εἶχε τελειώσει. Ἀλλ' ὁ ὑποκόμης ἔφριξε ὅταν κοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη: Ἡ «μύτη» του ἦταν μιὰ σχεδὸν ἄμορφη μᾶζα ἀπὸ σκουροκόκκινο δέρμα!...

Σ' ἕνα μῆνα ὅμως πῆρε ὄψι φυσική. Ὁ ὑποκόμης εἶχε ἀποκτήσει ἐπιτέλους καινούργια μύτη, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ὡραία!

— Ναί, ἀλλά... ἂν θέλω νὰ φταρνιστῶ; εἶπε μ' ἀνησυχία στὸ γιατρό.

Γι' ἀπάντησι, ἐκεῖνος τοὔδωσε νὰ μυρίση δυνατὸ πιπέρι. Τὸ φτάρνισμά του ἦταν τρομερό... Κι' ὅμως ἡ μύτη του δὲν ἔπαθε τὸ παραμικρό!

Οἱ συνθῆκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κάνουν ἀκόμη πιὸ ἀξιοθαύμαστη τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦ Ταλιακόζι. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι, καὶ σήμερα ἀκόμη, οἱ πλαστικοὶ χειροῦργοι ἐφαρμόζουν βασικὰ τὴν ἴδια μέθοδο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὁ Ἰταλὸς ἐκεῖνος γιατρὸς πρὶν ἀπὸ 3½ αἰῶνες!

Ὁ Ταλιακόζι ἀσχολήθηκε καὶ μ' ἄλλες πλαστικὲς ἐγχειρήσεις. Ἀλλ' οἱ στενοκέφαλοι ἐχθροί του τὸν καταδιώξανε μὲ λύσσα. Ἰσχυρίζονταν πὼς ἦταν ἱεροσυλία τὸ νὰ διορθώνη τὶς ἀναπηρίες καὶ τὶς παραμορφώσεις ποὺ ἔστελνε ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους σὰν τιμωρία γιὰ τὰ ἁμαρτήματά τους! Τὸν ἀπείλησαν μάλιστα μὲ τὰ μαρτύρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἀλλ' αὐτὸς ἀντιστάθηκε καὶ συνέχισε τὸ ἔργο του.

Μετὰ τὸ θάνατό του, τὸν θάψανε ἔξω ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο. Ἀργότερα ὅμως ἀναγνωρίστηκε ἡ ἀξία του, καὶ τοῦ στήσανε τότε τὸ ἄγαλμα ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή.

ΒΕΣΤΙΑΡΙΟΥ Συγκέντρωσις

— Μεγάλη μου τιμή, κύριε διευθυντά! κατώρθωσα νὰ τραυλίσω. Πολὺ μεγάλη μου τιμή!

Τράβηξα μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ ὀπισθοχώρησα τρικλίζοντας πρὸς τὴν πόρτα. Ἀνεκάλυψα μὲ νευρικὲς καὶ ἀβέβαιες κινήσεις τὴν μπετούγια, τὴν πίεσα, ἄνοιξα τὴν πόρτα, ξαναϋποκλίθηκα βαθυσεβάστως καὶ βγῆκα χλωμὸς καὶ ταραγμένος ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ μου.

Πέντε χρόνια πρόσφερα τὶς ἀνεκτίμητες ὑπαλληλικὲς ὑπηρεσίες μου στὴν «ΓΕΝΕΜΠΕΞΕΙΣ» (ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον «ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΜΠΟΡΙΟΝ - ΕΞΑΓΩΓΑΙ - ΕΙΣΑΓΩΓΑΙ») καὶ ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἡ ἰδέα, ὅτι θἄφτανε μιὰ μέρα, ποὺ ὁ κ. Τρύφων Βουρμπανᾶς (γενικὸς διευθυντής, παρακαλῶ) θὰ μοῦ ἔδινε χειροπιαστὰ καὶ ἀδιάψευστα δείγματα τῶν αἰσθημάτων ποὺ ἔτρεφε γιὰ τὸ ταπεινὸ — ὅπως νόμιζα — ἄτομό μου.

— Αὔριο, κύριε Γουργουρῆ, μοῦ εἶπε, θὰ ἔχω μιὰ μικρὴ φιλικὴ συγκέντρωσι στὸ σπίτι μου. Καὶ σᾶς προσκαλῶ, μαζὶ μὲ τὴν κυρία σας, φυσικά.

Καὶ τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι δεν προσκάλεσε κανέναν ἄλλον ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου, ἐξὸν τὸν προσωπάρχη — ποὺ δὲν εἶναι, βέβαια, συνάδελφός μου, ἀλλὰ κατὰ πολὺ ἀνώτερός μου.

Τί ἐσήμαινε, λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἰδιαίτερη τιμή; Ὁπωσδήποτε αὐτὸ ποὺ εὔκολα καταλαβαίνει κι' ὁ πιὸ μπουζουκοκέφαλος. Ὁ διευθυντής μου, δηλαδή, εἶχε κατανοήσει καὶ χωνέψει, ὅτι ὑπάλληλοι σὰν καὶ μένα δύσκολα βρίσκονται τὴν σήμερον ἡμέραν καὶ κατέφυγε στὸ ὡραῖο, εὐγενικὸ καὶ πολιτισμένο μέσο τῆς προσκλήσεως στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ μοῦ δείξη τὴν εὔνοιά του καὶ — γιατί ὄχι; — νὰ μὲ καλοπιάση, νὰ μὲ ὑποχρεώση καὶ νὰ ἐξασφαλίση τίς οἶδε γιὰ πόσο διάστημα τὴν ἀνεκτίμητη συνεργασία μου στὶς ἐπιχειρήσεις του. Ἐννοεῖται, βεβαίως, ὅτι θὰ ἀπαιτοῦσα νὰ πέση αὔξησι — καὶ μάλιστα γενναία. Ἀλλοιῶς, ἀριβεντέρτσι, κύριε Βουρμπανᾶ, γενικὲ διευθυντὰ τῆς «ΓΕΝΕΜΠΕΞΕΙΣ»! Εἶναι κι' ἄλλοῦ πορτοκαλιὲς ποὺ κάνουν πορτοκάλια!

Τὸ χαρμόσυνο αὐτὸ νέο ἔσπευσα ν' ἀναγγείλω στὴ γυναῖκα μου, μόλις γύρισα τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι καὶ πρὶν ἀκόμη ἐκστομίσω τὸν καθιερωμένο τρυφερὸ χαιρετισμό μου:

— Καλῶς σὲ ἄφησα τὸ πρωῒ καὶ καλῶς σὲ βρίσκω τὸ μεσημέρι, ἄγγελέ μου.

Ἀλλὰ ἡ Σεβαστὴ (ἔτσι βάφτισε ὁ νονός της τὸ τρυφερό μου ἥμισυ) ἀντὶ νὰ συμμεριστῆ τὴ χαρά μου, κρέμασε κάτι μοῦτρα ἀπίθανα. Καί, βαρειαναστενάζοντας, μοῦ δήλωσε:

— Δυστυχῶς, θὰ πᾶς μόνος σου στὸ πάρτυ τοῦ διευθυντοῦ σου.

— Ἀδύνατο! διαμαρτυρήθηκα. Ὁ κύριος Βουρμπανᾶς μοῦ τὸ εἶπε σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς: «Σᾶς προσκαλῶ μαζὶ μὲ τὴν κυρία σας». Θὰ ἦταν, λοιπόν, μεγάλη ἀγένεια — γιὰ νὰ μὴν πῶ τίποτα χειρότερο — τὸ νὰ μὴν ἔρθης.

— Καὶ πῶς νἄρθω; τσίριξε ἡ Σεβαστή. Μήπως μὲ τὸ ταφταδένιο φουστάνι μου, ποὺ ἑώρτασε πρὸ δύο μηνῶν τὴν ἑβδόμη ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του;

Ἐκνευρίσθηκα, ἀλλὰ προτίμησα νὰ δώσω τόπο στὴν ὀργή. Καὶ μὲ τὸ μειλίχιο ἐκεῖνο ὕφος ποὺ διακρίνει ὅλους τοὺς καθὼς πρέπει καὶ πολιτισμένους ἀνθρώπους, τῆς εἶπα:

— Ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, θὰ τὸ ὑπερπηδήσουμε.

— Πῶς; μὲ ρώτησε, διατηρῶντας τὸ σχεδὸν ἐχθρικὸ ὕφος της.

— Θὰ πάω στὴν ἐξαδέλφη μου τὴν Τασία, πού, ὅπως ξέρεις, ἔχει πλούσια γκαρνταρόμπα, καὶ θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μᾶς δανείση ἕνα καλὸ φόρεμά της γι' αὐτὸ τὸ ξεχωριστὸ κι' ἐπίσημο βράδυ.

Ἔτσι κι' ἔκανα. Τσίμπησα κάτι στὸ πόδι καὶ τράβηξα μὲ τὰ τέσσερα, ποὺ λέει ὁ λόγος, γιὰ τὸ σπίτι τῆς Τασίας.

Ἡ καϋμένη ἡ ἐξαδέλφη μου σκοτώθηκε νὰ μ' ἐξυπηρετήση. Μοῦ ἀ-

Ὁ δικηγόρος: Τοὺς κάλεσα ἐδῶ γιὰ νὰ τοὺς συμφιλιώσω!...

νοιξε διάπλατη τὴν τρίφυλλη ντουλάπα της καὶ μοῦ εἶπε:

— Διάλεξε, Λουκιανέ!

Διάλεξα μιὰ νόστιμη — «ἡμιεπίσημη», νὰ ποῦμε — τουαλεττίτσα, τὴ δίπλωσα προσεκτικὰ κι' ἔτρεξα γιὰ νὰ πάω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὰ εὐχάριστα μαντάτα τῆς Σεβαστῆς.

Δυστυχῶς, ὅμως, τὰ μοῦτρα της κρεμάσανε περισσότερο. Καί, βλέποντας τὴν ἀπορία καὶ τὴν ἀγανάκτησι νὰ ζωγραφίζωνται στὸ πρόσωπό μου, ἔσπευσε νὰ μοῦ ἐξηγήση:

— Καὶ μὲ τί παπούτσια θὰ φορέσω αὐτὴ τὴν κίτρινη τουαλέττα;

Εὐτυχῶς, τὸ μυαλό μου λειτούργησε ἀστραπιαῖα — ὅπως πάντοτε, ἄλλωστε. Κι' ἀμέσως βρῆκα τὴ λύσι κι' αὐτοῦ τοῦ προβλήματος.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ζήτησα τὴ βοήθεια τῆς γυναίκας τοῦ πιὸ ἐπιστήθιου φίλου μου. Κι' ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἔχη καλὰ τὴν καϋμένη, ἔδειξε μεγάλη κατανόησι. Μοῦ ἀράδιασε, σὰν πεπειραμένος ὑποδηματοπώλης, ὅλα τὰ παπούτσια της, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχώρισα ἕνα ζευγάρι μαῦρες καστόρινες γόβες, σχεδὸν ἀφόρετες.

Ἔφυγα πανευτυχής, γιατὶ δὲν ὑποπτευόμουνα ὅτι, γιὰ νὰ φορέση ἡ Σεβαστὴ τὰ μαῦρα καστόρινα γοβάκια, ἔπρεπε νὰ κρατάη ἀπαραιτήτως καὶ ἀνάλογη τσάντα.

Γιὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίσω, χρειάστηκε νὰ κάνω τρεῖς διαδοχικὲς ἐπισκέψεις σὲ ἰσάριθμα συγγενικά. Καὶ στὸ σπίτι τῆς κουμπάρας μου τῆς Βαρβάρας, ξετρύπωσα τὸ ποθούμενο.

Νόμιζα πὼς εἶχα ξεμπλέξει. Ἀμ δέ. Οἱ πεισματάρικες ἐνδυματολογικὲς ἀπόψεις τῆς Σεβαστῆς μ' ἀναγκάσανε, θέλοντας καὶ μή, νὰ πάρω σβάρνα συγγενεῖς, γνωστοὺς καὶ φίλους καὶ νὰ ζητάω δανεικὰ διάφορα εἴδη γυναικείου ἱματισμοῦ. Κι' ὕστερα ἀπὸ ἀδιάκοπα καὶ λαχανιασμένα τρεχάματα, ποὺ ἐδέησε νὰ τελειώσουν μόνο περὶ τὰ μεσάνυχτα, κατώρθωσα νὰ συγκεντρώσω ἕνα παλτὸ ἀστρακάν, μιὰ κομπιναιζὸν κίτρινη ἄλφα, ἄλφα, γάντια μαῦρα σουέντ, ἕνα μαντῆλι τοῦ λαιμοῦ μεταξωτὸ πράσινο (γιὰ νὰ κάνη κοντράστ) διάφορα ἰμιτασιὸν μπιχλιμπίδια, καθὼς καὶ ὁλοκαίνουργιες μαῦρες ζαρετιέρες.

Ἔτσι, ἡσύχασε ἡ Σεβαστὴ καὶ — πολὺ περισσότερο — ἡσύχασα κι' ἐγώ, γιὰ νὰ κοιμηθῶ, καταβαλαντωμένος, τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. Στὸν ὕπνο μου εἶδα, ὅτι ὁ κ. Βουρμπανᾶς μὲ προήγαγε σὲ προσωπάρχη κι' ἔδωσε ἐντολὴ στὸν ταμία νὰ σηκώνω ὅσα λεπτὰ θέλω.

Ξύπνησα, γεμᾶτος κέφι καὶ αἰσιοδοξία. Ἀναλογίστηκα τὴ χθεσινή μου Ὀδύσσεια κι' ἔτριψα ἱκανοποιημένος τὰ χέρια μου, γιατὶ ὅλα εἶχαν πάει κατ' εὐχήν. Ἡ Σεβαστὴ θαρχότανε στολισμένη σὰ φρεγάτα.

Μὲ τὸ ἴδιο κέφι καὶ τὴν ἴδια αἰσιοδοξία, ἔφτασα στὸ γραφεῖο μου. Καί, καθὼς δρασκέλιζα τὴν ἐξώπορτα, μαρμάρωσα. Ἕνα νεκρώσιμο ἀνήγγελλε τὸν αἰφνίδιο θάνατο τῆς «πεφιλημένης» συζύγου τοῦ κ. διευθυντοῦ.

Φυσικά, ἡ κοσμικὴ συγκέντρωσι θὰ ματαιωνότανε. Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσα νὰ πᾶνε χαμένοι οἱ κόποι μου κι' οἱ ταλαιπωρίες μου. Κι' ὑποχρέωσα τὴ Σεβαστὴ νὰ προσέλθη στὴν κηδεία της μὲ τὰ δανεικὰ καναρινιά.

Ἀπρέπεια, θὰ μοῦ πῆτε! Ὤχ! ἀδερφέ! Στὸ κάτω-κάτω τὸ κίτρινο θεωρεῖται πένθιμο χρῶμα στὴν Κίνα!...

Γ. Γ.

Κολώνιες
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
μὲ φυσικὰ αἰθέρια ἔλαια
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Διπλὸς κοχλίας

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἀριστεροῦ κοχλία, θὰ συμπληρώσετε τὸ σχέδιό μας αὐτὸ μὲ 23 λέξεις τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τότε διαβάζοντας τὰ γράμματα ἀντιστρόφως, δηλαδὴ μὲ ἀφετηρία τὸ κέντρο τοῦ δεξιοῦ κοχλία, θὰ σχηματίσετε 29 νέες λέξεις, τῶν ὁποίων τὴ σημασία θὰ βρῆτε ἐπίσης πιὸ κάτω. Ὁ ἀριθμὸς μέσα σὲ παρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

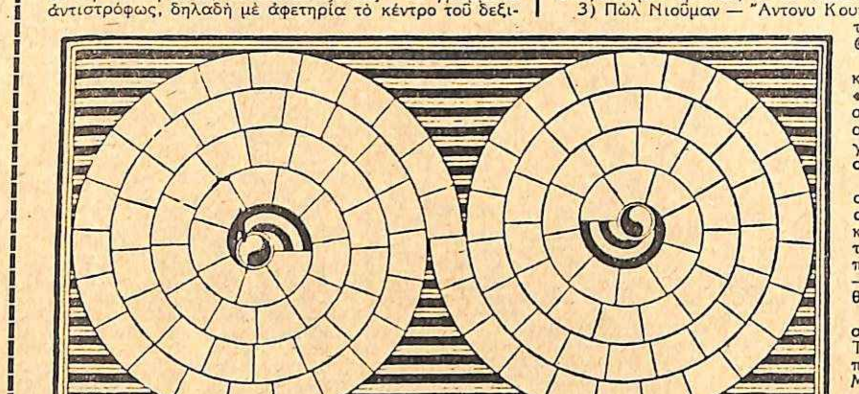

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Βιβλικὴ πόλις τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι τιμωρήθηκαν σκληρὰ γιὰ τὴν ἀκόλαστη ζωή τους (6).
2) Προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες στοὺς ἐρωτευμένους (5).
3) Ἡρωῒς τοῦ Ἴψεν. (4).
4) Φυτὸ τοῦ ὁποίου οἱ σπόροι χρησιμοποιοῦνται στὴ φαρμακευτικὴ (6).
5) Δέμα (4).
6) Ἑλληνίδα βασίλισσα (6).
7) Σημεῖο τοῦ ὁρίζοντος (5).
8) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου (3).
9) Μέρος τοῦ πλοίου (6).
10) Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἐσθονίας (5).
11) Ὁλόκληρος (8).
12) Προσφώνησι ποὺ συνηθίζεται στὰ χωριὰ (3).
13) Μουσικὸς ὅρος (4).
14) Ὑπερβολικὰ τολμηρὸ (5).
15) Δύναμι, κουράγιο (7).
16) Ἔπαινος (5).
17) Χωρὶς νὰ ὑπάρχη λόγος (7).
18) Κατοικοῦσαν μιὰ χώρα ποὺ βρισκόταν στὴ σημερινὴ Β.Δ. Συρία καὶ πολέμησαν συχνὰ κατὰ τῶν Ἀσσυρίων καὶ τῶν Ἑβραίων (8).
19) Ἀρχικὰ μονάδων τοῦ στρατοῦ μας (3).
20) Γαλήνη (6).
21) Πόλις τῆς Ν. Γαλλίας, ὅπως προφέρεται γαλλικὰ (3).
22) Ἀρχικὰ διεθνοῦς ὀργανισμοῦ (4).
23) Περιοχὴ τῆς Α. Εὐρώπης ποὺ τὴ μοιράζονται ἡ Γερμανία, ἡ Πολωνία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία (7).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Ἄρθρο (2).
2) Μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς ποὺ ἀποτελοῦν τὸ περιοδικό μας (5).
3) Χρονικὸς σύνδεσμος (4).
4) Ἀρχαία ὀνομασία κατοίκων ἀσιατικῆς χώρας (5).
5) Σχηματίζουν κάποιο σύνολο (4).
6) Ψάρια τοῦ... Αὐγούστου (6).
7) Ὑπόνομος (5).
8) Ἀφορμὴ (5).
9) Τὸ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας (2).
10) ...Χένυ: παλαιὰ δόξα τῆς ὀθόνης (5).
11) Κατάρα (3).
12) Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ἔκανε ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματά του (4).
13) Ἑορτάζει στὶς 6 Δεκεμβρίου (5).
14) Ὁλόκληρος (44).
15) Θεὸς τῆς μυθολογίας μας (4).
16) Ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος (4).
17) Χοῖρος (3).
18) Ἀνακάλυψε τὸ μικρόβιο τῆς ἑλονοσίας (7).
19) Χώρα τῆς Δ. Ἀσίας (4).
20) Ράτσα (3).
21) ... βότσε: μουσικὸς ὅρος (4).
22) Κατάφασι (3).
23) Λέγεται καὶ προβατοκάμηλος (4).
24) Ἀντιλόπη τοῦ Κονγκό, ποὺ θυμίζει συγχρόνως καμηλοπάρδαλι καὶ ζέβρα (5).
25) Τὸ σύνολο τῶν ζώων μιᾶς περιοχῆς (5).
26) Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη (4).
27) Κτητικὴ ἀντωνυμία (3).
28) Μακρυνὸς πρόγονος ὅλων μας (4).
29) Ἐξυπηρετεῖ τὶς συγκοινωνίες (4).

Δ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

Σὲ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι ὁμάδες τῶν τεσσάρων ὀνομάτων ἀστέρων ἢ τίτλων κινηματογραφικῶν ἔργων ὑπάρχει ἕνα ποὺ δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρεται. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιὸ καὶ γιατί;

1) Κάρμεν Μιράντα — Μάρθα Τόρεν — Χέντυ Λαμὰρ — Μαρία Μοντέζ.
2) «10.000 κρεβατοκάμαρες», «Νησὶ στὸν ἥλιο», «Μεγάλε μου ἔρωτα», «Ὑπὸ πλαστὴν ταυτότητα».
3) Πὼλ Νιοῦμαν — Ἄντονυ Κουὴν — Μάϊκλ Κοῦρτιζ — Ντέϊβιντ Νίβεν.
4) «Τὸ παιδὶ καὶ τὸ δελφίνι», «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται», «Τὸ αὐγουστιάτικο φεγγάρι», «Ραντεβοῦ στὴν Ἀθήνα».
5) «Μεσάνυχτα στὸ Σὰν Φραντσίσκο — «Ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ χορεύτρια» — «Τὸ καμπαρὲ τῶν ὀργίων» — «Ὁ τρίτος ἄνθρωπος».
6) Τζέην Μάνσφιλντ — Σίρλεϋ Τέμπλ — Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ — Μαρτὶν Καρόλ.
7) «Τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἄννας Φράνκ» — «Αὐγουστιάτικο φεγγάρι» — «Ὁ Φανούρης καὶ τὸ σόϊ του» — «Ὁ ζηλιαρόγατος».
8) Ἄντονυ Φρανσιόζα — Ἄντονυ Πέρκινς — Ὤντυ Μάρφυ — Ντανὺ Καρέλ.
9) «Ὁ κόκκινος κουρσάρος» — «Ἰωάννα τῆς Λωραίνης» — «Μονομαχία στὸν ἥλιο», «Ἡ μικρὴ καλύβα».
10) «Ἡ τελευταία γέφυρα» — «Ἡ ἀγάπη» — «Διαβατήριο μὲ κηλῖδες αἵματος» — «Στέμμα καὶ αἷμα».

Μωσαϊκὸν

Σοῦ δίνει ἡ γῆ, ὁ οὐρανὸς
κι' ἡ θάλασσα ἕνα γράμμα
καὶ μιὰ πασίγνωστη θεὰ
προβάλλει ἐν τῷ ἅμα.

18 μικροδιαφορὲς

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 18 σημεῖα. Ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, πρέπει νὰ βρῆτε μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ καὶ τὶς 18 αὐτὲς μικροδιαφορές. Ἂν πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι δυὸ παῖχτες συγχρόνως, κερδίζει ὁποῖος βρῆ πιὸ γρήγορα τὰ περισσότερα λάθη.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 90

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ψαροπούλα Θερμαϊκοῦ: Ὑπάρχουν ἀρρώστειες καὶ ἐκδηλώσεις ποὺ μόνον ὁ εἰδικὸς γιατρός, μετὰ προσωπικὴ ἐξέτασι, θὰ εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ διαγνώση. Στὴν προκειμένη περίπτωσι ὅση καλὴ θέλησι ἐξυπηρετήσεώς σας καὶ ἂν ὑπάρχη, εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνη διάγνωσι χωρὶς ἐξετάσεις. Ἀποταθῆτε, λοιπόν, σὲ ἕνα γιατρό, ἔστω καὶ μὴ εἰδικό. Γράψετέ μου τὴ γνώμη του, ὁπότε ἴσως σᾶς βοηθήσω φαρμακευτικῶς.

Κ. Β. 930: Δὲ συμφωνῶ μαζί σας ὅτι δὲν θεραπεύονται οἱ ἀμοιβάδες. Εἶναι ἀλήθεια ὅμως ὅτι τὸ παράσιτο εἶναι πολὺ ἀνθεκτικὸ καὶ στὰ πιὸ δραστικὰ ἐναντίον του φαρμακευτικὰ σκευάσματα. Χρειάζεται μακρὰ καὶ ἐπίμονη θεραπεία ἐκ μέρους τοῦ γιατροῦ καθὼς καὶ ὑπομονὴ καὶ ἀπόλυτη ὑπακοὴ τοῦ ἀρρώστου γιὰ νὰ κατορθωθῆ ἡ ριζικὴ ἀποθεραπεία του. Τὸ πρῶτο ἐκ μέρους τοῦ γιατροῦ εἶναι δυνατὸ νὰ γίνη. Τὸ δεύτερο, ἐκ μέρους τοῦ ἀρρώστου γίνεται σπανιώτατα, ὁπότε καταλήγουμε στὴν προσβολὴ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος. Θεραπευομένου τοῦ πρώτου, ἐξαλείφεται τὸ δεύτερο χωρὶς εἰδικὴ θεραπεία.

Σ. Γ. Α., Κρήτη: Λυποῦμαι, γιατὶ δὲ συμφωνῶ μὲ τὴ δική σας διάγνωσι, χαρακτηρίζοντας καὶ ἐγὼ τὴ δερματικὴ πάθησι τῆς συζύγου σας ὡς λειχῆνα, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ ἡ πάθησι αὐτὴ οὐδέποτε πυορροεῖ καὶ ἀφ' ἑτέρου, γιατὶ χωρὶς νὰ εἶναι κανεὶς γιατρὸς δὲ μπορεῖ νὰ κάνη διαγνώσεις νοσημάτων καὶ εἰδικώτερα δερματικῶν. Εἶναι ἀπαραίτητη ἡ γνώμη τοῦ εἰδικοῦ γιατροῦ, τόσο γιὰ τὴ διάγνωσι ὅσο καὶ γιὰ τὴ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ποὺ θὰ ἀκολουθήση.

Ἀπελπισμένο ναύτη, Ἰνδίας: Δὲ βλέπω τὸ λόγο τῆς τόσης ἀπελπισίας σας, ὥστε νὰ φτάνετε μέχρι τῆς σκέψεως τῆς αὐτοκτονίας, ὅπως μοῦ λέτε. Ἡ πάθησί σας καὶ μάλιστα στὴν ἡλικία σας, εἶναι ἀπολύτως θεραπεύσιμη καὶ παροδική, ἀρκεῖ νὰ ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ τὴ θεραπεύσετε καταλλήλως. Ἔχετε ἀνάγκη ἐπισταμένης ὁρμονοθεραπείας μὲ ἐνέσεις καὶ καταπότια. Ἐφόσον δέ, ὅπως μοῦ λέτε, πηγαίνετε τώρα στὴ Γερμανία, ἐκεῖ θὰ μπορῆτε νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ριζικὴ θεραπεία.

Πονεμένα μάτια: Μοῦ λέτε στὸ γράμμα σας ὅτι πάθατε ἰριτίδα καὶ κερατίτιδα τῶν ματιῶν, ὅπως σᾶς εἶπαν οἱ γιατροί, ποὺ σᾶς ἐξέτασαν καὶ σᾶς ἐθεράπευσαν κατόπιν εἰδικῆς νοσηλείας. Σήμερα κουράζετε τὰ μάτια σας, ἀφ' ἑνὸς λόγω τῆς ἐργασίας σας καὶ ἀφ' ἑτέρου λόγω τοῦ κινηματογράφου (ποὺ λέτε ὅτι εἶναι τὸ πάθος σας). Καὶ μὲ ρωτᾶτε τώρα τί νὰ κάνετε γιὰ νὰ μὴν τὰ κουράζετε. Ἁπλούστατα, νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ λιγώτερο ὀδυνηρὸ γιὰ σᾶς, δηλαδὴ τὸν κινηματογράφο, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴ δουλειά σας.

Θαλασσοπούλι ἄγιο: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ μακροσκελὲς γράμμα σας. Τὰ νοσήματα ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶναι γνωστά, ἀλλὰ δυστυχῶς τόσο τὸ πρῶτο, ὅσο καὶ τὸ δεύτερο, ὅταν περιέλθουν στὴν κατάστασι τῆς χρονιότητος, ἡ ἀποθεραπεία των εἶναι ἂν ὄχι ἀδύνατη, πάντως σπανιώτατη, μὲ τὶς μέχρι σήμερα θεραπευτικὲς μεθόδους. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς συστήσω τίποτα νεώτερο, παρὰ μόνο τὸ μὲν πρῶτο νὰ παρακολουθῆ καλὸς νευρολόγος, τὸ δὲ δεύτερο παθολόγος.

Ἰωάννα Χ.: Τὰ διάφορα νοσήματα καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ καρκῖνος, δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ προσβάλλουν τοὺς ἐκ φοβίας πάσχοντες ἀνθρώπους, ὅπως νομίζετε. Ἀλλ' οἱ ἐκ φοβίας πάσχοντες καὶ προσβαλλόμενοι ὑπὸ ἑνὸς νοσήματος, καταβάλλονται εὐκολώτερα ἀπὸ αὐτό, λόγω τῆς μικρῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος στὶς περιπτώσεις αὐτὲς προσφέρει ἀρνητικὴ ἐξυπηρέτησι.

Πονεμένο νέο, Β.: Ἀποδίδετε σωστὰ τὸ αἴτιο τῆς παρούσης καταστάσεώς σας ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ὀφείλεται. Ἡ ἀποτελεσματικωτέρα μέθοδος θὰ ἦταν ἡ διὰ τῶν ἐνέσεων τοιαύτη, τουλάχιστο γιὰ τὸ πρῶτο στάδιο τῆς θεραπείας. Ἐφόσον αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό, νὰ ἀρκεστῆτε στὸ νὰ παίρνετε ἀνὰ δίμηνο, πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ μιὰ ταμπλέττα Teston ἢ Arenorm ἐπὶ 20 ἡμέρες.

Α. Λ.

ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ
ΨΥΓΕΙΑ ΠΑΓΟΥ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
Μεταφορὰ δωρεάν. Ἀπὸ 20 δραχ. τὴν ἑβδομάδα. ΣΤΟΥ ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ΧΑΡΙΛ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 7.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Κ. Ζ., Elisabethville, Congo, Belge: Δυστυχῶς ἡ ἀκτινοθεραπεία ἐπέφερε νέκρωσι τῆς γεννητικῆς ἱκανότητος. Ἀπορῶ δὲ πῶς σᾶς ὑπέβαλαν σὲ μιὰ παρόμοια θεραπεία. Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησι ἐφαρμόζεται στὸν τόπο μας εὐρύτατα καὶ μὲ πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονοῦμε ὅτι ἡ τεκνοποίησι ἀποτελεῖ γιὰ τὴ γυναῖκα βιολογικὴ ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ της καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ τῆς στερήσωμε τὴ μεγάλη αὐτὴ χαρά, ἀφοῦ σὲ τίποτε δὲν εἶναι αὐτὴ ὑπεύθυνη.

Νίτσα Κ., Θεσσαλονίκη: Τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ ἐνοχλήματά σας ὀφείλονται σὲ μόλυνσι τριχομονάδων καὶ μονίλια. Ἡ θεραπεία εἶναι τοπική, λόγω ὅμως τῆς ἰδιότητός σας πρέπει νὰ γίνη ἀπὸ γυναικολόγο. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε πρωῒ καὶ βράδυ πλύσι καθαριότητος στὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Ny merate Sol. μέσα σὲ 300 δράμια ζεστὸ νερό. Ἀκολούθως θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὸ φάρμακο Pommade Trichomycine. Ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε κάθε ἕξη ὧρες ἀπὸ ἕνα χάπι ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps. Mysteclin τῶν 250 m.g. No 1 Flacon. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου.

Εὐτυχία Κ., Με-5, Θεσσαλονίκη: Ἡ ἀτροφία τῶν ὀργάνων προῆλθε ἀπὸ τὸν συνεχῆ ἐρεθισμὸ τῶν ὑγρῶν ποὺ εἶχαν μεγάλη ὀξύτητα. Ἐφόσον τώρα ἡ αἰτία παρῆλθε καὶ παραμένει μόνο ἡ ἀτροφία, γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου καὶ ἐπὶ 15 ἡμέρες, πρωῒ καὶ βράδυ τοπικὲς ἐπαλείψεις μὲ τὸ φάρμακο Pommade Ovocycline. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Νιόβη Ρ., Καρδίτσα: Τὸ διάστημα δὲν εἶναι πολύ, πρέπει νὰ ἐλπίζετε. Συμπληρωματικῶς θὰ κάνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου πέντε ἐνέσεις ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ferminorm τῶν 5 m.g., μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες καὶ θὰ παίρνετε ἐσωτερικῶς τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. E-Vit. Forte. Ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε ἕξη χάπια βιταμινοῦχα ἡμερησίως, ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 10 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Α. Δ. Μιμόζα, Ν. Ἰωνία: Τὰ ἐνοχλήματά σας προέρχονται ἀπὸ μόλυνσι τοῦ κόλπου καὶ τοῦ τριχωτοῦ ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ἐπὶ δέκα ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι της, πρωῒ καὶ βράδυ κολπικὲς πλύσεις μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerat Sol. (Νυλμερὰτ σολυσιὸν) μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Τὸ βράδυ μετὰ τὴν κολπικὴ πλύσι, θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ χάπια ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Trichomycine Vaginales (ταμπλέτες κολπικὲς τριχομυκίνης). Τέλος, πρωῒ καὶ βράδυ θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη καὶ τὸ τριχωτὸ μὲ τὴν Pommade Mycostatine (ἀλοιφὴ μυκοστατίνης). Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Λένα Π., Πειραιᾶ: Ὅλα τὰ ἐνοχλήματά σας προέρχονται ἀπὸ μόλυνσι τοῦ κόλπου καὶ τοῦ ἐντέρου ἀπὸ τριχομονάδες, ὅπως ἄλλωστε ἀπέδειξε καὶ ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἐπὶ δέκα ἡμέρες πρὸ καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, (θὰ διακόπτετε κατὰ τὴ διάρκειά της) πρωῒ καὶ βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Sol. μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Τὸ βράδυ μετὰ τὴν πλύσι, θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ χάπια κολπικὰ Tabl. Trichomycine. Πρωῒ καὶ βράδυ θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη καὶ τὸ ἔντερο μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Trichomycine. Γιὰ τὴν πληρέστερη ἀποστείρωσι τοῦ ὀργανισμοῦ θὰ παίρνετε κάθε ἕξη ὧρες ἀπὸ ἕνα χάπι Caps. Mysteclіne τῶν 250 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Μ. Β. ΑΙ 12, Ἐνταῦθα: Ἡ σαλπιγγογραφία ἀπέδειξε πὼς οἱ σάλπιγγες δὲ βρίσκονται σὲ καλὴ κατάστασι. Μιὰ συστηματικὴ θεραπεία μπορεῖ νὰ ἀποδώση ἀνέλπιστα ἀποτελέσματα.

Χρυσῆ πεταλούδα, Ν. Ε. Τ., Ἰωάννινα: Στὴν περίπτωσί σας νομίζω ὅτι δὲ συμβαίνει τίποτε τὸ ἀνησυχητικό.

Μαύρη τουλίπα, Ἐνταῦθα: Τὰ δύσοσμα ὑγρὰ καὶ ἡ φαγούρα ὀφείλονται σὲ τριχομονάδες καὶ μονίλια. Πλῆθος κοριτσιῶν καὶ γυναικῶν ὑποφέρει ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐνοχλήματα. Ἡ μεγάλη κατάχρησι ἀντιβιωτικῶν ἐλάττωσε τὴν ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ προκάλεσε τὴν ἐξάπλωσι τοῦ κακοῦ. Ἡ θεραπεία, ὅπως θὰ διαβάσετε καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις, εἶναι κυρίως τοπική, λόγω ὅμως τῆς ἰδιότητός σας αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐφαρμοσθῆ παρὰ μόνο ἀπὸ γυναικολόγο γιατρό. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε πρωῒ καὶ βράδυ ἐξωτερικὴ πλύσι καθαριότητος μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate So. μέσα σὲ 300 δράμια νερὸ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Trichomycine. Ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε τέσσερες καψοῦλες τὴν ἡμέρα, κάθε ἕξη ὧρες μιά, Caps. Mysteclіne τῶν 250 m.g. Αὐτὴ ἡ θεραπεία, ἂν καὶ κοστίζει κάπως, εἶναι ἐν τούτοις ἀπαραίτητη.

Ι. Πυρπ., Τὸ φάρμακο Ἑλιξοφυλλίνη δὲν κυκλοφορεῖ ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα.

Ραγισμένη καρδιά, Κύπρο: Ἡ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια συχνὰ εἶναι ἐπίμονη καὶ ἔχει ἀνάγκη μακροτέρας θεραπείας. Θὰ συνεχίσετε ἐπὶ τρίμηνο τὴ θεραπεία μὲ τρεῖς ἐνέσεις Ovocycline τῶν 5 m.g. καὶ τρεῖς ἐνέσεις Lutocycline τῶν 10 m.g. κατὰ μῆνα. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς θεραπείας θὰ μοῦ γράψετε πάλι.

Ε. Ι. Κ., Χίο: Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κυήσεως ἡ ἔκκρισι τοῦ κόλπου αὐξάνει σὲ σημεῖο ποὺ συχνὰ εἶναι ἀνυπόφορη. Δὲν ἔπρεπε νὰ σταματήσετε τὴ λῆψι τοῦ φαρμάκου Tabl. Pregnavite. Θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ τὸ παίρνετε στὴ δόσι τῶν ἕξη δισκίων τὴν ἡμέρα μέχρι τοῦ τοκετοῦ.

Ἔλση Κ., Minia, Egypt: Συχνὰ ὁ τοκετὸς καὶ ὁ θηλασμὸς προκαλεῖ πτῶσι καὶ χαλάρωσι τοῦ στήθους. Γιὰ νὰ σᾶς γράψω τὰ κατάλληλα φάρμακα ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν στὴν ἐπανόρθωσι τοῦ κακοῦ, πρέπει νὰ μοῦ γράψετε λεπτομερῶς γιὰ τὸ ρυθμὸ (διάρκεια, ποσότης) τῆς ἐμμήνου ροῆς καὶ ἂν αὐτὴ ἐπανῆλθε μετὰ τὸν τοκετό. Οἱ γραμμὲς τῆς κοιλιᾶς (ραβδώσεις ὑπόλευκες) γιὰ τὶς ὁποῖες παραπονιέστε δὲν ἐξαλείφονται μὲ κανένα τρόπο. Ὅταν μοῦ γράψετε νὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε τὴν περίπτωσί σας.

Κ. Π. Α., Θεσ)νίκη: Ἡ διάπλασί σας, ἡ ὡς τώρα ζωή σας, ὅλα τέλος πάντων ἀποδεικνύουν ὅτι εἶστε ἀπόλυτα φυσιολογικὴ κοπέλλα. Αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι παροδικό. Προσπαθῆστε νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ νὰ ἀκολουθήσετε τὸ δρόμο ποὺ σᾶς χάραξε ἡ φύσι. Σᾶς συνιστῶ νὰ διαβάσετε τὸ βιβλίο «Ἰατρικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς γυναίκας». Θὰ σᾶς διαφωτίση πλήρως ἐπὶ τοῦ θέματος.

Α. Ι. Α., Road 8, England: Οἱ ἐπανειλημμένοι τοκετοὶ καὶ οἱ οἰκογενειακὲς προστριβὲς ἐπιφέρουν συχνὰ ἐλάττωσι τῆς ὁρμῆς. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Thelygan. Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ παίρνετε ἐπὶ πέντε ἡμέρες καθημερινῶς ἀπὸ ἕνα χάπι τὸ ὁποῖο θὰ διαλύετε κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Orgasteron τοῦ 1 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Χ. Τ. Ι., Θλιμένο χαμόγελο: Μὲ εὐχαρίστησι παρατηρῶ πὼς τὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπείας ἦταν ἱκανοποιητικά. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῆ ἡ μικρὴ καθυστέρησι, γιατὶ ὀφείλεται στὴν ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ. Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία ἐπὶ τρίμηνο μὲ τὰ χάπια καὶ τὶς ἐνέσεις Amp. Thelygan καὶ Tabl. Thelygan. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g.

Α. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Γ. Χ., Κύπρο: Εἶναι πολὺ σωστὴ ἡ ἄποψι τοῦ συναδέλφου, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ὀργανικὴ βλάβη, ἀλλὰ γιὰ ἐκδηλώσεις ἐκ τοῦ νευροψυχικοῦ τομέως. Ἡ πιὸ σωστὴ θεραπεία γιὰ σᾶς εἶναι ἡ ὑπνοθεραπεία. Ἐφόσον αὐτὸ δὲν σᾶς εἶναι δυνατό, νὰ πάρετε Tab. Sparine 50 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ θεραπεία, ποὺ ἔγινε μέχρι σήμερα, εἶναι πολὺ σωστή, εἶναι ὅμως ἀνίσχυρη, γιὰ νὰ σᾶς λύση τὸ ζήτημά σας ὁριστικά. Οἱ ἐνέσεις βιταμινῶν Β. θὰ σᾶς ὠφελήσουν σημαντικά, ὅταν γίνωνται κατὰ συχνὰ διαστήματα.

Σαβακηνό, Σέρρας: Ὅλα τὰ ἐνοχλήματά σας ἔχουν τὴν αἰτιολογία, ποὺ μόνος σας ἐπισημαίνετε κατὰ τρόπο σαφῆ καὶ ἀπόλυτο. Ἐπομένως ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἡ γνώμη τοῦ ψυχιάτρου περιττεύει ἐντελῶς. Γνωρίζετε τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ. Πρέπει νὰ ἐπιλύσετε τὸ σεξουαλικὸ ζήτημα καὶ τότε ὅλα θὰ ὑποχωρήσουν αὐτομάτως. Ὁ φυσιολογικὸς δρόμος εἶναι ἡ πιὸ σωστὴ λύσι. Νὰ πάρετε Tab. Equanil 400 m.g. No 1000, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ Amp. S.P.A. Serie II No 10.

Ἕνα ἄτυχο ἄνθρωπο, Κέρκυρα: Πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ ἡ σεξουαλικὴ ἀνεπάρκεια, ὁπότε καὶ τὰ ἐνοχλήματα τῆς καρδιᾶς θὰ ὑποχωρήσουν ἐντελῶς, γιατὶ ὀφείλονται σὲ νευροφυτικὲς διαταραχές, καθὼς ἀπέδειξαν τὰ καρδιογραφήματα καὶ οἱ τόσες ἐξετάσεις. Νὰ τελειώσετε τὴ θεραπεία, ποὺ σᾶς ὑπέδειξα καὶ νὰ μὲ ἐνημερώσετε ἐπὶ τῆς πορείας τῆς καταστάσεως. Λόγω τῆς χρονιότητος τῆς καταστάσεως, ἡ θεραπευτικὴ προσπάθεια πρέπει νὰ εἶναι ἐπίμονη, γιὰ νὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ της.

Ε. Κ., Ρόδο: Ἡ ὀμφαλοκήλη δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀφθονία τῶν ἐνοχλημάτων, ποὺ προέρχονται ἀπ' ὅλα τὰ συστήματα καὶ ὄργανα. Οἱ πόνοι καὶ τὰ λοιπὰ ἐνοχλήματα ὀφείλονται σὲ νευροφυτικὴ δυστονία. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνουν μερικὲς ἐργαστηριακὲς ἐξετάσεις αἵματος καὶ κοπράνων, γιὰ ἀποκλεισμὸ τῶν ὀργανικῶν ἀλλοιώσεων. Νὰ πάρετε Tab. Largactil fl. No 1, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα, ἀρχίζοντας ἀπὸ μικρότερες δόσεις καὶ αὐξάνοντας βαθμιαίως. Τὰ φαινόμενα μὲ τὸν καιρὸ θὰ ὑποχωρήσουν.

Ἀπελπισμένη, S.O.S.: Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ γίνη λεπτομερὴς νευρολογικὴ ἐξέτασι, γιὰ νὰ διαπιστωθῆ, ἂν τὰ ἐνοχλήματά σας εἶναι ὀργανικῆς φύσεως ἢ ὄχι. Τὸ ἀνικανοποίητο βεβαίως παίζει σημαντικὸ ρόλο σὲ μιὰ γυναῖκα. Ὅμως οἱ διαταραχὲς τῆς βαδίσεως, ἰσορροπίας καὶ οἱ αἰσθητικὲς διαταραχὲς δὲν πρέπει νὰ ὀφείλωνται στὴν αἰτία αὐτή. Ἴσως εἶναι ἀναγκαία κλινικὴ νοσηλεία, γιὰ νὰ γίνη ἔρευνα καὶ νὰ τεθῆ διάγνωσι, ὁπότε ἡ θεραπεία θὰ εἶναι ἀνάλογη.

Κυνηγημένο σπουργίτι: Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ἀνωμαλίες ἀπὸ τὴν περίοδο, οἱ δὲ γυναικολογικὲς ἐξετάσεις ἀπέβησαν ὅλες ἀρνητικές, πρέπει ν' ἀποκλεισθῆ ὁ ὀργανικὸς παράγων τῆς ἀναφροδισίας. Ἡ νευρικότης, οἱ χαρακτηριστικοὶ πονοκέφαλοι, οἱ συχνὲς νευρικὲς κρίσεις δείχνουν πὼς εὐθύνεται ὁ ψυχικὸς παράγων καὶ μόνο. Μιὰ νευροψυχιατρικὴ ἐξέτασί σας εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία. Μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε Tab. Sedamyl fl. No 1, ἀπὸ δυὸ τὴν ἡμέρα, γιὰ τὸν κατευνασμὸ τῶν νεύρων σας.

Δυστυχισμένο νέο, Ἐνταῦθα: Τὸ Η3 τῆς Ἀσλὰν εἶναι ἡ νοβοκαΐνη, ποὺ μέσα στὸν ὀργανισμὸ διασπᾶται σὲ Η3 καὶ ἄλλα στοιχεῖα. Ἡ μακροχρόνια ἐφαρμογὴ τῆς θεραπείας ἔχει εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα σὲ διάφορες παθολογικὲς καταστάσεις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ, μέχρι τῶν θαυμάτων, ποὺ διατυμπανίζονται βεβαίως ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασι. Ἡ θεραπεία εἶναι εὔκολη καὶ προσιτὴ σὲ κάθε ποστοφόλι. Ἐφαρμόζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς γιατρούς. Στὴν περίπτωσί σας δὲν ἐνδείκνυται.

Μ. Μ. 32: Οἱ ἐγχειρήσεις, ἐφόσον ἡ λειτουργία ἐπιτελεῖται κανονικῶς, δὲν παίζουν κανένα ρόλο. Ὅσον ἀφορᾶ τὶς τελευταῖες ἀνωμαλίες, πρόκειται γιὰ ψυχικὴ ἀναστολὴ καὶ μόνο. Οἱ ἄλλοι φόβοι σας καὶ ἀμφιβολίες οἱ σχετικοὶ μὲ τὴ διάπλασι εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμοι. Νὰ πάρετε Tab. Equanil 400 m.g. No 50, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ — ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται Πανεπιστημίου 46, Γωνία Χαρ. Τρικούπη. Τηλ. 614.620.

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὴν τηλεόρασι

Σὰν τὸ κεράκι τῆς Λαμπρῆς, ἀνήσυχος ὁ μαχαλᾶς ἤβλεπε τὴν 'Εφταλία νὰ λυώνη. Μὰ ἐκείνη ποὖχε τὸ σκοπό της ἡ πανούργα, γελοῦσε πονηρὰ κι' ἤλεγε:

— Νικολάκη, πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἡ ζωὴ σήμερα εἶναι ἕνα ἐξπρές, ὁ Μαραθώνιος! Τρέχουνε οἱ καταφερτζῆδες καὶ πιάνουνε τὰ πόστα κι' ἄϊντε περίμενε ἐσὺ νὰ δῆς Θεοῦ πρόσωπο!

— Βρὲ Φταλία, λωλάθηκες; Τί ἔπαθες; τῆς λέγανε.

Μὰ ἐκείνη τὸ βιολί τση:

— Πρέπει νὰ ξέρης πὼς καὶ ἡ κλῶσσα ἀκόμα θέλει 5 βδομάδες, χωρὶς νὰ σηκωθῆ μινοῦτο, γιὰ νὰ βγάλη τὰ κλωσσόπουλα. Καὶ νὰ ὑπάρχουνε κάτι καταφερτζοῦδες, ποὺ πᾶνε καμμιὰ ὥρα τὴ μέρα στὰ φροντιστήρια καὶ μὲ τσὶ κομπίνες παίρνουνε τὰ μπρεβέ τους κι' ἄψε σβῦσε φιγουράρουνε δικηγορίνες, γιατρούδενες μ' ἄσπρες μπλοῦζες κι' ὑπουργ νες ἀκόμα, καὶ καταφέρνουνε νὰ μὴ φαίνωνται αὐτὲς ποὖναι.

— Βρέ, πές μου τί θὲς νὰ πῆς;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι κάνω αὐστηρὴ κούρα γιὰ νὰ μὴ φαίνωμαι κι' ἐγὼ αὐτὴ ποὖμαι, κι' ἔτσι νὰ φορῶ ἐγὼ τὰ φουστάνια μου κι' ὄχι τὰ φουστάνια ἐμένα. Καὶ τότε θὰ πάω νὰ παρουσιστῶ μὲ τ' ἀβραντινί μου στὴν ἐπιτροπή, γιὰ νὰ μ' ἀγκαζάρη στὴν τηλεόρασι νὰ φιγουράρη κι' ἐμένα τὸ πολιτρέ μου καὶ τ' ὄνομά μου κορνιζαρισμένο! Καὶ νὰ μπῶ σὲ μεδικὲς μερικὲς καρφὶ στὸ μάτι τους.

Πράγματι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὔμαθε πὼς θὰ ἐνσταλάξη τὴν τηλεόρασι τὸ γκουβέρνο μας, ἤκανε γυμναστική, ἀνέβαζε κατέβαζε σκάλες, δὲν ἤτρωγε ψωμί, σάλτσες, καβουρμάδες, ἤπινε ξύδι καὶ νερὰ πουργκατίφ, γιὰ νὰ τὴν πάη ντουντοῦκι!

— 'Ηβοὶ καλὲ δῆτε τὴν 'Εφταλία χάλια —ἤλεγε ἡ γυναικογειτονιὰ— τάλε κουάλε σὰν μονὴ ἀβγιορέττα!

Στὸ μεταξὺ ἡ 'Εφταλία πῆγε παρουσιάστηκε στὸ σταθμὸ καὶ τῆς εἴπανε στὸ κογιοναμέντο νὰ ξαναπεράση.

Πίσω πάλι δίαιτα χαμόμηλο, ὣς καὶ σαρσαρμπουλοῦκι πῆρε, γιὰ νὰ τὴν πάη τσιριπιτί, γιὰ νὰ κάνη σιλουέττα

— Βρὲ Φταλία, τσ' ἤλεγε ὁ Νικολάκης, ἐσύ, ὅπως πᾶς, δὲ θὰ γιορτάζης πιὰ 2 Μαρτίου, ἀλλὰ τῶν 'Αγίων 'Ασωμάτων!...

Μὰ ἐκείνη τὸ χαβᾶ τση. Ξαναπῆγε πάλι στὴν ἐπιτροπὴ καὶ τ' ἀποτέλεσμα; Ξαναπέρασε! τῆς εἴπανε.

Τότε πιὰ ἀροῦτι μπαροῦτι γύρισε σπίτι τση καὶ τἄβαλε μὲ τὸ Νικολάκη, κι' εἴχανε καυγάδες νύχτα μέρα, κι' ἤταν ὁ μαχαλᾶς ἀνάστατος.

'Απελπισμένος σηκώθηκε ὁ Νικολάκης καὶ πῆγε στὴν ἐπιτροπὴ ντογροῦ.

— Λυπηθῆτε με, κύριοι! Φτωχὸς ἄνθρωπος εἶμαι! Τσ' ἦμπε αὐτὴ ἡ ἰδέα καὶ τώρα δὲν ἔχει νταγιαντισμό. Ἔλεος, ἀγκαζάρτε την. Μόνο ἔτσι θὰ καλμάρη καὶ θὰ βρῶ κι' ἐγὼ τὴν ἡσυχία μου.

— Κάτι θὰ γίνη κυρ-Νικολάκη, τοὔπανε γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν.

'Απὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε ἡ 'Εφταλία ντοναλμᾶ. Τὄκανε ντουγιοὺν μπαϊριάμ.

Κι' ἡ καρσινή τση, ἡ φαρμακόστομη φώναζε:

— Καλέ, τί τσὴ λιμπιστίκανε καὶ τὴν ἀγκαζάρανε; 'Εκτὸς ἂν τὴν θένε γιὰ νὰ ρεκλαμάρουν τὰ κατεψυγμένα κρέατα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— *Νὰ μὲ συγχωρῆτε... Γύρισα μεθυσμένος χθὲς τὸ βράδυ καὶ φαίνεται πὼς ἔκανα λάθος στὸ δωμάτιο!...*
— *Κι' ἐγώ!...*

— *Πρόκειται γιὰ αὐτοκινητικὸ ἀτύχημα. 'Ο κύριος ἔπεσε ἐπάνω μου μὲ τὸ αὐτοκινητάκι του!...*

— *Τὴν καϋμενούλα... Τὸν φιλοῦσε καὶ ξαφνικὰ ἔκλεισε ἡ περικεφαλαία του!..*

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τζαναμπετιὰ

'Αμάν, ἀμάν, γιαγκὶν βάρ! Νὲ μποῦ μπέεεε; Τί ἤτελα ἐγκὼ νὰ πάω νὰ περιλάβω ἀπὸ ἕνα κεμπαπτσήδικο καβουρμᾶ, μπαστουρμᾶ, σουτζούκια, ποὺ κουμπάρος μου ριγάλο ἤστελνε ἐμένα;

Τζάνεμ, ντὲν μποροῦσα μπαξίσι νὰ ντώσω σ' ἕνα χισμετσῆ νὰ πάη νὰ φέρη;

Ἄμα καμπαέτι ντικό μου ντὲν ἤτανε, κεμπαπτσῆς φταίει, ποὺ ἤγραψε ἐμένα:

«Καραμπὲτ ἐφέντη, γκὲλ τεσλὶμ νὰ κάνω παραλαβὴ νὰ ἐνεργήσης, γιαβρούμ. Τσοῦνκι τρίτο ἄντρωπο νὰ παραντώσω ὀλμάζ!».

Κι' ἔτσι ἰστὲρ ἰστεμὲζ σοὺρ Καραμπέτ, εἶπα καὶ πῆγα ντογροῦ κεμπαπτσήδικο.

Εὐτὺς ποὺ ντουρσέκι ἤστριψα σὲ μιὰ πόρτα μὲ γλάστρες-πάστρες, τσιτσὲκ τουρλοῦ-τουρλοῦ λουλούντια, ντύο κοριτσόπουλα καρσιλάντισα, μπιριντζῆ ξαντή, γαλανὴ ἤτανε, ἰκιντζὶ μελανοῦρι, μαῦρα μαλλιά, μαῦρα μάτια καρακιοζλοῦ, μουαλεμπὶ μάγουλό τση, σεκὲρ λουκοὺμ λαιμό τση.

Εὐτὺς ἐγὼ μάξους ρώτησα:

— Μποῦ ταραφτὰν ἕνα κεμπαπτσήδικο βάρμι;

— Νάτο! μοῦπε ἡ ξαντειὰ κι' ἤντειξε τὸ μαγαζί.

— Τεσεκιοὺρ ἐντέριμ, φώναξα, τεμενὰ ἤκανα καὶ μὲ ματιές μου αὐτὰ ντύο κοριτσόπουλα ἀγκάλιασα.

Ξαντὴ κύτταξε, χαμογέλασε, ἄμα μελαγχροινὴ ἴτς ντὲν γύρισε νὰ δῆ ἐμένα.

'Οντὰν σόνρα ἀπὸ κεμπαπτσήδικο, ποὺ πῆγα, πακέτο ριγάλο νὰ πάρω, γιὰ νὰ κάνω ἀλισφερίσι γύρεψα νὰ πίνω, νὰ φάω κάτι καὶ ξανὰ πόρτα κύτταξα.

Μπὶρ-ἂζ σόνρα ξαντὴ ἤφυγε κι' ἀνάμεσα πούλουντα ἡ ἄλλη μελανοῦρι πόμεινε. Τσὸκ σκεφτικὴ ἤτανε, σίγουρα μεράκι ἔκει.

Ξανὰ γενιντὲν γύρισα κύτταξα πρὶν φύγω κι' αὐτὴ κεφάλι τση κούνησε καὶ χαμογέλασε.

Οὔλη νύχτα, σαμπαχτὰν καντὰρ ἴτς μάτι ντὲν ἤκλεισα. Κατάλαβα πὼς καρντιά μου, μυαλά μου, κεμπαπτσήδικο καρσὶ μελανοῦρι ἄφησα.

— Οὐλὲν τὰ πῆτε ἐμένα ἰπαντρεμένος ἄντρωπος τί τέλεις ἀπ' αὐτὴ πιτσιρίκα;

Ὅμως βάλαα μπιλαὰ ὅσο ἰσκεφτόμουνα πὼς αὐτὸ ρεζιλῆκι εἶναι, τόσο καρντιά μου ἤσπρωχνε ἐμένα ἐκεῖ. Τζάνεμ, κακὸ ἤτανε νὰ ξαναβλέπω μπὶρ-ἂζ νταὰ μπὶρ ντεφᾶ ἀκόμα νὰ καμαρώσω;

Κι' ἔτσι, ἄλλο βράντυ, κεμπαπτσήδικο ντογροῦ ξαναπῆγα, κεμπαπτσῆ ἕνα κατοσταράκι μπόλικο μεζὲ εἶπα νὰ φέρη καὶ κολάϊ γύρευα γι' αὐτὸ κορίτσι μελανοῦρι νὰ τὸν ρωτήσω.

Ἄμα ἰσκέφτηκα πάλι, ρεζιλῆκι μεάλο θἄτανε, γιατὶ αὐτὸς τσὸκ φαφλατᾶς ἀντὰμ εἶναι ντουγιοὺν μπαϊριὰμ τὰ κάνη καὶ μπέλκι Σουρπουΐτσας αὐτιὰ νὰ πάη.

Ξαφνικά, αὐτὴ πιτσιρίκα μελανοῦρι βγῆκε κι' ἐγκώ, ποὺ γιὰ ἔρωτα νταλαβέρι οὐστᾶς εἶμαι, γιαβὰς-γιαβὰς πῆγα, πέρασα ἀπὸ κοντὰ κι' ἕνα ραβασάκι ἤντωσα:

«'Αμὰν κουζούμ! γιαγκὶν βάρ, καφάσι μου πάει νὰ κουνήση. Γκέλ, ριτζᾶ ἐντέριμ, ντουρσέκι σου γιάριν ἀκσὰμ «καλησπέρα» νὰ πῶ ἐσένα.

Καραμπέτ».

Ἄλλο βράντι πῆγα ντογροῦ ντουρσέκι φάκατ μπουλμαντίν, βόλτες σούρτα-φέρτα ἤκανα 'πελπισμένος! 'Απὸ κεμπαπτσήδικο μέσα τουρλοῦ-τουρλοῦ τραγούντια μπουζούκια νὰ παίζουνε ἄκουα. Ὧρες πολλὲς περίμενα. Ξαφνικά, σουκιοὺρ 'Αλλὰχ μελανοῦρι πιτσιρίκα φάνηκε, ἤτρεξα, χέρια του ἄρπαξα.

Πιτσιρίκας μάτια εὐτὺς λάμψανε, σπάραξε, τάραξε. στρίγγλισε καὶ μὲ χέρια του νοήματα κάνει ἐμένα, σὰν παλιοπάπουτσο γλῶσσα του ἤβγαλε καὶ μούγκρισε: «Ἄ, ἄ, ἄ, ἄ!».

Σάστισα, πάγωσα. Βάϊ, βάϊ, μουγγὴ ἤτανε! Βάϊ, τζαναμπετιά, βάϊ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ Ρῶσοι ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ «ἀτομικὰ» αὐτοκίνητα;

Πενῆντα χιλιάδες χιλιόμετρα χωρὶς ἀνεφοδιασμὸ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι οἱ τεχνικοὶ τῶν Σοβιὲτ βρίσκονται στὰ πρόθυρα τῆς κατασκευῆς ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ θὰ κινῆται μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. 'Ο Ρῶσος μηχανικὸς Σούσκωφ, εἰδικὸς στὰ ἀτομοκίνητα μεταφορικὰ μέσα, προβλέπει ὅτι «ἕνα αὐτοκίνητο τύπου «Πομπέντα», ἐφωδιασμένο μὲ μικρὴ ποσότητα οὐρανίου, θὰ μπορῆ νὰ κάνη πέντε φορὲς τὴ διαδρομὴ Μόσχας—Βλαδιβοστόκ». Αὐτὸ σημαίνει πὼς θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ διατρέξη 50.000 χιλιόμετρα χωρὶς διακοπὴ καὶ χωρὶς νὰ χρειαστῆ ἀνεφοδιασμὸ σὲ καύσιμη ὕλη!

Ἕνα τέτοιο αὐτοκίνητο θὰ εἶναι πολύτιμο γιὰ τοὺς ἀπέραντους δρόμους τῆς Σιβηρίας, ὅπου δὲν ὑπάρχουν πρατήρια βενζίνης. Τώρα, τ' αὐτοκίνητα καὶ τὰ καμιόνια ποὺ ταξιδεύουν ἀνατολικὰ ἀπ' τὰ Οὐράλια, παίρνουν ἀναγκαστικὰ μαζί τους ἕνα μεγάλο φορτίο βενζίνης καὶ λαδιοῦ γιὰ τὴν κίνησί τους.

Ποιὲς ὅμως εἶναι οἱ πιθανότητες πραγματοποιήσεως αὐτοῦ τοῦ σχεδίου;

'Ο εἰδικὸς 'Αμερικανὸς μηχανικὸς Λιούϊς, τῆς ἑταιρίας «Κράϋσλερ», σὲ μιὰ μελέτη ποὺ συνέταξε πρὸ ἑνὸς ἔτους, ὑπολόγιζε ὅτι τὸ μοτὲρ ἑνὸς «ἀτομικοῦ» αὐτοκινήτου μὲ τὴν ἀπαραίτητη θωράκισί του, θὰ ἔχη βάρος 40 τόννων! 'Απέκλειε λοιπὸν μᾶλλον τὴν κατασκευὴ ἑνὸς τέτοιου αὐτοκινήτου, ἐφόσον δὲ βρίσκεται μιὰ ἄλλη πρακτικὴ μέθοδος ἀποθηκεύσεως καὶ χρησιμοποιήσεως τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1957, ὁ ἀμερικανικὸς στρατὸς ἀποκάλυψε ὅτι μελετοῦσε τὴν κατασκευὴ ἑνὸς «συρμοῦ» ἀπὸ αὐτοκίνητα μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μεταφέρη 150 τόννους μὲ ταχύτητα 20 μιλίων τὴν ὥρα. Τὰ σχετικὰ πειράματα συνεχίζονται, στὴ Βιργινία. Τὰ ὀχήματα αὐτὰ θὰ ἔχουν πελώρια λάστιχα καὶ θὰ μοιάζουν σὰν τροχοφόρα ἕλκυθρα. 'Ο ἀτομικὸς ἀντιδραστὴρ θὰ βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τους, οἱ θέσεις τῶν ἐπιβατῶν μπροστὰ καὶ τὸ φορτίο ἀνάμεσα. 'Ο ἀντιδραστὴρ θὰ παρέχη ἐνέργεια σὲ ἀνεξάρτητα μοτὲρ ποὺ θὰ κινοῦν τὸν κάθε τροχό.

Ὅσο γιὰ τὶς ρωσικὲς πραγματοποιήσεις, ὑπάρχουν πληροφορίες ὅτι ὁ καθηγητὴς Ρομαντὶν — ποὺ ἔχει πάρει τὸ βραβεῖο Στάλιν στὴν πυρηνικὴ φυσικὴ — πειραματίζεται ἐπιτυχῶς μὲ «ἀτομικὰ» αὐτοκίνητα. Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι ὅτι οἱ εἰδήσεις αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ τὴν 'Ανατολικὴ Γερμανία, ἐνῶ οἱ ἴδιοι οἱ Ρῶσοι δὲν κάνουν καθόλου λόγο. Οἱ πρόσφατες ἀνακοινώσεις τοῦ Σούσκωφ π. χ. δὲν περιέχουν οὔτε λέξι γιὰ τὰ πειράματα αὐτὰ τοῦ καθηγητοῦ Ρομαντίν. Λένε μόνο ὅτι οἱ Ρῶσοι βρίσκονται στὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας κι' ὅτι τὸ μόνο ζήτημα ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ εἶναι τὸ μέγεθος ἑνὸς τέτοιου ὀχήματος.

Κατὰ τὸ Σούσκωφ, ἡ ἰδεώδης λύσις θὰ ἦταν μιὰ μηχανὴ μὲ πιστόνια — σὰν τὶς κοινὲς τῶν αὐτοκινήτων. Ἕνα ἀέριο μίγμα οὐρανίου θὰ διοχετεύεται στοὺς κυλίνδρους καὶ θὰ κινῆ τὰ πιστόνια, μὲ τὴ διαστολή του ἀπὸ τὴ θερμότητα ποὺ θὰ παράγεται ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ διάσπασι. Ἔπειτα θὰ βγαίνη ἀπ' τοὺς κυλίνδρους, θὰ ψύχεται καὶ θὰ ξαναγυρίζη γιὰ νὰ ὑποστῆ νέα διάσπασι. Κάθε φορὰ ὅμως, θὰ διασπᾶται μόνο μιὰ ἐλαχίστη ποσότης οὐρανίου, κι' ἔτσι τὸ ἴδιο ἀέριο θὰ χρησιμοποιῆται ἐπὶ πολὺν καιρό.

'Αλλ' ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν εἶναι πρακτικῶς πραγματοποιήσιμη γιὰ τὴν ὥρα—προσθέτει ὁ Σούσκωφ. Θὰ περάσουν χρόνια ἀκόμη, γιὰ νὰ κατασκευαστοῦν τέτοια μοτέρ.

Στὸ μεταξύ, ἡ καλύτερη λύσις εἶναι ὁ ἀτομικὸς ἀντιδραστὴρ καὶ ὁ ἀεριοστρόβιλος (τουρμπίνα). Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἔχουν ἤδη κατασκευαστῆ αὐτοκίνητα γιὰ ἀγῶνες, κινούμενα μὲ τουρμπίνες.

Νὰ πῶς προβλέπει ὁ Σούσκωφ ὅτι θὰ λειτουργῆ ἕνα τέτοιο «ἀτομικὸ» αὐτοκίνητο: 'Ο ἀντιδραστὴρ του δὲ θὰ περιέχη στερεὸ οὐράνιο, ἀλλὰ μιὰ διάλυσι ἀλάτων οὐρανίου, ἀνακατεμένη μ' ἕνα μέταλλο ὑγροποιημένο (βισμούθιο), ποὺ θὰ ἐπιβραδύνη τὴν ἀτομική της διάσπασι. Ἔτσι, θὰ εἶναι ἰσχυρὸς καὶ ἐλαφρὸς συγχρόνως. Θὰ ἔχη δὲ σχῆμα σφαιρικό. Ἕνας συμπιεστὴς θὰ στέλνη στὸν ἀντιδραστῆρα ἀέρα μὲ πίεσι ἀρκετῶν ἀτμοσφαιρῶν.

'Ο ἀέρας αὐτὸς θὰ θερμαίνεται μὲ τὴν ἀτομικὴ διάσπασι τοῦ οὐρανίου, θὰ διαστέλλεται, θὰ κινῆ τὶς τουρμπίνες καὶ θὰ φεύγη ὕστερα στὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἕνα περίεργο χαρακτηριστικὸ αὐτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου θὰ εἶναι ἕνας σωλήνας, ποὺ θ' ἀνεβαίνη ψηλά, ἀπ' τὸ πίσω μέρος του. 'Απὸ κεῖ θὰ φεύγη ὁ θερμὸς ἀέρας, ἀφοῦ κίνησε τὶς τουρμπίνες. Τὸ ρεῦμα του θὰ κατευθύνεται πρὸς τὰ πάνω, κι' ἔτσι δὲ θὰ κινδυνεύουν καθόλου ἀπ' αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἀντικείμενα ποὺ θὰ βρεθοῦν κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο.

Θὰ ὑπάρχουν δυὸ τουρμπίνες, ἡ μιὰ γιὰ νὰ κινῆ τὸ συμπιεστὴ τοῦ ἀέρος κι' ἡ ἄλλη γιὰ νὰ δίνη κίνησι στοὺς τροχοὺς τοῦ αὐτοκινήτου.

Θὰ περιέχωνται δὲ κι' οἱ δυὸ μέσα σ' ἕνα κύλινδρο, διαμέτρου 50 πόντων περίπου καὶ μήκους 2 μέτρων, ποὺ θὰ βρίσκεται χαμηλὰ στὸ ἕνα πλευρὸ τοῦ αὐτοκινήτου. 'Ο ἀντιδραστὴρ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐγκατεστημένος ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ κοντὰ στὶς τουρμπίνες, γιὰ νὰ περιοριστῆ τὸ μῆκος τῶν σωληνώσεων.

'Απὸ πάνω θὰ βρίσκεται ὁ χῶρος γιὰ τὸ φορτίο, ποὺ θὰ κυμαίνεται γύρω ἀπ' τοὺς 5—10 τόννους.

Μπορεῖ ἀκόμη νὰ χρησιμοποιηθῆ τουρμπίνα, ποὺ θὰ κινῆται ὄχι μὲ θερμὸ ἀέρα, ἀλλὰ μὲ ἀτμοὺς νεροῦ ἢ ὑδραργύρου. Αὐτὴ θὰ παράγη ἠλεκτρισμό, ποὺ θὰ διοχετεύεται σὲ μικρὰ ἠλεκτρικὰ μοτὲρ ἐγκατεστημένα σὲ κάθε τροχό. Μὲ τὸ σύστημα αὐτό, ὁ κάθε τροχὸς θὰ κινῆται ἀνεξάρτητα ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ τ' αὐτοκίνητο θὰ ἔχη μεγαλύτερη εὐκινησία. Θὰ μπορῆ νὰ τρέξη στὸ πιὸ ἀνώμαλο ἔδαφος, πάνω στὸ χιόνι, στὴν ἄμμο, στὴ λάσπη...

Μιλῶντας γιὰ ἕνα τέτοιο συνδυασμὸ ἀντιδραστῆρος καὶ ἀτμοστροβίλου, ἕνας ἄλλος Ρῶσος ἐπιστήμων, ὁ μηχανικὸς Μπαλαμπάνωφ, ὑπολογίζει ὅτι θὰ περιέχη 1 κιλὸ οὐράνιον (ἢ ἄλλο ἀνάλογο ὑλικὸ) καὶ 15 λίτρα νερό.

Ὅσο γιὰ τὶς γερμανικὲς πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ Ρομαντίν, βεβαιώνουν ὅτι τὸ αὐτοκίνητό του μοιάζει μὲ ὅλα τὰ συνηθισμένα, μὲ τὴ μόνη διαφορὰ ὅτι ἔχει ἐπιπλέον ἕνα ἀτομικὸ ἀντιδραστῆρα, ποὺ «καίει» μικρὲς ποσότητες οὐρανίου ἢ πλουτωνίου. 'Η παραγομένη θερμότης διατηρεῖ λυωμένη μιὰ ποσότητα μολύβδου, ποὺ κυκλοφορεῖ συνεχῶς θερμαίνει νερὸ καὶ τὸ ἐξατμίζει. Μὲ τοὺς ἀτμούς του δέ, περιστρέφεται μιὰ τουρμπίνα, ποὺ κινεῖ τοὺς τροχοὺς τοῦ αὐτοκινήτου. Ὕστερα οἱ ἀτμοὶ ψύχονται καὶ γίνονται πάλι νερό.

'Ο ἀτομικὸς ἀντιδραστὴρ παρέχει 2.500.000 φορὲς περισσότερη ἐνέργεια ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο βενζινοκίνητο μοτέρ.

Τὸ σπουδαιότερο πρόβλημα εἶναι ἡ προφύλαξι τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν διαβατῶν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ραδιενέργεια. Δὲ μπορεῖ, βέβαια, νὰ ἐφαρμοστῆ σ' ἕνα αὐτοκίνητο ἡ ὀγκώδης καὶ βαρειὰ θωράκισι ἀπὸ σίδερο καὶ μπετόν, ποὺ χρησιμοποιεῖται στὰ ἀτομικὰ ἐργοστάσια. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ Ρῶσοι βρῆκαν τὸν τρόπο τῆς ἀποτελεσματικῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῶν τῶν ὑλικῶν μὲ ἄλλα, ἐλαφρότερα (ὑδρογόνο, νάτριο καὶ ὡρισμένα νέα μεταλλικὰ κράματα ποὺ ἀπορροφοῦν τὴ ραδιενέργεια).

Πάντως, ὁ Σούσκωφ γράφει ὅτι «τὸ ἀτομικὸ αὐτοκίνητο θὰ εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα καὶ θὰ ζυγίζη τὸ λιγώτερο 50—60 τόννους». Τὰ μεγάλα αὐτὰ αὐτοκίνητα θὰ ἔχουν ὄχι λιγώτερους ἀπὸ τρεῖς ἄξονες. Θὰ μποροῦν δὲ νὰ τραβήξουν πίσω τους 4—5 «ρυμοῦλκες», μὲ φορτίο 15—20 τόννων τὴν καθεμιά, ἢ 2—3 ὀχήματα γιὰ 50—80 ἐπιβάτες τὸ καθένα. Ἔτσι θ' ἀποτελῆται ἕνας «συρμός», μήκους 50 μέτρων.

Τὸ σύστημα αὐτὸ θὰ δοκιμαστῆ πρῶτα στὰς χιονισμένες σιβηρικὲς ἐκτάσεις, ὅπου δὲν ὑπάρχουν δρόμοι, καθὼς καὶ στὶς ἐρήμους τῆς κεντρικῆς 'Ασίας. 'Ο Σούσκωφ προβλέπει ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, αὐτὰ τὰ «ἀτομικὰ αὐτοκινητοτραῖνα» θὰ ἔχουν γίνει πραγματικότης. Ὅσο γιὰ ἐλαφρὰ ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια, τὰ θεωρεῖ ἀπραγματοποίητα γιὰ τὴν ὥρα. Προσθέτει ὅμως ὅτι οἱ ἀστραπιαῖες πρόοδοι τῆς ἀτομικῆς τεχνολογίας μᾶς ἐπιφυλάσσουν τὶς πιὸ ἀπρόβλεπτες ἐκπλήξεις.

Τὰ «ἀτομικὰ αὐτοκινητοτραῖνα», ὅπως τὰ προβλέπουν οἱ εἰδικοὶ τῶν Σοβιέτ. 'Η «λεζάντα» κάτω ἀπ' τὸ σκίτσο αὐτό, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν «Πράβδα», σημαίνει: Τὸ ἀτομικὸ αὐτοκίνητο θὰ κινῆται στὴ στέππα, ὅπου δὲν ὑπάρχουν καθόλου δρόμοι».

Через тундру, по бездорожью двинется атомный автомобиль.
Рис. Д. СМИРНОВА.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε. ΜΑΛΟ

Χωρὶς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ρεμῆς κι' ὁ Ματτίας ἔφτασαν μὲ τὸν γέρο ὑπάλληλο τοῦ δικηγορικοῦ γραφείου σὲ μιὰ κακόφημη συνοικία τοῦ Λονδίνου καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς πόλισμαν βρῆκαν τὸ σπίτι ποὺ ζητοῦσαν. Ἦταν μιὰ ξύλινη παράγκα. Ἐκεῖ ἔμενε ἡ οἰκογένεια τοῦ Ρεμῆ, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα παράλυτο γέρο, ἕναν ἄντρα σαράντα περίπου χρόνων, μιὰ γυναίκα νεώτερή του καὶ τέσσερα παιδιά: δυὸ ἀγόρια καὶ δυὸ κορίτσια. Ὅπως ἔμαθε ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ Ρεμῆς ἦταν τὸ μεγαλύτερο παιδί του, ποὺ τὸ ἔκλεψε μιὰ γυναίκα, ἀντίζηλη τῆς μητέρας του, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, καὶ τὸ πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου τὸ πέταξε στὸ δρόμο...

49ον

»Τοῦ εἶχα πῆ μάλιστα νὰ εἰδοποιήση τοὺς δικηγόρους Γκρὴθ καὶ Γκάλεϋ, ποὺ ἔχουν ὅλες τὶς ὑποθέσεις μου. Δὲν τοῦ ἔδωσα ὅμως τὴ διεύθυνσί μου ἐδῶ, γιατὶ μόνο τὸ χειμῶνα καθόμαστε στὸ Λονδῖνο. Τὸ καλοκαῖρι γυρίζουμε τὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Σκωτία. Εἶμαι, βλέπεις, ἔμπορος γυρολόγος. Νά, παιδί μου, πῶς βρέθηκες, ὕστερ' ἀπὸ δεκατρία χρόνια καὶ ξαναπαίρνεις τὴ θέσι σου στὸ πατρικό σου σπίτι... Καταλαβαίνω μάλιστα γιατί εἶσαι σαστισμένος ἀκόμα. Δὲ μᾶς γνωρίζεις καλὰ καὶ δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβης τί λέμε, ἀφοῦ δὲν ξέρεις τὴ γλῶσσα. Ἐλπίζω νὰ συνηθίσης...

Ναί, βέβαια, θὰ συνήθιζα.

Τὰ πλούσια σπάργανα δὲν εἶχαν βγῆ ἀληθινά... Γιὰ τὴ μάνα Μπαρμπερίνα, γιὰ τὴ Λίζα, τὸν Ἀκκέν, γιὰ ὅσους μὲ εἶχαν βοηθήσει, αὐτὸ ἦταν ἄσχημο. Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ κάνω γι' αὐτοὺς ὅ,τι ὀνειρευόμουν. Γιατί οἱ γυρολόγοι ἔμποροι, ὅταν μάλιστα κάθωνται σὲ παράγκες, δὲν εἶναι τόσο πλούσιοι... Ἀλλὰ γιὰ μένα τί κακὸ ἦταν; Δὲ μοῦ ἔφτανε ποὺ εἶχα τώρα μιὰ οἰκογένεια; Ἂς ἦταν φτωχή... Ἡ ἀγάπη ἀξίζει περισσότερο ἀπ' τὰ πλούτη. Κι' ἐκεῖνο ποὺ χρειαζόμουν δὲν ἦταν τόσο τὰ χρήματα, ὅσο ἡ στοργή...

Ἐνῶ ἄκουγα τὴν ἱστορία ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἔστρωσαν τὸ τραπέζι. Ἔβαλαν πιᾶτα καὶ σὲ μιὰ πιατέλλα ἔφεραν βωδινὸ ψητὸ μὲ πατάτες.

— Πεινᾶτε, παιδιά; μᾶς ρώτησε ὁ πατέρας, τὸ Ματτία καὶ μένα.

Ὁ Ματτίας ἔδειξε τ' ἄσπρα του δόντια.

— Στὸ τραπέζι, λοιπόν!

Πρὶν καθίσουμε, ὁ πατέρας ἔσπρωξε τὴν πολυθρόνα τοῦ παπποῦ. Ἔπειτα κάθισε κι' ἄρχισε νὰ κόβη τὸ κρέας. Ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε.

Ἂν καὶ δὲν ἤξερα τοὺς τρόπους τῶν καλῶν οἰκογενειῶν, γιατὶ ἡ ἀνατροφή μου ὡς τώρα ἦταν τοῦ δρόμου, μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι πῶς τ' ἀδέρφια μου ἔτρωγαν μὲ τὰ χέρια. Ὅσο γιὰ τὸν παπποῦ, αὐτὸς δὲν κύτταζε παρὰ τὸ πιᾶτο του. Κι' ὅταν τοῦ ἔπεφτε κανένα κομμάτι ἀπὸ τὰ τρεμουλιαστά του δάκτυλα, τ' ἀδέρφια μου τὸν περιγελοῦσαν.

Ἀφοῦ ἀποφάγαμε, νόμισα πῶς θὰ περνούσαμε τὴ βραδυά μας κοντὰ στὴ φωτιά. Ὁ πατέρας μου ὅμως μοῦ δήλωσε πῶς περίμενε κάτι φίλους του κι' ἔπρεπε νὰ πλαγιάσουμε. Πῆρε ἕνα κερὶ καὶ μᾶς ὡδήγησε σὲ μιὰ ἀποθήκη, πλάϊ στὴν κάμαρα. Ἐκεῖ βρίσκονταν δυὸ ἁμάξια. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ἑνὸς κι' εἴδαμε μέσα δυὸ κρεβάτια τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο.

— Νὰ τὰ κρεβάτια σας, μᾶς εἶπε. Καλὸν ὕπνο, παιδιά!

Ἔτσι μὲ ὑποδέχτηκε ἡ οἰκογένειά μου, ἡ οἰκογένεια Ντρίσκολ.

Τίμα τὸν πατέρα...

Χωρὶς νὰ φλυαρήσουμε, ὅπως κάναμε πάντα, πλαγιάσαμε.

— Καληνύχτα, Ρεμῆ, μοῦ εἶπε ὁ Ματτίας.

— Καληνύχτα, Ματτία.

Ὁ Ματτίας δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ μιλήση, ὅπως δὲν εἶχα κι' ἐγώ. Ἡ σιωπή του ὁμολογῶ μ' εὐχαρίστησε.

Ἀλλ' ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς ὄρεξι νὰ μιλήση, δὲ θὰ πῆ πῶς ἔχει ὄρεξι γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἦταν ἀδύνατο νὰ κλείσω μάτι!

Κι' ἀφοῦ ὁ πατέρας κλείδωσε ἀπέξω τὴν πόρτα τοῦ ἁμαξιοῦ, σβύσαμε τὸ κερί. Τότε ἄρχισα νὰ συλλογίζωμαι ὅλα τὰ περιστατικά. Στριφογύριζα στὸ στρῶμα μου. Ἄκουγα ὅμως κάθε τόσο νὰ στριφογυρίζη κι' ὁ Ματτίας.

— Δὲν κοιμήθηκες; τὸν ρώτησα σιγά.

— Ἀκόμα...

— Μὴν εἶσαι ἄρρωστος;

— Εὐχαριστῶ, εἶμαι πολὺ καλά. Μόνο ποὺ μοῦ φαίνεται πῶς ταξιδεύω ἀκόμα μὲ τὸ βαπόρι...

Αὐτὸ τάχα ἐμπόδιζε τὸ Ματτία νὰ κοιμηθῆ; Ἢ μήπως οἱ σκέψεις, ποὺ ἀσφαλῶς θᾆταν ὅμοιες μὲ τὶς δικές μου; Ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν. Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ μεγάλωνε τὸ φόβο ποὺ μ' ἐπίεζε. Τί φοβόμουν ὅμως; Δὲν ἤξερα, μὰ φοβόμουν. Δὲν ἦταν ἐπειδὴ κοιμόμουν μέσα σὲ ἁμάξι, στὴν ἐλεεινὴ ἐκείνη συνοικία. Εἶχα περάσει νύχτες καὶ σὲ χειρότερα μέρη. Κι' ὅλο προσπαθοῦσα νὰ νικήσω τὸ φόβο μου, ποὺ μὲ κυρίευε.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ ξέρω τί ὥρα ἦταν. Ξαφνικὰ ἄκουσα ἕνα κρότο στὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης ποὺ ἔβγαζε σ' ἄλλο δρόμο κι' ὄχι στὴν αὐλή. Ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χτυπήματα, ἕνα φῶς χύθηκε στ' ἁμάξι μας.

Κύτταζα γύρω μου, ἐνῶ ὁ Κάπης, ποὺ κοιμόταν στὰ πόδια μου, γρύλλισε. Τότε εἶδα τὸ φῶς, ποὺ ἦταν στὸ πλευρὸ τοῦ ἁμαξιοῦ κι' ἔμπαινε ἀπ' τὸ παραθυράκι. Δὲν τὸ εἶχα δῆ ὅταν μπῆκα, γιατὶ ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ μέσα μὲ μιὰ κουρτίνα. Γιὰ νὰ μὴν ξεσηκώση ὁ Κάπης τὸ σπίτι μὲ γαυγίσματα, τοῦπιασα τὸ στόμα. Καὶ τεντώνοντας τὸ κεφάλι κύτταξα ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ὁ πατέρας εἶχε βγῆ στὴν ἀποθήκη κι' εἶχε ἀνοίξει σιγὰ τὴν πόρτα τοῦ δρόμου. Κι' ἀφοῦ μπῆκαν δύο, φορτωμένοι μὲ βαρειὰ δέματα, τὴν ξανάκλεισε πάλι σιγά.

Ἔφερε τότε τὸ δάχτυλο στὰ χείλη του καὶ μὲ τ' ἄλλο, ποὺ κρατοῦσε τὸ κλεφτοφάναρο, τοὺς ἔδειξε τ' ἁμάξι μας. Αὐτὸ σήμαινε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ κάνουν θόρυβο.

Ὁ πατέρας τοὺς βοήθησε νὰ ξεφορτώσουν τὰ δέματα. Ἔπειτα ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε μὲ τὴ μητέρα. Ὅσο ἔλειπε, οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀνοίξει τὰ δέματα. Τὸ ἕνα ἦταν γεμᾶτο τόπια πανί. Τὸ ἄλλο, μάλλινα πλεχτά. Τότε κατάλαβα ὅτι αὐτοὶ ἦταν ἔμποροι κι' ἦρθαν νὰ πουλήσουν στοὺς γονεῖς μου τὰ ἐμπορεύματά τους.

Ὁ πατέρας ἔπαιρνε κάθε τόπι τὸ κύτταζε καλὰ καὶ τὄδινε στὴ μητέρα. Ἐκείνη ἔκοβε μ' ἕνα ψαλιδάκι τὶς ἐτικέττες τους καὶ τὶς ἔβαζε στὴν τσέπη.

Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὥρα ποὺ εἶχαν διαλέξει μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι.

Ὁ πατέρας ἐξετάζοντας τὰ πράγματα, μιλοῦσε σιγανὰ μὲ τοὺς ξένους. Τὸ μόνο ποὺ ἄκουγα ἀγγλικά, ἦταν οἱ λέξεις «μπόμπ» καὶ «πόλισμαν».

Ὅταν τελείωσε αὐτὴ ἡ δουλειά, μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι. Πήγαιναν νὰ κανονίσουν, φαίνεται, τοὺς λογαριασμούς τους.

Τριγύρω μας ἔγινε πάλι σκοτάδι.

Θέλησα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πῶς ὅ,τι εἶχα δῆ πρὸ ὀλίγου ἦταν φυσικό. Μὰ δὲν τὰ κατάφερα. «Γιατί —ἔλεγα— νὰ μποῦν αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν αὐλή; Γιατί μιλοῦσαν σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὴν ἀστυνομία; Γιατί ἡ μητέρα ἔκοβε τὶς ἐτικέττες ἀπὸ τὰ τόπια;» Οἱ ἀπορίες αὐτὲς δὲν ἦταν κατάλληλες γιὰ νὰ μὲ ἀποκοιμίσουν. Κι' ἐπειδὴ δὲν εὕρισκα τὴ λύσι τους, προσπάθησα νὰ τὶς διώξω. Μὰ τοῦ κάκου!

Σὲ λίγο εἶδα πάλι τὸ φῶς καὶ κύτταξα ἀπ' τὸ παραθυράκι. Ἔλεγα πῶς καλύτερα θᾆταν νὰ μὴν κυττάξω. Κι' ὅμως ἤθελα νὰ ἰδῶ τί κάνουν.

Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα ἦταν μόνοι. Κι' ἐνῶ ἡ μητέρα ἔκανε δυὸ δέματα τὰ πράγματα, ποὺ εἶχαν φέρει, ὁ πατέρας σκούπισε μιὰν ἄκρη τῆς ἀποθήκης. Κάτω ἀπὸ ἐκεῖ ἦταν μιὰ καταπακτή. Κι' ἐνῶ ἡ μητέρα τοῦ φώτιζε, ἐκεῖνος πατέβασε τὸ δυὸ δέματα. Ὕστερα σκόρπισαν ἀπὸ πάνω ἄχυρα καὶ γύρισαν στὸ σπίτι.

Τὴ στιγμή, ποὺ ἔκλειναν σιγὰ τὴν πόρτα, μοῦ φάνηκε πῶς ὁ Ματτίας κουνήθηκε στὸ κρεβάτι του.

Εἶχε παρακολουθήσει λοιπὸν κι' αὐτὸς ὅσα ἔγιναν ἔξω;

Δὲν τόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω.

Ἔμεινα πολλὲς ὧρες ἄϋπνος. Ἕνας πετεινὸς λάλησε καὶ κατάλαβα πῶς πλησίαζε νὰ ξημερώση. Τότε μόνο ἀποκοιμήθηκα, μὰ ὁ ὕπνος μου ἦταν ἀνήσυχος, γεμᾶτος ἐφιάλτες κι' ἀγωνίες. Ἕνας κρότος στὴν κλειδαριὰ μὲ ξύπνησε κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἐπειδὴ νόμισα πῶς ἦταν ὁ πατέρας, ἔκλεισα τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῶ.

— Ὁ ἀδελφός σου ἦταν, μοῦ εἶπε σὲ λίγο ὁ Ματτίας. Ξεκλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε.

Τότε σηκωθήκαμε. Ὁ Ματτίας δὲ μὲ ρώτησε ἂν κοιμήθηκα καλά. Ἀλλ' οὔτε ἐγὼ τὸν ρώτησα καὶ ἀπέφευγα νὰ τὸν κυττάξω στὰ μάτια.

Μπήκαμε στὸ σπίτι. Δὲν βρήκαμε ἐκεῖ παρὰ τὸν παπποῦ ἀκίνητο, σὰν νὰ μὴν εἶχε κουνηθῆ ἀπὸ χτές, τὴ μεγάλη μου ἀδελφή, τὴν Ἄννα, ποὺ σκούπιζε τὸ τραπέζι, καὶ τὸ μεγάλο μου ἀδελφό, τὸν Ἄλλεν, ποὺ σάρωνε τὴν κάμαρα.

Ἔκανα νὰ τοὺς βοηθήσω, ἀλλ' αὐτοὶ συνέχισαν τὴ δουλειά τους, χωρὶς νὰ μοῦ μιλήσουν.

— Ρώτησε τους, εἶπα στὸ Ματτία, τί ὥρα θὰ δῶ σήμερα τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μου;

Ὁ Ματτίας ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπα. Ὁ παπποῦς, ἀκούγοντας νὰ τοῦ μιλοῦν ἀγγλικά, μαλάκωσε λίγο. Ἡ φυσιογνωμία του ἔχασε τὴ φοβερὴ ἐκείνη ἀκαμψία καὶ φάνηκε πρόθυμος ν' ἀποκριθῆ.

— Τί λέει; ρώτησα.

— Λέει πῶς ὁ πατέρας σου θὰ λείψη ὅλη τὴν ἡμέρα, κι' ὅτι ἡ μητέρα σου κοιμᾶται. Καὶ λέει πῶς μποροῦμε νὰ πᾶμε νὰ περπατήσουμε.

— Αὐτὸ μόνο εἶπε; ρώτησα, γιατὶ ἡ μετάφρασι μοῦ φάνηκε σύντομη.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶπε... νά, πῶς ἂν βροῦμε καμμιὰ καλὴ εὐκαιρία ἔξω νὰ μὴν τὴν ἀφήσουμε. Κι' ἔπειτα πρόσθεσε: «Νὰ ξέρης καλὰ καὶ νὰ θυμᾶσαι πῶς ὁ ἔξυπνος πρέπει νὰ ζῆ εἰς βάρος τῶν κουτῶν»!

Ὁ παπποῦς μᾶς παρακολουθοῦσε. Μάντευε τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Ματτία, γιατὶ μὲ τὰ τελευταῖα λόγια, ἔκανε μὲ τὸ γερὸ χέρι του μιὰ κίνησι, σὰν νᾆχωνε κάτι στὴν τσέπη του καὶ συγχρόνως ἔκλεισε τὸ ἕνα μάτι.

— Πᾶμε, εἶπα στὸ Ματτία.

Γιὰ δυὸ-τρεῖς ὧρες περπατήσαμε στὰ περίχωρα τοῦ Κόκκινου Λέοντος. Δὲν τολμούσαμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε. Τὴν ἡμέρα τὸ Μπέθναλ-Γκρὴν μοῦ φάνηκε πιὸ ἀπαίσιο. Παντοῦ, στὰ σπίτια καὶ στοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἔβλεπες παρὰ τὴ φτώχεια.

Κυτταζόμαστε μὲ τὸ Ματτία, ἀλλὰ δὲ λέγαμε τίποτα. Καθὼς τριγυρίζαμε, βρεθήκαμε σ' ἕνα σοκκάκι ποὺ ἔβγαζε στὴν αὐλή μας. Γυρίσαμε, λοιπόν, στὸ σπίτι.

Ἡ μητέρα μου εἶχε βγῆ ἀπ' τὴν κάμαρά της. Τὴν εἶδα ν' ἀκουμπᾶ τὸ κεφάλι πάνω στὸ τραπέζι. Νομίζοντας πῶς ἦταν ἄρρωστη, ἔτρεξα νὰ τὴ φιλήσω.

Ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ μὲ κύτταξε. Τότε ἔνοιωσα μιὰ μυρωδιὰ ρακῆς, ποὺ ἔβγαζαν τὰ χνῶτα της. Ἔκανα πρὸς τὰ πίσω κι' ἡ μητέρα μου ἄφησε νὰ πέση πάλι τὸ κεφάλι της πάνω στὰ χέρια.

— Τζίν! εἶπε ὁ παπποῦς.

Καὶ γελῶντας σαρκαστικά, πρόσθεσε κι' ἄλλα λόγια, ποὺ δὲν τὰ κατάλαβα.

Γύρισα καὶ κύτταξα τὸ Ματτία. Μὲ κύτταξε κι' αὐτὸς μὲ δακρυσμένα μάτια.

Τοῦ ἔγνεψα καὶ ξαναβγήκαμε ἔξω.

Περπατήσαμε πολλὴ ὥρα χειροπιασμένοι.

— Μὰ ποῦ θέλεις νὰ πᾶς; μὲ ρώτησε ὕστερ' ἀπὸ τόση σιωπή.

— Δὲν ξέρω... Σ' ἕνα μέρος ποὺ νὰ μποροῦμε νὰ μιλήσουμε. Θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι, μὰ μέσα στὸν κόσμο δὲ μπορῶ.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς τώρα οἱ διαβάτες μ' ἐνοχλοῦσαν. Ἤθελα ἕνα ἥσυχο μέρος γιὰ νὰ μιλήσω τοῦ Ματτία πολὺ σοβαρά...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπήκαμε σ' ἕνα πλατὺ δρόμο. Καὶ σὲ λίγο βρεθήκαμε σ' ἕνα μεγάλο πάρκο ἀνθοστόλιστο. Ἦταν πολὺ κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ μιλήσουμε.

Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασί μου καὶ ἤξερα τί ἤθελα νὰ πῶ.

Μόλις καθίσαμε σ' ἕναν ἀπόμερο πάγκο, εἶπα:

— Ξέρεις, Ματτία, πόσο σ' ἀγαπῶ καὶ πῶς ἀπ' τὴν ἀγάπη μου αὐτὴ σὲ παρακάλεσα νὰ μὲ συντροφέψης στοὺς γονεῖς μου. Δὲ θὰ μὲ παρεξηγήσης, λοιπόν, ἂν σοῦ ζητήσω κάτι.

— Εἶσαι ἀνόητος! μοῦ ἀποκρίθηκε, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

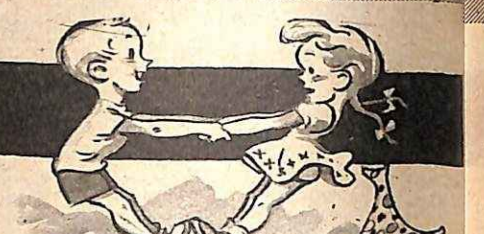

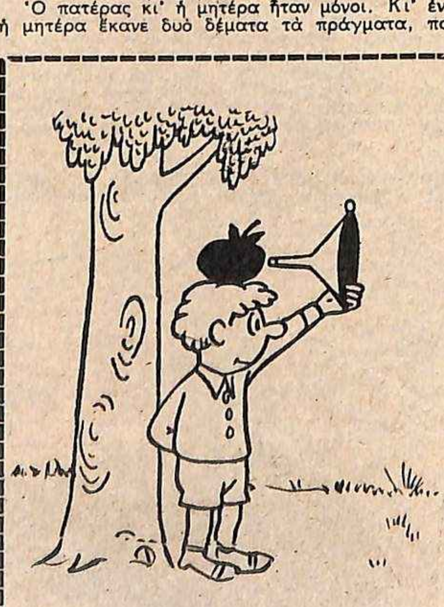

Ὁ σύγχρονος Γουλιέλμος Τέλλος

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΚΑΛΗ ΣΙΝ - ΣΟΥΝ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὴν Κίνα ὁ πλούσιος ἔμπορος Βὰν Χό. Εἶχε ἕνα θαυμάσιο σπίτι μὲ περιβόλι πάντα ἀνθισμένο, μιὰ λίμνη στὴ μέση κι' ἕνα μεγάλο μπαλκόνι, ὅπου αὐτὸς κι' οἱ κόρες του ἔπιναν τὸ τσάϊ τους καὶ χαίρονταν τὴν ὀμορφιὰ τῆς πατρίδας τους.

Μιὰ μεγάλη στενοχώρια ὅμως ἔτρωγε τὸν Βὰν Χό. Δὲν εἶχε ἀγόρι. Λάτρευε ὡστόσο τὶς κόρες του, τὴν Κοὺν Σί, τὴ Λὶ Σὶν καὶ τὴ Σὶν Σούν, ποὺ ἦταν τὸ στερνοπαῖδι του, ἀλλὰ κι' ἡ πιὸ ὡραία ἀπ' ὅλες.

Τὰ κορίτσια ἔκαναν περίπατο μέσα στὸ περιβόλι κι' ἔννοιωθαν ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι νὰ κάθωνται κάθε πρωῒ στὸ μαρμάρινο πεζοῦλι τῆς λίμνης καὶ νὰ ψαρεύουν χρυσόψαρα.

Μέσα στὴ λίμνη ὑπῆρχαν καὶ κάτι ἄλλα παράξενα ψάρια, ποὺ μιλοῦσαν, μὰ σπάνια ἀνέβαιναν στὴν ἐπιφάνεια.

Μιὰ μέρα, ἕνα ἀπ' αὐτὰ στάθηκε πάνω στὸ νερὸ κι' εἶπε στὴ Κοὺν Σὶ ὅτι θὰ ἔπαιρνε γιὰ ἄντρα της ἕναν στρατιώτη καὶ στὴ Λὶ Σὶν ὅτι θὰ ἔπαιρνε δικαστή.

Τὸ ψάρι σταμάτησε γιὰ λίγο. Ἡ Σὶν Σοὺ ὅμως, ἀνυπόμονη, τὸ ρώτησε:

— Κι' ἐγὼ ποιὸν θὰ πάρω; Στρατιῶτες, καὶ δικαστὲς δὲ μ' ἀρέσουν. Θὰ προτιμοῦσα ἕνα πρίγκηπα!

— Κυττάξτε τότε κι' οἱ τρεῖς μέσα στὸ νερὸ καὶ πέστε μου τί βλέπετε, εἶπε τὸ ψάρι.

Ἡ Κοὺν Σὶ κύτταξε καλὰ-καλὰ κι' ἀντίκρυσε τὴ μορφὴ ἑνὸς ψηλοῦ καὶ ἡλιοκαμμένου στρατιώτη. Ἡ Λὶ Σὶν εἶδε τὴ μορφὴ ἑνὸς σοβαροῦ δικαστῆ. Κι' ὅταν ἔσκυψε ἡ Σὶν Σοὺν ἀντίκρυσε πρῶτα τὴ μορφὴ ἑνὸς ἄγριου κι' ὕστερα ἕναν ὄμορφον πρίγκηπα, ποὺ φοροῦσε μεταξωτὴ κίτρινη στολή, μὲ φτερά, ἐνῶ ἀπ' τὸ λαιμό του κρεμόταν μιὰ χρυσῆ ἀλυσίδα μὲ διαμάντια.

— Ποῦ ζῆ ἄραγε αὐτὸς καὶ ποῦ θὰ τὸν συναντήσω; φώναξε ἡ Σὶν Σούν.

— Ἄκουσε... τῆς εἶπε τὸ ψάρι. Ἂν ἀγαπᾶς τὸν πατέρα σου, πρέπει νὰ φανῆς καλή, τρυφερὴ κι' εὐγενικιὰ στὸν ἄγριο, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲ θὰ συναντήσης ποτὲ τὸν πρίγκηπά σου! Καὶ τοὺς δυὸ αὐτοὺς θὰ τοὺς βρῆς στὸ Αὐτοκρατορικὸ Τεῖχος.

Ἡ Σὶν Σοὺν παραξενεύτηκε μὲ τὰ λόγια τοῦ ψαριοῦ, ποὺ χάθηκε ξανὰ στὸ βυθό. Δὲ φανταζόταν, οὔτε εἶχε ἀκούσει, ὅτι ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν μέσα στὸ Κινέζικο τεῖχος.

Πέρασαν λίγες μέρες κι' ὁ Βὰν Χὸ εἶπε στὶς θυγατέρες του πῶς θἄφευγε γιὰ τὰ βόρεια τῆς Κίνας ν' ἀγοράση ἐμπορεύματα. Τοὺς ὑποσχέθηκε μάλιστα πῶς θὰ τοὺς ἔφερνε κι' ἀπὸ ἕνα δῶρο.

— Ἐγὼ θέλω διαμαντένια σκουλαρίκια, εἶπε ἡ πρώτη.

— Ἐγὼ θέλω μιὰ χτένα μαλαματένια, εἶπε ἡ δεύτερη.

— Κι' ἐγὼ θέλω ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ Κινέζικο Τεῖχος, παρακάλεσε ἡ τρίτη.

Οἱ δουλειὲς ὅμως τοῦ Βὰν Χὸ τὸν ἀνάγκασαν νὰ πάη πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ τεῖχος. Εἶχε ἀγοράσει τὰ σκουλαρίκια καὶ τὴ χτένα. Καὶ ὕστερα θυμήθηκε τὴν παραγγελία τῆς τρίτης.

«Ἂν μοῦ ζητοῦσε ἄλλος αὐτὴ τὴ χάρι, σκέφτηκε, δὲν θἄκανα τόσο δρόμο. Ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι γιὰ τὴ μικρή, εὐχαρίστως θὰ κάνω τὴ θυσία αὐτή».

Κι' ἀφοῦ περπάτησε πολλὲς μέρες, ἔφτασε πιὰ στὸ τεῖχος. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ τὸ πελεκάη ὥσπου ἄνοιξε μιὰ μεγάλη τρύπα. Τὶς πέτρες ποὺ ἔπεφταν, ἤθελε νὰ τὶς μαζέψη γιὰ νὰ τὶς φέρη στὴ Σὶν Σούν.

Ἀλλὰ μόλις ἅπλωσε νὰ πάρη τὴ μεγαλύτερη, ἕνας ἄγριος πετάχτηκε φωνάζοντας:

— Ἔκανες μεγάλο λάθος νὰ γκρεμίσης τὸ Αὐτοκρατορικὸ Τεῖχος. Ἑτοιμάσου τώρα νὰ πεθάνης!

Σ' ἕνα σφύριγμά του παρουσιάστηκαν ἀμέσως εἴκοσι στρατιῶτες.

— Ρίξτε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ στὸ ὑπόγειο μὲ τὰ ποντίκια. Ἂν δὲν τὸν φᾶνε τὴ νύχτα, τὸ πρωῒ θὰ τὸν ξεκάνουμε ἐμεῖς! πρόσταξε ὁ ἄγριος.

— Ἄφησέ με νὰ σοῦ μιλήσω, τὸν παρακάλεσε ὁ Βὰν Χό. Θέλω νὰ σοῦ πῶ γιατί τὸ ἔκανα αὐτό...

Καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ μίλησε γιὰ τὶς κόρες του καὶ τὴν ἐπιθυμία τῆς ὡραίας Σὶν Σούν.

Ὅσο μιλοῦσε ὅμως, τόσο τὰ μάτια τοῦ ἄγριου γινόντουσαν πιὸ ἥμερα.

— Θέλω νὰ δῶ τὴ μικρὴ θυγατέρα σου! Ἂν τὴ φέρης ἐδῶ καὶ δεχτῆς νὰ γίνη γυναίκα μου, τότε θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή.

— Ὄχι! Ὄχι! Δὲ θ' ἀφήσω ποτὲ τὴ Σὶν Σοὺν νὰ πάρη ἕνα τέρας!

— Μὲ βλέπεις γιὰ τέρας, εἶπε ὁ ἄγριος, μὰ θὰ εἶμαι πολὺ καλὸς γι' αὐτήν! Θὰ σοῦ δείξω ἀμέσως ἕνα σωρὸ ὡραῖα πράγματα, ποὺ ὑπάρχουν ἐδῶ στὸ τεῖχος καὶ ποὺ ὅλα θὰ γίνουν δικά της.

Ὁ ἄγριος πέρασε τὸν Βὰν Χὸ ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ τὸν κατέβασε μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα. Τὴν ἄνοιξε καὶ βρέθηκαν σὲ μιὰ πελώρια αἴθουσα ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ χρυσᾶ καντήλια κι' ἦταν στρωμένη μὲ πολύτιμα χαλιά.

Ὁ Βὰν Χὸ ὅμως ἀρνήθηκε καὶ πάλι νὰ δώση τὴ Σὶν Σοὺν γυναίκα στὸν ἄγριο.

Ἐκεῖνος τότε ἀναγκάστηκε νὰ τὸν κλείση σ' ἕνα σκοτεινὸ κελλί.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἄγριος ξεκίνησε γιὰ τὰ νότια τῆς Κίνας. Πήγαινε νὰ συναντήση τὴν ὡραία Σὶν Σούν, νὰ τῆς διηγηθῆ τί ἔπαθε ὁ πατέρας της καὶ νὰ τὴν καταφέρη νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Ἡ Σὶν Σούν, μόλις εἶδε τὸν ἄγριο κι' ἄκουσε ὅ,τι τῆς εἶπε γιὰ τὸν πατέρα της, ἀμέσως θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ ψαριοῦ.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, λοιπόν, πῆρε τὸ χέρι του κι' ἔφυγαν γιὰ τὸ Αὐτοκρατορικὸ Τεῖχος. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ τῆς χάρισε ὅ,τι τοῦ ζήτησε: Διαμάντια, ρουμπίνια, φορέματα μεταξωτά, ἄφθονο χρυσάφι κι' ἕνα σωρὸ ὑπηρέτες γιὰ νὰ τὴν ὑπηρετοῦν. Καὶ γιὰ νὰ τὴν κάνη περισσότερο εὐτυχισμένη, πρόσταξε κι' ἔβγαλαν τὸν πατέρα της ἀπ' τὸ κελλί.

— Μὰ δὲ θὰ μὲ ἀγαπήσης ποτέ, Σὶν Σούν, γιατ' εἶμαι ἄσχημος! τῆς εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ ἄγριος.

— Κι' ὅμως εἶσαι τόσο καλὸς μαζί μου, ποὺ σ' ἀγαπῶ πολύ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σὶν Σούν. Κι' ἔδειξες τόση καλωσύνη στὸν πατέρα μου, ποὺ ἂν χάλασε τὸ Αὐτοκρατορικὸ Τεῖχος, τὸ ἔκανε γιὰ χάρι μου...

Καὶ φιλῶντας τὸν ἄγριο, πρόσθεσε:

— Ἐγὼ τοῦ τὸ εἶχα παραγγείλει...

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ἕνας ὄμορφος νέος μ' ὁλόχρυση κίτρινη φορεσιὰ καὶ μὲ μιὰ ἀλυσίδα μὲ διαμάντια γύρω στὸ λαιμό, φάνηκε μπροστά της.

— Ἐσὺ εἶσαι, πρίγκηπά μου; ξεφώνισε ἡ Σὶν Σούν.

— Ναί, Σὶν Σούν. Μὲ εἶχαν μαγέψει! Μὰ ἕνα φιλὶ ἀπὸ μιὰ καλή, εὐγενικὴ καὶ τρυφερὴ κοπέλλα, ἔλυσε τὰ μάγια. Κι' ἂν δὲ μ' ἀγαποῦσες ὡς ἄγριο, ποτὲ δὲ θἄβλεπες μπροστά σου τὸν πρίγκηπα, ποὺ ὀνειρευόσουν γιὰ ἄντρα σου!

Κι' ὁ πρίγκηπας, φορτωμένος μὲ πλούσια δῶρα, ὡδήγησε τὴ Σὶν Σοὺν στὸ σπίτι τοῦ Βὰν Χό, ὅπου ἔγιναν οἱ γάμοι τους κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Κάποιο ποντικάκι...

—Μὴν ἐπῆρες σύ, Κωστάκη,
ἀπὸ κεῖνο τὸ βαζάκι,
τὸ κομμάτι τὸ γλυκό;
—Ἕνα τόσο δὰ μικράκι,
μπερούλα, ποντικάκι
ἔκαμ' ὅλο τὸ κακό!
—Μήπως καὶ τυχόν, Κωστάκη,
τὸ κακὸ τὸ ποντικάκι
εἶχε δύο ποδαράκια;
Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ βάζο
πῶς τὸ πῆρες σὺ διαβάζω
νά, στὰ δυό σου τὰ ματάκια...
—Ναί, μαμάκα μου καλή...
Μὰ δὲν λένε τὰ ματάκια
πῶς ἐγὼ τὸ πιὸ πολὺ
τὄδωσα τοῦ Περικλῆ
κι' ἔφαγα τὰ ψιχουλάκια;

ΑΝΤ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ἡ καλύτερη δουλειὰ

Στὸ σχολεῖο ὁ δάσκαλος τῆς ἀριθμητικῆς ἐξετάζει τὸ Μάκη γιὰ πρώτη φορά.

— Δὲ μοῦ λές, παιδί μου, πόσο κάνουν πέντε καὶ ὀχτώ;

— Δεκάξη... ἀποκρίνεται ἀδίστακτα ὁ Μάκης.

Ὁ δάσκαλος κατσουφιάζει λιγάκι, ἀλλὰ δὲ λέει τίποτε γιὰ νὰ διορθώση τὸ λάθος καὶ συνεχίζει:

— Καὶ δώδεκα καὶ δεκαοχτὼ πόσο κάνουν;

— Τριάντα τρία!... ἀπαντᾶ μὲ τὴν ἴδια πεποίθησι ὁ Μάκης.

Ὁ δάσκαλος τότε τοῦ λέει αὐστηρά:

— Μὰ δὲ μοῦ λές, παιδί μου, ποιὸς σοῦ ἔμαθε νὰ ἀθροίζης ἔτσι;

— Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή μου, κύριε!... ἀποκρίνεται δειλὰ ὁ Μάκης.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνει; ξαναρωτᾶ ὁ δάσκαλος.

— Τελείωσε πέρσυ τὸ σχολεῖο καὶ ἀσχολεῖται τώρα μὲ τὰ ψώνια τοῦ σπιτιοῦ... ἀποκρίνεται ὁ Μάκης.

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ὁ Νικάκης, ἀφοῦ ἔφαγε πρῶτα τὸ γλυκό του, λέει:

— Δῶσε μου λίγο ἀκόμη, μαμᾶ.

— Δὲν λένε, δῶσε μου λίγο... τὸν μαλώνει ἐκείνη.

— Ἔ, τότε δῶσε μου πολύ! ἀπαντάει ὁ Νικάκης.

★

Μῆτσος: Μιὰ φορὰ στὸ χωριό μου ἔπεσε τόσο χιόνι, ποὺ κατάχωσε ἕνα σπίτι.

Γιάννης: Κι' οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἦταν μέσα δὲν σκάσανε;

Μῆτσος: Πῶς νὰ σκάσουν, ἀφοῦ ἔκανε κρύο...

★

Κύριος: Ἄκουσε, Μαριέττα, ἅμα ἔρθη ὁ φίλος μου, ὁ κύριος Ντιντῆς καὶ μὲ ζητήση, νὰ τοῦ πῆς ὅτι βγῆκα ἔξω.

Μαριέττα: Κι' ἅμα δὲν ἔρθη, τί νὰ τοῦ πῶ;

★

Ἡ δασκάλα δίνει στοὺς μαθητάς της ὡς θέμα ἐκθέσεως τὸ «σκύλο». Ἀργότερα διορθώνοντας τὶς ἐκθέσεις, βλέπει ὅτι δύο ἀδελφοὶ ἔχουν γράψει λέξι πρὸς λέξι τὴν ἴδια ἔκθεσι.

— Γιατί τὸ κάνατε αὐτό; ρωτάει.

Κι' ἐκεῖνοι:

— Μά, κυρία, δὲν ἔχουμε παρὰ ἕνα σκύλο στὸ σπίτι μας!

Ἡ Ζωΐτσα, ὁ κρεμασμένος καὶ τὸ... σχοινάκι

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΡΙΓΩΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΤΑ πρῶτα ἀνοιξιάτικα φορέματα, ποὺ προορίζονται γιὰ νὰ φοριοῦνται ἀκόμη μέσα ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι, εἶναι τὰ ριγωτά.

Ἕνας καινούργιος τύπος ριγωτῶν ὑφασμάτων, ποὺ κυκλοφορεῖ, τελευταῖα, εἶναι ἐξαιρετικὰ κομψὸς καὶ πρωτότυπος.

Τὸ ἰδιαίτερο ποὺ ἔχουν τὰ μοντέρνα ριγωτὰ ὑφάσματα εἶναι πὼς οἱ ρίγες τους εἶναι ἔντονες καὶ ὄχι συμμετρικές. Αὐτὰ πάλι ποὺ παρουσιάζουν συμμετρία στὶς ρίγες, ἔχουν ποικιλία στὸ «ντεσὲν» καὶ εἶναι πολύχρωμα.

Ἔτσι, ὅλα τὰ μάλλινα ὑφάσματα τῆς τελευταίας αὐτῆς περιόδου τοῦ χειμώνα ἐμφανίζονται ἐντελῶς διαφορετικὰ καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ μονόχρωμα μάλλινα, ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ τὰ γνωστὰ μάλλινα ἐμπριμέ, ποὺ φορέθηκαν στὴν ἀρχὴ τοῦ χειμώνα. Τὰ ριγωτὰ ζέρσεϋ ἀρέσουν πολὺ γιὰ φορεματάκια μέσα ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι, πρὸς τὸ παρὸν καὶ ἀργότερα γιὰ αὐτοτελῆ ἀνοιξιάτικα «ἀνσάμπλ» τῆς τελευταίας μόδας.

Πῶς θὰ γίνη τὸ φορεματάκι «ἀνσάμπλ»; Ἁπλούστατα, θὰ ἀγοράσετε λίγο περισσότερο ὕφασμα ποὺ θὰ τὸ κρύψετε, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε ἀργότερα.

Μ' αὐτὸ θὰ κάνετε ἕνα κοντὸ ζακεττάκι ἢ μιὰ ἐσάρπα ἢ μιὰ «κολλαρίνα-ἐσάρπα», ποὺ εἶναι ἡ τελευταία «νουβωτὲ» τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὸ Παρίσι.

Ὅπως βλέπετε καὶ στὸ μοντέλο τοῦ φιγουρινιοῦ μας, ἡ «κολλαρίνα-ἐσάρπα» καλύπτει ὅλη τὴν πλάτη καὶ σχηματίζει ἐμπρὸς ἐσάρπα, σὲ στὺλ πέτου.

Ὁ τύπος αὐτὸς τοῦ «ντυσίματος» ἑνὸς ἁπλοῦ φορέματος, θὰ συνηθιστῆ πολὺ τὴν ἄνοιξι καὶ θὰ ἀντικαταστήση τὸ μπολερό, ποὺ ἔχει πολυφορεθῆ.

Τὸ πλεονέκτημα τῆς «κολλαρίνας-ἐσάρπας» ἐκτὸς τῆς κομψότητος καὶ τῆς πρωτοτυπίας, ποὺ παρουσιάζει εἶναι ὅτι φοριέται καὶ βγαίνει εὔκολα καί, τὸ σπουδαιότερο, πὼς μπορεῖτε νὰ τὴν κάνετε καὶ μόνη σας.

Τὰ μοντέρνα ριγωτὰ φορέματα ἔχουν τὶς ρίγες πότε ὁριζοντίως καὶ πότε καθέτως.

Πάντως, οἱ παχουλὲς γυναῖκες καὶ ὅσες ἔχουν μέτριο ἀνάστημα ἢ εἶναι κοντές, δὲ θὰ φορέσουν ποτὲ ρίγες στὸ κόντρα, γιατὶ παχαίνουν καὶ κονταίνουν.

Ἀντιθέτως, οἱ κάθετες ρίγες δίνουν ἀνάστημα καὶ λεπταίνουν τὴ σιλουέττα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ριγωτὰ ζέρσεϋ συνηθίζονται καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μάλλινα ὑφάσματα μὲ ἔντονες ρίγες.

Τελευταῖα, ὅμως, κυκλοφορεῖ στὸ Παρίσι ἕνα νέο μάλλινο ὕφασμα ποὺ ἐνῶ εἶναι λεπτὸ σὰν μουσελίνα, ἔχει μακρειὰ τρίχα, ὅπως ἦταν ἄλλοτε τὰ ὑφάσματα «ἀνγκορά».

Ἀπὸ τὸ μοντέρνο αὐτὸ ὕφασμα γίνονται ὡραιότατες ἀνοιξιάτικες φοῦστες, σὲ σχέδιο μὲ μεγάλα καρρώ, ποὺ συνηθίζεται πολὺ ἢ σὲ μεγάλα «πιὲ-ντὲ-πούλ», ποὺ εἶναι τὸ μοντέρνο «ντεσὲν» ἐφέτος γιὰ φορέματα, ἐπανωφόρια καὶ ταγιέρ, καθὼς καὶ γιὰ φοῦστες, οἱ ὁποῖες θὰ φορεθοῦν τὴν ἄνοιξι μὲ ἐλαφρὲς μπλουζίτσες. Τὸ ντύσιμο φούστα-μπλούζα θὰ ἐπικρατήση καὶ πάλι, ὅπως πάντα, ἀλλὰ θὰ παρουσιάση πρωτοτυπίες καὶ μεγάλη ποικιλία συνδυασμῶν, ὅπως θὰ δοῦμε προσεχῶς.

Ἤδη οἱ καινούργιες μπλοῦζες, ποὺ ἑτοιμάζονται στὰ μεγάλα παρισινὰ ἀτελιέ, παρουσιάζουν σημεῖα ἐντελῶς ἄγνωστα μέχρι σήμερα καὶ ἐκεῖνο ποὺ κυρίως τὶς χαρακτηρίζει εἶναι ἡ κοκκέτικη λεπτομέρεια καὶ κυρίως ἡ σφραγίδα τῆς θηλυκότητος ποὺ εἶναι ἐντονωτάτη ἐφέτος σὲ ὅλες γενικὰ τὶς μπλοῦζες.

Γιὰ νὰ ἐπανέλθωμε ὅμως στὰ ριγωτὰ μάλλινα φορέματα πρέπει νὰ ποῦμε πὼς ὅλα γίνονται σὲ πολὺ ἁπλῆ γραμμὴ καὶ ὡς μοναδικὴ γαρνιτοῦρα ἔχουν τὶς ρίγες.

Ὅπως βλέπετε ἄλλωστε καὶ στὰ φιγουρίνια ποὺ σᾶς δίνουμε, καὶ τὰ δυὸ μοντέλα εἶναι ἁπλᾶ, ἀπέριττα καὶ συγχρόνως ἐξαιρετικὰ χαριτωμένα.

Ἀκόμη καὶ ἡ τσέπη τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 μοντέλου εἶναι κοφτή, μέσα στὶς ρίγες καὶ μόνον ὅταν βάλη κανεὶς τὸ χέρι του διακρίνεται τὸ ἄνοιγμα. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 μοντέλο εἶναι ὁλόϊσιο καὶ στενὸ καὶ ἔχει ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα χαμηλὰ στὶς πλαϊνὲς ραφές, ποὺ στρογγυλεύει ἐλαφρὰ καὶ ποὺ διευκολύνει τὸ βάδισμα, ἐνῶ δίνει συγχρόνως μιὰ ξεχωριστὴ κοκκέτικη νότα στὸ ἁπλούστατο κατὰ τὰ ἄλλα αὐτὸ φορεματάκι.

Ἀριστερά: Τὸ μοντέρνο μεσοφόρι, γιὰ ἴσιο στενὸ φόρεμα, μὲ μπαλένες γύρω ἀπὸ τὸ κορσάζ. Δεξιά: Νέοι τύποι μεσοφοριοῦ μὲ μπαλένες στὴν πλάτη καὶ ἐμπρὸς γιὰ φαρδὺ φόρεμα.

1) Ριγωτὸ ἴσιο φόρεμα, ποὺ οἱ πλαϊνὲς ραφές του μένουν ἀνοιχτὲς χαμηλὰ καὶ στρογγυλεύουν ἐλαφρά. Ἡ ζώνη γίνεται ἀπὸ τὴ σκούρα ρίγα τοῦ ὑφάσματος. 2) Μία νέα παρισινὴ κρεασιὸν ἀπὸ σκωτσέζικο μάλλινο ὕφασμα μὲ τὴν ὑπερμοντέρνα «κολλαρίνα—ἐσάρπα» ποὺ εἶναι ἡ τελευταία νουβωτὲ τοῦ 1958. 3) Μοντέρνο ριγὲ ζέρσεϋ, μὲ πολύχρωμο ντεσέν, ποὺ κουμπώνει ἐμπρὸς καὶ ἔχει κοφτὲς τσέπες καὶ τρουακὰρ μανίκι.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΣΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Μιὰ καινούργια ἰδιότροπη ἀμερικάνικη μόδα, τὴ φορὰ αὐτή, πέρασε τὸν Ἀτλαντικὸ μὲ ταχύτητα πυραύλου καὶ κατέκτησε ἀποτόμως ὅλες τὶς κομψὲς γυναῖκες τοῦ Παρισιοῦ.

Πρόκειται γιὰ τὸν ἐξωφρενισμὸ τῶν ἐξαιρετικὰ ζωηρόχρωμων γυναικείων ἐσωρρούχων, ἀκόμη καὶ τῶν πλέον ἰδιαιτέρων, ποὺ ἐπικρατεῖ σὰν μεγάλη «νουβωτὲ» τῆς ἐποχῆς. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐμπρός, λοιπόν, ἡ μόδα καταργεῖ ὅλα τὰ ἀνοιχτόχρωμα ἐσώρρουχα, καθὼς καὶ τὰ μαῦρα, ποὺ τόσο συνηθίζονται ἰδίως τώρα τὸν χειμώνα καὶ τὰ ἀντικαθιστᾶ μὲ κόκκινα, πράσινα, τυρκουάζ, φραουλιὰ καὶ ἄλλα χτυπητὰ χρώματα, ποὺ ἦταν ἄγνωστα μέχρι σήμερα στὰ συρτάρια τῶν κομψῶν γυναικῶν.

Πέντε διαφορετικὰ μοντέλα ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες φοῦστες τῆς μόδας τοῦ 1958.

Ἐπίσης, ὅλα τὰ ταφταδένια μισοφόρια, ἴσια ἢ μὲ βολάν, τὰ ὁποῖα συνοδεύουν τὰ ἀμπιγιὲ φορέματα, γίνονται σὲ χρώματα ἐξαιρετικὰ ζωηρά, καθὼς καὶ οἱ κορσέδες.

Ἤδη στὸ Παρίσι ὅλες οἱ βιτρίνες τῶν μεγάλων μαγαζιῶν λανσάρουν τὰ νέα μοντέρνα ἐσώρρουχα, ποὺ θυμίζουν περισσότερο ντύσιμο τσιγγάνας καὶ ποὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς πὼς πρόκειται νὰ φορεθοῦν ἀπὸ τὴν ἀφρόκρεμα τῆς παρισινῆς κομψότητος.

Γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο ζωηρὰ εἶναι τὰ χρώματα τῶν μοντέρνων ἀσπρόρρουχων, πρέπει νὰ ποῦμε πὼς ἡ μόδα τὰ ἔχει δανεισθῆ ἀπὸ τοὺς ἔντονους χρωματισμοὺς τῶν λαμπτήρων φθορισμοῦ καὶ τοῦ «Νέον», ποὺ τόσο ἀφθονοῦν στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῶν μεγαλουπόλεων γιὰ σκοποὺς διαφημιστικούς.

Μὲ τὸν χαρακτηρισμό, λοιπόν, χρωματισμοὶ «Νέον» κυκλοφοροῦν τὰ μοντέρνα χρώματα τῶν ἐσωρρούχων καὶ μὲ τὴν τολμηρὴ πρωτοτυπία τους ἔχουν κατακτήσει τὶς κομψὲς γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Γαλλίας.

Εἶναι δὲ βέβαιο πὼς πολὺ σύντομα τὰ ζωηρόχρωμα ἐσώρρουχα θὰ κατακτήσουν ὅλον τὸν κόσμο. Σχετικὰ μάλιστα μὲ τοὺς κορσέδες πρέπει νὰ τονισθῆ πὼς ἡ νέα μόδα ἀποδίδει ἰδιαίτερη σημασία στὴ φόρμα τοῦ κορσέ, ἡ ὁποία εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ ἄλλοτε.

Γιὰ νὰ φορέσετε ἐφέτος π.χ. ἕνα φόρεμα ἴσιο, σὲ τύπο «Σωλῆνα» ἢ πουκαμίσας, χρειάζεται ἀπαραιτήτως νὰ φορᾶτε ἀπὸ μέσα τὸν κατάλληλο κορσέ, ποὺ θὰ σχηματίση τὴ γραμμὴ τῆς σιλουέττας, ἀνάλογα μὲ τὸ ντύσιμο. Ἐκεῖνο ποὺ κυρίως παρατηρεῖται στοὺς καινούργιους κορσέδες εἶναι τὸ μάκρος τους.

Ποτὲ ἄλλοτε τὸ «κορσεδάκι» δὲν κατέβαινε τόσο χαμηλά, ὅσο σήμερα ποὺ πρέπει νὰ σκεπάζη καὶ νὰ σφίγγη ὅλη τὴν λεκάνη ὡς χαμηλὰ καὶ ὅλο τὸ ἐπάνω μέρος τῶν μηρῶν, γιὰ νὰ «πέφτη» ὄμορφα τὸ ἴσιο, στενό, φόρεμα.

Ἰδιαίτερη σημασία δίνεται ἐπίσης στὸ μεσοφόρι, ποὺ ἔπαψε νὰ εἶναι ἕνα συμπλήρωμα τοῦ ἐσωτερικοῦ ντυσίματος τῆς γυναίκας. Ὁ ρόλος τοῦ μοντέρνου μεσοφοριοῦ εἶναι νὰ συνταυτίζεται μὲ τὸ φόρεμα καὶ νὰ δίνη στὴν σιλουέττα τὴ γραμμὴ ποὺ πρέπει.

Μὲ τὰ ἴσια φορέματα σὲ στὺλ «ρὸμπ - σεμίζ» π. χ. τὸ μεσοφόρι πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ἴσιο καὶ ἐφαρμοστὸ ὡς κάτω καὶ νὰ καταλήγη σὲ ἕνα βολὰν 15—20 πόντους. Ἀλλὰ δὲ φτάνει νὰ ἐφαρμόζη μόνο, πρέπει νὰ ἔχη καὶ μακρειὲς μπαλένες, κατὰ διαστήματα, ποὺ νὰ συγκρατοῦν τὸ σῶμα.

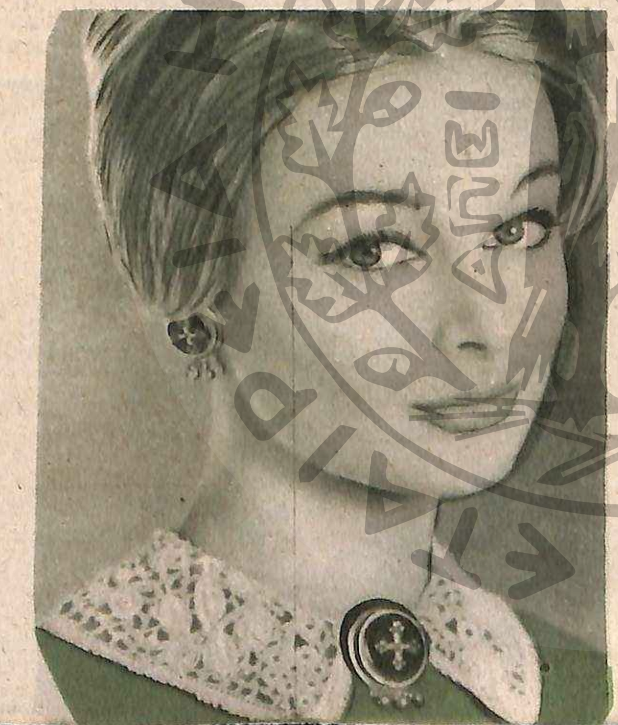

Ἀριστερά: Μοντέρνο πλεχτὸ γιακαδάκι ἀπὸ δαντέλλα («Ἰρλὰντ») σὲ τύπο πολὺ νεανικό. Δεξιά: Τὸ ἴδιο γιακαδάκι φοριέται μὲ τὸ ἄνοιγμα πίσω καὶ σχηματίζει ἀμπιεσμάν.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν λεπτομέρεια καὶ μόνο ἀντιλαμβάνεσθε πόση σημασία, ἀλλὰ καὶ πόση προσοχή, χρειάζεται στὸ μεσοφόρι ποὺ θὰ φορέσουμε.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Οἱ στενὲς ἴσιες φοῦστες, ποὺ τόσο συνηθίζονται ἐφέτος καὶ οἱ ὁποῖες πρόκειται νὰ φορεθοῦν καὶ τὴν ἄνοιξι, κρύβουν ἕνα μεγάλο μυστικό: τὸ μυστικὸ τῆς κομψότητος. Ἔτσι παράλληλα μὲ τὴν οἰκονομία, ποὺ πραγματοποιεῖ ἡ γυναίκα, κάνοντας μιὰ μοντέρνα φούστα, μὲ λίγες πήχεις ὑφάσματος, ἐξασφαλίζει καὶ τὴν κομψότητα τῆς γραμμῆς.

Ποτὲ ἄλλοτε οἱ φοῦστες δὲν ἦταν τόσο κομψὲς καὶ κοκκέτικες ὅσο ἐφέτος, ποὺ γίνονται μὲ λιγοστὸ ὕφασμα.

Μὲ ἕνα ἢ δυὸ μάκρη, ἀνάλογα μὲ τὸ φάρδος τοῦ ὑφάσματος ἂν εἶναι διπλόφαρδο ἢ μονόφαρδο, μπορεῖτε νὰ κάνετε ἐφέτος μιὰ φοῦστα τῆς τελευταίας μόδας, τέτοια ποὺ νὰ μὴ σᾶς παχαίνη καθόλου καὶ νὰ εἶναι συγχρόνως κομψότατη.

Ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ φοῦστα δὲν εἶναι ἐντελῶς ἴσια, ἀλλὰ ἀνοίγει πρὸς τὰ κάτω, τὰ φυλλαράκια, ποὺ σχηματίζουν τὸ ἄνοιγμα ἐλάχιστα φαρδαίνουν πρὸς τὰ κάτω.

Μὲ τὴ νέα αὐτὴ τεχνοτροπία τῆς μόδας τοῦ 1958 ὅλες οἱ μοντέρνες φοῦστες λεπταίνουν τὴ σιλουέττα καὶ κυρίως ἀδυνατίζουν πολὺ τοὺς γοφούς. Τὰ μοντέλα ποὺ σᾶς δίνουμε στὸ φιγουρίνι μας εἶναι ἀπὸ τὶς κομψότερες «κρεασιὸν» τῶν τελευταίων παρισινῶν ἐπιδείξεων μόδας καὶ θεωροῦνται ὡς τὰ μοντέλα τοῦ μεγάλου «σουξέ».

Ἀκόμη καὶ οἱ φοῦστες, ποὺ φαρδαίνουν μὲ πιέττες, γίνονται σὲ καινούργιο στύλ, κατὰ τὸν ἑξῆς πρωτότυπο τρόπο:

Τὸ φάρδος τῆς φούστας ρυθμίζεται ἔτσι, ὥστε ὅλη ἡ γραμμή της νὰ εἶναι ἴσια καὶ τὸ πλάτος τοῦ ὑφάσματος, ποὺ περισσεύει στὴν τάλια, νὰ ἔρχεται ὅλο ἐμπρὸς καὶ νὰ σχηματίζη ἀτσάκιστες πιέττες. Ἐκεῖνο γενικά, ποὺ πρέπει νὰ προσέχετε στὶς μοντέρνες φοῦστες καὶ κυρίως ὅσες ράβεστε στὸ σπίτι

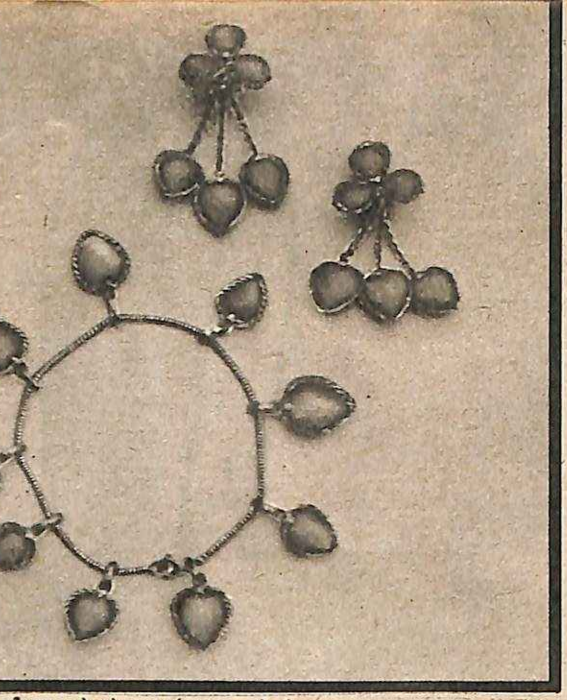

ἢ μόνες σας, εἶναι νὰ ἀποφεύγετε τὸ ὑπερβολικὸ φάρδος, ποὺ ἀφίναμε ἄλλοτε.

Σήμερα κάθε φούστα μὲ πιέττες πρέπει νὰ εἶναι περιωρισμένου φάρδους καὶ τὸ τσάκισμα τῆς πιέττας νὰ μὴ φτάνη ποτὲ ὣς χαμηλὰ στὸ στρίφωμα.

Οἱ φοῦστες, ποὺ σᾶς δίνουμε εἶναι 5 διαφορετικῶν τύπων καὶ δὲ μοιάζουν καθόλου μεταξύ τους.

Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ὅποια σᾶς ἀρέσει, ἢ καλύτερα ὅποια ταιριάζει περισσότερο στὸν τύπο σας.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε πὼς οἱ φράντζες συνηθίζονται πολὺ καὶ πὼς τὸ ξέφτισμα τοῦ ὑφάσματος, ποὺ σχηματίζει φράντζα, ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῆται ὡς ἡ εὐνοουμένη γαρνιτούρα τῆς μόδας 1958.

Ἂς δοῦμε ὅμως κάθε μοντέρνα λεπτομέρεια ποὺ παρουσιάζει ξεχωριστὰ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς φοῦστες τῶν φιγουρινιῶν μας.

Ἡ τρίτη φούστα ἔχει πιέττες ἐμπρὸς καὶ κούμπωμα ὣς κάτω, ποὺ κλείνει μὲ κουμπιὰ ντυμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Οἱ πιέττες αὐτές, ὅπως ἐξηγήσαμε καὶ πάρα πάνω καὶ ὅπως βλέπετε καὶ στὸ φιγουρίνι, εἶναι τόσο ἀβαθεῖς, ὥστε «σβύνουν» σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά. Ἔτσι δὲν πλατσαίνει ὑπερβολικὰ ἡ φούστα στὸ κάτω μέρος καὶ διατηρεῖ τὴν καινούργια γραμμὴ τῆς μόδας 1958.

Ἡ πρώτη φούστα ἀποτελεῖται ἀπὸ 4 φυλλαράκια ποὺ σφίγγουν στὴν τάλλια καὶ ἀνοίγουν ἐλαφρῶς πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ πάρη φάρδος ἡ φούστα χωρὶς νὰ σχηματίζη καθόλου «γκωντέ».

Τὸ δεύτερο μοντέλο εἶναι φούστα φάκελλος, ἡ ὁποία τυλίγει μέσα τὸ σῶμα, δίχως ραφὴ καὶ ποὺ σταυρώνει στὸ πλάϊ. Τὸ ἐπάνω φύλλο τοῦ σταυρώματος ξεφτιέται σὲ φράντζα καὶ τὸ ἴδιο γαρνίρισμα μπαίνει καὶ στὴν «πὰτ» τῆς τσέπης.

Ἡ φούστα αὐτή, ὅπως βλέπετε, κουμπώνει στὸ πλάϊ καὶ ἔχει ζωνάκι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ κουμπιά, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα. Ἂν κατὰ σύμπτωσι τὸ ὕφασμά σας δὲν ξεφτιέται καλά, ὥστε νὰ σχηματίση μιὰ πυκνὴ φράντζα, τότε θὰ βάλετε φράντζα ἀπὸ μαλλί, στὸν ἴδιον ἀκριβῶς χρωματισμὸ μὲ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας.

Τὸ καλύτερο εἶναι τὸ μαλλὶ νὰ περάση ἀπάνω στὸ ὕφασμα καὶ νὰ δεθῆ φράντζα, ἀπάνω στὴ φούστα.

Τὸ τέταρτο μοντέλο σχηματίζει δύο πιέττες στὸ μπροστινὸ φύλλο, οἱ ὁποῖες ἀνοίγουν χαμηλὰ καὶ κουμπώνουν στὸ σημεῖο τῆς τσέπης μὲ μιὰ «πὰτ» ἀπὸ τὴν κάθε μεριὰ καὶ ἕνα κουμπί, ἀπάνω στὴ φούστα. Ἡ «πὰτ» αὐτὴ κάθεται μονοκόμματη μὲ τὸ μπροστινὸ φύλλο.

Ἡ πέμπτη φούστα εἶναι ἁπλῆ, ἴσια, στενὴ καὶ σὰν μόνη γαρνιτούρα ἀφήνει ἀτσάκιστες τὶς πένσες τῆς τάλιας καὶ ἔχει ζωνάκι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, τὸ ὁποῖο κλείνει μὲ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη ἀγκ:άφ.

1

2

3

4

5

1) Μιὰ σοὺπλ τσάντα γιὰ κάθε μέρα. 2) Μποτιγιὸν μὲ ρεβὲρ ἀπὸ γοῦνα. 3) Τὰ σπορτὶφ μοκασέν, ποὺ συνοδεύουν ἕνα φανταιζὶ ταγιέρ. 4) Σκαρπίνι γαρνιρισμένο μὲ ἀνοιχτόχρωμα γαζιά. 5) Γόβα ἀπογεύματος ἀπὸ σεβρό.

Οἱ κοράλλινες καρδοῦλες, ποὺ στολίζουν τὸ λαιμὸ καὶ τ' αὐτιά.

ΔΑΝΤΕΛΛΕΣ «ΙΡΛΑΝΤ»

Οἱ περίφημες δαντέλλες, ποὺ πλέκοντα: μὲ βελονάκι καὶ μὲ κλωστὴ «Ἰρλὰντ» ξαναγύρισαν, ἐφέτος, στὴ μόδα καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε πὼς μὲ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ συγκριθῆ ἡ φ:νέτσα τους καὶ ἡ γοητεία, ποὺ προσδίδουν, ὁπουδήποτε χρησιμοποιηθοῦν.

Σὰν πρώτη ἐμφάνισι, ἡ μόδα παρουσιάζει τὴ δαντέλλα «Ἰρλὰντ» σὲ κομψὰ νεανικὰ γιακαδάκια, μὲ τὰ ὁποῖα γαρνίρει τὰ μαῦρα καὶ μπλὲ-μαρὶν φορέματα.

Ἡ παλιὰ καὶ τόσο μοντέρνα συγχρόνως δαντέλλα, ποὺ συ.εκίνησε ὡς γνωστὸν βαθύτατα τὶς κομψὲς γυναῖκες τοῦ περασμένου αἰώνα καὶ γαρνίρισε κοκκέτικα τὶς τουαλέττες τῶν γιαγιάδων μας, ἐμφανίζεται πάλι σήμερα μὲ διάθεσι ἐπικρατήσεως.

Προβλέπεται μάλιστα πὼς θὰ ἐπικρατήση καὶ πάλι ἡ λεπτοτάτη αὐτὴ δαντέλλα, ποὺ ἀπομιμεῖται τὶς βενετσιάνικες κατὰ πολὺ ἐπιτυχῆ τρόπο.

Ὅσες γυναῖκες ξέ:ουν νὰ πλέκουν μὲ βελονάκι, μποροῦν εὐκολώτατα νὰ κάνουν τὸ μοντέρνο καὶ νεανικὸ αὐτὸ γιακαδάκι, ποὺ βλέπετε στὴ σχετικὴ φωτογραφία μας.

Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κόψετε ἕνα «πατρὸν» τοῦ γιακᾶ, ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήση στὸ μέγεθος καὶ στὸ σχῆμα ποὺ θέλετε νὰ ἐπιτύχετε.

Οἱ ἡλικιωμένες γυναῖκες τὰ καταφέρνουν θαυμάσια σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ πλεξίματος καὶ σχεδὸν ὅλες ξέρουν νὰ πλέκουν μὲ κλωστὴ «Ἰρλὰντ» χωρὶς νὰ δυσκολεύωνται καθόλου.

Πρὸς τὸ παρόν, ἡ μόδα τῶν δαντελλένιων γιακάδων περιορίζεται μόνο στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἐμφανισοῦν γρήγορα καὶ δαντελλένιες μπλοῦζες, χειροποίητες, πλεγμένες ἐξ ὁλοκλήρου μὲ τὴν λεπτότατη κλωστὴ «Ἰρλάντ», ποὺ ξαναγύρισε στὴ μόδα ὕστερα ἀπὸ τόσα χ:όνια καὶ κατακτᾶ ἐκ νέου τὶς κομψὲς γυναῖκες.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλεχτὸ δαντελλένιο γιακαδάκι, πολὺ συνηθίζονται ἐπίσης καὶ τὰ πλαστρὸν ἀπὸ «ντεντὲλ-ντ'-Ἰρλάντ» τὰ ὁποῖα κλείνουν κοκκέτικα τὴν ἄκρη τοῦ μυτεροῦ ντεκολτέ.

Πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴν ἴδια αὐτὴ δαντέλλα σουρώνεται τεχνικὰ μιὰ λουρίδα καὶ τυλίγεται κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ σχηματίζεται ἕνα ἰδιότροπο καὶ πολὺ πρωτότυπο τριαντάφυλλο, ποὺ βάζει μιὰ ρωμαντικὴ νότα στὸ βαθύχρωμο σύνολο. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ τονίσωμε εἶναι πὼς ἡ δαντέλλα «Ἰρλὰντ» εἴτε ὡς γιακᾶς, εἴτε ὡς πλαστρὸν ἢ λουλούδι, γαρνίρει ὡραῖα μόνο τὸ μαῦ:ο ἢ τὸ μπλὲ σκοῦρο φόρεμα. Ἀπάνω στὰ δύο αὐτὰ χρώματα, κυρίως, ἀποτελεῖ ἀντίθεσι καὶ κομψὴ γαρνιτούρα.

Σ' ὅλα τ' ἄλλα χρώματα ἢ ἐπάνω σὲ ἐμπριμέ, ἡ ἐντύπωσι εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ καὶ ἡ ὡραία δαντέλλα χάνει τὴν ἀξία της.

ΛΙΛΙΑΝ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ὑφάσματα, ποὺ συμβουλεύει ἡ μόδα γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά, εἶνε ἡ λεπτὴ φανελλίτσα, ποὺ λέγεται «λαβαμπλαίν». Τὴ βλέπομε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ φανταιζὶ ἐμφάνισι. Πότε μὲ λεπτὲς χρωματιστὲς ραβδώσεις, πότε μὲ χρωματιστὰ καντριγιὲ πάνω σὲ λευκὸ φόντο, καὶ ἄλλοτε σὲ μονόχρωμες ἁπαλὲς ἀποχρώσεις.

Κάτω: Ἡ ταξιδιώτικη τσάντα Φοὺρ-τού.

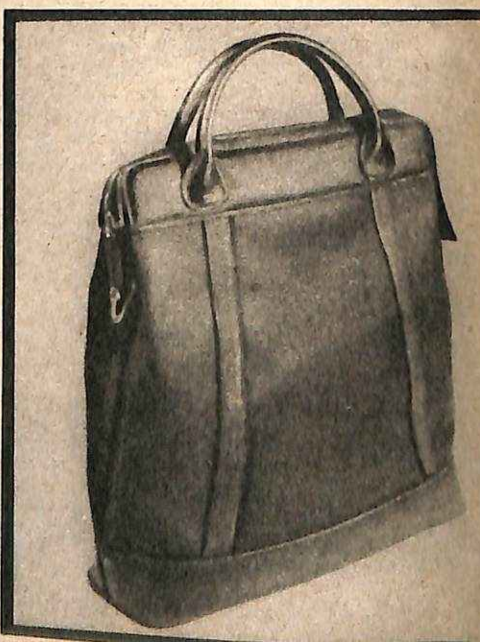

Ἀριστερά: Σκωτσέζικο φορεματάκι μὲ μακρόταλο μπουστάκι καὶ πλισσεδωτὴ φουστίτσα. Δεξιά: Φορεματάκι ντεμὶ-ἀμπιγιὲ ἀπὸ λευκὸ λαινὰζ μὲ χρωματιστὸ φιόγκο καὶ ζώνη.

Τὸ «λαβαμπλαίν», καθὼς τὸ λέει ἄλλωστε καὶ τ' ὄνομά του, ἔχει τὸ μεγάλο προσὸν νὰ πλένεται μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, χωρὶς νὰ χάνη τὴν ἀρχικὴ φ:εσκάδα του οὔτε τὰ χρώματά του, οὔτε νὰ στενεύη.

Χάρις σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα, θεωρεῖται ὡς τὸ ἰδανικὸ ὕφασμα γιὰ φουστανάκια παιδικά, γιατὶ ξέρομε καλὰ πὼς τὰ παιδάκια μὲ τὰ παιχνίδια τους λερώνονται εὔκολα. Ἑπομένως πρέπει νὰ μποροῦν τὰ φορεματάκια τους νὰ πλένωνται εὔκολα, γιὰ νὰ εἶναι πάντοτε ἄμεμπτα.

ΤΑ ΜΟΔΑΤΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Τὰ σκωτσέζικα εἶναι κι' αὐτὰ ἀπὸ τὰ ὑφάσματα, ποὺ δὲ θὰ πάψουν ποτὲ νὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ παιδικὰ ντυσίματα. Εἶναι εὔθυμα καὶ πρακτικά, παρουσιάζουν δὲ πολλοὺς συνδυασμούς.

Τὰ ἐφετεινὰ σχέδια σὲ λαινάζ, παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία ἀποχρώσεων.

Μιὰ σκωτσέζικη φουστίτσα εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν παιδικὴ γκαρνταρόμπα, γιατὶ συνδυάζεται διαφορετ:ὅπως: Μὲ πουλόβερ μονόχρωμο, μὲ μπλουζίτσα φανελλένια καὶ ριχτὴ μονόχρωμη βέστα, μὲ καζάκα κ.ἄ.

Εἶναι ὅμως πολὺ τῆς μόδας καὶ τὰ μονοκόμματα φορεματάκια ἀπὸ σκωτσέζικο ὕφασμα. Ἕνα τέτοιο σᾶς δείχνει τὸ πρῶτο φιγουρίνι μας. Κυττᾶξτε πόσο εἶναι χαριτωμένο. Τὸ μπουστάκι εἶναι ἐφαρμοστὸ καὶ λιγάκι μακρόταλλο. Στὸ κάθε πλάϊ ἔχει δυὸ ἐλεύθερες πένσες καὶ μπροστὰ σχηματίζεται ἕνα εἶδος πλαστρονάκι μὲ διαγώνια τοποθέτησι τοῦ σκωτσέζικου καὶ πλαισιώνεται μ' ἕνα πλισεδωτὸ βολανάκι. Τὸ γιακαδάκι καὶ τὰ κοντὰ μανικάκια γαρνίρονται μ' ἕνα ἄσπρο ρελάκι.

Ἡ φουστίτσα εἶναι πλισσεδωτὴ ὁλοτρίγυρα μὲ πολὺ στενὰ πιετάκια τῆς μηχανῆς, ποὺ δίνουν στὸ φόρεμα μιὰ ἐβαζὲ γ:αμμή. Εἶναι ἕνα χαριτωμένο φορεματάκι καὶ γιὰ χρώματα διαλέγουμε μπλὲ καὶ κόκκινο ἢ μπλὲ ἄσπρο καὶ κόκκινο, πράσινο μαῦρο καὶ κόκκινο ἢ μαρόν, κίτρινο καὶ ἄσπρο.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ

Εἶναι τῆς μόδας ἀκόμη καὶ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμώνα. Κυττᾶξτε τὴν τουαλεττίτσα ποὺ σᾶς δείχνει τὸ δεύτερο φιγουρίνι μας. Δὲν εἶναι χαριτωμένη γιὰ τὴν καρούλα σας; Εἶναι καμωμένη ἀπὸ λευκὸ λαινὰζ σὲ μιὰ πολὺ ἁπλῆ, παιδικὴ κούπ.

Κι' ἐδῶ τὸ μπουστάκι εἶναι ἐφαρμοστό, γιὰ νὰ παρουσιάζη χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὴν ἐβαζὲ φουστίτσα, ποὺ σχηματίζει τὸ ἐβαζέ της μὲ ἐλεύθερες πιέτες τοποθετημένες γύρω-γύρω.

Ὅλο τὸ σκέρτσο αὐτῆς τῆς τουαλεττίτσας εἶναι ὁ χρωματιστὸς φιόγκος κάτω ἀπὸ τὸ γιακαδάκι καὶ ἡ ἐπίσης χρωματιστὴ ζώνη. Τὸ ἴδιο χρῶμα ἔχουν καὶ τὰ κουμπάκια κι' ἕνα στενὸ ρελάκι στὸ ἴδιο χρῶμα γαρνίρει τὰ κοντὰ ὣς τοὺς ἀγκῶνας μανικάκια.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΒΕΣΤΑΣ

Ἀνάμεσα στὰ φορέματα, ταγιεράκια, σύνολα, ἐπανωφοράκια ἡ σημερινὴ γκαρνταρόμπα μιᾶς κοπελλίτσας θὰ ἔχη ἀπαραιτήτως καὶ μιὰ-δυὸ βέστες. Οἱ βέστες φοριοῦνται διαφοροτρόπως καὶ μὲ τὸ κάθε τι. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι πολὺ ἐξυπηρετικές. Ἡ μόδα συνιστᾶ νὰ προτιμοῦμε ἕνα χρῶμα κάπως οὐδέτερο, γιὰ νὰ μποροῦμε εὔκολα νὰ τὸ προσαρμόσωμε σὲ ὅλα τὰ χρώματα.

Ἡ κοὺπ στὶς βέστες εἶναι αὐτὴ ποὺ σᾶς δείχνει τὸ τρίτο φιγουρίνι μας. Ὅπως βλέπετε χρησιμοποιοῦμε μονόχρωμο λαινὰζ χοντρὸ καὶ τὶς φοδρά:ομε μὲ σκωτσέζικη φανέλλα. Οἱ βέστες μποροῦν νὰ γίνουν καὶ σταυρωτὲς καὶ ἴσιες μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά, ἀλλὰ εἶναι πάντοτε ἄνετες καὶ ριχτές.

Οἱ τσέπες εἶναι κοφτὲς ἀλλὰ καὶ ἐξωτερικές, ἀναλόγως τοῦ τί θέλει ἡ κάθε σιλουέττα. Ἐπίσης γίνονται ὁριζόντιες, κάθετες ἢ λοξές.

3

ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΗ

Τὸ ἀδιάβροχο εἶναι κι' αὐτὸ σήμερα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς παιδικῆς γκαρνταρόμπας.

Ἡ μόδα θέλει καὶ τὸ ἀδιάβροχο ἕνα ἐξάρτημα τῆς τουαλέττας, ποὺ νὰ εἶναι εὔθυμο καὶ ὄχι πιὰ σὰν ἄλλοτε σκυθρωπό. Πρέπει ν' ἀντιδροῦμε στὴ σκυθρωπὴ ἀτμόσφαιρα.

Διαλέγομε λοιπόν, γιὰ παιδικὰ ἀδιάβροχα χρώματα ζωηρὰ καὶ ὄχι μονόχρωμα, ἀλλὰ φανταιζὶ μὲ πολύχρωμα ἐνίοτε σταμπαρίσματα. Ἡ νεώτερη Βιομηχανία παρουσιάζει ὡραιότατα ὑφάσματα ἀδιαβροχοποιημένα.

Ἡ κοὺπ στὰ παιδικὰ ἀδιάβ:οχα, παραμένει πάντοτε ἡ κλασσικὴ ραγκλὰν πότε ριχτὴ πότε μὲ ζώνη, ποὺ συγκεντρώνει τὸ φάρδος στὴ μέση.

Ἡ γραμμὴ τοῦ κουμπώματος μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ σταυρωτὴ μὲ δύο σειρὲς κουμπιὰ καὶ ἴσια μὲ μιὰ σειρά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1 2

1 καὶ 2) Δύο τύποι ἀπὸ παιδικὰ χρωματιστὰ ἀδιάβροχα. 3) Μονόχρωμη βέστα γαρνιρισμένη μὲ σκωτσέζικο λαινάζ.

Ἡ ἐκδίκησι τῆς Φατμέ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ τοῦ Νουρεντὶν Μπέη ὑψωνόταν, ἐπιβλητικὸ καὶ μεγαλοπρεπές, πάνω σ' ἕνα λόφο, ἔξω ἀπ' τὴ λευκὴ πολιτεία. Ἦταν ἕνα κτίριο μὲ δύο πατώματα κι' ἕνα ἰσόγειο, ποὺ χρησίμευε γιὰ ἀποθῆκες.

Στὸ πρῶτο πάτωμα βρίσκονταν τὰ πολυτελῆ σαλόνια, ἡ τραπεζαρία καὶ τὸ γραφεῖο τοῦ Μπέη, ποὺ εἶχε σπουδάσει στὴν Εὐρώπη καὶ ἤθελε νὰ συνδυάζη τὸν ἀνατολίτικο μὲ τὸν εὐρωπαϊκὸ τρόπο ζωῆς. Συχνά, ἄλλωστε, δεχόταν καὶ φιλοξενοῦσε πολλοὺς Εὐρωπαίους φίλους του. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Γάλλος Ρενὲ Μουανώ, ἕνας ἔμπορος, ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια στὴν πόλι, ὅπου εἶχε ἕνα κατάστημα μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀπ' ὅπου ψώνιζαν κυρίως οἱ ἰθαγενεῖς γυναῖκες. Στὸ δεύτερο πάτωμα, ἦταν ὁ κοιτώνας τοῦ Νουρεντὶν καὶ λίγο πιὸ πέρα τὸ χαρέμι του μὲ τὰ καφασωτὰ παράθυρα, ἀπ' ὅπου οἱ δώδεκα νέες κι' ὡραῖες γυναῖκες του παρακολουθοῦσαν τοὺς κηπουρούς, ὅταν δούλευαν στὸ περιβόλι.

Εἶχαν περάσει πολλὲς μέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἡ εὐνοουμένη τοῦ Νουρεντίν, ἡ ὄμορφη Φατμέ, μιὰ κοπέλλα δέκα ἐννιὰ χρόνων, εἶχε πάει στὸ κατάστημα τοῦ Ρενὲ Μουανὼ καὶ εἶχε ἀγοράσει μερικὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα. Ἡ ἐπίσκεψι ὅμως αὐτὴ στὸ κατάστημα τοῦ Ρενέ, ποὺ ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ μελαχροινὸς ἄντρας, τριάντα χρόνων, εἶχε γιὰ ἀποτέλεσμα νὰ νοιώση ἡ Φατμὲ στὴν καρδιά της ἕνα παράξενο αἴσθημα γι' αὐτόν. Ἡ εἰκόνα τοῦ ὡραίου Γάλλου δὲν ἔφευγε ἀπ' τὸ μυαλό της. Πῶς ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ τὸν φέρη κοντά της; Βέβαια εἶχε τὴν πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη της Σαφιέ, μὰ ὑπῆρχαν ἐμπόδια καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ Μεχμέτ, ὁ μεγαλόσωμος μαῦρος καὶ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Νουρεντὶν μὲ τὴν κτηνώδη ἔκφρασι καὶ τὰ φιλήδονα χείλη, ποὺ παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα τὶς γυναῖκες. Ἂν ἀνακάλυπτε κάτι, θὰ πήγαινε ἀμέσως νὰ τὸ πῆ στὸν ἀφέντη του. Ἔπειτα, ἦταν κι' ὁ ἴδιος ὁ Νουρεντίν, πού, μ' ὅλο τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμό του, ἦταν προσκολλημένος στὶς παραδόσεις τῆς φυλῆς του, ἄνθρωπος αὐταρχικὸς καὶ σκληρός, ποὺ εἶχε δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου πάνω στὸ λαό του καὶ πρὸ πάντων στὸ χαρέμι του. Μήπως δὲν εἶχε κάποτε στραγγαλίσει ὁ ἴδιος τὴν ὄμορφη Αἰσέ, ποὺ τὴν εἶχε βρῆ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ξένου; Θὰ τὸν εἶχε σκοτώσει κι' αὐτόν, ἂν δὲν πρόφταινε νὰ ξεφύγη.

Ὅλ' αὐτὰ περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς ὄμορφης Φατμὲ κι' ἡ νέα γυναίκα ἀπελπιζόταν. Ὡστόσο, κάποιο βράδυ, φώναξε στὸν ὀντᾶ της τὴν πιστή της Σαφιὲ καὶ τῆς τὰ ἐξομολογήθηκε ὅλα: Τὸν ἔρωτα ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὸ Ρενὲ καὶ τὴν ἀπελπισία της, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὸν δῆ.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, μικρό μου περιστέρι, τῆς εἶπε τότε ἡ γριά. Ἔννοια σου καὶ θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ φέρω στὸν ὀντᾶ σου τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶς. Ἀπόψε, ὅταν ὅλοι θὰ κοιμοῦνται, θὰ τὸν μπάσω ἀπ' τὴν κρυφὴ πόρτα. Θὰ δῆς, ἀγαπημένη μου μικρούλα, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ καὶ κανένας δὲ θὰ καταλάβη τίποτα!...

Ἔτσι, τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, ἡ Σαφιὲ κατέβηκε ὡς τὴν πόλι, πῆγε στὸ κατάστημα τοῦ Ρενὲ καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἡ κυρά της θὰ τὸν περίμενε τὸ βράδυ στὸν ὀντᾶ της...

Ἔτσι, ὅταν ἡ Φατμὲ δέχτηκε τὸν ὡραῖο Γάλλο, ἔνοιωσε τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς της. Ἦταν νέα, φλογερὴ καὶ διψοῦσε γιὰ ἔρωτα.

Ὁ Νουρεντίν, βγάζοντας τὸ στιλέτο του τὸ βύθισε στὴν καρδιὰ τοῦ Μεχμέτ...

Ὁ Ρενὲ τάχασε, ὅταν ἀντίκρυσε τὴν ἐρωτευμένη Φατμὲ καὶ τῆς ὡμολόγησε κι' αὐτὸς πὼς τὴν ἀγαποῦσε:

— Ἀπ' τὴν πρώτη μέρα, τῆς εἶπε τρυφερά, ποὺ ἦρθες στὸ μαγαζί μου νὰ ψωνίσης, ἡ καρδιά μου χτύπησε γιὰ σένα, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου πάνω σου καὶ νὰ πιστέψω πὼς θὰ ἦταν δυνατὸ τὸ ἐρωτικὸ ὄνειρό μου νὰ γίνη πραγματικότης!...

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγάπησα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, τοῦ ἀπάντησε μὲ φλόγα ἡ Φατμέ, ἀλλὰ ντρεπόμουν νὰ σὲ φωνάξω κοντά μου. Ἂν δὲ μὲ βοηθοῦσε ἡ πιστή μου Σαφιέ, καὶ μένα ὁ ἔρωτάς μου θὰ εἶχε μείνει ἕνα ὄνειρο...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ρενέ, ποὺ τὴν ἔσφιξε πάνω του μ' ὅλη τὴ θέρμη τοῦ ἔρωτά του...

★

Εἶχε περάσει κάπου μήνας ἀπὸ τότε ποὺ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι συναντιόνταν κάθε νύχτα καὶ κανένας δὲν εἶχε καταλάβει τίποτα. Στὸ παλάτι τοῦ Νουρεντὶν ἡ ζωὴ κυλοῦσε ὅπως πάντα. Κάποια νύχτα, ὅμως, ὁ Μεχμέτ, ποὺ δὲν εἶχε πλαγιάσει ἀκόμα, εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ γλυστράη ἀπ' τὴ μικρὴ κρυφὴ πόρτα τοῦ παλατιοῦ καὶ τὴ Σαφιὲ ἀπὸ πίσω. Ἦταν ὁ Ρενέ, ποὺ πήγαινε νὰ συναντήση τὴν ἀγαπημένη του. Ὁ Μεχμὲτ παραφύλαξε πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα καὶ τὰ εἶδε ὅλα! Λύσσαξε τότε ἀπ' τὸ κακό του, γιατὶ κι' αὐτὸς ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ τὴν ὡραία Φατμέ. Πολλὲς φορές, τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ τὸν ἔρωτά του, μὰ ἡ Φατμέ, κάθε φορά, ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια καὶ τὸν κορόϊδευε. Μιὰ μέρα, μάλιστα, ποὺ τῆς εἶχε γίνει φορτικός, πῆρε ἕνα μαστίγιο καὶ τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο. Αὐτὸς ἔφυγε ἀπ' τὸν ὀντᾶ της κι' ὡρκίστηκε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ. Καὶ νά ποὺ ὁ Ἀλλὰχ τοῦ ἔστελνε τώρα τὴν εὐκαιρία...

Πέρασε κάπου μιὰ βδομάδα κι' ὁ Ρενὲ δὲν ἐρχόταν πιὰ στὸ παλάτι. Ὁ Μεχμὲτ ἔχανε κάθε νύχτα τὸν ὕπνο του. Εἶχε ἀπελπιστῆ πὼς θὰ ἐκδικιόταν τὴν ὄμορφη Φατμέ, ἀλλά, ἀφοῦ πέρασε κι' ἄλλη μιὰ βδομάδα, ἡ Φατμὲ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ δέχεται τὸν ἀγαπημένο της στὸν ὀντᾶ της. Καὶ παραφυλάγοντας στὸ περιβόλι, μιὰ μέρα, κατὰ τὰ ξημερώματα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ρενὲ ἔφευγε ἀπ' τὴν ἀγαπημένη του, ὁ Μεχμὲτ ὥρμησε μὲ λύσσα κατὰ πάνω του καὶ τοῦ βύθισε τὸ κοφτερὸ μαχαίρι του στὴν πλάτη.

Ὁ Ρενέ, βογγῶντας, σωριάστηκε κατὰ γῆς, πλέοντας στὸ αἷμα του. Ἡ Σαφιέ, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ πίσω, ἔτρεξε ἀμέσως σὰν τρελλὴ στὴν κυρά της. Ἡ Φατμὲ τάχασε στὴν ἀρχή, ἔπειτα ὅμως, μαζὶ μὲ τὴ Σαφιέ, μετάφεραν μὲ πολλὴ δυσκολία τὸ Ρενὲ στὸν ὀντᾶ της. Εὐτυχῶς, τὸ τραῦμα του δὲν ἦταν καὶ τόσο σοβαρό. Ἡ Σαφιὲ φρόντισε νὰ τοῦ δέση τὴν πληγὴ καὶ νὰ μεταφέρη τὸν πληγωμένο στὸ σπίτι του.

Ἡ Φατμὲ ἔστελνε κάθε μέρα νὰ μαθαίνη πῶς πήγαινε ὁ ἀγαπημένος της. Κι' ὅταν ὁ Ρενὲ εἶχε γίνει ἐντελῶς καλά, ἡ Φατμὲ ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Μεχμέτ.

Πῆγε τότε καὶ βρῆκε τὸ Νουρεντίν.

— Θάρθω ἀπόψε στὸν ὀντᾶ σου, τῆς εἶπε ὁ Νουρεντίν, καθὼς τὴν ἔσφιγγε καὶ τὴ φιλοῦσε μὲ πάθος.

— Νάρθης, ἀφέντη μου, ἀπάντησε ἡ Φατμέ, νάρθης νὰ δῆς καὶ τὸν Μεχμέτ... ποὺ δὲν ἀφίνει ἥσυχη τὴ σκλάβα σου, παρὰ τῆς κάνει κάθε τόσο ἐρωτικὲς προτάσεις.

— Θὰ τὸν πνίξω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια! βρυχήθηκε ὁ Νουρεντίν.

— Ἀπόψε, στὸν ὀντᾶ μου, εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ τὸν βρῆς! εἶπε ἡ Φατμέ. Νὰ τὸν πιάσης τὴν ὥρα ποὺ θὰ θέλη νὰ μ' ἀγκαλιάση!...

— Ναί, περιστέρι μου, δίκιο ἔχεις. Ἔτσι θὰ γίνη!...

Ἡ Φατμέ, μόλις ἔφυγε ἀπ' τὸ διαμέρισμα τοῦ Νουρεντίν, φώναξε τὴ Σαφιὲ καὶ τῆς τὰ εἶπε ὅλα. Τῆς εἶπε ἀκόμη νὰ καλέση τὸ Μεχμὲτ τὴ νύχτα στὸν ὀντᾶ της. Ὅταν ἡ γριὰ εἰδοποίησε τὸ Μεχμέτ, πὼς τὸν περίμενε ἡ κυρά της, ἐκεῖνος χαμογέλασε εὐτυχισμένος. Ἦταν βέβαιος πὼς ἡ Φατμὲ εἶχε φοβηθῆ τώρα καὶ δεχόταν τὸν ἔρωτά του...

★

Ὅταν ὁ Μεχμὲτ μπῆκε ἀργὰ τὴ νύχτα στὸν ὀντᾶ τῆς Φατμέ, ἡ ὄμορφη γυναίκα τὸν περίμενε, φορῶντας ἕνα διάφανο χιτῶνα, ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ ὡραῖο της σῶμα. Ἦταν πλαγιασμένη στὸ ντιβάνι καὶ τοῦ χαμογελοῦσε γλυκά, σὰ νὰ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του...

— Βλέπεις, τοῦ εἶπε, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ καταλάβω πόσο ἀξίζει ἡ δική σου ἡ ἀγάπη!

— Ἀλήθεια, μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν;

— Ναί, Μεχμέτ, σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχή.

— Κι' ὁ ἄλλος, ὁ ξένος;...

— Αὐτὸς ποὺ μαχαίρωσες; Ἦταν ἕνα καπρίτσιο ποὺ μοῦ πέρασε.

— Καὶ τί ἀπόγινε τὸ πτῶμα του; ρώτησε φιλύποπτα ὁ Μεχμέτ.

— Τὄθαψε ἡ Σαφιὲ στὸν κῆπο, τὴ βοήθησα κι' ἐγώ. Ἔλα τώρα στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ γίνω σκλάβα σου παντοτεινή...

Ὁ Μεχμὲτ ἔπεσε πάνω στὴ Φατμὲ καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ πάθος. Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ἔφτασε ὁ Νουρεντὶν μὲ τὴ Σαφιέ.

— Σκύλε! οὔρλιαξε λυσσασμένος ὁ Νουρεντίν. Ἔτσι, ὑπηρετεῖς τὸν ἀφέντη σου;...

Καί, βγάζοντας τὸ στιλέτο του, τὸ βύθισε στὴν καρδιὰ τοῦ Μεχμέτ, ποὺ σωριάστηκε στὰ πόδια του νεκρός. Ἔπειτα, ὁ Νουρεντὶν φώναξε τοὺς ὑπηρέτες του.

— Πάρτε ἀπὸ δῶ τὸ κουφάρι αὐτοῦ τοῦ σκύλου!... τοὺς πρόσταξε.

— Μ' ἔσωσες, ἀγαπημένε μου! τοῦ εἶπε τότε ἡ Φατμέ. Θὰ εἶμαι σκλάβα σου γιὰ πάντα.

Ὁ Νουρεντὶν τὴν ἀγκάλιασε μὲ πάθος, ἀλλά, καθὼς ἡ Φατμὲ τὸν φιλοῦσε, σκεφτόταν πόσες ἐρωτικὲς νύχτες θὰ περνοῦσε ἀκόμα μὲ τὸν ἀγαπημένο της Ρενέ...

ΠΙΕΡ ΜΙΛ

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΕΝΤΥ ΜΠΕΝΣΟΝ

Ὁ φονιάς τῆς νύχτας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Καθὼς πηγαίνει μιὰ νύχτα στὴν ὑπηρεσία του, ὁ ἀστυνομικὸς Μίκυ Ρῆρντον δολοφονεῖται ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο, μὲ δυὸ σφαῖρες πιστολιοῦ τῶν 45. Παρ' ὅλον ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα ἴχνος, οἱ συνάδελφοί του τὸ βάζουν πεῖσμα ν' ἀνακαλύψουν τὸ δολοφόνο. Εἶναι ἄλλωστε ζήτημα ἐπαγγελματικῆς ἀλληλεγγύης καὶ προσωπικῆς ἀσφαλείας τους. Ἰδίως ἀναλαμβάνουν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι οἱ ἐπιθεωρηταὶ Στὴβ Καρέλα καὶ Χὰνκ Μπούς. Ὁ προϊστάμενός τους, ὁ ἀστυνόμος Μπύρνς, τοὺς ἔχει διατάξει νὰ βροῦν ὁπωσδήποτε τὸ φονιᾶ. Κατὰ τὴ γνώμη τους πρόκειται γιὰ κάποιον κακοποιό, ποὺ εἶχε λόγους νὰ μισῆ τὸ Ρῆρντον. Ἀκολουθοῦν λοιπὸν διάφορα ἴχνη καὶ πιάνουν διαφόρους ὑπόπτους, ἀλλ' οἱ κόποι τους πηγαίνουν χαμένοι, γιατὶ ὅλοι τους ἀποδεικνύουν στὸ τέλος τὴν ἀθωότητά τους. Περιμένοντας ἕνα ἀπόγευμα τὸ Μποὺς στὸ γραφεῖο, ὁ Καρέλα τηλεφωνεῖ στὴ γυναίκα του, τὴ γοητευτικὴ καὶ προκλητικὴ Ἄλις Μπούς, καὶ τὴ ρωτάει γιὰ τὸν ἄντρα της. Ἐκείνη τοῦ συνιστάει νὰ φυλάγωνται ἀπ' τὸν ἄγνωστο φονιᾶ ποὺ τριγυρίζει στοὺς δρόμους.

2ον

— Ἔννοια σας, θὰ προσέχουμε. Τώρα πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω, Ἄλις.

— Σᾶς ἐμπιστεύομαι τὸν ἄντρα μου, πρόσθεσε ἡ Ἄλις.

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήση.

Ὁ Καρέλα χαμογέλασε, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἄφισε κι' αὐτὸς στὴ θέσι του τ' ἀκουστικό.

Ὁ Ντέβιντ Φόστερ εἶχε πλησιάσει στὸ γραφεῖο του.

— Καλημέρα, Στήβ, εἶπε.

— Γειά σου, Ντέβιντ. Κανένα νέο;

— Ἔχω τὴν ἔκθεσι τοῦ ἐμπειρογνώμονος γι' αὐτὸ τὸ πιστόλι τῶν 45, ποὺ ἔφερες χτὲς τὴ νύχτα.

— Εἶναι ἐνδιαφέρουσα;

— Ἔχει χρόνια ὁλόκληρα νὰ χρησιμοποιηθῆ αὐτὸ τὸ ὅπλο.

— Αὐτὸ περιορίζει τὸν κύκλο τῶν ἐρευνῶν μας, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Καρέλα. Δὲν ἔχομε πιὰ ν' ἀσχοληθοῦμε, παρὰ μὲ τ' ἄλλα ἐννιὰ ἑκατομμύρια ἐννιακόσιες ἐνενῆντα χιλιάδες ἐννιακόσιους ἐνενῆντα ἐννιὰ κατοίκους αὐτῆς τῆς πόλεως!

Ὁ Φόστερ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Δὲ μ' ἀρέσει καθόλου νὰ σκοτώνουνε τοὺς ἀστυφύλακες, δήλωσε. Ὁ Μάϊκ ἦταν φίλος μου καὶ παιδὶ πρώτης τάξεως.

— Ναί, τὸ ξέρω.

— Ποιὸ κάθαρμα ἆρά γε τὸν ξέκανε; Προσπαθῶ νὰ τ' ἀνακαλύψω... Κρατάω ἕνα ἀτομικό μου ἀρχεῖο. Ξεσκάλισα λοιπὸν ἕνα-ἕνα τὰ ἐγκλήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀπασχολήθηκα. Μελέτησα μερικοὺς φακέλλους, ὡς τώρα ὅμως δὲ βρῆκα τίποτε. Μὰ δὲ βιάζομαι! Θ' ἀνακαλύψω τὸ δράστη, καὶ θὰ τὸν κάνω νὰ βλαστημήση τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε!

Ὁ Καρέλα εἶχε δῆ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὸ Μπούς, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ διάδρομο. Ὁ νεοφερμένος ὑπόγραψε στὸ βιβλίο παρουσίας. Ὕστερα πλησίασε στὸ γραφεῖο τοῦ Καρέλα, τράβηξε κοντά του μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε βαρειά.

— Κουράστηκες πολὺ ἀπόψε, ε; τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὁ Φόστερ.

— Ἦταν ἡ χειρότερη νύχτα ποὺ γνώρισα! ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ἥσυχη φωνή.

— Δὲν ἀνακαλύψανε τίποτα εἰς βάρος τοῦ Κλάρκ, τοῦ ἀνάγγειλε ὁ Καρέλα.

— Αὐτὸ τὸ περίμενα. Ποῦ θὰ πᾶμε τώρα;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα...

— Οἱ συνάδελφοι μαζέψανε κάτι παλιοτόμαρα γιὰ νὰ τ' ἀνακρίνουμε, εἶπε ὁ Φόστερ. Ἂς δοῦμε τί μπορεῖ νὰ βγάλουμε ἀπ' αὐτούς...

— Ποῦ εἶναι; Κάτω; ρώτησε ὁ Καρέλα.

— Στὰ διαμερίσματα τοῦ «Κλάριτζ», ἀπάντησε ὁ Φόστερ.

Εἶχε βαφτίσει ἔτσι τὰ κρατητήρια ποὺ βρίσκονταν στὸν πρῶτο ὄροφο τοῦ κτιρίου.

— Δὲν τοὺς φέρνεις ἀπάνω;

— Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Φόστερ.

— Ποῦ εἶναι τ' ἀφεντικό;

— Πῆγε στὴν Ἐγκληματικὴ ἀστυνομία. Προσπαθεῖ νὰ τοὺς σπρώξη λίγο, γιὰ νὰ κουνηθοῦνε πιὸ γρήγορα.

— Διαβάσατε σήμερα τὴν ἐφημερίδα; ρώτησε ὁ Μπούς.

— Ὄχι, εἶπε ὁ Καρέλα.

— Γράφει γιὰ τὸ Μάϊκ στὴν πρώτη σελίδα. Κυττάχτε!

Καὶ ἄφισε τὴν ἐφημερίδα πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Καρέλα. Ἐκεῖνος τὴν ἄνοιξε καὶ παραμέρισε λίγο, γιὰ νὰ διαβάση ὁ Φόστερ ἐνῶ τηλεφωνοῦσε.

— Τὸν χτύπησε ἀπὸ πίσω, τὸ κτῆνος!... μουρμούρισε ἐκεῖνος.

Πρόφερε μερικὲς λέξεις στὸ μικρόφωνο κι' ἔκλεισε ὕστερα τὸ τηλέφωνο.

Ἄναψαν ὅλοι τσιγάρα. Ὁ Μποὺς παράγγειλε τηλεφωνικῶς ἕνα καφέ.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸν ὅμως, φτάσανε οἱ δυὸ κρατούμενοι. Ἦταν ἀξύριστοι, ψηλοί, μὲ κοντομάνικα πουκάμισα σπόρ. Μὰ ἡ φυσικὴ ὁμοιότης τους περιοριζόταν ὡς ἐκεῖ.

Ὁ ἕνας τους ἦταν ἀρκετὰ ὄμορφος, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, μὲ δόντια ἄσπρα καὶ καλοφυτρωμένα. Ὁ ἄλλος εἶχε πρόσωπο κακοφτιαγμένο κι' ἀντιπαθητικό. Ἦταν παλιοὶ γνώριμοι τῆς ἀστυνομίας.

— Μαζὶ τοὺς πιάσατε; ρώτησε ὁ Καρέλα τὸν ἀστυφύλακα ποὺ τοὺς συνώδευε.

— Ναί.

— Σὲ ποιὸ μέρος;

— Στὴ γωνιὰ τῆς Δεκάτης τρίτης Λεωφόρου καὶ τῆς ὁδοῦ Σίπ. Κάθονταν μέσα σ' ἕνα σταματημένο αὐτοκίνητο.

— Μήπως τὸ ἀπαγορεύει ὁ νόμος; ρώτησε σαρκαστικὰ τὸ «ὀμορφόπαιδο».

— Στὶς 3 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, πρόσθεσε ὁ πόλισμαν.

— Ὁ κέϋ. Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ὁ Καρέλα.

Στὸ μεταξύ, ὁ Μποὺς ρωτοῦσε τὸν πρῶτο ὕποπτο:

— Πῶς λέγεσαι τοῦ λόγου σου;

— Ξέρεις τ' ὄνομά μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά. Τί μὲ ρωτᾶς ἀδίκως;

— Ξαναπές το πάντως. Μ' ἀρέσει νὰ τ' ἀκούω.

— Εἶμαι κουρασμένος.

— Θἆσαι ἀκόμα πιὸ πολύ, ὅταν θὰ ξεμπερδέψουμε μαζί σου. Ἄσε τώρα τὶς βλακεῖες κι' ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις ποὺ σοῦ κάνουμε. Πῶς λέγεσαι;

— Τέρρυ;

— Τ' ἄλλο σου ὄνομα;

— Τέρρυ Μὰκ Κάρθυ. Τώρα μὲ πρωτοβλέπετε;

— Κι' ἡ παρέα σου;

— Τὸν ξέρετε κι' αὐτόν. Εἶναι ὁ Κλάρενς Κέλλυ.

— Τί γυρεύατε μέσα σ' ἐκεῖνο τ' αὐτοκίνητο; ρώτησε ὁ Καρέλα.

— Κυττάζαμε κάτι γυμνὲς φωτογραφίες, ἐξήγησε ὁ Μὰκ Κάρθυ.

— Βρέθηκαν ἀπάνω τους ἄσεμνες φωτογραφίες. Σημειώσέ το αὐτό, Χάνκ! εἶπε ὁ Καρέλα στὸ Μπούς.

— Μιὰ στιγμή! τὸν διέκοψε ὁ Μὰκ Κάρθυ. Δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ ποῦμε ἕνα ἀστεῖο;

— Δὲ χωρᾶνε ἀστεῖα, ὅταν σᾶς ἀνακρίνω ἐγώ! οὔρλιασε ὁ Καρέλα.

— Καλά, καλά, μὴ θυμώνετε!

— Λοιπόν, τί κάνατε μέσα στ' αὐτοκίνητο;

— Τίποτα.

— Σᾶς συμβαίνει συχνὰ νὰ καθόσαστε μέσα σ' ἕνα σταματημένο αὐτοκίνητο, στὶς 3 τὴ νύχτα; ρώτησε ὁ Φόστερ.

— Ἔ, κάπου-κάπου... ἀπάντησε ὁ Μὰκ Κάρθυ.

— Τί κάνατε;

— Κουβεντιάζαμε;

— Γιὰ ποιὸ ζήτημα;

— Γιὰ ὅλα.

— Ἆ, φιλοσοφικὴ συζήτησι εἴχατε; ρώτησε ὁ Μπούς.

— Τὸ βρήκατε!

— Καὶ σὲ ποιὸ συμπέρασμα κατέληξε αὐτὴ ἡ ἐνδιαφέρουσα συνομιλία σας;

— Στὸ ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ κάθεται κανεὶς μέσα σ' ἕν' αὐτοκίνητο, στὶς 3 τὴ νύχτα! Μπορεῖ νὰ τὸν γραπώση κανένας ἀστυφύλακας, ποὺ θέλει νὰ κάνη τὸν αὐστηρό.

Ὁ Καρέλα χτύπησε τὸ γραφεῖο μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μολυβιοῦ του.

— Μὴ μὲ κάνης νὰ θυμώσω. Μὰκ Κάρθυ, συμβούλεψε τὸν κρατούμενο. Ἀπόψε δὲν κοιμήθηκα περισσότερες ἀπὸ ἔξη ὧρες καὶ δὲν ἔχω καθόλου κέφι νὰ γελάσω μὲ τὶς ἐξυπνάδες σου. Ἤξερες τὸ Μάϊκ Ρῆρντον;

— Πῶς τὸν εἴπατε;

— Μάϊκ Ρῆρντον. Ἦταν ἕνας

Μικρές ἱστορίες

Φιλικὲς συμβουλὲς

Σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι, ὕστερ' ἀπὸ τὶς διάφορες φιλοφρονήσεις καὶ τὸ σχετικὸ κουτσομπολιό, ἡ συζήτησι ἔρχεται καὶ στὶς ἀρρώστειες.

Ὁ οἰκοδεσπότης τότε γυρνᾶ καὶ λέει στὸν εἰδικὸ τῆς συντροφιᾶς:

— Δὲ μοῦ λές, γιατρέ, μοῦ συνιστᾶς νὰ πάω στὰ λουτρὰ γιὰ τοὺς χολολίθους μου;

— Βέβαια, ἀγαπητέ μου! Ἐπιβάλλεται! ἀπαντάει ὁ γιατρὸς ἀδίστακτα.

Τὴν ἑπομένη ὅμως, ὁ δυστυχὴς οἰκοδεσπότης παίρνει ἀπὸ τὸν καλεσμένο του γιατρὸ ἕνα λογαριασμὸ ἑκατὸ δραχμῶν γιὰ τὴ χτεσινὴ συμβουλή του.

— Πάει χάλασε ὁ κόσμος!... λέει ἔξω φρενῶν.

Καὶ βγαίνει ἔξω, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ νεῦρα του.

Στὸ δρόμο συναντάει ἕνα φίλο του δικηγόρο καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, τὸν ρωτᾶ:

— Δὲ μοῦ λές, ἀγαπητέ μου, δικαιοῦται ἕνας γιατρὸς νὰ μοῦ ζητήση ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ κάτι ποὺ μοῦ εἶπε σὲ μιὰ φιλικὴ συντροφιά;

— Ναί, δυστυχῶς... ἀποκρίνεται ὁ δικηγόρος.

Καί, τὴν ἄλλη μέρα, σὰ νὰ μὴν ἔφτανε τὸ κατοστάρικο τοῦ γιατροῦ, ὁ φίλος μας παίρνει ἕνα ἄλλο λογαριασμὸ κι' ἀπ' τὸ δικηγόρο:

«Γιὰ τὴ χτεσινή μου συμβουλὴ δραχμαὶ ἑκατό... Δεδομένου ὅμως, ὅτι ἐδόθη ἐκτὸς ἕδρας, ἐπιβαρύνεται μὲ ἄλλας ἑκατό».

Ἀπὸ τότε ὁ δύστυχος οἰκοδεσπότης ἔχει χάσει τή... φωνή του!

ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς ὁμάδας μας.

Ὁ Μὰκ Κάρθυ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. Στράφηκε στὸν Κέλλυ καὶ τὸν ρώτησε:

— Τὸν ξέρουμε, Κλάρενς;

— Κάτι μοῦ λέει αὐτὸ τ' ὄνομα... ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Σὰν τί σοῦ λέει δηλαδή; εἶπε νευρικὰ ὁ Φόστερ.

— Ἄ, ὄχι σπουδαῖα πράγματα!

Κι' ὁ Κέλλυ ἔσκασε στὰ γέλια. Σταμάτησε ὅμως ἀπότομα, βλέποντας πὼς οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ συμμερίζονταν καθόλου τὸ κέφι του...

— Τὸν εἴδατε καθόλου, χτὲς τὸ βράδυ; ρώτησε ὁ Καρέλα.

— Ὄχι.

— Πῶς τὸ ξέρετε;

— Δὲν εἴδαμε κανένα ἀστυνομικὸ χτὲς τὸ βράδυ.

— Συνήθως βλέπετε;

— Ἔ, κάπου-κάπου...

— Ἤσαστε ὁπλισμένοι, ὅταν σᾶς πιάσανε;

— Ἐμεῖς; Οὔτε ἁγιοβασιλιάτικο πιστολάκι δὲν εἴχαμε ἀπάνω μας. Μπορεῖτε νὰ μᾶς ψάξετε...

— Τί γυρεύατε μέσα σ' ἐκεῖνο τ' αὐτοκίνητο;

— Σᾶς τὸ εἴπαμε: κουβεντιάζαμε.

— Ἡ πρόφασί σου εἶναι γελοία. Βρὲς καμμιὰ ἄλλη, καλλίτερη!

Ὁ Κέλλυ ἀναστέναξε. Ὁ σύντροφός του τὸν κύτταξε.

— Λοιπόν;... ἐπέμεινε ὁ Καρέλα.

— Κατασκόπευα τὴ γυναῖκα μου, εἶπε ὁ Κέλλυ.

— Σοβαρῶς;

— Σᾶς τ' ὁρκίζομαι! Στὰ κόκκαλα τῆς μητέρας μου.

— Γιατί τὴν κατασκόπευες;

— Ἔ, δὲν καταλαβαίνετε τώρα;

— Ὄχι, δὲν καταλαβαίνουμε τίποτα. Περιμένουμε νὰ μᾶς ἐξηγήσης.

— Εἶχα λόγους νὰ πιστεύω πὼς μοὔκανε... παρατράγουδα!

— Μὲ ποιόν;

— Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ μάθω.

— Καὶ σύ, τί δουλειὰ εἶχες σ' ὅλ' αὐτά; ρώτησε ὁ Μποὺς τὸ Μὰκ Κάρθυ.

— Τὸν βοηθοῦσα στὴν κατασκοπεία, ἀπάντησε ἐκεῖνος χαμογελῶντας.

— Τί ἀνακάλυψες λοιπόν; Ἦταν σωστὲς οἱ ὑποψίες σου;

— Δὲν πιστεύω...

— Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς λοιπόν, θὰ σταματήση ἡ κατασκοπεία, εἶπε ξερὰ ὁ Μπούς. Ἂν σᾶς ξαναφέρουν ἐδῶ, θὰ τὴν ἔχετε ἄσχημα... Ἐμπρός, δρόμο τώρα!

— Μποροῦμε νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι μας;

— Πηγαίνετε ὅπου διάβολο θέλετε!

— Ἄ, νὰ κι' ὁ καφές! εἶπε ὁ Φόστερ.

Οἱ κρατούμενοι βγῆκαν ἥσυχα ἀπ' τὸ γραφεῖο. Οἱ τρεῖς ἐπιθεωρητὲς πλήρωσαν τοὺς καφέδες τους στὸ γκαρσόνι κι' ὕστερα φέρανε τὶς καρέκλες τους πιὸ κοντὰ στὸ τραπέζι:

Ἕνας ἀστυφύλακας μπῆκε στὸ γραφεῖο καὶ εἶπε, δίνοντάς τους ἕνα μεγάλο κίτρινο φάκελλο:

— Ὁ ἀρχιφύλακας τῆς ὑπηρεσίας σᾶς στέλνει αὐτὸ ἐδῶ. Ἦρθε ἀπ' τὴ Διεύθυνσι.

Ὁ Καρέλα τὸν πῆρε καὶ τὸν ἄνοιξε, ἐνῶ ὁ ἀστυφύλακας ξανάφευγε.

— Εἶναι οἱ ἐκθέσεις τοῦ ἰατροδικαστοῦ καὶ τοῦ πραγματογνώμονος ποὺ ἐξέτασε τὶς σφαῖρες.

— Γιὰ νὰ τὶς δῶ... εἶπε ὁ Χὰνκ Μπρούς.

Ὁ Καρέλα τοῦ ἔδωσε τὸ ἕνα χαρτί. Ὁ πραγματογνώμων ἀνέφερε ὅτι οἱ σφαῖρες ποὺ εἶχαν βρεθῆ χωμένες σ' ἕνα ξύλινο τοῖχο, πίσω ἀπ' τὸ πτῶμα τοῦ Ρῆρντον, ἦταν ἀπὸ πιστόλι Ρέμινγκτον τῶν 45, βάρους 230 γραμμαρίων, μὲ ἔξη ραβδώσεις καὶ μὲ χάλκινο περίβλημα.

— Δὲ μᾶς λέει τίποτα καινούργιο, παρατήρησε ὁ Μποὺς νευριασμένος.

— Ἡ ἔκθεσι αὐτὴ δὲ χρησιμεύει σὲ τίποτα, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνακαλύψουμε τὸ πιστόλι ποὺ ἔρριξε τὶς σφαῖρες, πρόσθεσε ὁ Καρέλα.

— Κι' ἡ ἄλλη ἔκθεσι, ἡ ἰατροδικαστική;... ρώτησε ὁ Φόστερ.

Ὁ Καρέλα ἔβγαλε ἀπ' τὸ φάκελλο καὶ τὸ δεύτερο χαρτί.

Ὁ ἰατροδικαστὴς ἀνέφερε πρῶτα τὸ ὄνομα, τὴν ἡλικία, τὸ βάρος καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ θύματος: Μίνκελ Ρῆρντον, 38 ἐτῶν, 105 κιλά, 1.80. Ἔγραφε κατόπιν ὅτι εἶχε βρῆ μιὰ τρύπα ἀπὸ σφαῖρα στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ ἰνιακοῦ ὀστοῦ, καὶ γύρω ἀπ' τὰ χείλη τῆς πληγῆς σαφῆ ἴχνη ἀπὸ μπαροῦτι. Ἡ σφαῖρα εἶχε διαπεράσει τὸν ἐγκέφαλο καὶ εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ δεξιὸ μάτι, ἀνοίγοντας μιὰ δεύτερη τρύπα, τριπλασίας διαμέτρου ἀπὸ τὴν πρώτη.

Ἄλλη μιὰ σφαῖρα εἶχε μπῆ ἀπ' τὸ δεξιὸ μαστοειδὲς ὀστοῦν καὶ εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ δεξιὸ βρεγματικόν.

Στὸ σῶμα τοῦ θύματος δὲν εἶχε βρεθῆ κανένα σημάδι.

Ὁ Καρέλα ἀναστέναξε καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

— Ξενύχτι θἄχουμε πάλι ἀπόψε, παιδιά, εἶπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Δὲν εἶχε ἐπισκεφτῆ καθόλου ὁ Καρέλα τὴν Τέντυ Φράνκλιν, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ δολοφονήθηκε ὁ Μάϊκ.

Συνήθως, ὅταν ἀναλάμβανε μιὰ ὁποιαδήποτε ὑπόθεσι, εὕρισκε πάντα καιρὸ νὰ πεταχτῆ ὣς τὸ σπίτι της, νὰ περάση μερικὰ λεπτὰ μαζί της καὶ νὰ ξαναφύγη ὕστερα βιαστικά. Περνοῦσε μαζί της ὅλο τὸν ἐλεύθερο καιρό του, γιὰ ἕνα ἁπλούστατο λόγο: γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε.

Τὴν εἶχε συναντήσει πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες. Ἐργαζότανε τότε σ' ἕνα μαγαζί, στὴν περιφέρεια τοῦ Καρέλα. Κι' αὐτὸς εἶχε ἀναλάβει τὶς ἔρευνες γιὰ μιὰ κλοπὴ ποὺ εἶχε γίνει στὸ κατάστημα ἐκεῖνο.

Ἡ φωτεινὴ ὀμορφιά της τὸν εἶχε σκλαβώσει ἀμέσως. Τῆς πρότεινε νὰ βγοῦν ἔξω μαζί. Ἐκείνη δέχτηκε. Ἔτσι ἄρχισαν τὰ πράγματα. Κι' ἡ γνωριμία της τοῦ εἶχε φέρει γοῦρι, γιατὶ ἔπιασε ἀμέσως τοὺς κλέφτες.

Ἔπειτα τὸ κατάστημα ἔκλεισε κι' ἡ Τέντυ ἔμεινε χωρὶς δουλεια. Εἶχε ὅμως ἀρκετὰ λεφτὰ κατὰ μέρος, γιὰ νὰ συντηρηθῆ λίγο καιρό... ὥσπου νὰ τὴν παντρευτῆ ὁ Καρέλα, ποὺ τὴν ἤθελε μονάχα δική του.

Τὴ συλλογιζότανε διαρκῶς, κάθε φορὰ ποὺ ἕνα ἐμπόδιο τὸν κρατοῦσε μακρυά της. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ τώρα. Κι' ἦταν νευριασμένος ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνήση μαζί της οὔτε μὲ τὸ τηλέφωνο...

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Κόντευαν μεσάνυχτα, καὶ δὲν ἤξερε ἀκόμη τί θὰ γινότανε... Μὰ δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀνθέξη! Ἔπρεπε νὰ τὴ δῆ, τὴν Τέντυ του!

Ἔφτασε μπροστὰ στὸ σπίτι της, στὸ Ρίβερχεντ. Κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του καὶ τὸ κλείδωσε.

Ὁ δρόμος ἦταν ἥσυχος. Τὸ παλιὸ κτίριο, μὲ τοὺς τοίχους του σκεπασμένους ἀπὸ περιπλοκάδες, εἶχε ἀκόμα μερικὰ φῶτα ἀναμμένα. Μὰ οἱ περισσότεροι ἔνοικοι κοιμόνταν πιά, ἢ προσπαθοῦσαν νὰ κοιμηθοῦνε.

Ὁ Καρέλα κύτταξε πρὸς τὸ παράθυρο τῆς ἀγαπημένης του κι' εἶδε μ' εὐτυχία του πὼς ἦταν ἀκόμα φωτισμένο. Ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα της. Χτύπησε μ' ἕνα συνθηματικὸ τρόπο.

Σὲ μερικὲς στιγμές, ἀκούστηκαν τὰ βήματά της κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε διάπλατα.

Ἡ Τέντυ φοροῦσε μιὰ ριγωτὴ πυτζάμα, ἄσπρη καὶ μαύρη. Τὰ κατάμαυρα μαλλιά της γυαλίζανε, στὸ φῶς τῆς εἰσόδου.

Μόλις ὁ Καρέλα ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, ἡ κοπέλλα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Στὰ μάτια της ζωγραφιζόταν ἡ ἀνυπόκριτη χαρὰ ποὺ ξεχείλιζε. Τὸ μισανοιχτὸ στόμα της ἄφινε νὰ φαίνωνται τὰ μικρὰ ἄσπρα δοντάκια της.

Τοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της, ἐνῶ τὸ κορμί της σφιγγότανε πάνω στὸ δικό του.

— Καλησπέρα... θέλησε νὰ τῆς πῆ...

Μὰ τὸ φιλί της ἔπνιξε αὐτὴ τὴ λέξι... Τέλος, ξέφυγε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε ὣς τὴν κάμαρά της, φωτισμένη ἁπαλὰ ἀπὸ ἕνα πορτατίφ...

Ἀκούμπησε τὸ δείκτη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ της στὸ μάγουλό του, γιὰ νὰ τραβήξη ἔτσι τὴν προσοχή του.

— Ναί! Τί θέλεις; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

Μὰ αὐτὴ κούνησε τὸ κεφάλι της, σὰν νἆχε ἀλλάξει γνώμη: Ἤθελε νὰ τὸν βάλη πρῶτα νὰ καθήση ἄνετα. Τοῦ ἑτοίμασε μιὰ πολυθρόνα καὶ κάθησε κι' αὐτὴ στὸ ἕνα μπράτσο. Ἔγειρε δίπλα τὸ κεφάλι της κι' ἀκούμπησε πάλι το δάχτυλό της στὸ μάγουλό του.

— Σ' ἀκούω. Τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς; τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη εἶχε παρακολουθήσει μὲ προσοχὴ τὴν κίνησι τῶν χειλιῶν του. Κατάλαβε τὰ λόγια του καὶ τοῦ χαμογέλασε. Τοῦ ἔδειξε μιὰ πάνινη ἐτικέτα, ποὺ εἶχε ράψει πάνω στὸ σακκάκι τῆς πυτζάμας της, στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους. Ὁ Καρέλα ἔσκυψε νὰ τὴν κυττάξη ἀπὸ πιὸ κοντά.

— Μὴ νομίσης πὼς θαυμάζω τὰ θέλγητρά σου! εἶπε χαμογελῶντας στὴν Τέντυ.

Κι' ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ τοῦ δείξη πὼς καταλάβαινε.

Εἶχε γράψει μὲ μελάνι κάτι ἀριθμοὺς στὴν ἐτικέτα. Ὁ Καρέλα τοὺς διάβασε. Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε:

— Εἶν' ὁ ἀριθμὸς τοῦ μητρώου μου! φώναξε. Ἔχεις δικαίωμα νὰ πάρης ἕνα φιλὶ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες!

Μὰ ἡ κοπέλλα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Δὲ θέλεις φιλί; ἀπόρησε ὁ Καρέλα.

Τοὔγνεψε καὶ πάλι «ὄχι».

— Μὰ γιατί;

Ἡ Τέντυ ἀνοιγόκλεισε τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ της. Ὁ Καρέλα ἤξερε τί σήμαινε αὐτὴ ἡ χειρονομία της.

— Ἄ, θέλεις νὰ κουβεντιάσουμε; τῆς εἶπε.

Τώρα κούνησε τὸ καφάλι της καταφατικά.

— Γιὰ ποιὸ θέμα;

Ἡ Τέντυ σηκώθηκε ἀπότομα ἀπ' τὸ μπράτσο τῆς πολυθρόνας καὶ διέσχισε τὸ δωμάτιο, ἐνῶ ὁ Καρέλα παρακολουθοῦσε μὲ θαυμασμὸ ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ καλοφτιαγμένου κορμιοῦ της.

Πῆρε ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι μιὰ ἐφημερίδα καὶ τοῦ τὴν ἔφερε. Τοὔδειξε μιὰ φωτογραφία τοῦ πτώματος τοῦ Μάϊκ Ρῆρντον, στὴν πρώτη σελίδα.

— Ναί... πρόφερε ἐκεῖνος μὲ ἄχρωμη φωνή.

Στὸ πρόσωπο τῆς Τέντυ ἦταν χυμένη τώρα ἡ θλῖψι. Καθρεφτιζόταν ἔντονα στὴν ἔκφρασί της. Γιατὶ ἡ Τέντυ ἦταν κωφάλαλη καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ἐξωτερικέψη τὶς συγκινήσεις της μὲ τὴν ὁμιλία, οὔτε καὶ μποροῦσε ν' ἀκούση ὅσα τῆς λέγανε. Μιλοῦσε λοιπὸν το πρόσωπό της, καὶ γινόταν ἀκόμα πιὸ εὔγλωττο ὅταν ἀποτεινόταν στὸν Καρέλα — τόσο ποὺ δὲν τοῦ ξέφευγε ἡ παραμικρὴ ἀπόχρωσι ἀπ' τὶς ἐκφράσεις της.

Ὑπόφερε τώρα πραγματικά. Δὲν εἶχε δῆ ποτὲ τὸ Μάϊκ Ρῆρντον, δὲν τὸν ἤξερε, ἀλλ' ὁ Καρέλα τῆς εἶχε μιλήσει τόσο συχνὰ γι' αὐτόν, ὥστε εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸν γνώριζε προσωπικά...

Ἀνασήκωσε τὰ φρύδια της, ἐνῶ συγχρόνως ἅπλωνε τὰ χέρια της μπροστά, μὲ μιὰ κίνησι ποὺ σήμαινε: «Ποιὸς τὸν σκότωσε;».

Ὁ Καρέλα κατάλαβε ἀμέσως κι' ἀπάντησε:

— Δὲν ξέρουμε ἀκόμα... Γι' αὐτὸ δὲ μπόρεσα νἄρθω πρωτύτερα. Εἴμαστε ὅλοι στὸ πόδι, μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία!

Εἶδε πὼς τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας φανέρωνε ἔκπληξι.

— Μήπως μιλάω πολὺ γρήγορα καὶ δὲν προφταίνεις νὰ μὲ παρακολουθήσης; τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη ἔγνεψε «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι της.

— Τί τρέχει λοιπόν; Τί σὲ στενοχωρεῖ ἔτσι;

Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξέσπασε ξαφνικὰ σὲ δυνατοὺς λυγμούς.

— Ἔλα, ἔλα, ἡσύχασε! τῆς εἶπε ἐκεῖνος τρυφερά.

Μὰ σκέφτηκε ἀμέσως πὼς δὲ μποροῦσε ἡ κοπέλλα νὰ «διαβάση» τὰ λόγια του στὰ χείλη του, ἀφοῦ εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπο της στὸν ὦμο του.

Ἔπιασε τὸ πηγοῦνι της καὶ τὴν ἀνάγκασε ν' ἀνασηκώση τὸ πρόσωπό της.

— Ἔ, μουσκεύεις τὸ πουκάμισό μου! τῆς εἶπε, μαλώνοντάς την τάχα.

Ἐκείνη προσπάθησε νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά της.

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; Πές μου!

Σήκωσε ἀργὰ τὸ χέρι της καὶ χάϊδεψε τὸ πρόσωπο τοῦ Καρέλα, τόσο ἐλαφρά, ὥστε τοῦ φάνηκε πὼς τὸν ἄγγιζε ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι. Τὰ δάχτυλά της σταμάτησαν πάνω στὰ χείλη του.

— Φοβᾶσαι γιὰ μένα; τὴ ρώτησε.

Ἔγνεψε «ναὶ» μὲ τὸ κεφάλι.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος! τὴ βεβαίωσε.

Κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἔδειξε πάλι μὲ τὴ ματιά της τὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδας.

— Κάποιος τρελλὸς θὰ τὄκανε, τῆς εἶπε ὁ Καρέλα.

Βύθισε τὴ ματιά της στὴ δική του. Τὰ καστανά της μάτια ἦταν ὑγρὰ ἀπὸ δάκρυα.

— Ἔννοια σου, θὰ προσέχω....

Μ' ἀγαπᾶς λοιπόν;

Κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της κι' ἔπειτα τὸ χαμήλωσε.

— Τί συμβαίνει; Τί ἔχεις;

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ χαμογέλασε στενοχωρημένα.

— Σοῦ ἔλειψα;

Ἔγνεψε καὶ πάλι «ναί».

— Καὶ σὺ μοὔλειψες πολύ!

Ξανασήκωσε τὸ κεφάλι της. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ματιά της της εἶχε ἄλλη ἔκφρασι. Τὰ μάτια της φαίνονταν νὰ τὸν προκαλοῦνε νὰ διαβάση τὸ μήνυμά τους: Τοῦ λέγανε πὼς τῆς εἶχε λείψει πραγματικά, ἀλλὰ μ' ἕνα τρόπο που δὲν τὸν ὑποπτευόταν ἴσως ἀκόμη.

Μελέτησε τὴ ματιά της προσεκτικά, κατάλαβε καὶ εἶπε:

— Ἄ, γι' αὐτό;...

Ἐκείνη εἶδε πὼς τὴν εἶχε καταλάβει, καὶ πῆρε ἕνα ὕφος γεμᾶτο πάθος...

— Ὅλο αὐτὸ ἔχεις στὸ μυαλό σου! τῆς εἶπε χαμογελῶντας ὁ φίλος της.

Κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπᾶς σὲ μένα, εἶναι τὸ νέο καὶ γεροδεμένο κορμί μου...

Ἔγνεψε «ναὶ» καὶ πάλι.

— Θέλεις νὰ μὲ παντρευτῆς;

Τοὔδωσε τὴν ἴδια ἀπάντησι.

— Σοῦ τὄχω προτείνει τόσες φορές! Πότε θέλεις;

Τέντωσε τὸ δάχτυλό της πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἄ, νὰ ὁρίσω ἐγὼ τὴν ἡμερομηνία; Καλά... Λοιπόν, θὰ παντρευτοῦμε τὸν Αὔγουστο, ποὺ παίρνω τὴν ἄδεια μου. Σύμφωνοι;...

Ἔμεινε ἀκίνητη, κυττάζοντάς τον.

— Δὲν ἀστειεύομαι. Μιλάω σοβαρά! πρόσθεσε ἐκεῖνος.

Ἡ κοπέλλα φαινόταν ἕτοιμη νὰ βάλη πάλι τὰ κλάματα. Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε:

— Ναί, μιλάω σοβαρά, Τέντυ, ἀγάπη μου. Πρέπει νὰ ξέρης πὼς αὐτὸ ποὺ λέω τὸ σκέπτομαι πραγματικὰ καὶ βαθειά! Σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ σὲ παντρευτῶ. Τὸ θέλω ἀπὸ καιρό, ἀπὸ πολὺν καιρό. Σ' ἀγαπῶ ἔτσι ποὺ εἶσαι. Δὲ θἄθελα ν' ἀλλάξη τίποτα σὲ σένα, τίποτα! Μὴ βάζης ἀνόητες ἰδέες στὸ μυαλό σου, σὲ παρακαλῶ! Ξέρεις καλὰ πὼς δὲ μὲ νοιάζει... αὐτὸ ποὺ σκέπτεσαι! Πρέπει νὰ μὲ πιστέψης. Εἶσαι γιὰ μένα πολυτιμώτερη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες! Ἂν δεχτῆς νὰ παντρευτοῦμε, θὰ μὲ κάνης εὐτυχισμένο!

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ὑπόφερε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ μιλήση, γιατὶ πίστευε πὼς οἱ ματιές της ἦταν ἀνίκανες νὰ τοῦ μεταδώσουν τὴ συγκίνησί της, τὴν ἔκπληξί της ποὺ ἕνας τόσο ὡραῖος, δυνατός, γενναῖος, ἐξαιρετικὸς ἄντρας σὰν τὸ Στὴβ Καρέλα μποροῦσε νὰ σκέπτεται νὰ παντρευτῆ μιὰ κοπέλλα σὰν αὐτὴν — μιὰ κοπέλλα ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τοῦ πῆ: «Σ' ἀγαπῶ... Σὲ λατρεύω».

Μὰ νὰ ποὺ τῆς τὸ εἶχε ξαναζητήσει! Καὶ τώρα, σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά του, ἔφτανε πιὰ νὰ πιστέψη πὼς ἦταν ἀλήθεια, πὼς ἡ ἀναπηρία της δὲν ἔπαιζε ρόλο γι' αὐτόν, πὼς ἦταν στὰ μάτια του «ἀληθινὴ γυναῖκα» — καὶ μάλιστα πολυτιμώτερη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, ὅπως τῆς εἶχε πῆ.

— Λοιπόν, ναί; τὴ ρώτησε. Μὲ θέλεις γιὰ ἄντρα σου;

Κούνησε τὸ κεφάλι της καταφα-

1-2 δισκία σ' ἕνα ποτήρι νερό
ALKA-SELTZER
Registered Trade Mark
Προϊόν τῶν 'Αμερικανικῶν 'Εργοστασίων
MILES LABORATORIES, Inc., U.S.A.

ΛΕΠΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΠΑΡΙΣΙ, Φεβρουάριος.— Στὴν Γερμανία τὸ ὀνομάζουν «ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΧΟΡΤΟ». Πράγματι ἀξίζει αὐτὸ τὸ χαρακτηρισμό, διότι ἀφαιρεῖ κιλά, διώχνει τὸ περιττὸ πάχος, χωρὶς νὰ εἶναι κάτι ἐπικίνδυνο καὶ χωρὶς μεγάλη δίαιτα. Οἱ παχύσαρκοι καὶ πρὸ πάντων οἱ παχύσαρκες σ' ὅλο τὸν κόσμο, πιστοποιοῦν μὲ συγκίνησι τὴν ἀποτελεσματικότητά του.

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀνάμιξι εἰδικῶν χόρτων καὶ ἀνθέων, ἕνα ἁπλὸ φυτικὸ παρασκεύασμα ποὺ τὸ πίνει κανεὶς σὰν τσάϊ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα.

Ἔχει εὐχάριστη γεῦσι, κρατεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ καὶ ἐμποδίζει τὸ νοσηρὸ σχηματισμὸ παχυσαρκίας. Μὲ τὸ ρόφημα αὐτὸ καὶ μιὰ σχετικὴ μόνο δίαιτα, ἔχετε σὲ λίγο καιρὸ ἕνα ἔξοχο ἀποτέλεσμα. Ἀποκτᾶτε τὴ σιλουέτα ἑνὸς μανεκὲν καὶ νοιώθετε τὸ σῶμα σας ἐλαστικὸ καὶ εὐκίνητο.

Ἂν σᾶς ἐνδιαφέρη, μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε στὰ ἑλληνικὰ Φαρμακεῖα. Λέγεται Τσάϊ Ρίχτερ. Εἶναι ἀπολύτως ἀβλαβές. Τὸ τσάϊ Ρίχτερ θὰ σᾶς βοηθήση ν' ἀδυνατίσετε τόσο εὔκολα κι' εὐχάριστα, ποὺ θὰ μείνετε κατάπληκτοι. Προσφέρει μιὰ μιὰ ἀληθινὴ εὐεργεσία στοὺς «χοντρούς» καὶ πρὸ πάντων στὶς «χοντρές». Ἀδυνατίζουν χωρὶς νὰ πεθαίνουν τῆς πείνας.

ΕΠΙΠΛΑ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΔΩΡΕΑΝ
ΣΕ 52 ΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΟΥ ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΧΑΡΙΛ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 7

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

τικά, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ πολὺ ἐλαφρά, ἀδιόρατα.

— Τὸ λὲς σοβαρά;

Τοῦ πρόσφερε γι' ἀπάντησι τὰ χείλια της καὶ σφίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του... Ἔπειτα τοῦ ξέφυγε κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν κουζίνα.

Ὅταν ξαναγύρισε, φέρνοντας μιὰ μποτίλια σαμπάνια, ὁ Καρέλα φώναξε:

—Ἄ, κατεργάρα, τὸ πρόβλεπες λοιπὸν κι' εἶχες κάνει τὶς ἑτοιμασίες σου!

Τοὔδωσε τὴ μποτίλια καὶ κάθησε ὕστερα σταυροπόδι στὸ χαλί, περιμένοντας νὰ τὴν ξεβουλώση.

Ὁ φελλὸς τινάχτηκε ψηλὰ καὶ τὸ ἀφρισμένο κρασὶ ξεχείλισε κι' ἔβρεξε τὰ δάχτυλά τοῦ Καρέλα. Ἡ Τέντυ χτύπησε χαρούμενα τὰ χέρια της. Ὕστερα πῆγε κι' ἔφερε ποτήρια.

Ὁ Καρέλα ἔβαλε πρῶτα λίγη σαμπάνια στὸ δικό του ποτῆρι, ἐξηγῶντας της συγχρόνως:

—Ἔτσι κάνουνε στὸν καλὸ κόσμο. Ὁ κύριος κρατάει γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ πρῶτο κρασὶ τῆς μποτίλιας, γιατὶ ὑποτίθεται πὼς ἔχει μέσα σκόνες, τρίμματα ἀπ' τὸ φελλό...

Γέμισε τὸ ποτῆρι τῆς Τέντυ, ἀπογέμισε τὸ δικό του καὶ φώναξε, σηκώνοντάς το ψηλά:

— Στὴν ὑγειά μας! Νὰ ζήσουμε πάντα εὐτυχισμένοι κι' ἀγαπημένοι!

Ἡ κοπέλλα κούνησε ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι της, λάμποντας ἀπὸ χαρά.

Τσούγκρισαν τὰ ποτήρια τους κι' ἤπιαν μιὰ γουλιὰ σαμπάνια. Ἡ Τέντυ πλατάγισε τὴ γλῶσσα της κι' ἔγειρε λίγο τὸ κεφάλι της στὸ ἕνα πλάϊ, σὰν νὰ ἐκτιμοῦσε τὴν ἀξία τῆς σαμπάνιας.

— Εἶσαι εὐτυχισμένη; τὴ ρώτησε ὁ φίλος της.

«Ναί, ναί, ναί!...» φώναξαν τα μάτια της.

—Ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου;

Τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Πῶς... σοῦ εἶχα λείψει;

«Ναί, ναί, ναί!» ξαναεῖπαν τὰ μάτια της.

— Εἶσαι πολὺ ὄμορφη.

Τὸν εὐχαρίστησε μὲ μιὰ ὑπόκλισι.

— Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο σ' ἀγαπῶ, Τέντυ!

Ἄφισε τὸ ποτῆρι της στὸ τραπέζι κι' ἔπιασε τὸ χέρι του. Τοῦ φίλησε τὴ φοῦχτα καὶ τὰ δάχτυλα καὶ τὸν τράβηξε πιὸ κοντά της... Τὰ χέρια της χάϊδεψαν το κορμί του. Ἔσβυσε τὸ φῶς και κόλλησε τὰ χείλια της στὰ δικα του μὲ πόθο...

★

Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, ὁ Ντέβιντ Φόστερ γύριζε στὸ σπίτι του, ὅπου ἔμενε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του. Συλλογιζότανε τὸ δυστυχισμένο συνάδελφό του, τὸ Μάϊκ Ρῆρντον.

Ἦταν τόσο ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις του, ὥστε δὲν ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τον παρακολουθοῦσε.

Ὅταν τ' ἄκουσε ἐπιτέλους, ἦταν πολὺ ἀργά! Πρὶν προλάβη νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του, ἕνα πιστόλι τῶν 45 ἔσκισε τὸ σκοτάδι μὲ τὴν πορτοκαλιὰ φλόγα του... μιὰ φορά, δυὸ φορές, τρεῖς, τέσσερις!

Ὁ Φόστερ ἔφερε τὸ χέρι του στὸ λαιμό του καὶ σωριάστηκε στὴν ἄσφαλτο, νεκρός...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Δὲν ὑπάρχει παρηγοριὰ γιὰ μιὰ μάνα ποὺ ἔχασε τὸ παιδί της. Τί νὰ τῆς πῆ κανείς;...

Ὁ Καρέλα καθότανε σὲ μιὰ ψηλὴ πολυθρόνα καὶ κύτταζε τὴν κ. Φόστερ. Τὰ κλειστὰ παντζούρια ἄφηναν νὰ μπαίνη ἐλάχιστος ἥλιος στὸ μισοσκοτεινὸ σαλονάκι.

Ἔξω στοὺς δρόμους ἔκανε μιὰ ζέστη ἀνυπόφορη. Ὁ Καρέλα ἔνοιωθε ἀνακούφισι ἀπὸ τὴ δροσιὰ αὐτῆς τῆς κάμαρας. Μὰ θὰ προτιμοῦσε χίλιες φορὲς τὴ ζέστη, ἀπ' τὴν αἰτία ποὺ τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ...

Ἡ κ. Φόστερ ἦταν μιὰ μικροκαμωμένη κι' ἀδύνατη γυναικούλα. Εἶχε πρόσωπο ρυτιδωμένο καὶ μελαχροινὸ σὰν τοῦ γυιοῦ της. Ὁ Καρέλα τὴν κύτταζε καὶ σκεπτότανε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πάρη ὁ ἄνεμος, ἔτσι ἐλαφρειὰ ποὺ ἤτανε...

—Ἦταν καλὸ παιδί, ὁ Ντέβιντ, τοῦ εἶπε σὲ λίγο μὲ φωνὴ ραγισμένη, τρεμουλιαστὴ ἀπὸ ἀπελπισία.

Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὑπῆρχε ὁ θάνατος στὴ φωνή της...

Τί παράξενο, ἀλήθεια! Ὁ Ντέβιντ Φόστερ, ὁ γυιός της, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες ἦταν τόσο νέος, δυνατός, γεμᾶτος ζωή, εἶχε πεθάνει ξαφνικά. Κι' αὐτή, η μητέρα του, ποὺ θἄχε σίγουρα εὐχηθῆ πολλὲς φορὲς νὰ τὴν ἀναπαύση πιὰ ὁ Θεός, ἦταν ἀκόμα ζωντανή!

—Ἦταν καλὸ παιδὶ πάντα, πρόσθεσε. Ὅταν ἀνατρέφη κανεὶς ἕνα παιδὶ σὲ μιὰ τέτοια γειτονιά, ἀνησυχεῖ γιὰ τὸ τί θὰ γίνη, τί δρόμο θὰ πάρη... Ὁ ἄντρας μου πέθανε νέος... Κουράστηκα καὶ βασανίστηκα γιὰ νὰ μὴ λείψη τίποτα στὸ γυιό μου. Μὰ μ' ἀποζημίωνε μὲ τὸ παραπάνω, τὸ καλό μου παιδί! Ὅταν γύριζε στὸ σπίτι, μοῦ διηγότανε τί κάνανε κάτι ἄλλοι συνομήλικοί του... κλεψιὲς κι' ἄλλα παρόμοια. Καὶ τότε κατάλάβαινα πὼς θὰ γινόταν ὅπως τὸν ἤθελα...

— Ναί, κυρία Φόστερ, εἶπε ὁ Καρέλα.

—Ὅλοι τὸν ἀγαπούσανε στὴ γειτονιά.. συνέχισε ἡ πονεμένη μητέρα, κουνῶντας τὸ κεφάλι της. Ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι... Ἐδῶ, στὴ γειτονιά μας, δὲ συμπαθοῦνε καθόλου τοὺς ἀστυνομικούς. Ἀγαποῦσαν ὅμως τὸ Ντέβιντ μου, γιατὶ εἶχε μεγαλώσει μαζί τους. Ἦταν κάτι ἀπ' τὴ ζωή τους. Πιστεύω μάλιστα πὼς ὑπερηφανεύονταν γι' αὐτόν, ὅπως ὑπερηφανευόμουν κι' ἐγώ.

— Ναί, ὅλοι ἤμαστε περήφανοι γι' αὐτόν, κυρία Φόστερ, βεβαίωσε ὁ Καρέλα.

—Ἦταν καλὸς ἀστυνομικός... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Πρώτης τάξεως!

— Μὰ γιατί λοιπὸν τὸν σκοτώσανε; ρώτησε ἡ κ. Φόστερ. Ὤ, τὸ ξέρω, ἔκανε ἕνα ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμα. Μὰ γιατὶ νὰ τὸν σκοτώσουνε ἔτσι, ἔξω ἀπ' τὴν ὑπηρεσία του, τὴν ὥρα ποὺ γύριζε ἥσυχα στὸ σπίτι του; Ποιὸς μπορεῖ νἄθελε τὸ θάνατό του, κύριε Καρέλα; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μισοῦσε τὸ παιδί μου;

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω, κυρία Φόστερ. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις;

— Εἶμ' ἕτοιμη ν' ἀπαντήσω στὶς ἐρωτήσεις σας ὅλη τὴν ἡμέρα, ἂν μπορῆ αὐτὸ νὰ σᾶς βοηθήση νὰ βρῆτε τὸ δολοφόνο τοῦ Ντέβιντ μου!

— Σᾶς μιλοῦσε καμμιὰ φορὰ γιὰ τὴ δουλειά του;

— Ναί. Μοῦ διηγότανε πάντα ὅ,τι γινότανε στὸ γραφεῖο. Μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὶς ὑποθέσεις ποὺ τοῦ ἀναθέτανε... Τὶς τελευταῖες μέρες, μοῦ ἀνάγγειλε τὸ θάνατο τοῦ φίλου του Μάϊκ Ρῆρντον. Μοῦ εἶπε πὼς ἔφερνε στὸ νοῦ του ὅλους τοὺς κακοποιοὺς ποὺ εἶχαν συναντήσει οἱ δυό τους, καὶ πὼς ἔλπιζε ν' ἀνακαλύψη ἀνάμεσά τους τὸν ἔνοχο.

— Μήπως σᾶς εἶπε πὼς τὸν ἀνακάλυψε; Μήπως ὑποπτευόταν κανένα;

—Ὄχι.

— Μιλῆστε μου τώρα γιὰ τοὺς φίλους του, κυρία Φόστερ.

—Ἦταν φίλος μ' ὅλο τὸν κόσμο.

— Εἶχε κανένα καρνὲ μὲ διευθύνσεις ἢ μὲ ὀνόματα;

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶχε τέτοιο καρνέ. Χρησιμοποιοῦσε ὅμως πάντα ἕνα μπλόκ, ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ τηλέφωνο.

—Μπορῶ νὰ τὸ πάρω μαζί μου, φεύγοντας;

— Βεβαίως.

— Εἶχε καμμιὰ μόνιμη φιλενάδα;

—Ὄχι. Ἔβγαινε ἔξω μὲ διάφορες κοπέλλες, ἀλλὰ δεν εἶχε κάνει ἀκόμα τὴν ἐκλογή του.

— Κρατοῦσε ἡμερολόγιο;

—Ὄχι.

— Εἶχε καμμιὰ συλλογὴ ἀπο φωτογραφίες;

— Δὲν πιστεύω. Μονάχα μερικές, στὸ πορτοφόλι του...

— Σᾶς μιλοῦσε καθόλου γιὰ τὶς διασκεδάσεις του; Ξέρετε ποῦ πήγαινε;

—Ἀγαποῦσε πολὺ τὸ θέατρο καὶ πήγαινε συχνά.

—Ἔβλεπε ταχτικὰ τοὺς παλιούς του φίλους, τοὺς συμμαθητές του;

—Ὄχι, δὲν πιστεύω.

—Ἔπινε;

—Ὄχι πολύ.

— Σύχναζε στὰ μπὰρ τῆς γειτονιᾶς. γιὰ νὰ βρῆ τοὺς φίλους του;

— Δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ.

— Μήπως εἶχε πάρει τίποτε ἀπειλητικὰ γράμματα;

— Δὲ μοῦ εἶπε ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα.

— Προσέξατε νἄχη ὕφος παράξενο, ἀπαντῶντας στὸ τηλέφωνο;

— Παράξενο; Τί ἐννοεῖτε;

— Θέλω νὰ πῶ, ἂν σᾶς ἔκανε τὴν ἐντύπωσι πὼς προσπαθοῦσε νὰ σᾶς κρύψη κάτι, πὼς ἦταν ἀνήσυχος... Μπορεῖ νὰ τὸν φοβερίσανε τηλεφωνικῶς, κυρία Φόστερ...

—Ὄχι, δὲ θυμᾶμαι τίποτα τέτοιο.

Ὁ Καρέλα συμβουλεύτηκε τὶς σημειώσεις του.

— Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς ρωτήσω, κυρία Φόστερ, εἶπε. Πρέπει νὰ φύγω τώρα, γιατὶ πνίγομαι στὴ δουλειά. Θὰ μοῦ δώσετε ἐκεῖνο τὸ μπλὸκ ποὺ μοῦ εἴπατε;

— Ναί, ἀμέσως!

Σηκώθηκε καὶ πέρασε σὲ μιὰ κρεβατοκάμαρα. Ὅταν ξαναγύρισε, τοῦ ἔφερε τὸ σημειωματάριο.

— Κρατῆστε το ὅσο θέλετε, τοῦ εἶπε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ... Πιστέψτε πὼς συμμεριζόμαστε ὅλοι τὸν πόνο σας!

— Κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε, γιὰ νὰ βρῆτε τὸ δολοφόνο τοῦ παιδιοῦ μου.

Τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της. Καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ δύναμι τῆς χειραψίας της — κι' ἡ δύναμι ποὺ ἀκτινοβολοῦσαν τὰ μάτια της καὶ τὸ πρόσωπό της.

Μόνο ὅταν βγῆκε κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, ἄκουσε τοὺς πνιγμένους λυγμούς της, μέσα ἀπ' τὸ διαμέρισμα.

Κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ γύρισε στ' αὐτοκίνητό του. Πρὶν καθήση στὸ βολάν, ἔβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ σκούπισε τὸ πρόσωπό του. Ὕστερα κάθησε καὶ συμβουλεύτηκε τὶς σημειώσεις του.

Νὰ τί εἶχε γράψει:

«Αὐτόπτες μάρτυρες: Κανείς.

Πιθανὴ αἰτία δολοφονιῶν: —Ἐκδίκησις; Ἔγκλημα τρελλοῦ; Ἀλήτη; Σχέσις μὲ δολοφονία Μάϊκ; Νὰ συμβουλευτῶ ἔκθεσιν ἐξετάσεως σφαιρῶν.

Ἀριθμὸς δολοφόνων: — Δύο; Ἕνας γιὰ τὸ Μάϊκ, ἕνας γιὰ τὸ Ντέβιντ; Ἢ συνδέονται τὰ δυὸ ἐγκλήματα;

Ὅπλα: — Πιστόλι τῶν 45.

Δρόμος ποὺ ἀκολούθησαν οἱ δολοφόνοι: —Ἄγνωστος.

Σημειώσεις, ἀποκόμματα ἐφημερίδων, γράμματα, διευθύνσεις, ἀριθμοὶ τηλεφώνου, φωτογραφίες: — Νὰ ἰδῶ τὴ μητέρα τοῦ Ντέβιντ.

Φίλοι, συγγενεῖς, φιλενάδα, ἐχθροί, κλπ.: —Ἐπίσης.

Μέρη ποὺ σύχναζε, καφενεῖα, κλπ.: —Ἐπίσης.

Συνήθειες: —Ἐπίσης.

Ἴχνη καὶ ἐνδείξεις ποὺ βρέθηκαν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος: —Ἀποτυπώματα πεδιοῦ πάνω σὲ κόπρανα σκυλιοῦ. Νὰ ἐξεταστοῦν στὸ ἐργαστήριο. Τέσσερις κάλυκες. Δυὸ σφαῖρες. Νὰ ἐξεταστοῦν ἐπίσης.

Δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. — Κανένα».

Ὁ Καρέλα ἔξυσε τὸ κεφάλι του, ἀναστέναξε καὶ γύρισε στὸ γραφεῖο του, στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ δῆ ἂν εἶχε φτάσει ἡ καινούργια ἔκθεσι τοῦ πραγματογνώμονος.

★

Ἡ χήρα τοῦ Μάϊκ Ρῆρντον, ἡλικίας 38 χρόνων περίπου, εἶχε πλούσιο στῆθος, μαῦρα μαλλιά, πράσινα μάτια, γελαστὸ πρόσωπο καὶ μιὰ τυπικὴ ἰρλανδικὴ μύτη μὲ κοκκινίλες. Εἶχε ἀκόμη καλοφτιαγμένο κορμί, πήγαινε στὴν ἐκκλησία κάθε Κυριακὴ καὶ λεγόταν Μαίη.

Τὸ ζεστὸ ἐκεῖνο ἀπόγεμα τῆς 25ης Ἰουλίου, ἦταν ντυμένη κατάμαυρα. Καθότανε σὲ μιὰ καρέκλα, μὲ τὰ χέρια της σταυρωμένα πάνω στὰ γόνατά της, κι' εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι παράξενα σοβαρή.

— Δὲν εἶπα ἀκόμα τίποτε στὰ παιδιά, ἐξηγοῦσε στὸ Μπούς. Δὲν τὸ ξέρουνε, οὔτε καὶ τὸ φαντάζονται καθόλου... Πῶς νὰ τοὺς τὸ πῶ; Τί νὰ τοὺς πῶ;

— Καταλαβαίνω τὴ θέσι σας, εἶπε ὁ Μποὺς μὲ τὴν ἥσυχη φωνή του.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔλυωνε ὁλόκληρος ἀπ' τὴ ζέστη. Τὰ κόκκινα μαλλιά του, ἀκατάστατα, κολλοῦσαν στὸ κεφάλι του.

— Θέλετε νὰ πιῆτε κάτι; τοῦ πρότεινε ἡ χήρα. Ὁ Μάϊκ ἔπινε πάντα μπύρα, ὅταν γύριζε στο σπίτι. Ὅ,τι ὥρα καὶ νἄτανε, ἔπρεπε νἄχη τὴ μπύρα του. Ἦταν πολὺ μεθοδικὸς ἄνθρωπος, ο Μάϊκ... Ἔδινε μεγάλη προσοχὴ σ' ὅ,τι ἔκανε, κι' ἐνεργοῦσε πάντα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Πιστεύω πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ, ἂν δὲν εἶχε πιῆ πρῶτα τὴ μπύρα του.

— Δὲ σταματοῦσε ποτὲ σὲ κανένα μπὰρ τῆς γειτονιᾶς, πρὶν ἔρθη στὸ σπίτι;

—Ὄχι. Ἔπινε πάντα ἐδῶ τὸ ποτῆρι του. Καὶ ποτὲ δυνατὰ ποτά. Μονάχα μπύρα, ἕνα ἢ δυὸ μεγάλα ποτήρια...

«Ἦταν συνάδελφος καὶ φίλος μου, ὁ Μάϊκ Ρῆρντον — σκέφτηκε ὁ Μπούς. Τώρα δὲν εἶναι πιὰ παρὰ ἕνα θῦμα, ἕνα πτῶμα, κι' ἐγὼ ζητάω πληροφορίες γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωή του».

— Σκεπτόμαστε ν' ἀγοράσουμε μιὰ συσκευὴ κλιματισμοῦ, πρόσθεσε ἡ Μαίη. Κάνει φοβερὴ ζέστη σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα. Εἶναι, βλέπετε, πολὺ κοντὰ τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι...

— Ναί, βέβαια, εἶπε ὁ Μπούς. Πέστε μου, κυρία Ρῆρντον, ξέρετε νὰ εἶχε ἐχθροὺς ὁ Μάϊκ; Κανένα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συναναστρεφόταν ἔξω ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά του;

—Ὄχι, δὲν πιστεύω. Ὁ Μάϊκ εἶχε πολὺ καλὸ χαρακτῆρα. Δουλέψατε ἄλλωστε μαζί του καὶ τὸν ξέρατε.

— Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ πῆτε τί ἀκριβῶς συνέβη τὸ βράδυ ποὺ δολοφονήθηκε;... πρὶν φύγη ἀπ' τὸ σπίτι;

— Κοιμόμουν ὅταν ἔφυγε. Κάθε φορὰ ποὺ εἶχε ὑπηρεσία ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ὡς τὶς 8 τὸ πρωΐ, μαλώναμε ἂν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ πλαγιάση προηγουμένως.

— Μαλώνατε;

— Συζητούσαμε, θέλω νὰ πῶ... Ἐκεῖνος θὰ προτιμοῦσε νὰ μείνη ξύπνιος. Ἐγὼ ὅμως, μὲ τὴ δουλειὰ τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ μὲ τα δυὸ παιδιὰ ποὺ ἔχω στὸ κεφάλι μου ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀπ' τὶς 10 τὸ βράδυ κοιμᾶμαι ὄρθια... Συνήθως λοιπόν, μοὔκανε μιὰ παραχώρησι, τὰ βράδυα αὐτά: Πλαγιάζαμε κι' οἱ δυὸ ἀπὸ νωρὶς στις 9 περίπου.

—Ὥστε λοιπὸν κοιμόσαστε ὅταν ἔφυγε;

— Μάλιστα. Ξύπνησα ὅμως λίγο, τὴν τελευταία στιγμή.

— Σᾶς εἶπε τίποτα;... κάτι ποὺ νὰ δείχνη ὅτι εἶχε κανένα φόβο; Μήπως τὸν εἶχε ἀπειλήσει κανείς;

—Ὄχι, δὲν ξέρω...

Ἡ Μαίη Ρῆρντον ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ της καὶ πρόσθεσε:

— Πρέπει νὰ φύγω τώρα, κύριε Μπούς. Ἔχω ραντεβοὺ μὲ τὸν ἐργολάβο κηδειῶν... Ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω ἀκριβῶς γι' αὐτό. Ξέρω πὼς ἐξετάζετε... τὸ νεκρό.. ἀλλὰ ἐμεῖς, οἱ δικοί του εἴμαστε ἄνθρωποι τῶν παραδόσεων κι' ἐπιθυμοῦμε νὰ τὸν κηδέψουμε κανονικά, σὰν καλὸ χριστιανό.. Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πότε περίπου θἄχετε τελειώσει ὅ,τι ἔχετε νὰ κάνετε;...

— Σὲ λίγο, κυρία Ρῆρντον. Δὲ θέλομε νὰ παραμελήσουμε καμμιὰ ἔνδειξι. Κάτι παραμικρὸ μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήση στὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου.

— Ναί, τὸ ξέρω. Δὲ θἄθελα νὰ πιστέψετε... Βλέπετε, ἡ οἰκογένειά του... οἱ ἄλλοι... δὲν καταλαβαίνουνε Κάνουν ἐρωτήσεις... Δὲ μποροῦν ὡστόσο ν' ἀντιληφτοῦνε τί σημαίνει γιὰ μένα νὰ μὴν τὸν ἔχω πιὰ κοντά μου, ὅταν ξυπνάω τὸ πρωΐ...

Δάγκασε τὰ χείλια της, γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της καὶ πρόσθεσε:

—Συχωρέστε με, κύριε Μπούς... Ὁ Μάϊκ δὲ θἄθελε...

Ἄφησε τὴ φράσι της ἀσυμπλήρωτη. Κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ κατάπιε μὲ δυσκολία τὸ σάλιο της. Ὁ Μποὺς ἔνοιωθε μιὰ βαθειὰ συμπόνια γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ποὺ ἡ μοῖρα τὴν εἶχε στερήσει ἔτσι ξαφνικὰ ἀπ' τὸ σύντροφό της.

Σκέφτηκε τὴν Ἄλις κι' ἀναρωτήθηκε τί θὰ δοκίμαζε ἂν τὸν σκο-

Ὁ ἄνδρας της τὴν μαλώνει γιατὶ εἶναι πολὺ ἑλκυστικὴ καὶ γοητεύει ὅλο τὸν κόσμο. Μέσα του ὅμως ὁμολογεῖ τὴν ἱκανοποίησή του. Δοκιμάστε καὶ σεῖς νὰ κεντήσετε τὴν ζήλεια τοῦ ἀνδρός σας ἀκολουθῶντας τὴν μέθοδο ποὺ ἔφερε τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν ἐπιτυχία σὲ τόσες γυναῖκες. Τὸ βράδυ μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, τροφὴ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα ποὺ περιέχει ΜΠΙΟΣΕΛ. τὸ ΜΠΙΟΣΕΛ, αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ θρεπτικὸ στοιχεῖο, μαλακώνει καὶ ἀναζωογονεῖ τὸ δέρμα κατὰ τὸν ὕπνο σας. Τὸ πρωΐ, ἡ Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ ἡμέρας, καθαρίζει τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπὸ ὅλες τὶς μικροατέλειες (σπυράκια, μπιμπίκια, ἀνοικτοὺς πόρους κλπ.) Τὸ δέρμα σας τότε παρουσιάζεται δροσερό, καθαρὸ καὶ βελουδένιο. Δοκιμάστε ἀπὸ σήμερα καὶ γιὰ λίγες ἑβδομάδες τὴν μέθοδο αὐτὴ μὲ τὶς Κρέμες ΤΟΚΑΛΟΝ καὶ σὲ λίγο... ὁ ἄντρας σας θὰ σᾶς μαλώνει ποὺ γίνατε καὶ σεῖς τόσο γοητευτική.

••• Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἀποκτήση τὰ ὡραιότερα λαμπερὰ μάτια.

✱ Ἡ Κρέμα βλεφαρίδων "Σαμπρίνα" μεγαλώνει καὶ δυναμώνει τὶς ἀδύνατες κοντὲς καὶ σπασμένες βλεφαρίδες

✱ Τὸ Ρίμμελς "Σαμπρίνα". διατηρεῖ τὶς βλεφαρίδες γυρισμένες πρὸς τὰ ἐπάνω καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

✱ Τὸ μολύβι φρυδιῶν "Σαμπρίνα". συμπληρώνει τὴν γοητεία τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς σας.

✱ Μάτια λαμπερὰ σὰν ἀστέρια μὲ

Sabrina

ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΣΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τὸ νεοπλαστικὸ βερνίκι ὀνύχων MIRACLE, ποὺ δὲν σπάζει τὰ νύχια, δὲν πνίγει τὴν ἀναπνοή τους καὶ τοῦ ὁποίου ἡ στιλπνότης καὶ ἡ ἀντοχὴ εἶναι καταπληκτικές, ἐκυκλοφόρησε εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀγορὰν διὰ πρώτην φοράν.
Laboratoires MIRACLE S.C.
Ὅλα τὰ μοντέρνα καλλυντικά, εἰδικὰ προσηρμοσμένα στὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος.
Ζητᾶτε δείγματα δωρεάν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ γνησία

Κρεατόσουπα "Φεντέλε"

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δέχεται: 9—1 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25, 1ος ὄροφος (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810-975.

τωναν κι' αὐτόν, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ σβέρκο...

Προσπάθησε νὰ διώξη αὐτὴ τὴ σκέψι ἀπ' τὸ νοῦ του. Δὲν ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ φαντάζεται τέτοια πράγματα, ἔπειτα ἀπ' τὶς ἀπανωτὲς δολοφονίες τῶν δυὸ συναδέλφων του... Ἆρά γε ὁ φονιᾶς τριγύριζε ἀκόμα, ἐλεύθερος, στὴ γειτονιά; Τὰ εἶχε βάλει μὲ τὴν ὁμάδα τους;

Ναί, μποροῦσε νᾆταν ἔτσι... Ἦταν καλύτερα λοιπὸν ν' ἀποφεύγη κάτι τέτοιες σκέψεις, νὰ μὴν ἀναρωτιέται πῶς θ' ἀντιδροῦσε ἡ Ἄλις στὸ θάνατό του. Φθείροντας ἔτσι τὰ νεῦρα του, θὰ βρισκόταν ἀνίσχυρος τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπ' ὅλη τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός του — σὰ ναυτικὸς χωρὶς πηδάλιο...

Τί σκεπτόταν ἆρά γε ὁ Μάϊκ Ρῆρντον, ὅταν τὸν σκοτώσανε;

Τί συνέβαινε μέσα στὸ μυαλο τοῦ Ντέβιντ Φόστερ, τὴ στσιγμὴ ποὺ οἱ τέσσερις σφαῖρες μπαίνανε στὸ κορμί του;

Βέβαια, τὰ δυὸ ἐγκλήματα μποροῦσε νὰ μὴν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μεταξύ τους. Ἴσως... μὰ ἦταν μᾶλλον ἀπίθανο. Μοιάζανε τόσο πολὺ τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο!

Μὰ ἔπρεπε νὰ περιμένουν τὴν ἔκθεσι τοῦ πραγματογνώμονος, πρὶν ἀποφανθοῦνε μὲ βεβαιότητα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἴδιο δολοφόνο. Ὅσο γιὰ τὸ Μπούς, ἦταν ἕτοιμος νὰ στοιχηματίση πὼς οἱ δυὸ δολοφονίες εἶχαν γίνει ἀπὸ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

— Μήπως θέλετε νὰ μοῦ κάνετε καμμιὰ ἄλλη ἐρώτησι; τοῦ εἶπε ἡ Μαίη.

Εἶχε σηκωθῆ καὶ τὸν κύτταζε. Τὸ πρόσωπό της ἦταν χλωμό, τραβηγμένο.

— Ἂν μπορούσατε νὰ μοῦ βρῆτε τίποτα καρνὲ μὲ διευθύνσεις, φωτογραφίες, ἀριθμοὺς τηλεφώνου, ἀποκόμματα ἐφημερίδων... τελοσπάντων, στοιχεῖα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς πληροφορήσουνε γιὰ τοὺς φίλους του, ἢ ἀκόμα γιὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του...

— Μὰ ναί, βέβαια, ἀπάντησε ἡ Μαίη. Θὰ κυττάξω...

— Μήπως θυμόσαστε ἐξ ἄλλου κανένα περιστατικὸ ποὺ νὰ εἶχε κάποια σχέσι μ' αὐτὸ ποὺ ἔγινε;

— Ὄχι... δὲν ἔρχεται τίποτα στὸ μυαλό μου... Πέστε μου, κύριε Μπούς, τί πρέπει νὰ πῶ στὰ παιδιά; Τᾆχω στείλει στὸν κινηματογράφο. Τοὺς εἶπα πὼς ὁ πατέρας τους ἔχει μιὰ σοβαρὴ δουλειά... Μὰ ὣς πότε θὰ μπορῶ να τοὺς κρύβω τὴν ἀλήθεια; Πῶς να ἐξηγήσω σὲ δυὸ μικρὰ παιδάκια ὅτι πέθανε ὁ μπαμπᾶς τους; Ὢ, Θεέ μου, τί νὰ κάνω;

Ὁ Μπούς δὲ μίλησε. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς, ἡ Μαίη Ρῆρντον πῆγε νὰ ψάξη γιὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ τῆς εἶχε ζητήσει ὁ ἐπιθεωρητής.

★

Στὶς 4 παρὰ 10΄, ἔφτασε στὸ γραφεῖο τοῦ Καρέλα ἡ ἔκθεσι τοῦ πραγματογνώμονος. Εἶχε συγκρίνει μὲ τὸ μικροσκόπιο τὶς σφαῖρες καὶ τοὺς κάλυκες ποὺ εἶχαν βρεθῆ κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ Μάϊκ Ρῆρντον, μ' ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν σκοτώσει τὸ Ντέβιντ Φόστερ. Κι' ἡ γνωμάτευσί του ἦταν πὼς εἶχε χρησιμοποιηθῆ τὸ ἴδιο ὅπλο γιὰ τὰ δυὸ ἐγκλήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας τοῦ Ντέβιντ Φόστερ, ἕνας ἀδέσποτος σκύλος εἶχε λερώσει στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Κι' ὕστερα ἀπο λίγο, ἕνας ἄνθρωπος εἶχε πατήσει πάνω στὶς ἀκαθαρσίες του, δίχως νὰ τὶς προσέξη.

Ἔτσι, οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐργαστηρίου μπόρεσαν νὰ βγάλουν τὸ ἀποτύπωμα τῆς πατημασιᾶς τοῦ δολοφόνου καὶ νὰ τὸ μελετήσουν συστηματικά.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, τὸ μέτρησαν καὶ τὸ φωτογράφισαν ὅπως ἦταν στὴν πραγματικότητα, γιατὶ ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νὰ τὸ χαλάσουν κάπως μὲ τὸ γύψο.

Ἀφοῦ τράβηξαν ἀρκετὲς φωτογραφίες του, ἀπὸ διάφορες πλευρές, ὕστερα ἑτοίμασαν τὸ γύψο. Σκόρπισαν πάνω ἀπ' τὸ ἀποτύπωμα σκόνη γομαλάκας, κι' ἔπειτα ἕνα λεπτὸ στρῶμα λαδιοῦ. Ἀνακάτεψαν κατόπιν καλὰ τὸ γύψο μὲ τὸ νερὸ καὶ τὸν ἔχυσαν προσεχτικὰ μ' ἕνα κουτάλι μέσα στὸ κοίλωμα. Ἀφοῦ τὸ γέμισαν σ' ἕνα στρῶμα πάχους 8 χιλιοστῶν περίπου, σκόρπισαν ἀπάνω χοντρὲς κλωστὲς καὶ ξυλαράκια γιὰ νὰ γίνη στερεώτερη ἡ μᾶζα, φροντίζοντας ὅμως νὰ μὴ φτάσουν ὣς κάτω καὶ νὰ μὴν ἀλλοιώσουν καθόλου τὸ ἀποτύπωμα.

Κάθε τόσο, ἐξελέγχανε τὴ θερμοκρασία τοῦ γύψου, ξέροντας ὅτι θερμαίνεται τὴ στιγμὴ ποὺ πήζει.

Ἡ πατημασιὰ δὲν ἦταν ὁλόκληρη, κι' ἔτσι δὲν ἐπέτρεπε νὰ ὑπολογιστοῦν μὲ τοὺς γνωστοὺς τύπους τὸ μῆκος τῶν βημάτων, τὸ ἄνοιγμα τῶν δυὸ ποδιῶν, οἱ διαστάσεις τους, ἡ φθορὰ τοῦ τακουνιοῦ καὶ τῆς φτέρνας, κλπ... Ὡστόσο, οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἐργαστηρίου χρησιμοποίησαν ὅσο καλλίτερα μποροῦσαν τὰ στοιχεῖα ποὺ διαθέτανε.

Μὲ μιὰ λεπτομερῆ ἐξέτασι, διαπίστωσαν πὼς τὸ τακοῦνι παρουσίαζε σαφῆ ἴχνη φθορᾶς στὸ ἐσωτερικὸ μέρος του, πρᾶγμα ποὺ σήμαινε πὼς ὁ ἰδιοκτήτης του περπατοῦσε «σὰν τὴν πάπια». Παρατήρησαν ἐπίσης πὼς ἐπρόκειτο γιὰ καουτσουκένιο τακοῦνι, ποὺ εἶχε τοποθετηθῆ ὅταν ξανασολιάστηκαν τὰ παπούτσια. Βρῆκαν ἀκόμα ὅτι τὸ τρίτο καρφὶ ἀριστερά, ἀρχίζοντας ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ, εἶχε στραβώσει λίγο μὲ τὸ κάρφωμα.

Τέλος, μπόρεσαν νὰ διαβάσουν καθαρὰ τὴ μάρκα «Σούλλιβαν» πάνω στὸ τακοῦνι. Μὰ ἡ μάρκα αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ διαδεδομένη στὴν Ἀμερική...

Οἱ ἐφημερίδες εἶχαν πάρει στὰ σοβαρὰ τὴν ὑπόθεσι. Δημοσιεύανε τὴν εἴδησι, μὲ τίτλους σὰν τοὺς ἑξῆς: «Ὁ φονιᾶς σκοτώνει καὶ δεύτερο ἀστυνομικό», «Ὁ δολοφόνος τρομοκρατεῖ τὴν πόλι μας».

Ἕνας δημοσιογράφος, ὁ Μούρραιη Σνάϊντερ, ἔγραφε: «Τί συμβαίνει ἆρά γε στὴ ζούγκλα τῆς ἀστυνομίας; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ μαντέψη;...» Καὶ πάρα κάτω ἔδινε ὁ ἴδιος τὴν ἀπάντησι, γαρνιρισμένη μ' ἕνα σωρὸ ὑποβλητικὲς φωτογραφίες καὶ συνθήματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως: «Ἡ εὐθύνη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μάϊκ Ρῆρντον καὶ τοῦ Ντέβιντ Φόστερ βαρύνει τὴ διαφθορὰ ποὺ βασιλεύει στὴ νεωτέρα Γκεστάπο, τὴν ἀστυνομία μας!»

Στὸ μεταξύ, ὁ Καρέλα κι' ὁ Χὰνκ Μπούς, καθισμένοι στὸ γραφεῖο τους, ἐξέταζαν τὰ δελτία διαφόρων ὑπόπτων ποὺ εἶχαν ψαρέψει μέσα ἀπ' τὰ ἀρχεῖα τους:

— Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι τοξικομανής, εἶπε ὁ Καρέλα. Εἶχε συλληφτῆ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1952 καὶ καταδικάστηκε σὲ 4 ἐτῶν φυλάκισι.

— Εἶναι φυσικὸ νὰ μεγάλωνε ὁλοένα τὸ μῖσος του, στὰ τέσσερα χρόνια ποὺ ἔμενε στὴ φυλακή... Τελείωσε ἡ ποινή του;

— Ἀποφυλακίστηκε στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ μηνός... Τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια δίχως ναρκωτικό!... Σίγουρα, δὲ θὰ εἶχε καμμιὰ συμπάθεια στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν πιάσανε.

— Ὄχι, βέβαια.

— Νὰ κι' ἄλλος ἕνας... Τὸν πιάσανε τὸ 1951, γιὰ διατάραξι τῆς δημοσίας τάξεως. Σημείωσε πὼς αὐτὸ ἔγινε πρὶν τὸ ρίξη στὰ ναρκωτικά. Μὰ εἶχε ἀπὸ τότε στὴν κατοχή του ἕνα πιστόλι τῶν 45. Δὲ λειτουργοῦσε ὁ λύκος του, ἦταν ὅμως πάντως πιστόλι τῶν 45...

»Ὁ ἴδιος εἶχε τσακωθῆ τὸ 1949, σ' ἕνα μπάρ. Εἶχε καὶ τότε τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του, ἀλλὰ σὲ καλὴ κατάστασι. Γλύτωσε μὲ μιὰ φυλάκισι μὲ ἀναστολή.

— Ἐγὼ ἔχω μιὰ θεωρία... εἶπε ὁ Μπούς.

— Σ' ἀκούω, ἀπάντησε ὁ Καρέλα.

— Ἂς ποῦμε πὼς ὁ Μάϊκ κι' ὁ Ντέϊβ εἶχαν πιάσει κάποιον παλιάνθρωπο... Τὸ δικαστήριο τὸν ἔστειλε γιὰ πέντε-δέκα χρόνια στὴ φυλακή. Μὲ παρακολουθεῖς;

— Καὶ βέβαια!

— Ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ ἔμεινε στὸ φρέσκο, μεγάλωνε ἡ δίψα του γιὰ ἐκδίκησι.

»Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακή, τὸ μόνο ποὺ ποθοῦσε ἦταν νὰ ξεκάνη τὸ Μάϊκ καὶ τὸ Ντέϊβ. Και πραγματικά, ἔβαλε μπροστὰ τὸ σχέδιό του. Σκότωσε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο, κοντὰ-κοντά.

— Μπορεῖ νᾆχης δίκιο...

— Γι' αὐτὸ δὲ μοῦ φαίνεται γιὰ ἔνοχος αὐτὸς ὁ Φλάναγκαν.

— Γιατί ὄχι;

— Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κυττάξης τὸ δελτίο του: Διαρρήξεις καὶ μιὰ προσβολὴ ἠθῶν τὸ 1947. Ὁ Μάϊκ κι' ὁ Ντέϊβ τὸν τσακώσανε, τὴν τελευταία φορά. Καταδικάστηκε τότε σὲ δέκα χρόνια φυλακή. Ἀλλὰ τοῦ χαρίσανε τὴ μισὴ ποινή του, γιατὶ ἔδειξε καλὴ διαγωγή, κι' ἔτσι ἀποφυλακίστηκε τὸν περασμένο μῆνα.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν μοῦ φαίνεται ἀπίθανο πὼς ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲ σκέπτεται παρὰ τὴν ἐκδίκησί του, μπορεῖ νὰ φερθῆ τόσο καλὰ ὥστε νὰ τοῦ χαρίσουνε τὴ μισὴ ποινή... Ἐξ ἄλλου, ὁ Φλάναγκαν δὲ μεταχειρίστηκε ποτέ του πιστόλι. Ἦταν «κύριος τοῦ κόσμου».

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Μπορεῖ νὰ βρῆκε ἕνα πιστόλι, ὅταν τὸ χρειάστηκε.

— Σύμφωνοι. Ἔχω ὅμως τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπός μας.

— Θἄθελα πάντως νὰ ἐξετάσω λίγο τὴν περίπτωσί του.

— Καλά, ἀλλὰ εἶναι προτιμώτερο νὰ δοῦμε πρῶτα τὸν ἄλλον, τὸν Ὄρντιζ, τὸν «Παλαβὸ» ὅπως εἶναι τὸ παρατσοῦκλι του. Ρίξε μιὰ ματιὰ στὸ δελτίο του.

Ὁ Καρέλα πῆρε τὸ ἄσπρο τετράγωνο χαρτονάκι.

Ὁ Λουΐς Ὄρντιζ εἶχε συλληφθῆ στὶς 2 Μαΐου 1952. Ἦταν παντρεμένος, ἀγράμματος, λαντζέρης σὲ ρεστωράν. Τὸν εἶχαν συλλάβει ὁ Φόστερ καὶ ὁ Ρῆρντον κι' εἶχαν βρῆ ἀπάνω του μιὰ ποσότητα ναρκωτικῶν, ποὺ σκόπευε νὰ τὰ πουλήση, καθὼς κι' ἕνα πιστόλι τῶν 45.

— Τί λὲς γι' αὐτόν; εἶπε ὁ Μπούς.

— Εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πᾶμμε νὰ τὸν δοῦμε. Ποῦ μένει;

Ὁ Μπούς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἰδέα δὲν ἔχω, ἀπάντησε. Μὰ μποροῦμε νὰ μάθουμε.

★

Ὁ Ντάνυ Τζὶμπ ἦταν πληροφοριοδότης τῆς ἀστυνομίας. Καὶ πρόσφερε πάντα πολύτιμες ὑπηρεσίες, ἀνάλογα μὲ τὰ μέσα του.

Ἦταν 54 χρόνων, κοντός, λεπτοκαμωμένος, μὲ μικρὰ μάτια καὶ μικρὸ πρόσωπο. Μιλοῦσε μὲ φωνὴ στριγγή, καὶ τὸ λεῖο πρόσωπο του δὲν παρουσίαζε κανένα σημάδι τῆς ἡλικίας του.

Ὅταν τὸν θέλανε οἱ ἀστυνομικοί, ἤξεραν πὼς θὰ τὸν βροῦνε στὴν ταβέρνα τοῦ Ἄντυ. Καθότανε πάντα στὸ ἴδιο τραπέζι.

Δὲν ἦταν ὡστόσο μπεκρῆς, δὲν ἔπινε πολύ. Χρησιμοποιοῦσε τὴν ταβέρνα σὰν ἕνα εἶδος γραφείου, ποὺ δὲν πλήρωνε νοίκι γι' αὐτὸ καὶ ποὺ διέθετε τηλέφωνο. Ἄλλωστε, ἄκουγε ἕνα σωρὸ ἱστορίες ἐκεῖ μέσα — κι' ἡ μισὴ δουλειά του ἦταν ν' ἀκούη κι' ἡ ἄλλη μισὴ νὰ μιλάη.

Καθότανε τώρα ἀντίκρυ στὸν Καρέλα καὶ στὸ Μπούς. Τοὺς ἄκουσε πρῶτα καὶ μίλησε ὕστερα.

— Ὁ Ὄρντιζ ὁ «Παλαβός»; εἶπε. Ναί, τὸν ξέρω.

— Ποῦ κάθεται;

— Γιατί; Τί ἔκανε;

— Δὲν ξέρομε ἀκόμα.

— Νομίζω πὼς ἦταν στὴ φυλακή...

— Βγῆκε στὴν ἀρχὴ τοῦ μηνός.

— Παίρνει ναρκωτικά, ἂν δὲν κάνω λάθος.

— Πραγματικά.

— Θὰ τὸν βροῦμε εὔκολα. Μὰ τί ἔχετε μαζί του;

— Ἴσως τίποτα. Ἴσως πολλὰ πράγματα... ἀπάντησε ὁ Μπούς.

— Μήπως ψάχνετε γιὰ τὸ δολοφόνο τῶν δυὸ ἀστυνομικῶν;

Ὁ Μπούς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Δὲν τὄκανε ὁ Ὄρντιζ. Λάθος κάνετε! δήλωσε ὁ Ντάνυ.

— Ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ;

Ὁ Ντάνυ ἤπιε μιὰ γουλιὰ μπύρα καὶ κύτταξε τὸν ἀνεμιστῆρα.

— Οὔφ, τί ζέστη ἐδῶ μέσα! εἶπε. Ἔτσι μοὔρχεται νὰ πάω στὸν Καναδᾶ ποὺ κάνει δροσιά. Ἔχω ἕνα φίλο στὸ Κεμπέκ...

— Ἄσε τὴ φλυαρία τώρα καὶ μίλησέ μας γιὰ τὸν Ὄρντιζ. Ποῦ μένει;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη. Ἀφῖστε μου λίγο καιρό, γιὰ νὰ μάθω.

— Πόσο;

— Μιὰ-δυὸ ὧρες. Θὰ ρωτήσω αὐτοὺς ποὺ πουλᾶνε ναρκωτικά... Λέτε πὼς βγῆκε στὴν ἀρχὴ τοῦ μηνός; Δὲ μπορεῖ, θὰ ξανάρχισε πιὰ τὸ παλιό του πάθος!

— Κι' ἂν τὄχει κόψει ὁριστικά; εἶπε ὁ Καρέλα.

— Ἀδύνατον! Ἐγὼ μάλιστα βάζω στοίχημα πὼς κατάφερνε καὶ μέσα στὴ φυλακὴ νὰ προμηθεύεται ναρκωτικά. Θὰ σᾶς τὸν βρῶ, ἔννοια σας! Μά, ἂν νομίζετε πὼς εἶν' αὐτὸς ὁ φονιᾶς, κάνετε μεγάλη γκάφα.

— Γιατί;

— Τὸν ξέρω καλά. Εἶναι βλάκας κι' ἀνίκανος γιὰ κάθε τι. Τὸ μόνο ποὺ σκέπτεται αὐτός, εἶναι τὸ ναρκωτικό. Ζῆ μονάχα γιὰ τὴν ἡρωΐνη!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
ESTHÉTIQUE MODERNE
Mᴱ KASTRIOTIS
ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 8 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-019

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑ·Ι·ΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Ὁδὸς Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδοῦ Σκουφᾶ ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 64) τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεων 11 π.μ.—1 μ.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΤΣΑΡΛΥ ΟΥΕΛΣ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

8ον

Ξαφνικὰ τὸν ἔνοιωσα ν' ἀνασηκώνεται. Μ' ἔσπρωχνε πιὸ πολὺ πρὸς τὰ πίσω, κι' ἤμουν ἀνίκανος νὰ τοῦ ἀντισταθῶ. Τὸ πιστόλι του στράφηκε σιγὰ-σιγὰ καταπάνω μου. Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα, καὶ θὰ μποροῦσε νὰ πυροβολήση...

Ἀνασήκωσα τὸ πόδι μου, λυγισμένο, καὶ τὸν χτύπησα δυνατὰ μὲ τὸ γόνατο στὴν κοιλιά. Βόγγησε ἀπ' τὸν πόνο, μ' ἄφισε καὶ ξανάπεσε χάμω, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξανασηκωθῆ ἀμέσως, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

Ἁρπαχτήκαμε πάλι καὶ πέσαμε κι' οἱ δυὸ πάνω στὴν τουαλέτα. Τὰ μπουκάλια της κομματιάστηκαν γύρω μας.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν πασαλειμένο μὲ σάλιο καὶ ἱδρώτα. Ἔνοιωθα τὴ χλιαρὴ κι' ἀηδιαστικὴ ἀνάσα του.

Κάνοντας μιὰ στροφή, κατάφερε νὰ ἐλευθερώση τὸ ἕνα του χέρι καὶ μοῦ κατάφερε μιὰ γροθιὰ στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς, ποὺ μ' ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀφήσω. Ὅταν θέλησα νὰ ξανασηκωθῶ, γαντζώθηκε ἀπ' τὸ παντελόνι μου. Βρῆκε τὴν πληγὴ τοῦ ποδιοῦ μου κι' ἔχωσε μέσα τὰ δάχτυλά του.

Ἔμπηξα ἕνα φριχτὸ οὔρλιασμα κι' εἶδα ἕνα πολύχρωμο πυροτέχνημα μπροστὰ στὰ μάτια μου. Ὁ πόνος μὲ διαπέρασε σὰν μαχαιριά, ἀπ' τὴν κοιλιὰ ὣς τὶς φτέρνες. Θέλησα νὰ τραβηχτῶ πίσω, ἀλλ' ἡ γροθιά του μὲ βρῆκε στὴ μύτη καὶ ξανάπεσα χάμω.

Ὅταν ξανάνοιξα τὰ μάτια μου, στεκόταν ἀπὸ πάνω μου καὶ μὲ κύτταζε ἄγρια, σὰν τρελλός, ἀπολαμβάνοντας τὸ θρίαμβό του. Κούνησε ἀργὰ τὸ πιστόλι του, μὲ σαδιστικὴ εὐχαρίστησι. Ἔπειτα εἶδα τὴν τρύπα τῆς κάννης, στρογγυλὴ καὶ μαύρη, ἀκριβῶς ἀντίκρυ μου. Φαινόταν σὰν ἕνα μικρὸ μάτι ποὺ ζητοῦσε νὰ μ' ὑπνωτίση. Αὐτὸ τὸ μάτι θἆταν ἡ τελευταία ἀνάμνησί μου ἀπ' τὴ ζωή...

Τὸ δάχτυλο τοῦ Τόμας πίεσε σιγὰ-σιγὰ τὴ σκανδάλη. Μιὰ ἀνεπαίσθητη κίνησι ἀκόμα, καὶ θὰ πέθαινα...

Μιὰ πιστολιὰ ἀντήχησε ξαφνικά, σὰν βροντή, μέσα στὸ κλειστὸ δωμάτιο.

Περίμενα πὼς θἄνοιωθα τὴ σφαῖρα νὰ χώνεται στὶς σάρκες μου... Μὰ δὲ συνέβη τίποτε τέτοιο...

Τὰ μάτια τοῦ Τόμας γούρλωσαν καὶ καρφώθηκαν σ' ἕνα σημεῖο τοῦ ταβανιοῦ, χωρὶς νὰ τὸ βλέπουν.

Ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος. Τὰ δάχτυλά του ξεσφίχτηκαν καὶ τὸ πιστόλι του ἔπεσε χάμω. Ἔσκυψε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὰ ἐμπρός, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα. Τὸ πρόσωπό του πλησίασε στὸ δικό μου. Τὰ πόδια του λύγισαν κι' ἔπεσε γονατιστὸς μπροστά μου.

Στὸ κατάχλωμο πρόσωπό του, ἕνα τρίτο μάτι μὲ κύτταζε, ἀπ' ὅπου τρέχανε δάκρυα ἀπὸ αἷμα...

Κύτταξα πρὸς τὸ μέρος τῆς Πάτ. Κρατοῦσε ἀκόμα τὸ δεύτερο πιστόλι της, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε σκοτώσει τὸν Τόμας. Ἡ ἀνασηκωμένη φούστα της ἄφινε νὰ φαίνεται ἡ θήκη τοῦ ὅπλου, στερεωμένη στὴν καλτσοδέτα της.

Σηκώθηκα καὶ πῆγα κοντά της, τρεκλίζοντας. Ὁ πόνος τῆς θόλωνε τὰ μάτια. Τὰ χείλη της σάλεψαν, ἀλλὰ δὲ βγῆκε κανεὶς ἦχος.

Ἔσκυψα πάνω της κι' ἔνοιωσα τὸ χέρι της νὰ μοῦ χαϊδεύη σιγὰ-σιγὰ τὸ πρόσωπο. Ἀπ' ἔξω, οὔρλιαζε μιὰ σειρῆνα ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου.

Τὰ δάχτυλά της ἀνέβηκαν ὣς τὸ σβέρκο μου. Τράβηξε τὸ κεφάλι μου ἀκόμα πιὸ κοντά της.

— Φύγε, Μπίλ... μουρμούρισε. Ἔρχεται ἡ ἀστυνομία...

— Μὴ κουνέσαι, Πάτ, τῆς σύστησα. Προσπάθησε νὰ μείνης ἀκίνητη.

Χαμογέλασε μὲ κόπο κι' ἀπάντησε:

— Δὲ βλέπεις πὼς δὲν ἔχεις πιὰ καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ;

Τὸ πρόσωπό της συσπάστηκε κι' ἔσφιξε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ στῆθος της, ὅπου μεγάλωνε ὁλοένα μιὰ κόκκινη κηλίδα.

Ἄκουσα βήματα στὸ διάδρομο. Γύρισα κι' εἶδα νὰ μπαίνη ὁ Κόλσον.

— Τί ἔγινε;... ἄρχισε.

Σταμάτησε ἀπότομα, βλέποντας τὴν Πάτ.

— Ποῦ εἶν' ὁ Ζίνο; τὸν ρώτησα.

Μοὔδειξε τὰ ματωμένα δάχτυλά του.

— Δὲν πρόφτασα ἀκόμα νὰ τὰ καθαρίσω, εἶπε ἁπλά.

Ἡ σειρῆνα πλησίαζε.

— Φύγε! Τί περιμένεις; τοῦ φώναξα.

— Καὶ σύ;

— Γρήγορα! Θὰ σὲ εἰδοποιήσω ἀργότερα.

Δίστασε μιὰ στιγμή. Κοντοστάθηκε στὴν πόρτα.

— Καλὴ τύχη, Μπίλ! μοῦ εὐχήθηκε.

Κι' ἔφυγε. Τὰ μάτια τῆς Πάτ μισάνοιξαν.

— Εἶσαι ἐδῶ ἀκόμα; μουρμούρισε. Μὰ φύγε λοιπόν, ἠλίθιε! Ἡ μικρὴ σὲ περιμένει κάτω. Θὰ σὲ πάρη μαζί της, μὲ τ' αὐτοκίνητο....

— Μὴ μιλᾶς, Πάτ. Σοῦ κάνει κακό.

— Τώρα εἶσαι ἥσυχος. Ὁ Φρὰνκ πέθανε... κι' ἐγὼ δὲ θὰ ζήσω πολὺ ἀκόμα... Τὰ δυὸ πιστόλια εἶν' ἐκεῖ. Ἡ ἀστυνομία δὲ θὰ χρειαστῆ νὰ κουράση πολὺ τὸ μυαλό της γιὰ νὰ ἐξηγήση πὼς ἔγινε... Ἄφισε... καὶ τὸν κώδικα...

Ἔσκυψα πιὸ πολύ, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὴν ἀκούσω.

— Ἔτσι, θὰ τὰ μάθουν ὅλα... πρόσθεσε.

Τὸ χέρι της ἔπεσε χάμω. Ἡ σειρῆνα εἶχε πλησιάσει πολύ.

— Ἔχετε ἀκόμα καιρό... ἡ Τζοῦντυ καὶ σύ...

Τὰ μάτια της κλείσανε. Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι. Τὰ δάχτυλά της σφίξανε λίγο τὰ δικά μου κι' ὕστερα χαλαρώθηκαν.

Ἄφισα δίπλα της τὸ καρνὲ μὲ τὸν κρυπτογραφικὸ κώδικα καὶ διευθύνθηκα πρὸς τὴν πόρτα.

Γύρισα ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ τὴν κύτταξα.

Ἡ φωνή της ἀκούστηκε σβυσμένη, μέσα στὸ οὔρλιασμα τῆς σειρῆνας:

— Ξέρεις, Μπίλ, κατάλαβα.... πὼς σ' ἀγαποῦσα...

Τὰ μάτια της κλείσανε, ἐνῶ τὰ χείλια της χαμογελοῦσαν ἀχνά.

Ἡ σειρῆνα δὲν ἀπεῖχε πιά, παρὰ μερικὰ τετράγωνα. Ἔπρεπε νὰ κάνω γρήγορα, γιὰ νὰ προλάβω νὰ φύγω.

Βγῆκα στὸ διάδρομο καὶ ξανάκλεισα πίσω μου τὴν πόρτα.

Κατέβηκα γρήγορα ἀπ' τὴ σκάλα κινδύνου. Διέσχισα ἕνα δρόμο... Ἡ μπλὲ Φὸρτ ἦταν ἐκεῖ ἀκόμα... Ἡ Τζοῦντυ μὲ περίμενε...

ΤΕΛΟΣ

Οἱ 5 νέοι χρωματισμοί OCRÉ, ÉTÉ, PRINTEMPS, BRONZÉ, CENDRÉ ποὺ κυκλοφόρησαν εἶναι προσφορὰ στὴν ἐφετεινὴ Παριζιάνικη μόδα ἀπὸ τὴν μεγάλη δημιουργὸ Κυρία ELSA SCHIAPARELLI

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ & ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
«LADAS»
ΙΑΤΡΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35
ΤΗΛ. 32.692
ΔΕΧΕΤΑΙ:
Ἀπὸ 10 π.μ. ἕως 3 μ.μ.

Γιατί ἀρκεῖσθε σὲ ἕνα μόνον εἰσόδημα;

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-276.

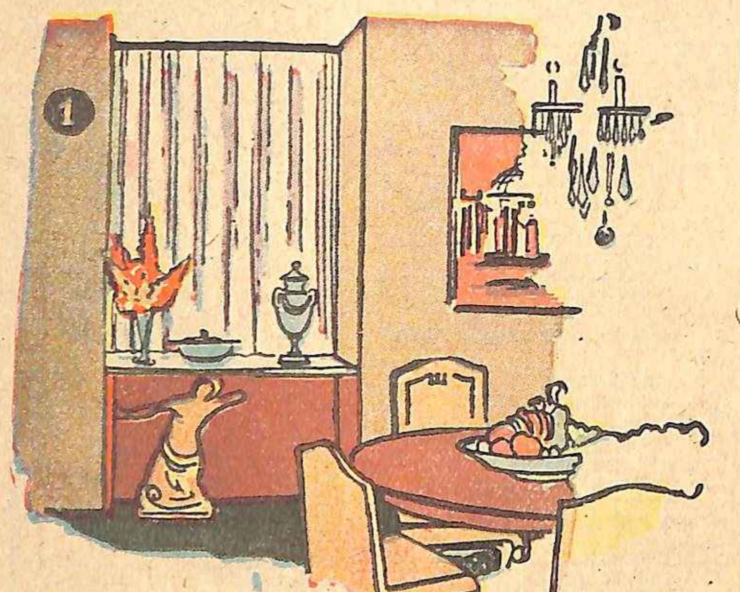

ΠΩΣ ΝΑ ΣΤΟΛΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΥΡΩΝ

Πέντε πρακτικὲς ὑποδείξεις γιὰ τὴ μοντέρνα νοικοκυρὰ

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πιὸ βασικοὺς κανόνες γιὰ τὴ διακοσμητικὴ τακτοποίησι τοῦ μοντέρνου σπιτιοῦ, εἶναι ὁ ἑξῆς: Προσπαθῆστε νὰ ἐκμεταλλευτῆτε μὲ καλαίσθητη ἀναλογία κάθε διαθέσιμο χῶρο μέσα στὸ σπίτι σας.

Πολλὲς νοικοκυρὲς περιορίζουν τὸ ἐνδιαφέρον τους μονάχα σὲ δυὸ πράγματα: Πρῶτα, πῶς νὰ τοποθετήσουν τὰ διάφορα ἔπιπλα, ὥστε νὰ δίνουν μὲ τὸ σύνολό τους ὄμορφη ἐντύπωσι καὶ νὰ μὴν ἐμποδίζουν καθόλου τὴν κυκλοφορία μέσα στὰ δωμάτια. Δεύτερον, πῶς νὰ στολίσουν τοὺς μονόχρωμους τοίχους μὲ κάδρα, ἐταζέρες, ἀπλίκες κλπ.

Ἀλλὰ μ' αὐτὲς τὶς δυὸ φροντίδες δὲν ἐξαντλεῖται ἡ δυνατότης, ποὺ ἔχει ἡ καλαίσθητη οἰκοδέσποινα νὰ κάνη ὡραῖο τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Πρέπει νὰ σκεφτῆ, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή, πῶς θὰ ἐκμεταλλευτῆ κάθε διαθέσιμο χῶρο στὰ διάφορα δωμάτια, ὥστε ἀπὸ παντοῦ νὰ δίνεται μιὰ ἐντύπωσι γούστου.

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, λοιπόν, τοὺς μικροὺς χώρους, ποὺ ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ σκέψι, εἶναι καὶ τὸ μέρος κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρα. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὸ κενό, ποὺ σχηματίζεται ἀνάμεσα στοὺς δυὸ τοίχους, ὅπου εἶναι ἐνσωματωμένο τὸ παράθυρο. Τὸ κενὸ αὐτό, σὲ πολλὰ σύγχρονα σπίτια, παρουσιάζει ἀξιόλογο βάθος, ποὺ μποροῦμε νὰ τοῦ κόψουμε τὴ μονοτονία, μεταμορφώνοντάς το μὲ διάφορους τρόπους.

Παρακάτω, σᾶς δίνουμε πέντε πρακτικὲς καὶ πολὺ μελετημένες ὑποδείξεις γιὰ μιὰ τέτοια μεταμόρφωσι. Ὅπως καταλαβαίνετε, ἐκμετάλλευσι αὐτοῦ τοῦ χώρου δὲ σημαίνει νὰ τοποθετήσουμε σ' αὐτὸ ἁπλῶς ἕνα ἐπιπλάκι, ποὺ δὲν εἴχαμε καλύτερο μέρος νὰ τὸ βάλουμε. Σημαίνει νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴν τοποθέτησι μὲ καλαισθησία κι' ὑπολογισμό, ὥστε αὐτὴ ἡ γωνιὰ νὰ γίνη ὅ,τι πρέπει σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειές της, τόσο ἀπὸ πρακτικὴ ἄποψι ὅσο κι' ἀπὸ ἄποψι γούστου.

Ἂς ἔρθουμε, λοιπόν, στὰ πέντε παραδείγματά μας, ποὺ καθὼς βλέπετε τὰ διαφωτίζουμε μὲ τὶς σχετικὲς εἰκόνες.

Στὴν τραπεζαρία ἢ στὸ λίβιγκ ρούμ, τὸ κάτω μέρος ἑνὸς μεγάλου παραθύρου, θὰ ἐξυπηρετῆ ἕνα καθαρὰ διακοσμητικὸ σκοπό. Βάψτε τοὺς τρεῖς τοίχους αὐτοῦ τοῦ κενοῦ μὲ χρῶμα κόκκινο Πομπηΐας καὶ κάνετέ το ἔτσι κατάλληλο φόντο γιὰ ἕνα ξύλινο ἢ γύψινο ἀγαλματάκι, ποὺ στὸ κεφάλι του θὰ βαστάη μιὰ ἐπιφάνεια τραπεζιοῦ ἢ ραφιοῦ ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο. Πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἐπιφάνεια, θὰ τοποθετῆστε ἕνα-δυὸ ἀνθοδοχεῖα.

Τὸ κόκκινο χρῶμα εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ κατάλληλα, γιὰ νὰ δίνη ἕνα ζωηρὸ καὶ πικάντικο τόνο σὲ περιβάλλον, πού, ὅπως αὐτό, ποὺ δείχνει ἡ εἰκόνα μας, κυριαρχεῖται ἀπὸ ἤρεμους καὶ συγκρατημένους χρωματικοὺς τόνους (σχ. 1).

Τὸ κάτω μέρος ἀπὸ τὸ πλατὺ παράθυρο τοῦ λίβιγκ ρούμ, ποὺ βλέπετε στὸ σχῆμα 2, περιλαμβάνει ἕνα ἔπιπλο μὲ ράφια, βαμμένο στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τοὺς τοίχους. Στὸ ἔπιπλο αὐτό, θὰ βάλετε βιβλία καὶ μερικὰ ἀντικείμενα κεραμεικῆς (φλυτζάνια, βαζάκια, ἀγαλματάκια).

Ὁ χῶρος, ποὺ κλείνεται ἀπὸ τὰ δυὸ μικρὰ θυρόφυλλα, θὰ χρησιμέψη γιὰ νὰ κρύβη μέσα του τὸ καλοριφέρ, ἢ ἀκόμα μπορεῖ νὰ ἔχουμε ἐκεῖ ἕνα μικρὸ μπάρ.

Ἀποφύγετε νὰ τοποθετήσετε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἔπιπλο ὁποιοδήποτε ἄλλο. Ὅπως δείχνει καὶ τὸ σχῆμα, προκαλοῦμε μιὰ πολὺ καλὴ ἐντύπωσι, βάζοντας στὴ μιὰ ἄκρη μιὰ βαρειὰ πολυθρόνα καὶ στὴν ἄλλη ἕνα τραπεζάκι μὲ πορτατίφ. Ἀντὶ γιὰ τὸ τραπεζάκι, ταιριάζει ἐκεῖ ἐπίσης θαυμάσια ἕνα λαμπανταίρ.

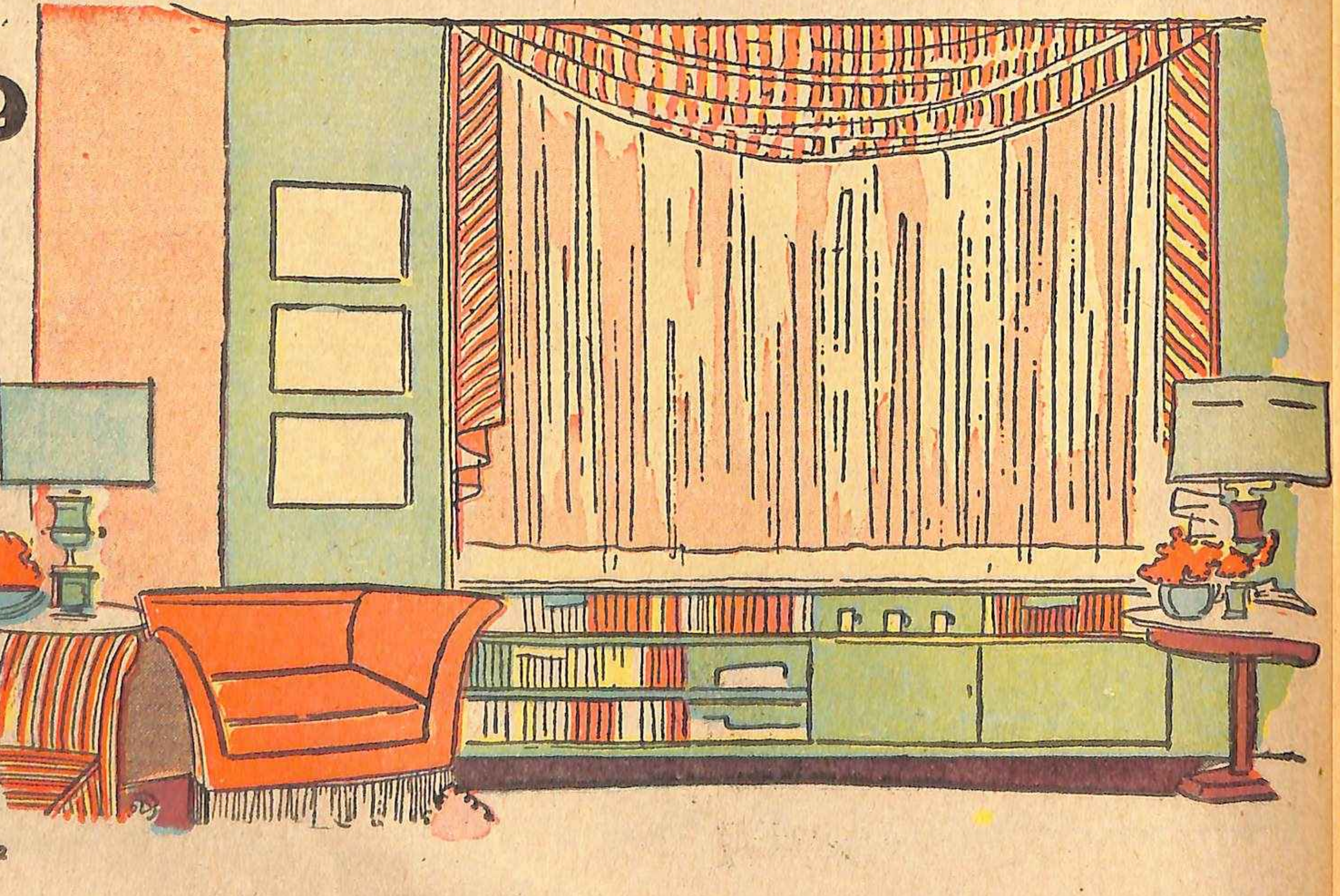

Τὸ τρίτο μας παράδειγμα ἀφορᾶ ἕνα δωμάτιο-γραφεῖο γιὰ κορίτσι. Τὸ κάτω μέρος τοῦ παραθύρου, λοιπόν, μπορεῖ νὰ τὸ πιάση τὸ γραφειάκι. Φυσικὰ —ἂν ὁ χῶρος εἶναι στενὸς— δὲ θὰ πρόκειται γιὰ καθαυτὸ ἔπιπλο, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ξύλινη ἢ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη ἐπιφάνεια, ποὺ θὰ τὴ στηρίξουμε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ τοίχους. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ τοποθετήσουμε σ' αὐτὸ τὸ χῶρο ἕνα ἔπιπλο, ποὺ θὰ τὸ παραγγείλουμε στὸ σχῆμα ποὺ παρουσιάζει ἡ εἰκόνα.

Σ' αὐτὴ τὴ δεύτερη περίπτωσι, ποὺ εἶναι κι' ἡ πιὸ ἐνδεδειγμένη —ἡ πρώτη ἐφαρμόζεται, ὅπως εἴπαμε, σὲ μικρὸ σχετικὰ παράθυρο— τὰ διπλανὰ συρτάρια πρέπει νὰ εἶναι βαμμένα στὸ χρῶμα, ποὺ ἔχουν οἱ τοῖχοι. Μπορεῖ, ὅμως, ἂν θέλουμε, νὰ βάψουμε ὡρισμένα μόνο μὲ τὸ χρῶμα αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα μὲ διαφορετικό.

Ἂς πᾶμε τώρα στὴν κρεβατοκάμαρα (σχ.4). Ἂν ἔχη πολλὰ παράθυρα, μποροῦμε στὸ κενό, ποὺ σχηματίζεται κάτω ἀπὸ ἕνα τους νὰ σκαρώσουμε μιὰ ἀρκετὰ ἐντυπωσιακὴ τουαλέττα. Κρύβουμε τὸν ἄδειο αὐτὸ χῶρο μ' ἕνα παραπέτασμα ἀπὸ μουσελίνα, ποὺ θὰ πέφτη μὲ πιέτες ὡς τὸ δάπεδο καὶ θάχη τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ ἐκεῖνο τῆς κουρτίνας. Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παραπέτασμα μπορεῖτε νὰ κρύψετε διάφορα κουτιὰ κι' ἄλλα σχετικὰ μὲ τὴν τουαλέττα σας ἀντικείμενα, ὥστε πάνω στὸ τραπεζάκι της νὰ ὑπάρχουν μονάχα ὅσα δημιουργοῦν ἁρμονικὴ ἐντύπωσι.

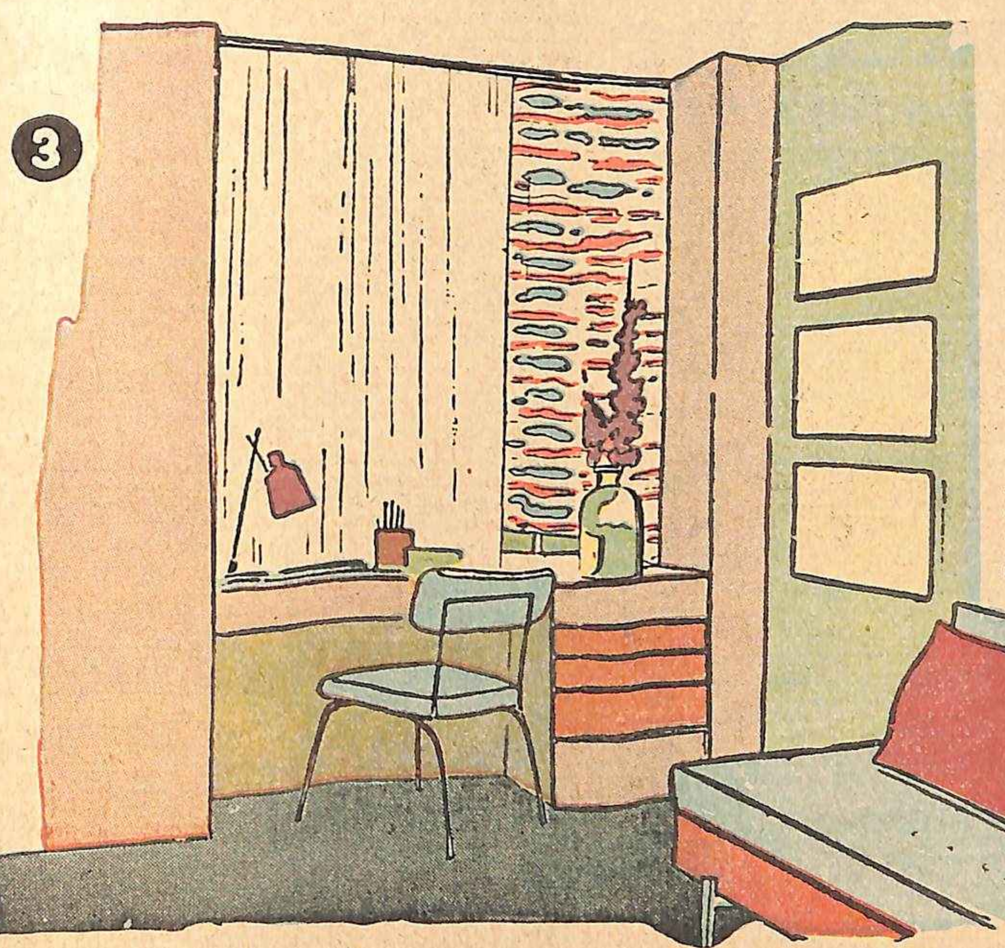

Ἀλλὰ καὶ στὴν κουζίνα, κάτι γουστόζικο μπορεῖτε νὰ σκεφτῆτε, γιὰ νὰ δώσετε ἕνα πρωτότυπο τόνο στὸν κενὸ χῶρο κάτω ἀπὸ κάποιο παράθυρο. Εἶναι πολὺ διαδεδομένη ἡ συνήθεια, στὰ μοντέρνα σπίτια, νὰ διαρρυθμίζεται μιὰ γωνιὰ τῆς κουζίνας ἔτσι, ὥστε νὰ παίρνουν ἐκεῖ τὸ πρωῒ ὁ σύζυγος ἢ ἄλλα ἐργαζόμενα μέλη τῆς οἰκογενείας τὸ πρόγευμά τους.

Στὸ παράδειγμά μας τὸ σχετικὸ τραπεζάκι ἐνσωματώνεται στὸν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο κενὸ χῶρο. Ὅταν ὁ σύζυγος ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέλος τῆς οἰκογενείας χρησιμοποιήση τὸ τραπεζάκι αὐτὸ πρὶν φύγη γιὰ τὴ δουλειά του, τὸ σπρώχνει κατόπιν στὸν κενὸ χῶρο.

Τὰ ἄλλα δύο τρίτα τοῦ χώρου αὐτοῦ πιάνονται ἀπὸ ἕνα ντουλαπάκι (σχ. 5).

Τὰ παραδείγματα αὐτά, ποὺ σᾶς ἀναφέραμε, δὲν ἐξαντλοῦν, φυσικά, τὸ θέμα.

Μιὰ οἰκοδέσποινα, ποὺ δὲν τῆς λείπει ἡ φαντασία καὶ τὸ καλὸ γοῦστο, μπορεῖ νὰ ἐπινοήση καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλες διευθετήσεις τοῦ χώρου αὐτοῦ, ποὺ εἶναι πάντα εὔκολο νὰ τὸν μεταμορφώσουμε.

Οἱ ὑποδείξεις, ποὺ σᾶς κάναμε, θὰ σᾶς βοηθήσουν πάντως ἀρκετὰ πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή.

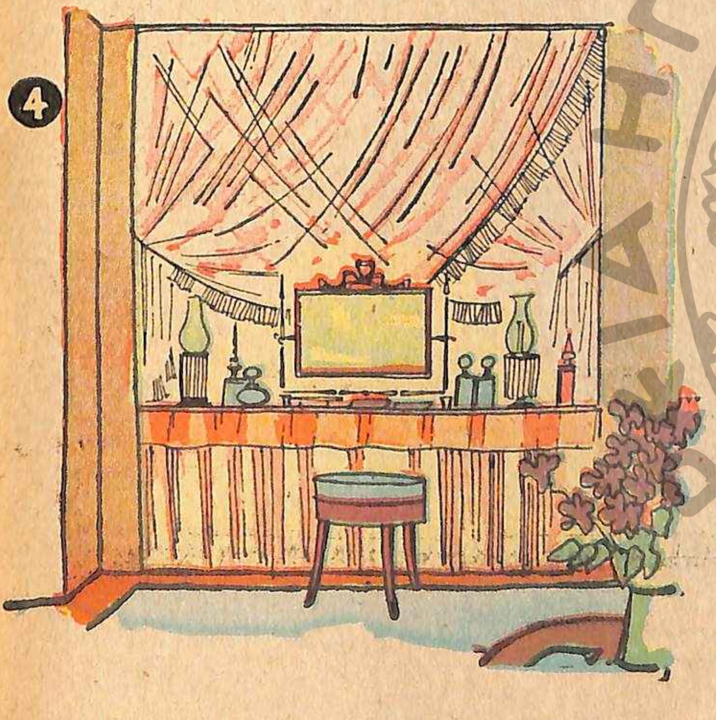

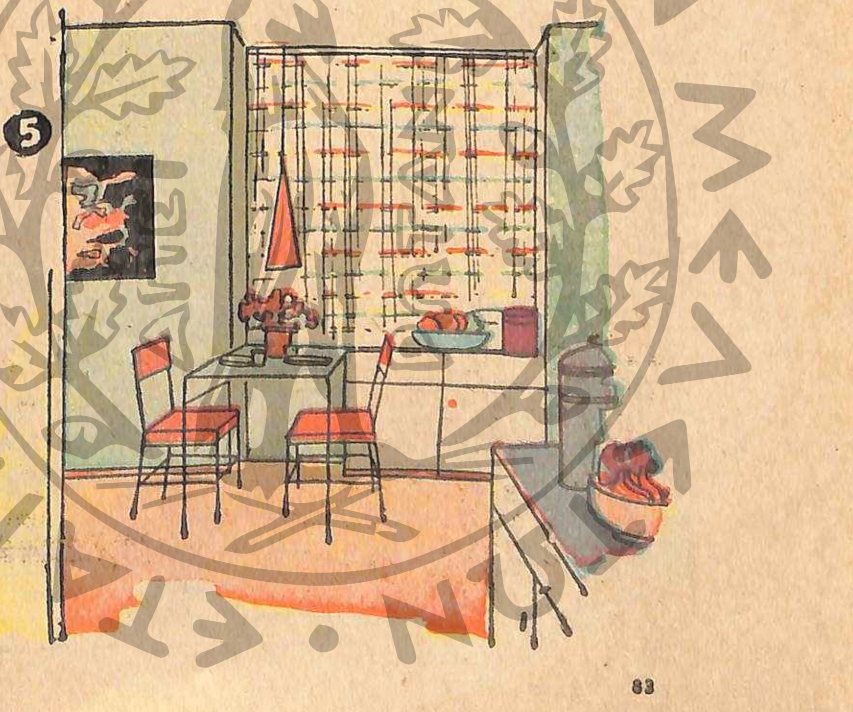

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Θαυμάστρια τοῦ Τζὼν Γουαίην, Ἐνταῦθα: Τὸ εἴδωλό σας ἔχει γυρίσει μέχρι σήμερα πάνω ἀπὸ 109 ταινίες καὶ εἶναι ἔτσι ὁ ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ποὺ ἔχει γυρίσει τὰ περισσότερα φίλμ. Τὸ 1933, ποὺ ἦταν 25 χρόνων, παντρεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὴν Τζόζεφιν Σάεντζ, κόρη ἑνὸς διπλωμάτη τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. Χώρισαν τὸ 1946 ἀφοῦ ἀπέκτησαν 4 παιδιά. Ἀπὸ τὸ 1946 μέχρι σήμερα ὁ Τζὼν πλήρωσε στὴν πρώην αὐτὴ σύζυγό του 785.000 δολλάρια. Τὸ 1948 παντρεύτηκε τὴ Μεξικάνα ἠθοποιὸ Ἐσπεράντζα Μπωρ καὶ χώρισαν ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνων θυελλώδη συμβίωσι. Γιὰ νὰ ἀνακτήση τὴν ἐλευθερία του, ὁ Τζὼν τῆς ἔδωσε ἕνα ἐφάπαξ 500.000 δολλαρίων. Τρία χρόνια ἀργότερα ξαναπαντρεύτηκε μὲ μιὰ ἄλλη Μεξικάνα, τὴ νεαρὰ Πιλὰρ Πελὲτ ποὺ τὸν ἔκανε γιὰ πέμπτη φορὰ πατέρα καὶ κοντὰ στὴν ὁποία ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ ζῆ εὐτυχισμένος. Ὁ Τζὼν Γουαίην θὰ ἦταν καὶ σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πλουσίους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου ἂν δὲν εἶχε πληρώσει στὸ ἀμερικανικὸ δημόσιο φόρους ποὺ ἀνέρχονται συνολικὰ σὲ 13½ ἑκατομμύρια δολλάρια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κινηματογραφική του δραστηριότητα, ὁ Τζὼν ἔχει καὶ ἄλλα ἔσοδα. Εἶναι ἰδιοκτήτης ἑνὸς ὑπερπολυτελοῦς ξενοδοχείου στὸ Ἀκαπούλκο τοῦ Μεξικοῦ. Εἶναι ἰδιοκτήτης ἑνὸς σημαντικοῦ στόλου ἁλιευτικῶν πλοιαρίων ἀνοιχτῆς θαλάσσης καὶ ὁ κυριώτερος μέτοχος μιᾶς μεγάλης βιομηχανίας κονσερβαρισμένων ψαριῶν.

Λάτρη τῆς Σοφίας: Τὸ προσεχὲς φίλμ ποὺ ἡ Σοφία Λόρεν θὰ γυρίση στὸ Χόλλυγουντ θὰ τιτλοφορεῖται «Ὀλυμπία». Πρόκειται γιὰ μιὰ κωμωδία τοῦ Μολνὰρ στὴν ὁποία ἡ ὡραία Σοφία θὰ ὑποδυθῆ μιὰ πριγκήπισσα τῆς αὐστριακῆς αὐλῆς. Παρτεναίρ της στὸ ἔργο αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ Τζέημς Μέησον.

Ἀντιγόνη Σ. Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Vittorio Gassman εἶναι: Viale Appenini 47, Roma, Italia. Γεννήθηκε στὴ Γένουα τὴν 1η Σεπτεμβρίου 1922. Ἡ διεύθυνσι τοῦ Armando Francioli εἶναι: Via dei 4 Venti 126, Roma. Γεννήθηκε στὴ Ρώμη στὶς 21 Ὀκτωβρίου 1919.

Μπανάνα=Μπελαφόντε, Ὁ Χάρρυ Μπελαφόντε εἶναι σήμερα 30 χρόνων. Ἡ Τζοῦλι Ρόμπινσον, τὴν ὁποία παντρεύτηκε τὸ Μάρτη τοῦ 1957 εἶναι 28 χρόνων. Εἶναι λευκὴ καὶ ἦταν χορεύτρια στὸ περίφημο μπαλλέτο τῆς Κατερίνας Ντάνχαμ. Ὁ Μάικ Τὸντ εἶναι κατὰ 25 χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Ἐλίζαμπετ Τάιηλορ.

Ράφ — Ἑλένη, Ἐνταῦθα: Ὁ Ρὰφ Βαλλόνε γεννήθηκε στὴν Καλαβρία στὶς 17 Φεβρουαρίου 1917. Εἶναι ἀπὸ τὸ 1952 σύζυγος τῆς Ἑλένης Βάσιλι μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησε τρία παιδιά: τὴν Ἐλεονώρα τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1953 καὶ δυὸ δίδυμα, τὸν Σαβέριο καὶ τὴν Ἀσσυμπέλλα τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1955. Τὸ πρῶτο φίλμ τοῦ Ράφ ἦταν τὸ «Πάθοι στοὺς βάλτους» μὲ τὴ Σίλβανα Μάνγκανο ποὺ γυρίστηκε τὸ 1949. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Ἀγάπη», γύρισε μὲ τὴ Μαρία Σὲλ ἄλλο ἕνα φίλμ ποὺ τιτλοφορεῖται «Ρὸζ Μπέρντ». Τὸ φίλμ αὐτὸ εἶναι ἔγχρωμο καὶ θὰ προβληθῆ ἐδῶ μὲ τὸν τίτλο «Γυρίζω στον πρῶτο ἐραστή». Τὸν Ράφ θὰ τὸν δοῦμε ἐπίσης ἐφέτος καὶ σ' ἕνα ἄλλο ἔγχρωμο δρᾶμα «Ἐραστὴς καὶ ἐπαναστάτης» (Ἀνδρέας Σγνιὲ) στὸ ὁποῖο συμπρωταγωνιστεῖ μὲ τὴν Ἀντωνέλλα Λουάλντι καὶ τὸ Μισὲλ Ὠκλαίρ.

Συριανὸ λουκούμι: Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Τζιοὺν Ἄλυσον εἶναι Γιὰν Πήτερς. Γεννήθηκε στὸ Γουντστερ τῆς Νέας Ὑόρκης στὶς 7 Ὀκτωβρίου 1923. Ἔχει ξανθὰ μαλλιά, γαλανὰ μάτια καὶ ὕψος 1 μ. 54. Εἶναι ἀπὸ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1945 σύζυγος τοῦ Ντὶκ Πάουελ. Τὸ πρῶτο της φίλμ ἦταν ὁ «Τρελλοκόριτσο» ποὺ γύρισε τὸ 1943 μὲ τὸ Μίκυ Ρούνεϋ καὶ τὴ Τζοῦντυ Γκάρλαντ. Ἡ διεύθυνσί της εἶναι: June Allyson: 209 Copa de Oro, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Νικ. Γιαλούρη, Ἐνταῦθα: Ὁ σκηνοθέτης Ἔρνστ Λιοῦμπιτς ἔχει πεθάνει πρὸ χρόνων. Αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατί ἔχετε χρόνια νὰ δῆτε καινούργια ταινία του. Ὁ Ραμὸν Ναβάρο δὲν ἔχει κλειστῆ σὲ μοναστήρι. Ἡ διεύθυνσί του στὸ Χόλλυγουντ εἶναι: Ramon Novarro: 10938 Riverside Dr. Los Angeles, Calif. U.S.A.

Χορευτικὸ ἀστέρι 17: Ἡ Ἔλινορ Πάουελ εἶναι σύζυγος τοῦ Γκλὲν Φὸρντ καὶ ἔχει ἀπὸ χρόνια ἐγκαταλείψει κάθε καλλιτεχνικὴ δρᾶσι. Ἡ διεύθυνσί της εἶναι Eleanor Powell: 1012 Cova Way, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Ρίτσα καὶ Μαλβίνα, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσι τῆς Juliette Greco εἶναι: 26 Rue de Berri, Paris 8e, France καὶ τοῦ Gérard Philipe: 10 Rue Oudinot, Paris 7e, France.

Μικροχωρισμένη: Ἡ διεύθυνσι τῆς Marina Vlady εἶναι: 10 Rue Marivanur, Maisons-Lafitte, Seine et Oise, France.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀνδρέας Σ. Ἀθανασίου, Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Σοφοκλῆς Χ'' Λαζάρου (16 χρόνων), Χρυσαλινιωτίσσης Νο 2, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Πάνος Σ. Παναγίδης (18 χρόνων) καὶ ὁ Κουμῆς Χριστοφῆ (21), Διδασκαλικὸν Κολλέγιον, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἄκης Ἰωαννίδης καὶ ὁ Γιαννάκης Ξανθούλης, Ἑλλάδος 74, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Ἰωάννου, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ τὴ Στερεά, ἡλικίας κάτω τῶν 19 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χρυσόστομος Κωμοδίκης, Πελένδρια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Ληξούρι, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαραμένο γιούλι».

Ὁ Α. Χρ. Βασιλείου, Ὅμοδος, Λεμεσός, Κύπρος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 991 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄννα Χριστιάνα».

Ὁ Δημήτρης Φυσέντζου, Ἐμπεδοκλέους Νο 8, Ἅγιος Λουκᾶς, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λευκὴ πεταλούδα» καὶ τὰ «Σφραγισμένα χείλη» τοῦ 977 τεύχους.

Ὁ Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης (19 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 183, Βαρώσια, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Χρῆστος Οἰκονομίδης (19 χρόνων), Οἰδίποδος 20, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Σάμο καὶ τὴν Ἰκαρία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Τάκης Εὐριπίδου (17 χρόνων), Πελένδρια, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 15—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μιχαὴλ Κάλλινος, Εὐρύχου Σολέα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτποστάλ.

Ὁ Φ. Κωνσταντίνου, Περιστερεώνα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κουρασμένη μοδιστρούλα». Ὁ Ἀνδρ. Κ. Ἀβραμίδης καὶ ὁ Μιχαλάκης Δ. Μιχαηλίδης, γιὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Παῦλος Γεωργίου (19 χρόνων), Ἰδάλιον, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Λευκὸ κρινάκι» τοῦ 988 τεύχους.

Ὁ Τάκης Σταυρίδης (19 χρόνων) καὶ ὁ Βύρων Νικολαΐδης (18) Co Νάσφι, Κλάμπ, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀνδρέας Εὐτυχίου καὶ ὁ Κωστάκης Κρητικός, Ἔγκωμη, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πονεμένη ἀγάπη» ἀπὸ τὴ Ρόδο καὶ «Παπαρούνα» ἀπὸ τὶς Σέρρες.

Ὁ Ἀνδρέας Η. Μαρκίδης, Λεωφόρος Ἁγίων Ὁμολογητῶν, Νο 67, Ἅγιοι Ὁμολογηταί, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Λουκᾶ, Πολυκατοικίες, Μπλὰκ Α., Νο 8, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πονεμένη κουκλίτσα» τοῦ 988 τεύχους.

Ὁ Χρῆστος Οἰκονομίδης (19 χρόνων), Οἰδίποδος Νο 20, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γοργόνα τοῦ Θερμαϊκοῦ» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Ὁ Πέτρος Ἰωάννου (18 χρόνων) καὶ ὁ Ντῖνος Λοϊζίδης (17), Βολονάκη 12, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων γιὰ τὸν κινηματογράφο καὶ γραμματοσήμων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀντωνάκης Γεωργίου, Ἰωάννου Κυριακίδη Νο 21, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἔλλη Σαλλούμη, Ταχ. Κιβ. 198, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ Σταυρούλα Ἀνδρέου (15 χρόνων), Πλούτωνος Νο 21, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ νέα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τὰ πράσινα μάτια» τοῦ 988 τεύχους.

Ἡ Νίκη Νικολαΐδου (17 χρόνων), Διγενῆ Ἀκρίτα Νο 5, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ ἀεροπόρους καὶ ναυτικούς.

Ἡ «Μικρὴ Ἐλβίρα» ἀπὸ τὴν Ἀμμόχωστο, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ. Ἡ «Νίκη Ε.», εὐπαρουσίαστη, μορφωμένη καὶ πάντα εὔθυμη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σπουδαστὲς τῆς Ἰατρικῆς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στήλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Κατίνα Σωφρονίου (13 χρόνων), Γυμνάσιον Αἰγιαλούσης, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνοπούλες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ἡ «Τρυφερὴ ὕπαρξι» (17 χρόνων), ἀπὸ τὴ Λευκωσία, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ποὺ ἀγαπᾶ τὰ σπὸρ καὶ ἰδιαίτερα τὸ κολύμπι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ. Ἡ «Οὐράνια ὀπτασία» ἀπὸ τὰ Βαρώσια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση ἀποκλειστικῶς μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στήλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Δυὸ φίλοι, ὁ Georgios Nicolopoulos καὶ ὁ Andreas Vasilikos, M)T Eleni, Bray Shipping Co Ltd, Bevis Marks House, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μαραμένη καρδιὰ» καὶ «Κόρη τοῦ Νείλου».

Ὁ Stamatios Doukakis, S)S Aliki Livanos, Co Economou E.C.O., Ltd, 52 Line Street, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πριγκήπισσα τοῦ Σορέντο» τοῦ 983 τεύχους.

Οἱ δόκιμοι μηχανικοὶ Nicos Paraskevas καὶ Lakis Papageorgiou, S)T Andros Saturn, Orion Shipping Co, 80 Broad St., New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν «Πὰτ 13» καὶ τὴ «Βίβιαν 14 Δ.» τοῦ 996 τεύχους.

Ὁ Stamatios Papastamatiou, S)T John P. G. Esso Petroleum Co Ltd, Thames House North Millbank, London S.W. 1, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, ἡλικίας μέχρι 18 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Michael Andriotis (19 χρόνων), S)S Andros City, Orion Shipping Co Inc, 80 Broad Str. New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μπουμπουκάκι» ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν «Κὶμ Νόβακ» ἀπὸ τὴν Ἀλίαρτο.

Ὁ Petros Kalapotharakos, S)S Doric, New York, Shipping Agencies, 8—10 Bridge Str., New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ὄμορφη Αὐγούστα» καθὼς καὶ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Spiros Marketos, S)S Sea Spray, Co Messrs Seatraders Inc., 17 Battery Place, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Xenophon Koutroumanos, Lot. 23 Towragdi Rd., Towragdi, N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ James Andreopoulos (18 χρόνων), 87 Rayrson Ave. Toronto, Ontario, Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Antonios Manesis, S)S Evimar, Starboard Shipping Co, 11 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γλυκειὰ φωνὴ» ἀπὸ τὴ Νέα Κίο τοῦ Ἄργους.

Δυὸ δόκιμοι πλοίαρχοι, ὁ John Ketaloudis καὶ ὁ Peter Black, S)T Ionian Messenger, Greechurch House and Lane, Lane, London E.C. 3, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ροσσάνα» καὶ «Ἀντουανέττα» τοῦ 996 τεύχους.

Ὁ δόκιμος μηχανικὸς Nakis Canakis (25 χρόνων), S)T Chrisanthy L., C. M. Lemos and Co Ltd, 92 Fenchurch Str., London E. C. M, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μεγάλη ἐλπίδα» καὶ «Μαρίκα Ε.».

Ὁ ἀνθ)ρχος μηχανικὸς Emmanouel Christodoulakis, S)S Eleni Stathatos, Co Stathatos, 51 Bishopscate, London, E.C. 2, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες εὐπαρουσίαστες, ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μὲ τὸ πρῶτο γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι, ὁ Andreas Constantinou καὶ ὁ Dimitrios Karpetanakis, S)S Pericles, Co Vergotis Ltd, Creechurch House Lane, London, E.C. 3, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ξέγνοιαστη μικρούλα» καὶ «Αὔρα» τοῦ 990 τεύχους.

Ὁ G. Dimitropoulos (19 χρόνων), S)S Sea Spray, Co Messers, Seatraders Inc., 17 Battery Place, New Yok 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας.

Ὁ Pavlos Avlonitis, M)V President Brand, 40 Southern Steamships London Ltd 3, Wal Buildings, London E.C. 2, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Πράσινο δελφίνι» ἀπὸ τὴν Αἴγινα, τοῦ 991 τεύχους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Eleni Fotiadou (16 χρόνων), Arnavutkoy Dere Sok. No 2, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Ritsa Vassilopoulou (16 χρόνων), 4355 Orleans St. Ap. 3, Montreal P.Q., Canada ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο,, ἡλικίας 18—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν μὲ τὸ πρῶτο γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ G. Marini (18 χρόνων), Ἰταλίδα, ξανθιὰ μὲ πράσινα μάτια, ἡ Yiana Dimitriadou (18), ἡ Liana Alexandridou (18) καὶ ἡ Alki Mavridou (18), Aksaray Hayriye, Tuccari Cad. No 2, Istanbul, Turkiye θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ «Νίκη Μ. Ω.» ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας. Ἡ «Ἀλίκη» ἀπὸ τὴ Ροδεσία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Κυπρίους ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Ἡ «Πονεμένη ὕπαρξι» ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, κατὰ προτίμησι σπουδαστές, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στήλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυὸ ἀδελφές, ἡ Efi καὶ ἡ Lina Nicolaou, Hamalbasi, Buyuk Zafer Ap. 75, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλες Ἰταλίδες, ἡ Rosalba Caracciolo καὶ ἡ Pina Silvelstro, Via Michele de Napoli N. 6, P)S Spilotors Fr., Bari, Italia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—20 χρόνων, στὴν ἰταλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων σὲ ὁποιοδήποτε θέμα. Παρακαλοῦν ὅσοι ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλες, ἡ Alexandra B (17 χρόνων) καὶ ἡ Chrisoula P. (16), Rue Beyrout No 1, Alexandrie, Attarine, Egypte, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλες, ἡ Rea Constantinidou, ἡ Danai Xanthopoulou καὶ ἡ Meri Ioannidou, Bakirköy, Sakiz Agac Orta Sokak No 85, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Αἰωνία ἄνοιξι» (19 χρόνων), ἀπὸ τὸ Σουδάν, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ Ε. Ν., μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ «Ρόδο τῆς Αἰθιοπίας» (24 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς, ἡλικίας 25—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στήλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ John Panagopoulos, 5510 N. Winthrop St., Chicago Ill. No 40, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Ἄργος, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χανούμισσα χωρὶς μαχαραγιά» τοῦ 990 τεύχους.

Ὁ Constantinos Pantazios, Pension Restaurant, La Flor de Galicia, Puente Yanes A Tracabordo No 147, Caracas, Venezuela, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μεγάλη ἐλπίδα».

Ὁ Apostolos Kambouroglou (24 χρόνων), Tarlabasi Dogramaci Sok. Tasos Ap. No 26)3, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Vassilios Gigoudis (24 χρόνων), 10 Victoria Parade, Collingwood, Melbourne, Australia, ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Μακεδονία, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Leonidas Lukas, 307 George St., Waterloo, Sydney, N.S. W., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλο-

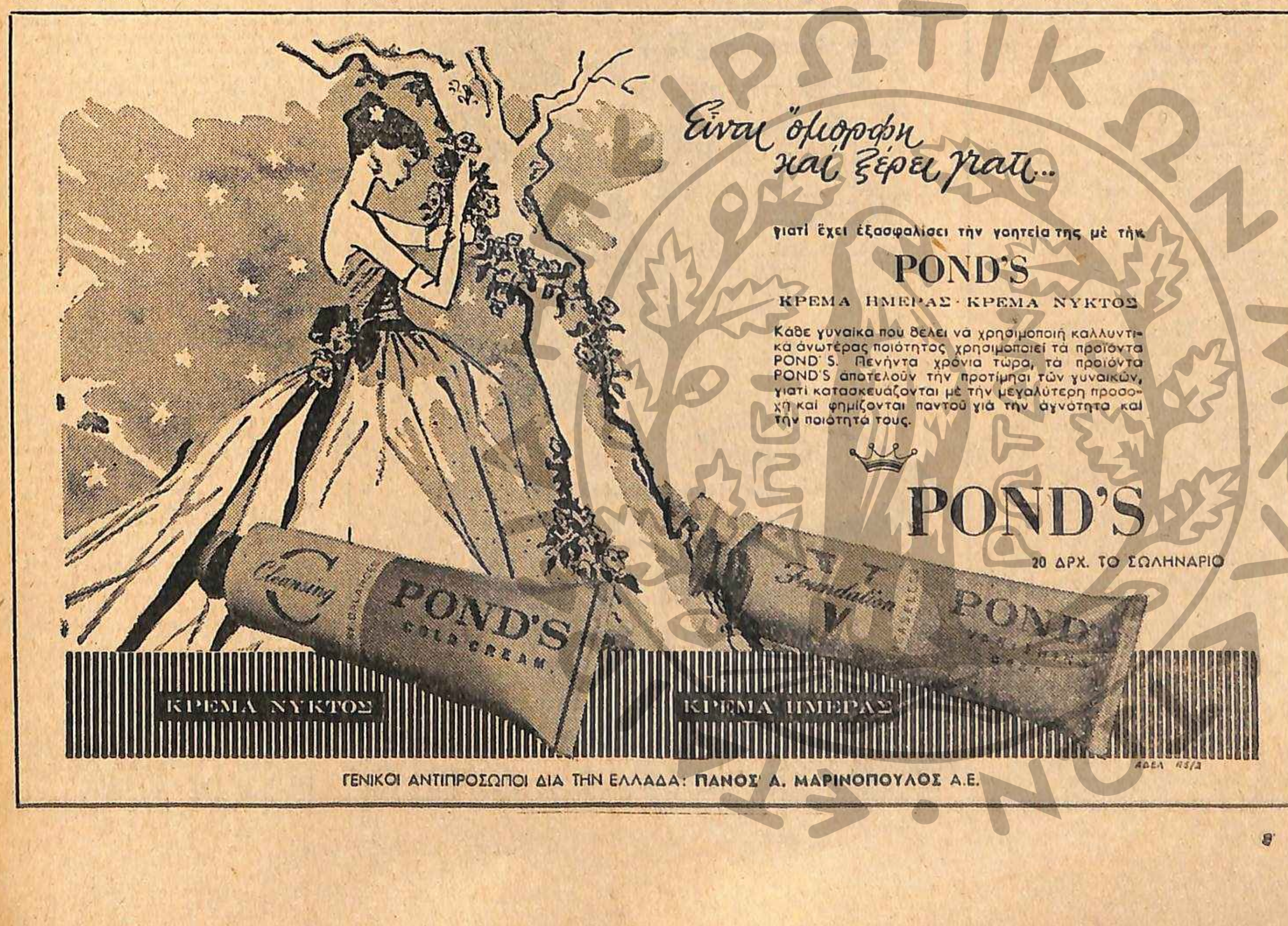

γραφήση μὲ νέες Ἑλληνίδες, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Lazaros Diamantis, 2 Blackail St. Hamilton, Newcastle, N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἔρικα» τοῦ 988 τεύχους.

Ὁ George Paterson, 25 Johnstone St., Malvern Vic., Melbourne, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία φιλικῶν σχέσεων ἢ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Nick Anninos, No 6 Power St., Islington, Newcastle, N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Leon Kapos καὶ ὁ Huan Papadopoulos, Av. Principa No 12, Del San Soz, Caracas, Venezuela, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς τρεῖς φίλες ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Κατέστρεψα τὴν εὐτυχία μου», «Ἀπηγορευμένη ἀγάπη» καὶ «Ζακυνθινὴ σερενάτα».

Ὁ George Kyritsis, Hutton St. Thornboyry, Melbourne, Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἰδανικὴ ἀγάπη», ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἤπειρο καὶ κατοικεῖ στὴν Ἀθήνα.

Ὁ John Doumanis, 359 New St., New York, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Κὶμ Νόβακ» ἀπὸ τὴν Ἀλίαρτο τῆς Βοιωτίας.

Ὁ Tino Papas, 137—32 Jamaica, Ave., Jamaica, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψη. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nick Stamatakos, 3 Padstow, Padstow, N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Τσιριγωτοπούλα», τὸ «Μελτεμάκι» καὶ τὴ «Μικρὴ ἐρωτευμένη» τοῦ 937 τεύχους.

Ὁ George Rombos, Fichtenstr. 75, Dusseldorf, Deutschland, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Γοργόνα τοῦ Θερμαϊκοῦ» καὶ «Μαῦρος κύκνος».

Ὁ Georgios Nicolopoulos, Rue des Cayats 193, Marcinelle, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας 18—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ A. Kapetis (23 χρόνων), H.E.C., Bronte Park, Tasmania, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἁγνὲς Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Athanassios Koutroumanis (22 χρόνων), 181 Lonsdale St. Melbourne, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ G. Rose, Pr. Wrens Milk Bar, Lyons Rd., Brummoyne, N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ James Evanks, 3045 Humboldt Ave. 80, Minneapolis Minn., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Ναύπακτο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γαλάζιο χρυσάνθεμο».

Ὁ Georgios Vletes, 875 State St. Bridgeport Conn., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνίδα, μὲ σχετικὴ μόρφωσι, ἡλικίας κάτω τῶν 21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία ἑνὸς φιλικοῦ δεσμοῦ.

Ὁ Chris Dimitriou, 12 Theresa Court, Morwell Vic., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Anastasios Karnouskos (19 χρόνων), General Hospital, Prince Rupert Rupert B.C., Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Καλαμάτα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Vassilios Tranakas καὶ ὁ V. Mallidis, Rue des Cayats 193, Marcinelle, Charleroi, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὴν Τουρκία, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἐλφρίντα» καὶ «Ἔρικα».

Ὁ Dimitrios Stavrianos (18 χρόνων), B.O. Box 62, Addis-Ababa, Ethiopia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Τρεῖς φίλοι, ὁ S. Maxis, ὁ G. Maxis καὶ ὁ P. Zotos, 4735 N. Malden St., Chicago, Il., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τρεῖς Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ E. Georgiou (28 χρόνων), 26 Dorset St. Grange Town, Cardiff, S. Wales U.K., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὄμορφες Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μορφωμένες καὶ μὲ χριστιανικὲς ἀρχές, ἡλικίας 17—21 χρόνων.

Ὁ Dinos Charalabous, 59 Albert Street, London N.W.1., England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἁγνὸ κρινάκι» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη τοῦ 993 τεύχους.

Ὁ R. Simasko (17 χρόνων), Beyoglu Kalyoncu Kulluk Darack Sok. 513, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, τουρκικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ George Raptis, Belle Vue 41, Elouges, Hainaut, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Takis Sarris, 90 Reedworth St., London S.E. 11, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γοργόνα» ἀπὸ τὴ Λευκωσία καθὼς καὶ μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

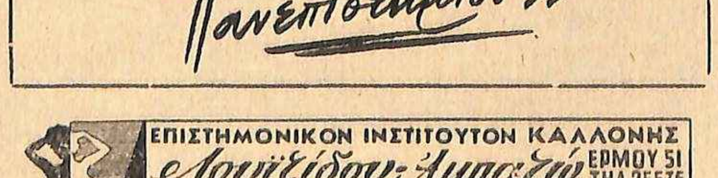

Ὁ Constantinos Theofanopoulos, ὁ Johann Chrisicopoulos καὶ ὁ Dimitros Kaneopoulos, Stuttgart Vaihingen, Hotel Lamm, Deutschland, σπουδαστές, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γερμανικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, να ἐσωκλείσουν στὸ πρῶτο γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Georgios Nicolopoulos, Rue des Cayats No 193, Marcinelle, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη καρδιὰ» ἀπὸ τὴ Ροδῖτσα τοῦ 997 τεύχους.

Ὁ George Spiropoulos, Co Drake Merrit., Box 1861 Goose Aiport, Labrador, Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνίδα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήση. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dimitrios Grivas, Co Box 232, Port Lincoln, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἔρικα» ἀπὸ τὴν Τουρκία τοῦ 988 τεύχους.

Ὁ Nicolas Stratis (21 χρόνων), Co P.O. Canberra City, Box 241 A.C.T., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 22—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Peter Katsikas (24 χρόνων) καὶ ὁ John Nicolaïdis (22), S.A.R., Camp. Lucindale, S. Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ George Korakis, 38 Gertroude St., Fitzroy, Melbourne, Vic. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ George Palas, Taksim Talim Hane Sheit Muhtar Bey Cab. Sefak Ap. 41)2, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γοργόνα τοῦ Θερμαϊκοῦ» τοῦ 998 τεύχους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Οἱ κάτωθι ἀναγνώστριές μας ἔχουν στὰ γραφεῖα μας γράμματα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ πάρουν:

Ἀπὸ τὸ S/S Doric ὑπάρχει γράμμα γιὰ τὴ «Συνεπαρμένη τοῦ χρήματος» τοῦ 987 τεύχους. Ἡ «Χρυσῆ ἐλπίδα» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ S/S North Princess. Ἀπὸ τὸ Κάϊρο ἐστάλη γράμμα γιὰ τὸ «Ἀνήσυχο πνεῦμα» τοῦ 994 τεύχους. Ὑπάρχει ἐπίσης γράμμα γιὰ τὴν ἀναγνώστρια μας ἀπὸ τὴ Φιλοθέη ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἄνθρωπος». Γράμματα ὑπάρχουν ἐπίσης γιὰ τὴ «Γλυκειὰ Ἑλληνοπούλα» καὶ τὸ «Ζουμπούλι τῆς ἀνοίξεως».

Ἡ «Ἂν μ' ἀγαποῦσε» τοῦ 994 τεύχους ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴ Γαλλία. Τὸ «Γαλάζιο ὄνειρο» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Τουρκία. Ἡ «8.500» ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιά, ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ S/S President Brand. Γράμματα ἐστάλησαν γιὰ τὴν «Ἀσύγκριτη καρδιά», τὴν «Ἀντίο εὐτυχία» καὶ τὴν «Κινέζικη νύχτα».

Ἡ «Σκανδαλιάρα» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ S/S Doric. Γιὰ τὴ «Μαριέλλα» ὑπάρχει γράμμα ἀπὸ τὴ Γαλλία. Γράμματα ἔχουν ἀκόμη ἡ «Ἀνυπόμονη καρδιά», ἡ «Ἀΐντα τοῦ Ὀλύμπου», ἡ «Ἄγνωστος Χ» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡ «Ἀπελπισμένη στὴ ζωὴ» τοῦ 962 τεύχους, τὸ «Ἄγουρο φροῦτο», τὸ «Ἄσπρο ἀραπάκι» ἀπὸ τὸ Αἰγάλεω, ἡ «Ἀντζέλλα» τοῦ 950 τεύχους, ἡ «Ἀντίο θλίψι» ἀπὸ τὴν Τρίπολι, τὸ «Ἁγνὸ λουλούδι», ἡ «Ἄσχημη μὲ τὴν καλὴ καρδιὰ» τοῦ 964 τεύχους, ἡ «Ἄρτεμις», τὸ «Ἀνήσυχο πνεῦμα», ἡ «Ἀθηναία A.V.W.», ἡ «Ἀπαρηγόρητη μαθητριούλα» ἀπὸ τὴν Κατερίνη, ἡ «Ἀμαζόνα τῆς Πάμπας» καὶ τὸ «Ἀεράκι τοῦ Βοσπόρου».

Ἀπὸ τὴν Κύπρο ἐστάλη γράμμα γιὰ τὴ «Γοργόνα τοῦ Θερμαϊκοῦ» τοῦ 996 τεύχους. Ἀπὸ τὸ S/S Atlantic Emperor ἐστάλη γράμμα γιὰ τὴ «Γοργόνα» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τοῦ 984 τεύχους. Ὁ «Γαλάζιος κρίνος» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ S/S Andros Lark. Ἀπὸ τὴ Γένοβα ἐστάλη γράμμα γιὰ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γλυκειὰ φωνὴ» ἀπὸ τὴ Νέα Κίο. Γράμματα ὑπάρχουν ἐπίσης γιὰ τὸ «Γιασεμὶ καὶ Γιούλι», γιὰ τὸ «Γαλάζιο ὄνειρο», τὸ «Γεφύρι τῆς Ἄρτας» καὶ τὴ «Γλυκεια Ἑλληνοπούλα».

Ἡ «Πεντάμορφη τῆς Ἀφαίας» (18 χρόνων), ἀπὸ τὴν Αἴγινα, εὐπαρουσίαστη, μὲ καλὴ καρδιά, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μόνο μὲ σοβαροὺς νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 25—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Ὅσοι θέλουν νὰ γράψουν στὴν ἀναγνώστρια μας αὐτή, ἂς ἀπευθύνουν τὰ γράμματά τους στὸ περιοδικό μας.

Ἡ Νίκη Ζωγράφου, Κοιμήσεως Θεοτόκου Νο 56, Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας ἄνω τῶν 40 χρόνων.

Ἡ «Διψασμένη γιὰ περιπέτεια», ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀφρική, ἡλικίας ἄνω τῶν 40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Ὅσοι θέλουν νὰ στείλουν γράμμα στὴν ἀναγνώστριά μας αὐτή, ἂς τὸ ἀπευθύνουν στὰ γραφεῖα μας.

Ἡ «Ἀράχνη τῆς Ἀθήνας» θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας ἄνω τῶν 35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ἡ «Ἀνυπότακτη ἀμαζόνα» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Ἰταλία, ἡλικίας ὄχι κάτω τῶν 40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ἡ «Μαργαρίτα Α. Β. Γ.» ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ Ε. Ν., ἡλικίας 35—45 χρόνων ἢ μὲ ὁμογενεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ «Μικρὴ σκανδαλιάρα», ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ἡ «Αἰκατερίνα» ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίους ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 40—65 χρόνων. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Στυλιανὴ Πλυζιώτου, Ὀδημισίου Νο 2, Καισαριανή, Grèce, ἀπὸ καλὴ καὶ ἠθικὴ οἰκογένεια, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 45—50 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Βασίλειος Βλάχος, Πρατίνου Νο 9, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Grece, πτυχιοῦχος Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαρίκα Ε.». Ὁ Νικόλαος Ἀθανασόπουλος (24 χρόνων), Πλαταιῶν 56, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ν. Ι. Μακράκης, Ζηνοδότου 18, Παγκράτι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ. Ὁ Ὀδυσσεὺς Μουτσουφούφης (22 χρόνων), Σκαρφεία, Λαμία, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρίκα Ε.» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ὁ Βασίλειος Γ. Χαραλαμπόπουλος, Θέρμον, Τριχωνίς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Rose-Marie». Ὁ Δημήτρ. Ἀθανασιᾶς, Γερουστάθη 2, Ἄρτα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ. Ὁ Ἰωαν. Παπαδούκας, Πίνδου 44, Μοσχᾶτον, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρίκα Ε.» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Ἰωάννης Σπανέας, Ἀρτέμιδος Νο 9, Καλάμαι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Χρῆστος Γούλας, Μ. Λάκκο Στρατωνίκη, Χαλκιδική, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρίκα Ε.» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Μὲ τὴν ἰδία θέλει ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Πέτρος Μιχαλόπουλος, Στοὰ Νικολούδη Νο 16, Ἀθῆναι Grèce.

Ὁ Νικόλαος Ἀγγέλου, Β. Χατζῆ Νο 5, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα». Μὲ τὴν ἰδία θέλει ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Μᾶρκος Κοσμίδης, Ἀργολίδος 3, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Grèce. Ὁ Δ. Παπανικολάου, Πειραιῶς 130, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μόνικα». Ὁ Μιχαὴλ Ἠλιάκης, Πραΐδου 17, Νέα Χώρα, Χανιά, Κρήτη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γκρατσιέλα». Ὁ Εὐτύχιος Περράκης (28 χρόνων) πτυχιοῦχος Α.Σ.Β.Σ., Ἱερὰ ὁδὸς 120, Βοτανικός, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρίκα Ε.» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ὁ Δημήτριος Μαυρομιχελάκης, Βολτινῶν 57, Γκύζη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα» ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική. Μὲ τὴν ἰδία ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Σωτήριος Ν. Σαραντάκος, Ὀλύμπου 25, Ν. Ἰωνία, Ἀθῆναι, φοιτητὴς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς. Ὁ Βασιλάκης Πολυκαρπίδης, Θηβῶν 42, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γεώργιος Τράντας, Βιβλιοπωλεῖον Κοζανάκη, Ἡράκλειον Κρήτη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μικρὴ κουκλίτσα» τοῦ 991 τεύχους. Ὁ Βασίλ. Τζούρας (28 χρόνων), Φωτίου Καρυτσᾶ 16, Χαρουγή, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 18—27 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Βασιλάκης Μαριανὸς (19 χρόνων), Παλαιοκώμη, Ροδολεῖβος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Κρινολούλουδο» ἀπὸ τὸ Κάϊρο.

Ὁ Τριαντάφυλλος Δαλδογιάννης, Ἅγιος Νικόλαος, Χαλκιδική, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μελανούρι τῆς Μεσογείου» ἀπὸ τὰ Γιαννιτσά. Ὁ Κωνστ. Τάκης, Τάξις Ζ' Κλασσικοῦ, Α' Γυμνάσιον Ἀρρένων, Λαμία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Rose Marie» καὶ τὴ «Διάνα» ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ὁ Νικόλαος Πουλιάσης, Βοσπόρου 4, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα» ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική. Δυὸ φίλοι, ὁ Νικήτας Γαλάνης καὶ ὁ Γεώργιος Φιλιᾶς, Σ. Σ. Λιανοκλαδίου, Λαμία, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀντώνιος Πασχαλιᾶς (26 χρόνων). Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Τζένυ» καὶ «Σοφία Λόρεν Νο 3» τοῦ 985 τεύχους. Ὁ Γεώργιος Τσαπάρας, Παπαρρηγοπούλου 53, Ἁγία Βαρβάρα, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα».

Ὁ Χάρης Ἀβραμίδης, Συνοικισμὸς Εὔοσμος, Θεσσαλονίκη, Grece, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Ἀφρικὴ καὶ Βενεζουέλλα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Γεώργιος Καρούσης καὶ ὁ Τάκης Κωνσταντακόπουλος, Θησέως 16, Ἀθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Τρελλὴ πετ λουδίτσα» καὶ «Κρινολούλουδο» ἀπὸ τὸ Κάϊρο. Ὁ Κ. Φιλίππου, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα».

Ὁ Γεώργιος Κυριακόπουλος, Χασιάριον, Γύθειον, Λακωνία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Κρινολούλουδο» ἀπὸ τὸ Κάϊρο. Ὁ Λεωνίδας Μεταλληνὸς (23 χρόνων), Εὐζώνων 34, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μεγάλη ἐλπίδα» τοῦ 988 τεύχους. Ὁ Ἰωάννης Παπαδόπουλος, Πανεπιστημίου 31, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ξανθούλα» ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀριστείδης Δημητριάδης, Νικομάχου Νο 15, Θεσσαλονίκη καὶ ὁ Βασίλειος Χαραλαμπίδης, ὁδὸς Ο. Μ. Γ. Νο 17, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὸ «Μελανούρι τῆς Μεσογείου» καὶ τὴ «Γκρατσιέλα» ἀπὸ τὰ Γιαννιτσά.

Ὁ Πάνος Θεοδωρόπουλος, Π. Ράλλη 78, Νίκαια, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρίκα Ε.» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Δημήτριος Σταματάκος, Κροκεαί, Λακωνία, Grèce, μαθητής, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθητὲς καὶ μαθήτριες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἀβραὰμ Παπαδόπουλος (26 χρόνων), Καστανιά, Βέρροια, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ὁ Βασίλειος Καραγιάννης, Νηρέως 18, Παλαιὸν Φάληρον, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα» ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική.

Ὁ Γεώργιος Ζαφειριάδης (21 χρόνων), Τσιμισκῆ 92, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Εὔθυμη μελαχρινούλα» τοῦ 991 τεύχους. Ὁ Νικόλαος Πανταζόπουλος, Poste Restante, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ζητῶ καρδιὰ» τοῦ 988 τεύχους. Ὁ Νικόλαος Μελίτας, Κοντώνη [illegible], Ἅγιος Ἰωάννης Ρέντης, Ἀθῆναι, Grèce, ἠλεκτρολόγος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρίκα Ε.» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Εὐθύμιος Δολιώτης (27 χρόνων), Σανατόριον Ἰωαννίνων, Ἰωάννινα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἄκης Πανταζῆς, Ἀβύδου Νο 77, Ἄνω Ἠλύσια, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Πράσινο δελφίνι» ἀπὸ τὴν Αἴγινα τοῦ 991 τεύχους. Ὁ Δημήτρ. Γούλας, Πέλλης 16, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γαλανὴ ἐλπίδα» τοῦ 990 τεύχους. Ὁ Γιώργος Ἀδαμόπουλος, Poste Restante, Πύργος, Ἠλεία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι μὲ ὅσες ἀγαποῦν τὴ λογοτεχνία.

Ὁ Δημήτριος Ρῆτος (33 χρόνων), Δεληγιώργη Νο 44, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαριέλα» τοῦ 994 τεύχους. Ὁ Ἄγγελος Κοκκίνης, Κοτζιᾶ Νο 7, Καλαμάκι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸν «Πράσινο κρίνο». Ὁ Ἀθανάσιος Βουργαζλῆς, Προσωτσάνη, Δράμα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Σταμος Τσακλάρης, Κρυστάλλη 18, Πατήσια Τ. 9, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νυχτερινὴ ὀπτασία» τοῦ 993 τεύχους.

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ Κ. Μπάρδης καὶ ὁ Νικόλαος Παυλάκης, 113 Π.Μ.Ε., Σ.Σ. Σ. ΕΦ, ΒΣΤ 903, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Κ. Ἀγγέλης καὶ ὁ Ἰωάννης Κεφαλᾶς, 1η Μοῖρα ΚΕΠ, ΒΣΤ 903, Grece, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ξενιτεμένες ὑπάρξεις», μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐπακολουθήση.

Ὁ Νικόλαος Ζέβλας, 111 Π.Μ., Μ. Ἐγκαταστάσεως, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Βόλο καὶ τὴ Λάρισα. Ὁ Τ. Ζαρειφόπουλος, 110 Π.Μ., 407 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ. Ὁ ὑποσμηνίας Τώνης Λαζαράκης, 111 Π.Μ., Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κύκνος» τοῦ 983 τεύχους.

Ὁ Γεώργιος Μωραΐτης, 111 Π.Μ., Μ.Μ., Νέα Ἀγχίαλος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 17—22 χρόνων. Ὁ Γεώργιος Κανταρτζῆς, 110 Π.Μ., 348 ΜΤΑ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πονεμένο ἀηδόνι». Ὁ Ν. Παπαδᾶτος, 2α Μ. ΣΕΠ, ΣΤΓ 910, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσηση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νυχτερινὴ ὀπτασία» τοῦ 993 τεύχους.

Ὁ Ν. Σμυρναῖος καὶ ὁ Κ. Κούνιας, 1η Μ. ΚΕΠ, ΒΣΤ 903, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ Θράκη. Ὁ Παντελῆς Γιαλαμᾶς, 110 Π.Μ., ΣΑΒ Ἰατρεῖον, ΒΣΤ 904, καὶ ὁ Νικόλαος Λάγγας, 142 ΣΑΕ Ἰατρεῖον, ΒΣΤ 904, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Β. Κατσιμάνης καὶ ὁ Θωμᾶς Μιχάλης, 110 Π.Μ., ΣΑΒ, Ἰατρεῖον, ΒΣΤ 904, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο.

Ὁ Χ. Ἀξιώτης καὶ ὁ Κ. Χαραλάμπους, 129 ΣΑΒ 207, ΜΒΜ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Ἰωάννης Βλαχοπάνος, 110 Π. Μάχης, Μοῖρα Σ', ΒΣΤ 904, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νάρκισσος» τοῦ 996 τεύχους. Ὁ Ἄλκης Πετρίδης, 113 Π.Μ.Ε., ΜΕΦ, ΒΣΤ 903, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Νυχτερινὴ ὀπτασία».

Ὁ Ἀνδρέας Δούκας (21 χρόνων), 110 ΠΜΜ Σ', ΒΣΤ 904, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Γιασεμὶ» τοῦ 996 τεύχους. Ὁ Κ. Ζαχαρίου, 110 Π.Μ., 407 Μ.Α/Α., ΒΣΤ 934, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χρυσῆ καρδιὰ» τοῦ 983 τεύχους. Ὁ Β. Ἀργυράκης, 110 Π.Μ., 402 ΜΠΑ Α/Α, ΒΣΤ 904, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Κίτρινο μπουμπουκάκι». Ὁ Σωκράτης Πάντης καὶ ὁ Κ. Πετκόπουλος, 110 Π.Μ., Μ.Ε. ΣΑΒ, ΒΣΤ 904, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Μακεδονία.

Ὁ Κ. Παπαφωτόπουλος (20 χρόνων), 110 Π.Μ.Μ. Σ', ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς φίλες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Γιασεμὶ» καὶ «Νάρκισσος» τοῦ 996 τεύχους.

ΝΑΥΤΕΣ

Ὁ Τάκης Κατσιλιέρης, Α.Β.Ν., Σχολὴ Τεχνιτῶν, Β.Ν. Σαλαμῖνος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι φιλικῶν σχέσεων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Σ. Ἀργυρὸς καὶ ὁ Δ. Οἰκονομίδης, Δ. ΝΑΥΤ/ΒΝΣ, Τμῆμα Ἀσφαλείας, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 15—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι φιλικῶν σχέσεων.

Ὁ Ἰωάννης Σβουριάκης, Ἐπιτελεῖον Α.Σ., ΓΕΝ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Ὁ δίοπος ἀσυρματιστὴς Σταῦρος Ἀδάμης, Σ/Σ ΚΕ/ΠΑΛ., ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, ζητεῖ ν'

ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σφραγισμένα χείλη» τοῦ 997 τεύχους. Ὁ Πέτρος Ἀρβιλίας, ΚΣΑΒΝ, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Χρυσὴ καρδιὰ» καὶ «Μαρίκα Μ.». Ὁ δίπος ἀσυρματιστὴς Μάριος Μαρκόνης, Β.Π., Ἀδρίας, ΓΕΝ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι μὲ ὅσες ἀγαποῦν τὰ θαλάσσια σπόρ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ Γεώργιος Μαρτιάδης, 391 ΕΣΕ, ΣΑ, ΣΤΓ 901Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μόνο στὴ γερμανικὴ γλῶσσα. Ὁ Χρῆστος Κωνσταντινίδης, ΚΕΝ Κορίνθου, 11ος Λόχος, ΣΤΓ 909 ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες, Ἕλληνες καὶ ξένους. Ὁ Σπῦρος Δημητριάδης, 512 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 914, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 18—22 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Θεσσαλονίκη καὶ Κορινθία. Ὁ Σωτήριος Θεοδωρόπουλος, 783 Λ.Γ.Μ., ΒΣΤ 904, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ὁ Ἀνδρέας Σωτηρόπουλος, 622 ΕΤΠ, Λόχος Διοικήσεως, ΣΤΓ 912α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση με τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πονεμένη καρδιὰ» τοῦ 983 τεύχους. Ὁ Δημήτριος Εὐθυμιάδης, 726 ΤΜΚ, ΣΤΓ 904α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Βόλο. Ὁ Ἐλευθέριος Σακουλάκης, 777 Μικτὸς Λόχος Μεταφορῶν, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Ὁ Μάριος Καραγιαννίδης, 128 Μ.Π. Πυροβολικοῦ, ΒΣΤ 916, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Τζέην Ράσσελ» καὶ «Γιασεμί» τοῦ 997 τεύχους. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Δημήτριος Μπαρτζῆς, 541 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 914, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Αὐστραλία. Ὁ Θεόδωρος Ἀναστασίου, ΣΕ)ΚΕΕΜ, ΣΤΓ 990Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μεθυσμένο κοράκι» τοῦ 995 τεύχους.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς Γεώργιος Κουλουκάκος, 1η ΕΤΙ, ΣΤΓ 901, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ τοῦ κρατήσουν συντροφιὰ στὴ μονότονη ζωή του. Ὁ Ἰωάννης Προκοπίου, 1η Ἐπιλαρχία Τεθ)νου Ἱππικοῦ, Ἴλη Διοικήσεως, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Γιασεμί». Ὁ Σωτήριος Θεοδωρόπουλος, 783 Λ.Γ.Μ., ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Μαραμμένο τριαντάφυλλο» ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα τῆς Θεσσαλίας.

Ὁ Τάκης Χίνος, 514 Τ.Π. 1ος Λόχος, ΣΤΓ 914, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων. Ὁ Λάκης Σαβραδάκης καὶ ὁ Στέφανος Βαρκώστας, ΚΕΝ Καλαμῶν, 7ος Λόχος, ΣΤΓ 909Δ, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Βόλο καὶ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Ὁ Βασίλειος Βάθης, 3η Μ.Ο.Μ.Α ΒΣΤ 903, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἥβη» τοῦ 993 τεύχους.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Μάκης Δημόπουλος καὶ Ἐπ. Χαραλαμπίδης, Ταχυδρομεῖον ΚΕΝ Τριπόλεως, ΣΤΓ 928, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Αἰμίλιος Βανάης, 512 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 914, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση με τὴ «Μαρίκα Μ.», τοῦ 988 τεύχους. Ὁ Διογένης Μάρκου, 132 ΜΠΠ, ΣΤΓ 914Γ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Νικόλαος Παπουλίας 778 ΜΑΜ, ΣΤΓ 914, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴ Λαμία, ἡλικίας μέχρι 23 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Γαβριὴλ Ραζῆς, 726 ΤΜΚ, ΣΤΓ 904Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ξάνθη, ἡλικίας 18—20 χρόνων. Ὁ Κ. Παπαδόπουλος, 406 ΓΝΣ, ΣΤΓ 918, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νυχτερινὴ ὀπτασία» τοῦ 993 τεύχους.

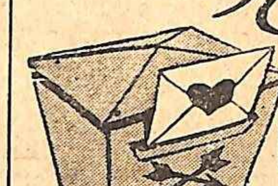

Ἐρωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Κοινωνία καὶ ἔρως

Ἡ Κίτρινη καρδερίνα ἔστειλε ἕνα πολυσέλιδο γράμμα γιὰ νὰ μᾶς πείση ὅτι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ ὅσα μπορεῖ νὰ πῆ ὁ κόσμος εἰς βάρος της, καὶ ὅτι γι' αὐτὴν ὁ ἔρως βγαίνει ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ πλαίσιο.

Ὁμολογῶ ὅτι μιὰ τέτοια θεωρία δὲν τὴν εἶχα ξανακούσει καὶ γι' αὐτὸ μοῦ προκαλοῦν κατάπληξι οἱ γνῶμες τῆς φίλης μας γιὰ τὸ ζήτημα «Κοινωνία καὶ ἔρως».

Πρέπει, λοιπόν, νὰ ξέρη ὅτι ὅλοι μας εἴμαστε μέλη τῆς κοινωνίας. Καθένας μὲ τὸν τρόπο του ἢ μὲ τὴ μόρφωσί του, μὲ τὴν προσφορά του τὴν ὑλικὴ ἢ ἠθική, σχηματίζει ἕνα ἀπὸ τοὺς κρίκους στὴν ἁλυσσίδα αὐτὴ ποὺ λέγεται κοινωνία. Δὲν εἶναι δυνατόν, ὅσο κι' ἂν θέλη κανεὶς νὰ ξεχωρίση ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ ὑποστηρίζη θεωρίες ὅπως ἐκεῖνες τῆς «Κίτρινης καρδερίνας».

Αἰγύπτια: Κάνατε πολὺ καλὰ ποὺ ἀνακουφίσατε τὴν ψυχή σας ἀπὸ ἕνα τέτοιο βάρος. Θὰ ἤθελα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία νὰ λυτρώσετε τὸ μυαλό σας κι' ἀπὸ τὴ σκέψι ἐκείνου. Σᾶς φαίνεται δύσκολο; Ὄχι. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε τὰ ἐπιχειρήματα νὰ πείσετε τὸν ἑαυτό σας. Κι' ὅμως βγαίνουν ἀπὸ τὸ γράμμα σας.

Ἕνας ἄντρας ἀγαπᾶ πιὸ πολὺ μιὰ νέα μὲ καλὸ χαρακτῆρα, παρὰ μὲ μόνο ὀμορφιά. Δὲ σᾶς κατηγορῶ. Μπορεῖ κι' ἐσεῖς νὰ ἔχετε χαρίσματα ἀνώτερα ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀλλ' αὐτὸς σᾶς τὸ λέει καθαρά: «Ἐκείνη ἔχει καλλίτερο χαρακτῆρα». Ἔπειτα, ἀγαπάει περισσότερο ἐκείνη, ἀφοῦ θύμωσε καὶ σᾶς κακομεταχειρίστηκε, ὅταν τοῦ εἴπατε νὰ χωρίση ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἦταν τόσο λίγη ἡ ἀγάπη του καὶ ὁ σεβασμός του γιὰ σᾶς, ποὺ πῆγε εὔκολα μὲ μιὰ ἄλλη.

Γιὰ ὅλ' αὐτά, προσπαθῆστε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὸν τὸ νέο. Οὔτε σὲ ραντεβοῦ νὰ ξαναπᾶτε, οὔτε νὰ τοῦ ξαναμιλήσετε, ἀκόμη κι' ἂν σᾶς παρακαλῆ καὶ κλαίη μπροστά σας. Δὲν τοῦ ἀξίζει οὔτε ὁ οἶκτος σας.

Φανῆτε γενναία καὶ συλλογιστῆτε τὴ μητέρα σας, ποὺ θὰ τὴν κάνετε δυστυχισμένη, ἂν μάθη τίποτα τὸ σχετικό.

Μάτια καστανά: Οἱ βάσεις ποὺ ἔχετε γιὰ τὴ ζωή σας εἶναι ἀξιοπρόσεχτες. Λείπει ὅμως ἀπ' αὐτὲς κάτι τὸ σπουδαῖο: Ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς γονεῖς σας. Στὸ σημεῖο ποὺ ἔχουν ἔρθει τὰ πράγματα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐνημερωμένοι, νὰ τὰ ξέρουν ὅλα, οὕτως ὥστε νὰ μὴν ξαφνιαστοῦν ἀπὸ τὴν κόρη τους, ποὺ τῆς ἔχουν πλήρη ἐμπιστοσύνη, ὅτι τοὺς ἔκρυψε τὶς σχέσεις της μ' ἕνα νέο, κι' ὅτι ἀγαπᾶ πιὸ πολὺ ἐκεῖνον ἀπ' αὐτούς.

Δὲ νομίζω, λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἐνοχλήσετε περισσότερο. Πέστε στοὺς γονεῖς σας κάθε τι σχετικὸ μ' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο, ἔτσι ὥστε, ὅταν ἔρθη σπίτι σας, νὰ εἶναι προετοιμασμένοι. Ἂν πάλι δὲν ἔρθη, νὰ μποροῦν νὰ σᾶς παρηγορήσουν.

Ἔχασα τὴν ἀγάπη μου: Εἶστε μιὰ κοπέλλα εἴκοσι ἐτῶν, καλῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν, ποὺ δὲ θέλει ν' ἀκουστῆ τ' ὄνομά της καὶ ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της.

Τότε, γιατί νὰ ζητᾶτε μὲ τὸ ζόρι τὸν ἐξευτελισμό;

Ἤδη ξέρετε ποιὸς εἶν' αὐτός: Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν σᾶς σεβάστηκε καὶ ποὺ πῆγε μὲ μιὰ ἄλλη. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν σᾶς ἐκτιμᾶ καθόλου καὶ ποὺ σᾶς στολίζει μὲ τὰ χειρότερα ἐπίθετα. Ὁ ἄνθρωπος, τέλος, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς παντρευτῆ, ἀλλὰ γυρεύει ἀπὸ σᾶς μιὰ διασκέδασι. Αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο λέτε ὅτι ἀγαπᾶτε; Μὰ ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἡ μόρφωσί σας καὶ οἱ ἠθικές σας ἀρχές;

Δύο δρόμοι βρίσκονται μπροστά σας: Ἢ τὸν ἀγαπᾶτε παρ' ὅλα ὅσα σᾶς ἔχει κάνει καὶ θέλετε νὰ τὸν παντρευτῆτε, ὁπότε πρέπει νὰ τὸ ἀνακοινώσετε στοὺς γονεῖς σας καὶ ἐκεῖνοι θὰ κρίνουν ἂν σᾶς ἀξίζη. Ἢ δὲν πρόκειται νὰ τὸν παντρευτῆτε καὶ τότε κάνετε πολὺ ἄσχημα νὰ ἐπιμένετε στὶς σχέσεις αὐτές, ποὺ θὰ σᾶς βλάψουν ὁπωσδήποτε.

Καθαρίστε, λοιπόν, τὴ θέσι σας.

Ντροπαλή, Β. Δ.: Τόσο ἡ ἡλικία σας, ὅσο καὶ ἡ ἡλικία ἐκείνου, δὲν εἶναι κατάλληλες γιὰ μιὰ συζήτησι σὰν κι' αὐτὴ ποὺ κάνατε οἱ δυό σας. Ἀκόμη καὶ οἱ σκέψεις σας ἦταν ἀνεύθυνες, ἀβάσιμες. Δύο νεαροὶ στὴν ἡλικία τὴ δική σας ἐνθουσιάζονται εὔκολα, ἐπιζητοῦν μιὰ φιλία, ἀλλὰ ποτὲ δὲ μποροῦν νὰ φτάσουν στὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ νομίζετε, ἀφοῦ τόσο ἐσεῖς, ὅσο καὶ ἐκεῖνος ἐξαρτᾶστε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας.

Τί θὰ ποῦν οἱ γονεῖς σας ὅταν μάθουν πῶς φροντίζετε γιὰ τὸ γάμο σας, ἀφοῦ ἐκεῖνοι δὲν ἔμαθαν ἀκόμη τίποτα ἀπὸ σᾶς; Καὶ πόσο θὰ λυπηθοῦν, ὅταν δοῦν ὅτι τοὺς περιφρονεῖτε! Ἀφῆστε, λοιπόν, τοὺς νεανικοὺς ἐνθουσιασμούς, τὴν ἀλληλογραφία καὶ ἀφοσιωθῆτε πιὸ πολὺ στὸ σπίτι σας, γιατὶ οἱ γονεῖς σας σᾶς ἀγαποῦν καὶ δὲ θὰ θελήσουν ποτὲ νὰ σᾶς δοῦν δυστυχισμένους.

Πονεμένο Κρητικόπουλο: Δὲν πρέπει νὰ παραπονιέστε γιὰ τὴ μοῖρα σας. Ἡ μοῖρα καλὰ τὰ καταφέρνει, ὅπως κατάφερε καὶ μὲ σᾶς νὰ σᾶς χωρίση. Μ' αὐτὸ τὸ τρόπο βεβαιωθήκατε ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲ σᾶς ἀγαποῦσε ἀρκετὰ κι' ὅτι κι' ἐσεῖς δὲν εἴσαστε ἀκόμη σὲ θέσι νὰ τὴν ὑπερασπισθῆτε, γιατὶ ἐξαρτᾶστε. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ καταλάβετε πιὸ πολὺ ὅτι τὰ νειᾶτα σᾶς ἔδιναν μόνον ἐνθουσιασμὸ καὶ τίποτ' ἄλλο.

Παρηγορηθῆτε, λοιπόν, κυττάξτε τὴ δουλειά σας, προσπαθῆστε νὰ προκόψετε κι' ἔτσι ὅταν θάρθη ὁ καιρὸς καὶ γιὰ σᾶς, θὰ ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ζητήσετε τὸ χέρι μιᾶς κοπέλλας ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

Λουλούδι ἀμύριστο: Οὔτε τὸ ὅτι εἶστε κοντή, οὔτε τὸ ὅτι εἶστε παχουλὴ ἐμποδίζει τὸν ἄντρα νὰ σᾶς ἐρωτευθῆ.

Ἀλλὰ τί ἔρωτα θέλετε; Αὐτὸν ποὺ οἱ φίλες ἐπιζητοῦν κι' ἐξευτελίζονται; Ἐσεῖς ἔχετε ἕνα λόγο παραπάνω νὰ κρατήσετε τὴ σοβαρότητά σας. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι βρίσκεστε μακρυὰ ἀπὸ τοὺς δικούς σας κι' ὅτι οἱ δικοί σας κοιμοῦνται ἥσυχοι μὲ τὴ ἰδέα ὅτι τὸ κορίτσι τους κυττάζει τὴ δουλειά του, τὸ καθῆκον του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του. Νὰ εἶστε βέβαιη πὼς ὅταν θάρθη ἡ στιγμή, θὰ βρεθῆ ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ποὺ θὰ σᾶς ζητήση ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας καὶ θὰ σᾶς χαρίση τὴ συζυγικὴ εὐτυχία.

Γαλάζια κύματα—Γ. Ε.: Εἶναι τόσο σπάνιο, στ' ἀλήθεια, νὰ συναντήση κανεὶς τέτοιες ἀγάπες! Βλέπετε ὅμως πὼς ἔρχονται ἀνάποδα τὰ πράγματα καὶ μάλιστα φοβερὰ καὶ γιὰ τοὺς δυό σας;

Ὁ πατέρας δὲ φταίει, γιατὶ δὲν ξέρει τίποτα. Ἐκεῖνος ἐνεργεῖ μ' ὅλη τὴν καρδιά του γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης του.

Ἔτσι τουλάχιστον νομίζει καὶ σὰν πατέρας ἀσφαλῶς θὰ στενοχωρηθῆ, ποὺ θὰ βλέπη τὴν κόρη του ν' ἀρνιέται διαρκῶς.

Ἔπειτα, «ἐκεῖνος» πῶς ἐγγυᾶται ὅτι σὲ δυὸ χρόνια θὰ εἶναι σὲ θέσι γιὰ γάμο; Τίποτα τὸ βέβαιο δὲν ἔχει μπροστά του! Κι' ἂς παραδεχτοῦμε ὅτι «Ἐκείνη» τὰ καταφέρνει νὰ περάση τὰ δύο χρόνια, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὶς διάφορες προτάσεις. Θὰ εἶναι βέβαιη ὅτι θὰ βρῆ «Ἐκεῖνον» ἕτοιμο, καὶ μὲ τὴν ἴδια πάντοτε θέρμη ἢ θὰ ἀπονοητευτῆ ἀπ' αὐτόν;

Ἀλλοίμονον, ἂν τῆς συμβῆ κάτι τέτοιο! Τότε θὰ γίνη δυστυχισμένη. Δυστυχῶς καὶ γιὰ τοὺς δύο σας ἡ θέσι σας εἶναι τόσο δύσκολη, ποὺ δὲν βρίσκω καμμιὰ λύσι. Ἡ λογικὴ ἂς σᾶς βοηθήση!

ΜΙΡΑΝΤΑ

«ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ»

Ἕνα καινούργιο ἑλληνικὸ φίλμ εἶναι ἀπὸ τὴν περασμένη βδομάδα ἕτοιμο γιὰ προβολή. Πρόκειται γιὰ τὴν αἰσθηματικὴ κομεντὶ «Διακοπὲς στὴν Αἴγινα» ποὺ γύρισε ὁ Ἀνδρέας Λαμπρινὸς βάσει ἑνὸς σενάριο ποὺ ἔγραψε ὁ ἴδιος. Στὸ φίλμ αὐτὸ ποὺ γυρίστηκε τὸ καλοκαίρι στὰ πιὸ γραφικὰ σημεῖα τῆς Αἴγινας, πρωταγωνιστοῦν ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας, ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης, ἡ Ἀλέκα Στρατηγοῦ, ὁ Σταῦρος Ἰατρίδης, ὁ Γκιωνάκης κ.ἄ. Ἀνωτέρω ἡ Βουγιουκλάκη καὶ ὁ Γιῶργος Βρασιβανόπουλος σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Παράνομη ἀγάπη!

— Τί πατέρας εἶσαι σύ, ποὺ δὲ θέλεις νὰ μὲ παντρέψης; ξεφώνισε μ' ἀπελπισία ἡ Σπυριδούλα.

Ὁ κὺρ Βασίλης σκυμμένος στὸ πιάτο του, ἔτρωγε καὶ δὲν ἔδωσε ἀπάντησι στὰ λόγια της. Ἐκείνη συνέχισε:

— Τόσα προξενιὰ μᾶς ἦρθαν! Τοῦ γέρο Κώστα τὸ παιδί, ἄξιο καὶ καλό, τῆς κυρὰ Σοφίας ὁ γυιός, πώχει θέσι στὴν Ἀθήνα καὶ κερδίζει ἕνα σωρὸ λεφτά, κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι... Ὅλους τοὺς ἔδιωξες! Μὰ τὸν Τάσο θὰ τὸν πάρω... Ὄχι, πὼς τὸν ἀγαπῶ ἀλλὰ ἔχει τὴ σειρά του καὶ βαρέθηκα νὰ περιμένω. Μπῆκα στὰ εἴκοσι τέσσερα, τὸ ξέρεις; Γιατί δὲ θέλεις νὰ μὲ παντρέψης;

Ὁ κὺρ Βασίλης ἔλυσε τὴν πετσέτα, ποὖχε δεμένη στὸ λαιμό του, ἔσπρωξε πιὸ ἐκεῖ τὸ ἄδειο πιάτο του καὶ σηκώθηκε. Ἔπειτα, ἔρριξε μιὰ περίεργη ματιὰ στὴ Σπυριδούλα, ποὺ καθόταν κι' ἔτρωγε ἀκόμη ἀντίκρυ του καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Οὔτε πατέρας σου εἶμαι, οὔτε θέλω νὰ σὲ παντρέψω μὲ ἄλλον!

Ἔπειτα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀφήνοντας τὴ Σπυριδούλα ἄναυδη, μὲ τὴν ἀποκάλυψι ποὺ τῆς ἔκανε...

★

Ἕνα μονάχα δρόμο εἶχε τὸ χωριὸ κι' αὐτὸς ἦταν σκοτεινός.

— Καλησπέρα, Βασίλη... τοῦ εἶπε κάποιος ποὺ προσπερνοῦσε πλάϊ του.

— Καλησπέρα, εἶπε κι' αὐτός, χωρὶς νὰ σηκώση τὸ κεφάλι, οὔτε νὰ ἐνδιαφερθῆ ποιὸς τὸν χαιρέτησε.

Τράβηξε ἴσα τὸ δρόμο, ποὺ ἔβγαινε πρὸς τὸν Ἅη Γιάννη. Προσπέρασε τὰ λιγοστὰ σπίτια ποὖταν τὰ τελευταῖα τοῦ χωριοῦ κι' ἀντίκρυσε μέσα στὸ σκοτάδι τὰ ὀρθοστημένα κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου. Σὰν ἴσκιοι ἀπὸ ψυχὲς τοῦ φάνηκαν, σὰν θεοιεμένα κορμιά, ποὺ βγῆκαν ἀπ' τοὺς τάφους ν' ἀντικρύσουν ἀπὸ τὸ ὕψος τους τὸ χωριό, τὰ πατρικὰ σπίτια τους, ποὺ ἐγκατέλειψαν κάποιο ἀπόβραδο.

Δὲ φοβόταν τοὺς ἴσκιους ὁ Βασίλης, γιατὶ πολλὲς φορὲς πήγαινε τὴ νύχτα στὸ νεκροταφεῖο κι' ἔπιανε κουβέντα μὲ τοὺς πεθαμένους. Τὸ ἴδιο καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Μὰ ἦταν τόσο μελαγχολικός, τόσο ἀφηρημένος, ποὺ οὔτε τὸ Γιῶργο τὸ φίλο του χαιρέτησε, οὔτε ἀστειεύτηκε μὲ τὸν Καρβούρα, τὸ μπεκρῆ...

Πέρασε μπρὸς ἀπὸ τοὺς τάφους καὶ τράβηξε νὰ μπῆ στὸ ἐκκλησάκι. Ἤξερε ποὖναι τὰ σπίρτα καὶ τὰ κεριά. Ἄναψε ἕνα κεράκι, μουρμούρισε, σταυροκοπήθηκε καὶ κολλῶντας τὸ κερὶ πάνω στὸ μανουάλι:

— Γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς Ἑλένης!

Τὸ ἐκκλησάκι φωτίστηκε, οἱ λάμψεις τοῦ κεριοῦ τρεμούλιασαν ἀχνὰ πάνω στὰ πρόσωπα τῶν ἁγίων κι' ὁ Βασίλης ξαναβγῆκε καὶ πῆρε τὸ μονοπάτι ποὖβγαζε στὸν τάφο τῆς γυναίκας του.

Κάθησε σὲ μιὰ πέτρα ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἔστριψε ἕνα τσιγάρο. Τ' ἄναψε κι' ἄρχισε τὴν κουβέντα του μὲ τὴν πεθαμένη, ὅπως ἔκανε κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε νὰ τὴ βρῆ:

— Σ' ἄναψα τὸ κεράκι σου, Ἑλενίτσα... Δὲν ἔχεις παράπονο. Βλέπεις, ποὺ σὲ θυμᾶμαι τακτικά. Κι' ἂς μοὖκανες κακό. Ἐγὼ ὅλο μὲ [illegible] καλὸ στὸ πλήρωσα... Μά, σύ, ἀκόμα καὶ μετὰ θάνατο μὲ παιδεύεις... Γιατί; Ἄνθρωπος δὲν εἶμαι κι' ἐγώ; Δικαίωμα δὲν ἔχω νὰ χαρῶ; Ἐσὺ ἔπασχες ἀπὸ μιὰ ἀρρώστια, ποὺ δὲ σ' ἄφησε νὰ ζήσης ἄλλο.. Ἔπειτα, εἶχες περάσει τὰ ἑξῆντα... Ἐμένα, ὅμως, γιατὶ νὰ μὲ σκλαβώσης ἀπὸ τόσο νέο;

Τράβηξε τὴν τελευταία ρουφηξιὰ καὶ πέταξε τὸ τσιγάρο πολὺ μακρυά, βγάζοντας ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό.

Ἔπειτα ἀκούμπησε τὴν πλάτη του πίσω στὸ ψηλὸ κυπαρίσσι καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν οὐρανό.

Πέρα, μακρυὰ τὸ χωριὸ κοιμότανε. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγότανε.

Καὶ ξαφνικά, στὴν ἀπόλυτη σιωπή, ἀκούστηκε τὸ σφύριγμα τῆς ὠτομοτρίς, ποὺ πλησίαζε στὸ σταθμὸ τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ, ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ δικό τους.

Αὐτὸ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀναστάτωσε τὴ ψυχή. Ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ὅταν τὰ ξανάνοιξε, ἀντίκρυσε πίσω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ βουνὸ νὰ βγαίνη τὸ καθυστερημένο φεγγάρι.

Ἔσφιξε τὰ δόντια του, γιατὶ ἕνας κόμπος ἀνέβαινε στὸ λαιμό του ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τὸν ἔπνιγαν οἱ ἀναμνήσεις..

Πόσο ἔμοιαζε ἡ ἀποψινὴ βραδυά, μ' ἐκείνη τὴν ἄλλη πρὶν 14 χρόνια! Τὴ βραδυὰ ποὺ ἔπαιξε κορῶνα—γράμματα τὴ ζωή του γιὰ νὰ σώση μιὰ γυναίκα, τὴν Ἑλενίτσα.

Ἔτσι τὴν ἔλεγαν. Ἑλενίτσα. Κι' ἔτσι τὴ φώναζε κι' ἐκεῖνος. Ἦταν πενῆντα χρόνων γυναίκα, ὅταν τὴν παντρεύτηκε, νέος ἀκόμα, τριάντα χρόνων παλληκάρι. Καὶ τὴν παντρεύτηκε τότε κρυφά, στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ τὴ σώση, γιὰ νὰ τῆς δώση τὴν εὐτυχία καὶ τὴν κόρη της, τὴ Σπυριδούλα...

Ὅταν πῆραν τὴ Σπυριδούλα ἀπὸ τὸ ὀρφανοτροφεῖο ὁ Βασίλης ἀνέλαβε ὅλα τὰ βάρη, ὅλες τὶς εὐθύνες. Εἶπαν στὴ μικρή, ἕνα δεκάχρονο ὠχρὸ κοριτσάκι, ὅτι ἐκεῖνος ἦταν ὁ πατέρας της. Ὅταν ὡστόσο ἦρθαν στὸ χωριὸ παντρεμένοι, ὅλος ὁ κόσμος ἤξερε πὼς ἡ Σπυριδούλα ἦταν μιὰ νόθος κόρη τοῦ Βασίλη, ἀπὸ κάποιαν ἄγνωστη.

Ποτέ της ὅμως δὲν ἔμαθε ἡ Σπυριδούλα, πὼς ὁ Βασίλης δὲν ἦταν πατέρας της καὶ πὼς ἡ Ἑλενίτσα ἦταν ἡ μητέρα της, ποὖχε παραστρατήσει στὰ νειᾶτα της...

Ὁ Βασίλης ἦταν ἕνα φτωχόπαιδο κι' ἔμεινε φτωχὸς καὶ ἐργάτης ὅλα του τὰ χρόνια, ὥσπου μιὰ μέρα γνώρισε τὴν Ἑλενίτσα σὲ κάποιο ταξίδι του. Ἦταν ὄμορφη ἡ γυναίκα αὐτὴ κι' ὅταν τὸν κάλεσε στὸ σπίτι της καὶ τοῦ πρόσφερε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ζήση ἄνετα, ὁ Βασίλης δέχτηκε θαμπωμένος ἀπὸ τὰ πλούτη ποὺ ἔβλεπε. Καὶ δὲν ἀρνήθηκε ὅταν τοῦ πρότεινε νὰ τὴν παντρευτῆ καὶ νὰ δεχτῆ γιὰ κόρη του τὸν καρπὸ τῆς ἁμαρτίας της. Πόσο εἶχε ζαλιστῆ, πόσο εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὰ λόγια της καὶ ἀπὸ τὰ χάδια της αὐτὸς ὁ ἄπειρος χωριάτης!

Γύρισε καμαρωτὸς στὸ χωριό του, μὲ μιὰ γυναίκα πολὺ μεγαλύτερή του καὶ μ' ἕνα κορίτσι, ποὺ κηλίδωνε τὸ παρελθόν του καὶ τὰ νειᾶτα του. Δὲν ἔβλεπε οὔτε τὰ εἰρωνικὰ χαμόγελα τῶν συγχωριανῶν του, οὔτε τὶς πονηρὲς ματιὲς τῶν γυναικῶν τοῦ χωριοῦ. Ποῦ τὸ εἶχε κρύψει αὐτὸ τὸ κορίτσι; Πῶς δὲν εἶχε ἀναφέρει τίποτα σὲ κανένα, ἀπὸ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια;

Αὐτά, ὅμως, δὲν τὰ λογάριαζε ὁ Βασίλης, γιατὶ ἔφτιαξε σπίτι μοντέρνο πλούσια ἐπιπλωμένο καὶ ζοῦσε ἄνετα μὲ τὰ εἰσοδήματα τῆς Ἑλενίτσας.

Μὰ ἡ γυναίκα του πέθανε ἀπὸ βαρειὰ ἀρρώστια κι' ἔμεινε μόνος μὲ τὴ Σπυριδούλα, ποὺ ἦταν πολὺ ὄμορφη. Κι' ὁ Βασίλης δὲν ἦταν γέρος. Ἦταν κι' αὐτὸς ὄμορφος, δυνατὸς καὶ γεμάτος ἀγάπη γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτή, ποὺ δὲν ἦταν κόρη του...

— Τὴν ἀγαπῶ τὴν κόρη σου, Ἑλενίτσα! στέναξε. Συχώρα με, ἀλλὰ θὰ πάω νὰ τῆς πῶ, πὼς θὰ τὴν πάρω γυναίκα μου· θὰ παντρευτοῦμε μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό. Μὰ δὲ θὰ προδώσω τὸ μυστικό σου, Ἑλενίτσα!

★

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του ὁ Βασίλης, βρῆκε ἕνα γράμμα πάνω στὸ τραπέζι. Ἦταν ἀπὸ τὴ Σπυριδούλα. Εἶχε φύγει μὲ τὸν Τάσο ποὺ ἀγαποῦσε.

Ξέσπασε σ' ἕνα γοερὸ κλάμμα.

— Κι' ἐγώ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολύ! βόγγηξε.

Μὰ τὸ παράπονό του χάθηκε μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

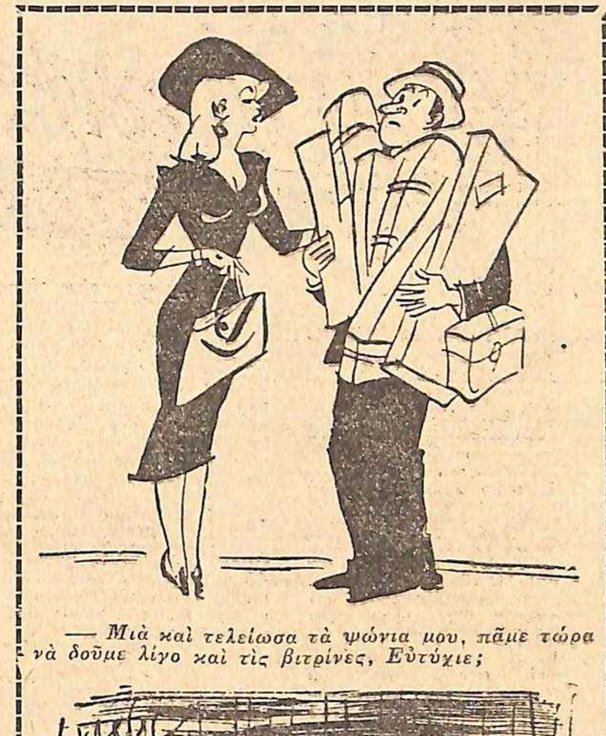

— *Μιὰ καὶ τελείωσα τὰ ψώνια μου, πᾶμε τώρα νὰ δοῦμε λίγο καὶ τὶς βιτρίνες, Εὐτύχιε;*

Ἔρως στὴ βροχή...

— *Καλημέρα! Μήπως ἔχετε καμμιὰ σπεσιαλιτὲ γιὰ τὶς διαταραχὲς τῆς ἰσορροπίας;*

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

Ο' ΜΠΡΑ·Ι·ΕΝ, ΖΑΤΟΠΕΚ, ΙΧΑΡΟΣ, ΡΟΖΑΒΟΛΓΚΥ

Προετοιμάζονται γιὰ νέους θριάμβους κατὰ τὸ 1958

Τελευταῖες εἰδήσεις ἀπὸ τὴ Βουδαπέστη φέρουν σὲ φῶς τὴν ἀναγέννησι δύο παγκοσμίων ἄσσων τοῦ Ἀθλητισμοῦ, τῶν Οὔγγρων Σάντορ Ἴχαρος καὶ Ἴστβαν Ροζαβόλγκυ. Ὁ Σάντορ (Ἀλέξανδρος) καὶ ὁ Ἴστβαν (Στέφανος) εἶναι τὰ πιὸ δημοφιλῆ ἀθλητικὰ ἀστέρια στὴ χώρα τῶν Μαγυάρων. Ἡ κατάπτωσί τους ποὺ συνέπεσε μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τῆς Μελβούρνης καὶ μὲ τὰ γνωστὰ ἐπαναστατικὰ γεγονότα τῆς πατρίδας τους, ἀνήκει πιὰ στὸ παρελθόν. Μὲ ἀνανεωμένες τὶς δυνάμεις τους καὶ ἀναπτερωμένο τὸ ἠθικό τους, οἱ Ροζαβόλγκυ καὶ Ἴχαρος, προπονοῦνται καθημερινὰ ἀπὸ τρεῖς ὧρες. Παρὰ τὶς χιονοθύελλες καὶ τὸ τσουχτερὸ κρύο, οἱ Οὔγγροι ἄσσοι τρέχουν... τρέχουν... τρέχουν...

Ἡ πρώτη προπόνησι τῆς ἡμέρας ἀρχίζει τὸ πρωῒ στὶς ἑπτά. Διαρκεῖ μιὰ ὥρα καὶ σαράντα λεπτά. Ἡ δεύτερη γίνεται τὸ ἀπόγευμα καὶ κρατᾶ μιὰ ὥρα καὶ εἴκοσι λεπτά, περίπου.

Ἴχαρος καὶ Ροζαβόλγκυ, ὁ πρῶτος στὰ 5000 καὶ 10.000 μέτρα καὶ ὁ δεύτερος στὰ 1500 μ., προπονοῦνται ἐντατικὰ καὶ συστηματικὰ γιὰ νὰ ξανακατακτήσουν τὰ ἀθλητικὰ πρωτεῖα στοὺς διεθνεῖς στίβους.

Στόχος καὶ τῶν δύο Μαγυάρων πρωταθλητῶν εἶναι οἱ προσεχεῖς Πανευρωπαϊκοὶ ἀγῶνες τῆς Στοκχόλμης. Ὁ Ροζαβόλγκυ θὰ μετάσχη στὰ 1.500 μ. Θὰ ἐπιχειρήση ὅμως, μόλις ξανάβρη τὴ φόρμα του, νὰ καταρρίψη τὰ παγκόσμια ρεκὸρ στὰ 1000 μ., στὰ 1500 μ. καὶ στὰ 3000 μ. Στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ὅμως ἀγῶνες τῆς Ρώμης, ὁ Ροζαβόλγκυ θὰ ἐπιχειρήση νὰ στεφθῆ ὀλυμπιονίκης στὰ 5000 μ. Μέχρι τὸ 1960 ἔχουμε καιρὸ καὶ δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ παρουσιαστῆ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια...

Ὁ Ἴχαρος, παρὰ τὴ σωματική του λεπτότητα καὶ τὸν ἀντίθετο τύπο του ἀπ' τὸ Ροζαβόλγκυ, διανύει κάθε μέρα 40 χιλιόμετρα. Στὴ Στοκχόλμη θὰ τρέξη 5000 καὶ 10.000 μ. Στὴ Ρώμη, λέγεται πὼς θὰ τρέξη Μαραθώνιο...

★

Ὁ Ζάτοπεκ εἶναι ἀγέραστος! Μετὰ τὴν ἐκπληκτικὴ νίκη του στὸ διεθνῆ ἀνώμαλο δρόμο τοῦ Σὰν Σεμπαστιὰν τῆς Ἰσπανίας, ὅπου θριάμβευσε ἀνάμεσα σὲ δρομεῖς νέους καὶ δυνατούς, ξανάρθε καὶ πάλι στὸ προσκήνιο. Πολλοὶ εἶχαν προεξοφλήσει τὴν ἀποχώρησί του ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς στίβους. Ὁ Ζάτοπεκ ὅμως τοὺς διέψευσε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά.

Μεγάλη καρδιὰ καὶ καλὸς χαραχτήρας «ἡ ἀνθρωπομηχανὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνος», εἶναι πολὺ μετριόφρων καὶ στὸ στίβο καὶ στὴ ζωή. Θυμόμαστε, ὅτι, ὅταν τὸν ρωτήσαμε στὸ Ἑλσίνκι, τὸ 1952, στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, τί πιστεύει γιὰ τὰ 5000 μ., μᾶς ἀπάντησε:

— Δὲν ἔχω τὴν ταχύτητα ποὔχουν οἱ ἀνταγωνισταί μου. Μονάχα ἐὰν κάνουν λάθος στὴν τακτικὴ τοῦ ἀγῶνος, θὰ ἐπωφεληθῶ.

Πραγματικά, λοιπόν, τὸν θαυμάσαμε στὴν κούρσα τῶν 5000 μ., ὅταν ὑποσκέλισε τὸ Σάντε, τὸν Τσαταγουαίη, τὸν Μιμοὺν καὶ τοὺς ἄλλους μεγάλους ἀντιπάλους του.«Τοὺς ἄφησε νὰ βγάλουν τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα», εἶπε χαρακτηριστικὰ ὁ Πάαβο Νοῦρμι, ὁ μεγάλος Φινλανδὸς βετεράνος τῶν δρόμων ἀντοχῆς. Μόλις τοὺς εἶδε πὼς παρουσίασαν σημεῖα κάμψεως ἀπὸ τὰ «ντεμαράζ», ἀντεπετέθη καὶ τοὺς ὑποσκέλισε μὲ εὐχέρεια.

Τὸν ρώτησαν κάποτε ἐὰν θὰ λάβη μέρος στοὺς ἀγῶνες τοῦ 1958. Καὶ ἀπάντησε:

— Πρὶν μετάσχω σ' ἕναν ἀγῶνα, ρωτῶ πάντα τοὺς διοργανωτές: «Μὲ θέλετε νὰ τρέξω;». Καὶ μόνο ἂν καταλάβω πὼς μὲ τὴν καρδιά τους οἱ διοργανωταὶ ἐπιθυμοῦν τὴ συμμετοχή μου, τότε ἀποφασίζω. Θὰ τρέξω, ἑπομένως, καὶ τὸ 1958, ἐὰν οἱ διοργανωταὶ ἐπιθυμοῦν πραγματικὰ νὰ λάβω μέρος στοὺς ἀγῶνες.

Στὴν οἰκογενειακή του ζωὴ ὁ Ἐμὶλ Ζάτοπεκ εἶναι ἄριστος οἰκογενειάρχης. Ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του Ντάνα Ζατοπέκοβα. Ὅπου πηγαίνει γιὰ ἀγῶνες, τὴν παίρνει πάντα μαζί του.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ὁ Ζάτοπεκ ἔμαθε ἀπὸ οἰκογενειακοὺς φίλους του, πὼς ἡ γυναίκα του θέλει ν' ἀγοράση αὐτοκίνητο...

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, τοὺς εἶπε, τί τὴν ἔχει πιάσει τὴ Ντιάνα νὰ θέλη αὐτοκίνητο αὐτὴ τὴν ἐποχή. Ὁδηγεῖ τόσο σιγά, ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια θὰ προτιμῶ νὰ πηγαίνω μὲ τὰ πόδια... Εἶμαι βέβαιος πὼς πιὸ γρήγορα θὰ βρίσκωμαι τὸ πρωῒ στὴ δουλειά μου ἀπ' αὐτήν...

★

Ἕνας ἄλλος παγκόσμιος ἄσσος τοῦ στίβου, ὁ Ἀμερικανὸς Πάρρυ Ο' Μπράϊεν, ἔδωσε καὶ αὐτὸς μὲ τὸν πρῶτο μῆνα τοῦ νέου χρόνου δείγματα τῆς μεγάλης ἀξίας του. Στοὺς ἀγῶνες κλειστοῦ στίβου ποὔγιναν στὸ Ντόρντμουντ τῆς Γερμανίας, ὁ Ο' Μπράϊεν ἔρριξε σφαῖρα 18, 40 μ., μὲ μεγάλη εὐχέρεια.

— Ποιὸς θἆναι ὁ καινούργιος στόχος σας τὸ 1958; τὸν ρώτησαν οἱ δημοσιογράφοι.

— Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ ρίξω τὴ σφαῖρα πάνω ἀπ' τὰ 20 μέτρα.

— Σκοπεύετε νὰ συνεχίσετε τὶς προπονήσεις καὶ τοὺς ἀγῶνες σας ἀρκετὰ ἀκόμα χρόνια;

— Θ' ἀποστρατευθῶ μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τῆς Ρώμης.

— Ποιὸν προβλέπετε γιὰ διάδοχό σας;

— Ὁ συμπατριώτης μου Νίντερ δὲν εἶναι ὁ διάδοχός μου, ἀλλὰ ὁ μεγάλος μου ἀντίπαλος. Ἂς μὴ ξεχνᾶμε πὼς εἶναι νεώτερός μου καὶ τελευταῖα ἔκανε μεγάλες προόδους.

— Τί σκέπτεσθε γιὰ τὴ δισκοβολία;

— Θἄθελα πολὺ νἄπιανα δίσκο τόσο, ὅσο συγκριτικὰ ρίχνω σφαῖρα.

— Μὰ τότε οἱ βολές σας θὰ ξεπερνοῦσαν τὰ 60 μ.

— Ἐπειδή, λοιπόν, δὲ μπορῶ νὰ φτάσω τὰ 60 μ., ἀφίνω νὰ βρεθῆ ἕνας νέος δισκοβόλος, ποὺ νὰ κατορθώση μ' εὐχέρεια νὰ ρίχνη τὸ δίσκο τόσο, ὅσο ἔρριξα σφαῖρα. Ἄλλωστε, δὲ μπορῶ μ' ἐπιτυχία νὰ ἐπιδίδωμαι καὶ στὰ δυό. Ἢ τὸ ἕνα, ἢ τὸ ἄλλο. Δὲ κυνηγῶ μαζὶ πολλοὺς λαγούς. Τὰ χρόνια περνοῦν. Ἔχω λάβει μέρος σὲ δυὸ Ὀλυμπιάδες. Στὴ Ρώμη, πιστεύω νὰ ἀξιωθῶ γιὰ τρίτη φορὰ νὰ λάβω μέρος. Ἀρκετὰ πιά...

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Ζάτοπεκ καλοδεχτικὸς καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη δέχεται τὴν ἐπίθεσι ἑνὸς μικροσκοπικοῦ Ἕλληνος φιλάθλου, ποὺ τοῦ ζητᾶ αὐτόγραφο στὸ Στάδιό μας.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Διπλὸς κοχλίας

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) ΣΟΔΟΜΑ. 2) ΔΑΣΟΣ. 3) ΝΟΡΑ. 4) ΣΙΝΑΠΙ. 5) ΠΑΚΟ. 6) ΑΜΑΛΙΑ. 7) ΝΟΤΟΣ. 8) ΙΟΣ. 9) ΚΑΡΙΝΑ. 10) ΡΕΒΑΛ. 11) ΣΥΣΣΩΜΟΣ. 12) ΩΡΕ. 13) ΣΟΛΟ. 14) ΣΟΚΙΝ. 15) ΑΝΑΚΑΡΑ. 16) ΑΙΝΟΣ. 17) ΑΝΑΙΤΙΑ. 18) ΑΡΑΜΑΙΟΙ. 19) ΛΟΚ. 20) ΗΡΕΜΙΑ. 21) ΝΙΣ. 22) ΝΑΤΟ. 23) ΣΙΛΕΣΙΑ.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) ΑΙ. 2) ΣΕΛΙΣ. 3) ΟΤΑΝ. 4) ΣΙΝΑΙ. 5) ΜΕΡΗ. 6) ΚΟΛΙΟΙ. 7) ΑΜΑΡΑ. 8) ΑΙΤΙΑ. 9) ΝΑ. 10) ΣΟΝΙΑ. 11) ΑΡΑ. 12) ΚΑΝΑ. 13) ΝΙΚΟΣ. 14) ΟΛΟΣ. 15) ΕΡΩΣ. 16) ΟΜΩΣ. 17) ΣΥΣ. 18) ΛΑΒΕΡΑΝ. 19) ΙΡΑΚ. 20) ΣΟ·Ι·. 21) ΣΟΤΟ. 22) ΝΑΙ. 23) ΛΑΜΑ. 24) ΟΚΑΠΙ. 25) ΠΑΝΙΣ. 26) ΑΡΟΝ. 27) ΣΟΣ. 28) ΑΔΑΜ. 29) ΟΔΟΣ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

1) Χέντυ Λαμὰρ (οἱ ἄλλες ἔχουν πεθάνει). 2) «Ὑπὸ πλαστὴν ταυτότητα» (τὸ μόνο ποὺ δὲν ἦταν οὔτε ἔγχρωμο, οὔτε Σινεμασκόπ). 3) Μάϊκλ Κούρτιζ (εἶναι σκηνοθέτης, ἐνῶ οἱ τρεῖς ἄλλοι εἶναι ἠθοποιοί). 4) «Τὸ αὐγουστιάτικο φεγγάρι» (τὸ μόνο φίλμ ποὺ δὲν γυρίστηκε στὴν Ἑλλάδα). 5) «Ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ χορεύτρια» (τὰ ἄλλα εἶναι ἀστυνομικά). 6) Σίρλεϋ Τέμπλ (ἡ μόνη ποὺ δὲν ἦρθε ποτὲ στὴν Ἑλλάδα). 7) «Τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἄννας Φράνκ» (μιὰ θεατρικὴ ἐπιτυχία ποὺ δὲν εἴδαμε ἀκόμα καὶ στὸν κινηματογράφο). 8) Ἔντυ Μάρφυ (οἱ ἄλλες εἶναι ἐφετεινὲς ἀποκαλύψεις). 9) «Ἡ μικρὴ καλύβα» (τὰ ἄλλα φίλμ εἶναι παλαιὲς ἐπιτυχίες ποὺ προεβλήθησαν ἐκ νέου ἐφέτος). 10) «Στέμμα καὶ αἷμα» (τὸ μόνο στὸ ὁποῖο δὲν πρωταγωνιστεῖ ἡ Μαρία Σέλλ).

Μωσαϊκὸν

ΗΡΑ.

18 μικροδιαφορὲς

1) Τὸ μαντῆλι στὸ λαιμὸ τῆς νέας 2, 3, 4) Τὸ καπέλλο, τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ παπούτσια τοῦ ἀπαγωγέως. 5) Ἡ γλάστρα. 6) Ἡ πέτρα τῆς κάτω γωνιᾶς τοῦ τοίχου. 7) Τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς σκάλας. 8, 9, 10) Τὰ τρία παράθυρα στὰ δυὸ σπίτια τοῦ βάθους. 11) Τὸ φεγγάρι. 12) Τὰ τζάμια τοῦ αὐτοκινήτου. 13) Τὸ κουτὶ τῆς κονσέρβας. 14) Οἱ αἰχμὲς τῶν καθέτων πασσάλων τοῦ φράγματος. 15) Ὁ πρῶτος πάσσαλος ἀπὸ δεξιὰ εἶναι στὸ κάτω μέρος πίσω ἀπὸ τὸν ὁριζόντιο. 16) Ἡ πρασινάδα μπροστὰ στὸ φράχτη (ἀριστερά). 17) Ἡ βαλίτσα ποὺ κρατᾶ ἡ νέα. 18) Οἱ γραμμὲς στὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας.

✪✪

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 679 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΑΝΟΝΙΚΑ — ΑΔΑΜΑΣ. 2) ΛΑΓΟΣ — ΣΕΡ — ΜΑΛΙΚ. 3) ΑΡΟΝ — ΓΑΡΙΔΕΣ — ΤΑΜΑ. 4) ΙΟΣ — ΠΑΛΑΣ — ΛΑΝ — ΝΟΡ. 5) ΜΝ — ΣΑΝΟΣ — ΠΑΚΑΡ — ΣΑ. 6) ΣΕΔΕΣ — ΜΕΣΑΙΩΝ. 7) ΣΤΟΚ(ΟΣ — ΣΟΛ — ΙΑΣΙΜΑ. 8) ΣΑΤΑΝΑΣ — ΣΟΚΙΝ. 9) ΕΚΑΣ — ΣΑΜΑΤΑΣ — ΣΟΛΑ. 10) ΦΩΝΕΣ — ΜΑΧΙΜΟΣ. 11) ΑΧΟΛΟΙ — ΡΕΣ — ΒΑΣΑΝΑ. 12) ΣΑΡΑΚΑΣ — ΣΑΜΗΣ. 13) ΛΑ — ΣΟΦΟΣ — ΠΟΡΟΣ — ΜΑ. 14) ΩΤΑ — ΣΕΝ — ΚΑΔΟΣ — ΠΑΝ. 15) ΜΑΡΑ — ΘΑΝΑΤΟΣ — ΚΑΝΑ. 16) ΑΦΗΝΩ — ΣΗΜ — ΡΑΝΙΣ. 17) ΑΣΤΑΡΙ — ΑΡΑΓΩΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΛΑΙΜΟΣ — ΕΦΑΠΛΩΜΑ. 2) ΚΑΡΟΝ — ΚΩΧ — ΑΤΑΦΑ. 3) ΑΓΟΣ — ΣΟΛΑΝΟΣ — ΑΡΗΣ. 4) ΝΟΝ — ΣΕΚ — ΣΕΛΑΣ — ΑΝΤ. 5) ΟΣ — ΠΑΔΟΣ — ΣΟΡΟΣ — ΩΑ. 6) ΓΑΝΕΣΑΣ — ΙΑΦΕΘ. 7) ΙΣΑΛΟΣ — ΤΑΜ — ΚΟΝΑΚΙ. 8) ΚΕΡΑΣ — ΣΑΜΑΡΑΣ. 9) ΑΡΙΣ — ΜΟΝΑΧΕΣ — ΚΑΣΑ. 10) ΠΕΛΑΤΙΣ — ΠΑΤΗΡ. 11) ΑΓΕΛΑΣ — ΣΑΜ — ΣΟΔΟΜΑ. 12) ΣΑΚΑΙ — ΣΟΒΑΡΟΣ. 13) ΑΜ — ΝΑ·Ι·ΑΣ — ΣΑΜΟΣ — ΡΩ. 14) ΜΑΤ — ΡΩΣΟΣ — ΣΗΣ — ΚΑΝ. 15) ΑΛΑΝ — ΝΙΚΟΛΑΣ — ΠΑΝΙ. 16) ΣΙΜΟΣ — ΜΙΑ — ΜΑΝΙΑ. 17) ΚΑΡΑΒΑΝΑ — ΑΝΑΝΑΣ.

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Παράξενο διήγημα

Τὸ μεγάλο ἐκεῖνο ἐκκρεμὲς ἀποτελοῦσε τὸ πιὸ ἀξιοπερίεργο πρᾶγμα ποὺ ὑπῆρχε στὸ παλιὸ πανδοχεῖο. Ἦταν στημένο πάνω σ' ἕνα ψηλὸ καὶ φαρδὺ βάθρο ἀπὸ δρῦ, ποὺ σχημάτιζε ἕνα ντουλάπι. Οἱ δεῖκτες του ἦταν σταματημένοι στὶς 12 ἀκριβῶς.

Ὁ ξενοδόχος μὲ βεβαίωσε πὼς εἶχαν προσπαθήσει διάφοροι τεχνίτες νὰ τὸ διορθώσουν, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφεραν. «Περίεργο!» σκέφτηκα, γιατὶ ὁ μηχανισμός του φαινόταν ἐν τάξει.

Τὸ δωμάτιο ποὺ μοῦ δώσανε, βρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα. Γδύθηκα καὶ πλάγιασα.

Κόντευα πιὰ ν' ἀποκοιμηθῶ, ὅταν ἄκουσα μέσ' στὴ σιωπὴ ἕνα μονότονο καὶ ρυθμικὸ ἦχο: ἕνα τὶκ-τὰκ μεγάλου ρολογιοῦ! Δούλευε λοιπὸν τὸ ἐκκρεμές; Πῶς γινόταν αὐτό;...

Ἔπειτα ἄκουσα ὁμιλίες, μέσα στὸ δωμάτιό μου.

— Πάψετε νὰ λέτε ψέμματα κυρία! πρόφερε μιὰ κρύα καὶ θυμωμένη ἀντρικὴ φωνή. Τὰ ξέρω ὅλα! Ποτὲ δὲ θὰ τὸ πίστευα γιὰ σᾶς... ἕνα χρόνο μόλις μετὰ τὸ γάμο μας!...

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια! ἀπάντησε κλαίγοντας μιὰ γυναῖκα. Πίστεψέ με! Σοῦ ἤμουν πάντα πιστή!

Κι' ἡ φωνή της πνίγηκε ἀπὸ λυγμούς. Ὁ ἄντρας κάγχασε.

— Ἔχω ἐδῶ ἕνα γράμμα δικό σου, γραμμένο μὲ τὸ χέρι σου! φώναξε. Θὰ σοῦ τὸ διαβάσω, γιὰ νὰ βοηθήσω τὴ μνήμη σου...

Μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς κάμαρας, διέκρινα τώρα καθαρὰ ἕναν ἄντρα, μὲ ροῦχα τοῦ 18ου αἰῶνος, σκυμμένο πάνω ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε γονατίσει μπροστά του, μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά της χυμένα στοὺς ὤμους της. Ὁ ἄντρας ἄρχισε νὰ διαβάζη ἕνα χαρτί:

— «Γλυκειά μου ἀγάπη, Θὰ εἶμαι ἐλεύθερη τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα. Λαχταράω τὴν ἀγκαλιά σου. Θ' ἀναβοσβύσω τὸ φῶς τρεῖς φορές, γιὰ νὰ καταλάβης πὼς ἔφυγε ἡ καμαριέρα καὶ πὼς εἶμαι μόνη. Σκαρφάλωσε τότε στὸ παράθυρό μου. Θὰ σὲ περιμένουν ἐρωτευμένα τὰ χείλη μου. Δική σου γιὰ πάντα.

Ἡ Κυρία τοῦ Ρολογιοῦ».

Ἡ φωνή του γινόταν ὁλοένα πιὸ ἀπειλητική, ἐνῶ οἱ λυγμοὶ τῆς γυναίκας σβύνανε σ' ἕνα βογγητό, ὅπου κυριαρχοῦσε ὁ φόβος. Ἀκολούθησε μιὰ σύντομη σιωπή, μέσα στὴν ὁποία ἀκουγότανε δυνατώτερο τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ἐκκρεμοῦς. Ὕστερα ὁ ἄντρας πρόσθεσε, σαρκαστικά:

— Ἡ Κυρία τοῦ Ρολογιοῦ!... Εὐτυχῶς γιὰ τὴν τιμή μου, γύρισα πίσω γιὰ νὰ πάρω ἕνα χαρτὶ ποὺ εἶχα ξεχάσει καὶ ποὺ μοῦ χρειαζόταν γιὰ τὸ ταξίδι μου. Βρῆκα σταματημένο τὸ μεγάλο ρολόϊ κι' ἄνοιξα τὸ βάθρο του, γιὰ νὰ τὸ κουρδίσω. Κι' ἀνακάλυψα τὸ γράμμα σου, ποὺ τὄχες κρύψει στὴ συνηθισμένη θέσι, γιὰ νὰ τὸ πάρη αὔριο ὁ φίλος σου.

»Τώρα ἐξηγῶ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρο ποὺ ἔδειχνε γι' αὐτὸ τὸ ρολόϊ ὁ «ἀγαπητότερος φίλος» μου, κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόταν νὰ πιῆ κρασὶ μαζί μου! Ἦταν μιὰ πρόφασι, γιὰ ν' ἀνοίξη τὴ βάσι του καὶ νὰ πάρη ἀπὸ κεῖ μέσα τὸ ἐρωτικὸ γράμμα τῆς γυναίκας μου!

— Συχώρεσέ με! φώναξε ἡ γυναῖκα, ἀγκαλιάζοντας τὰ γόνατά του. Σὲ ἱκετεύω!

— Κράτησε τὰ παρακάλια καὶ τὶς προσευχές σου, γιατὶ θὰ σοῦ χρειαστοῦνε σὲ λίγο γιὰ τὸ Θεό, ποὺ θὰ σὲ κρίνη, ἄτιμη! Ὅταν θὰ ξανάρθη ὁ συνένοχός σου γιὰ νὰ πάρη τὸ γράμμα σου μέσα ἀπ' τὸ ρολόϊ, θὰ βρῆ ἀντὶ γι' αὐτὸ ἐσένα τὴν ἴδια!...

Ὁ ἄντρας πέταξε ἀπ' τὰ χέρια του τὸ τσαλακωμένο χαρτὶ καὶ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του τὴν περίτρομη γυναῖκα. Κόλλησε τὸ χέρι του στὸ στόμα της, γιὰ νὰ πνίξη τὶς ἀπελπισμένες κραυγές της, καὶ τὴν πῆρε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Τὸ τὶκ-τὰκ ἔγινε ἀνυπόφορα δυνατό. Ἄκουσα μιὰ πνιγμένη φωνή, ἕνα ρόγχο... κι' ὕστερα τίποτα πιά...

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα βαθειᾶς σιωπῆς. Ἔπειτα τὸ ἐκκρεμὲς ἄρχισε νὰ χτυπάη τὴν ὥρα. Μέτρησα δεκατρία χτυπήματα...

Συνῆλθα ξαφνικά, ἄναψα τὸ φῶς καὶ κύτταξα τὸ ρολόϊ μου: Ἦταν 12 καὶ 1 λεπτό. Τότε κατάλαβα πὼς τὸ τὶκ-τὰκ εἶχε πάψει ν' ἀκούγεται...

Τ' ἄλλο πρωΐ μόλις ντύθηκα, πῆγα νὰ ἐπισκεφτῶ τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ. Μὲ δέχτηκε φιλοφρονητικά, κι' ὅταν τοῦ εἶπα πὼς ἐνδιαφερόμουν γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ τόπου, μὲ ὡδήγησε στὴν καλὰ ἐφωδιασμένη βιβλιοθήκη του.

Σ' ἕνα βιβλίο, ἀνακάλυψα μιὰ περιγραφὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἄρχοντα τῆς περιοχῆς. Ἦταν τὸ ἴδιο κτίριο ποὺ εἶχε γίνει ἀργότερα πανδοχεῖο.

Τὸ βιβλίο μιλοῦσε λεπτομερῶς γιὰ τὸ μεγάλο ἐκκρεμὲς ποὺ βρισκόταν στὸ χώλλ. Καὶ συνέχιζε:

«Ὁ ἄρχοντας βρῆκε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα τῆς γυναίκας του πρὸς τὸν καλύτερο φίλο του. Ἦταν τόση τότε ἡ μανία του, ὥστε τὴν ἔσυρε ὣς τὸ ρολόϊ καὶ τύλιξε γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της τὴν ἁλυσίδα τοῦ ἐκκρεμοῦς. Ἔπειτα τράβηξε πρὸς τὰ κάτω τὸ ἀντίβαρο καὶ τὴν ἄφισε κρεμασμένη μέσα στὸ ρολόϊ, γιὰ νὰ τὴ βρῆ ἐκεῖ, νεκρή, ὁ φίλος της.

»Λέγεται ἀκόμη ὅτι τὸ ρολόϊ χτύπησε τότε δεκατρεῖς φορές, ἐνῶ οἱ δεῖχτες του δείχνανε μεσάνυχτα. Κι' ἀπὸ τότε σταμάτησε πιὰ γιὰ πάντα».

Γύρισα τὸ φύλλο καὶ βρῆκα ἄλλη μιὰ παράγραφο τῆς τραγικῆς ἱστορίας:

«Ὅταν ὁ φίλος τῆς κυρίας βρῆκε τὸ πτῶμα της κρεμασμένο μέσα στὸ ἐκκρεμές, κάλεσε σὲ μονομαχία τὸ σύζυγο καὶ τὸν σκότωσε. Ἔπειτα, μὲ τὴν καρδιὰ σπασμένη, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική».

ΡΟΥΜΠΥ ΜΙΛΛΕΡ

✪✪

Ὁ πίθηκος καὶ τὸ δαχτυλίδι

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Ρούστενμπουργκ, μιᾶς μικρῆς πόλεως τοῦ Τράνσβααλ, προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ἕνα μυστήριο: Πῶς ἕνας πίθηκος, ποὺ βρέθηκε ὁ σκελετός του στὰ γειτονικὰ βουνά, φοροῦσε σ' ἕνα δάχτυλό του ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι!

Τὸ πιθανώτερο εἶναι πὼς τὸ εἶχε χάσει κάποιος ταξιδιώτης, καὶ τὸ βρῆκε ὁ πίθηκος καὶ τὸ φόρεσε.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	340.—
Ἑξάμηνος	»	170.—
Τρίμηνος	»	85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες	7.—
»	Δολλάρια	20.—
»	Φρ. Γαλ.	8.000
»	Φρ. Βελγ.	1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεία Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι

Ὁ γιατρός σας

Περιποίησι τοῦ ξηροῦ δέρματος

Οἱ περισσότερες γυναῖκες στὸν τόπο μας ἔχουν λιπαρὸ δέρμα, μὰ εἶναι καὶ πολλές, ποὺ ἔχουν στεγνὸ καὶ ξηρὸ δέρμα. Τὸ ξηρὸ δέρμα γίνεται, γιατὶ οἱ ἀδένες ποὺ ἐκκρίνουν τὸν ἱδρῶτα καὶ τὸ σμῆγμα δὲ λειτουργοῦν καλά.

Τὸ σμῆγμα εἶναι μιὰ λιπαρὴ οὐσία, ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ λιπαίνη τὴν ἐπιδερμίδα καὶ νὰ τὴν κάνη ἁπαλή, ἐλαστικὴ καὶ εὐχάριστη. Ἂν τὸ σμῆγμα δὲν παράγεται σὲ ἀρκετὴ ποσότητα, τότε τὸ δέρμα στεγνώνει, ξεραίνεται καὶ σχίζεται εὔκολα. Οἱ ξανθὲς γυναῖκες ἔχουν συχνὰ ξηρὸ δέρμα.

Τὸ σαπούνι, τὸ νερὸ τῶν πηγαδιῶν καὶ γενικὰ τὰ νερὰ ποὺ ἔχουν πολλὰ ἅλατα, ἡ κολώνια, οἱ στυπτικὲς λοσιόν, ὁ ἀέρας, τὸ κρύο καὶ ὁ ἥλιος στεγνώνουν ἀκόμα πειὸ πολὺ τὸ δέρμα, τὸ κοκκινίζουν, τὸ ἀπολεπίζουν, τὸ ρυτιδώνουν καὶ ἔτσι τὸ γερνᾶν πρόωρα. Τὸ ξηρὸ δέρμα ὑπόκειται εὔκολα σὲ ἐκζέματα ξηρά, ἀπολέπισι καὶ δυνατὴ φαγούρα.

Ἐπίσης στὸ ξηρὸ δέρμα παρατηροῦνται διαταραχὲς τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος μὲ κοκκινίλες καὶ εὐρυαγγεῖες, ποὺ μὲ τὸν καιρὸ καταλήγουν στὴ ροδόχρου ἀκμή, ποὺ ἐντοπίζεται στὴ μύτη, τὰ μάγουλα, τὸ πηγοῦνι καὶ τὸ μέτωπο. Οἱ εὐρυαγγεῖες εἶναι μικρὲς ζωηρὲς φλεβίτσες, ποὺ αὐλακώνουν τὴν κοκκινίλα τοῦ προσώπου.

Τὸ ξηρὸ δέρμα εἶναι πολὺ εὐαίσθητο καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὴ περιποίησί του. Πολὺ εὔκολα παθαίνει ἀλλεργικὲς δερματίτιδες. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ τὰ καλλυντικά, ποὺ θὰ μεταχειριστῆτε. Χρειάζονται ἐξαιρετικὴ φροντίδα καὶ πολὺ ἤπια μέσα, ἀποφεύγοντας τὸ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ βλάψη αὐτὸ τὸ ντελικᾶτο καὶ λεπτὸ δέρμα. Τὸ εὐτύχημα στὸ ξηρὸ δέρμα εἶναι ποὺ δὲν λερώνει εὔκολα ὅπως τὸ λιπαρό, γιατὶ δὲν ἔχει πολὺ λίπος καὶ δὲν κολλᾶνε εὔκολα οἱ σκόνες ἐπάνω του καὶ ἔτσι δὲ χρειάζονται ζεστὸ νερὸ καὶ σαπούνι γιὰ νὰ καθαρίση.

Τὸ νερό, πρὸ πάντων τὸ πηγαδίσιο, ποὺ ἔχει πολλὰ ἅλατα, ἐρεθίζει πολὺ τὸ ξηρὸ δέρμα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε συχνὰ νερὸ καὶ αὐτὸ ποὺ θὰ χρησιμοποιῆτε νἆναι τῆς βροχῆς ἢ βρασμένο καὶ κατασταλαγμένο. Ζεστὸ νερὸ θὰ ἀποφεύγετε, γιατὶ λυώνει τὸ λίγο σμῆγμα, ποὺ ὑπάρχει στὸ πρόσωπο καὶ στεγνώνει ὁλότελα τὸ δέρμα. Τὸ κρύο νερὸ φρεσκάρει καὶ τονώνει τὸ δέρμα, γι' αὐτὸ ἂν πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ νερὸ θὰ χρησιμοποιῆτε πάντα κρύο. Τὸ πρόσωπό σας δὲν θὰ τὸ τρίβετε ὅταν τὸ πλένετε, παρὰ θὰ τὸ χτυπᾶτε ἐλαφρὰ μὲ τὶς παλάμες σας.

Δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε σαπούνι, ποὺ ἀφαιρεῖ τὸ λίπος καὶ στεγνώνει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ δέρμα. Ἂν καμμιὰ φορὰ θέλετε νὰ βάλετε σαπούνι, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ λιπαρό, λανολίνης, βουτύρου τοῦ κακάου, ἢ γλυκερίνης.

Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ σας τὸ καθαρίζετε πολὺ καλὰ χρησιμοποιῶντας τὸ γάλα καθαρισμοῦ Νο 1. Θὰ ἀλείψετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ γάλα καὶ μετὰ θὰ τὸ σκουπίσετε μ' ἕνα εἰδικὸ λεπτὸ χαρτὶ ἢ μ' ἕνα καθαρὸ μαντηλάκι ἀπὸ ψιλὴ μαλακὴ μπατίστα. Ὅσο πιὸ παληὰ καὶ πιὸ τριμένη εἶναι ἡ μπατίστα, τόσο πιὸ μαλακὴ καὶ πιὸ κατάλληλη γίνεται. Ἂν τὸ χαρτὶ ἢ ἡ μπατίστα δὲν βγαίνη ὁλότελα καθαρή, τότε ξαναλείφετε τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ σκουπίζετε ἕως ὅτου βγῆ ὁλότελα καθαρὴ ἡ μπατίστα ἢ τὸ χαρτί. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας πρωῒ καὶ βράδυ καὶ ὅταν χρειαστῆ καὶ τὴν ἡμέρα. Τὰ μάτια σας, τὴ μύτη, τὸ στόμα καὶ τὰ αὐτιὰ μπορεῖτε νὰ τὰ καθαρίσετε καὶ μὲ χαμομῆλι.

Μετὰ τὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ θὰ βάλετε μιὰ κρέμα βιταμίνης Α, ποὺ εἶναι πολὺ θρεπτική, μπαίνει βαθειὰ μέσα στὸ δέρμα καὶ προλαμβάνει τὴν χαλάρωσι, τὴ ξηρασία καὶ τὴν ἀφυδάτωσι τοῦ δέρματος. Ἡ λιπαρὴ αὐτὴ κρέμα μαλακώνει τὸ δέρμα καὶ τοῦ δίνει φρεσκάδα καὶ ἐλαστικότητα. Τὴν κρέμα αὐτὴ θὰ τὴ μεταχειριστῆτε τὸ πρωῒ ἢ τὸ ἀπόγευμα γιὰ μιὰ ὣς τέσσερις ὧρες καὶ ἐφ' ὅσον θὰ μείνετε στὸ σπίτι. Ὅσο πιὸ ξηρὸ τὸ δέρμα, τόσο περισσότερη ὥρα θὰ κρατήσετε τὴν κρέμα. Τὴν κρέμα αὐτὴ καθὼς καὶ κάθε λιπαρὴ κρέμα δὲν θὰ τὴν βάζετε τὴ νύχτα. Κλείνει τοὺς πόρους καὶ δὲν ἀφήνει τὸ δέρμα νὰ ἀναπνέη εὔκολα.

Μετὰ θὰ ἀφαιρέσετε τὴν κρέμα μὲ τὸ ἴδιο γάλα ἢ μὲ μιὰ λοσιὸν τονὶκ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ βάλετε πάλι τὸ γάλα. Μ' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ βγῆτε ἔξω, γιατὶ ἀπορροφᾶται εὔκολα καὶ δὲ γυαλίζει. Ἐπάνω στὸ γάλα μπορεῖτε νὰ βάλετε καὶ τὴν πούδρα σας.

Γύρω στὰ μάτια σας, στὸ στόμα καὶ τὸ λαιμό σας θὰ βάλετε λίγη κρέμα λεκιθίνης, ποὺ προλαμβάνει τὸ σχηματισμὸ ρυτίδων καὶ ξεκουράζει τὸ δέρμα. Ἔχει ὑλικά, ποὺ εἶναι συγγενῆ μὲ τὴ σύστασι τῶν ἱστῶν τοῦ δέρματος, μπαίνει βαθειὰ μέσα σ' αὐτὸ καὶ τὸ τονώνει. Ἡ κρέμα αὐτή, ἐπειδὴ δὲν εἶνε λιπαρή, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα σ' ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό, ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα, μετὰ τὸν καθαρισμὸ μὲ γάλα.

Ἡ κολώνια καὶ οἱ διάφορες στυπτικὲς λοσιὸν ἀφαιροῦν τὸ λίγο λίπος ἀπὸ τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ πρέπει νὰ τὶς ἀποφεύγετε.

Ὁ ἀέρας καὶ τὸ κρύο στεγνώνουν ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ ξηρὸ δέρμα, τὸ ρυτιδώνουν καὶ τὸ γερνοῦν. Πρέπει νὰ προφυλάτετε τὸ πρόσωπό σας ὅταν βγαίνετε ἔξω σὲ κρύο ἢ ἀέρα μὲ μιὰ λιπαρὴ κρέμα. Ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποὺ προκαλεῖ εὔκολα ἐρυθήματα, ἀπολέπισι, φαγούρα, ἐφηλίδες ἢ πιτσίλες καὶ ρυτίδες θὰ προφυλαχτῆτε μὲ κρέμα ἡλίου.

Δὲν πρέπει νὰ ἀφήνετε τὸ ξηρὸ πρόσωπό σας χωρὶς περιποίησι. Γερνᾶ καὶ ρυτιδώνει πολὺ εὔκολα.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ Ἰατρὸς — Δερματολόγος

— Παντελῆ σήκω... Ἦρθε ὁ λογαριασμός!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

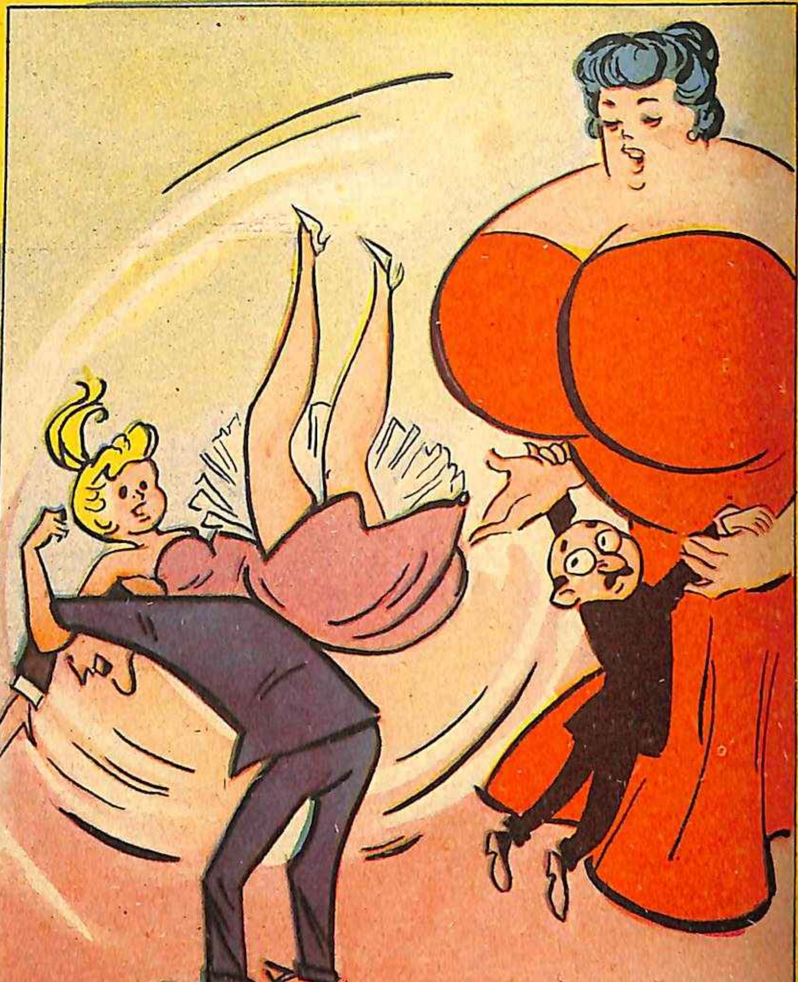

ΡΟΚ ΕΝΤ ΡΟΛ

— Ζαχαρία, θέλω νὰ μοῦ κάνης κι' ἐμένα τέτοιες φιγοῦρες!...

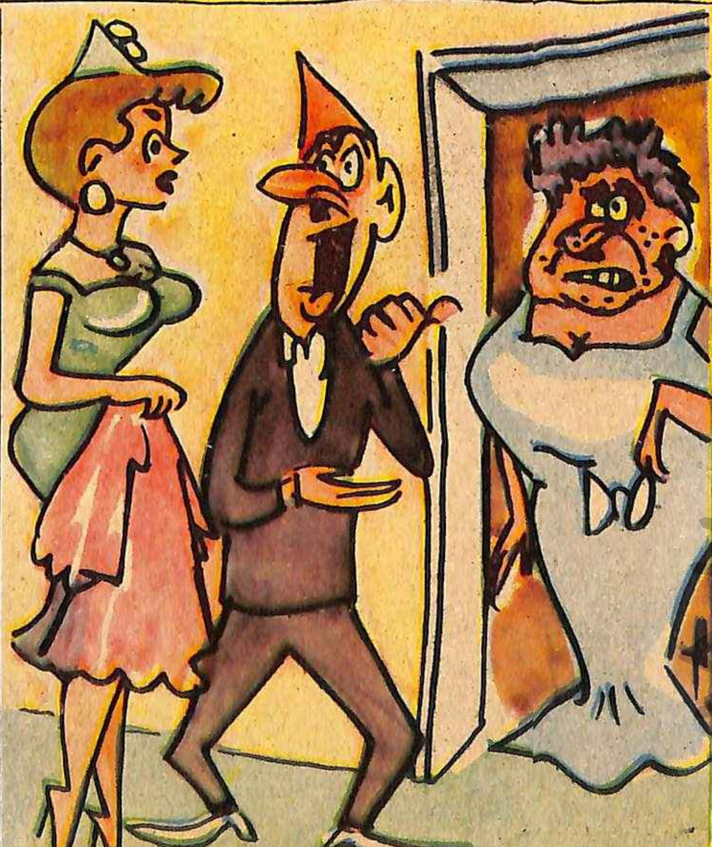

— Καϋμένη Ρίτα, εἴχατε μπὰλ - μασκὲ στὸ σπίτι σας κι' ἐμεῖς τρέχαμε στὶς ταβέρνες;

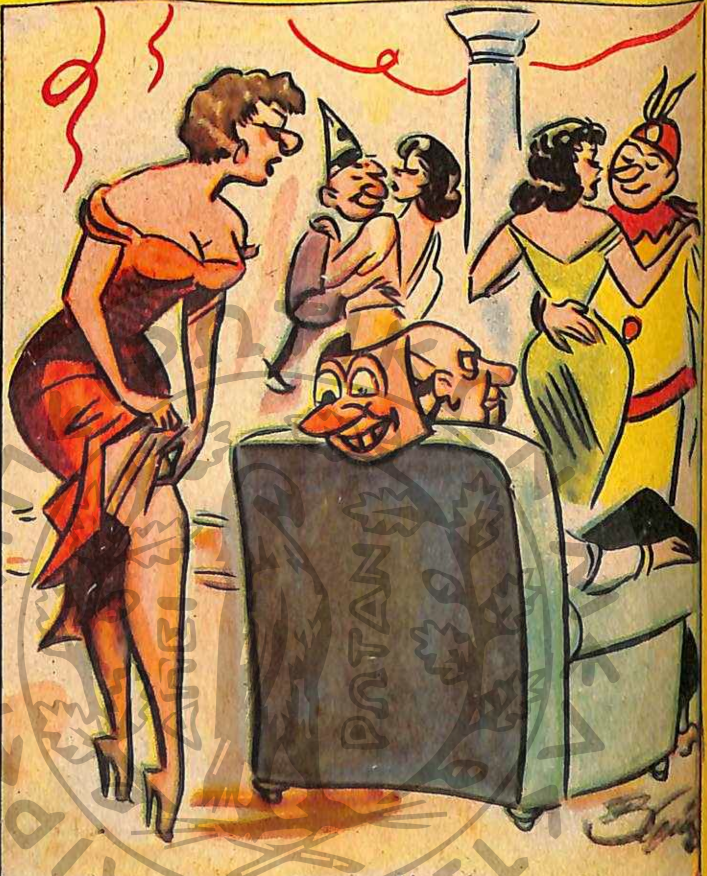

— Δὲ ντρέπεστε, καλέ;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ